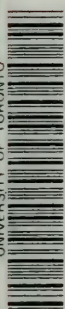

UNIVERSITY OF TORONTO

3 1761 00664333 2

P

1873

PREFACE.

VALLABHACHARYYA'S "ANUBHASHYA" is an extremely rare work in this country. As the work, however, in which Vallabhacharyya has tried to establish the *Dwaitadwaita* doctrine on the authority of the same philosophical principles, supported by Vedic Texts and Natural Logic, which were used in the same way by Sankaracharyya, to establish and promulgate his *Adwaita* doctrine, it deserves to be studied by all. In editing the "Anubhashya," I have examined three manuscript copies of it. One of these was received from Dr. Vandarkar, another from Pandit Ram Nath Tarkaratna and the third from Damodar Das, Varman. Of these the manuscript sent by Dr. Vandarkar is the most accurate. I have carefully considered the different readings given in these three manuscripts and I shall consider my labour amply rewarded, if the "Anubhashya," as edited by me, meets with the approval of the public.

HEMACHANDRA VIDYARATNA.

Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
University of Toronto

सूत्रानुक्रमणिका ।

प्रथमाध्यायस्य ।

अ

सूत्र	पादाङ्क	सूत्राङ्क	पत्राङ्क
अथातो ब्रह्मजिज्ञासा ।	१	१	१
अस्मिन्नस्य च तद्योगं शान्ति ।	"	१६	४४
अन्तस्तद्धर्मापदेशात् ।	"	२०	४६
अतएव प्राणः ।	"	२३	५०
अनुपपत्तेस्तु न शारीरः ।	२	३	६४
अर्भकौकस्वात्तद्व्यपदेशाच्च नेति चेन्न निचाय्यत्वा- देवं योमवच्च ।	"	७	६६
अत्ता चराचरग्रहणात् ।	"	८	६७
अन्तर उपपत्तेः ।	"	१३	७१
अनवस्थितेरसम्भवाच्च नेतरः ।	"	१७	७३
अन्तर्याम्यधिदैवादिषु तद्धर्मव्यपदेशात् ।	"	१८	७४
अदृश्यत्वादिगुणकोधर्मात्तेः ।	"	२१	७६
अत एव न देवता भूतञ्च ।	"	२७	८२
अभिधत्तेरित्याश्रयः ।	"	२८	८३
अनुस्मृतेर्वीदरिः ।	"	३०	८३
अक्षरमम्बरान्तधृतेः ।	३	१०	९०

सूत्र	पादाङ्क	सूत्राङ्क	पत्राङ्क ।
अन्यभावव्यावृत्तेश्च ।	“ १२ ६२
अन्यार्थश्च परामर्शः ।	“ २० ६६
अल्पश्रुतेरिति चेत्तदुक्तम् ।	“ २१ ७६
अनुवृत्तेस्तस्य च ।	“ २२ ६६
अपि च स्मर्यते ।	“ २३ १००
अत एव च नित्यत्वम् ।	“ २६ १०५
अन्यार्थन्तु जैमिनिः प्रश्नव्याख्यानाभ्यामपि चैव- मेके ।	४ १८ १३१
अवस्थितेरिति काशकृत्स्नः ।	“ २२ १३५
अभिधोपदेशाच्च ।	“ २४ १३७
अ ।			
आनन्दमयोऽभ्यासात् ।	१ १२ २८
आकाशस्तल्लिङ्गात् ।	“ २२ ४६
आमनन्ति चैनमस्मिन् ।	“ ३२ ८४
आकाशोऽर्थान्तरत्वादिव्यपदेशात् ।	३ ४१ ११३
आनुमानिकमप्येकेषामिति चेन्न शरीररूपक- विन्यस्तगृहीतेर्द्दर्शयति च ।	४ १ ११७
आत्मवृत्तेः परिणामात् ।	“ २६ १३८
इ ।			
इतरपरामर्शात् स इति चेन्नासम्भवात् ।	३ १८ ६७
ई ।			
ईक्षतेर्नाशब्दम् ।	१ ५ २२
ईक्षतिकर्मव्यपदेशात् सः ।	३ १३ ६२

उ ।

उपदेशभेदान्नेति चेन्नोभयस्मिन्नप्यविरोधात् ।	१	२७	५४
उत्तराच्चेदाविर्भूतस्वरूपत् ।	३	१८	८८
उत्क्रमिष्यत एवम्भावादित्यौडु लोमिः ।	४	२१	१३४

ए ।

एतेन सर्व्वं व्याख्याताः ।	४	२८	१३८
-----------------------------------	---	----	-----

क ।

कर्मकर्तृ व्यपदेशाच्च ।	२	४	६४
कम्पनात् ।	३	३८	१११
कल्पनोपदेशाच्च मध्वादिवद्विरोधः ।	४	१०	१२४
कामाच्च नानुमानापेक्षा	१	१८	४४
कारणत्वेन चाकाशादिषु यथा व्यपदिष्टोक्तेः	४	१४	१२७

ग ।

गतिसामान्यात् ।	१	१०	२६
गतिशब्दाभ्यां तथा हि दृष्टं लिङ्गञ्च ।	३	१५	८४
गुह्यां प्रविष्टावात्मनौ हि तद्दर्शनात् ।	२	११	६८
गौणश्चेन्नात्मशब्दात् ।	१	६	२४

च ।

चमसवदविशेषात् ।	४	८	१२२
------------------------	---	---	-----

छ ।

छन्दोभिधानान्नेति चेन्न तथा चेतोऽर्पणनिगदा- त्तथाहि दर्शनम् ।	१	२५	५२
---	---	----	----

ज ।

जन्माद्यस्य यतः ।	१	२	१०
जगद्वाचित्वात् ।	४	१६	१२८
जीवमुख्यप्राणलिङ्गान्नेति चेन्नोपासाञ्जे विध्याद्या- श्रितत्वादिह तद्योगात् ।	१	३१	५८
जीवमुख्यप्राणलिङ्गादिति चेत्तद्व्याख्यातम् ।	४	१७	१३०
ज्योतिश्चरणाभिधानात् ।	१	२४	५१
ज्योतिषि भावाच्च ।	३	३२	१०७
ज्योतिर्द्दर्शनात् ।	“	४०	११२
ज्योतिरुपक्रमान्तु तथा ह्यधीयत एके ।	४	८	१२३
ज्योतिषैकेषामसत्यन्ने ।	“	१३	१२७
ज्ञेयत्वावचनाच्च ।	४	४	१२०

त ।

तत्तु समन्वयात् ।	१	४	१६
तन्निष्ठस्य मीक्षोपदेशात् ।	“	७	२४
तद्वेतुष्यपदेशाच्च ।	“	१४	४१
तदुपर्य्यपि वादरायणः सम्भवात् ।	३	२६	१०२
तदभावनिर्द्धारणे च प्रवृत्तेः ।	“	३७	११०
तदधीनत्वादर्थवत् ।	४	३	११८
त्रयाणामेव चैवमुपन्यासः प्रश्नश्च ।	“	६	१२१

द ।

दहर उत्तरेभ्यः ।	३	१४	८३
दुग्धाद्यारतनं स्वशब्दात् ।	“	१	८६

घ ।

घमापपत्तेश्च ।	“	८	८०
घृतेश्च महिन्नोऽस्यास्मिन्नुपलब्धेः ।	“	१६	८६

न ।

न वक्तुरात्मोपदेशादिति चेदध्यात्मसम्बन्धभूमा ह्यस्मिन् ।	१	२८	५६
न च स्मार्त्तमतधर्माभिज्ञापात् ।	२	१८	७५
न संख्योपसंग्रहादपि नानाभावादतिरेकाच्च ।	४	११	१२५
नानुमानमतच्छब्दात् ।	३	३	८०
नेतरोऽनुपपत्तेः ।	१	१६	४३

प ।

पत्यादिशब्देभ्यः ।	३	४३	११६
प्रकरणाच्च ।	२	१०	६८
प्रकरणात् ।	३	६	८८
प्रसिद्धेश्च ।	“	१७	८६
प्रतिज्ञासिद्धेलिङ्गमाश्रय्यः ।	४	२०	१३४
प्रकृतिश्च प्रतिज्ञादृष्टान्तानुपरोधात् ।	“	२३	१३५
प्राणस्तथानुगमात् ।	१	२८	५५
प्राणमृच्च ।	३	४	८८
प्राणादयोवाक्यशेषात्	४	१२	१२६

भ ।

भावन्तु वादरायणोऽस्ति हि ।	३	३३	१०७
भूतादिपादव्यपदेशोपपत्तेश्चैवम् ।	१	२६	५३

सूत्राङ्क	पादाङ्क	सूत्राङ्क	पादाङ्क	पत्राङ्क ।
भूमा सम्प्रसादादध्युपदेशात् ।	३	८	८८	
भेदव्यपदेशाच्च ।	१	१७	४४	
भेदव्यपदेशाच्चान्यः ।	“	२१	४८	
भेदव्यपदेशात् ।	३	५	८८	
म ।				
मध्वादिष्वसम्भवादनधिकारं जैमिनिः ।	३	३१	१०६	
महद्वच्च ।	४	७	१२१	
मान्त्रवर्णिकमेव च गम्यते ।	१	१५	४२	
मुक्तोपहृद्यव्यपदेशात् ।	३	२	८७	
य ।				
योनिश्च हि गीयते ।	४	२७	१३८	
र ।				
रूपीपन्यासाच्च ।	२	२३	७८	
व ।				
वदतीति चेन्न प्राज्ञो हि प्रकरणात् ।	४	५	१२०	
वाक्यान्वयात् ।	“	१८	१३२	
विकारशब्दान्नेति चेन्न प्राचुर्यात् ।	१	१३	४०	
विवक्षितगुणोपपत्तिश्च ।	२	२	६३	
विशेषणाच्च ।	“	१२	७०	
विशेषणभेदव्यपदेशाभ्याश्च नेतरौ	“	२२	७७	
विरोधः कर्मणीति चेन्नान्नैकप्रतिपत्तेर्द्वाश्रयानात् । ३	३	२७	१०३	
वैश्वानरः साधारणशब्दविशेषात् ।	२	२४	७८	
श ।				
शब्दविशेषात् ।	“	५	६४	

शब्दादिभ्योऽन्तः प्रतिष्ठानान्नेति चेन्न तथा दृष्टुप्रप-

देशादसम्भवात् पुरुषमपि चैनमधीयते ।	“	२६	८१
शब्दादेव प्रमितः ।	३	२४	१०१
शब्द इति चेन्नातः प्रभवात् प्रत्यक्षानुमानाभ्याम् ।	“	२८	१०४
शास्त्रयोनित्वात् ।	१	३	१०
शास्त्रदृष्ट्या तूपदेशोवामदेववत् । ...	“	३०	५७
शारीरस्योभयेऽपि हि भेदेनैनमधीयते । ...	२	२०	७५
शुगस्य तदनादरश्रवणात्तदाद्रवणात् सूच्यते हि ।	३	३४	१०८
श्रुतत्वाच्च ।	१	११	२७
श्रुतोपनिषत्कगत्यभिधानाच्च । ...	२	१६	७२
श्रवणाध्ययनार्थप्रतिषेधात् स्मृतेश्च । ...	३	३८	१११

स ।

सुर्व्वत्र प्रसिद्धोपदेशात् ।	२	१	६१
सम्भोगप्राप्तिरिति चेन्न वैशिष्ट्यात् । ...	“	८	६६
सम्पत्तिरिति जैमिनिस्तथाहि दर्शयति । ...	“	३१	८४
समाननामरूपत्वादाट्तावप्यविरोधोदर्शनात् स्मृतेश्च ।	३	३०	१०५
समाकर्षात् ।	४	१५	१२८
साक्षादप्यविरोधं जैमिनिः । ...	२	२८	८२
सा च प्रशासनात् ।	३	११	८१
साक्षाच्चोभयाम्नानात् ।	४	२५	१३७
सुखविशिष्टाभिधानादेव च ।	२	१५	७२
सुषुप्तुत्क्रान्त्योर्भेदेन ।	३	४२	११३
सूक्ष्मन्तु तदर्हत्वात् ।	४	२	११८

सूत्राङ्क	पादाङ्क	सूत्राङ्क	पत्राङ्क ।
संस्कारपरामर्शात् तदभावाभिज्ञापाच्च । ...	३	३६	११०
स्वाप्ययात् ।	१	८	२५
स्थानादिव्यपदेशाच्च ।	२	१४	७१
स्थित्यदनाभ्याच्च ।	३	७	८८
स्मर्थमाणमनुमानं स्यादिति	२	२५	८०
स्मृतेषु ।	“	६	६५
इ ।			
हेयत्वावचनाच्च ।	१	८	२५
हृद्यपेक्षया तु मनुष्याधिकारत्वात् । ...	३	२५	१०१

द्वितीयाध्यायस्य ।

अ ।

अभिमानिव्यपदेशस्तु विशेषानुगतिभ्याम् ।	१	५	१४१
असदिति चेन्न प्रतिषेधमात्रत्वात् । ...	“	७	१४२
अपीतौ तद्वत्प्रसङ्गादसमञ्जसम् । ...	“	८	१४२
असद्व्यपदेशान्नेति चेन्न धर्मान्तरेण वाक्यशेषात् ।	१७		१४५
अधिकन्तु भेदनिर्द्देशात् ।	“	२२	१४६
अप्रसादिवच्च तदनुपपत्तिः ।	“	२३	१४६
अन्यत्राभावाच्च न लक्षणादिवत् । ...	२	५	१५२
अम्युपगमेऽप्यर्थाभावात् ।	“	६	१५२
अङ्गित्वानुपपत्तेषु ।	“	८	१५३
अन्यथानुमितौ च अशक्तिवियोगात् । ...	“	८	१५३

सूत्र	पादाङ्क	सूत्राङ्क	पत्राङ्क ।
अपरिग्रहाच्चात्यन्तमनपेक्षा ।	“	१७	१५५
असति प्रतिज्ञोपरीधोवैगपद्यमन्यथा ।	“	२१	१५६
अनुस्मृतेश्च ।	“	२५	१५७
अन्यावस्थितेश्चोभयनित्यत्वादविशेषः ।	“	३६	१६१
अधिसृष्टानानुपपत्तेश्च ।	“	३८	१६१
अन्तवत्त्वमसर्वज्ञता वा ।	“	४१	१६२
अस्ति तु ।	३	२	१६५
असम्भवस्तु सतोऽनुपपत्तेः ।	“	८	१६७
अन्तरा विज्ञानमनसो क्रमेण तल्लिङ्गादिति चेन्ना- विशेषात् ।	“	१५	१६६
अविरोधश्चन्दनवत्	“	२३	१७३
अवस्थितिवैशेष्यादिति चेन्नाभ्युपगमाद्भृदि हि ।	“	२४	१७३
अपि च स्मर्यते ।	“	४५	१८२
अनुज्ञापरिहारौ देहसम्बन्धाज्ज्योतिरादिवत् ।	“	४८	१८३
असन्ततेश्चाव्यतिकरः ।	“	४८	१८३
अदृष्टानियमात् ।	“	५१	१८४
अभिसन्धादिष्वपि चैवम् ।	“	५२	१८४
अणवश्च ।	४	७	१८८
अकरणत्वाच्च न दोषस्तथा हि दर्शयति ।	“	११	१८८
अणुश्च ।	“	१३	१८९
आ ।			
आत्मनि चैवं विचित्राश्च हि ।	१	२८	१४८
आकाशे चाविशेषात् ।	२	२४	१५७

इ ।

आपः ।	३	११	१६७
आभास एव च ।	"	५०	१८४
अंशोनानाद्यपदेशादन्यथा चापि दाशकितवादि- त्वमधीयत एके ।	"	४३	१८१
इतरेषाञ्चानुपलब्धेः ।	१	२	१४१
इतरथ्यपदेशाद्धिताकरणादिदोषप्रसक्तिः ।	"	२१	१४६
इतरेतरप्रत्ययत्वादिति चेन्नोत्पत्तिमात्रनिमित्त- त्वात् ।	२	१८	१५६

उ ।

उपसंहारदर्शनान्नेति चेन्न क्षीरवद्धि ।	१	२४	१४७
उपपद्यते चाप्युपलभ्यते च ।	"	३६	१५०
उभयथापि न कर्मातरुदभावः ।	२	१२	१५४
उभयथापि च दोषात् ।	"	१६	१५५
उत्तरोत्पादे च पूर्वनिरोधात् ।	"	२०	१५६
उभयथा च दोषात् ।	"	२३	१५७
उदासीनानामपि चैवं सिद्धिः ।	"	२७	१५८
उत्पत्त्यसम्भवात् ।	"	४२	१६२
उत्क्रान्तिगत्वागतीनां ।	३	१८	१७१
उपादानात् ।	"	३५	१७८
उपलब्धिवदनियमः ।	"	३७	१७८

ए ।

एतेन योगः प्रत्युक्तः ।	१	३	१४१
एतेन शिष्टा परिग्रहा अपि व्याख्याताः ।	"	१२	१४३

सूत्र	पादाङ्क	सूत्राङ्क	पत्राङ्क ।
एवञ्चात्मांकार्त्स्न्यम् ।	“ १२ १६०
एतेन मातरिश्वा व्याख्यातः ।	२ ३४ १६७
क ।			
करणवच्चेन्न भोगादिभ्यः ।	२ ४० १६२
कर्त्ता शास्त्रार्थवच्चात् ।	३ ३३ १७७
कृतञ्चप्रसक्तिर्निश्चयवत्वशब्दकोपो वा ।	१ २६ १४७
कृतप्रयत्नापेक्षस्तु विहितप्रतिषिद्धावैयर्थ्या- दिभ्यः ।	३ ४२ १८०
ग ।			
गुणादा लोकावत् ।	१ २५ १७३
गौण्यसम्भवात् ।	“ ३ १६५
गौण्यसम्भवात् ।	४ २ १८६
च ।			
चराचरव्यपाश्रयस्तु स्यात्तद्व्यपदेशो भाक्तलङ्काव- भावित्वात् ।	३ १६ १७०
चक्षुरादिवक्तु तत्सहश्रिष्टादिभ्यः ।	४ १० १८९
ज ।			
ज्योतिराद्यधिष्ठानन्तु तदामननात् ।	“ १४ १८०
ज्ञोऽत एव ।	३ १८ १७१
त ।			
तर्काप्रतिष्ठानादप्यन्यथानुमेयमिति चेदेवमप्य- विमोक्षप्रसङ्गः ।	१ ११ १४३
तदनन्यत्वमारम्भणशब्दादिभ्यः ।	“ १४ १४४
तदभिधानादेव तु तक्षिङ्गात् सः ।	३ १३ १६८

सूत्र	पादाङ्क	सूत्राङ्क	पत्राङ्क ।
तथा च दर्शयति ।	“	२७	१७४
सद्गुणसारत्वात् तद्वापदेशः प्राञ्जवत् । ...	“	२८	१७४
तथा प्राणाः ।	४	१	१८६
तत् प्राक् श्रुतेः ।	“	३	१८६
तत्पूर्वकत्वाद्वाचः ।	“	४	१८७
तस्य च नित्यत्वात् ।	“	१६	१८२
तदिन्द्रियाणि तद्वापदेशादन्यत्र श्रेष्ठात् । ...	“	१७	१८२
तेजोऽतस्तथाह्याह ।	३	१०	१६७
देवादिवदपि लोके ।	१	१५	१४७
दृश्यते तु ।	“	६	१४२
न ।			
न विलक्षणत्वादस्य तथात्वञ्च शब्दात् ...	“	४	१४१
न तु दृष्टान्तभावात् ।	“	६	१४२
न प्रयोजनवत्त्वात् ।	“	३२	१४६
न कर्माविभागादिति चेन्नाटनादित्वात् । ...	“	३५	१५०
न भावोऽनुपलब्धेः ।	२	३०	१५६
न च पर्यायादप्यविरोधोविकारादिभ्यः । ...	“	३५	१६०
न च कर्तुः कारणम् ।	“	४३	१६२
न विद्यदश्रुतेः ।	३	१	१६४
न वायुक्रिये पृथगुपदेशात् ।	४	६	१८८
नासतोऽदृष्टत्वात् ।	२	२६	१५८
नाभाव उपलब्धेः ।	“	२८	१५६
नात्माऽश्रुतेर्नित्यत्वाच्च तांभ्यः ।	३	१७	१७०
नानुरतच्छ्रुतेरिति चेन्नैतराधिकारात् । ...	“	२१	१७२

नित्यमेव च भावात् ।	२	१४	१५५
नित्योपलब्धानुपलब्धिप्रसङ्गोऽन्यतरनियमो वाऽ-					
न्यथा ।	३	३२	१७७
नैकस्मिन्नसम्भवात् ।	२	३३	१६०
		प ।			
पठवच्च ।	१	१८	१४५
पयोऽम्बुवच्चेत् तत्रापि ।	२	३	१५१
पथुरसामञ्जस्यात् ।	"	३७	१६१
पृथगुपदेशात् ।	३	३८	१७४
पृथिव्यधिकाररूपशब्दान्तरेभ्यः ।	३	१२	१६८
परात्तु तच्छ्रुतेः ।	"	४१	१८०
पञ्चदत्तेर्म्मनोवद्वत्रपट्टश्यते ।	४	१२	१८०
पुरुषाश्मवदिति चेत् तथापि ।	२	७	१५२
पुंस्त्वादिवत्त्वस्य सतोव्यक्तियोगात् ।	३	३१	१७६
प्रवृत्तेषु ।	२	२	१५१
प्रतिसंख्याऽप्रतिसंख्यानिरोधाप्राप्तिरविच्छेदात् ।	"	२२	१५७
प्रतिज्ञाहानिरव्यतिरेकाच्छब्देभ्यः ।	३	६	१६६
प्रकाशादिवन्नैवं परः ।	"	४६	१८२
प्रदेशादिति चेन्नान्तर्भावात् ।	३	५३	१८५
प्राणवता शब्दात् ।	४	१५	१८१
		व ।			
विकरणत्वान्नेति चेत्तदुक्तम् ।	"	३१	१५३
विप्रतिषेधाच्चासमञ्जसम् ।	२	१०	१५३
विज्ञानादिभावे वा तदप्रतिषेधः ।	"	४४	१६३

सूत्र	पादाङ्क	सूत्राङ्क	पत्राङ्क ।
विप्रतिषेधाच्च ।	“	४५	१६३
विपर्ययेण तु क्रमोऽत उपपद्यते च । ...	३	१४	१६८
विहारोपदेशात् ।	“	३४	१७७
वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात् तथा हि दर्शयति ।	१	३४	१४८
वैधर्म्याच्च न स्वप्नादिवत् ।	२	२८	१५८
बैलक्षण्याच्च ।	४	१८	१८३
वैशिष्यात् तदादस्तदादः ।	“	२२	१८४
व्यतिरेकानवस्थितेष्वनपेक्षत्वात् ! ...	२	४	१५२
व्यतिरेको गन्धवत् ।	३	२६	१७४
व्यपदेशाच्च क्रियायां न चेन्निर्देशविपर्ययः ।	“	३६	१७८
भ ।			
भावे चोपलब्धेः ।	१	१५	१४५
भेदश्रुतेः ।	४	१८	१८३
भोक्त्रापत्तिरविभागश्चेत् स्याल्लोकवत् । ...	१	१३	१४४
म ।			
महदोर्ध्ववदा ऋस्वपरिमण्डलाभ्याम् । ...	२	११	१५४
मन्त्रवर्णाच्च ।	३	४४	१८२
मांसादि भौमं यथाशब्दमितरयोश्च । ...	४	२१	१८४
य ।			
यथा च प्राणादिः ।	१	२०	१४६
यथा च तत्त्वोभयथा ।	३	४०	१७८
यावद्विकारन्तु विभागो लोकवत् । ...	३	७	१६६
यावदात्मभावित्वाच्च न दोषस्तद्दर्शनात् ।	“	३०	१७६
युक्तेः शब्दान्तराच्च ।	१	१८	१४५

२ ।

रचनानुपपत्तेश्च नानुमानम् ।	२	१	१५१
रूपादिमत्त्वाच्च विपर्ययोदर्शनात् ।	“	१५	१५५

ख ।

लोकवत्तु लीलाकैवल्यम् ।	१	३३	१४८
--------------------------------	---	----	-----

श ।

शब्दाच्च ।	३	४	१६५
शक्तिविपर्ययात् ।	“	३८	१७६
श्रुतेस्तु शब्दमूलत्वात् ।	१	२७	१४७
श्रेष्ठश्च ।	४	८	१८८

स ।

सत्त्वाच्चावरस्य ।	१	१६	१४५
सर्वोपेता च तद्दर्शनात् ।	“	३०	१४८
सर्वाधर्मापपत्तेश्च ।	१	३७	१५०
समवायान्मुपगमाच्च साम्यादनवस्थितेः ।	२	१३	१५४
समुदाय उभयहेतुकेऽपि तदप्राप्तिः ।	“	१८	१५५
सुर्वधानुपपत्तेश्च ।	“	३२	१६०
सम्बन्धानुपपत्तेश्च ।	“	३८	१६१
समाध्यभावाच्च ।	३	३८	१७६
सप्तगतेर्विशेषितत्वाच्च ।	४	५	१८७
स्याच्चैकस्य ब्रह्मशब्दवत् ।	३	५	१६५
खपक्षदोषाच्च ।	१	१०	१४२
खपक्षदोषाच्च ।	“	२८	१४८
खशब्दोन्मानाभ्याश्च ।	३	२२	१७२

सूत्र	पादाङ्क	सूत्राङ्क	पत्राङ्क ।
स्वात्मना चोत्तरयोः ।	३ २० १७२
स्मरस्ति च ।	" ४७ १८२
स्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्ग इति चेन्नान्यस्मृत्यनवकाश- दोषप्रसङ्गात् ।	१ १ १४०
संज्ञामूर्तिः क्लृप्तिस्तु त्रिवृत्तकुर्वन्त उपदेशात् ।	४-	२०	१८३
ह ।			
हस्तादयस्तु स्थितेऽतो नैवम् ।	४ ६ १८८
क्ष ।			
क्षणिकत्वाच्च ।	२ ३१ १५९

तृतीयाध्यायस्य ।

अ ।

अग्रादिगतिस्रुतेरिति चेन्न भाक्तत्वात् ।	...	१ ४ १९८
अस्रुतत्वादिति चेन्नेष्टादिकारिणां प्रतीतेः ।	...	" ६ २००
अग्निष्टादिकारिणामपि च अस्रुतम् ।	...	" १२ २०५
अपि सप्त ।	...	" १५ २०७
अन्याधिष्ठिते पूर्ववदभिज्ञापात् ।	...	" २४ २१२
अस्रुद्धमिति चेन्न शब्दात् ।	...	" २५ २१२
अतः प्रबोधोऽस्मात् ।	...	२ ८ २२०
अपि चैवमेके ।	...	" १३ २२४
अरूपवदेव हि तत्प्रधानत्वात् ।	...	" १४ २२४
अत एव चोपमा सूर्यकादिवत् ।	...	" १८ २२८
अम्बुवदग्रहणात् न तथात्वम् ।	...	" १९ २२९

सूत्र	पादाङ्कः	सूत्राङ्कः	पत्राङ्कः
अपि संराधने प्रत्यक्षानुमानाभ्याम् । ...	“	२४	२३२
अतोऽनन्तेन तथा हि लिङ्गम् । ...	“	२६	२३३
अनेन सर्वगतत्वमायामशब्दादिभ्यः । ...	“	३७	२४०
अन्यथात्वं शब्दादिति चेन्नाविशीघात् । ...	३	६	२५५
अन्यथादिति चेत् स्यादवधारणात् । ...	“	१७	२६३
अनियमः सर्वासामविरोधः शब्दानुमानाभ्याम् । “	३१		२८५
अक्षरधियां त्वविरोधः सामान्यतद्भावाभ्यामौपसद्व- त्तदुक्तम् ।	“	३३	२८८
अन्तरा भूतग्रामवत् स्वात्मनः ।	“	३५	२९३
अन्यथा भेदानुपपत्तिरिति चेन्नोपदेशान्तरवत् । “	३६		२९४
अतिदेशाच्च ।	“	४६	३०६
अनुवन्धादिभ्यः प्रक्षान्तरप्यक्तवत् दृष्टञ्च तदुक्तम् ।	५०		३११
अङ्गावबद्धास्तु न शाखास्तु हि प्रतिवेदम् । “	५५		३१८
अङ्गेषु यथाश्रयभावात् ।	“	६१	३२४
अधिकोपदेशात्तु वादरायणस्यैवं तद्दर्शनात् । ४	८		३३०
असार्वत्रिको ।	“	१०	३३३
अध्ययनमात्रवतः ।	“	१२	३३४
अनुष्ठेयं वादरायणः साम्यश्रुतेः । ...	“	१९	३४०
अतएव चाग्नीन्धनाद्यनपेक्षा ।	“	२४	३५१
अवाधाच्च ।	“	२८	३५५
अपि च स्मर्थ्यते ।	“	२९	३५५
अनभिभवञ्च दर्शयति ।	“	३४	३५८
अन्तरा चापि तु तद्दृष्टेः ।	“	३५	३५८
अपि च स्मर्थ्यते ।	“	३६	३५९

सूत्रं	पादाङ्कः	सूत्राङ्कः	पत्राङ्कः
अतस्त्वितरज्जायो लिङ्गाच्च ।	३८ ३५८
अनाविष्कुर्वन्नन्वयात् ।	४६ ३६८
या ।			
आनर्थक्यमिति चेन्न तदपेक्षत्वात् ।	१	१०	२०४
आह च तन्मात्रम् ।	२	१६	२२६
आनन्दादयः प्रधानस्य ।	३	११	२५६
आध्यानाय प्रयोजनाभावात् ।	४	१४	२६१
आत्मशब्दाच्च ।	५	१५	२६१
आत्मगृहीतिरितरवदुत्तरात् ।	६	१६	२६२
आदरादलोपः ।	७	१०	२६७
आचारदर्शनात् ।	८	३	३२८
आर्त्विन्यमित्यौडुलोमित्यस्मै हि परिब्रूयते ।	९	४४	३६५
इ ।			
इतरे त्वर्थसामान्यात् ।	३	१३	२६१
इवदामननात् ।	४	३४	२६२
उ ।			
उभयव्यपदेशान्चहिकुण्डलवत् ।	२	२७	२३३
उपपत्तेश्च ।	३	३५	२३८
उपसंहारोऽर्थाभिदाद्विधिष्ववत् समाने च ।	४	५	२५३
उपपन्नस्तत्क्षणात्पल्लोकावत् ।	५	३०	२८३
उपस्थितेऽतस्तद्वचनात् ।	६	४१	२८६
उपमदं च ।	७	१६	३३७
उपपूर्वमपि त्वेके भावभणनवत्तदुक्तम् ।	८	४२	३६३

ऊ ।

ऊर्द्धरेतःसु च शब्दे हि । “ १७ ३३७

ए ।

एक आत्मनः शरीरे भावात् । ३ ५३ ३१५

एवं मुक्तिफलानियमस्तदवस्थावधृतेस्तदवस्थावधृतेः । ४ ५१ ३७०

ऐ ।

ऐहिकमप्यप्रस्तुतप्रतिबन्धे तद्दर्शनात् । “ ५० ३७०

क ।

कार्याख्यानादपूर्वम् । ३ १८ २६३

कामादीतरत्र तत्र चायतनादिभ्यः । “ ३९ २९६

काम्यास्तु यथाकामं समुच्चयेरन्न वा पूर्वहेत्व-
भावात् । “ ६० ३२३

कामकारिण चैके । ४ १५ ३३६

कृताव्ययेन शयवान् दृष्टस्मृतिभ्यां यथेतमनेवञ्च । १ ८ २०२

कृत्स्नभावात् तु गृहिणोपसंहारः । ४ ४७ ३६४

ग ।

गतैरर्थवत्त्वमुभयथान्यथा हि विरोधः । ३ २९ २७९

गुणसाधारण्यश्रुतेश्च । “ ६४ ३२४

च ।

चरणादिति चेन्नोपलक्ष्यार्थेति कार्याजिनि । १ ९ २०३

छ ।

छन्दत उभयाविरोधात् । ३ २८ २७८

त ।

तदन्तरप्रतिपत्तौ रंहति सम्परिष्वक्तः प्रश्ननिरूपणा-

भ्याम् ।	१	१	१८५
तत्रापि च तद्व्यापारादविरोधः ।	"	१६	२०८
तदभावोनाङ्गीषु तच्छ्रुतेरात्मनि च ।	२	७	२१८
तदव्यक्तमाह हि ।	"	२३	२३१
तथान्यप्रतिषेधात् ।	"	३६	२४०
तन्निर्धारणानियमस्तद्वृष्टेः पृथग्घ्यप्रतिबन्धः						
फलम् ।	३	४२	२८८
तच्छ्रुतेः ।	४	४	३२८
तद्वतोविधानात् ।	"	६	३२८
तथा चैकवाक्यतोपबन्धात् ।	"	२३	३४६
तद्गतस्य तु नातद्भावो जैमिनेरपि नियमातद्रूपा-						
भावेभ्यः ।	४	३८	३६०
तृतीयशब्दावरोधः संशोकजस्य ।	१	२१	२१०
तुल्यं दर्शनम् ।	४	८	३३२
त्रात्मकत्वात् भूयस्त्वात् ।	१	२	१८८

द ।

दर्शनाच्च ।	"	२०	२०८
दर्शयति चाथो अपि स्मर्यते ।	२	१७	२२७
दर्शनाच्च ।	"	२१	२३०
दर्शयति च ।	३	४	२५३
दर्शयति च ।	"	२२	२६८
दर्शनाच्च ।	"	४८	३०८

सूत्रं	पादाङ्कः	सूत्राङ्कः	पत्राङ्कः
दशनाच्च ।	“	६६	३२५
देहयोगाद्वा सोऽपि ।	२	६	२१८
ध ।			
धर्मं जैमिनिरत एव ।	“	४०	२४२
न ।			
न तृतीये तथोपलब्धेः ।	१	१८	२०९
न स्थानतोऽपि परस्योभयलिङ्गं सर्वत्र हि ।	२	११	२२२
न भेदादिति चेन्न प्रत्येकमतद्वचनात् ।	“	१२	२२४
न वा प्रकरणभेदात् परोवरीयस्त्रादिवत् ।	३	७	२५५
न वा विशेषात् ।	“	२१	२६७
न सामान्यादप्युपलब्धेर्भूतुवत् न हि लोकापत्तिः । “	“	५१	३१३
न वा तत्सहभावाश्रुतेः ।	“	६५	३२५
न चाधिकारिकमपि पतनानुमानात्तदयोगात् ।	४	४०	३६२
नातिचिरेण विशेषात् ।	१	२३	२११
नानाशब्दादिभेदात् ।	३	५८	३२२
नाविशेषात् ।	४	१३	३३५
निर्भारतारक्षैके पुत्रादयश्च ।	२	२	२१५
नियमाच्च ।	४	७	३२९
प ।			
परामिथ्यानात् तिरोहितं ततो ह्यस्य बन्ध- विपर्ययै ।	२	५	२१७
परमतः सेतून्मानसबन्धभेदथपदेशेभ्यः । ...	“	३१	२६६
परेण च शब्दस्य ताद्विध्यं भूयस्वात्त्वनुबन्धः ।	३	५२	३१४
परामर्शं जैमिनिरचोदना चापवदति हि ।	४	१८	३३९

सूत्रं	पादाङ्कः	सूत्राङ्कः	पत्राङ्कः
पारिस्त्रिवार्था इति चेन्न विप्रैषितत्वात् । ...	“	२२	३४८
पूर्वन्तु वादरायणो हेतुव्यपदेशात् । ...	२	४१	२४३
पुरुषविद्यायामिव चेतरेषामनाम्नानात् । ...	३	२४	२६९
पुरुषार्थाऽतः शब्दादिति वादरायणः । ...	४	१	३२६
पूर्ववद्वा ।	२	२९	२३५
पूर्वविकल्पः प्रकरणात् स्यात् क्रिया मानस- वत् ।	३	४५	३०५
प्रथमेश्रवणादिति चेन्न ता एव ह्युपपत्तेः ।	१	५	१९९
प्रकाशवच्चावैयर्थ्यात् ।	२	१५	२२६
प्रकृतैतावत्त्वं हि प्रतिषेधति ततो ब्रवीति च भूयः ।	“	२२	२३०
प्रकाशादिवच्चावैयर्थ्यं प्रकाशश्च कम्मोष्ण- भ्यासात् ।	“	२५	२३२
प्रकाशाश्रयवद्वा तेजस्त्वात् ।	“	२८	२३४
प्रतिषेधाच्च ।	“	३०	२३६
प्रदानवदेव तदुक्तम् ।	३	४३	३०१
प्राणगतेश्च ।	१	३	१९८
प्रियशिरस्त्वाद्यप्राप्तिरुपचयापचयौ हि भेदे ।	३	१२	२५९
फ ।			
फलमत उपपत्तेः ।	२	३८	२४१
भ ।			
भाक्तं वाऽनात्मवित्त्वात् तथा हि दर्शयति ।	१	७	२०१
भूम्नः क्रतुवज्ज्यायस्त्वं तथा हि दर्शयति । ...	३	५७	३२०
भेदान्नेति चेन्नैकस्यामपि ।	“	२	२४६

म ।

मन्त्रादिवदाठविरोधः ।	“	५६	३१८
मायामात्रन्तु कार्त्स्न्येनानभिष्यक्तस्वरूपत्वात् ।			२	३	२१५
मग्धेऽर्द्धसम्पत्तिः परिशेषात् ।	“	१०	२२१
मौनवदितरेषामप्युपदेशात् ।	४	४८	३६८

य

यावदधिकारमवस्थितिदाधिकारिकाणाम् ।			३	३२	२८७
योनिः शरीरम् ।	१	२७	२१३

र ।

रेतःसिग्थीगोष्ठ्य ।	१	२६	२१३
---------------------	-----	-----	---	----	-----

ल ।

लिङ्गभूयस्त्वात् तद्धि वलीयस्तदपि ।	...		३	४४	३०३
-------------------------------------	-----	--	---	----	-----

व ।

वह्निस्तूभयथापि स्मृतेराचाराच्च ।	...		४	४२	३६३
विद्याकर्म्मणोरिति तु प्रकृतत्वात् ।	...		१	१७	२०८
विद्यैव तु निर्द्धारणात् ।	३	४७	३०६
विकल्पोऽविशेषफलत्वात् ।	५	५८	३२३
विभागः शतवत् ।	४	११	३३३
विधिर्व्याधारणवत् ।	“	२०	३४३
विहितत्वाच्चाश्रमकर्म्मपि ।	“	३१	३५६
विशेषानुग्रहश्च ।	“	३७	३५८
वुद्ध्यर्थः पादवत् ।	२	३३	१३८
वेदाद्यर्थभेदात् ।	३	२५	२७१
व्यतिहारो विशिष्यन्ति हीतरवत् ।	...		“	३७	२८५

सूत्रं	पादाङ्कः	सूत्राङ्कः	पत्राङ्कः
व्यतिरेकस्तद्वावाभावित्वान्न तूपलब्धिवत् । ...	“	५४	३१५
व्याप्तेश्च समञ्जसम् ।	“	८	२५७
वृद्धिऋसभाक्त्वमन्तर्भावादुभयसामञ्जस्यादेवम् ।	२	२०	२२८
श ।			
शमदमाद्युपेतः स्यात्तथापि तु तद्विधेस्तदङ्गतया			
तेषामवश्यानुष्ठेयत्वात् ।	४	२६	३५३
शब्दश्चातोऽकामकारे ।	“	३०	३५५
शिशुश्च ।	३	६२	३२४
शेषत्वात् पुरुषार्थवादो यथाऽन्येष्विति जैमिनिः ।	४	२	३२७
श्रुतत्वाच्च ।	२	३८	२४३
श्रुत्यादिवलीयस्त्वाच्च न वाधः ।	३	४८	३१०
श्रुतेश्च ।	४	४५	३६६
स ।			
सन्ध्ये सृष्टिराह हि ।	२	१	२१४
स एव तु कर्मानुस्मृतिशब्दविधिभ्यः ।	“	८	२२०
सर्ववेदान्तप्रत्ययं चोदनाद्यविशेषात् ।	३	१	२४४
सर्वाभिदादन्यत्रेमे ।	“	१०	२५८
समान एवञ्चाभिदात् ।	“	१८	२६५
सम्बन्धादेवमन्यत्रापि ।	“	२०	२६६
सम्भृतिद्युव्याप्यपि चातः ।	“	२३	२६८
समाहारात् ।	“	६३	३२४
समन्वारम्भणात् ।	४	५	३२८
सर्वापि क्षा च यज्ञादिश्रुतेरश्रवत् ।	“	२५	३५१
सर्वान्नानुमतिश्च प्राणायामे तदर्शनात् ।	“	२७	३५३

सूत्रं	पादाङ्कः	सूत्राङ्कः	पत्राङ्कः
सहकारित्वेन च ।	“	३१	२५६
सर्वथापि त एवोभयलिङ्गात् ।	“	३३	२५७
सहकार्यन्तरविधिः पक्षेण तृतीयं तद्वतो विध्यादिवत् ।	४६	३६७	
सामान्यात्तु ।	२	३२	२३८
साभाष्यापत्तिरूपपत्तेः ।	१	२२	२१०
सुद्यतदुष्कृते एवेति तु वादरिः ।	१	११	२०५
सूचकश्च हि श्रुतेराचक्षते च तद्विदः ।	२	४	२१६
सैव हि सत्यादयः ।	२	३८	२८६
संयमने त्वनुभूयेतरेषामारोहावरोहौ तद्गतिदर्शनात् ।	१	१३	२०६
संज्ञातश्चेत् तदुक्तमस्ति तदपि ।	३	८	२५७
साम्पराये तत्तथाभावात्तथा ह्यन्ये ।	“	२७	२७६
स्वाध्यायस्य तथात्वेन हि समाचारेऽधिकाराच्च सववच्च तन्नियमः ।	“	३	२४७
स्वामिनः फलश्रुतेरित्याचैयः ।	४	४३	३६४
स्तुतयेऽनुमतिर्व्या ।	“	१४	३३६
स्तुतिमात्रमुपादानादिति चेन्नापूर्वत्वात् ।	“	२१	३४६
स्थानविशेषात् प्रकाशादिवत् ।	२	३४	२३८
स्मरन्ति च ।	१	१४	२०७
स्मर्थतेऽपि च लोके ।	“	१८	२०८
ह ।			
हानौ तूपायनशब्दशेषत्वात् कुशाक्रन्दःस्तुत्युपायानवत् तदुक्तम् ।	३	२६	२७३

चतुर्थाध्यायस्य ।

अ ।

अचलत्वज्ञापेक्ष्य ।	१	८	३८२
अनारब्धकार्यं एव तु पूर्व्वं तदवधिः ।	"	१५	३८६
अग्निहोत्रादि तु तत्कार्यायैव तद्दर्शनात् ।	"	१६	३८७
अतोऽन्याऽपि ह्येकेषामुभयोः ।	"	१७	३८८
अत एव च सर्व्वीण्यनु ।	२	२	३८४
अस्यैव चोपपत्तेरुभ्या ।	"	११	४०१
अविभागोवचनात् ।	२	१६	४०४
अतश्चायनेऽपि दक्षिणे ।	"	२०	४०७

अप्रतीकालम्बनाग्रयतीति वादरायण उभयथा-

दोषात् तत्क्रतुश्च ।	३	१६	४२४
अविभागेन दृष्टत्वात् ।	४	४	४३१
अत एव चानन्याधिपतिः ।	"	८	४३४
अभावं वादरिराह ह्येवम् ।	"	१०	४३५
अनावृत्तिः शब्दादनावृत्तिः शब्दात् ।	"	२२	४४८

आ ।

आवृत्तिरसकृदुपदेशात् ।	१	१	३३७
आत्मेति तूपगच्छन्ति ग्राहयन्ति च ।	"	३	३७७
आदित्वादिमतयश्चाङ्ग उपपत्तेः ।	"	६	३८०
आसीनः सम्भवात् ।	"	७	३८२
आप्रायणात् तत्रापि हि दृष्टम् ।	"	१२	३८३
आतिवाहिकास्तस्मिन्नात् ।	३	५	४१६
आत्मा प्रकरणात् ।	४	३	४१९

सूत्र	पादाङ्कः	सूत्राङ्कः	पत्राङ्कः
इतरस्याप्येवमसंश्लेषः पाते तु ।	...	१	१४ ३८५
इ ।			
उभयथामोहात् तत्सिद्धेः ।	३	६ ४१८
उ ।			
एवमप्युपन्यासात् पूर्वभावादविरोधं वादरायणः	४	७	४३३
ए ।			
कार्यात्यये तदध्यक्षिण सहातः परमभिधानात् ।	३	११	४२०
कार्यं वादरिरस्य गत्युपपत्तेः ।	...	"	८ ४१८
क ।			
चिति तन्मात्रेण तदात्मत्वादित्यौलुलोमिः ।	४	६	४३२
च ।			
जगद्वाप्राखर्जं प्रकरणादसन्निहितत्वाच्च ।	"	१७	४४३
ज ।			
तदाधिगम उत्तरपूर्वाद्ययोरश्लेषविनाशौ तद्व्यप- देशात् ।	१	१३ ३८३
तन्मनः प्राण उत्तरात् ।	२	३ ३८४
बदापीतेः संसारव्यपदेशात् ।	"	८ ३८८
तदोकोऽयज्वलनं तत्रकाशितहारो विद्यासामर्थ्या- त्तच्छेषगत्यनुस्मृतियोगाच्च हार्दानुगृहीतः प्रताधिकया ।	"	१७ ४०५
तद्धितोऽधि वरुणः सम्बन्धात् ।	३	३ ४१५
तत्त्वभावे सन्धवदुपपत्तेः ।	४	१३ ४३७
तानि परे तथा ह्याह ।	२	१५ ४०६

द ।						
दर्शनाच्च ।	३	१४	४२१
दर्शयतश्चैवं प्रत्यक्षानुमाने ।	४	२०	४४६
द्वादशाहवदुभयविधं वादरायणोऽतः ।	"	१२	४३६
ध ।						
ध्यानाच्च ।	१	८	३८२
न ।						
न प्रतीकेन हि सः ।	"	४	३७८
न च कार्य्यं प्रतिपत्त्यभिसन्धिः ।	३	१५	४२४
निशि नेति चेन्न सम्बन्धस्य यावद्देहभावित्वात्						
दर्शयति च ।	२	१८	४०७
नैकस्मिन् दर्शयतो हि ।	"	६	३८७
नोपमर्दे नातः ।	"	१०	४००
प ।						
परं जैमिनिर्मुख्यत्वात् ।	३	१२	४२१
प्रतिषेधादिति चेन्न शारीरात् ।	२	१२	४०१
प्रदीपवदावे शस्तथा हि दर्शयति ।	४	१५	४४०
प्रत्यक्षोपदेशादिति चेन्नाधिकारिकमण्डलस्थितेः ।	"	१८	४४४
भ ।						
भावं जैमिनिर्विकल्पामननात् ।	"	११	४३५
भावे जाग्रदत् ।	"	१४	४३८
भूतेषु तत् श्रुतेः ।	२	५	३८५
भोगेन त्वितरे क्षपयित्वाऽथ सम्पद्यते ।	१	१८	३८०
भोगमात्रसाम्यलिङ्गाच्च ।	४	२१	४४७

			म । ..			
मुक्तः प्रतिज्ञानात् ।	“	२	४३१	
			य ।			
यत्रैकाग्रता तत्राविशेषात् ।	१	११	३८२	
यदेव विद्ययति हि ।	“	१८	३८९	
योगिनः प्रति स्मर्यते स्मार्त्तं चैते ।	२	२१	४०८	
			र ।			
रश्म्यनुसारो ।	२	१८	४०६	
			ल ।			
लिङ्गाच्च ।	१	२	३७४	
			व ।			
वाङ्मनसि दर्शनाच्छब्दाच्च ।	२	१	३९१	
वायुमब्दादविशेषविशेषाभ्याम् ।	३	२	४१३	
विशेषितत्वाच्च ।	“	६	४२०	
विशेषञ्च दर्शयति ।	“	१७	४२७	
विकारावर्त्ति च तथाहि स्थितिमाह ।	४	१९	४४५	
वैद्युतेनैव ततस्तच्छ्रुतेः ।	३	७	४१८	
ब्रह्मदृष्टिरुत्कर्षात् ।	१	५	३८०	
ब्राह्मिण्यैमिनिरुपन्यासादिभ्यः ।	४	५	४३१	
			स ।			
समानाचाख्युपक्रमदमृतत्वज्ञानुपोष्य ।	२	७	३९८	
सम्यद्याविर्भावः स्वेन शब्दात् ।	४	१	४३०	
सङ्कल्पादेव च तच्छ्रुतेः ।	“	८	४३४	
सामीप्यात् तद्व्यपदेशः ।	३	१०	४२०	

सूत्रं	पादाङ्कः	सूत्राङ्कः	पत्राङ्कः
सोऽध्यक्षे तदुपगमादिभ्यः ।	२	४	३८४
सूक्ष्मं प्रमाणतश्च तथोपलब्धिः ।	“	८	३८८
स्वाप्ययसम्पत्तोरन्यतरापेक्षमाविष्कृतं हि ।	४	१६	४४२
स्पष्टो ह्येकेषाम् ।	२	१३	४०१
स्मरन्ति च ।	१	१०	३८२
स्मर्यते च ।	२	१४	४०३
स्मृतेश्च ।	३	१२	४२१

अणुभाष्यम् ।

प्रथमाध्यायस्य

प्रथमः पादः ।

श्रीगोपीजनवल्लभाय नमः ।

अथातो ब्रह्मजिज्ञासा ॥ १ ॥

इदमत्र विचार्यते । वेदान्तानां विचार आरम्भणीयो न वेति । किं तावत् प्राप्तं नारम्भणीय इति । कुतः ।

साङ्गोऽधेयस्तथा ज्ञेयो वेदः शब्दाश्च बोधकाः ।

निःसन्दिग्धं तदर्थाश्च लोकवत् व्याकृतेः स्फुटाः ॥

अर्थज्ञानार्थं विचार आरम्भणीयः । तस्य च ब्रह्मरूपत्वात् तज्ज्ञाने पुरुषार्थो भवतीति न मन्तव्यम् । विचारं विनापि वेदादेव साङ्गादर्थप्रतीतेः । नचार्थज्ञानमविहितम् अविचारिताश्च शब्दा नार्थं प्रत्याययन्तीति वाच्यम् । ज्ञेयश्चेति विधानात् ।

गीती शौची शिरःकम्पी तथा लिखितपाठकः ।

अनर्थज्ञोऽल्पकण्ठश्च षड्देते पाठकाधमा इति ॥

बाधोपलब्धिश्च । शब्दश्चक्षुरादिवन्न सन्दिग्धार्थप्रति-
पादकः । तदर्थश्च व्याकरणादिना निश्चीयते । यथा लौकिक-
वाक्ये तथा वेदेऽपि । न च तद्विरुद्धं निर्णेतव्यं अप्रामाणिक-
त्वप्रसङ्गात् । तस्माद्देदार्थज्ञानार्थं विचारो नारम्भणीयः ।

स्यादेतत् । न वेदार्थज्ञानमात्राय विचारः किन्तु ब्रह्म-
ज्ञानाय तस्य चात्मरूपत्वात्तस्य चाविद्यावच्छिन्नत्वात् देहात्म-
भावदृढप्रतीतेस्तदतिरिक्तस्य ब्रह्मणो भावान्न वेदमात्रादसम्भा-
वनाविपरीतभावनानिवर्त्तकं ज्ञानमुत्पद्यते प्रत्युत*देहात्म-
भावदृढप्रतीतेः श्रुतेरुपचरितार्थत्वं सुतित्वं वा कल्पयिष्य-
तीति । मैवम् ।

अलौकिको हि वेदार्थो न युक्ता प्रतिपद्यते ।

तपसा वेदयुक्ता तु प्रसादात् परमात्मनः ॥

न हि स्वबुद्ध्या वेदार्थं परिकल्प्य तदर्थं विचारः कर्त्तुं
शक्यः । ब्रह्म पुनर्यादृशं वेदान्तेष्ववगतं तादृशमेव मन्तव्यम् ।
अणुमात्रान्यथाकल्पनेऽपि दोषः स्यात् ।

योऽन्यथासन्तमात्मानमन्यथा प्रतिपद्यते ।

किं तेन न ह्यतं पापं चोरेणात्मापहारिणा ॥

नैषा तर्केण मतिरापनेयेति श्रुतेश्च ।

न च विरुद्धवाक्यानां श्रवणात्तन्निर्धारार्थं विचारः ।
उभयोरपि प्रामाणिकत्वे नैकतरनिर्धारस्याशक्यत्वात् । अचि-
न्त्यानन्तशक्तिमति सर्वभवनसमर्थे ब्रह्मणि विरोधाभावाच्च ।

* प्रत्युते क० ।

† चोरेण क० ।

अतएवोपनिषत्सु तत्तदुपाख्याने बोधाभावे औपाधिकबोधे च तपस एवोपदेशः । न च तपःशब्देन विचारः । तस्य पूर्वानाधिक्यात्तप एव । न चोपाख्यानानां मिथ्यात्वम् । तथा सति सर्वत्रैव मिथ्यात्वं भवेत् विशेषाभावात् । न ह्यप्रामाणिकोक्ते विधौ वा उपाख्याने वा ब्रह्मस्वरूपे वा कस्यचिदपि विश्वासी यथा लोके । तस्माद्देदे अक्षरमात्रस्याप्यसत्यार्थज्ञानस्याभावात् वैदिकानां न सन्देहोऽपि किं पुनर्विरुद्धार्थकल्पना । विद्यासु च तदश्रुतेः । यदि वेदार्थज्ञाने विचारस्योपयोगः स्यात् अङ्गत्वेन व्याकरणस्यैव विद्यासु श्रवणं स्यात् स्वातन्त्र्ये च पुराणादेरिव मीमांसाया अपि प्रकारभेदेन प्रतिपादकत्वं स्यात् । तं त्वौपनिषदं पुरुषं पृच्छामौति तु तेषां निषेधः । अन्यथाज्ञानं नोपनिषदुक्तं फलं समर्पयति । तस्मान्नारम्भणीय एव ब्रह्मविचारः । अनेन धर्मविचारोऽप्याक्षिप्त एव ।

न ह्येतन्निराकर्तुः सोऽयमतिभार इति पूर्वः पक्षः । सिद्धान्तसु ।

सन्देहवारकं शास्त्रं बुद्धिदोषात्तदुद्भवः ।

विरुद्धशास्त्रसम्भेदादङ्गैश्चाशक्यनिश्चयः ॥

तस्मात् सूत्रानुसारेण कर्तव्यः सर्वनिर्णयः ।

अन्यथा भ्रश्यते स्वार्थान्मध्यमश्च तथादिमः* ॥

परम्परया पाठवदर्थस्यापि गुरुमुखादेव श्रवणेऽपि सन्देहमध्यमयोः सन्देहो भवेत् समानधर्मदर्शनात् पदादिपाठ-

वत् । तत्र यथालक्षणानामुपयोग एवमेव मीमांसाया अपि ।
तदुक्तम् ।

असन्दिग्धेऽपि वेदार्थे स्थूणाखननवन्मतः ।

मीमांसानिर्णयः प्राज्ञे दुर्बुद्धेस्तु ततोद्वयमिति ॥

तथाच निर्णये येन केनचिद्वक्तव्ये हरिः स्वयं व्यासो विचारं
चिकीर्षुस्तत्कर्त्तव्यतां बोधयति । ब्रह्मजिज्ञासा कर्त्तव्येति
व्यासोक्तत्वादपि कर्त्तव्या । कर्त्तव्यपदाध्याहारे स्वातन्त्र्यं न
भवति । अन्यथा अथ योगानुशासनमितिवत् स्वतन्त्रता
स्यात् । तथाच ज्ञानानुपयोगः । तथाहि । तन्वीपनिषदं
पुरुषं पृच्छामीति केवलोपनिषद्देयं ब्रह्म न शास्त्रान्तरवेद्यं
तद्यदि मीमांसा स्वतन्त्रा स्यात् तज्जनितं ज्ञानं न ब्रह्मज्ञानं
भवेत् । अथवा अध्याहारकरणापेक्षयाऽथशब्द एवाधिकारे
व्याख्येयः । वेदाध्ययनानन्तर्यं* तु सिद्धमेव नह्यनधीतएवां
विचारमर्हति । तत्रैतत् स्यात् स्वतन्त्रतेति । तत्र प्रति-
विधास्यामः । वेदार्थब्रह्मणो वेदानुकूलविचार इति । किमत्र
युक्तम् व्याख्यानमिति व्याख्यानतो विशेषप्रतिपत्तेः । यथा
कर्म्मणि दर्शपूर्णमासौ तु पूर्वं व्याख्यास्यामः । अघातो दर्श-
पूर्णमासौ व्याख्यास्याम इति । अथवैतर्हीमानि सिद्ध्यन्ति
प्रयोजनानि । आधिकाकाङ्क्षा न भवेत् अध्याहारश्च । पुरु-
षार्थश्च सिध्येत् । उच्छेदश्च न भवेदिति । कथम् । अथ शब्दो-

* वेदाध्ययनानन्तर्यं तु ग० ।

† नह्यनधीतवेद एव ग० ।

ऽर्थचतुष्टये वर्तते । मङ्गले अधिकारे आनन्तर्यं अर्थान्तरोप-
क्रमे च । तत्र श्रुतिमात्रेणैव मङ्गलसिद्धेरर्थान्तरस्य च पूर्वाक्त-
स्थाभावात् नात्र तत्कल्पनम् । अथावशिष्यत आनन्तर्यं चाधि-
कारे वेति । आनन्तर्यं तु अध्ययनस्य स्वतःसिद्धत्वादधिका-
काङ्क्षा भवति तथा सति तदभावान्न विचारः सिद्धेयत् ।
तथाहि । न तावद्धर्मविचारानन्तर्यं विपर्ययसम्भवात् । न
च पाठतो नियमः तत्रापि तथा । न चाचाराद्भावस्था ।
तत्राप्यनियमसम्भवात् प्रत्यवायाश्रवणात् । सम्भवेऽपि न
वक्तव्यत्वमध्ययनवत् । तथा च ततोऽप्याकाङ्क्षा भवेत् । नच
वैराग्यशमदमादिः पूर्वसिद्धः तेषामेवाभावात् । नच यदैव
सम्भवः तदैव तत्कर्तव्यमिति वाच्यम् । तदसम्भवापत्तेः ।
तथाहि । ब्रह्मणः परमपुरुषार्थत्वे ज्ञाते तत्ज्ञानस्यैव साधन-
त्वेऽवगते तच्छेषत्वे च यागादीनामवगते तदर्थकर्मकरणे चित्त-
शुद्धौ सत्यां वैराग्यादि । इदञ्च वेदान्तविचारव्यतिरेकेण न
भवतीत्यन्योऽन्याश्रयः । निर्धारिते तु वेदान्ते विचारो व्यर्थ
एव । न च साक्षात्कारस्तत् फलम् ।* तस्य शब्दशेषत्वेन तत्-
कल्पनायां प्रमाणाभावात् । दशमस्त्वमसीत्यादी प्रत्यक्षसा-
मग्र्या बलवत्त्वाद्देहादेः प्रत्यक्षत्वात् स्वदेहमपि पश्यन् दशमोऽ-
हमिति मन्यते न तथा प्रकृते । अनननिदिध्यासनविधीना-
मानर्थक्यप्रसङ्गात् । न चाधिकारिभेदः कल्पनीयः । शब्दज्ञाने
तत्कल्पनायां प्रमाणाभावात् । अत्यन्तासत्यप्यर्थे शब्दस्य ज्ञान-

* साक्षात्कारः फलम् ग० ।

जननात् प्रमाणसङ्करापत्तिश्च । मनसा तज्जननेऽपि तथा ।
तस्मात् प्रथमं शाब्दमेव ज्ञानमिति मन्तव्यमनुभवसिद्धत्वात् ।
इदानीन्तनानामपि शमादिरहितानां निर्विचिकित्सितवेदार्थ-
ज्ञानोपलब्धिः । सन्न्यासानुपपत्तिश्च ।

किञ्च । अध्याहारश्च कर्तव्यः स च कर्तव्यादिपदानां
यदि तत्स्वार्थं व्यर्थमेव वाक्यं स्यात् । परार्थत्वत्वशक्यम् ।
न हि तैर्विचारः कर्तुं शक्यते । स्वकृतिवैयर्थ्यञ्च । अस-
ङ्गतिश्चास्य सूत्रस्य भवेत् । किञ्च । अधिकारपक्षे पुरुषार्थः
सिध्यति नानन्तर्यपक्षे । उक्तन्यायात् । किञ्च । तादृश-
स्याधिकारिणः श्रवणमात्रेण कृतार्थस्य समाधिनिरतस्य प्रव-
चनासम्भवात् शास्त्रोच्छेदः । शास्त्रविरोधश्च । साधना-
नामये स्वयमेव वक्तव्यत्वात् । अतोऽनेकदोषदुष्टत्वादधि-
कारार्थ एव श्रेयान् ।

न च ज्ञातुमिच्छा जिज्ञासा नाधिकर्तुं शक्येति वाच्यं ।
जिज्ञासापदस्य विचारार्थत्वात् । अतएव जिज्ञासितुमिच्छे-
दिति पुराविदां वचनानि । जिज्ञासापदेन चैतत् ज्ञापयति ।
ब्रह्मज्ञानं पुरुषार्थसाधनत्वादिष्टम् । तदिच्छापूरणाय विचार
आरभ्यत इति । यस्मात् कर्मादिभ्यो ज्ञानमेव पुरुषार्थसाधन-
मिति अतस्तत्ज्ञानाय विचारोऽधिक्रियत इति अतः शब्दार्थः ।
अधिकारी तु त्रैवर्णिक एव । न हि वेदविचारस्य वेदाधि-
कार्यतिरिक्तः शक्यते कल्पयितुम् । न हि मन्दमतेर्वेदो नाया-
तीति त्रैवर्णिके मतिमत्त्वमधिकारिविशेषणं कल्पयति ।
अन्धपङ्गादीनामिव कर्मणि गृह्याद्यासक्तस्य मननाद्यसम्भवात्

साक्षात्कारो न भविष्यति । न च धर्मन्यायेन गतार्थत्वमस्य । अप्रतिज्ञानादनुपलब्धेश्च । नच जगत्कारणं परमात्मा वा प्रकृतिर्वा परमाणवो वेति सन्देहे किञ्चिदधिकरणमस्ति ।

स्यादेतत् । अथातो धर्मजिज्ञासेति धर्मविचारं प्रतिज्ञाय नोदकवाक्यार्थस्य धर्मत्वमुक्त्वा प्रामाण्यपुरःसरं सर्व्वे सन्देहा निवारिताः । तत्र ब्रह्मज्ञानस्यापि धर्मत्वम् । आत्मैत्येवोपासीत आत्मानं श्लोकमुपासीत तत् ब्रह्मेत्युपासीत आत्मा वारे द्रष्टव्य इत्यादि नोदनावाक्यार्थत्वात् । अयं हि परमो धर्मो ययोगेनात्मदर्शनमिति स्मृतेश्च । सृष्ट्यादिवाक्यानां त्वर्थवादत्वम् । आरोपापवादविषयधर्मप्रदिपादकत्वेन विधेयोपासनाविषयस्तावकत्वात् । न च ज्ञानादीनामविधेयत्वं । प्रमाणवस्तुपरतन्त्रत्वेनाकृतिसाध्यत्वादिति वाच्यम् । न हि सर्वात्मना असाध्यं प्रकारभेदस्त्वप्रयोजकः सर्वस्यापि कारणेषु पुरुषव्यापृतिः । तदत्र वृत्तिसम्पादने प्रमाणसम्पादने वा पुरुषकृतिसाध्यत्वम् । अन्यथासिद्धान्तेऽपि मननादिशास्त्रवैफल्यापत्तेः । साधनप्रतिपादकश्रुतिविरोधश्च । येनापि सर्व्वक्रियाफलत्वं निराकार्यं तेनापि गुरूपसत्त्यादिना यतितव्यमेव ज्ञानार्थं । तस्माद्यत्रापि विध्यश्रवणं तत्रापि विधिं परिकल्प्य तत्रत्यानां तच्छेषत्वं कल्पामिति नार्थोऽनया मीमांसया । अन्यथा विरोधोऽपि ।

स्यादेतत् । ब्रह्मविचार एवारम्भणीयो न धर्मविचारः । सर्व्ववेदव्यासकर्त्रा वेदव्यासेनाकृतत्वान्तुच्छफलत्वाच्च कल्पोक्त-

प्रकारेण निःसन्दिग्धं करणसम्भवाच्च । आचारपरम्परयापि करणसम्भवाच्च । एतर्ह्यपि सन्देहे सूत्रभाष्ययाञ्चिकानामेवानुवृत्तिः क्रियते न मीमांसकस्य । तस्मात्साङ्गवेदाध्येतुर्निःसन्देहकरणसम्भवान्न पूर्वयापि कृत्यम् ।

किञ्च । परमकृपालुर्वेदः संसारिणः संसारान्मोचयितुं कर्माणि चित्तशुद्ध्यर्थं बोधितवानिति कूपेऽन्धपातनवदप्रामाणिकत्वभियाऽवसीयते । विपरीतबोधिका तु पूर्वमीमांसा तस्मादपि न कर्त्तव्येति ।

मैवम् । किं विचारमात्रं न कर्त्तव्यं पूर्वकाण्डविचारो वा । नाद्यः तुल्यत्वात् समर्थितत्वाच्च । द्वितीये सामान्यन्यायेन सन्देहे निवार्ये लक्षणवत्तदुपयोगः । अनिष्टतया निरूपणं न मीमांसादोषः । किन्तु विचारकाणां स्वभावभेदात् ।

किञ्च । आवश्यकत्वादपि । निवृत्तानामपि यागादिज्ञानस्य* आवश्यकत्वं चित्तशुद्ध्यर्थत्वात् । परमाश्रमभेदेन प्रकारभेदः कायिकादिभेदात् । तत्राद्यस्य वाचिको द्वितीयतृतीययोः कायिकः चतुर्थस्य मानसिक इत्याश्रमिणाम् । तस्मादेकेनैव चरितार्थत्वात् किं द्वितीयेनेति प्राप्त उच्यते । उपासनाया धर्मत्वेऽपि न ब्रह्मणो धर्मत्वम् । ज्ञानरूपत्वात् । धर्मस्य च क्रियारूपत्वात् । न चार्थवादानां धर्म इव ब्रह्मण्युपयोगः कर्त्तुं शक्यः । उत्पत्तिप्रकारे फलभेदानामभावात् । प्रकृते तु माहात्म्यज्ञानार्थं तदुपयोगः । तस्य च ज्ञानोपयोगो यथा तथा

* यागादिकज्ञानस्य ग० ।

वक्ष्यते । चतुर्थ उपासनादर्शनादिपदानां मनोव्यापारत्वमेव ।
विचारस्यापि यथा ज्ञानोपयोगित्वं तथा वक्ष्यते ।

किञ्च । औपनिषद्ज्ञानस्यापि कर्मोपयोगित्वं यदेव
विद्यया करोति अद्वयोपनिषदा वा तदेव वीर्यवत्तरं भवतीति ।
अतएव ब्रह्मविदामेव जनकादीनां कर्मणि सर्वदेवसान्निध्यम्
अन्यथा आभासत्वमेव । न च ब्रह्मरूपात्मविज्ञाने देहाद्यध्या-
साभावेन कर्तृत्वाभावात् कर्मानधिकार इति वाच्यम् । निर-
ध्यस्तेरेव देहादिभिः कर्मकरणसम्भवात् । अतएव जीवन्मुक्तानां
सर्वे व्यापाराः । तथा च स्मृतिः ।

नैव किञ्चित् करोमीति युक्तो मन्येत तत्त्ववित् ।

पश्यन् शृण्वन् स्पृशन् जिघ्रन्नश्नन् गच्छन् स्वपन् श्वसन् ॥

प्रलपन् विष्टजन् गृह्णन्निषन्निमिषन्नपि ।

इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेषु वृत्तन्त इति धारयन् ॥

ब्रह्मण्याधाय कर्माणि सङ्गं त्यक्त्वा करोति यः ।

लिप्यते न स पापेन पद्मपत्रमिवाम्भसा ॥ इति ।

अतो ब्रह्मविदामेव कृतं कर्म शुभफलं भवति । अतो धर्मवि-
चारकाणामपि ब्रह्म जिज्ञास्यमेव । तस्मान्न गतार्थत्वानुपयोगौ ।

ननु फलप्रेप्सुरधिकारी फलञ्च विचारस्य शब्दं ज्ञानं
तस्य मननादिहारा अनुभवः तस्य चानर्थनिवृत्तिपूर्वकपरमा-
नन्दावाप्तिः । तथाच विरक्तः अनर्थजिहासुः परप्रेप्सुश्चाधि-
कारी कस्मान्न भवति ।

शब्दब्रह्मणि निष्णातो न निष्णायात्परे यदि ।

श्रमस्तस्य फलं मन्ये ह्यधेनुमिव रत्नतः ॥

इति भगवद्वचनात् । केवलस्य निन्दाश्रवणादिति चेत् ।
 न । फलकामनाया अनुपयोगात् । अन्येनैव तत्कर्मर्पणात् ।
 नित्यत्वादप्यर्थज्ञानस्य न फलप्रेप्सुरधिकारी निन्दार्थवादस्तु
 मननादिविधिशेष इति मन्तव्यम् । ननु ब्रह्मणो विचारे
 प्रतिज्ञाते विरोधनिराकरणादीनामप्रतिज्ञातार्थत्वं न चाव-
 क्तव्यत्वं निर्व्विचिकित्सज्ञानानुदयप्रसङ्गादिति चेत् । न ।
 ब्रह्मण इति न कर्मणि षष्ठी किन्तु शेषषष्ठी तथाच ब्रह्म-
 सम्बन्धि तत् ज्ञानोपयोगि सर्व्वमेव प्रतिज्ञातं वेदितव्यम् । न
 च गौणतापत्तिरजिज्ञास्यत्वञ्च स्यादिति वाच्यम् । ब्रह्म-
 मात्रे सन्देहाभावात् । सन्दिग्धस्यैव जिज्ञास्यता । गौणत्वं
 तु शब्दत एव नत्वर्थतः । वेदप्रामाण्यं तु प्रतितन्वसिद्ध-
 त्वात् न विचार्य्यते । तस्मात् ब्रह्म जिज्ञासितव्यमिति
 सिद्धम् ।

किञ्च तत्र किं लक्षणं किं प्रमाणकमिति जिज्ञासाया-
 माह सूत्रकारः ।

जन्माद्यस्य यतः ॥ २ ॥ शास्त्रयोनित्वादिति ॥ ३ ॥

ननु कथमत्र सन्देहः यावता सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मे-
 त्याह श्रुतिरेव । विरुद्धं चैतत् । स्वरूपलक्षणाकथने कार्य्य-
 लक्षणस्य वक्तुमशक्यत्वात् । विवादाध्यासितत्वाच्च न हि
 ब्रह्मणो जगत्कर्त्तृत्वं सर्व्वसम्मतम् । न चागमोदितमिति
 वेदमात्रस्य ब्रह्मप्रमाणकत्वं वक्तुं शक्यते ।

किञ्च । व्यर्थञ्चैवं विचारः । लक्षणप्रमाणाभ्यां हि वस्तु-
ज्ञानं भवति । तच्च स्वरूपलक्षणेनैव भवतीति किमनेन ।
तस्मादयुक्तमुत्पश्याम इति । उच्यते ।

सन्देहवारकं शास्त्रं वेदप्रामाण्यवादिनाम् ।

क्रियाशक्तिज्ञानशक्ती सन्दिह्येते परस्थिते ॥

न हि श्रुतिं व्याख्यातुं प्रवृत्तः सूत्रकारः किन्तु सन्देहं
वारयितुम् । तत्र सत्यं ज्ञानमनन्तं नित्यशुद्धमुक्तस्वभावमिति
श्रुत्या कर्तृत्वादिप्रापञ्चिकधर्मराहित्यं प्रतीयते । यतो वा
इमानि भूतानि जायन्ते येन जातानि जीवन्ति यत्रयन्त्यभि-
संविशन्तीति कर्तृत्वञ्च । तत्र सन्देहः किं ब्रह्म कर्तृ आहोस्विद-
कर्तृ । किं तावत् प्राप्तम् । अकर्तृ* । कथम् । ब्रह्मविदाप्नोति
परमिति प्रधानवाक्यम् । फलसम्बन्धात् । ऋचापि विवृतम् ।
सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म यो वेद निहितं गुहायां परमे
व्योमन् । सोऽश्रुते सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा विपश्चितेति ।
फलार्थं च † ब्रह्मज्ञानं फलञ्च फलवाक्योक्तधर्मज्ञानादेव
नान्यथा । कर्तृत्वञ्च परविवरणतयोक्तम् । परं किमित्युक्तेः
यः सर्वान्तर आनन्द इति । कथं सर्वान्तरमित्याकाङ्क्षायां
परिचयार्थं भूतभौतिकसृष्टिमुक्ता गौणानन्तर्यं परिहृतम् ।
गौणीपासनाफलञ्च प्रधानशेषतयोक्तं तत्रान्यगतकर्तृत्वारी-

* क पुस्तके अकर्तृ इति नास्ति ।

† फलार्थं च क० ।

‡ किमित्युक्तं क० ।

पानुवादोऽपि सम्भवति । ततश्च ऋगुर्वै वारुणिरित्युपाख्या-
नेऽपि परिचायकत्वात् गौणकर्तृत्वमेवानूद्यते फलाश्रवणा-
दिति पूर्वः पक्षः ।

सिद्धान्तस्तु

उत्पत्तिस्थितिनाशानां जगतः कर्तृ वै बृहत् ।

वेदेन बोधितं तद्धि नान्यथा भवितुं क्षमम् ॥

नहि श्रुतिविरोधोऽस्ति कल्पयोऽपि न विरुध्यते ।

सर्वभावसमर्थत्वादचिन्त्यैश्वर्यैव बृहत् ॥

वेदेनैव तावत् कर्तृत्वं बोध्यते । वेदश्च परमाप्तोऽक्षरमात्र-
मप्यन्यथा न वदति अन्यथा सर्वत्रैव तदविश्वासप्रसङ्गात् ।

न च कर्तृत्वे विरोधोऽस्ति सत्यत्वादिधर्मवत्कर्तृत्वस्याप्युपपत्तेः ।
सर्वथा निर्धर्मकत्वे सामानाधिकरण्यविरोधः सत्यज्ञानादि-
पदानां धर्मभेदेनैव तदुपपत्तेः । न च कर्तृत्वं संसारिधर्मो
देहाद्यध्यासकृतत्वादिति वाच्यम् । प्रापञ्चिके कर्तृत्वे तथैव न
त्वलौकिककर्तृत्वे । अतएवास्येत्याह । अस्येति पुरोवर्ती प्रपञ्च
इदमा निर्दिश्यते । अनेकभूतभौतिकदेवतिथ्यङ्गमनुष्ठानेक-
लोकाद्भुतरचनायुक्तब्रह्माण्डकोटिरूपस्य मनसाप्याकलयितु-
मशक्यरचनस्यानायासेनीत्पत्तिस्थितिभङ्गकरणं न लौकिकम् ।
प्रतीतञ्च निषेध्यन्नाप्रतीतं न श्रुतिप्रतीतम् । सत्यत्वादयश्च
लौकिकास्ततः सर्वनिषेधे तदज्ञानमेव भवेत् । न च सत्यत्वा-
दिकं लोके नास्त्येव व्यवहारमात्रत्वात् कारणगतसत्यत्वं
प्रपञ्चे भाषत इति वाच्यम् । तर्हि कर्तृत्वं तथा कुतो नाङ्गी-
क्रियते । सृतिश्च स्वीकृता भवति । कर्त्ता कारयिता हरि-

रिति । न चारीपन्यायेन वक्तुं शक्यम् । तथा सत्यन्यस्य स्यात् ।
 तत्र न प्रकृतेः अग्रे स्वयमेव निषिध्यमानत्वात् । न जीवाना-
 मस्वातन्त्र्यान्न चान्येषामुभयनिषेधादेव । तस्मात् ब्रह्मगतमेव
 कर्तृत्वम् । एवमोक्तृत्वमपि । नवा काचित् श्रुतिः कर्तृत्वं
 निषेधति । विरोधभानात् कल्पा तु लौकिकपरा । फल-
 वाक्येऽप्यश्रुतानां गुणोपसंहारः कर्तव्यः । तथाचार्यं सूत्रार्थः
 जन्मादिर्येषामित्यवयवसमासादतद्गुणसंविज्ञानो बहुव्रीहिः ।
 अथवा जन्मप्रभृति सर्वे भावविकाराः आदिशब्देन गृह्यन्ते ।
 तथाच जन्म च आदिशब्देत्येकवद्भावः । आदिशब्दश्च धर्मवाची
 स च स्वसम्बन्धिनं लक्षयति । तस्योभयसापेक्षत्वादुत्पत्ते-
 र्विद्यमानत्वादन्यानेव भावविकारानुपलक्षयतीत्यादिशब्देनान्ये
 भावविकाराः । अथवा जन्मनो नादित्वम् । तदाधारस्य पूर्व-
 मविद्यमानत्वात् । अन्यत्वादिमन्तः तदाधारस्य पूर्वं विद्य-
 मानत्वात् । अत आदिशब्दः स्वाधारसङ्गमिवाची तद्धर्माण-
 मुपलक्षकः । अथवा गमनप्रेवेशयोर्भेदात् जन्म आदिर्येषामिति
 जाल्यपेक्षया एकवचनम् । जन्म तु श्रुतत्वात् सिद्धम् ।

अथवा किमनया कुसृष्ट्या जन्मआद्यस्य आकाशस्य यत
 इति । तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः सम्भूत इत्येव
 विचार्यते । फलसम्बन्धित्वात् तेनैकत्रसिद्धः शास्त्रार्थः प्रका-
 रान्तरेऽपि यतो वा इमानीत्यत्र विस्फुलिङ्गवत्सर्वोत्पत्तिः ।
 अत्र तु क्रमेणेति विशेषः । एतेन सर्व्वेव प्रकाराः सूचिता
 वेदितव्याः । ब्रह्मविचारे ब्रह्मणोप्यधिकृतत्वात् तद्ब्रह्मे-
 त्यायाति नत्वध्याहारः । शास्त्रे योनिः शास्त्रयोनिः शास्त्रीक-

कारणत्वादित्यर्थः । शास्तीति शास्त्रं वेदः । सामान्यग्रहणं पूर्वकाण्डे पूर्वमृष्टिवाक्यानां संग्रहार्थम् । यथास्यैव कारणत्वन्नान्यस्य तथोपरिष्ठादित्यामः । मतान्तरवज्जन्मादीनान्न विकारित्वं किन्वाविर्भावतिरोभावावेव तथोत्तरत्र वक्ष्यते तदनन्यत्वाधिकरणे । नामलीलाया अपि न पृथङ्निरूपणं प्रपञ्चमध्यपातात् । केचित् पृथग्रूपनामप्रपञ्चकर्तृत्वं योगविभागेन प्रतिज्ञाय समन्वयादिसूत्रेष्वेव हेतून् वर्णयन्ति । अन्वयसिद्ध्यर्थञ्च अतति व्याप्नोतीति अत् । शास्त्रे योनित्वं प्राप्तं तदिति । नैतत् सूत्रकारसम्मतमिति प्रतिभाति । तस्मात् सर्वज्ञत्वं सर्वशक्तिमत्त्वञ्च सिद्धं जगत्कर्तृत्वेन ।

ननु न सर्वो वेदो ब्रह्मणो जगत्कर्तृत्वे मानन्तपोयज्ञादिप्रयुक्त*प्रजापतिप्रभृतीनामेव जगत्कारणत्वस्य पूर्वकाण्डे तत्तदुपाख्यानेष्ववगम्यमानत्वात् । नचावान्तरकारणत्वम् । परस्याश्रवणात् । उत्तरकाण्डे तु द्वयप्रतिपादनाद्विरोधः । सन्देहश्च । मीमांसायाः सन्देहनिवारकत्वेऽप्येकांशस्याप्रामाण्यं स्यात् । उभयसमर्थने शास्त्रवैफल्यं वा । वेदप्रामाण्यादेव तत्सिद्धेः । बाधितार्थवचनं वेदे नास्तीत्यवोचाम ।

किञ्च । वेदान्ताः किं वेदशेषा वेदा वा । नाद्यः अनुपयोगात् । अनारम्भाधीतत्वेन तदुपयोगित्वे पूर्वकाण्डविचारेणैव गतार्थत्वं विद्याप्रवेशश्च । न द्वितीयः यज्ञाप्रतिपादनात् । मन्व-ब्राह्मणत्वाभावाच्च । तस्माद्देदोषरा वेदान्ता इति तेषां किं

स्यादिति चेत् । मैवम् । अस्ति तावद्देत्वमध्ययनादिभ्यः स्मर-
णाच्च । प्रमाणञ्च सर्वोऽपि वेदः स्वार्थे । सच न यज्ञश्चेत् ब्रह्म
भवतु । न चैतावता अवेदत्वमतिप्रसङ्गात् । शक्यते ह्यग्निहोत्रा-
दीनामन्यतरदनन्तर्भाव्यतया वक्तुम् । तस्मात् ब्रह्मापि प्रतिपा-
दयन्ती वेदान्ता वेदत्वं न व्यभिचरन्तीति । मन्त्रब्राह्मणरूपत्वं
चोत्पश्यामः । ऋगेव मन्त्रः ब्रह्मप्रतिपादकं ब्राह्मणन्तच्छेषाः
ऋष्यादिप्रतिपादकाः यद्यपि न विधीयते तथापि तादृशमेव
ज्ञानं फलायेति युक्तमुत्पश्यामः । पूर्ववैलक्षण्यन्तु भूषणाय ।
काण्डद्वयस्यान्योन्योपकारित्वाय साधारणग्रहणम् । यदेव
विद्यया करोतीत्यादिना पूर्वशेषत्वं सर्वस्य । तमेवं वेदानुवच-
नेन ब्राह्मणा विविदिषन्तीत्यादिना सर्वस्थोत्तरशेषत्वम् । कर्म-
ब्रह्मणोः क्रियाज्ञानयोर्धर्मिपरत्वेनैक्यात् कर्तृवाक्येषु सर्वत्र न
विरोधः । तस्माच्छास्त्रयोनित्वं सिद्धम् ।

केचिदत्र जन्मादिसूत्रं लक्षणत्वादानुमानमिति वर्णयन्ति ।
अन्ये पुनः श्रुत्यनुवादकमाहुः । सर्वज्ञत्वाय श्रुत्यनुसार्थानु-
मानञ्च ब्रह्मणि प्रमाणमिति । तच्च तन्वीपनिषदं पुरुषं पृच्छा-
मीति केवलोपनिषद्देयत्वात् उपेक्ष्यम् । अनधिगतार्थगन्तृत्वात्
प्रमाणस्य । मनननिदिध्यासनयोः श्रवणाङ्गत्वम् । सन्देह-
वारकत्वात् शास्त्रस्यापि तदङ्गत्वमिति । तत्रैतत् स्यात्तत्र किं
समवायि निमित्तं कर्तृ वा । किमती यद्येवम् । एवमेतत्
स्यात् । यद्येकमेव स्यात् तदा क्रियाज्ञानशक्तयोर्निरतिशयत्वं
भज्येत । ऋदादिसाधारण्यं च स्यात् मतान्तरवत् । कथ-
मेवं सन्देहः यावता यतो वा इमानीत्यादिभ्यो निःसन्देहश्रव-

णात् । एवं हि सः पञ्चमी श्रूयते यत इति । पञ्चम्यास्तसि-
रिति । आत्मन इत्यपि पञ्चमी निमित्तत्वे न सन्देहः पञ्चम्या
निमित्तत्वकथनात् । उपादानत्वे कर्तृत्वे च * सन्देहः तदा-
चकाश्रवणात् कल्पनायां प्रमाणाभावात् । समवायित्वे पुनः
सुतरां सन्देहः । एवं प्राप्त आह ।

तत्तु समन्वयात् ॥ ४ ॥

तु शब्दः पूर्वपक्षव्यावृत्त्यर्थः । निमित्तत्वस्य श्रुतिसिद्ध-
त्वात् मतान्तरनिराकरणत्वेनाग्रे वक्ष्यते । तत् ब्रह्मैव सम-
वायि कारणम् । कुतः । समन्वयात् सम्यगनुवृत्तत्वात् । अस्ति
भाति प्रियत्वेन सच्चिदानन्दरूपेणान्वयात् । नामरूपयोः
कार्यरूपत्वात् प्रकृतेरपि स्वमते तदंशत्वात् । अज्ञानात्
परिच्छेदाप्रियत्वे । ज्ञानेन बाधदर्शनात् । नानात्वं त्वैच्छिक-
मेव । जड़जीवान्तर्यामिष्वेवैकैकांशप्राक्यात् । कथमेवमिति
चेत् । न । सद्रूपे घटरूपक्रियास्त्रिव तारतम्येनाविर्भाववत्-
जड़ेऽपि भानत्वादिप्रतीतेस्तारतम्येनाविर्भावोऽङ्गीकर्तव्यः ।
भगवदिच्छाया नियामकत्वात् । नच साधारण्येन सर्व-
जगत्प्रति परमात्मादीनामन्वयः सम्भवति । एकस्मिन्ननु-
स्यूते सम्भवत्यनेककल्पनाया अन्याय्यत्वात् । लोके कर्तृ-
विशेषवत् उपादानविशेषग्रहणेऽपि न ब्रह्मि व्यभिचारः ।
अलीकप्रतीतेऽस्तित्वादिप्रतीतावपि सम्यगन्वयाभावात् न

* उपादानत्वकर्तृत्वे च क० ।

कार्यत्वव्यभिचारौ । तस्मात् ब्रह्मण एव समवायित्वम् । एतत् सर्वं
 श्रुतिरेवाह । स आत्मानं स्वयमकुरुतेति । निमित्तत्वन्तु स्पष्ट-
 मेव सर्ववादिसम्मतम् । केचिदत्र शास्त्रयोनित्वपूर्वपक्षनिरा-
 करणाय तत्तु समन्वयादिति योजयन्ति । तत्पूर्वपक्षसिद्धान्त-
 योर्द्वयोरप्यसङ्गतत्वादुपेक्ष्यम् । तथाहि । जैमिनिर्धर्मजिज्ञासा-
 मेव प्रतिज्ञाय तत्प्रतिपादकस्य पूर्वकाण्डस्य समन्वयमाह ।
 श्रवान्तरवाक्यानां प्रकारशेषत्वात् । नच सर्वस्मिन् वेदे धर्म-
 एव जिज्ञास्यः तद्गुरुणैव व्यासेन ब्रह्मजिज्ञासायाः प्रतिज्ञात-
 त्वात् । सन्देहमात्रवारकत्वाज्जिज्ञासयोः न त्वलौकिकार्थसा-
 धकत्वं तथा सति वेदानामन्याधीनत्वेनाप्रामाण्यं स्यात् ।
 वेदजिज्ञासेत्येवोक्तं स्यात् ।

किञ्च ।

साधनञ्च फलञ्चैव सर्वस्याह श्रुतिः स्फुटम् ।

न प्रवर्त्तयितुं शक्या तथा चेन्नरको न हि ।

प्रवर्त्तकस्तु सर्वत्र सर्वात्मा हरिरेव हि ।

यत्र एव हि पूर्वत्र बोध्यते स्वर्गसिद्धये ।

सिद्धएव हि सर्वत्र वेदार्था वेदवादिनाम् ।

मन्वाणां कर्मणाञ्चैव दर्शनश्रवणाच्छ्रुतौ ।

कृतिश्च सिद्धतुल्यत्वं वेदः स्वार्थे च सम्मतः ।

प्रजापतिरकामयत प्रजायेयेति स एतदग्निहोत्रं मिथुन-
 मपश्यत् । प्रजापतिर्यज्ञानसृजताग्निहोत्रञ्चाग्निष्टोमं च
 पौर्णमासीं चोक्थञ्चामावास्याञ्चातिरात्रञ्च तानुदमिमीत
 यावदग्निहोत्रमासीत्तावानग्निष्टोम इत्यादि । न ह्युपाख्यानानां

मिथ्यार्थत्वं बुद्धजन्मनः पुरोक्तं युक्तं वा तथा षति वेदानामप्रा-
 माण्यमेव स्यात् । मिथ्योपाख्यानप्रतिपादकलोकवत् । तस्मात्
 पूर्वमीमांसानभिज्ञाः क्रियापरत्वं सर्वस्यापि वेदस्य वदन्ती मूर्खा
 एव । उत्तरवादिनोऽपि पूर्वाज्ञानमङ्गीकृत्य पूर्वानुपयोगित्वं
 ब्रह्मज्ञानस्य वदन्ती वेदानभिज्ञाः । यदेव विद्यया करोति
 अद्भ्योपनिषदा वा तदेव वीर्यवत्तरं भवतीति उपनिषद्ज्ञानस्य
 श्रुतिमिद्वैव कारणता । नच बाधितत्वात् त्यज्यत इति वाच्यम् ।
 ब्रह्मात्मज्ञानवतएव वसिष्ठादेर्यज्ञाधिकारात् । नचैवं किमनेनेति
 वाच्यम् । इत्यभूतत्वात् यज्ञस्य । किञ्च कर्मफलवत् ब्रह्मफल-
 स्यापि लौकिकत्वात् । य एवं वेद प्रतितिष्ठति अन्नवानन्नादौ
 भवति महान् भवति प्रजया पशुभिर्ब्रह्मवर्चसेन महान् कीर्त्येति ।
 अत्यन्ताविद्यावतो यज्ञानधिकारात्तन्निषेधार्थं ज्ञानमुपयुज्यते ।
 नच देहाध्यायस्य कारणत्वम् । ब्रह्मापणं ब्रह्महविरित्यादि
 स्मृतेः । तस्मादन्योऽन्योपयोगित्वे न कोऽपि दोषः । क्रियाज्ञानयोः
 स्वातन्त्र्येण पुरुषार्थसिद्ध्यर्थं भिन्नतया शास्त्रप्रवृत्तिः ।

किञ्च । वेदान्तवाक्यानामस्मिन् शास्त्रे समन्वय एव प्रति-
 पाद्यते । सन्देहनिराकरणद्वारा । तत्कथं सिद्धवद्वेतुत्वेन
 निर्देशः । अग्रिमवैयर्थ्यं च स्यात् । नच प्रतिज्ञागर्भितहेतुत्वम् ।
 अनुपयोगात् । गौणमुख्यभावे परं विवादः । न च येन रूपेण
 समन्वयो मतान्तरस्थैर्विचारितः तथाग्रे सूत्रेषु निर्णयोऽस्ति ।
 शास्त्रारम्भसु प्रथमसूत्रेणैव समर्थितः । तस्मात् समवायि-
 कारणत्वमेवानेन सूत्रेण सिद्धम् । ननु कारणत्वमेवासु ब्रह्मणः
 किं समवायिकारणत्वेन विकृतत्वञ्च स्यात् । अनर्थरूपत्वेन

कार्यस्यायुक्तता च । तस्मादनारम्भणीयमेवैतत्सूत्रमिति चेत् ।
 मैवम् । सर्वोपनिषत्समाधानार्थं प्रवृत्तः सूत्रकारः । तद्यदि ब्रह्मणः
 समवायित्वं न ब्रूयात् भूयानुपनिषद्भागो व्यर्थः स्यात् । इदं
 सर्वं यदयमात्मा । आत्मैवेदं सर्वं स सर्वं भवति । ब्रह्मतं
 परादादित्यादि स आत्मानं स्वयमकुरुत । एकमेवाद्वितीयम् ।
 वाचारम्भणं विकार इत्यादि । एवमादीनि वाक्यानि स्वार्थं
 वाधितानि भवेयुः । नन्वेवं निःसन्दिग्धत्वात् कथं सूत्रप्रवृत्तिः
 उच्यते । अस्यलादिवाक्यान्यपि सन्ति सर्वत्र प्रपञ्चतद्धर्मवैलक्षण्य-
 प्रतिपादकानि । ततोऽन्योन्यविरोधे नैकस्य मुख्यार्थबाधो वक्तव्यः ।
 तत्र स्वरूपापेक्षया कार्यस्य गौणत्वात् प्रपञ्चरूपप्रतिपादका-
 नामेव कश्चित् कल्पयेत् । तस्माद्भूदिति जप्तादिस्वरूपत्वं समन्वय-
 सूत्रमपि सूत्रितवान् । तथाच अस्यलादिगुणयुक्त एव अविक्रिय-
 माण एव आत्मानं करोतीति वेदान्तार्थः सङ्गती भवति । विरुद्ध-
 सर्वधर्माश्रयत्वन्तु ब्रह्मणो भूषणाय ।

किञ्च । अन्यपदार्थसृष्टौ वैषम्यनैर्घृण्ये स्याताम् । कर्मा-
 धीनत्वेत्वनौशिता । ततः कर्तृत्वमपि भज्येत । ततः सर्व-
 माहात्म्यनाश एव स्यात् । नन्वेवमेवासु अपवादार्थत्वात्
 रज्जुसर्पवदयुक्तार्थकथनेऽपि न दोषः । सर्वं समाप्नोषि
 ततोऽसि सर्वं इति स्मृतेश्चेति चेत् । मैवम् । तथा सति
 पाषण्डित्वं स्यात् । एतादृशशास्त्रार्थाङ्गीकर्तुरासुरेषु भगवता
 गणितत्वात् ।

असत्यमप्रतिष्ठन्ते जगदाहुरनीश्वरम् ।

अपरस्परसम्भूतं किमन्यत् कामहैतुकम् ॥

इति शास्त्रानर्थक्यञ्च । सर्वं समाप्रोषीत्यप्यसङ्गतं स्यात् ।
 वस्तुपरिच्छेदात् । नहि वेदो निःप्रपञ्चरूपकथनमुक्त्वा खोक्तं
 जगत्कर्तृत्वं निषेधति । तस्मादध्यारोपापवादपरत्वेन व्याख्या-
 तभिर्वेदान्तास्तिलापः कृता इति मन्यामहे । सर्ववाक्यार्थ-
 बाधात् । यथा निर्दोषपूर्णगुणविग्रहता भवति तथोपरिष्ठा-
 इच्छ्यामः । ननु पुरुषार्थाऽर्थानि शास्त्राणि । इदञ्च शास्त्रं मोक्ष-
 रूपपुरुषार्थसाधकम् । मोक्षश्चाविद्यानिवृत्तिरूप इति युक्तम् ।
 अविद्या चाज्ञानं ज्ञानेनैव नश्यति । ततो ज्ञानोपयोगित्वेन
 व्याख्यातव्ये वेदान्तेऽध्यारोपापवादव्यतिरेकेण व्याख्यानम-
 युक्तम् । अतो यथाकथञ्चिद्व्याख्यानेऽपि पुरुषार्थसिद्धेर्न
 कोऽपि दोष इति चेत् । न । पुरुषार्थस्य शास्त्रार्थस्य वा
 स्वरूपं शास्त्रैकसमधिगम्यं न स्वबुद्धिपरिकल्पितम् । अतः
 स्वबुद्ध्या शास्त्रार्थं परिकल्प्य तत्र वेदं योजयन्तो महासाह-
 सिकाः सद्भिरुपेत्याः । पुरुषार्थः पुनर्यथा वेदान्तेष्ववगतः । ब्रह्म
 वेद ब्रह्मैव भवति । ब्रह्मविदाप्नोति परम् । न स पुनरावर्त्तते ।
 ततो मां तत्त्वतो ज्ञात्वा विशते तदनन्तरम् । अनावृत्तिः शब्दा-
 दनावृत्तिः शब्दादित्येवमादिभिः श्रुतिस्मृतिन्यायैः ब्रह्मप्राप्तेरेव
 पुरुषार्थत्वं ब्रह्म च पुनर्न जीवस्यात्ममात्रम् अज्ञानवदा ।

एकस्यैव ममांशस्य जीवस्यैव महामते ।

बन्धोऽस्याविद्ययानादिर्विद्यया च तथेतरः ॥

इति भगवता जीवस्यैवाविद्यावत्त्वप्रतिपादनात् । तस्मात्
 न्यायोपवृंहितसर्ववेदान्तप्रतिपादितसर्वधर्मवत् ब्रह्म । तस्य श्रव-
 णमनननिदिध्यासनैरन्तरङ्गैः शमदमादिभिश्च वहिरङ्गैरतिशुद्धे

चित्ते स्वयमेवाविर्भूतस्य स्वप्रकाशस्य सायुज्यं परमपुरुषार्थः । तस्मात् सर्वे वेदान्ताः स्वार्थेव युक्तार्था इति न्यायैर्वक्तव्यत्वात् ब्रह्मणः समवायित्वाय समन्वयसूत्रं वक्तव्यम् । एवं ब्रह्मजिज्ञासां प्रतिज्ञाय किञ्चक्षणकं ब्रह्मेत्याकाङ्क्षायां जन्मादिसूत्रद्वयेन वेदप्रमाणकजगत्कर्तृसमवायि चेत्युक्तम्* । एवं तिसूत्रा जिज्ञासालक्षणविचारकर्तव्यता सिद्धा । तत्र ब्रह्मणि चतुर्धा विचारः स्वरूपसाधनफलप्रतिपादकानि वेदान्तवाक्यानि त्रिविधानि मतान्तरनिराकरणञ्च । तत्र स्वरूपे विचारिते मतान्तरनिरास्यतिरेकेण साधनफलयोरनुपयोगात् । अतः प्रथमं स्वरूपनिर्णयः । तदनु मतान्तरनिरासः । तदनु साधनानि फलं चेति । तत्र प्रथमेऽध्याये स्वरूपवाक्यानि विचार्यन्ते । तानि द्विविधानि । सन्दिग्धानि निःसन्दिग्धानि च । तत्र निःसन्दिग्धानां निर्णयो न वक्तव्यः । सन्दिग्धानि पुनश्चतुर्विधानि । कार्यप्रतिपादकानि । अन्तर्यामिप्रतिपादकानि । उपास्यरूपप्रतिपादकानि । प्रकीर्णकानि चेति । तत्र प्रथमपादे कार्यवाक्यानां निर्णय उच्यते । सच्चिदानन्दरूपेणाकाशवायुतेजोवाचकवाक्यानि षड्विधान्यपि निर्णीयन्ते । अन्यत्रान्यवाचकान्यपि वेदान्तेषु भगवद्वाचकानीति । तत्र लक्षणविचारएव सद्रूपाणां वाचकता निर्णीता । चिद्रूपस्य ज्ञानप्रधानस्य निर्णयार्थमीक्षत्यधिकरणमारभ्यते सप्तभिः सूत्रैः । सप्तद्वारत्वात् ज्ञानस्य ।

* जगत्कर्ता समवायो च इति क० ।

तत्रैवं सन्देहः ब्रह्मणः स्वप्रकाशत्वेन सर्वप्रमाणाविषयत्वा-
द्यतो वाचो निवर्त्तन्तइति श्रुतेश्च विचारः कर्त्तुं न शक्यते ।
स्वप्रकाशत्वविरोधात् श्रुतिविरोधाच्च । आहोस्त्रिद्विरोधपरिहारेण
शक्यत इति । किं तावत् प्राप्तं । न शक्यत इति । कुतः ।

ज्ञापनार्थं प्रमाणानि सन्निकर्षादिमार्गतः ।

सर्वथाऽविषयेऽवाच्येऽव्यवहार्ये कुतः प्रमा ॥

ऐहिकामुष्मिकव्यवहारयोग्ये पुरुषप्रवृत्तिः । प्रवृत्त्यर्थं हि
प्रमाणानि । ब्रह्म पुनः सर्वव्यवहारातीतमिति * । नन्वेत-
दपि वेदादेवावगम्यतइति चेत् । तर्हि बाधितार्थप्रतिपादकत्वान्न
वेदान्ता विचारयितव्या इति प्राप्त उच्यते ।

ईक्षतेर्नाशब्दम् । ५ ।

न विद्यते शब्दो यत्रेत्यशब्दं सर्ववेदान्ताप्रतिपाद्यं † ब्रह्म
न भवति । कुतः । ईक्षतेः । स देव सौम्येदमग्र आसीदेकमेवा-
द्वितीयमित्युपक्रम्य तदैक्षत बहुस्याम्रजायेयेति । तत्तेजोऽ-
सृजत । तथान्यत्र । आत्मा वा इदमेक अग्र आसीत् । नान्यत्
किञ्चन मिषत् स ऐक्षत लोकानुसृजा इति । स इमान् लोका-
नसृजतेति । स ईक्षाञ्चक्रे स प्राणमसृजतेति एवमादिषु सृष्टि-
वाक्येषु ब्रह्मण ईक्षा प्रतीयते ।

किमतो यद्येवम् । एवमेतत् स्यात् । सर्वव्यवहारप्रमा-

* ग पुस्तके सर्व्व इति नास्ति ।

† सर्व्ववेदान्ताद्यप्रतिपाद्यं इति क० ।

णातीतोऽपि ईक्षाञ्चक्रे लोकसृष्टिद्वारा व्यवहार्या भवि-
 यामीति अतो यथा यथा कृतवान् तथा तथा स्वयमेवोक्तवान् ।
 पूर्वरूपं फलरूपञ्च सृष्टस्वांशपुरुषार्थत्वाय । ततश्च प्रमाणबले-
 नाविषयः । स्वेच्छया विषयश्चेत्युक्तम् । ननु सर्व्वप्रमाणविष-
 यत्वे दूषिते केवलवेदविषयत्वं कथं सिद्धान्तौक्रियते । उच्यते ।
 चक्षुरादीनां प्रामाण्यमन्यमुखनिरोक्षकत्वेन न स्वतः भ्रमानु-
 त्यत्तिप्रसङ्गात् । सत्त्वसहितानामेव चक्षुरादीनां प्रामाण्यात् ।
 अतो निरपेक्षा एव भगवन्निःश्वासरूपवेदा एव प्रमाणम् ।
 सङ्केतग्रहस्तु वैदिकएव वेदविद्भिः कृतः । आकृतिमात्रार्थं लोका-
 पेक्षा । अनधिगतार्थगन्तृ च प्रमाणम् । लोकानधिगत इत्यर्थः ।
 यज्ञब्रह्मणोरलौकिकत्वं सिद्धमेव । लौकिको व्यवहारः सन्निगा-
 तरूपत्वात् पुरुषार्थासाधक एव । तर्हि शब्दमात्रस्य कथं ग्रह-
 णम् । वेदव्याख्यातवाग्विषयत्वादिति ब्रूमः । एतेन मनसैवानुद्-
 ष्टव्यमित्यपि समर्थितम् । तस्मात् सृष्ट्यादिप्रतिपादका अपि
 वेदान्ताः साक्षात् ब्रह्मप्रतिपादका इति सिद्धम् ।

स्यादेतत् । कर्तृत्वमकर्तृत्वं च वेदे प्रतीयते ब्रह्मणः यतो वा
 इमानि भूतानि जायन्ते स आत्मानं स्वयमकुरुत निष्कलं
 निष्क्रियं शान्तं निरवद्यं निरञ्जनम् असङ्गो ह्ययम्पुरुषः इत्येव-
 मादिवाक्येषु । तत्र द्वेषा निर्णयः सम्भवति । सर्व्वभवनसमर्थत्वात्
 विरुद्धसर्व्वधर्माश्रयत्वेन । अन्यतरबाधाद्वा । अलौकिकापेक्षया
 लौकिकस्य जघन्यत्वात् कर्तृत्वादेर्लोकसिद्धत्वात् कर्तृत्वबाध एव
 युक्तः । ईक्षत्यादिकन्तु प्रकृतिगुणसम्बन्धादपि ब्रह्मणो युज्यते ।
 तस्मादलौकिकसर्व्वभवनसमर्थत्वादिकल्पनापेक्षया लौकिक

एवान्यतरबाधो युक्तः । ततश्च सत्यस्वरूपादन्यदेवैतदिति
स्वयमेवाशंक्य परिहरति सूत्रकारः ।

गौणत्वेनात्मशब्दात् । ६ ।

ईक्षत्यादियुक्तः परमात्मा गौणः प्रकृतिगुणसत्त्वसम्बन्धवान्
इति चेत् । न । तथा वक्तुं न शक्यते । कुतः । आत्मशब्दात् ।
आत्मा वा इदमेक एवाग्र आसीदित्युपक्रम्य स ऐक्षतेत्युक्तम् ।
आत्मशब्दः पुनः सर्वेषु वेदान्तेषु निर्गुणपरब्रह्मवाचकत्वेनैव
सिद्धः । तस्यैव जगत्कर्तृत्वं श्रुतिराह । ननु चोक्तमन्यतर-
बाधो युक्त इति । न युक्तः स्वातन्त्र्याभावेन सगुणस्य कर्तृत्वा-
योगात् । वेदाश्च प्रमाणभूताः । ततः सर्वभवनसामर्थ्यमेव
श्रुतिबललभ्यमङ्गीकर्तव्यम् ।

किञ्च । अस्ति भाति प्रियत्वादिधर्मवत् ब्रह्मगतकर्तृत्वं
लोके प्रतीयते । कार्यत्वात् । तस्मादात्मशब्दप्रयोगात् गुणा-
तीतमेव कर्तृत्वं । नन्वात्मशब्दोऽपि लोकवद्गीणोऽसु । लोके हि
केनचित् पृष्टो विष्णुमित्र आह । यज्ञदत्तो ममात्मेति अत्र
गौणत्वमुपचार इत्येवं प्राप्तेऽभिधीयते ।

तन्निष्ठस्य मोक्षोपदेशात् । ७ ।

एवं हि श्रूयते । असदा इदमग्र आसीत् । ततो वै सद-
जायत । तदात्मानं स्वयमकुरुतेत्युपक्रम्य यदा ह्येवैष एत-
स्मिन्नदृश्येऽनात्म्येऽनिरुक्तेऽनिलयनेऽभयं प्रतिष्ठां विन्दते । अथ

सोऽभयं गतो भवतीति । प्रापञ्चिकधर्मरहिते ब्रह्मणि एतस्मिन् पूर्वोक्तजगत्कर्त्तारि परिनिष्ठितो मुक्तो भवतीत्यर्थः । तत्र यदि जगत्कर्त्ता गौणः स्यात् तन्निष्ठस्य संसारएव स्यात् । न मोक्षः । किञ्च ।

हेयत्वावचनाच्च ॥ ८ ॥

इतोऽपि निर्गुणएव जगत्कर्त्ता । वेदान्तेषु सर्वत्र साधनोपदेशे पुत्रादिवत् जगत्कर्त्ता हेयत्वेन नोपदिश्यते । यदि सगुणः स्यात् प्राकृतगुणपरिहारार्थं मुमुक्षुभिर्जगत्कर्त्ता नोपास्यः स्यात् । पुत्रादिवत् । अत ईक्षत्यादयो न सगुणधर्माः । सूत्रत्रयस्य ईक्षतिहेतुसाधकत्वात् चकारः । एवं सूत्रचतुष्टयेन ईक्षतिहेतुना जगत्कर्त्तृत्वोपपत्त्या सृष्टिवाक्यानां ब्रह्मपरत्वमुपपादितम् । अतःपरं स्यतन्त्रहेतूनाह । स्वाप्ययात् गतिसामान्यात् श्रुतत्वाच्चेति सूत्रत्रयेण ।

ननु किमर्थं हेत्वन्तराणि । साधकत्वे एकेनापि तत्सिद्धेः । असाधकत्वे शतेनाप्यसिद्धेरिति चेत् । मैवम् । रूपभेदार्थं हेत्वन्तराणि नानाविधान्नभोजनदृष्टिवत् । तद्यथा आत्मशब्दात् तन्निष्ठस्य मोक्षोपदेशात् हेयत्वावचनाच्चेति निर्गुणस्य स्वरूपपरतया कार्यपरतया च कार्यस्य पुनर्विधिनिषेधभेदात् द्विरूपतेति । एवमुत्तरत्रापि प्रपञ्चिष्यते । तत्र सृष्टिवाक्यानाम् ईक्षतिहेतुना भगवत्परत्वमुक्तम् । इदानीं प्रलयवाक्यानामाह ।

स्वप्ययात् ॥ ९ ॥

ब्रह्मणो न सर्व्वव्यवहारातीतत्वम् । कुतः । स्वाप्ययात् ।

स्वस्मिन्नप्ययात् । तत्र चित्रकरणत्वाज्जीवस्योच्यते । एवं हि श्रूयते । यत्रैतत् पुरुषः स्वपिति नाम सता सोम्य तदा सम्पन्नो भवति तस्मादेनं स्वपितीत्याचक्षते । स्वं ह्यपीतो भवतीति स्वपितीति न क्रियापदं किन्तु जीवस्य नाम । तदैव स्वपितीति नामत्वं यदा सता सम्पद्यते । सति स्वशब्दवाचे अपीतिं लयं प्राप्नोतीत्यर्थः । अहरहर्जीवो ब्रह्म सम्पद्य ततो वलाद्यधिष्ठानं प्राप्य पुनर्नव इव समायाति वासनाशेषात् । स्वशब्देन चाभेदः । अर्थतः सच्छब्दसामानाधिकरण्यात् निर्गुणत्वम् । ननु प्रलये वक्तव्ये कथं सुषुप्तिः । मोक्षातिरिक्तदशाबां तथा कर्मसम्बन्धाभावादिति ब्रूमः । मुक्तिवाक्यानामाह ।

गतिसामान्यात् ॥ १० ॥

गतौ सामान्यात् गतिर्मोक्षः समानस्य भावः सामान्यं मोक्षे सर्वस्यापि भगवतापि तुल्यत्वात् । एवं हि श्रूयते । स यथा सर्वासामपात् समुद्र एकायनमित्युपक्रम्य वागेकायनमितिदृष्टान्तार्थं निरूप्य स यथा सैन्यवखिल्य उदके प्रास्त इत्यादिना लयदृष्टान्तं निरूप्य न प्रेत्य संज्ञास्तीति प्रतिपाद्य तन्निरूपणार्थं यत्र हि द्वैतमिव भवति तदितर इतरमित्यादिना सर्वस्य शुद्धब्रह्मत्वं प्रदर्शितम् । आदिमध्यावसानेषु शुद्धब्रह्मण एवोपपादनात् सर्वेषां वेदान्तानां ब्रह्मसमन्वय * इति । किञ्च ।

* उचित इति क० ।

अतत्वाच्च ॥ ११ ॥

पूर्णमदः पूर्णमिदं पूर्णात् पूर्णमुच्यते । पूर्णस्य पूर्णमादाय पूर्णमेवावशिष्यत इति श्रुत्यैवासन्दिग्धं सर्वकार्यत्वं प्रतिपादितम् । सर्वं वेदा यत्पदमामनन्तीति च । चकारोऽधिकरणसम्पूर्णत्वद्योतनाय । एवं चिद्रूपस्य कारणतानिरूपणेन वेदान्तानां ब्रह्मपरत्वं निरूपितम् । अतःपरमानन्दरूपस्य कारणत्वोपपादनेन तद्वाक्यानां ब्रह्मपरत्वमुपपाद्यते आनन्दमयाद्यष्टभिः सूत्रैः । तत्र तैत्तिरीयशाखायां ब्रह्मभृगुप्रपाठकद्वयेन । तत्र आनन्दमय इति मयट्प्रत्ययान्तस्याब्रह्मत्वेनाजगत्कर्तृत्वे ब्रह्मप्रपाठकस्याब्रह्मपरत्वं स्यात् इति तन्निराकरणार्थमानन्दमयाधिकरणम् । षडिन्द्रियस्वरूपद्वयानन्दभेदेनानन्दस्याष्टविधत्वादष्टसूत्राणि ।

ननु कथं सन्देहः कथं वास्याब्रह्मत्वे प्रपाठकासङ्गतिरिति । उच्यते । ब्रह्मविदः परप्राप्तिं प्रतिज्ञाय ज्ञेयांशे कारणत्वाद्यानन्दांशमप्रवेश्य जडत्वपरिहाराय सर्वज्ञानन्दरूपं फलमुपपाद्य तन्निरूपणार्थं सर्वोऽपि प्रपाठक आरब्धः तत्र साधनशेषब्रह्मणी वाक्यादेव निःसन्दिग्धप्रतीतिः फलस्य ब्रह्मत्वं प्रतिपादनीयं तत्राब्रह्मान्नमयादितुल्यवचनात्, सुखवाचकशब्दानामेव वचनाच्च सन्देहः । आनन्दांशस्यैव कारणत्वेन ब्रह्मत्वप्रतिपादनार्थत्वात्तद्भावे प्रपाठकवैयर्थ्यञ्च फलस्य नैक्यप्रतिपादनायात्पदप्रयोगेण फलरूपेण जगत्कारणतामुक्त्वा तस्यैव मध्ये सर्वान्तरत्वमुपपादितम् । तस्माद्वा एतस्माद्विज्ञानमयादन्योऽन्तरआत्माऽऽनन्दमयइति । अन्ते च एतमानन्दमयमात्मानमुपसंक्रामतीति ।

आदिमध्यरूपे अनूद्य फलत्वेनोपपादितम् । तन्निरूपकस्यापि तत्तुल्यफलत्वं वक्तुमन्नमयादीनामपि ब्रह्मत्वेनोपासनमुक्तम् । तत्र पूर्वपक्षेऽन्नमयादेरिवानन्दमयस्यापि न ब्रह्मत्वम् । अन्नमयादितुल्यवचनात्तथैव फलसिद्धेरिति । एवं प्राप्तेऽभिधीयते ।

आनन्दमयोऽभ्यासात् ॥ १२ ॥

आनन्दमयः परमात्मा नान्नमयादिवत् पदार्थान्तरम् । कुतः । अभ्यासात् । अभ्यस्यते पुनः पुनः कौर्त्तत इत्यभ्यासः तस्मात् । अभ्यासस्य भेदकत्वं पूर्वतन्त्रसिद्धम् । यथा पूर्वतन्त्रे शब्दान्तराभ्याससंख्यागुणप्रक्रियानामधेयानां षष्ठां कर्मभेदकत्वमेवमेवानन्दमयस्याप्यभ्यासात् पूर्ववैलक्षण्यम् । अतोऽतुल्यत्वात् ब्रह्मत्वम् । एवमभ्यासः श्रूयते । कीर्त्तयेवान्यात् कः प्राण्यात् यदेष आकाश आनन्दो न स्यात् एष ह्येवानन्दयातीत्यर्थतोऽभ्यासः सुत्या मयडर्थत्वप्रकृतिसु तुल्या । पुनर्वचनेनाभ्यासेन प्रवाहाद्भेदे साधिते ब्रह्मत्वम् । न तु द्वयापत्तिः । उत्तरस्य साधकत्वात् । तस्मादानन्दमयं ब्रह्मैव । अथवा स नैव रेमे तस्मादेकाकी न रमते स द्वितीयमैच्छन् सहैतावानासेत्यादि-श्रुतिभिरेष उ एवेति श्रुतेश्च तानि तानि साधनानि कारयित्वा तानि तानि फलानि ददद्भगवान् स्वक्रीडार्थमेव जगद्रूपेणाविर्भूय क्रीडतीति वैदिकैर्निर्णीयते । एतदेव काण्ड-द्वयेऽपि प्रतिपाद्यते । अन्यथा जीवस्य साधनफले निरूपयन्त्याः श्रुतेर्जीवपरत्वमेव स्यान्न ब्रह्मपरत्वम् । कर्मब्रह्मणोरपि जीवशेषत्वं नापेयादेवं सति पूर्वकाण्डेऽवान्तरफलान्युक्तैतस्ये-

वानन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रामुपजीवन्तीति श्रुतेर्निरवद्या-
नन्दात्मकमेव परमं फलमिति तद्विवक्षमाणा पूर्वं सामान्यत
आह । ससाधनं तैत्तिरीये । ब्रह्मविदाप्नोति परमिति ।
अक्षरब्रह्मवित् परं ब्रह्माप्नोतीत्यर्थः । अत्र परशब्दस्य पूर्वपरत्वे
तदित्येव वदेत् । पूर्वं ब्रह्मोक्ताऽप्ये यत्परमित्याह तेन सान्नि-
ध्यात्त एव परं पुरुषोत्तमरूपमेवात्राभिप्रेतमिति ज्ञायते ।

किञ्च । प्रतिवादिना तदाप्तिर्ज्ञानात्मिकैव वाच्या तथा
सति ब्रह्मप्राप्तौ ब्रह्म प्राप्नोतीत्यर्थः स्यात् स चासङ्गतः । साध-
नसाध्यभावव्याहतिश्च । अतःपरं विशेषतस्तद्विवक्षमाणाऽनुभ-
वैकगम्यं तत्स्वरूपं नान्यमानगम्यमिति ज्ञापयितुमन्य-
मुखेनाह । तदेषाभ्युक्तेति । अन्यथा सर्वार्थतत्त्वप्रतिपादिका
श्रुतिरेवं कथं वदेत् । तदित्यव्ययम् । तथा च तत् पूर्वोक्तं
ब्रह्मविदः परप्राप्तिलक्षणमर्थं विशदतया प्रतिपाद्यत्वेनाभि-
मुखीकृत्योपगृह्य च्छेषा विदितपरब्रह्मकैरुक्ता । पूर्ववाक्यो-
क्तार्थस्य वैशद्यमनया क्रियत इत्यर्थः सम्पद्यते । तामेवाह ।
सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म । यो वेद निहितं गुहायां परमे
व्योमन् । सोऽश्रुते सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा विप-
श्चिता । सोपपत्तिकमानन्दात्मकत्वमये निरूपणीयमित्यधुना
तदनिरूप्य सच्चिदंशी देशकालापरिच्छिन्नत्वञ्चोक्तवती ।
अथवा । अक्षरब्रह्मण्यानन्दात्मके* सत्यपि तस्य परिच्छि-
न्नत्वान्न परमफलत्वमत आनन्देऽपरिच्छिन्नत्वमेव परमफलताव-

* आनन्दात्मकत्वे इति ग० ।

च्छेदकमिति तद्वर्मपुरःसरं परमानन्दएवानन्तशब्देनोच्यतेऽत ।
सत्यं विज्ञानमानन्दं ब्रह्म । सच्चिदानन्दविग्रहमित्यादि
श्रुतिषु त्रयाणामप्येकप्रक्रमपठितत्वात् द्वितयोक्तौ तन्नियतसह-
चरित्वेनानुक्तोऽप्यानन्दः प्राप्स्यतएवेत्याशयेन वानन्दः स्फुट-
तया नोक्तः ।

अथ वेदनपदार्थमाह । यो वेदेत्यादिना । अत्रेदमाकूतम् ।
नायमात्मा प्रवचनेन लभ्यो न मेधया न बहुना श्रुतेन । यमेवैष
वृणुते तेन लभ्यस्तस्यैष आत्मा वृणुते तनुं स्वामिति श्रुत्या
वरणैतरसाधनाप्राप्यत्वमुच्यते । एवं सति श्रुतिद्वयविरोधपरि-
हारायाच्चरब्रह्मज्ञानेनाविद्यानिवृत्त्या प्राक्ततधर्मराहित्येन
शुद्धत्वाम्पादनेन पुरुषोत्तमप्राप्ती स्वरूपयोग्यता सम्पाद्यते ।
तादृशे जीवे स्वीयत्वेन वरणे भक्तिभावात् सहकारियोग्यता-
सम्पत्त्या पुरुषोत्तमप्राप्तिर्भवतीति निर्णीयते । तदेव गुहायां
परमव्योमाविर्भावः । परो मीयते दृश्यतेऽनेनेति तथा । ज्ञान-
मार्गीयजीवज्ञेयप्रकारकाद्वैशिष्ट्येनापि तथा । परमव्योम्नेत्यलौ-
किकत्वज्ञापनायालौकिकः प्रयोगः कृतः । भक्त्याहमेकया
ग्राह्यः नाहं वेदैरित्युपक्रम्य भक्त्या त्वनन्यया शक्य इत्यादि
स्मृतिरप्येवमेव सङ्गच्छते । अन्यथा ज्ञानमार्गिणामपि ब्रह्मविदां
परप्राप्तिरेव स्यान्नत्वेवम् ।

मुक्तानामपि सिद्धानां नारायणपरायणः ।

सुदुर्लभः प्रशान्तात्मा कोटिष्वपि महामुने ॥ .

तस्मान्मङ्गक्तियुक्तस्य योगिनो वै मदात्मनः ।

न ज्ञानं न च वैराग्यं प्रायः श्रेयोभवेदिह ॥

इत्यादिवाक्यैः । एतदेवाह । गुहायां हृदयाकाशे यदा-
 विभूतं परमं व्योमाक्षरात्मकं व्यापिवैकुण्ठं तस्य पुरुषोत्तम-
 गृहरूपत्वात् तत्र निहितं स्थापितमिव वर्त्तमानं यो वेद स
 भक्तो ब्रह्मणा नित्याविकृतरूपेण विपश्चिता विविधं पश्य-
 च्चित्वं हि विपश्चित्वं पृषोदरादित्वात् पश्यच्छब्दावयवस्य
 यच्छब्दस्य लोपं कृत्वा व्युत्पादितो विपश्चित्च्छब्दस्तेन विविध-
 भोगचतुरेण सह सर्वान् कामानश्रुत इत्यर्थः । एतेन पर-
 प्राप्तिपदार्थं उक्तो भवति । शुद्धपुष्टिमार्गीयत्वादस्य भक्तस्य
 स्वातन्त्र्यं भोग उच्यते । सहभावीक्या ब्रह्मणो गौणत्वम् ।
 अतएव भक्ताधीनत्वं भगवतः स्मृतिष्वप्युच्यते । अहं भक्तपरा-
 धीनः । वशे कुर्वन्ति मां भक्त्येत्यादिवाक्यैः ।

यद्यप्यशभोजन इति धातोरश्नातीत्येवरूपं भवत्यशूङ्-
 व्याप्ताविति धातोर्भवत्यश्रुत इति रूपं विकरणभेदात् पद-
 भेदाच्च तथाप्यत्राशभोजन इति धातोरेव प्रयोग इति ज्ञायते ।
 तथाहि । अत्राशनक्रियायां ब्रह्मणा सहभाव उच्यते । तथाच
 व्याख्येयकत्वे ब्रह्मणा सहभूतान् कामान् व्याप्नोतीत्यर्थो भवत्यथवा
 ब्रह्मणा सहभूतः स जीवः कामान् व्याप्नोतीति । एती त्वनुप-
 पन्नौ । नहि कामवज्जीवकर्तृकव्यापनक्रियाकर्म्मत्वं ब्रह्मणि सम्भव-
 त्यतिमहत्त्वात् । व्यापनं चात्र स्वाधीनीकरणमेव वाच्यम् ।
 नहि कामानां तथात्वं स्वतः पुरुषार्थरूपं भोगशेषत्वात्तेषाम् ।
 पूर्वोक्तपरप्राप्तिव्याकृतिरूपत्वाच्चास्य तथार्थोऽनुपपन्नः । तेनाश-
 भोजन इति धातोरेवायं प्रयोगोऽर्थस्यालौकिकत्वज्ञापनाया-
 लौकिकः प्रयोगः कृतः । व्यत्ययो बज्जलमिति सूत्रेण छन्दसि

तद्विधानात् आप्रत्ययपरस्मैपदयोर्व्यत्ययेन श्रुप्रत्ययात्मनेपदे जात इति भोगार्थक एवायं धातुः । एवमेव न तदश्रीति कञ्चन न तदश्रीति कञ्चनेत्यत्र प्रत्ययमात्रव्यत्ययेन प्रयोगोऽश्रधातीरेवेति ज्ञेयम् । अन्यथा सर्व्वव्यापकस्य ब्रह्मणस्तन्निषेधोऽनुपपन्नः स्यात् ।

ननु सकामोऽलोपासकस्तदुपास्यञ्च सगुणं ब्रह्म द्वयोरपि कामोपभोगश्रवणात् । यत्र हि द्वैतमिव भवति तदितर इतरं पश्यतीत्युपक्रम्य यत्रत्वस्य सर्व्वमात्मैवाभूत्तत् केन कं पश्येदित्यादिनाऽन्यदर्शनादिनिषेधात् ब्रह्मविदः कामोपभोगासम्भवश्चेति चेत् । मैवम् । तदेषाभ्युक्तेति वाक्येन पूर्व्ववाक्योक्तार्थनिरूपिकेयमृगित्युक्तत्वेन प्राक्ततगुणसम्बन्धस्य तत्र वक्तुमशक्यत्वात् । तथा सति ब्रह्मवित्प्राप्यत्वपरत्वयोरसम्भवापत्तेः । न च वेद्यस्यागुणत्वमुत्तरस्य सगुणत्वमिति वाच्यम् । परत्वानुपपत्तेः । साधनशेषभूतस्यागुणत्वं तत्फलस्य सगुणत्वमित्यसङ्गततरञ्च । यद्वि पश्यन्ति मुनयो गुणापाये समाहिता इति श्रीभागवतवाक्येन गुणातीतपुंसां वैकुण्ठदर्शनाधिकार उच्यते यत्र तत्र किमु वाच्यं तत्परदर्शने ।

यच्चोक्तं ब्रह्मविदो द्वैतदर्शनानुपपत्त्या कामभोगासम्भव इति तत्राप्युच्यते । यत्र त्वस्य सर्व्वमात्मैवाभूदिति श्रुतिरखण्डब्रह्माद्वैतभाने ब्रह्मविदः प्रापञ्चिकभेदादर्शनं वदति न तु प्रपञ्चातीतार्थदर्शनं बोधयति निषेधति वा पुरुषोत्तमस्वरूपन्तु यावत् स्वधर्मविशिष्टं प्रपञ्चातोतमेवेति तद्दर्शनादौ किमायातम् । पुरुष एवेदं सर्व्वं यद्भूतं यच्च भाव्यमित्यनेन ब्रह्मात्मकत्वं प्रपञ्चस्योक्तैतदपि तस्य विभूतिरूपं पुरुषस्त्वितो महानित्याह ।

एतावानस्य महिमा । अतो ज्यायांश्च पुरुष इति श्रुतिरतो न किञ्चित्
अनुपपन्नं । एवं सति ब्रह्मविदः परप्राप्तेः पूर्वदशा तत् केनेत्या-
दिनोच्यत उत्तरदशा तु सोऽश्रुत इत्यनेनोच्यत इति सर्वं सुस्थम् ।
छान्दोग्येऽपि यत्र नान्यत् पश्यतीत्यादिना भूमस्वरूपमुक्त्वा आत्मै-
वेदं सर्वमिदं तद्विज्ञावमुक्तीच्यते । स वा एष एवं पश्य-
न्नेवं मन्वान एवं विजानन्नात्मरतिरात्मक्रीड आत्ममिथुन आत्मा-
नन्दः स स्वराड् भवति सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवतीति ।
एतच्च लिङ्गभूयस्त्वात् तद्धि बलीयस्तदपीत्यधिकरणे प्रपञ्चयिष्यते ।

अथवा तदेषाभ्युक्तेति वाक्येन पूर्ववाक्योक्तब्रह्मनिरूपिके-
यमृगित्युच्यते । तत्र साधनफले निरूपिते इत्युच्यपि ते एव निरू-
प्येते । तथाहि । आनन्दस्य फलात्मकत्वेन साधनशेषभूते ब्रह्मणि
तमनुक्त्वा यो वेदेत्यन्तयर्चा ब्रह्मविदित्येतावतो वाक्यस्य विवरणं
श्रियते । एतेन फलाप्तौ स्वरूपयोग्यतासम्पत्तिरुक्ता । तत उक्त-
रीत्या भगवद्वरणेन भक्तिलाभे गुहायामाविर्भूतं यत्परमं व्योम
तस्मिन्निहितः पुरुषोत्तम एवेति तं निहितमिति तृतीयार्थं
द्वितीया । तथा च तत्र निहितेन ब्रह्मणेत्यग्रे पूर्ववत् । अथ
परमफलत्वान्निरवधानन्दात्मकत्वमन्तरङ्गेभ्योऽपान्तरङ्गत्वं स्वस्मिन्
ज्ञापयितुं सर्वस्य सर्वरूपत्वेन सर्वाधिदैविकरूपत्वमपि ज्ञाप-
यितुमाधिभौतिकादिरूपेणाविर्भूतं भगवानाकाशादिरूपेणा-
विर्भूतोऽत एव भवन् आकाशस्यैव कर्तृत्वमुच्यते । अग्रेऽन्नमया-
दीनि चत्वारि रूपाणि पूर्वं निरूपितान्युत्तरोत्तरमन्तरङ्ग-
भूतानि । अन्नरसमयशरीरभूतात् प्राणमयस्तस्मान्मनोमयस्त-
स्माद्विज्ञानमयः ।

कश्चित्त्वैतानि रूपाणि विकारात्मकत्वात् प्राक्ततान्येवैत-
भ्योऽप्यन्तरङ्गो विमुक्ताविद्यो जीवएवानन्दमय उच्यत इत्याह । स
प्रतिवक्तव्यः । अग्रिमप्रपाठके भृगुणा अधीहि भगवो ब्रह्मेति
पृष्टो वरुणस्तदोत्तमाधिकाराभावात् स्वयं ब्रह्मस्वरूपमनुक्त्वा
तपसाधिकारातिशयक्रमेण स्वयमेव ज्ञास्यतीति तदेव साधनं
सर्वत्रोपदिष्टवान् । तपसा ब्रह्म विजिज्ञासस्वेति । ब्रह्माति-
रिक्तेन साधनेन न तत् ज्ञातुं शक्यमिति ज्ञापनाय तपो ब्रह्मेति
सर्वत्रोक्तवान् । तथाच तपसा साधनेन ब्रह्मत्वेन ज्ञातानि
रूपाणि प्राक्ततानीति विचारकेण न वक्तुं शक्यमिति । तर्हि
पुनर्ब्रह्मविषयकप्रश्नसाधनोपदेशतत्कारणपूर्वातिरिक्तब्रह्मज्ञानानां
परम्परा नोपपद्यत इति चेत् । मैवम् । भगवतो हि विभूति-
रूपाण्यनन्तानि । तत्र येन रूपेण यत्कार्यं करोति तेन रूपेण
समर्थोऽपि तदतिरिक्तं न करोति । तथैव तल्लीला यतः । तथा
चान्नमयादिरूपैः चुद्राण्येव फलानि ददाति । हीनाधिकारिणां
तावतैवाकाङ्क्षानिवृत्तिर्भवति । एवं सति यादृशेनाधिकारे-
णान्नमयस्वरूपज्ञानं भवति तादृशे तस्मिन् सम्पन्ने तत् ज्ञानमपि
तथा । एवमेवोत्तरत्रापि । तथा चाकाशादिरूपमाधिभौतिक-
स्वरूपमुक्त्वा आध्यात्मिकं तत् पुरुषरूपं वदन्ती पक्षिरूपमाह ।
यतस्तेनैव रूपेणाधिभौतिके रूपे आध्यात्मिकस्य पुरुषस्य प्रवेशस्त-
दुक्तं वाजसनेयिशाखायाम् । पुरश्चक्रे द्विपदः पुरश्चक्रे चतुष्पदः ।
पुरः स पक्षी भूत्वा पुरः पुरुष आविशदिति । वस्तुतस्तु पुरुष एव
परन्तु पुरःसम्बन्धो सन् पक्षी भूत्वा पुरःशरीराख्याविशदित्यर्थः ।
प्राक्ततीषु विविधासु पूर्वप्राक्ततस्यैकविधस्य प्रवेशोऽनुचितो

यद्यपि तथापि स्वप्रवेशं विना न किञ्चिद्भावीति गतिप्रतिबन्धक-
मुल्लङ्घ्यालौकिकया गत्या प्रविशामोति ज्ञापनाय पक्षिभवनं ।
सहि तादृशः अतएव द्विपदश्चतुष्पद इत्युक्तम् । आधिदैविक
एकएवेति यः पूर्वस्येति सर्व्वतोक्तम् ।

नन्वानन्दमयेऽप्येवमुक्तेर्नायमपि परमकाष्ठापन्नरूपः किन्तु
पूर्वोक्तेभ्योऽतिशयितधर्मवान् विभूतिरूपएव । न च शिर आदी-
नामानन्दरूपत्वेनैवोक्तेरयं परमात्मैवेति वाच्यम् । अन्नमये
यथाऽवयवानान्तद्रूपत्वं तथा आनन्दमयेऽपि तेषां तद्रूपत्वादन्वया
तस्यैषएव शरीर आत्मेति न वदेत् । शरीरं हि पूर्वोक्तं तत्स-
म्बन्धी हि शरीरस्तद्भिन्नः प्रतीयते । तथा च परब्रह्मत्वं स्वान्या-
त्मवत्त्वञ्च धर्मं सर्व्वश्रुतिविरुद्धम् । नन्वेतदतिरिक्तञ्चेत् ब्रह्म
स्यात्तदानन्दमयादन्योऽन्तर आत्मा ब्रह्मेत्यपि वदेत् नत्वेव-
मतोऽयं परएव इति चेत् । न । आध्यात्मिकरूपाणामेवात्र
निरूपणात् तेषां च पञ्चरूपत्वात् तावतामेव निरूपणं अतोऽस्मा-
दन्य एव पर इति प्राप्ते प्रतिवदति । आनन्दमयोऽभ्यासात् ।
आनन्दमयशब्दवाच्यः परएव । कुतः । अभ्यासात् । तस्यैष
एव शरीर आत्मा यः पूर्वस्येत्यन्नमयादिषु सर्व्वतैवात्मत्वेना-
नन्दमयस्यैव कथनात् ।

ननु न किञ्चिन्मानमत्र पश्यामः । किञ्च । आनन्दमयस्यैव
सर्व्ववात्मत्वेन कथनआनन्दमयेऽपि तस्यैष एवेत्यादि न वदेदय-
मेव पूर्वस्यात्मेति वदेदती नानन्दमयः पर इति चेत् । उच्यते । न
हीश्वरादन्यः सर्व्वेषामेक आत्मा भवितुमर्हति । तस्यानन्दरूपत्वं
त्वेतस्यैवानन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रामुपजीवन्तीति । रसो

वै सः रसश्च ह्येवायं लब्ध्वानन्दीभवति । कोह्येवान्यान् कः प्राण्यात् यदेष आकाश आनन्दी न स्यात् । एष ह्येवानन्दयातीत्यादि श्रुतिभिर्निर्णीयते । एवं सति तदेकवाक्यतायै प्रकृतोपानन्दमयशब्दस्तद्वाच्येति मन्तव्यम् । अन्यथा आनन्दमयादन्योऽन्तर आत्मैत्यपि वदेत् । ननूक्तमाध्यात्मिकानामेवात्र निरूपणादित्यादीति चेत् । न । उक्तरीत्याधिदैविकस्यान्ते निरूपणात् । अतएव भार्गव्यां विद्यायामपि भृगोरन्नमयादिज्ञानानन्तरमपि पुनर्ब्रह्मजिज्ञासोक्ता नत्वानन्दमयज्ञाने । न हि भृगोराध्यात्मिकज्ञानार्थं प्रवृत्तिः किन्तु ब्रह्मज्ञानार्थमेव । अधीहि भगवो ब्रह्मेति प्रश्ववचनात् ।

किञ्च । ब्रह्मविदाप्नोति परमित्युपक्रमादन्ते ज्ञेयानन्दगणनामुक्त्वा स यश्चायं पुरुषे यश्चासावादित्ये स एक इति वाक्यैर्ब्रह्मविदि पुरुषआदित्ये च तदेवाक्षरं ब्रह्म प्रतिष्ठितमिति तदानन्दोऽपि तथैवेति तयोरानन्दयोरैक्यम् एवं रूपं ब्रह्मेति यो वेद तस्य क्रमेणान्नमयादिप्राप्तिमुक्त्वा अन्ते वदत्येतमानन्दमयमात्मानमुपसंक्रामतीति । एवं सत्युपक्रमे परप्राप्तेः फलत्वेनोक्तेः उपसंहारेऽपि तथैव भवितव्यत्वादानन्दमयप्राप्तेरेवान्ते फलत्वेनोक्तेस्तदुत्तरमन्यस्यानुक्तेरानन्दमय एव परः ।

ननपसंक्रमणं ह्यतिक्रमणमतो न तथेति चेत् । हन्तैवमतिक्रान्तशब्दार्थाच्चन्मतिर्भाति । यतः संक्रमणशब्दः प्राप्प्यर्थकः सर्वत्र श्रूयते अतएव रवेर्मकरादिराशिप्राप्तौ तत्तत्संक्रमणमित्युच्यते । न चेयं न परममुक्तिः अस्माल्लोकात् प्रेत्येति पूर्वमुक्तेः । अतएव पुरुषोत्तमानन्दानुभवे सत्यनुभवैकगम्योऽयमानन्दो न

मनोवाग्बिषय इति ज्ञात्वा लोकवेदकालादिभ्योऽपि न विभे-
 तीति यतो वाच इति श्लोकेनोक्तवती अन्यथा आनन्दे मनसोऽप्य-
 गम्यत्वमुक्त्वा विद्वानिति कथं वदेत् । एवं सति सोऽश्रुते सर्वान्
 कामान् सह ब्रह्मणा विपश्चितेत्यृचि यत् फलमुक्तं तदेवान्ते
 विद्वतमिति ज्ञायते । अन्यथा अस्मास्त्रीकात् प्रेत्येत्युक्तत्वात् देहा-
 भावेन भयानुपस्थित्या तन्निषेधासम्भवः । कामभोगासम्भवश्च ।
 अतएव सामानाधिकरण्यमनुक्त्वा आनन्दं ब्रह्मण इत्युक्तम् । एतेन
 लौकिकं पूर्वदेहं त्यक्त्वा साक्षाद्भगवद्भजनोपयोगिनं भगवद्विभू-
 त्यात्मकं सङ्घातं प्राप्नोत्यादौ । तथाहि । देहेन्द्रियप्राणान्तः-
 करणजीवात्मकोहि सङ्घातः । तत्र स्थूलं शरीरमाद्यविभृति-
 रूपम् । द्वितीयं स्पष्टम् । तृतीयं सर्वेन्द्रियसम्बन्धित्वेनेन्द्रिय-
 रूपत्वेन चान्तःकरणरूपत्वेन चैन्द्रियान्तःकरणरूपम् । तुरीयं
 जीवतत्त्वात्मकम् । यत्र गुहायां भगवद्दरिणं परमव्योमावि-
 र्भावस्ततः पूर्णानन्दात्मकं पुरुषोत्तमस्वरूपं फलरूपं प्राप्य
 उक्तच्छगर्थरीत्या तेन सह सर्वकामाशनमेव मनोवागविषया-
 नन्दवेदनं तद्वान् भवतीति वाक्यैकवाक्यतयावगम्यते ।

अथेदं विचार्यते । पुरश्चक्रे द्विपद् इति श्रुती वस्तुतस्तु पुरुष
 एव परन्तु पुरःसम्बन्धी सन् पक्षी भूत्वा पुरत्राविशदिति निरू-
 पितं । प्रकृते चान्नमयादयस्तथैवीक्ताः । एवं सत्येकस्यां पुरि
 बहूनां तेषां प्रवेशो न वक्तुमुचितः प्रयोजनाभावादित एकैकस्यां
 पुरि तथा वाच्यः । तत्र कीदृश्यां तस्यां कस्य प्रवेश इति विचार्य-
 माणे प्राक्ततत्त्वब्रह्मत्वयोरविशेषात् विनिगमकाभावात् सर्वेषां
 सर्वत्र प्रवेशोऽप्रवेशो वा भवेदिति चेत् । अथेदं प्रतिभाति ।

अस्माह्लोकात् प्रेत्येति वाक्ये इदम्शब्दप्रयोगात् प्राकृतगुणमयं प्रपञ्चमतिक्रम्य गुणातीतं प्रपञ्चं साक्षाह्लीलौपयोगिनं प्राप्नोतीत्यवगम्यते । तत्राप्तैव भगवद्भावे सम्पन्ने पूर्वं भगवद्विरहभावेनातितौब्रह्मेण सर्वोपमर्दिना शरीरेन्द्रियप्राणान्तःकरणानि नष्टान्येव स्युर्यदि तत्तद्रूपं ब्रह्म यदि तेषु तेषु न प्रविष्टं स्यात् । जीवस्य च ब्रह्मण्येव लयेन लीलारसानुभवेन नाशएव सः । तथा च तत्तद्रूपं ब्रह्म तेषु तेषु स्थितमिति न तेषां नाशः । जीवेत्वानन्दमयः पुरुषोत्तमः प्रविशतीति रसात्मकत्वादानन्दात्मकमेव विरहभावरसाब्धिमनुभूय पश्चात् प्रादुर्भूतप्रभुस्वरूपं प्राप्य न विभेति कुतश्चेति वाक्येन लोकात्तदभावमुक्त्वा एतत् ह वाव न तपति किमहं साधु नाकरवं किमहं पापमकरवमितिवाक्यैर्वेदाङ्गयाभाव उच्यते । शरीरप्राणमनोन्तःकरणजीवात्मनां शरीरत्वं वाजसनेयिशाखायामन्तर्यामिब्राह्मणे पद्यते । यस्य सर्वाणि भूतानि शरीरं यस्य प्राणः शरीरं यस्य वाक् शरीरं यस्य चक्षुः शरीरं यस्य श्रोत्रं शरीरं यस्य मनः शरीरं यस्य त्वक् शरीरमित्यादेरन्ते यस्यात्मा शरीरमिति । अत्र पूर्वोक्तनिर्गुणदेहानां भगवच्चरणरेणुजत्वेन भूतरूपत्वात्* ब्रह्मशरीरत्वं । तत्रान्मयत्प्रवेशेन तत्स्थितिः प्राणेष्वपि तथा । ज्ञानेन्द्रियेषु विज्ञानमयप्रवेशात्तथा । मनसि मनोमयप्रवेशात्तथात्वं । जीवेत्वानन्दमयः-प्रविशतीति तथात्वमतीयुक्तं पक्षित्वथकनं आनन्दमयस्य स्वरूपं विशेषतोवक्तुमशक्यमिति यः पूर्वस्येति सर्व्वतोक्तं । शरीरप्रवेशप्रयोजनकपक्षिरूपित्वं पञ्चस्वपि साधारणमिति तेषु तथा वदन्त्या

* विभूतिभूतरूपत्वात् इति क०

नन्दमयेऽपि तथैवोक्तवतो श्रुतिरिति ज्ञेयं । एवं सति स्पर्शमणि-
सम्बन्धेन रजतादेर्हेमत्वमिवोक्तप्रकारकप्रवेशादाश्रयाणामपि
तत्तदात्मकत्वमित्युच्यते । वस्तुतस्तु परोक्षवादोऽयमिति ज्ञायते ।
तथाहि । ब्रह्मविदाप्नोति परमिति वाक्येन ब्रह्मविदः परप्राप्तिं
सामान्यत उक्त्वा तत्तात्पर्यं सत्यं ज्ञानमित्युच्यते । तत्र सर्व्वात्म-
भाववान् भक्तो भगवता सह तत्स्वरूपतात्मकान् कामान् भुक्त
इत्युक्तव्याख्यानानेन तदर्थोऽवधार्यते । उक्तभक्तस्य सदैव विरहभावे
तु विशेषतः प्रियस्वरूपातिरिक्तास्फूर्त्या अन्नप्राणादिरूपः स एवेति
ज्ञापनाय तत्तद्रूपत्वमुच्यते । तेन परमप्रेमवत्त्वं सिध्यति । ततो
भगवदाविर्भावे सत्यपि पूर्वभावस्यातितीव्रत्वेन ज्ञानादिसर्व्वति-
रोधानेनाग्निमरसानुभवो न भविष्यतीति स्वयमेव तदनुभवात्मको
भवतीति ज्ञापनाय विज्ञानरूपत्वमुच्यते । तदानुभवविषयः प्रकट
आनन्दमय इति तत्स्वरूपमुच्यते । तत्र निरुपधि प्रीतिरेव मुख्या
नान्यदिति ज्ञापनाय प्रियस्य प्रधानाङ्गत्वमुच्यते । तदा प्रियेक्षण-
दिभिरानन्दात्मकएव विविधरसभावसंदोह उत्पद्यते यः स
दक्षिणः पक्ष उच्यते । ततः स्पर्शादिभिः पूर्व्वविलक्षणः प्रकृष्टानन्द-
संदोहीयः स उत्तरः पक्ष उच्यते । नानाविधपक्षसमूहात्मकत्वा-
त्तयोः पक्षयोर्युक्तं तथात्वं । स्थायिभावस्यैकरूपत्वादात्मत्वमुच्यते
यतस्ततएव विभाषादिभिर्विधिविधभावोत्पत्तिः । परप्राप्तिसाधनी-
भूतब्रह्मज्ञानदशायां तदानन्दोऽपि यः पूर्व्वमनुभूतः स गणितानन्द
इत्येतदानन्दानुभवानन्तरं तुच्छत्वेन भातौष्टगतावसाधनत्वेन
स्वरूपतोऽपि तस्माद्धोनत्वं चेति पृष्ठभागादपि दूरस्थितपुच्छ-
रूपत्वं ब्रह्मण उच्यते । पुरुषोत्तमाधिष्ठानत्वात् प्रतिष्ठारूपत्वं

च । एवं सत्यक्षरादप्युत्तमत्वेऽप्यप्रधानीभूय भक्तकामपूरणकर्तृत्वे
 ऽसम्भावना विपरीतभावना च सम्भवति । तद्भावायासन्नेव
 स भवतीत्याद्युक्तं । स्वानुभवाभावेऽपि गुरुपदेशेनापि तद-
 स्तित्वमात्रमपि यो जानाति तं ब्रह्मविदः सन्तं सत्त्वधर्मविशिष्टं
 वर्त्तमानं च विदुरित्यग्रे वददस्ति ब्रह्मेति चेदित्यादिना ।
 ब्रह्मासत्त्वज्ञानेऽसन् भवतीत्युक्त्वा तदस्तित्वज्ञाने सन् भवतीत्य-
 नुक्त्वा संतमेनं विदुरिति तत्त्वेनान्यज्ञानं यदुक्तं तेनोक्तपुरुषोत्त-
 मानन्दानुभववन्तं ज्ञानक्रियाविशिष्टं जीवं वर्त्तमानं विदुः ।
 अननुभवे केवलं गुरुपदेशादिना तादृक्ब्रह्मास्तित्वज्ञाने स्वरूपतः
 सन्तं तं विदुर्नतु ज्ञानादिमन्तं । तदसत्त्वज्ञाने त्वलीकतुल्य-
 मितिश्रुतितात्पर्यमिति ज्ञायते ।

एवं विचारचातुर्यवद्भिः सद्भिर्ब्रजाधिपे ॥

आनन्दमयतानन्दसन्दोहायावधार्यते ॥

नन्वानन्दमयस्य न ब्रह्मता वक्तुं शक्या । मयटो लोके विकार-
 राधिकारविहितत्वादित्याशङ्क्य स्वयमेव परिहरति ।

विकारशब्दान्नेति चेन्न प्राचुर्यात् ॥ १३ ॥

अनेनैव पूर्वसूत्रार्थः सिद्धो भविष्यति । विकारवाची
 शब्दो मयट्प्रत्ययो यस्मिंस्तद्विकारशब्दं तस्मात्तद्वद्वाच्यं ब्रह्म न
 भवति । ब्रह्मणोऽविकारित्वादिति चेत् । नात्र विकारे मयट्
 किन्तु प्राचुर्यात् । प्राचुर्यं अतति प्राप्नोतीति प्राचुर्यात् ।
 तथाच पाणिनिः । तत्प्रकृतवचने मयट् । प्राचुर्येण
 प्रस्तुतं वचनं तत्प्रकृतवचनं तस्मिन् मयट्प्रत्ययो भवती-

त्यर्थः । प्राचुर्येण पूर्वापेक्षयाप्याधिक्येन कोह्येवान्यात् कः प्राण्यादिति वाक्ये प्रकर्षेण सुतं अतो मयट् पूर्वापेक्षया प्राचुर्यमयते । एकदेशनिर्देशेन तदर्थलक्षणया प्राचुर्यः । प्राचुर्येण प्रसुतार्थवाचकत्वादित्यर्थ इति वा । छन्दसि ङजव्यतिरिक्तस्थले मयटो विकारे विधानाभावात् व्याकरणमप्यर्थनिर्णायकं विज्ञानमयानन्दमयशब्दौ पश्यन्नपि पाणिनिर्मयद्वैतयोर्भाषायां ङचच्छन्दसीति कथमवोचत् । अत्र केचित्सर्वविप्लववादिनो विकारार्थत्वं वदन्ति । श्रुतिसूत्रादीनामर्थाज्ञानात् तत् वेदाद्यर्थविद्भिर्भगवतो नवमावतारकार्यं ज्ञात्वोपेक्ष्यं । योऽर्थस्तमवोचाम । शब्दबलविचारेण मयटो विकारार्थत्वं निवारितं । अर्थबलविचारेणापि निराकरोति ।

तद्धेतुव्यपदेशाच्च ॥ १४ ॥

हेतुत्वेन व्यपदेशो हेतुव्यपदेशः तस्य हेतुव्यपदेशस्तद्धेतुव्यपदेशस्तस्मात् । एष ह्येवानन्दयाति । आनन्दयतीत्यर्थः । सर्वस्यापि विकारभूतस्यानन्दस्यायमेवानन्दमयः कारणं । यथा विकृतस्य जगतः कारणं ब्रह्म अविकृतं सच्चिद्रूपमेवमेवानन्दमयोऽपि कारणत्वाद् विकृतोऽन्यथा तद्वाक्यं व्यर्थमेव स्यात् । तस्मान्नानन्दमयो विकारार्थः । चकारः समुच्चयं वदन् सूत्रद्वयेनैकोऽर्थो मध्ये प्रतिपादित इत्याह ।

ननु किमिति निर्बन्धेन सूत्रत्रयेणैवं वर्ण्यते । अन्नमयादिवदुपासनापरत्वेनापि श्रुत्युपपत्तेः । पक्षपुच्छादित्वेन मोदप्रमोदादीनामुक्तत्वाच्च । तस्मात् ब्रह्मत्वेन साधितमपि आवश्यकोपपत्त्यभावात् न ब्रह्मपरत्वमिति प्राप्तेऽभिधीयते ।

मान्त्रवर्णिकमेव च गम्यते* ॥ १५ ॥

सत्त्वं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म योवेद निहितं गुहायां परमे व्योमन् । सोऽश्रुते सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा विपश्चितेति मन्त्रः । मन्त्रेणाभिधया वृत्त्या प्रतिपाद्यं मान्त्रवर्णिकं । तदुपपादनग्रन्थे तदेव मुख्यतया ज्ञायते । यत्र यदुद्दिष्टं तदेव मुख्यतया ज्ञातव्यं । उपपादनोयं च सन्दिग्धं । तत्र ब्रह्मणा विपश्चितेति सन्दिग्धं सर्वज्ञं ब्रह्म तस्य हि फलत्वं वाक्येनोपाद्यते । फलन्तु सर्वैः स्तुतो आनन्दः । अभ्यासात् स्तुतत्वमित्यवोचाम । शिरःपाण्यादिकन्तु स्तुत्यर्थमेव । पुरुषविधत्वाय । लोके हि अन्तर्भूतं बहिर्वेष्टितं च तदाकारं भवति । जीवोऽत्र मुख्यः । कर्तृत्वेन व्यपदेशात् । स च वस्तुतो हंसरूपः । पुरुषाधिकारकं हि शास्त्रं । तेन पुरुषशरीरे तदाकारः सर्वं फलं प्राप्नोति । अतः पुरुषं हंसरूपेणानुवर्णयति । पञ्चस्वपि शरीर आत्मा जीव एक एव । तत्रान्नमये निःसन्दिग्धत्वात्तस्यैव एव आत्मेति नीच्यते । द्वितीयादि प्रथमोक्तमेवातिदिश्यते । तत्रान्नमये हस्तेन प्रदर्शयन्निव निःसन्दिग्धं व्याख्यातं । तदन्तरोहि प्राण आन्तरव्यवहारकारणं । बलभोजनविसर्गादिषूपयोगात् । तस्य सञ्चार आकाशे परिनिष्ठितः पृथिव्यां । एवं लौकिकव्यवहारार्थं वाह्याभ्यन्तरभेदेन द्वयं । तदनु वैदिकव्यवहारः स च मनोमयः पुरुषः । आदेशः कर्मचोदना । ब्राह्मणानि सशेषाणि । अथर्वाङ्गिरसे ब्रह्मकर्मत्वात् प्रतिष्ठा । तदनु नानाविधयागादि-

* गीयते इति वा पाठः ।

साधनवतः फलं विज्ञानमयः । तत्र श्रद्धा आपः । तृतीया-
 ध्याये त्वयमयो विस्तरेण वक्ष्यते । यथोक्तकर्तृत्वात् क्रममुक्तिः ।
 चतसत्यौ प्रमोयमाणानुष्ठीयमानौ धर्म्मौ योगश्च मुख्यत्वादात्मा ।
 अधोभागोमहर्लोकः तादृशस्य ततोऽर्वाक्संसृत्यभावात् । ततो-
 ऽपि ब्रह्मविद् आनन्दमयः फलं । तस्य स्वरूपस्यैकत्वात् धर्म्म-
 भेदेन शिरःपाख्यादि निरूप्यते । तस्य मुख्यतया प्रीतिविषयत्वं
 धर्म्मस्तुष्टिरः । मोदप्रमोदौ अपरिनिष्ठितपरिनिष्ठितावानन्दा-
 तिशयौ । आनन्दसु स्वरूपं साधनरूपत्वात् । ब्रह्मपुच्छमिति
 श्लोकी तु सच्चिदंशबोधकी केवलानन्दत्वपरिहाराय । अपरौ तु
 श्लोकी माहात्म्यज्ञापनाय वाग्गीचरागीचरभेदेन अवान्तरा-
 नन्दासु सर्व्वे तस्मान्नूनतया तदुत्कर्षत्वबोधनाय । तस्मात्
 सर्व्वत्र प्रपाठके मान्दवर्णिकमेव प्रतीयते । अतोमुख्योपपत्ते-
 र्विद्यमानत्वेनानन्दमयः परमात्मैव । चकारो मध्ये प्रयुक्तौ
 विधिमुखविचारेणाधिकरणसंपूर्णत्वबोधकः । निषेधमुखेन च
 चतुःसूत्रैर्दमेवाधिकरणं पुनर्विचार्यते सुदृढत्वाय ।

इदमत्राकृतं । जीवण्वानन्दमयो भवतु । फलस्य पुरु-
 षार्थत्वात् । स ब्रह्मविदानन्दमयो भवतीति स्वर्गादिसुख-
 वदलौकिकमेव रूपं आनन्दमयं जीवस्य फलभूतमिति प्राप्ते-
 ऽभिधीयते ॥

नेतरोऽनुपपत्तेः ॥ १६ ॥

इतरोजीवः न । आनन्दमयो न भवति । कुतः । अनुप-
 पत्तेः । जीवस्य फलरूपत्वमात्रेणानन्दमयत्वं नोपपद्यते । तथा

सति तस्य स्वातन्त्र्येण जगत्कर्तृत्वित्यलौकिकमाहात्म्यवत्त्वेन निरूपणं नोपपद्येत । अतो न जीव आनन्दमयः ॥

भेदव्यपदेशाच्च ॥ १७ ॥

इतोपि न जीवः आनन्दमयः । यतो भेदेन व्यपदिश्यते । रसः ह्येवायं लब्ध्वानन्दीभवतीति । आनन्दोऽस्यास्तीत्यानन्दी । एष ह्येवानन्दयाति । आनन्दयतीत्यर्थः । चकारात् सूत्रद्वयेन जीवो नानन्दमय इति निरूपितं । तर्हि जड़ोभवत्वानन्दमयः । न । आन्तरत्वान्न कार्यरूपोभवति । किन्तु कारणरूपः स स्वमतेनास्त्येव । मतान्तरे प्रकृतिर्भवेत् । तन्निवारयति ।

कामाच्च नानुमानापेक्षा ॥ १८ ॥

जड़ा प्रकृतिर्नास्तीति कारणत्वेन निराकृतैव । अथैतद्वाक्यान्यथानुपपत्त्या सत्त्वपरिणामरूपा कल्पेत । सा कल्पना नोपपद्यते । कुतः । कामात् । आनन्दमयनिरूपणानन्तरं सोऽकामयतेति श्रूयते । सकामश्चेतनधर्मः । अतश्चेतनएवानन्दमय इति । चकारात् स तपोऽतर्थात्त्यादि । अतोऽनुमानपर्यन्तमर्थमवोधयद्वाक्यं न तिष्ठतीत्यर्थः ॥

अस्मिन्नस्य च तद्योगं शास्ति ॥ १९ ॥

इतश्च न जड़ आनन्दमयः । अस्मिन्नानन्दमये अस्य जीवस्य च आनन्दमयमात्मानमुपसंक्रामतीति तेन रूपेण योगं शास्ति फलत्वेन कथयतीति । न हि जीवस्य जड़ापत्तिर्दुक्ता । ब्रह्मैव

सन् ब्रह्माप्येतीतिवदस्याप्यर्थः । तस्मान्नायं जीवो नापि जडः ।
पारिशेष्यात् ब्रह्मैवेति सिद्धं ।

ये पुनरधिकरणभङ्गं कुर्वन्ति तेषामज्ञानमेव । यतस्त्रैरप्या-
नन्दमयः कः पदार्थ इति वक्तव्यं । न तावज्जीवः तस्य ब्रह्म-
ज्ञानफलत्वेन ब्रह्मणा विपश्चितेत्यानन्दमयस्योक्तत्वात् । अथ
जडः स्वर्गवत् तदा किमाश्रित इति वक्तव्यं । जडाश्रितत्वे कर्म-
फलमेव स्यात् । ज्ञानस्याप्यवान्तरफलमिति चेत् । न । तर्हि
किमानन्दात् तस्यातिरिक्तं फलं भविष्यति । जडचिद्रूपतायाः
पूर्वमेव विद्यमानत्वात् अस्यैवानन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रा-
मुपजीवन्तीति श्रुतिविरोधश्च । पुच्छत्वेन ब्रह्मवचनात् प्रद्वेष इति
चेत् । तर्हि स एको ब्रह्मण आनन्द इत्यत्रापि षष्ठ्या भेदनिर्देशात्
ब्राह्मणः परमपुरुषार्थत्वं नाङ्गीकुर्यात् । उपक्रमादिसर्वविरोधश्च
पूर्वमेव प्रतिपादितः । यदप्यधिकरणमन्यथारचितं ब्रह्मपुच्छ-
मिति तत्र न पुच्छस्य ब्रह्मत्वं प्रतिपाद्यते । येनान्यथा समाधानं
भवेत् । किन्तु ब्रह्मणः पुच्छत्वमिति पूर्वन्यायेनेदं पुच्छं प्रतिष्ठेति-
वत् । तत्र श्रुतिबाधो ब्रह्मणापशक्यः । मौख्यं चैतत् । आनन्द-
मयस्यैव ब्रह्मत्वे न कोऽपि दोषः स्यात् । आनन्दमयस्याब्रह्मत्वं
परिकल्प्य तत्पुच्छत्वेन ब्रह्म वेदबोधितमिति ज्ञात्वा तत्समाधा-
नार्थं यतमानो महामूढ इति विषयफलयोः किंमुख्यमित्यप्यनु-
सन्धेयं । पुच्छत्वोक्तिसु पूर्वभावित्वाय । अतएव ज्ञानविषयत्वं
प्रतिष्ठा च आनन्दमयो ब्रह्मण्येव प्रतिष्ठित इति अत्राऽवयवा-
वयविभावो भाक्त इति तु युक्तं प्राणमयादीनामपि तथात्वात्
अन्तस्थितस्य बाह्यानुरोधेन तथात्वमिति सर्वं सुस्थं ।

अन्तस्तद्धर्मोपदेशात् ॥ २० ॥

अथ य एषोऽन्तरादित्ये हिरण्यमयः पुरुषो दृश्यते हिरण्यश्मश्रु-
 हिरण्यकेशः आप्रनखात्सर्व्वेव ससुवर्णस्तस्य यथा कप्यासं पुण्ड-
 रीकमेवमक्षिणी तस्योदिति नाम स एष सर्व्वेभ्यः पाप्मभ्य
 उदितः । उदेति ह वै सर्व्वेभ्यः पाप्मभ्यो य एवं वेदेत्यधिदैवत-
 मथाध्यात्ममथ य एषोऽन्तरक्षिणि पुरुषो दृश्यते इत्यादि । तत्र
 संशयः । किमधिष्ठातृदेवताशरीरमाहोस्वित् परब्रह्मेति ।
 ब्रह्मणोवा शरीरमिति तदर्थमिदं विचार्य्यते । हिरण्यमयशब्दः
 सुवर्णविकारवाचो आहोस्वित् प्रकाशसाम्येनानन्दवाचीति ।
 ब्रह्मविदाप्नोति परमित्युपक्रम्य आनन्दमयस्य फलत्वमुक्त्वा
 द्वितीयोपाख्याने स यश्चायं पुरुषे यश्चासावादित्ये स एकः सय
 एवंविदिति साधनस्यानन्दमयमात्मानमुपसंक्रम्येति फलं श्रुतं ।
 तत्र सवितरि विद्यमानस्याब्रह्मत्वे फलं नोपपद्यत इति
 विचारारम्भः । तत्र हिरण्यमयशब्दो विकारवाचो केशनखादय-
 श्चोच्यन्ते शरीरधर्माः । सृता वा एषात्वगमे ध्यायत्केशश्मश्रुति
 शरीरमन्तरा नोपपद्यते । परिच्छेदश्च आधिदैविकादिवचनञ्च
 बाधकं । अतः सर्व्वथा तच्छरीरमिति तु मन्तव्यं चाक्षुषत्वाच्च ।
 इन्द्रियवत्त्वञ्च श्रूयते । यथा कप्यासं पुण्डरीकमेवमक्षिणी तस्येति ।
 कपेरासः आसनं । आरक्तं तस्यासनं भवतीति । असभ्यतुल्यता
 च । अतो देहेन्द्रिययोर्विद्यमानत्वात् जीवः कश्चिदधिकारी सूर्य्य-
 मण्डलस्य इति गम्यते । फलं तत्सायुज्यद्वारेति । अथोच्येत एष
 सर्व्वेभ्यः पाप्मभ्य उदित इति अपहृतपाप्मत्वादिधर्मश्रवणात्

पूर्वदोषस्यापि विद्यमानत्वात् ब्रह्मण एव केनचिन्निमित्तेन शरीरपरिग्रह इति । तस्य च शरीरस्य कर्मजन्यत्वाभावादपहतपाप्मत्वादि संगच्छते । सुवर्णशरीरत्वमपि अलौकिकत्वात् ब्रह्मण एव संगच्छते । शरीरवदिन्द्रियस्यापि परिग्रहः । वर्णमात्रपरिग्रहान्नासभ्यता । स्थावरापेक्षया जङ्गमस्योत्कृष्टत्वात् स्थावरावयवोपमानवज्जङ्गमावयवोपमानं स्थावरस्यापीति सर्व्वब्रह्मभावाय श्रुत्युक्तत्वाच्च । तस्मात् ब्रह्मणो एवेदं शरीरं इत्येवं प्राप्त उच्यते । अन्तस्तद्धर्मापदेशात् ।

अन्तर्दृश्यमानः परमात्मैव । कुतः । तद्धर्मापदेशात् । तस्य ब्रह्मणो धर्मा उदित्यादिधर्मा उपदिश्यन्ते । स एष सर्व्वेभ्यः पाप्मभ्य उदित इति । अयमाश्रयः । ब्रह्म कारणं जगत्कार्यमिति स्थितं । तत्र कार्यधर्मा यथा कारणे न गच्छन्ति तथा कारणसाधारणधर्मा अपि कार्ये । तत्रापहतपाप्मत्वादयः कारणधर्मास्ते यत्र भवन्ति तद्ब्रह्मेत्येवावगन्तव्यं । बलिष्ठत्वात् कारणधर्मस्य । नामतुल्यतामात्रमुभयेषामपि धर्माणां ते श्रुत्यैकसमधिगम्या ब्रह्मणि लोके प्रमाणान्तरमपि प्रवर्तते । अतः सर्व्वरसादयो ब्रह्मनिष्ठा एव धर्माः । स्थूलत्वादयस्तु ये ब्रह्मणि निषिध्यन्ते अस्थूलादिवाक्येषु ते कार्यधर्माः । अणोरणीयानित्यादिषु कारणधर्मा एव । अत एकोऽप्यसाधारणो धर्मा विद्यमानः शिष्टान् सन्दिग्धानपि ब्रह्मधर्मानिव गमयति । इममेव श्रुत्यभिप्रायमङ्गीकृत्य सर्व्वत्र ब्रह्मवाक्यनिर्णयमाह सूत्रकारः । तथाच श्रुतिव्यतिरिक्तस्थले तथैवावगन्तव्यं । अनन्तमित्यनन्तमूर्त्तिता च ब्रह्मणः प्रतिज्ञाता । अन्यथा गुहायां निहितमिति

विरुध्येत । तस्मात्साकारं तादृशमेव ब्रह्म । ब्रह्मणः शरीर-
मिति तु सर्वथा असम्भवं । सर्वकर्तृब्रह्मणः का वा अनुपपत्तिः
स्यात् येन तस्यापि शरीरं कल्पयेत् । किन्तु लीलया
व्यामोहनार्थमन्यथा भासयेन्नटवत् । तस्माद्देदातिरिक्तेऽणुप-
पत्तिपूर्वकं यत्र ब्रह्मधर्मस्तद्ब्रह्मेति मन्तव्यं । ब्रह्म तु वेदैक-
समधिगम्यं चादृशं वेदे प्रतिपाद्यते तादृशमेवेत्यसक्तदवीचाम् ।
प्रकृतेपि हिरण्यमय इत्यत्र यकारलोपश्चान्दसः । अतो न
ह्यच् । हिरण्यशब्द आनन्दवाची । लोकेऽपि तस्यानन्दसाध-
कत्वात् । अतः केशादयोऽपि सर्वे आनन्दमया एव तादृशमेव
ब्रह्मस्वरूपमिति मन्तव्यं । अतएव

ध्ययः सदा सवित्तमण्डलमध्यवर्ती

नारायणः सरसिजासनसंनिविष्टः ।

केयूरवान् मकर*कुण्डलवान् किरीटी

हारौ हिरण्यमयवपुर्धृतशंखचक्रः ।

इत्यत्रापि वपुः स्वरूपं । माया ह्येषा मया सृष्टा इत्यादि
भगवद्वाक्यं भगवन्मायया भगवन्तमन्यथा पश्यतीत्याह । न
तु भगवानेव मायिक इति । शरीरे सति जीवत्वमेवेति निश्चयः ।
अतो ब्रह्मधर्मोपदेशात् सूर्यमण्डलस्थः परमात्मैव ।

भेदव्यपदेशाच्चान्यः ॥ २१ ॥

इतोपि सूर्यमण्डलस्थः परमात्मा । भेदव्यपदेशात् । य
आदित्ये तिष्ठन्नादित्यादन्तरो यमादित्यो न वेद यस्यादित्यः शरीरं

* कनक इति वा पाठः ।

य आदित्यमन्तरो यमयत्येष त आत्मान्तर्याम्यमृत इति श्रुत्यन्तरे
 आधिदैविकं सूर्यमण्डलाभिमानिभ्यां भेदेन निर्दिष्टं । यद्यपि
 तत्राकारो न श्रूयते तथापि हिरण्यवाक्येनैकवाक्यत्वात्सर्वत्र
 साकारमेव ब्रह्मेति मन्तव्यं । अन्तर्यामिब्राह्मणे चत्वारोऽर्था
 उच्यन्ते सर्वत्र तिष्ठन् तत्धर्मैर्न सम्बध्यते । सर्वमुक्तिपरिहाराय
 स्वधर्मैस्तत्र बध्यते । स्वलीलासिद्ध्यर्थं तच्छरीरमिति । तस्य
 नियमनन्तर्दर्थमिति । चकाराद्ब्रह्मा उच्यन्ते । तस्मात् सर्व-
 विलक्षणत्वात् अन्यएव नाभिमानौ । उपचारव्यावृत्त्यर्थमन्यप-
 देनोपसंहारः । ब्रह्मत्वे सिद्धे ज्ञानं वा उपासना वेति
 नास्मत्सिद्धान्ते कथन विशेषः । कारणे कार्यधर्मादुपस्त्वयुक्त एव
 कार्ये पुनः कारणधर्माधिकरणत्वेनोपासना अभेदात् फला-
 येति सर्वत्र व्यवस्थितिः ।

आकाशस्तस्मिन्नात् ॥ २२ ॥

अस्य लोकस्य का गतिरित्याकाश इति हीवाच सर्वाणि हवा
 इमानि भूतान्याकाशादेव समुत्पद्यन्ते । आकाशं प्रत्यस्तं यन्ति
 आकाशो ह्येवैभ्यो ज्यायानाकाशः परायणमिति । तत्र संशयः ।
 भूताकाशो ब्रह्म वेति । ननु कथमत्र सन्देहः आकाशव्योमशब्दाः
 ब्रह्मण्येव प्रयुज्यन्ते ब्रह्मप्रकरणे । कार्यनिरूपणे तु महा-
 भूतवचनः यथा आकाश आनन्दो न स्यात् परमे व्योमन्
 प्रतिष्ठितेत्यादि । आत्मनः आकाशः सम्भूत इति कार्यनिरू-
 पणम् । अतः प्रकरणादेव सन्दिग्धनिर्णये किमिति सूचारभः ।
 जन्मादिलक्षणसूत्रेण चायमर्थो निर्णीतः । अन्यथा ब्रह्मशब्देऽपि

सन्देहः स्यात् महाभूतवेदादिवाचकत्वात् । तस्मात्प्रकरणादेव परिज्ञानं भविष्यतीति चेत् । उच्यते । असन्दिग्धे प्रकरणे तथैव निर्णयः । इह पुनः प्रकरणमपि सन्दिग्धम् अतो विचारः । अवान्तरविद्यायां पर्यवसितप्रकरणवदस्यापि प्रकरणस्य भूताकाश एव पर्यवसानमिति लोकभाष्यन्यायेनाकाशो भौतिक एवेति पूर्वपक्षस्तत्राह । आकाशस्तल्लिङ्गात् । आकाशः परमात्मैव । कुतः । तल्लिङ्गात् । श्रुतिलिङ्गादयो नियामकत्वेन पूर्वतन्त्रवदिहापि गृह्यन्ते । लिङ्गश्रुतिसामर्थ्यं एकवाक्यता च सर्वासां ब्रह्मश्रुतीनां तत्र ब्रह्मैव जगत्कारणमिति निःसन्दिग्धेषु सिद्धम् । सर्वशब्दवाच्यत्वं ब्रह्मण्येव । तत्र वाक्यार्थापेक्षया पदार्थस्य दुर्बलत्वात् वाक्यार्थः सर्वगतित्वादिः । तद्वाक्यार्थान्यथाऽनुपपत्त्या आकाशपदार्थो ब्रह्मेति । सर्वशब्दवाच्यत्वाच्च न लक्षणा मुख्यत्वाच्च । यावन्मुख्यपरत्वं सम्भवति तावन्न कस्यापि वेदान्तस्यापरब्रह्मपरत्वमिति मर्यादा । तस्माद् यदेष आकाश आनन्दो न स्यादितिवदन्नाप्याकाशो ब्रह्मैवेति सिद्धम् ।

अतएव प्राणः ॥ २३ ॥

प्रस्तोतर्या देवता प्रस्तावमन्वायत्तेत्युपक्रम्य श्रूयते कतमा सा देवतेति प्राण इति होवाच । सर्वाणि हवा इमानि भूतानि प्राणमेवाभिसंविशन्ति प्राणमभ्युज्जिह्वते सैषा देवता प्रस्तावमन्वायत्तेति । तत्र संशयः । आशयः प्राणो ब्रह्म वेति । पूर्वपक्षसिद्धान्तौ पूर्ववदेवेत्यतिदिशति । नन्वधिकरणानां

न्यायरूपत्वात् सर्वत्र गमिष्यति किमित्यतिदिश्यत इति ।
 उच्यते । प्राणस्य मुख्यस्यापि सर्वभूतसंवेशनं स्वापादौ श्रुतावे-
 वोपपाद्यते यदा वै पुरुषः स्वपिति प्राणं तर्हि वाग्येतीत्या-
 दिना । तत्र यथा प्राणविद्याया न ब्रह्मपरत्वमेवमेवा-
 स्यापि न ब्रह्मपरत्वमिति । न न्यायेन प्राप्नोति । अतोऽति-
 दिशति । अनेन चायमतिरिक्तो न्याय आपादितः । यत्रैव
 प्रकरणे ब्रह्मपरत्वे कल्पमाने न किञ्चिद्वाधकं तत्रैव ब्रह्मपरत्वं
 कल्पनीयमिति । नत्वन्यस्मिन् सम्भवे तत्परत्वमिति । अतएव
 तस्मिन्नात् प्राणशब्दवाच्यं ब्रह्मेति ।

ज्योतिश्चरणाभिधानात् ॥ २४ ॥

इदमामनन्ति । अथ यदतः परो दिवो ज्योतिर्दीप्यते
 विश्वतः पृष्ठेषु सर्वतः पृष्ठेष्वनुत्तमेषूत्तमेषु लोकेषु इदन्तावद्य-
 दिदमस्मिन्नन्तःपुरुषे ज्योतिरिति । तत्र ज्योतिःशब्देन प्राक्तनं
 ज्योतिराहोस्वित् ब्रह्मैवेति संशयः । अत्रासाधारणब्रह्मधर्मा-
 भावात् पूर्वपक्षः । सिद्धान्ते तु चरणस्य ब्रह्मधर्मत्वमिति ।
 एतावानस्य महिमाऽतो ज्यायांश्च पुरुषः । पादोऽस्य सर्वा भूतानि
 त्रिपादस्यामृतन्दिवीति पूर्ववाक्यम् । गायत्री वा इदं सर्वभूतं
 यदिदं किञ्चेति गायत्र्याख्यब्रह्मविद्यां वक्तुं तस्याः पादचतुष्टयं
 प्रतिपाद्य ब्रह्मणश्चतुष्पात्त्वमुक्तं । पुरुषसूक्तेऽपि आश्रमचतुष्टयस्य
 जीवाः पादत्वेनोक्ताः । तथा प्रणवब्रह्मविद्यायामपि अकारउकार-
 मकारनादवाच्याश्चत्वारः पादा विश्वतैजसप्राज्ञतुरीया उक्ताः ।
 तद्विष्णोः परमं पदमिति च । ब्रह्मपुच्छमिति च । सत्यकाम-

ब्राह्मणे तु स्रष्टाएव ब्रह्मणश्चत्वारः पादा निरूपिताः । अतः सच्चिदानन्दरूपस्य प्रत्येकसमुदायाभ्याञ्चतूरूपत्वम् । तत्र केवलानां कार्यत्वमेव । चतुर्थपादस्य तु ब्रह्मत्वं तत्रापि षड्विधत्वप्रतिज्ञानात् भूतपृथिवीशरीराणां परिचायकत्वेन षड्विधत्वमपि निरूप्य हृदयस्य षड्विधत्वं निरूपयन् तस्य हवा एतस्येत्यादिना पञ्च देवपुरुषान्निरूप्य तेषां द्वारपालत्वज्ञानानन्तरं अथ यदतः परो ज्योतिर्दीप्यते इति चतुर्थपादस्य षड्विधत्वप्रतिपादनात् चतुर्थपादे पञ्च पुरुषास्ततः परोदिवो ज्योतिः षडस्तस्यैव सर्वत्र दीप्यमानत्वं निरूप्य तदेवान्तःपुरुषे उपसंहरति । तस्मात् पूर्वं त्रिपादस्यामृतं दिवोत्युक्तत्वात् अस्य त्रिपात्सम्बन्धि अमृतम् उपरितनलोकेष्विति । अतोऽत्र चतुर्थः पादो निरूप्यत इति सिद्धम् । अतः पादानां ब्रह्मधर्मपरत्वात् ज्योतिषो ब्रह्मत्वमिति ब्रह्मधर्मनिर्णयार्थमिदमधिकरणं चरणानामौपचारिकत्वव्यावृत्त्यर्थं । एतन्निर्णयेन प्रणवादिविद्या निर्णीता वेदितव्याः ।

छन्दोभिधानान्नेति चेन्न तथा चेतोऽर्पणनिग-

दात्तथा हि दर्शनम् ॥ २५ ॥

ननु नात्र ब्रह्म चतुष्पात् निरूपितं किन्तु गायत्रीछन्दः गायत्री वा इदं सर्वं यदिदं किञ्चेत्युपक्रम्य तामेव भूतपृथिवीशरीरहृदयभेदैर्व्याख्याय सैषा चतुष्पदा षड्विधा गायत्री तदेतदृचाभ्युक्तं तावानस्य महिमेति । तस्यामेव व्याख्यानरूपायां गायत्र्यामुदाहृतो मन्त्रः कथमकस्मात् ब्रह्म चतुष्पादमिदध्यात् । यद्वैतद्ब्रह्मेति ब्रह्मपदमपि छन्दसः प्रकृतत्वात्

तत्परमेवावगन्तव्यम् । शब्दस्यापि ब्रह्मवाचकत्वसिद्धेः ब्रह्मोपनि-
षदितिवत् शब्द ब्रह्मेति च । तस्मात् छन्दसएव पादाभिधा-
नात् न ब्रह्मधर्माः पादा इति चेत् नैष दोषः । तथा चेतोऽर्पण-
निगदात् । तथा तेन द्वारेण चेतसोऽर्पणं निगद्यते गायत्री वा
इदं सर्वं यदिदं किञ्चेति न हि वर्णसमाम्नायरूपस्य सर्वत्व-
मनुपचारेण सम्भवति । यथा सूचीद्वारा सूत्रप्रवेशस्तथा
गायत्रीद्वारा बुद्धिस्तत्प्रतिपाद्ये ब्रह्मणि प्रविशेदिति । कुत
एतदेवं प्रतिपाद्यत इति तत्राह । तथा हि दर्शनं । तथा
तेनैव प्रकारेण दर्शनं ज्ञानं भवति स्थूला बुद्धिर्नाहृत्यैव ब्रह्मणि
प्रविशेदिति । एतेन सर्वा मन्त्रोपासना व्याख्याताः । हि
युक्तश्चायमर्थो लोके स्वतो यन्न प्रविशति तदुपायेन विशतीति ।
नत्वदृष्टद्वारा । दृष्टे सम्भवत्यदृष्टकल्पनाया अन्यायत्वात् ।
तस्मात् पादा ब्रह्मधर्माः ।

भूतादिपादव्यपदेशोपपत्तेश्चैवम् ॥ २६ ॥

किञ्च । भूतादयोऽत्र पादा व्यपदिश्यन्ते । भूतपृथिवीशरीर-
हृदयानि चत्वारि । न ह्येतानि गायत्र्याः पादा भवितुमर्हन्ति ।
ब्रह्मपरिग्रहे तूपपद्यन्ते । यावन्मुख्यमुपपद्यते तावन्न गौणं
कल्पनीयम् । अयमर्थः । पूर्वहेतौ छन्दसोऽपि पादा व्यपदेशा-
द्भवन्ति तथापि ब्रह्मणएव युक्ता इति पुरुषसूक्ते एतावानस्ये-
त्यस्य ब्रह्मपरत्वात् । अस्मिन्वाक्ये तु गायत्र्याः पादा एव नोप-
दिष्टाः । किन्तु ते ब्रह्मण एव पादा इति । तद्वाचकत्वेन
गायत्र्यामुपचारेणोपसंहारः । चकारादर्या न शब्दस्य पादा

भवन्ति किन्त्वर्थस्यैवेति । तस्माद्ब्रह्मवाक्यत्वे भूतादीनां पादत्व-
मुपपद्यते नान्यथेति । तस्मात्पादादीनां ब्रह्मधर्मत्वम् ।

उपदेशभेदान्नेति चेन्नोभयस्मिन्नप्यविरोधात् ॥ २७ ॥

पादोऽस्य विश्वा भूतानि सर्वाणि भूतान्येकः पादः पाद-
त्रयममृतं दिव्यीत्येकोऽर्थः ।

पादेषु सर्वभूतानि पंसः स्थितिपदो विदुः ।

अमृतं चेममभयन्त्विमूर्द्ध्नीधायि मूर्द्धसु ॥

इत्यपरः । पुरुषसूक्तानुरोधे द्वितीय एवार्थः । प्रथमे तावत्
ननु दिवीति मन्त्रे सप्तम्या आधारत्वं प्रतिपाद्यते । अतःपरमि-
त्यत्र पञ्चम्या अनाधारत्वमत उपदेशभेदात् पूर्वोक्तपरामर्षा-
भावान्न ज्योतिषो ब्रह्मत्वमिति चेत् नैष दोषः । उभयस्मिन्नप्य-
विरोधात् । मन्त्रे दिव्येवोक्तमस्मिन् वाक्ये सर्व्वतोच्यते । सर्व्वत्र
विद्यमानस्य दिवि विद्यमानत्वं न विरुध्यते । अतः शब्देन न
तत्राविद्यमानत्वम् । किन्तु ततोऽप्यन्यत्र सत्त्वं बोध्यते । तस्मात्
सप्तमीपञ्चमीनिर्देशो न विरुद्धः । द्वितीयेतु । ननु मन्त्रे अमृत-
पदमत्र ज्योतिःपदमतः उपदेशभेदाच्चतुर्थं च पादो हृदयम्
अतः शब्दाच्च सर्व्वस्माद्भेदः प्रतिपाद्यते । अत उपदेशभेदान्नैक-
वाक्यता । अस्मिंश्च वाक्ये चरणाभावात् स्वरूपासिद्धौ हेतुरिति-
चेत् । नैष दोषः । उभयस्मिन् ज्योतिःपदे अमृतपदे च प्रयुज्य-
माने एकार्थत्वान्न विरोधः । पादत्रयमुपरितनलोकेषु चतुर्थं
सर्व्वमेति । अन्यथा वैजात्यं पादानामापद्येत । परिक्रेश्च
विरोधश्च । अतोऽमृतज्योतिःशब्दयोरेकार्थत्वेन विरोधाभावात्

एकवाक्यत्वं । अतोऽत्र चरणसद्भावात्तस्य च ब्रह्मधर्मत्वात्
ज्योतिर्ब्रह्मैव ।

प्राणस्तथानुगमात् ॥ २८ ॥

अस्ति कौशीतकिब्राह्मणीपनिषदि इन्द्रप्रतर्ह्नसंवादः । प्रत-
र्ह्नो हवै दैवोदासिरित्यादिना । एष लोकपाल एष लोकाधिप-
तिरेष लोकेशः स म आत्मेति विद्यात् स म आत्मेति विद्यादित्ये-
तदन्तम् । तत्र वरदाने मामेव विजानीह्येतदेवाहं मनुष्याय
हिततमं मन्य इत्युपक्रम्य त्वाष्ट्रवधादिना आत्मानं प्रशस्य स्वीपा-
सनायाः पापाभावं फलत्वेन प्रतिपाद्य कस्त्वमिति विवक्षायाम्
प्राणो वा अहमस्मि प्रज्ञात्मानं मामायुरमृतमित्युपास्वेत्युक्त्वा
आयुषः प्राणत्वमुपपाद्यामृतत्वञ्च प्राणस्योपपाद्य प्राणेन ह्येवा-
मुष्मिन् लोके अमृतत्वमाप्नोतीति अमृतत्वे योगेन प्रतिपादयति ।
तत्र सन्देहः । प्राणः किमासन्यो ब्रह्म वेति । अतएव प्राण
इत्यत्र प्राणशब्दमात्रे सन्देहः । अत्रार्थेऽपि सन्देहः । बाधकञ्च
वर्त्तत इति पृथगधिकरणारम्भः । तत्र साधकासाधारण-
धर्मस्याभावात् बाधकानां विद्यमानत्वात् न ब्रह्मत्वमिति पूर्व-
पक्षः । सिद्धान्तस्तु चतुर्भिः सूत्रैः प्रतिपाद्यते । तत्र प्रथमं
साधकधर्ममाह । एकेन । त्रिभिर्बाधकनिराकरणं । प्राणः
परमात्मा भवितुमर्हति । कुतः । तथाऽनुगमात् । तथाहि ।
पौर्वापर्येण पर्यालोच्यमाने वाक्ये पदार्थानां समन्वयो ब्रह्म-
प्रतिपादनपर उपलभ्यते । उपक्रमे तावद्वरं वृणीष्वेति इन्द्रः प्रत-
र्ह्नोक्तः परमपुरुषार्थं वरमुपचिक्षेप । त्वमेव मे वृणीष्व यं त्वं

मनुष्याय हिततमं मन्यसे इति । तस्मै हिततमत्वेनोपदिश्यमानः प्राणः कथं परमात्मा न स्यात् । न हि परमात्मनोऽन्यद्वि-
ततममस्ति । परमानन्दस्वरूपत्वात् । शापाभावश्च ब्रह्म-
विज्ञानएव । क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावर इति
श्रुतेः । प्रज्ञात्मत्वञ्च तस्यैव सम्भवति । उपसंहारेऽप्यानन्दोऽजरो-
ऽमृत इति एष लोकाधिपतिरित्यादि च तस्मात्सर्वत्रानुगमात्
प्राणो ब्रह्म ।

न वक्तुरात्मोपदेशादिति चेदध्यात्मसम्बन्ध-
भूमाह्यस्मिन् ॥ २६ ॥

बाधकमाह । यदुच्यते प्राणो ब्रह्मेति तन्न । कुतः । वक्तु-
रात्मोपदेशात् । वक्ता हीन्द्रः आत्मानमुपदिशति । मामेव
विजानीहीत्युपक्रम्य प्राणो वा अहमस्मि प्रज्ञानात्मानं मामा-
युरमृतमित्युपास्त्रेति । स एष प्राणो वक्तुरात्मत्वेनोपदिश्यमानः
कथं ब्रह्म स्यात् । तथा च वाचो धेनुत्वोपासनवत् देवतायाः
प्राणत्वोपासना बोध्यते । अन्ये च ब्रह्मधर्माः प्राणस्तावका इति ।
कथमस्य ब्रह्मोपाख्यानत्वमिति चेत् । न । अध्यात्मसम्बन्धभूमा-
ह्यस्मिन् । अस्मिन् प्रकरणे अध्यात्मसम्बन्धः आत्मानमधिकृत्य यः
सम्बन्धः* । आत्मशब्दो ब्रह्मवाची वस्तुतो जीवस्य ब्रह्मत्वाय तथा
वचः तस्य सम्बन्धः तद्गर्माः तेषां बाहुल्यं प्रतीयते एष लोकपाल
इत्यादि । यावद्यथाकथञ्चिदपि ब्रह्मप्रकरणत्वं सिद्धति ताव-
दन्यप्रकरणत्वमयुक्तमिति हि शब्दार्थः । प्राणस्य प्रज्ञानात्मत्वं

* क पुस्तके आत्मानमधिकृत्येति नास्ति ।

स्वातन्त्र्येणायुर्दाढत्वम् । न वाचं विजिज्ञासीत वक्तारं विद्या-
दिति चोपक्रम्य तत् यथा रथस्यारेषु नेमिरर्पितो नाभावरा
अर्पिता एवमेवैता भूतमात्राः प्रज्ञामात्रास्पर्पिताः प्रज्ञामात्राः
प्राणैऽर्पिताः । स एष प्रज्ञात्मानन्दोऽजरोऽमृतो न साधुना
कर्मणेत्यादिविषयेन्द्रियव्यवहारे अरनाभिभूतं प्रत्यगात्मानमेवोप-
संहरति । सम आत्मेति विद्यादिति चोपसंहारः । तस्मादध्यात्म-
सम्बन्धबाहुल्यात् ब्रह्मोपदेश एवायम् । तर्हि बाधकस्य का
गतिरित्यत आह ।

शास्त्रदृष्ट्या तूपदेशो वामदेववत् ॥ ३० ॥

पूर्वसूत्रेणापहतमत्र परिहरति तुशब्दः । अयं दोषो व्यव-
हारदृष्ट्योपदेशे अहं ब्रह्मेत्यार्षेण दर्शनेन तूपदेशः । ननु तत्त्व-
मसि अयमात्मा ब्रह्मेतिवाक्येषु जीवस्य ब्रह्मत्वं बोध्यते तत्र
प्रत्यधिकारं शास्त्रप्रवृत्तिरिति न्यायेन स्वात्मनएव ब्रह्मत्वाव-
गतिर्मुख्या न प्रतर्द्दनेत्येन्द्रजीवब्रह्मत्वावगतिरुपासनं वा
पुरुषार्थाय । अतः शास्त्रदृष्टिरपि नैवंविधा । केवलस्य चैतन्य-
मात्रस्य तादृशे ब्रह्मत्वैक्यावगतिः विरोधान्तत्त्वमस्यादिवाक्या-
र्थोऽध्यवसीयते । ननु ब्रह्मधर्मा जीवे वक्तुं शक्यन्ते इत्याशङ्क्य
परिहरति । वामदेववत् । तद्वैतत् पश्यन् ऋषिर्वामदेवः
प्रतिपदे अहं मनुरभवं सूर्यश्चेति । य एव प्रत्यबुद्धत स
सर्वं भवति तत्र सर्वेषां सर्वभावे सर्वानन्त्यप्रसङ्गात्
सर्वमेकमेवेति वक्तव्यम् । ततः कारणलयएव सर्वभाव इति
मनुरभवं सूर्यश्चेत्यवयुज्यानुवादोऽनुपपन्नः । तत्र यथाज्ञाना-

वेशात् सर्वधर्मस्फूर्तिः एवमत्रापि ब्रह्मावेशादुपदेश इति
त्वाद्भवधादयो ब्रह्मधर्माएव तदावेशेन क्रियमाणत्वात् ।

नन्वेष वज्रस्तव शक्र तेजसा हरेर्दधीचेस्तपसा च तेजितः ।

तेनैव शत्रुं जहि विष्णुयन्त्रितः । इति

वृत्रवचनं भागवते । तस्माद्युक्तं ब्रह्मधर्मवचनम् । ननु स्वाप्यय-
सम्पत्थोरन्यतरापेक्षमाविष्कृतं हीति सूत्रे सुषुप्तौ ब्रह्मसम्पत्तौ
च ब्रह्माविर्भावो नत्वन्यदेति कथमेवमिति चेत् । मैवं ।
उपदेशभावनादिष्वपि कदाचिदुत्तमाधिकारिविषये ब्रह्मप्राकृत्य-
मित्यङ्गीकर्तव्यम् । मध्येव सकलं जातमित्यादिवाक्यानुरोधात्
इहैव समवनीयन्ते प्राणाः ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येतोत्यपि आवि-
र्भावापेक्षं तस्य च प्रायिकत्वात् न सूत्रे फलत्वमाह । जीवन्मुक्ता-
नामपि परममुक्तेर्वक्तव्यत्वात् च । असंप्रज्ञातसमाधाविवावि-
र्भावदशायामेव शरीरवियोगे वियोजकाभावात् वागादिमात्रं
लीयते तस्य च प्राप्तत्वादेव नार्च्चिरादिगतिः तथापि प्रायिक-
त्वान्न सूत्रगोतादिषु तद्वचनम् । सगुणनिर्गुणभेदेन नियम-
वचनत्वप्रामाणिकमेव ब्रह्मवादे । गुणानङ्गीकाराच्च । तस्मा-
द्युक्तमुक्तं शास्त्रदृष्ट्या तूपदेश इति ।

जीवमुख्यप्राणलिङ्गान्नेति चेन्नोपासत्रैविध्या-
दाश्रितत्वादिह तत्योगात् ॥ ३१ ॥

अन्यत् बाधकद्वयमाशङ्कते । ननु यद्यपि ब्रह्मधर्मा भूयांसः
प्रकरणे श्रूयन्ते । तद्वज्जीवधर्मा मुख्यप्राणधर्माश्च बाधकाः

सन्ति । न वाचं विजिज्ञासीत वक्तारं विद्यादित्यादि । अत्र हि वागादिकरणाध्यक्षस्य जीवस्य विज्ञेयत्वमभिधीयते । अथ खलु प्राण एव प्रज्ञात्मेदं शरीरं परिगृह्येति शरीरधारणं मुख्यप्राणधर्मः । मा मोहमापद्यथा अहमेवैतत् पञ्चधात्मानं प्रविभज्यैतद्वाणमवष्टभ्य विधारयामीति श्रवणात् । योवै प्राणः सा प्रज्ञाया प्रज्ञा स प्राण इति जीवमुख्यप्राणवाच्यत्वे प्रज्ञाप्राणयोः सहवृत्तित्वादुपचारो युज्यते । उक्तान्तिश्च । नतु सर्वथाविलक्षणस्य ब्रह्मणः । तस्माज्जीवमुख्यप्राणलिङ्गयोर्विद्यमानत्वान्न ब्रह्मप्रकरणमिति चेत् । न । उपासात्रैविध्यात् । अयमर्थः । किमत्र चोद्यते । जीवमुख्यप्राणलिङ्गात् ब्रह्मधर्माणां जीवपरत्वं तथाणामपि स्वतन्त्रत्वं वा । लिङ्गद्वयस्यापि ब्रह्मधर्मत्वमुच्यतामिति वा । आद्यः पूर्वमेव परिहृतः । न हि ब्रह्मधर्मा अन्यपरत्वेन परिमातुं शक्या इति । द्वितीये दूषणमाह । उपासात्रैविध्यात् तथा सत्युपासनं त्रिविधं स्यात् । तद्वाक्यभेदप्रसङ्गान्न युक्तं । तृतीये तूपपत्तिरुच्यते । जीवधर्मा ब्रह्मणि न विरुध्यन्ते । आश्रितत्वात् । जीवस्यापि ब्रह्माधारत्वात् तद्धर्मा अपि भगवदाश्रिताएव । इहेत्युभयत्र सम्बन्धो ब्रह्मवादे । मुख्यप्राणे तु तद्योगात् । तेन योगस्तद्योगः तस्मात् । प्राणधर्मा भगवति न विरुध्यन्ते । प्राणस्य भगवत्सम्बन्धात् तद्धर्माणामपि भगवत्सम्बन्धात् । अथवा वक्तृत्वादयो न जीवधर्माः किन्तु ब्रह्मधर्माएव । जीवे आश्रितत्वात् भासन्ते । परात्तु तच्छ्रुतेरिति न्यायात् । प्राणेषुपि तथा । स्वाप्ययसम्पत्त्योर्जीवस्य ब्रह्माश्रितत्वं । आध्यात्मिकाधिदैविकरूप-

त्वान्न संयोगः प्राणस्य तु संयोग एव । तस्मात्सर्व्वं धर्मा ब्रह्मणि युज्यन्ते । सहोत्क्रमस्तु क्रियाज्ञानशक्तयोर्भगवदीययोर्देहे सहैव स्थानं सहोत्क्रमणमिति भगवदधीनत्वं सर्व्वस्यापि बोध्यते । ननु प्राणस्तथानुगमादिति प्राणशब्देन ब्रह्मैव प्रतिपादितं । तत्कथं धर्मायोरुत्क्रमणमिति चेत् । अत्र धर्मधर्मिणोरेकत्वपृथक्त्वनिर्द्देशयोर्विद्यमानत्वात् । प्राणो वा अहमस्मिन् प्रज्ञात्मेति अत्र क्रियाज्ञानशक्तिमान् निर्द्दिष्टः । तदन्वैकैकस्य धर्मप्रशंसा । यो वै प्राणः सा प्रज्ञाया प्रज्ञा स प्राण इत्युपसंहारान्तं । पुनस्तयोरेवोत्क्रमणप्रवेशाभ्यां सह ह्येवास्मिन् शरीरे वसतः सहोत्क्रामत इत्युपक्रम्य सुषुप्तिमूर्च्छामरणेषु प्राणाधीनत्वं सर्व्वेषामिन्द्रियाणामुक्त्वा आशन्वव्यावृत्त्यर्थं प्रज्ञयैक्यं प्रतिपाद्योपसंहरति । पुनर्ज्ञानशक्तेरुत्कर्षं वक्तुं । अथ खलु यथा प्रज्ञायामित्यारभ्य न हि प्रज्ञापेतोऽर्थः कश्चन सिद्धेऽप्यन्तेन ज्ञानशक्त्युत्कर्षं प्रतिपाद्य धर्ममात्रत्वनिराकरणाय ज्ञानशक्तिमन्तं भगवन्तं निर्द्दिशति । न हि प्रज्ञातव्यमित्यारभ्य मन्तारं विद्यादित्यन्तेन । तदनु ज्ञानक्रियाशक्तयोर्विषयभूतभूतमात्रारूपजगतो भगवदभेदं प्रतिपादयन् स एष प्रज्ञात्मानन्दोऽजरोऽमृत इति उपसंहरति ब्रह्मधर्मैः । अतः क्रियाज्ञानविषयरूपो भगवानेवेति प्रतिपाद्य न तावन्मात्रं ततोऽप्यधिक इत्येकीपासनैव विहिता । तस्माज्जङ्जीवरूपत्वात् सर्वात्मकं ब्रह्मैवेति महावाक्यार्थः सिद्धः ॥

इति श्रीवेदव्यासमतवर्त्तिश्रीवल्गुभाचार्यविरचिते ब्रह्मसूत्राणुभाष्ये प्रथमस्याध्यायस्य प्रथमः पादः ।

सर्वत्र प्रसिद्धोपदेशात् ॥ १ ॥

समन्वये प्रथमेऽध्याये सर्वेषां वेदान्तानां ब्रह्मणि सम-
 न्वयो वक्तव्यः । ततोद्गोथाद्युपासनावாக्यानां मुख्यवाक्येषु
 फलोपकार्यङ्गत्वम् । ब्रह्मवाक्यानां पुनर्निःसन्दिग्धानां सम-
 न्वयः स्वतःसिद्धः । सन्दिग्धानि द्विविधानि । शब्दतोऽर्थतश्च ।
 तदर्थञ्चैतद्विचारितम् ब्रह्मणि व्यवहारोऽस्ति कश्चिन्न वेति ।
 तत्र प्रथमसूत्रेणैव व्यवहारः स्थापितः यतो वाचो निवर्त्तन्त
 इत्यादीनां विशेषेणैदमित्यतया निरूपणनिषेधनपरत्वं एवमेव
 कार्यसिद्धेः । अधीतानां ब्रह्मवाक्यानाञ्चतुर्लक्षणा ब्रह्म-
 परत्वे सिद्धे अवर्णं सिद्धयति । श्रुतस्य कालान्तरेऽप्यसम्भावना-
 विपरीतभावनानिवृत्त्यर्थं पूर्वस्थितानामङ्गानामनपेक्षिताना-
 मुद्वापेनान्येषामपेक्षितानामावापेन तस्यैवार्थस्य निर्द्धारणे
 मननं भवति । ततोऽप्येवंध्यानादिसमाध्यन्तरूपनिदिध्या-
 सनरूपमनसि सर्वतोनिवृत्तव्यापारे स्वयमुपलब्धनिजसुखानु-
 भवरूपं ब्रह्म । इदमेव ब्रह्मज्ञानमिति । अतस्तादृशस्यानुभवैक-
 वेद्यत्वाद्युक्तमविषयत्वं पाकभोजनदृशिवत् । अतः श्रवणाङ्ग-
 मीमांसायां माहात्म्यज्ञानफलायां भगवद्वाक्यानामन्यपरत्वेऽन्य-
 वाक्यानाञ्च भगवत्परत्वे दिव्यधर्मोदिव्यधर्मव्यत्यासेन वैपरीत्यं
 फलमापद्येत । तदर्थं दिव्यधर्मनिर्द्धारो द्वितीयाधिकरणे
 विचारितः । वेदा एव वाचका अलौकिकमेव कर्ममिति ततः
 पूर्णालौकिकत्वाय विधिनिषेधमुखेनाधिकरणद्वयम् । समन्वये-
 क्षतिरूपम् । तदनु प्रथमे पादे शाब्दसन्देहो निवारितो

निश्चितार्थे । तत्रापि प्रथमं प्रत्ययसन्देहो निवारितोदयेन । प्रकृतिसम्बन्धोऽप्यधिकरणत्रयेण । पुनरन्तिममधिकरणं संश्लेष-
निराकरणाय । एवं प्रथमे पादे शब्दसन्देहो निवारितः । ये
पुनः क्वचित्सगुणनिर्गुणभेदं प्रतिपादयन्ति ते स्वयमेव स्वस्य
ब्रह्मजिज्ञासानधिकारं बोधयन्ति । ब्रह्मवादे साङ्ख्यानमिव
गुणानामनङ्गीकारात् । भौतिकगुणानामसम्बन्धार्थमेव ह्यध्याया-
रम्भः । अन्यथा सर्वस्यापि तत्कारणत्वेन तत्सम्बन्धस्य
विद्यमानत्वात् अन्यनिराकरणेन तद्व्यतिपादकत्वनिर्धारका-
धिकरणानां वैयर्थ्यमेव । अर्थसन्देहनिराकरणार्थं द्वितीया-
द्यारम्भः । तत्रार्थां द्विविधो जीवजडात्मकः प्रत्येकसमुदायाभ्यां
त्रिविधः । तत्र प्रथमं जीवपुरःसरेण सन्देहा निवार्यन्ते ।
इदमाम्नायते सर्वं खल्विदं ब्रह्म तज्जलानिति शान्त उपासीत
अथ खलु क्रतुमयः पुरुषो यथाक्रतुरस्मिन् लोके पुरुषो भवति
तथेतः प्रेत्य भवति स क्रतुं कुर्वीत मनोमयः प्राणशरीर इत्यादि
तत्र वाक्योपक्रमे सर्वं खल्विदं ब्रह्मेति सर्वस्य ब्रह्मत्वं प्रतिज्ञाय
तज्जलान् इति सर्वविशेषणं हेतुत्वेनोक्त्वा तत्त्वेनोपासनमुक्तं ।
नचायं शमविधिः । वाक्यार्थे लक्षणाप्रसङ्गात् । कारणत्वेन
सामान्यतएव सिद्धत्वाच्च । अतः सर्वजगतो ब्रह्मत्वेनोपासन-
मुक्तं । इदमेव पुराणादिषु विराट्त्वेनोपासनम् । अतः पर-
मग्रिमवाक्यार्थे सन्देहः । क्रतुं कुर्वीतिति । क्रतुर्धर्मो यज्ञ इति
यावत् । तस्य स्वरूपं मनोमयः प्राणशरीरइति उपासनाप्रकरण-
त्वात् उपासनवैषा । तत्र मनोमय इति प्रमाणभूतो वेद उक्तः ।
प्राणशरीर इति कार्यकारणयोरभेदोपचारः । अग्रे सत्यसङ्ग-

त्यादिधर्मवचनात् किमयं विज्ञानमयो जीवो ब्रह्मत्वेनोपास्यः
 उत ब्रह्मैवान्तर्यामी यः पुराणेषु सूक्ष्म उक्तः । तत्र पूर्ववाक्ये
 जडस्य जगतो ब्रह्मत्वेनोपासनस्योक्तत्वात् जीवस्यापि ब्रह्मत्वे-
 नोपासनमेव युक्तं नत्वाहृत्यैव ब्रह्मवाक्यं भवितुमर्हति विज्ञानं
 ब्रह्म चेद्देति शाखान्तरे स्पष्टत्वात् च । तस्मात्कार्यकारण-
 योरभेदाज्जीव एव ब्रह्मत्वेनोपास्य इत्येवं प्राप्त उच्यते । सर्वत्र
 प्रसिद्धोपदेशात् ।

अथ खल्वित्यादि ब्रह्मवाक्यमेव । कुतः । सर्वत्र प्रसि-
 द्धोपदेशात् । कुर्वीतेत्युपदेशः नतूपासना । तत्र परमशान्तस्य
 सर्वस्य जगतो ब्रह्मत्वेनोपासनया शुद्धान्तःकरणस्य सर्ववेदान्त-
 प्रसिद्धब्रह्मोपदेश एव युक्तो मननरूपः न तु क्वचित्सिद्धस्य जीव-
 स्योपासना । शाखान्तरे त्वये आनन्दमयस्य वक्तव्यत्वात् तथा
 युक्तं । नत्विह तथा । तस्मादानन्दरूपप्राणशरीररूपो वाक्यार्थः ।
 ननु क्रतुमयः पुरुष इति यथासङ्कल्पमग्निमदेहकथनात् लोका-
 न्तरभाविफलार्थमन्योपासनैव तु युक्ता न तु ब्रह्मज्ञानस्य
 तादृशं फलं युक्तमित्याशङ्क्य परिहरति ।

विवक्षितगुणोपपत्तेश्च ॥ २ ॥

विवक्षिता लोकान्तरे तादृशरूपप्राप्तिः सा प्रकृतेऽप्युपपद्यते ।
 भगवत्स्वरूपलाभात् सारूप्यलाभाद्वा । न च व्याप्तिरुक्तित्यध-
 मप्राप्तुपायो युक्तः । सत्यसङ्कल्पादिवचनं च ब्रह्मवाक्यत्वपोष-
 कमिति चकारार्थः । नन्वेतावतापि नैकान्ततो ब्रह्मवाक्यत्वमु-
 पपत्तेरुभयत्रापि तुल्यत्वादित्याशङ्क्य परिहरति ।

अनुपपत्तेस्तु न शरीरः ॥ ३ ॥

न च प्राणशरीररूपो जीवो भवति तिरोहितानन्दत्वेन निराकारत्वात् । अध्यासेन तथात्वे त्वनुपास्यत्वमेव इदानी-
मेवोपासकस्यापि तथात्वात् । न च प्राणादेर्लौकिकत्वं । उप-
देशानर्थं क्वप्रसङ्गात् । अत आनन्दरूपप्राणशरीररूपत्वाभावान्न
वाक्यार्थो जीवः । पूर्वपक्षस्यात्रैव निवृत्तत्वात् तुशब्दः । विज्ञान-
मये तु प्राप्ताप्राप्तविवेके न धर्मस्यैवोपासना । ननु प्राप्तव्यता-
दृशरूपफलाभिप्रायं भविष्यतीति परिहरति ।

कर्मकर्तृव्यपदेशाच्च ॥ ४ ॥

एतमितः प्रेत्याभिसम्भवितास्मीति यस्य स्याद्दानं
विचिकित्सास्तीति इ स्माह शाण्डिल्य इति अग्रे फलवाक्यं एतं
प्राणशरीररूपं कर्मत्वेन ध्येयत्वेन प्राप्यत्वेन च व्यपदिशति ।
कर्तृत्वेन च शरीरं व्यपदिशति । न च भजनीयरूपाकथने
तादृशं फलं सिद्धतीति चकारार्थः । अधिकरणसंपूर्णत्वयो-
तकञ्च ।

शब्दविशेषात् ॥ ५ ॥

इदमान्नायते यथा व्रीहिर्यवो वा श्यामाको वा श्यामाक-
तण्डुलो वैवमयमन्तरात्मन् पुरुषो हिरण्मय इति । तत्र
सन्देहः । हिरण्मयः पुरुषः किं जीव उत ब्रह्मेति । उपक्रमवली-
यस्त्वे जीवः उपसंहारवलीयस्त्वे ब्रह्मेति । यत्रैकस्यान्यपरत्वे
नैकार्थता सम्भवति तद्वलीयस्त्वमिति सिद्धं पूर्वतन्त्वे । तत्र

चतुर्विधभूतनिरूपणार्थं जीवस्यैवाराग्रमात्रस्यान्तर्हृदये प्रति-
पादकमिदं वचनं फलतो हिरण्मयत्वमिति न त्वेतादृशाभास-
समानत्वं ब्रह्मणो युक्तमतो जीवप्रतिपादकमेवेदं वाक्यमिति
प्राप्त उच्यते । शब्दविशेषात् । हिरण्मयः पुरुषो न जीवस्य
फलमपि तत्प्राप्तिरेव फलत्वात् । नाप्ययं नियमः तस्यामेव सूक्तौ
लय इति । अतः शब्देनैव विशेषस्योक्तत्वात् न हिरण्मयः
पुरुषो जीवः । ननु हृदये विद्यमानत्वात् अभिमान्येव जीवो
युक्त इति चेत् तत्राह ।

स्मृतेश्च ॥ ६ ॥

ईश्वरः सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन तिष्ठति इति । ननु
सर्ववेदानां यन्निःश्वासत्वं तस्य भगवतो वाक्यं कथं स्मृति-
रिति । उच्यते । तं त्वीपनिषदं पुरुषं पृच्छामीति श्रुतेः केवलोप-
निषद्देयं ब्रह्म न प्रमाणान्तरवेद्यं । ततश्चार्जुनस्य शिष्यरूपेण
प्रपन्नस्य पुष्टिभक्तत्वाभावात् भगवद्वाक्ये निर्विचिकित्सविश्वासा-
भावात् रथित्वेनैव स्थाप्यत्वात् न तादृशाय तादृशदेश-
कालयोरुपनिषदामवक्तव्यत्वात् गुरुरूपतादृशरूपं निःश्वसित-
वेदीङ्गमजनकं स्मृत्वा तदर्थमपि स्मृत्वा भगवान् पुरुषोत्तमो
वाक्यान्युक्तवान् स्मृतिरूपाणि । ततो ब्रह्मविचारे तान्यप्युदाहृत्य
चिंत्यते । पुनश्च भगवान् तदधिकारेण ब्रह्मविद्यां निरूप्य स्व-
कृपालुतया सर्वगुह्यतममित्यादिना भक्तिप्रपत्तौ एवोक्तवान् ।
अतोऽङ्गत्वेन पूर्व्वं सर्वनिर्णयाः उक्ताः इत्यध्यवसेयं । तथैवार्जुन
विज्ञानात् करिष्ये वचनं तवेति । चकारात्तन्मूलभूतनिःश्वा-

सोऽप्युच्यते । व्यासस्यापि भगवत्ज्ञानांशत्वाददोषः । उपक्रम-
वलोयस्त्वमाशङ्क्य परिहरति ॥

अर्भकौकस्वात्तद्गुपदेशाच्च नेति चेन्न निचाय्यत्वादेवं
व्योमवच्च ॥ ७ ॥

ननु व्यापकस्येखरस्य हृदयदेशस्थितिरयुक्ता व्रीह्यादिरूपत्वञ्च ।
अतः अर्भकमल्पक*मोकः हृदयस्थानं यस्य तच्चात् व्रीह्यादितुः
ल्यत्वाच्च न परमात्मा वाक्यार्थ इति चेत् । न । निचाय्यत्वात् ।
पूर्वं प्रथमदूषणं परिहरति । हृदयो ज्ञातुं शक्यत इति तदा-
यतनत्वेन प्रतिपाद्यते । निदिध्यासनानन्तरं हि साक्षात्-
कारः तदन्तःकरण एवेति निचाय्यत्वं भक्तौ तु वहिरपीति
विशेषः । द्वितीयं परिहरति । एवं व्योमवत् । एवं व्रीह्या-
दितुल्यतया यत् प्रतिपादनं चतुर्विधभूतान्तरत्वख्यापनाय
यथा चत्वार उपरवाः प्रादेशमात्रा इति तथा तत्हृदयाकाशे
प्रकटस्य सच्चिदानन्दस्वरूपसर्वतःपाणिपादान्तस्य तत्स्वरूप-
मिति । पूर्वपक्षसिद्धान्तयोश्चकारद्वयमेतादृशवाक्यान्तरे पूर्व-
पक्षसिद्धान्तयोराधिक्योपपत्तिसमुच्चयार्थं तेनातएव प्राण इति-
वदधिकरणान्तरमपि सूचितमिति ।

सम्भोगप्राप्तिरिति चेन्न वैशेष्यात् ॥ ८ ॥

बाधकमाशङ्क्य परिहरति । यदि सर्वेषां हृदये भगवान्
जीववत्तिष्ठेत तदा जीवस्यैव तस्यापि सुखदुःखसाक्षात्कार-

* क पुस्तके अल्पकमिति नास्ति ।

† हृदय इत्यारभ्य तदन्तःकरण एवेति इत्यन्तं क पुस्तके नास्ति व ।

स्तत्साधनादिपरिग्रहश्च प्राप्नोतीति चेत् । न । वैशेष्यात् । विशेषस्य भावो वैशेष्यं तस्मात् । सर्वरूपत्वमानन्दरूपत्वं स्वकर्तृत्वं विशेषस्तद्भावो ब्रह्मणि वर्तते न जीवे इति जीवस्यैव भोगो न ब्रह्मण इति । वैशेष्यपदादयमर्थः सूचितः । अपेक्षित एव भोगो नानपेक्षित इति । नतु तस्य भोगाभाव एवाग्निमाधिकरणविरोधात् । यथेन्द्रियाधिष्ठातृदेवतानां । तत्त्वमस्यादिवाक्येन जीवस्यापि तथात्वे तस्यापि तद्वदेव भविष्यति ।

अत्ता चराचरग्रहणात् ॥ ६ ॥

कठवल्लीषु पद्यते । यस्य ब्रह्म च क्षत्रञ्चोभे भवत ओदनं । मृत्युर्यस्योपसेचनं क इत्या वेद यत्र स इति । अत्र वाक्ये ब्रह्मक्षत्रयोरोदनत्वं वदन् यच्छब्दार्थस्य भोक्तृत्वमाह । तत्र संशयः । किं जीवो ब्रह्मवेति । सच्चिदानन्दरूपत्वं सर्वोपास्यत्वं पूर्वाधिकरणद्वयेन सिद्धं । सर्वभोक्तृत्वं साधयति । ब्रह्मक्षत्रयोरशक्यवधयोः सर्वमारकस्य च मृत्योर्भक्षयिता जीवो न भवत्येवेति कथं सन्देह इति चेत् । उच्यते । ओदनोपसेचनरूपकत्वात् जीवधर्मत्वं स्थानाज्ञानाच्च । न हि सर्वगतस्य स्वहृदयेऽपि प्रतिभासमानस्य क इत्या वेद यत्र स इत्यज्ञानमुपपद्येत । अलौकिकसामर्थ्याच्च सन्देहः । तत्र निषिद्धत्वाल्लौकिकभोजनवन्निरूप्यमाणत्वात् स्थानाज्ञानाच्च कश्चिदुपासनोपचितालौकिकसामर्थ्यो महादेवादिरत्ता भविष्यति । नतु तद्विरुद्धधर्मा भगवान् भवितुमर्हति अक्लिष्टकर्मत्वादिधर्मवान् । तस्माज्जीव एवोपासनोपचितमहाप्रभावो वाक्यार्थ इत्येवं प्राप्तेऽभिधीयते ।

अत्ता चराचरग्रहणात् । अत्ता भगवानिव । कुतः । चराचर-
ग्रहणात् । चरं सर्वप्राणिवधार्थं परिभ्रमन्मृत्युः । अचरं ब्रह्म-
क्षत्ररूपं कस्याप्यचाल्यं तयोरत्ता न जीवो भवितुमर्हति
यत्राप्यतिशयो दृष्टः स स्वार्थानतिलङ्घनादिति न्यायात् ।
अस्मदादिप्रतिपत्त्यर्थं तु लौकिकवदचनभोक्तृत्वाय । प्रलय-
कर्तृत्वान्नायुक्तत्वं । सर्वत्रविद्यमानस्याप्यज्ञायमानत्वात् फलतः
स्यानाज्ञानमुक्तं । ब्रह्मक्षत्रयोरपि मोक्षापेक्षितत्वात् मृत्युसम्बन्ध-
मात्रेण भगवति भोक्तृरि प्रवेशार्थं योग्यरूपमेवोदनत्वं प्राणानां
तत्रैव समवलयान्मृत्युरपि तत्रैव लीनोऽग्रे जन्ममरणान्द्यभावाय
भगवत्येव प्रविशति । तस्मादस्मिन् वाक्ये ब्रह्मक्षत्रमृत्यूनां
भोग्यत्वेन ग्रहणादत्ता भगवानिवेति सिद्धं । ननु किमित्येवं
प्रतिपाद्यते । पूर्वपक्षन्यायेन यमोऽन्योवा मृत्युं साधनीकृत्य
स्ववशे सर्वं करोतीति जीववाक्यमेव किं न स्यादित्यत आह ।

प्रकरणाच्च ॥ १० ॥

प्रकरणं हीदं ब्रह्मणः न जायत इत्यारभ्यासीनी दूरं ब्रजती-
त्यादिना माहात्म्यं वदन्ति च ब्रह्मक्षत्रं चेत्याह । अतः प्रक-
रणानुरोधात् पूर्वोक्तप्रकारेण ब्रह्मवाक्यत्वमिति । अन्यथा प्रकृत-
हानाप्रकृतकल्पने स्यातामिति चकारार्थः ।

गुहां प्रविष्टावात्मानौ हि तद्दर्शनात् ॥ ११ ॥

तस्यैवाग्रे पद्यते । अतं पिवन्ती सुकृतस्य लोके गुहां प्रविष्टौ
परमे परार्द्धे । छायातपौ ब्रह्मविदो वदन्ति पञ्चाग्नयो ये च
त्रिणाधिकेता इति । किमिदं ब्रह्मवाक्यमाहोस्विदन्यवाक्य-

मिति । अस्य वाक्यस्योत्तरशेषत्वे जीवप्रकरणपठितत्वात् न ब्रह्म-
वाक्यत्वं । पूर्वशेषत्वे तु ब्रह्मवाक्यमिति हि प्रकरणनिर्णयः । मध्ये
पाठादेवं सन्देहः । अर्थविचारे तु द्विवचननिर्देशात् पूर्वशेषत्वे
वद्ब्रह्मवाक्यजीवो भविष्यतः । उत्तरशेषत्वे त्विन्द्रियमनसो । उभय-
थापि न ब्रह्मवाक्यं । द्वयोर्मुख्यत्वेन प्रतिपादनात् । ब्रह्मवाक्य-
त्वेऽपि न प्रयोजनसिद्धिः । अथ मन्यते उपनिषत्पाठादन्यत्रा-
निर्धाराज्जीवब्रह्मपरत्वेऽपि तयोरभेदात् ब्रह्मपरतैव वाक्यस्य
युक्तेति । तथापि कस्य निर्णायकत्वं प्रकरणस्यार्थस्य वेति ।
उभयोरपि सन्दिग्धत्वादयुक्तो विचार इति चेत् । उच्यते ।

सन्देहवारकं शास्त्रं पदशक्त्या तु निर्णयः ।

जीवादुत्कर्षशब्देन द्वयोर्वाक्येऽपि न क्षतिः ।

गुहातपशब्दाभ्यामित्यर्थः । अतं पिवन्तावित्यत्रैवं संशयः ।
किञ्जीवद्वयं निरूपयति आहोस्त्रिज्जीवब्रह्मणी वेति । तत्र ब्रह्म-
प्रकरणस्य सामान्यत्वात् यस्वविज्ञानवान् भवतीत्यग्रे विद्वद्वि-
द्वतोर्वक्तव्यत्वात् तदर्थमुभयोः प्रथमनिर्देश उचितः । मन्वेऽपि
अतं स्वर्गापवर्गलक्षणं सुखं । मार्गद्वयस्यापि विहितत्वात् सुकृत-
लोकत्वम् । गुहा तत्त्वविचारो हृदयं वा । जात्यपेक्षया त्वेकव-
चनम् । परमपरार्द्धं सत्यलोकः । तत्रोभयोर्भोगात् । अविद्यया
पिहितप्रकाशत्वात् अविदुषः छायात्वं । ब्रह्मज्ञानेनातिप्रका-
शत्वादातपत्वं विदुषः । अतएव विदुषः स्वरूपं ब्रह्मविदो
वदन्ति । पञ्चाग्नयः त्रिणाचिकेताश्चेतरम् । इन्द्रियमनसोस्व-
चेतनत्वात् न वाक्यार्थसङ्गतिः । वाक्यार्थयोगे हि विशेषण-
निर्णयः । तस्माद्ब्रह्ममुक्तजीवपरतयोपपन्नत्वात्तत्प्रकरणपाठान्न

ब्रह्मवाक्यमिति । एवं प्राप्त उच्यते । गुहां प्रविष्टावात्मानौ ।
 गुहा हृदयाकाशः तत्र सकृदेकस्मिन् प्रविष्टौ जीवपरमात्मा-
 नावेव । अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्येत्युभयोः प्रवेशश्रवणात् ।
 न ह्येकस्मिन् हृदयाकाशे जीवद्वयं प्रवेष्टुमर्हति । अर्थस्त्वेवं सम्भ-
 वति । पूर्वाधिकरणे यथाभिलषितभोगो भगवति साधितः ।
 प्रकारान्तरेणापि ऋतं सत्यं परं ब्रह्मेति ऋतसत्ययोर्ब्रह्मत्व-
 प्रतिपादनात् स्वरूपामृतपातारौ । सुकृतमपि ब्रह्मैव तस्मा-
 त्तत् सुकृतमुच्यत इति श्रुतेः । स एव लोक उपचारात् षष्ठी ।
 अक्षरं वा परमपराद्धींपरि तत्रत्यानां परिदृश्यमानत्वात् ।
 छायाप्रतिसारूप्यं सायुज्यङ्गतस्य जीवस्यापि तथात्वात्ततोऽपि
 विशिष्टं ब्रह्म प्रकटानन्दत्वात् आतपः परोक्षवादः काण्डत्रयेऽपि
 तद्वाद इति त्रयाणां ग्रहणं । अतो युक्तएवायमिति हिशब्दार्थः ।
 नन्वप्रकृतत्वात् कथमेवमिति तत्राह । तद्दर्शनात् । तयोर्दर्शनं
 तद्दर्शनं तस्मात् । जीवब्रह्मणोः प्रतिपादनीयत्वात् । येयं प्रेते
 विचिकित्सा मनुष्ये अस्तीत्येके नायमस्तीति चैके एतद्विद्यामनु-
 शिष्टस्त्वयाहमिति जीवः पृष्टः । अन्यत्र धर्मादन्यत्राधर्मादन्यत्रा-
 स्मात् कृताकृतात् अन्यत्र भूतात् भव्याच्च यत्तत् पश्यसि तद्देति
 ब्रह्मापि पृष्टं । तत्र ब्रह्म निरूप्य जीवन्निरूपयन् उभयोस्तुल्य-
 त्वेन महाभोगं निरूपयन् फलार्थं मध्ये स्वरूपं कीर्त्तयति । अतो
 ब्रह्मवाक्यमेवेति सिद्धम् ।

विशेषणाच्च ॥ १२ ॥

विशेषणानि पूर्वोक्तानि । जीवब्रह्मणोरेव सङ्गतानि ।
 अग्रिमं वाक्यमात्मानं रथिनं विद्धि सोऽनः पारमाप्नोति

तद्विष्णोः परमं पदमिति । जीवप्राप्यं ब्रह्माह । अत उभयोरेव सर्वव्यावृत्त्या कथनादग्रिमग्रन्यपर्यालोचनयापीदं ब्रह्मवाक्यमेव । हा सुपर्णेति निःसन्दिग्धं । चकारः प्रकरणोक्तसर्वोपपत्तिसमुच्चयार्थः ।

अन्तर उपपत्तेः ॥ १३ ॥

य एषोऽक्षिणि पुरुषो दृश्यते । एष आत्मेति होवाचैतदमृतमभयमेतत् ब्रह्मेति । तद्यद्यप्यस्मिन् सर्पिर्वोदकं वा सिञ्चति वर्त्मनी एव गच्छतीत्यादि श्रूयते । तत्र संशयः । प्रतिविम्बपुरुषस्य ब्रह्मत्वेनोपासनापरमिदं वाक्यं ब्रह्मवाक्यमेवेति वा । विरुद्धार्थवाचकत्वात् सन्देहः । तत्र दृश्यत इति वचनात् प्रतिविम्बएवायं ब्रह्मप्रकरणस्य च समाप्तत्वादिषा तेऽस्माद्विद्या आत्मविद्या चेत्युपसंहारदर्शनात् तत्सिद्धार्थमुपासनापरतैव वाक्यस्य युक्ता । अविरोधे हि ब्रह्मपरता । उपास्यत्वेन ब्रह्मधर्माणामन्वयो भविष्यतीत्येवं प्राप्त उच्यते । अन्तरः अक्षिमध्ये दृश्यत इत्युक्तः परमात्मैव । कुतः उपपत्तेः । उपपद्यते हि तस्य दर्शनमार्घम् । सर्वत्र ब्रह्म पश्यन् वहिः सन्निधाने तस्य स्थानस्योत्कृष्टत्वात् तत्र भगवन्तमुपदिशति लोकं वाव तेऽवोचन्नहन्तु ते तद्वक्ष्यामीति महदुपक्रमाच्च । प्रतिविम्बमात्रस्य च न पुरुषत्वनियमः । तस्माद्विरोधाभावात् ब्रह्मवाक्यमेव ।

स्थानादिव्यपदेशाच्च ॥ १४ ॥

एतं संयद्दाम इत्याचक्षत एतं हि सर्वाणि वामान्यभिसंचन्ति । एष उ एव वामनीरेष हि सर्वाणि वामानि नयति

एष उ एव भामनीरेष हि सर्वेषु लोकेषु भातीति । वामानि कर्मफलानि तेषामेव मनोहरत्वेन तदर्थं कर्मकरणात् । कर्मफललयः कर्मफलदानञ्च यतइति स्वर्गापवर्गफलदात्व-मुक्तं । सर्वलोकेषु भानञ्च । एष इति तमेवाक्षिपुरुषं निर्दिश्य स्थानादि व्यपदिश्यते । न हि प्रतिविम्बात्मनः स्थानादि-व्यपदेशः सम्भवति । चकारादेतत्तुल्यवाक्यस्याप्ययमेवार्थः । इन्द्रविरोचनप्रजापतिसंवादे । अथ योऽयं भगवोष्णु परिख्यायत इत्यासुरं । नतु यएषोऽक्षिणि पुरुषो दृश्यत इत्यादि । तस्मा-दक्षिपुरुषो ब्रह्मैव ।

सुखविशिष्टाभिधानादेव च ॥ १५ ॥

ननु किमिति निर्बन्धेन ब्रह्मवाक्यत्वं सम्पाद्यते । उपासना-परत्वे को दोष इत्याशङ्क्याह । सुखविशिष्टाभिधानात् । एतद-मृतमभयमेतत् ब्रह्मेति यद्यत्रोपासना विधीयेत एष आत्मेति तदा अमृतादिवचनं व्यर्थं स्यात् । तद्ब्रह्माणां पूर्वमेव प्राप्त-त्वात् । तस्मादमृतमानन्दः अभयं चित् ब्रह्म सत् सच्चिदानन्द-रूपआत्मेत्युक्तं भवति । अत एष इति अक्षिपुरुषं निर्दिश्य सुखविशिष्टमभिधीयते । सच्चितोर्न ब्रह्मख्यापकत्वमिति सुखमेव निर्दिष्टं । अतः सुखविशिष्टाभिधानादेव ब्रह्मवाक्यमिति । एषा मुखोपपत्तिरित्येवकारः । चकारात् सदादिभिरपि तस्मात् ब्रह्मैवाक्षिपुरुषः ।

श्रुतोपनिषत्कगत्यभिधानाच्च ॥ १६ ॥

स्वरूपतो निर्णय फलतो निर्णयमाह । श्रुतोपनिषत्कस्य श्रुता उपनिषत्विद्या येन तस्य प्रविदो या गतिः देवयानाख्या

सात्तिपुरुषविदोऽप्युच्यते । अथ यदु वै वास्मिन् शयं कर्म कुर्वन्ति
यदि च नार्चिषमेवाभियंतीत्युपक्रम्य चन्द्रमसो विद्युतं तत्पुरुषो
मानवः स एतान् ब्रह्म गमयति । एष देवपथो ब्रह्मपथ इत्येतेन
प्रतिपद्यमाना इमं मानवमावर्त्तं नावर्त्तन्त इति ब्रह्मविदो
ऽप्येष एव मार्गः पुनरावृत्तिरहितः । चकारस्तूक्तसमुच्चयेनाधि-
करणपूर्णत्वबोधकः ।

अनवस्थितेरसम्भवाच्च नेतरः ॥ १७ ॥

इदमेवाधिकरणं पुनर्निषेधमुखेन विचारयति । ननु-
पासनापरत्वेऽपि सर्व्वमुपपद्यते । तद्व्यभिचयपदेशेनैवोपासनोपपत्तेः ।
अतः सर्वा उपपत्तयो व्यपदेशिवद्भावेन सङ्गच्छन्त इत्येवं प्राप्त
उच्यते । इतरो नात्र वाक्यार्थः । अनवस्थितेः अस्थिरत्वात् ।
उपदेशकवाक्यत्वादुपदेष्टुरेव चक्षुर्गतं भवेत् । तथाच वक्तुर्दृश-
नाभावात् अनाप्तत्वं द्रष्टुरपगमे चापगच्छति सद्वितीये स-
द्वितीयः उपासनाकाले च सुतरामनवस्थितिः । सद्वितीयो-
पासनायामपि श्रवणमननयोर्भिन्नविषयत्वादनवस्थितिः । वक्तुरेव
नियमे गुरोर्निर्वन्धेन सुतरामनवस्थितिः । किञ्च । मनसा
ह्युपासनं कर्त्तव्यं तत्र चासम्भवं एव । तादृशधर्मवत्त्वं च न
सम्भवति । आसुरत्वं च भवेदिति चकारार्थः । तस्मादक्षि-
स्थाने सहज एव यो भगवानस्ति तत्परमेवैतद्वाक्यमिति
सिद्धं । व्यापकसर्व्वगतस्य सर्व्वतःपाणिपादान्तत्वादानन्द-
मूर्त्तिर्भगवानेव ब्रह्मवादे त्वेषैव मर्यादा । सगुणवादो ब्रह्म-
वादाज्ञानादिति ।

अन्तर्याम्यधिदैवादिषु तद्दर्शयपदेशात् ॥ १८ ॥

य इमञ्च लोकं परञ्च लोकं सर्वाणि च भूतान्यन्तरो
यमयतीत्युपक्रम्य अयते यः पृथिव्यां तिष्ठन् पृथिव्या अन्तरो यं
पृथिवी न वेद यस्य पृथिवी शरीरं यः पृथिवीमन्तरो यमयत्येष त
आत्मान्तर्याम्यमृत इत्यादि । तत्राधिदैवमधिलोकमधिवेदमधि-
यज्ञमधिभूतमध्यात्मञ्च कश्चिदन्तरवस्थितो यमयितान्तर्यामीति
श्रूयते । तत्र संशयः । किमन्तर्याम्यधिदैवादिषु सर्वत्रैक
एव अथाधिदैवादीनां भेदाद्भियत इति । सामान्यतस्खंतस्त-
द्धर्मापदेशादिति न्यायेनात्रापि ब्रह्मत्वं सिद्धमेव । तथा शब्द-
भेदात् सन्दिह्यते अधिदैवादिषु भेदा आधारधर्मा भगवत्युप-
चर्यन्ते अथवा संज्ञाविशिष्टा अन्यएवेति । तत्र तत्तदधिष्णव्य
यो वर्तते अभिमानेन तस्य तादृशशब्दप्रयोगः । अधिलोका-
दयञ्च शाखान्तरेऽन्यत्रैव प्रसिद्धाः योगख्यापकाः पञ्चस्वधिकर-
णेषु । अधिलोकमधिज्योतिषमित्यादि । अतोऽधिदैविकादि-
शब्दा यौगिकाः सन्तो न भगवति वर्तितुमुत्सहन्ते । नाप्यन्ये
कल्पनीया यद्दर्शा उपचाराद्भगवति भवेयुः । कल्पमानस्य सर्वा-
नुस्यूतस्य तादृशस्य भगवद्भक्तिरिक्तस्यासम्भवात् । तस्मादन्त-
र्यामिब्राह्मणं कुत्राप्युक्तं सत् तत्तदभिमानिदेवतास्तुतिपर-
मेव तत्तदुपासनार्थं भविष्यति । अज्ञानञ्चासन्देहे सन्देहवदुप-
पद्यते । देहोसवोक्षा इति न्यायाद्वा । नतु निषिद्धसंज्ञा
भगवति कल्पयितुं शक्येति एवं प्राप्त उच्यते । अन्तर्याम्यधि-
दैवादिषु । अन्तर्यामी अधिदैवादिषु भगवानेव नान्यस्तादृशो
भवितुमर्हति । ननु चोक्तं भगवति कथं निषिद्धकल्पनमिति

तत्राह । तद्वर्त्मव्यपदेशात् । तेषां धर्माः तद्वर्माः तत्प्रयुक्ति-
बोधकाः ते विशेषेण भगवत्यपदिश्यन्ते । सर्वेषां तत्तत्कार्य-
सामर्थ्यञ्च भगवतो न तु स्वतस्तेषामिति । एवं सत्यन्यत्सर्वं
सङ्गतं भवति तस्माद्ब्रह्मवाक्यमेव । अन्यथात्वधिकरणरचना
अन्तस्तद्वर्माधिकरणेन गतार्थत्वादयुक्तैव ॥

न च स्मार्त्तमतद्वर्माभिलापात् ॥ १६ ॥

ननु ब्रह्मवादे अन्तर्यामी न प्रसिद्धः जीवब्रह्मजडानामिव
प्रसिद्धत्वात् । अतोऽन्तर्यामिणः साङ्ख्यपरिकल्पितस्य गुणयोगा-
त्तादृशस्य ब्रह्मत्वे वा कः पुरुषार्थी भवेत् । नहीश्वरं प्रकृतिधर्मा-
रूढमन्तर्यामिणं मन्यन्ते तादृशस्योपनिषत्त्वभावात्पूर्वपक्षन्या-
येन स्तुतिपरता तन्मतस्य चाश्रीतत्वमित्याशङ्क्य परिहरति । नच
स्मार्त्तं सृतिप्रसिद्धं स्मार्त्तं साङ्ख्यमतसिद्धमिति यावत् । तादृश-
मन्तर्यामिरूपमत्र भवितुं नार्हति । कुतः । अतद्वर्माभिला-
पात् । तद्वर्माणामनभिलापात् । तद्विरुद्धधर्माणां चाभिलापात्
नह्यत्र सत्त्वरजस्तमोगुणास्तत्कार्यं वा अभिलष्यते तद्विरुद्धाश्चैते
धर्मा यस्य पृथिवी शरीरमित्यादि । तस्मात् सांख्यपरिकल्पितं
नान्तर्यामिरूपमत्र भवितुमर्हतीति सिद्धं । एवं सति ब्रह्मधर्मा
एवैते भवन्तीति ब्रह्मवादः फलिष्यति ॥

शारीरश्चोभयेऽपि हि भेदेनैवमधीयते ॥ २० ॥

ननुक्तन्यायेन शारीर एव भवतु को दोषः । किमिति ब्रह्मपरत्वं
कल्पामिति । तत्राह । शारीरश्च नैत्यनुवर्त्तते । शारीरश्च जीवो

नान्तर्यामिब्राह्मणे तत्तदभिमानिरूपो यस्य पृथिवीशरीरमिति वाक्यानुरोधेन भवितुमर्हति । ततोऽपि भिन्नतयान्तर्यामिणो-
वचनात् । उभयेऽपि काण्वमाध्यंदिनब्राह्मणद्वयेऽपि एनञ्जीवं
भेदेनैवाधीयन्ते ब्राह्मणाः । निःसन्देहार्थमुभयग्रहणं यो
विज्ञाने तिष्ठन्निति काण्वाः य आत्मनि तिष्ठन्निति माध्य-
न्दिनाः । न चात्मशब्देनान्यः सम्भवति । अन्येषां पूर्वमेव
पठितत्वात् अन्ते हि जीवमाह । तस्मादन्तर्यामिब्राह्मणे ब्रह्मैव
वाक्यार्थं इति सिद्धं ।

अदृश्यत्वादिगुणकोधर्मोक्तेः ॥ २१ ॥

मुण्डके हि श्रूयते कस्मिन् भगवो विज्ञात इति पृष्टे द्वे विद्ये
वेदितये इत्युत्तरमाह । तत्र नामरूपात्मकजगतो विज्ञानार्थं
नामांशे वेदादिः रूपांशे परा च । तत्र वेदादिविद्यायां न
सन्देहः । परायां सन्दिह्यते किमेषा साङ्ख्यमतविद्या ब्रह्मविद्या
वेति । सांख्यधर्माभिलापात् सन्देहः । अथ परा यथा तद-
क्षरमधिगम्यते यत्तददृश्यमग्राह्यमगोत्रमवर्णमचक्षुरश्रोत्रं तद-
पाणिपादं नित्यं विभुं सर्वगतं सुसूक्ष्मं तदव्ययं । यद्भूतयोनिं
परिपश्यन्ति धीरा इत्यादि अग्रे च दिव्योह्यमूर्त्तः पुरुषः
सवाह्याभ्यन्तरोह्यजः । अप्राणोह्यमनाः शुभ्रोह्यक्षरात् परतः पर
इति उक्त्वा एतस्माज्जायत इति निरूप्य अग्निर्मूर्द्धा चक्षुषी चन्द्र-
सूर्यौ इत्यादिना रूपमुक्त्वा पुनः पुरुषात् सृष्टिमाह । तत्रैक-
प्रकरणत्वादेकवाक्यता वक्तव्या । तत्राक्षरपुरुषयोर्भेदः प्रती-
यते । तयोरुभयोरपि सृष्टिः । तद्ब्रह्मवादे न सङ्गच्छते ।

तस्मात्साङ्गमतमेवैतत्प्रकृतिपुरुषयोः श्लिष्टत्वादन्यतरप्राधान्येनो-
 भयोः स्रष्टृत्वं उभयात्मकत्वात् जगतः । रूपमपि समष्टिव्यष्टी-
 नामये ह्युत्पत्तिरिति तिरोहितरूपत्वान्न ब्रह्मविद्या किन्तु
 स्मृतिरेवेति । ब्रह्मविद्या वेदविद्या उपचाराद्वेति । एवं प्राप्त
 उच्यते । अदृश्यत्वादिगुणकः परमात्मैव ब्रह्मविज्ञानेनैव सर्व-
 विज्ञानात् । ततएव विद्याया अपि परत्वम् । अक्षरस्यापि
 ब्रह्मत्वम् पुरुषस्यापि तयोः परापरभावः अभेदश्च एतादृश
 एव ब्रह्मवादः । तत्र प्रथममक्षरस्य ब्रह्मत्वमाह । अदृश्यत्वादि-
 गुणकः परमात्मैव । कुतः । धर्मोक्तिः तथाक्षरात्मभवतीह विश्व-
 मिति । इयं चोपनिषत् न ह्यत्र ब्रह्मव्यतिरिक्ताज्जगदुत्पत्ति-
 रस्ति । पुरुषस्य ब्रह्मत्वं निःसन्दिग्धमेव ईषदानन्दतिरोभावेन
 ब्रह्माक्षरमुच्यते । प्रकटानन्दः पुरुष इति ब्रह्मविदाप्नोति पर-
 मित्यत्रैव तथा निर्णयात् । तस्माददृश्यत्वादिगुणकः पर-
 मात्मैव ।

विशेषणभेदव्यपदेशाभ्याञ्च नेतरौ ॥ २२ ॥

ननु पूर्वपक्षन्यायेन ब्रह्मविद्याख्यायामपि स्मृतिः ब्रह्म-
 विद्यैवास्तु द्वे ब्रह्मणी वेदितव्ये मूर्त्तं चामूर्त्तं चैत्यत्र विकार-
 स्यैव ब्रह्मपदवाच्यत्वम् । अतः प्रकृतिपुरुषावेव वाक्यार्थ इति
 परिहरति । इतरौ न भवतो वाक्यार्थरूपौ । कुतः । विशे-
 षणभेदव्यपदेशाभ्यां । विशेषणभेदः व्यपदेशश्च ताभ्यां अदृश्यत्वा-
 दयो गुणा न प्रकृतेर्भवन्ति सर्वस्यापि तद्विकारत्वात् । न हि
 घटदर्शनेन सृत् न दृश्यत इति वदितुं युक्तम् । ब्रह्मवादे पुनः

सर्वभवनसमर्थत्वात् ब्रह्मणि विरोधाभावः । न हि नित्य-
सदैकरूपम् विक्रियमाणञ्च भवितुमर्हति । सर्वब्रह्मधर्मतुल्यत्वे
तदेव ब्रह्मेति जितं ब्रह्मवादिभिः । यः सर्वज्ञः सर्वविदित्या-
दयस्तु सुतरामेव न प्रकृतिधर्माः । व्यवधानाच्च न पुरुषसम्बन्धः ।
अक्षरनिरूपणएव पुरुषविशेषणाच्च । येनाक्षरं पुरुषं वेद सत्य-
मिति तस्मादक्षरविशेषणानि न प्रकृतिविशेषणानि नापि
पुरुषविशेषणानि सांख्यपुरुषस्य । न हि दिव्यत्वादयो गुणाः
पुरुषस्य भवन्ति । न हि तन्मते पुरुषभेदो ह्यङ्गीक्रियते । जीव-
ब्रह्मवत् । न च तस्य बाह्याभ्यन्तरत्वं सर्वत्वाभावात् । न हि
तस्माज्जायते प्राणादिः । तस्मात् पुरुषविशेषणान्यपि न
सांख्यपुरुषविशेषणानि । अतो विशेषणभेदः व्यपदेशिभेदश्च
ब्रह्मविद्यैवैषेति स ब्रह्मविद्यां सर्वविद्यामित्युपक्रमे प्रोवाच
तां तत्त्वतो ब्रह्मविद्यामिति मध्ये तेषामेवैतां ब्रह्मविद्या-
न्वदेत्यन्ते । तस्मान्न सांख्यपरिकल्पितौ प्रकृतिपुरुषौ वाक्यार्थः ।
न हि ब्रह्माज्येष्ठपुत्राय स्मृतिरूपां विद्यां वदति इति
चकारार्थः ।

रूपोपन्यासाच्च ॥ २३ ॥

अग्निर्मूर्धा चक्षुषीत्यादिरूपं न हि प्रकृतिपुरुषयोरन्यतरस्य
सम्भवति । ब्रह्मवादे पुनर्विश्वाकारस्यैतत् रूपम् । सूत्रविभागात्
पुनर्मुख्योपपत्तिरेषेति सूचितम् । चकारेण श्रुत्यन्तरविरोध
एकवाक्यता च सर्वेषां वेदान्तानामिति । तस्मादक्षरशब्देन
पुरुषशब्देन च ब्रह्मैव प्रोक्तमिति । ब्रह्मविद्यैवैषेति सिद्धं ।

वैश्वानरः साधारणशब्दविशेषात् ॥ २४ ॥

अधिकरणत्रयेण भोगमुपपाद्य पूर्वाधिकरणे अदृश्यत्वादि-
 गुणानुक्ता प्रसङ्गात् रूपमुपन्यस्तं । अधुना साकारब्रह्मतामुप-
 पादयितुमिदमधिकरणमारभते । को न आत्मा किं ब्रह्मेति
 आत्मानमेवमं वैश्वानरं सम्प्रत्यधेधितमेव नो ब्रूहीति चोपक्रम्य
 द्युसूर्यवायुाकाशवारिपृथिवीनां सुतेजस्त्वादिगुणयोगमेकैकोपा-
 सननिन्दया च मूर्धादिभावमुपदिश्यान्नायते यस्त्वमेवं प्रादेश-
 मात्रमभिविमानं वैश्वानरमुपास्ते स सर्वेषु लोकेषु सर्वेषु भूतेषु
 सर्वेष्व्वात्मस्वन्नमन्ति तस्य ह वा एतस्यात्मनो वैश्वानरस्य मूर्ध्वैव
 सुतेजाश्चक्षुर्विश्वरूपः प्राणः पृथग्वर्त्मात्मा मन्देहो बह्लो वस्तिरेव
 रयिः पृथिव्येव पादावुदर एव वेदिर्लीमानि बर्हिर्हृदयङ्गार्ह-
 पत्यो मनोऽन्वाहार्थं पचनमास्यमाहनीय इत्यादि । तत्र संशयः ।
 किं वैश्वानरशब्देन ब्रह्म प्रतिपादयितुं शक्यते न वेति । अर्थस्या-
 तिसन्दिग्धत्वात्सन्देहः । तत्रोपक्रमे ब्रह्मात्मपदप्रयोगोऽस्ति नान्यत्
 किञ्चिदुपपादनेत्वतद्धर्मा एव । साकारस्य तु लोकन्यायेना-
 ब्रह्मत्वं । वैश्वानरो यद्यप्यग्नाविव प्रसिद्धः तथापि पूर्वकाण्डसिद्धत्वा-
 द्देवतात्मपरिग्रही युक्तः । ततश्च संवत्सरो वा अग्निर्वैश्वानर इति
 श्रुतेः । संवत्सरस्य प्रजापतित्वाच्च हिरण्यगर्भोपासनापरमिद-
 मिति गम्यते । ब्रह्मात्मशब्दावपि हि तत्रैव युक्ततरौ । तदुपासक-
 स्थैवान्नभोजनत्वमपि सर्वत्र युक्तम् । प्रादेशमात्रत्वमपि मुख्यजी-
 वत्वात्सदाद्यपेक्षया स्थूलत्वाभिप्रायम् । विराड्भिमानित्वाच्च
 लोकावयत्वं । वेद्गर्भत्वाद्ग्नित्रयात्मकत्वमिति । तस्माद्धिरण्य-
 गर्भोपासनापरमेवैतद्वाक्यं न भगवदुपासनापरमित्येवं प्राप्त

उच्यते । वैश्वानरः परमात्मैव । कुंतः । साधारणशब्द-
विशेषात् । साधारणशब्दात् विशेषः । ये पूर्वपत्रे साधा-
रणशब्दा हिरण्यगर्भपरतया ततोऽपि विशेषोऽस्ति येन भगवा-
नेव वैश्वानरो भवति । प्रादेशमात्रस्यैव द्युमूर्द्धत्वादिधर्मः । न
हि विरुद्धधर्माश्रयत्वं भगवद्वातिरिक्ते सम्भवति । सर्वभवन-
सामर्थ्याभावात् । साधारणात् धर्मात् शब्दएव विशेष इति
वा । विशेषादित्येव वक्तव्ये साधारणशब्दशब्दौ प्रादेशमात्रस्यैव
वैश्वानरशब्दवाच्यत्वं द्युमूर्द्धत्वादिकन्तस्यैवेति समासेन द्योत-
यतः । अन्यथाविरोधाभावात् । यदपि लोकात्मकं स्थूलं रूपं
तदपि भगवतएव न हिरण्यगर्भस्येति । पुरुषत्वान्तस्य । विश्वस्य
जडस्य नरस्य जीवस्य च भगवदंशत्वेन देवतात्वाद्देवताद्वे-
चेति विश्वानरो तौ निवासो यस्येति तस्य निवास इत्यण् । तेन
परमेश्वरएव वैश्वानरो भवति नान्यः । भगवदंशत्वादन्यत्रो-
पचारात् प्रयोगः । तस्माद्वैश्वानरः परमात्मा ॥

स्मर्यमाणमनुमानं स्यादिति ॥ २५ ॥

व्याख्यानेन भगवत्परत्वात् वाक्यस्य प्रमाणान्तरमाह ।

केचित् स्वदेहे हृदयावकाशे प्रादेशमात्रं पुरुषं वसन्तं ।

चतुर्भुजं कञ्जरथाङ्गशङ्खगदाधरं धारणया स्मरन्तीति ।

स्मर्यमाणं रूपमनुमानं स्यात् । प्रादेशमात्रवैश्वानरस्य
ब्रह्मत्वे । स्मरणं हि मननं श्रुतस्य भवति । श्रुतिवाक्येभ्य एव हि
श्रवणं यदि प्रादेशमात्रवैश्वानरप्रतिपादकजातीयानां ब्रह्मवाक्यत्वं
स्यात् तदा स्मरणं नोपपद्येत । अत इति हेतोः प्रादेशमात्रवैश्वान-
नरो भगवानेवेति सिद्धं ।

शब्दादिभ्योऽन्तःप्रतिष्ठानान्नेति चेन्न तथा दृष्ट्युपदेशा-
दसम्भवात् पुरुषमपि चैनमधीयते ॥ २६ ॥

किञ्चिदाशङ्क्य परिहरति । ननु यदि स्मर्थ्यमाणमनु-
मानं स्यादिति वाक्यार्थो निर्णीयते तदा स्मृत्यन्तरेणान्यथापि
व्याख्येयम् ।

अहं वैश्वानरो भूत्वा प्राणिनान्देहमाश्रितः ।

प्राणापानसमायुक्तः पचाम्यन्नं चतुर्विधं ॥ इति

जाठरएवाग्निवैश्वानरो भवति तस्यैव भगवद्विभूतित्वात्
वाक्यार्थो यथाकथञ्चित् योजयिष्यते । नतु विरुद्धधर्माणां
विद्यमानत्वात् भगवत्परत्वं वाक्यस्य । विरुद्धधर्माः शब्दादयः
अन्तःप्रतिष्ठानञ्च । अग्निवैश्वानरइति शब्दः केवलवैश्वानर-
पदे भवेत् भगवत्परत्वं योगिन तदग्निसाहचर्यात् अग्निरेव
भवेत् । तस्यैव च त्रेताग्निकल्पनमुपासनार्थं । प्राणो हि देवता-
स्तत्यङ्गत्वं प्रथममागच्छेत तद्धीमीयमित्यादिना । तदेतेभ्यो
हेतुभ्योऽन्तःप्रतिष्ठितत्वमपि न भगवद्धर्मः । पुरुषेऽन्तःप्रतिष्ठितं
वेदेति भिन्नहेतुहेतुहेतुश्च भवतीति न चकारः । तस्माद्विरुद्ध-
धर्माणां विद्यमानत्वात् न भगवान् वैश्वानर इति चेत् । न ।
तथा द्रष्टुपदेशात् । सर्वभोक्तृत्वं भगवतो वक्तुं तथा दृष्टिरुप-
दिश्यते विरुद्धधर्माणां तत्तद्भावापत्तिरित्यैश्वर्यमेव भगवतो
वर्णितं । तर्हि कार्यवाक्यमेवास्तु स्मृत्यनुरोधादिति चेत्
तत्राह । असम्भवात् । नहि तस्य द्युमूर्द्धत्वादयो धर्माः सम्भ-
वन्ति । उपचारादुपासनार्थं परिकल्पनं भविष्यतीति चेत् ।
न । पुरुषमपि चैनमधीयते वाजसनेयिनः । स एषोऽग्निवैश्वा-

नरो यत्पुरुषः स यो हैतमेवाग्निं वैश्वानरं पुरुषविधं पुरुषेऽन्तः
प्रतिष्ठितं वेदेति । तस्मात् पुरुषत्वं पाठान्तरे पुरुषविधत्वं
वा जाठरस्य न सम्भवतीति भगवानेव वैश्वानरः । भगवत्परत्वे
सम्भवत्यन्यकल्पनाऽयुक्तेति ।

अतएव न देवता भूतञ्च ॥ २७ ॥

वैश्वानरो न ऊत्येत्यादिमन्त्रैर्देवताया महाभूताग्नेर्वा
वाक्यार्थतेति कस्यचित् बुद्धिः स्यात् तदपि अतिदेशेनैव परि-
हरति । मुख्योपपत्तिर्भगवत्परत्वे सम्भवति नान्यकल्पना युक्तेति ।

साक्षादप्यविरोधं जैमिनिः ॥ २८ ॥

अधुना परिमाणविशेषो विचार्यते । प्रादेशमात्रत्वं* भग-
वतः स्वाभाविकं क्लृप्तं वेति । अस्मिन् सिद्धएव पूर्वोक्तं
सिद्धं भवेदिति विचार्यते । तत्रास्मिन्नर्थं चत्वार ऋषयो वेदार्थ-
चिन्तकाः प्रकारभेदेन । तत्र केवलं शब्दबलविचारकाः
आचार्याः । शब्दार्थयोर्जैमिनिः । आश्रयस्थसु शब्दोपसर्जने-
नार्थविचारकः । केवलार्थविचारको वादरि रिति । आचार्यः
पुनर्विचाराविचारयोर्दोषं पश्यन् विचारमपि वदन् तेषामल्प-
बुद्धिख्यापनाय नामान्याह । तत्र जैमिनिरुभयबलविचारकः
प्रथमं निर्दिश्यते । व्यापकस्य प्रादेशमात्रत्वे साक्षादपि कल्पना-
व्यतिरेकेणापि स्वरूपविचारेणैव विरोधं मन्यते जैमिनिः ।
आकाशवद्यापकं सर्वतःपाणिपादान्तं ब्रह्म अतएव साका-
रत्वमनन्तमूर्त्तित्वं ब्रह्मणः स्वेच्छया परेच्छया स्वभावतश्च विभक्त-

* तत्प्रादेशमात्रत्वमिति क० ।

मिव । त्रयोऽपि नियतपरिमाणा अनियतपरिमाणासु आकाश-
वत्परिच्छेदनिरूप्याः । तद्वृद्धिज्ञासाभ्यां तथा भवन्ति ।
सृतावप्युक्तं ।

विष्णोस्तु त्रीणि रूपाणि पुरुषाख्यान्यथो विदुः ।

प्रथमं महतः स्रष्टृ द्वितीयं त्वण्डसंस्थितं ।

तृतीयं सर्वभूतस्य तानि ज्ञात्वा विमुच्यत इति ॥

भूतेषु पञ्चधा । उदरेऽङ्गुष्ठमात्रः । हृदये प्रादेशो मूर्द्धनि
च मनसीन्द्रियेषु चाणुः । चित्ते व्यापकः । एकस्याप्युपक्रमे
सर्वेषु तथात्ववादी विभूतिरभेदाय । तस्मात् वैश्वानरस्य पुरुष-
त्वात् सच्चिदानन्दरूपेणैव प्रादेशमात्रत्वं न विरुध्यते । अतः
साकारब्रह्मवाद एव जैमिनेः सिद्धान्तः ।

अभिव्यक्तेरित्याश्मरथ्यः ॥ २९ ॥

निराकारमेव ब्रह्म मायाजवनिकाच्छन्नं तदपगमेन पुरुषा-
कारेणाधिदैविकदेवताधिष्ठितेनाभिव्यक्तः पुरुषोऽन्तर्यामी अतएव
पुरुषविध इति । अभिव्यक्तेर्हेतोः साकारत्वमपि मायापगमन-
कृतत्वात् न स्वाभाविकत्वं तथापि निर्दिश्यमानं सच्चिदानन्द-
रूपमेवाश्मरथ्यो मन्यते ।

अनुसृतेर्वादरिः ॥ ३० ॥

वादरिः केवलयौक्तिकश्चिन्तनवशात् प्रादुर्भूतरूपानुवादिका
श्रुतिरिति ।

यद्यद्विद्या त उरुगाय विभावयन्ति

तत्तद्वपुः प्रणयसे सद्नुग्रहाय ।

इति वाक्यानुरोधात् । अन्यथा बहुकल्पनायां बुद्धि-
सौकर्याभावात् तार्किकादिमतेष्वपि तथात्वात् युक्त्यनुरोधेन
ब्रह्मवादोऽप्यन्यथा नेय इति हि मन्यते । अस्मिन् पक्षेत्व-
तात्त्विकत्वं । अथवा मायास्थाने अनुसृष्टिः । अभिव्यक्तिसु
तुल्या । एवं सति वादरिमतेऽपि तात्त्विकमेव रूपं ।

सम्पत्तेरिति जैमिनिस्तथाहि दर्शयति ॥ ३१ ॥

जैमिनिमते आकारवादे नियतसाकारं मन्यमानस्तदेकदेशौ
नियतमेव प्रादेशमात्रभगवद्रूपं मन्यते । तन्निराकरणाय
सर्वत्र प्रादेशत्वं सम्पत्तिज्ञतमित्याह । तत्र का संपत्तिः कथ-
मिति स्वयमेव श्रुत्या प्रदर्शयति । वाजसनेयि ब्राह्मणे द्युप्रभृ-
तीन् पृथिवीपर्यन्तान् वैश्वानरस्यावयवान् अध्यात्ये च मूर्द्ध-
प्रभृतिषु चिबुकपर्यन्तेषु सम्पादयन् प्रादेशमात्रमिह वै देवाः
सुविदिता अभिसम्पन्नास्तथा तु व एतान् वक्ष्यामि यथा प्रादेश-
मात्रमेवाभिसम्पादयिष्यामीति स होवाच मूर्द्धानमुपदिशन्नेष
वा अतिष्ठा वैश्वानर इत्यादिना सम्पत्तिनिमित्तमेव प्रादेश-
मात्रत्वं वैश्वानरस्याह । न तु प्रादेशमात्र एव वैश्वानर इति
तदेकदेशिपरिहारञ्जैमिनिर्मन्यते ।

आमनन्ति चैनमस्मिन् ॥ ३२ ॥

मुख्यं स्वसिद्धान्तमाह । व्यापकएव प्रादेश इति न हि
विरुद्धमुभयं भगवत्यनवगाह्यमाहात्म्ये तस्मात् प्रमाणमेवानु-
सर्त्तव्यं । न युक्तिः । शब्दवलविचारएव मुख्यः । न तु प्राती-
तिकविरोधादन्यथात्वकल्पनं । वैश्वानरस्य पुरुषत्वं पुरुषविधत्वं

पुरुषेऽन्तःप्रतिष्ठितत्वं च वाजसनेयिनः समामनन्ति । न हि तस्य तद्विधत्वं तस्मिन् प्रतिष्ठितत्वं च सम्भवति युक्त्या । अतोऽन्ये ऋषयो भ्रान्ताएव येऽन्यथा कल्पयन्तीत्यभिप्रेत्य स्वमतमाह । एनं वैश्वानरमस्मिन् मूर्ध्निचिवुकान्तराले जावालाः समा- मनन्ति । एषोऽनन्तोऽव्यक्त आत्मा योऽविमुक्ते प्रतिष्ठित इति सोऽविमुक्तः कस्मिन् प्रतिष्ठित इत्यादिना भ्रुवोः प्राणस्य च यः सन्धिः स एष द्यौर्लोकस्य परस्य च सन्धिर्भवतीति न ह्यनन्तः संकुचितस्थाने भवति विशेषणवैयर्थ्यापत्तेः । युक्तिगम्या त्वब्रह्म- विद्यैव । अविरोधेऽपि वक्ष्यति । श्रुतेस्तु शब्दमूलत्वादिति । ननु तथापि काचित् वेदानुसारिणी युक्तिर्वक्तव्या शास्त्रसाफल्य- येति चेत् । उच्यते । विरोधएव नाशङ्कनीयो वस्तुस्वभावात् । अयःकान्तसंनिधौ लोहपरिभ्रमणे या युक्तिः गर्भस्थीदर्या दाहे रेतसो मयूरत्वादिभावेन हि सर्वत्र स्वभावदर्शनाभ्यामन्योपपत्तिः कैश्चिदपि शक्यते वक्तुं । तस्यान्ते सुशिरमित्यादना श्रुतिरेव- मेवाह । यशीदा स्तनन्धयस्य च भगवतो मुखारविन्दे विश्वमेव दृष्ट्वा स्वमायाविद्यानिराकरणाय सिद्धान्तमाह

अथो अमुद्यैव ममार्भकस्य यः कश्चनोत्पत्तिकआत्मयोगः ।

इति उलूखलबन्धने चायमर्थो निर्णीतः । तस्मादानन्दांश- स्तैवायं धर्मो यत्र स्वाभिव्यक्तिस्तत्र विरुद्धसर्वधर्माश्रयत्वमिति चकारार्थः । तस्मात्प्रादेशमात्रो व्यापक इति वैश्वानरो भग- वानेवेति सिद्धं ।

इति श्रीवेद्यासमतवर्ति श्रीब्रह्मभाचार्यविरचिते ब्रह्मसूत्राणुभाष्ये

प्रथमस्याध्यायस्य द्वितीयः पादः ।

द्युभ्वाद्यायतनं स्वशब्दात् ॥ १ ॥

द्वितीयपादे आधेयरूपो भगवान् प्रतिपादितः । आधार-
रूपोऽत्र प्रतिपाद्यते । तेन सर्व्वं ब्रह्मेति फलिष्यति । इदं श्रूयते ।
यस्मिन् द्यौः पृथिवी चान्तरिक्षमोतं मनः सह प्राणैश्च सर्व्वैः तमे-
वैकं जानथात्मानमन्या वाचो विमुञ्चथामृतस्यैष सेतुरिति ।

बाधकानां बलिष्ठत्वात् साधकानामभावतः ।

आधारधर्मा बाध्येरन्निति पादोऽभिधीयते ॥

यस्मिन्नित्यादि वाक्ये च वाक्यार्थः सर्व्वबाधितः । अर्थात्
प्रकरणात् लिङ्गादिति पूर्व्वं विचार्य्यते । अत्र संशयः । द्युभ्वा-
द्यायतनं ब्रह्म आहोस्वित् पदार्थान्तरमिति । अर्थान्तरमेव
भवितुमर्हति । द्युभ्वादीनां सूत्रे मणिगणा इव प्रीतानां भार-
त्वान्न तद्वाहकः परमात्मा । अन्यवाग्विमोकश्चासङ्गतः । एक-
विज्ञानेन सर्व्वविज्ञानस्य पृष्टत्वात् कथमन्यविमोकः सेतुश्च गति-
साधनः तस्मादफलत्वमपि आत्मलाभान्न परं विद्यत इति
विरोधश्च । अतो न ब्रह्मविद्यापरमेतद्वाक्यं किन्तु स्मृतिमूलं भवि-
ष्यतीत्येवं प्राप्त उच्यते । द्युभ्वाद्यायतनं ब्रह्मैव । द्यौः भूश्चादि-
र्येषान्ते द्युभ्वादयः तेषामायतनं । यस्मिन् द्यौरिति वाक्यो-
क्तानां साधकं वदन् प्रथमपरिहारमाह । स्वशब्दात् । आत्म-
शब्दो व्याख्यातः स्वशब्देन । अत्र न जीवस्यात्मत्वेनोपासनाय-
मात्मपदं किन्तु पूर्व्वोक्तानामात्मभूतं तेन न भारकतो दोषः ।
कारणे हि कार्यमोतं भवति सेतुत्वं च युज्यते । तज्ज्ञाने-
नामृतत्वप्राप्तिः । अभेदेऽपि ब्रह्मविदाप्नोति परमितिवदर्थः ।

तस्माद्वाधितार्थत्वाल्लक्ष्यस्य सर्वगतत्वव्युत्पादकत्वात् द्युभवाद्या-
यतनं ब्रह्मैव ।

मुक्तोपसृप्यव्यपदेशात् ॥ २ ॥

ननु चोक्तं सर्वविज्ञानस्योपक्रान्तत्वादन्यवाग्विमोको विरुद्ध-
इति नैष दोषः । मुक्तोपसृप्यव्यपदेशात् । मुक्तानां जीवन्-
मुक्तानां शरीराद्यध्यासरहितानामवान्तरप्रकरणशरधनुर्न्यायेन
ब्रह्मत्वेन ज्ञातं पृथक्त्वेन वा जीवं लक्ष्ये योजयितुं तदुपसृप्यता
व्यपदिश्यते । तेन शरीराद्यध्यासविशिष्टं न ब्रह्मणि योजनीय-
मिति । किञ्च । वाग्विमोक एव न वस्तुविमोकः । वस्तुनो ब्रह्म-
त्वात् । वाचारभ्रणमात्रत्वादिकारस्य । अतो न सर्वविज्ञान-
बाधः । अतो बाधकाभावादिदं ब्रह्मवाक्यमेव । ये तु श्रुते-
रन्यथार्थत्वं कल्पितमतानुसारेण नयन्ति ते पूर्वोत्तरस्यष्टश्रुति-
विरुद्धार्थवादिन उपेक्ष्याः ।

नानुमानमतच्छब्दात् ॥ ३ ॥

ननु जडधर्माः जडदृष्टान्ताः प्रकरणे बहवः सन्ति । अरा-
इव ब्रह्मपुरे मनीमय इत्यादि । तस्मात् प्रकृतिपुरुषनिरूपक-
सांख्यानमापकमेवैतत्प्रकरणमस्तु । निर्णीतमप्यचराधिकरणे
जडधर्मात् पुनरुज्जीवनं । तस्मात् द्युभवाद्यायतनं प्रकृतिरेव
भवितुमर्हतीति चेत् । न । अनुमानं तन्मतानुभापकं न
भवति । कोऽपि शब्दो निःसन्दिग्धस्तन्मतस्थापको नास्ति ।
ब्रह्मवादस्थापकास्तु बहवः सन्ति आत्मसर्वज्ञानन्दरूपादि-
शब्दाः । अतः सन्दिग्धाः जडधर्मात्वेन प्रतीयमाना अपि ब्रह्म-

धर्मा एवेति युक्तं । न हि ब्रह्मवादः श्रुतिव्यतिरिक्ते* सिद्धोऽस्ति ।
येन ब्रह्मधर्माभावो निश्चेतुं शक्येत । तस्मात् सर्वाधारत्वेन
निरूप्यमाणः परमात्मैव न प्रधानमिति ।

प्राणभृच्च ॥ ४ ॥

नन्वस्ति निर्णायकं प्राणानामोतत्ववचनं मनीमथः प्राण-
शरीरनेतेति च । अतो जीवधर्माः केचन जड़धर्माश्चापरे सर्व-
ज्ञत्वादयोऽपि योगप्रभावाज्जीवधर्मा इति । तस्माज्जड़जीव-
विशिष्टः सांख्यवादएव युक्त इति चेत् । न । प्राणभृज्जीवो न
सम्भवति । अतच्छब्दादेव न ह्यानन्दामृतरूपः स भवितुमर्हति
तन्मते । पृथक्योगकरणमुत्तरार्थं ।

भेदव्यपदेशात् ॥ ५ ॥

विशेषहेतुमाह । तमेवैकं जानथेति कर्मकर्तृभावः प्रती-
यते । अतो भेदव्यपदेशात् न प्राणभृज्जीवः ।

प्रकरणात् ॥ ६ ॥

जीवजड़साधारणनिराकरणाय विशेषहेतुमाह । प्रकरणं
हीदं ब्रह्मणः । ब्रह्म देवानामित्यारम्भे स ब्रह्मविद्यामिति ।
तेषामेवेतां ब्रह्मविद्यामित्यन्ते च । ब्रह्मविद्याया एव प्रक-
रिणित्वमवगम्यते ब्रह्मैवेदममृतं पुरस्तादित्यादिभिर्विस्पष्टः
ब्रह्मवादः प्रतीयते ।

स्थित्यदनाभ्याच्च ॥ ७ ॥

सर्वस्याप्यन्यथाभावशङ्कया विशेषहेतुमाह । हा सुपर्णैति-
वाक्ये अनश्नन्नन्यो अभिचाकशीति केवलस्थितिः परमात्मनः

* श्रुतिव्यतिरिक्त इति क ।

कर्मफलभोगो जीवस्य । अतः स्थित्यदनाभ्यां जीवपरमात्मानावेव मध्ये परामृष्टौ । न हि साङ्ख्यमतमेतादृशं भवति । अतोऽस्य वैशेषिकोपपत्तेर्विद्यमानत्वात् प्रातिलोभ्येन सर्वा उपपत्तयोऽदृढा इति द्युभ्वाद्यायतनं भगवानेवेति सिद्धं । यद्यपि पैङ्गुपनिषदि हा सुपर्ण्यस्यान्यथाव्याख्यानं प्रतिभाति तदृचाप्रदेश-विशेषेऽन्यथाव्याख्यानं न दोषाय । तस्मात् सत्तत्त्वज्ञौ जीव-ब्रह्मणौ व्याख्येयौ ।

भूमा सम्प्रसादादध्युपदेशात् ॥ ८ ॥

इदं च श्रूयते यो वै भूमा तत्सुखमिति लक्षणमुक्त्वा भूम्नो लक्षणमाह । यत्र नान्यत्पश्यति नान्यच्छृणोति नान्यद्विजानाति स भूमेति । तत्र संशयः । भूमा बाहुल्यमाहोस्वित् ब्रह्मेति । तत्र प्रपाठकारभ्ने ततस्त ऊर्द्धं वक्ष्यामीति प्रतिज्ञातत्वात् वेदादीनां नामत्वमुक्त्वा ततो भूयस्त्वं वागादीनां प्राणपर्यन्तानामुक्त्वा मुख्यप्राणविद्याया अवरब्रह्मविद्यात्वख्यापनार्थप्रपाठकं समाप्य ततोऽपि विज्ञानादीनामन्तरङ्गाणां सुखान्तानां भूयस्त्वमुक्त्वा सुखस्य फलत्वात् तस्यैव भूयस्त्वं वदति । यद्यपि तरति शोकमात्मविदिति नारदप्रश्नात् भूम्नो ब्रह्मत्वं प्रकरणात् वक्तुं शक्यते तथापि तस्यैवाथात आत्मादेश इति अहङ्कारादेश-वदात्मादेशोऽप्यस्ति तेनाब्रह्मत्वेऽपि प्रश्नसिद्धिः । तस्य सुख-बाहुल्यस्य स्वे महिम्नि प्रतिष्ठितत्वं सर्व्वतः पूर्व्वविषयलाभेऽपि भवति सुषुप्तावपीति । तयोरन्यतरदुःखाद्यं तत्वाप्यन्तरङ्गत्वात् सुषुप्तिरेवात्र भूमत्वेनोच्यते । न सुखबाहुल्यं सुषुप्तिरूपमेव

भूमेत्येवं प्राप्त उच्यते । भूमा भगवानेव । कुतः । सम्प्रसादा-
दध्युपदेशात् । सम्प्रसादः सुषुप्तिः तस्मादधि आधिक्येन उप-
देशात् । यद्यपि नान्यत्पश्यतीत्यादि समानं तथापि स एवा-
धस्तादित्यादिना तु ततोऽप्यधिकधर्मा उच्यन्ते । न हि सुषुप्तेः
सर्व्वत्वादिधर्माः सम्भवन्ति । आत्मशब्दश्च मुख्यतया परि-
गृहीतो भवति । भावशब्दस्यापि सर्व्वत्वात् भगवति वृत्तिर-
दोषः । तस्मात् भूमा भगवानेव ।

धर्मोपपत्तेश्च ॥ ६ ॥

नान्यत्पश्यतीत्यादयोऽपि गुणा ब्रह्मणि न विरुध्यन्ते ।
स्वाप्ययसम्पत्त्योरन्यतरापेक्ष्यमाविःकृतंहीति न्यायेन यत्र हि
द्वैतमिव भाती*त्यादि श्रुत्या उभयत्वान्नानात् अन्यादर्शनादयो
भगवति न विरुध्यन्ते । चकारात् फलं तस्यैवोपपद्यत इत्याह ।
स वा एष एवं पश्यन्नित्यादिना सहस्राणि च विंशतिरित्यन्तेन ।
तेन भूमा ब्रह्मैवेति सिद्धं ।

अक्षरमम्बरान्तधृतेः ॥ १० ॥

गार्गिब्राह्मणे कस्मिन्नु खल्वाकाश ओतश्च प्रोतश्चेति
स होवाच एतद्वै तदक्षरं गार्गि ब्राह्मणा अभिवदन्यस्थूलम-
नखिल्यादि श्रूयते । तत्र संशयः । किमक्षरशब्देन पदार्थान्तरं
ब्रह्म वेति । तत्राचेतनसाधारण्याद्वर्णतुल्यत्वादाकाशवदस्याप्य-
ब्रह्मत्वमेव । द्युभ्याद्यायतनविरोधस्तु तुल्यः । अतएवागतार्थता
अदृश्यत्वाद्यधिकरणेन । न हि तत्र विरुद्धधर्मा आशङ्क्य

* भवतीति क० ।

निराक्रियन्ते । अतोऽचेतनतुल्यत्वात् ब्रह्मवादस्यासमाप्तत्वात्
 आग्रहाविष्टत्वात्प्रष्टुः स्त्रीत्वाच्च स्मरो वाव आकाशाद्भूयानिति-
 वत् कयाचिदुपपत्त्या स्मरणकालभूतसूक्ष्मप्रकृतिजीवविशेषा-
 णामन्यतरपरिग्रह इति वक्तव्यमुपासनार्थं । अत्र हि प्रापञ्चिक-
 सर्वधर्मराहित्यं ब्रह्मधर्मत्वञ्च प्रतीयते । तदुपासनार्थत्व उप-
 पद्येत । ब्रह्मत्वपरिग्रहे तु वैयर्थ्यमेव उपदेष्टृत्वाभावात् । तस्मा-
 दक्षरमन्यदेव ब्रह्मधर्मत्वेनोपास्यमित्येवं प्राप्त उच्यते । अक्षरं
 परमात्मैव । कुतः । अम्बरान्तष्टतेः । श्रुतिं व्याख्याय सिद्धं हेतु-
 माह । अत्रैकएव प्रश्न उत्तरं चैकं । आकाशस्यावान्तरत्वमेव ।
 तेनाम्बरान्तानां पृथिव्यादीनां विधारकः परमात्मैव । द्युभाद्या-
 यतनसिद्धो धर्मोऽत्र हेतुः । न तदश्नोति कश्चनेति मुख्यतया
 परिगृहीतो भवति । अन्यथा मूर्ध्नि विपतनञ्च भवेत् । न ह्यन्यः
 सर्वाधारो भवितुमर्हति । परोक्षेण ब्रह्मकथनार्थमक्षरपदमन्य-
 निराकरणार्थं तद्धर्मोपदेशश्च । तस्मादक्षरं परमात्मैव ।

सा च प्रशासनात् ॥ ११ ॥

ननु क्वचिहाक्ये विधारणं ब्रह्मधर्मत्वेनाश्रितमित्य-
 न्यत्रापि न तथाश्रयितुं शक्यते । नियामकाभावादित्यत
 आह । सा च विष्टतिरत्रापि वाक्ये ब्रह्मधर्म एव । कुतः ।
 प्रशासनात् । एतस्य वा अक्षरस्य प्रशासने गार्गि द्यावा-
 पृथिवी विष्टते तिष्ठत इति प्रशासनेन विधारणमन्यधर्मो
 भवितुं नार्हति । अप्रतिहताज्ञाशक्तेर्भगवद्धर्मत्वात् । तस्मा-
 दक्षरं ब्रह्मैव ।

अन्यभावव्यावृत्तेश्च ॥ १२ ॥

ननूक्तमुपासनापरं भविष्यतीति । तत्राह । अन्यभावव्यावृत्तेः । अन्यस्य भावः अन्यभावः अब्रह्मधर्म इति यावत् । तस्यात्र व्यावृत्तेः । अब्रह्मत्वे हि ब्रह्मत्वे नोपासना भवति । कार्यकारणभावभेदेन । न ह्यत्र तादृशो धर्मोऽस्ति । चकारायो वा एतदक्षरमविदित्वा गार्गीत्यादिना शुद्धब्रह्मप्रतिपादनमेव नोपासनाप्रतिपादनमिति । तस्मादक्षरं ब्रह्मैवेति सिद्धं ।

ईक्षतिकर्मव्यपदेशात् सः ॥ १३ ॥

पञ्चमप्रश्ने एतद्वै सत्यकाम परञ्चापरञ्च ब्रह्म यदोङ्कारस्तस्माद्विद्वानेतेनैकतरमन्वेति । यद्येकमात्र इत्यादिना एकद्वित्रिमात्रोपासनया ऋग्यजुःसामभिर्मनुष्यलोकसोमलोकसूर्यलोकप्राप्तिपुनरागमने निरूप्यार्धचतुर्थमात्रोपासनया परं पुरुषमभिध्यायीत स तेजसि परे संपन्नो यथा पादोरस्त्वचेत्यादिना परात्परं पुरिशयं पुरुषमीक्षत इति । तत्र संशयः । परपुरुषः परमात्मा ध्यानविषयः आहोस्त्रिद्विराट्पुरुषो ब्रह्मा वेति । तत्रामुख्यप्रवाहपतितत्वात् ब्रह्मलोकं गतस्य तदीक्षणमेव च फलं श्रूयते । न हि परमपुरुषस्य ब्रह्मत्वे तद्ज्ञानमेव फलं भवति । तस्मात् विराट् ब्रह्मा वा अभिध्यानविषय इति एवं प्राप्त उच्यते । सः अभिध्यानविषयः परपुरुषः परमात्मैव । कुतः । ईक्षतिकर्मव्यपदेशात् । जीवघनात् केवलजीवाधारभूतात् ब्रह्मलोकात् पररूपपुरुषदर्शनं ईक्षतिः तस्याः कर्मत्वेन व्यपदेशात् उभयोः कर्मणोरेकत्वं अपरन्त्रि-

मात्रपर्यन्तं निरूप्य परं ह्यग्रे निरूपयति । तथैव च श्लोके
तिस्रो मात्रा इत्यादि । अभिधानस्य हि साक्षात्कारः फलं ।
अतः फलरूपज्ञानस्य विषयत्वात् परपुरुषः परमात्मैव ।
मन्दशङ्कानिवृत्त्यर्थमेवेदं सूत्रं । अत्र सर्व्वसङ्करवादिनामन्यथा-
पाठी भ्रमात् तत्रापि विचारस्तुल्यः ।

दहर उत्तरेभ्यः ॥ १४ ॥

अथ यदिदमस्मिन् ब्रह्मपुरे दहरं पुण्डरीकं वेश्म दहरो-
ऽस्मिन्नन्तराकाशस्तस्मिन् यदन्तस्तदन्वेष्यन्तद्वाव विजिज्ञासित-
व्यमित्यादि श्रूयते । तत्र संशयः । किं जीवोऽन्वेष्यो ब्रह्म
वेति जीवब्रह्मवादो निर्णीयते । श्रुत्यर्थो हि निर्णेतव्यः । तत्
यदस्मिन्वाक्ये परमार्थतो जीव एव ब्रह्म चेत् शास्त्रं च तत्रैव
समाप्तं चेत् व्यर्थमधिकरणारम्भः । इदमेव च वाक्यं श्रुत्या
वक्तव्यं च भवेत् । तस्मादस्मिन्नधिकरणे मुख्या सर्व्वसङ्कर-
वादादिनिराकृतिः । किं तावत् प्राप्तं दहर आकाशो जीव
इति । अत्रावान्तरप्रकरणद्वयं । तत्र द्वितीये प्रजापतिप्रकरणे
जीव एवाप्तताभयरूपः प्रतिभाति । स्पष्टार्थञ्च द्वितीय-
प्रकरणं । तस्मात् प्रथमेऽपि जीव एव तादृशधर्मवान् भवितु-
मर्हति । अर्थानुगुण्यमपि व्याख्येयं । अथमेव जीवो ब्रह्म
अथमात्मा ब्रह्मेति श्रुतेः । मैत्रेयीब्राह्मणं चानुगुणं भविष्यति ।
तस्य पुरं शरीरं तत्र हृदयकमलं सूक्ष्मं तत्राराग्रमात्रो जीव
एवाकाशः तात्स्थग्राह्यपदेश इति । अन्वेष्यस्तु तस्मिन्
विद्यमानस्तन्महिमा । वासनारूपेण सर्व्वन्तत्र वर्त्तत इति ।

अन्यथोभयत्र सर्वकथनं विरुद्धमापद्येत । भूतानि महा-
 भूतानि पुत्रादयोवा तच्चेत् व्रयुरित्यादिना नित्यतामुपपाद्य एष
 आत्मेत्यादिना तस्यैव ब्रह्मत्वमुपदिशति । तत्ज्ञानञ्च प्रशं-
 सति । स्वात्मज्ञानिनः कामसिद्धिञ्चाह । य इहेत्यादिना ।
 येऽपि च विरुद्धा धर्माः प्रतिभान्ति अहरहर्गमनाद्यस्तेऽपि
 स्वकल्पितजीवानां स्वप्नमायामनोरथादिषु तेषामिव गमना-
 गमने प्रति स्वातिरिक्तस्य ब्रह्मणोभावात् एवं लोकाधारत्व-
 मपि ब्रह्मचर्यं च तस्य साधनमिति । योगश्च तयोर्द्धमा-
 यन्नमृतत्वमेतीति च । तस्माज्जीव एव दहर इत्येवं प्राप्त
 उच्यते । दहरः परमात्मा न जीवः । कुतः । उत्तरेभ्यः । उत्त-
 रत्र वक्ष्यमाणेभ्यो हेतुभ्यः । तेषामपि साध्यत्वादेवमुक्तं ।
 जीवो नाम भगवदंशो न भगवानेवेति अग्रे वक्ष्यते । अंशो
 नानाव्यपदेशादिति । नापि ब्रह्म तावन्मात्रमिदमप्यग्रे वक्ष्यते ।
 अधिकन्तु भेदनिर्देशादिति । तस्मादिदं प्रकरणं न जीवब्रह्म-
 विद्यापरं किन्तु ब्रह्मवाक्यमेवेति ।

गतिशब्दाभ्यां तथाहि दृष्टं लिङ्गञ्च ॥ १५ ॥

उत्तरहेतूनां मध्ये हेतुद्वयमाह । गतिशब्दाभ्यां । गति-
 ब्रह्मलोकगमनं । एवमेवेमा सर्वाः प्रजाः अहरहर्गच्छन्त्य एतं
 ब्रह्मलोकं न विन्दन्तीति एष आत्मापहतपाप्मा सत्यकामः सत्य-
 संकल्प इति केवलभगवद्वाचकाः शब्दा ब्रह्मलोकशब्दस्य ।
 ननुक्तं जीवस्यैवेते शब्दा गतिश्च मनोरथादिकल्पितानामिति ।
 तन्निराकरणायाह । तथाहि तथैव गतिशब्दौ भगवत्येव युक्तौ ।

अनृतेनापिधानं हि तेषां विशेषणं । अज्ञानावेष्टितत्वमित्यर्थः । नन्वज्ञानपरिकल्पितत्वं दृष्टत्वात् तथैव हि दृश्यते । सर्वोऽप्याह न किञ्चिद्वेदिषमिति । न च गन्तुरभाव एव शास्त्रवैफल्यापत्तेः नह्यात्मनाशः पुरुषार्थः कर्मकर्तृविरोधश्च तथा । अपहतपाप्मत्वं च तद्विरुद्धधर्माणामनुभवात् । भगवति तु इदानीमेव तेषामनुभवः ध्यानादातुपलब्धेः । पृथिवीशरावदेव जीवब्रह्मविभागो नन्वज्ञानकृतः । तथाहि । अज्ञानं नाम चैतन्यांतर्भूतं तच्छक्तिरूपमनादि उत बहिर्भूतं । साङ्ख्यवत् न बहिर्भूतं चेत् साङ्ख्यनिराकरणेनैव निराकृतं अन्तःस्थितायाः शक्तिरूपायाः स्वरूपाविरोधिन्या न स्वरूपविभेदकत्वं आश्रयनाशप्रसङ्गात् । कल्पनायाश्चाप्रामाणिकत्वात् । बहिःस्थितस्यैव हि भेदकत्वं कुठारादिवत् । नापि वायुवत् तच्छक्तित्वात् । किञ्च । कोऽयं ब्रह्मवादे प्रद्वेषः येन मिथ्यावादः परिकल्प्यते । अज्ञानादिति चेत् पीतशङ्खप्रतिभानवद्युक्तं मतकरणं ब्रह्मविदुपासनयानुगमिष्यति । शर्कराभक्षणेनेव पीतप्रतीतिः सर्वज्ञेन हि वेदव्यासेन भाविमिथ्यावादनिराकरणेनेदमधिकरणमारब्धं । तस्माज्जीवानामेवाज्ञानदर्शनात् ब्रह्मणः सर्वज्ञत्वदर्शनात् गतिशब्दो ब्रह्मविषयावेव न जीवविषयो । किञ्च । लिङ्गञ्च वर्तते यथैवेह कर्मजितो* लोकः क्षीयत एवमेवामुत्र पुण्यजितो† लोकः क्षीयत इति नहि स्वाज्ञानं स्वस्य सम्भवति हिताकरणप्रसक्तिश्च । न च ज्ञानेन सामर्थ्यमुद्बद्धमिति वाच्यं विरोधित्वात् नहि ज्ञाने

* कर्मचित इति वा पाठः ।

† पुण्यचित इति वा पाठः ।

जाते कर्तृत्वमस्तीति विद्मववादिनोऽङ्गीकुर्वन्ति । विरुद्धा
च कल्पना अहं ब्रह्मास्मीति अतएव सर्व्वभावश्रुतेः । तद्ज्ञानञ्च-
तस्य सार्व्वज्ञे लिङ्गं तस्य हि सगुणो भगवद्वाच्यानामन्यतरः
स चेज्जीवे समायाति तत्कृपया तस्यैवास्यापि माहात्म्यं भवति
तस्मान्निङ्गादपि गतिशब्दौ ब्रह्मविषयौ । चकारात् तमेव विदि-
त्वातिमृत्युमेति नान्यः पन्था विद्यतेऽयनायेति श्रुत्या ब्रह्मत्वेन
ज्ञानं नात्मनो मोक्षाय ब्रह्मण एव तु ज्ञानमात्मत्वेनापि ।
तस्मात् दहरः परमात्मा ।

धृतेश्च महिम्नोऽस्यास्मिन्नुपलब्धेः ॥ १६ ॥

अपरं हेतुमाह । धृतेः । अथ च आत्मा स सेतुर्विधृतिरेषां
लोकानामसम्भेदायेति । न हि सर्व्वलोकविधारकत्वं ब्रह्मणोऽन्यस्य
सम्भवति । चकारात् सेतुत्वमपि तदन्वेष्टव्यं तद्विजिज्ञासितव्य-
मिति लोकविधारणस्य माहात्म्यरूपत्वात् । तस्यैव कर्मत्व-
मित्याह । महिम्न इति । महिम्नैष पुरुषस्य न तु वासनारूपेण
तस्मिन्विद्यमानत्वं संसारिधर्मत्वेनामाहात्म्यरूपत्वात् । न च
विरुद्धमुभयत्रैकस्य दर्शनमिति वाच्यं । अस्यास्मिन्नुपलब्धेः । अस्यै-
तादृशविरुद्धधर्माश्रयमाहात्म्यस्यास्मिन् भगवत्येवोपलब्धेः ज्याया-
नाकाशाद्यावान् वा अयमाकाशः अणुः स्थूल इति । यशोदाद-
यश्च बहिःस्थितमपि जगदन्तः प्रपश्यन्ति । नत्वेतादृशो जीवो
भवितुमर्हति । तस्मात् ब्रह्मैव दहरः ।

प्रसिद्धेश्च ॥ १७ ॥

आकाशशब्दवाच्यत्वप्रसिद्धिः । अपहतपाप्मत्वादिप्रसिद्धिः ।
किं बहुना प्रकरोतीक्तसर्व्वधर्मप्रसिद्धिर्भगवत्येव न जीवे सम्भवत्य-

तोऽपि भगवानेव दहरः । चकाराद्विधिसुखेनाधिकरणसमाप्तिः
सूचिता । अन्यनिषेधसुखेन पुनर्विचारयति ।

इतरपरामर्शात् सुइतिचेन्नासम्भवात् ॥ १८ ॥

ननु ब्रह्मैतादृशं जीवो नैतादृश इति न क्वचित् सिद्धमस्ति
श्रुत्येकसमधिगम्यत्वादुभयस्वरूपस्य ब्रह्मवादे अतो यथा सर्वत्र
ब्रह्मणोऽसाधारणधर्मदर्शनात् तत्तत्प्रकरणं ब्रह्मण इति
निश्चीयते एवमिहापि जीवस्यासाधारणधर्मदर्शनात् जीवप्रक-
रणमिति कुतो न निश्चीयते । निश्चिते तु तस्मिन् आकाशतुल्य-
त्वादयो धर्मा जीवस्यैव भविष्यन्ति नान्यस्येत्यभिप्रायेणाह ।
इतरपरामर्शात् सः । इतरो जीवस्तस्य परामर्शः उपक्रमोप-
संहारमध्यपरामर्शैः सन्दिग्धे निर्णयः तत्रात्मविदः सर्वान्
कामानुक्ता मध्ये अथ य एष संप्रसादोऽस्माच्छरीरात् समुत्थाय
परं ज्योतिरूपसंपद्य स्वेनरूपेणाभिनिष्पद्यत एष आत्मेति होवा-
चैतदमृतमभयमित्यादि मध्ये अग्रे अथ य आत्मा स सेतुरिति ।
तत्र सम्यसादः सुषुप्तिः जीवावस्था । तत्र परसम्बन्धनिमित्तेन
स्वेनैव रूपेणाभिनिष्पत्तिवचनात् जीवएवैतादृश इति गम्यते ।
नह्यत्र परमात्मनोऽयं धर्मः सम्भवति । अतः सर्वमेव प्रकरणं
जीवपरं भविष्यतीति । सएव जीवएव प्रकरणार्थ इति चेत् ।
न । जीवस्तादृशो न भवति विरुद्धधर्मत्वेनैव सर्वत्र तन्निश्च-
यात् । उभयोरेकत्वे ह्युभयत्वमेव न स्यात् ऋतं पिवन्ता-
वित्यादिवाक्यविरोधश्च । अतो न जीवस्तादृश इत्यभिप्राये-
णाह । असम्भवात् । नहि जीवे जगदाधारत्वादिकं सम्भवति ।

नहि परामर्शमात्रेण सर्व्ववेदान्तविरुद्धं कल्पयितुं शक्यते । परामर्शस्यान्यार्थत्वमुत्तरत्र वक्ष्यति । तस्माद्दहरो जीवो न भवितुमर्हति । वाक्यार्थो यथोपपद्यते तथोत्तरत्र वक्ष्यते । ब्रह्मत्वमेव नोभयमिति निश्चयः ।

उत्तराच्चेदाविर्भूतस्वरूपस्तु ॥ १९ ॥

उत्तरात् प्रकरणात् प्राजाप्रत्यात् । तत्र हि दिव्ये चक्षुषि मनोरूपे प्रतीयमानो जीवएवामृताभयरूपो निरूपितः । तस्यैवोदशरावे जायत्सात्त्वित्वं तदनु स्वप्नसात्त्वित्वं तदनु सुषुप्तिसात्त्वित्वं निरूप्य सर्व्वत्र तस्यामृतरूपत्वमेव निरूप्यावस्थानामतात्त्विकत्वमुक्त्वा समाध्यवस्थायां मनसि तमेव जीवं तादृशं प्रतिपादयति । अतो जीवोऽपि वस्तुतस्तादृश एवेति प्रकृतेऽपि परामर्शात् स एवेति चेत् । एवमाशङ्क्य परिहरति । तुशब्देन नायमर्थो दूष्यते किन्तु किञ्चिदन्यदस्तीति न नकारप्रयोगः । तदाह । आविर्भूतस्वरूपः । स्वाप्ययसम्पत्त्योर्भगवदाविर्भावी जीवो भवति । नृसिंहोपासकस्य नृसिंहाविर्भाववत् । ब्रह्मण उपदेशसमये भगवदाविर्भावात् सर्व्वत्र स्वात्मानं पश्यन्निन्द्रेऽपि तथैवोपदिष्टवान् प्रजापतिः । अन्यथा प्रतिविम्बादावमृताभयवचनं मिथ्या स्यात् । इन्द्रे त्वाविर्भावाभावात् प्रजापत्यसन्निधाने विपरीतं पश्यति । अतस्तावन्मात्रदोषपरिहारयान्यथोपदेशः स्वप्नादिषु तथा प्रकृतेऽपि सुषुप्तावस्थायां भगवदाविर्भावात् तथा वचनं । तस्मादुभयमपि भगवत्प्रकरणमेव । एवमन्यत्रापि भगवदावेशकता भगवद्ब्रह्माभिलाषा उह्याः । तस्माद्दहरः परमात्मैव ।

अन्यार्थश्च परामर्शः ॥ २० ॥

परामर्शप्रयोजनमाह । अन्यएवार्थः प्रयोजनं यस्य तस्माच्चमहरहर्वा एवम्बित् स्वर्गलोकमेति स्वस्यैवं ज्ञाने हि ब्रह्मसुखं फलं ब्रह्मज्ञानापेक्षायामुपयुज्येत भगवतश्च तदाविर्भावो भवतीति चकारार्थः । सम्पत्ती भगवदावेशकथनार्थं वक्ष्यति च स्वाप्यथसम्पत्तोरन्यतरापेक्षमाविःकृतं हीति चतुर्थे । तस्मान्न परामर्शेनान्यथावन्मानम् ।

अल्पश्रुतेरिति चेत्तदुक्तम् ॥ २१ ॥

ननु न वयं जीव उपपत्तिरस्तीति जीवप्रकरणं कल्पयामः । किन्तु ब्रह्मणि नायमर्थ उपपद्यते । अल्पश्रुतेः । अल्पे हि पुण्डरीके कथं भगवदवस्थानम् । व्यापकत्वश्रवणात् । यावान् वा अयमाकाश इति । तस्मात् विरोधपरिहाराय जीवएवाराग्रमात्रस्तथा भवत्विति कल्पयत इति चेत्तर्हि भवान् सम्यग्विचारकोऽस्मदीय एव परं तु तत् समाधानं पूर्वमेवोक्तं निचाय्यत्वादेवं व्योमवचेत्यत्र । तन्न प्रसन्नव्यम् । विरोधस्तु सर्वभवनसमर्थे ब्रह्मणि नाशङ्कनीयः । तथा पुरुषशरीरञ्च ।

पुरुषत्वे च मां धीराः साङ्ख्ययोगविशारदाः ।

आविस्तरां प्रपश्यन्ति सर्वशक्तुपटंहितमिति ॥

भगवद्वाक्यात् । तस्माद्भगवानिव दहर इति सिद्धम् ।

अनुकृतेस्तस्य च ॥ २२ ॥

दहरविरुद्धं वाक्यमाशङ्क्य परिहरति । न तत्र सूर्यो भाति न चन्द्रतारकं नेमा विद्युतो भान्ति कुतोऽयमग्निः । तमेव भान्त-

मनुभाति सर्व्वं तस्य भासा सर्व्वमिदं विभातीति कठवल्यामन्यत्र च श्रूयते । यत्तच्छब्दानामेकार्थत्वं प्रकरणात् ब्रह्मपरत्वञ्चावगतम् । अर्थाच्च सन्देहः । यस्मिन् द्यौरित्यत्र सूर्यादीनां ब्रह्माधारत्वमुक्तम् । अस्मिन् वाक्ये पूर्वाद्धे तत्र तेषां भानं निषिध्यते ।

यत्र यत् सर्व्वदा तिष्ठेत् तत्र चेत्तत्र भासते ।

क्व भासेताप्यपेक्षायां कर्मत्वे श्रुतिबाधनम् ॥

यत्रेत्यधिकरणसप्तमी । यत्र लोकान्तरस्थितानामप्यभानं तत्राग्नेः का वार्त्तेति वचनात् सत्यलोकस्थितः कश्चित्तेजोविशेष एव वाक्यार्थ इत्येवं प्राप्ते उच्यते । अनुक्ततेस्तस्य । भगवदनुकारार्थमेवैतद्वचनं स्वतो भाननिषेधः पूर्वाद्धे । सर्व्वोऽपि पदार्थः तमेवानुकरोति सूर्य्यं रश्मय इव ह्याया पुरुषमिव । तस्माद्वाक्ये भगवदनुकारित्ववचनान्नान्यार्थकल्पनम्* ।

किञ्च । तस्य भासा सर्व्वमिदं विभातीति सूर्यादीनां स्वतःप्रकाशो नास्त्येव घटवत् भगवत्प्रकाशेनैव प्रकाशवत्त्वमिति चकारार्थः । तस्मात् स्वतोऽभाने लक्षणया कर्मत्वेवा भगवत्परत्वे सिद्धे नान्यार्थकल्पनम् ।

अपि च स्मर्य्यते ॥ २३ ॥

व्याख्यातेऽर्थे सम्प्रत्यर्थमाह । अपीति समुच्चयः ।

न तद्भासयते सूर्यो न शशाङ्को न पावकः ।

यदादित्यगतं तेजो जगद्भासयतेऽखिलम् ॥

* नानार्थकल्पनं इति क० ।

यच्चन्द्रमसि यच्चाग्नी तत्तेजो विद्धि मामकम् । इति च
तस्माद्भगवानेव सर्वावभासकस्तमेव सर्व्वमनुकरोतीति सिद्धम् ।

शब्दादेव प्रमितः ॥ २४ ॥

प्रसङ्गात् पुनर्बाधकान्तरमाशङ्क्य परिहरति । अङ्गुष्ठमात्रः
पुरुषो मध्य आत्मनि तिष्ठति । ईशानो भूतभव्यस्य न ततो
विजुगुप्सति* । तथा अङ्गुष्ठमात्रः पुरुषो ज्योतिरिवाधूमक
इति तत्रैव अयते । यावान्वा अयमाकाश इति व्यापकत्व-
मन्तःस्थितस्य प्रतीतम् । अङ्गुष्ठमात्रताचात्र प्रतीयते । अतो
विरोधाज्जीवस्यैव लोकान्तरगं नृदेहवत् । उपासनार्थमीशा-
नत्वादिधर्माः । अङ्गुष्ठमात्रं पुरुषं निश्चकर्ष यमो वलादिति
तन्निवृत्त्यर्थम् । तस्मादङ्गुष्ठमात्रो न भगवानेवं प्राप्तमत उत्तर-
माह । शब्दादेव प्रमितः । अत्र सन्देहएव न कर्त्तव्यः । शब्दा-
देव प्रकर्षेण विमानात् । यथा दहरवाक्ये सूक्ष्मस्यैव व्यापकत्वं
तथाऽङ्गुष्ठमात्रस्यैवेशानत्वं । यदि भगवान् तादृशो न स्यात्
अन्यस्य तादृशत्वं नोपपद्येत । तस्माद्भगवतः सर्व्वतःपाणिपा-
दान्तत्वाद् यत्र यावानपेक्ष्यते तत्र तावन्तं श्रुतिनिरूपयतीत्य-
ङ्गुष्ठमात्रः परमात्मेति सिद्धम् ।

हृद्यपेक्षया तु मनुष्याधिकारत्वात् ॥ २५ ॥

नन्वनेकरूपत्वं विरुद्धधर्मवत्त्वं माहात्म्यार्थं स्वरूपे निरूप-
यति । प्रादेशमात्रत्वञ्च ध्यानार्थं अङ्गुष्ठमात्रत्वस्य कोपयोग इति
चेत् तत्राह । तुशब्देन निःप्रयोजनत्वं निराक्रियते । अस्ति प्रयो-

* विजुगुप्सते इत्यदीपः ।

जनं तदाह । हृदि अङ्गुष्ठमात्रं निरूप्यते केन हेतुना अपेक्षया ईश्वरकार्यापेक्षया । ईश्वरः सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन तिष्ठतीति स्मृतेः । रक्षार्थमङ्गुष्ठमात्र इत्यर्थः । ननु प्रमाणान्तरत्वे किमेतन्न सम्भवति तत्राह । मनुष्याधिकारत्वात् । मनुष्यानधिकृत्येदं मृत्युपाख्यानं प्रवृत्तं । अतो मनुष्याणां हृदयस्याङ्गुष्ठमात्रत्वात् यद्यपि हृदयं स्थूलं तथापि धर्मरूपं तावदेव तावन्मात्रस्यैवावदानश्रवणात् । तस्मादङ्गुष्ठमात्रस्यैव सर्वधर्मरक्षकत्वादङ्गुष्ठमात्रोऽत्र भगवानेवेति सिद्धम् ।

तदुपर्यपि वादरायणः सम्भवात् ॥ २६ ॥

अङ्गुष्ठमात्रनिरूपणार्थं मनुष्याधिकारे निरूपिते कस्यचित् भ्रमो भवेत् । सर्वत्र ब्रह्मविद्यायां मनुष्याणामेवाधिकार इति । तन्निराकरणार्थं देवादीनामधिकारमाह । तदुपर्यपि मनुष्यापेक्षयाऽर्वाक्तनानामधिकारी नास्ति । तत्रापि वैदिकधर्महेतौस्त्रैवर्णिकानां धर्मयुक्तानामागतम् । ततोऽपि ये साध्यादयो धर्मयुक्तास्तेषामप्यधिकारः । तत्र जैमिनिप्रभृतीनां न सम्भतिरिति स्वनामग्रहणं विशिष्टत्रैवर्णिकानारभ्य प्रजापतिपर्यन्तं शतानन्दिनामधिकारं मन्यते वादरायणः । कुतः । संभवात् । संभवति तेषां ज्ञानाधिकारः । धर्मज्ञानाभ्यां सातिशयाभ्यां तादृशजन्मसम्भवात् । न हि तेषां पूर्वसंस्कारो लुप्यते । अक्षरपर्यन्तं शतीत्कर्षश्रवणात् उपर्यपेक्षा । अतोऽक्षरप्राप्तेः शुद्धब्रह्मविद्याहेतुकत्वादुत्तरोत्तरमुपदेष्टृणां विद्यमानत्वात् प्रजापतिपर्यन्तं सर्वेषामधिकारः सम्भवति । संभववचनात् दुर्लभा-

धिकारस्तत्रेति सूचितम् । द्यौर्देवानां प्रत्यबुध्यत् स एव तद-
भवत् तथर्षीणां तथा मनुष्याणामिति । तदुपर्यप्यधिकारः सिद्धः ।

विरोधः कर्मणौतिचेन्नानेकप्रतिपत्तेर्दर्शनात् ॥ २७ ॥

नन्वेवमुपरितनानां ज्ञानाधिकारे स्वीक्रियमाणे तत्पूर्व-
भाविष्वप्यधिकारी वक्तव्यः कर्मणि वेदाध्ययने उपनयनादिषु
च । ततश्च तेषां ब्राह्मण्याद्यभावाद्देशद्रव्याद्यभावाच्च पौराणिकेन
मतेन देवान्तराभावाच्च तदभावेऽपि क्रियमाणे कर्मणि श्रुति-
विरोध इति चेत् । न । अनेकप्रतिपत्तेर्दर्शनात् । बहूनां प्रति-
पत्तिर्दृश्यते । बहवोऽत्र कर्मणि प्रवर्तमाना दृश्यन्ते । साध्या वै
देवाः सुवर्गकामा एतत् षड्वरात्रमपश्यन् तमाहरत्तेनायजन्त
सोऽग्निष्टोमेन वसूनयाजयत् स उक्थेन तु रुद्रानयाजयत्
सोऽतिरात्रेणादित्यानयाजयदित्यादि यथैकशतं वर्षाणि प्रजा-
पताविन्द्रो ब्रह्मचर्यमुवासेति । भूमावागत्य ऋषीन् वृत्वा यज्ञ-
करणञ्च श्रूयते । देवा वै सत्रमासतेत्यादौ दर्शनवचनान् स्वस्यापि
ऋत्विक्त्वं कर्मकरणञ्च द्योतयति । अथवा । सर्वपदार्थानाम-
नेकाप्रतिपत्तिर्बहुधीपयोगी वेदे दृश्यते यथा चतुर्धाकरणादि
परिधिप्रहरणादि तुषोपवापादि तद्विद्यमाने क्रियते नाविद्य-
माने तथा यत्र ये पदार्था न सन्ति तत्र कर्म तदभावेऽपि
भवति । तथाहि दृश्यते । पर्वते सोमवाहका नोऽभावयन् ।
यज्ञेन यज्ञमयजन्त देवाः ।

इति संभृतसंभारः पुरुषावयवैरहम् ।

तमेव पुरुषं यज्ञं तेनैवायजमीश्वरम् ।

इत्यादिवाक्यैः सर्वसंभृत्युपपत्तिश्च । आधुनिकान् प्रति वेद-
विभागात् जैमिनेस्तथानिर्णयः । तस्मात् कर्माधिकारः कर्म-
करणञ्चोपर्यपि सिद्धम् ।

शब्द इतिचेन्नातःप्रभवात् प्रत्यक्षानुमानाभ्याम् ॥ २८ ॥

ननु मास्तु कर्मकरणे विरोधः शब्दे तु भविष्यति । अर्थ-
ज्ञानानन्तरं हि कर्मकरणं वेदाच्चार्यज्ञानं । तत्र साध्यादीनां
वेदएव कर्मकरणं श्रूयते तत्र ज्ञाने कर्मकर्तृविरोधः । अन्य-
कल्पनायां त्वनवस्थाव्यवस्थापकपदाभावात्* । तस्माद्देदो वसूनां
वृत्तान्तं वदन् वसूनामधिकारं वदेत् । वदन् वा कथमनित्यो न
भवेदिति चेत् । न । अतः प्रभवात् । अतः शब्दात् प्रभवः शब्दोक्त-
पदार्थानां वेदोक्ताः सर्व्वे एव पदार्था आधिदैविकाएव पुरुषा-
वयवभूताः सर्व्वानुकारित्वाद् भगवतः अतो नामप्रपञ्चो वेदा-
त्मकोभिन्नएवाङ्गीकर्त्तव्यः । स केवलं शब्दैकसमधिगम्यः वेदैश्च
सर्व्वैरहमेव वेद्यइति । अतस्तस्य प्रपञ्चस्य भिन्नत्वान्न विरोधः
शब्दे । कथमेवमत आह । प्रत्यक्षानुमानाभ्याम् । प्रत्यक्षं
तावद्दिदानीमपि यजमानः यजमानकृत्यं ऋत्विजश्च स्वकृत्यं
वेदादेवावगच्छन्ति । नचाकृतिमात्रवाचकत्वेनाविरोधः सर्व्वत्र
लक्षणाप्रसङ्गात् । यः सित्तरेताः स्यादित्यादिषु विरोधश्च ।
न च प्रवृत्तिनिमित्तस्यैव वाच्यत्वं प्रवृत्तिवैयर्थ्यापत्तेः । सङ्केतग्रह-
विरोधाच्च । सर्व्वस्यापि पदार्थस्य भगवत्त्वान्नानुपस्थितिदोषः ।
सङ्केतग्रहेऽपि जमदग्नीनां पञ्चावर्त्तमित्यनुमानं न हि स्वयं

* अनवस्थाव्यवस्थापकाभावादिति क० ।

जामदग्न्य इति प्रत्यक्षोऽनुभवोऽस्ति । परोक्षव्यवहारस्यैव अनुभव-
त्वमिति ब्रह्मवादः । तस्मात् प्रत्यक्षानुमानाभ्यामिदानीन्तनभौ-
तिकयज्ञपदार्थेषु भगवदवयवावेशस्तथामुत्रापि देवादिलोके ।
तस्मात् वैदिकः पदार्थः सर्वोऽप्याधिदैविको भिन्न इति सिद्धम् ।

अतएव च नित्यत्वं ॥ २९ ॥

साधिकां विशेषोपपत्तिमाह । अतएवास्मादेव हेतोर्वेदस्य
नित्यत्वं सर्वप्रपञ्चवैलक्षण्येन । चकाराद् ब्रह्मतुल्यत्वम् । शब्द-
ब्रह्म वेदपुरुष इत्यादिवाच्यत्वम् । अस्यास्तु सृष्टेर्ब्रह्मोपादानस्य
सर्वज्ञतया कथनं तन्माहात्म्यनिरूपणार्थम् । बन्धिका ह्येषा
मोचिका तु सा । अतएव ऋषीणामप्यत्र मोहः । निश्चसित-
वचनाच्च तस्याऽप्ययं प्राणभूतो नित्य इत्यर्थः । प्राधान्यात्
ब्रह्मविद्या परा विद्या । प्रपञ्चभेदादेव लौकिकवैदिकशब्दव्यव-
हारभेदौ । तस्मादाधिदैविकप्रतिपादकत्वात् वेदस्य नित्यत्वम् ।

समाननामरूपत्वादावृत्तावप्यविरोधो दर्शनात्

स्मृतेश्च ॥ ३० ॥

एवं शब्दबलविचारेण वेदप्रामाण्यसिद्धये भिन्नएव प्रपञ्ची
ह्याधिदैविकः सर्वत्र सिद्धः । इदानीमर्थबलविचारेणोत्तर-
कारणं किञ्चिदाशङ्क्य परिह्रियते दार्ढ्यार्थम् । नन्वस्य प्रपञ्च-
स्यानुकारित्वेन वाच्यत्वेन वा स्वीक्रियमाणत्वे सृष्टिप्रलय-
योर्विद्यमानत्वादनित्यसंयोगः प्राप्नोति तत्राह । समान-
नामरूपत्वादावृत्तावप्यविरोधः । वस्तुतस्तु भगवद्रूपत्वादा-
विर्भावतिरोभावेऽप्येव तथात्वान्नावृत्तिशङ्कापि तथापि लौक-

बुद्धानुसारेणावृत्तावपि समाननामरूपत्वात् समुद्रे जलप्रक्षेप-
वत् । पुनरुपादाने तदेवेति निश्चयाभावेऽपि नामरूपयो-
स्तुल्यत्वादन्यस्य भेदकस्याभावात् नानित्यसंयोगविरोधः । कुतः ।
दर्शनात् । दृश्यते हि । तथा पितृमातृस्त्रीभर्तृशरीरगङ्गादिषु
तदेवेदमिति व्यवहारस्य सिद्धत्वात् ।

सूर्याचन्द्रमसौ धाता यथापूर्वमकल्पयत् ।

दिवञ्च पृथिवीञ्चान्तरिक्षमथोसुवः* ॥ इति सृतेश्च ।

सर्व्वेदमयेनेदमात्मनात्मात्मयोनिना ।

प्रजाः सृज यथापूर्व्वं याश्च मय्यनुशेरते ॥

इत्यादि सृतेः । सर्व्वसृतेश्च । च्छधीणां पूर्व्वचरितस्मरणं
सृतिरुच्यत इति । अतोऽर्थबलविचारेऽपि पदार्थानां नित्य-
त्वाच्च न वेदस्यानित्यसम्बन्धः ।

मध्वादिष्वसम्भवादनधिकारं जैमिनिः ॥ ३१ ॥

अर्थबलविचारएवैकदेशेन पूर्व्वपक्षमाह । ननु मध्वादि-
विद्यासु देवानामनधिकारात् सर्व्वत्रैवानधिकारः । तथाहि ।
असौ वा आदित्यो देवमधु तस्य द्यौरेवेत्यादिना सूर्य्यस्य देव-
मधुत्वं प्रतिपादितम् । रश्मीनां वेदत्वञ्च । तत्र वसुरुद्रादित्य-
मरुत्साध्याः पञ्च देवगणाः स्वमुख्येन मुखेनामृतं दध्नुव लप्यन्ति ।
पञ्चविधा एव च देवाः । स्वतःसिद्धं च तेषां तन्मधु । अनुपास-
कत्वान्न देवान्तरकृता कल्पना कृतार्थत्वाच्च । ब्रह्मणीऽपि देवत्वं ।
आदिशब्देन सर्वाएव देवोपासनविद्या गृहीताः । अतस्तेषा-

* स्वः इति वा पाठः ।

सुपास्यत्वात् कृतार्थत्वाच्च नाधिकारः । न हि प्रयोजनव्यतिरेकेण कस्यचित्प्रवृत्तिः सम्भवति । मोक्षस्याप्यधिकारनिवृत्तावुत्तरमार्गवर्तित्वात् स्वतएव सिद्धेः । यात्रदधिकारमिति न्यायात् । वस्तुनयाजयदित्यत्रापि भाविन्येव संज्ञा । तस्मात् मनुष्याधिकारकमेव ज्ञानं कर्मचेति न देवानामधिकार इति जैमिनिराचार्यो मन्यते । मनुष्याणामेव ज्ञानकर्मणोस्तरतमभाववतां तत्तद्रूपभोगानन्तरं मोक्षप्राप्तेरिति ।

ज्योतिषि भावाच्च ॥ ३२ ॥

किञ्च । तेषां सर्वेषामनधिकारः प्रत्यक्षत एव दृश्यते । सर्वे हि नक्षत्रादिरूपेण महाभोगवन्तो जगद्वभासकत्वेन ज्योतिश्चक्रे दृश्यन्ते । अग्निः पुच्छस्य प्रथमं काण्डमित्यादि श्रुतेश्च । न हि तादृशां प्राप्तेः स्वर्थवतां सर्वोपास्यानां मोक्षदातृणां ज्ञानकर्मणो कश्चनोपयोगोऽस्ति । तस्मादनधिकारएव देवानामित्येवं प्राप्ते उच्यते ।

भावन्तु वादरायणोऽस्ति हि ॥ ३३ ॥

तुशब्दः पक्षं व्यावर्त्तयति । भावं देवानामधिकारस्य सद्भावं वादरायण आचार्यः गौणसिद्धान्ताभावाय स्वनामग्रहणम् । किमार्षेण ज्ञानेन तथा सति तुल्यत्वमत आह । अस्ति हि । अस्ति वेदे प्रजापतिरकामयत प्रजायेयेति सएतदग्निहोत्रं मिथुनमपश्यत् तदुदिते सूर्ये जुहोदिति देवा वै सत्रमासतेत्यादिभिः कर्माधिकारो निश्चितः । तद्योयो देवानां प्रत्यबुध्यत् सएव तदभवदित्यादि । तथेन्द्रप्रजापतिसम्वादे ब्रह्मा

देवानामिति च । एवमेवस्त्रिधैर्वाक्यैर्देवानामयधिकारोऽस्ति । यत्र च पुनर्देवानां फलभोगएव प्रतीयते न करणं तत्रापि तेषामधिकारोऽङ्गीकर्तव्यः । हि युक्तोऽयमर्थः । एते हि वसव आधिदैविकभगवदवयवभूताः अनशनात् । अन्यथा वसुत्वादिविरोधः । यद्वसूनां प्रातःसवनमित्यादिवत् । न हि जीवविशेषा दृष्ट्वा लप्यन्ति । तस्मादिदं ब्रह्मप्रकरणमेव । योऽपि देवोपासकवत् प्रतीयते स भगवदंशएवाधिदैविकः । न वा पूर्वकल्पेन निर्णयः । तथा सति तेषामभावात् । अनुपास्यत्वं अनित्यता च वेदस्य स्यात् । तस्माद्देवानामयधिकार इति शब्दबलविचारएव युक्त इति सिद्धं ।

शूद्रस्य तदनादरश्रवणात् तदाद्रवणात् सूच्यते हि ॥ ३४ ॥

इदानीं शूद्रस्याधिकारो निराक्रियते । यथा कर्मणि एतया निषादस्य पतिं याजयेत्सा हि तस्येष्टिरिति श्रुतेर्हविष्कृदाधावेति शूद्रस्येति लिङ्गात् । दीहादी च शूद्रस्याधिकारः । एवमिहापि संवर्गविद्यायां शूद्रस्याधिकारइति । तन्निराकरणार्थमिदमधिकरणमारभ्यते । एवं हि श्रूयते । जानश्रुतिर्हं पौत्रायण इत्यत्र हंसवाक्यश्रवणान्तरं सयुग्मतोरयिक्तस्य समीपं गतः जानश्रुतिः पौत्रायण रयिकेमानि* षट् शतानि गवामित्यादिना देवतां पृष्टः प्रत्युवाचाह हारे त्वा शूद्र तवैव सह गोभिरस्त्रित्यादिना जानश्रुतिं शूद्रशब्देन सम्बोध्य पुनश्च शूद्रानेन मुखेनेत्युक्त्वा संवर्गविद्यामुपदिष्टवान् । अतोऽत्र

* रेक इति वा पाठः ।

विद्यायां जातिशूद्रस्याप्यधिकार इत्याशङ्क्य परिहरति । नात्र शूद्रशब्दो जातिशूद्रवाची किन्तु मत्सरयुक्तस्वमत्र नाधिकारीति तथा सम्बोधनं । तदा शुक् श्लोकः अस्य जानश्रुतेः समजनि । तत्र हेतुः । तदनादरश्रवणात् । तस्मात् हंसादनादरस्य श्रवणात् कम्बर एनमेतत् सन्तं सयुग्वानमिव रयिक्रमात्थेति स्वापकर्षश्रवणात् । किमतो यद्येवमत आह । तदाद्रवणात् । तदनन्तरं आद्रवणात् शुचमनु आद्रवतीति शूद्रः परोक्षवादाद्यं दीर्घः सर्वज्ञत्वख्यापनाय । रूढिर्योगमपहरतीति न्यायात् कथमेवमतआह । सूच्यते हि । स्वस्य सर्वज्ञत्वं सूच्यते हंसवाक्यात् । श्लोके जाते त्वमागत इति । अन्यथा प्रपन्नस्य धिकारवचनमनर्थकं स्यात् । युक्तश्चायमर्थो ब्रह्मविदः सर्वज्ञतेति तस्य मात्सर्यनिराकरणं वा सम्बोधनफलम् । तस्मात् शुचं प्रत्याद्रवणादेव शूद्रपदप्रयोगो न जातिशूद्रवाची । कुत एवमत आह ।

क्षत्रियत्वावगतेश्चोत्तरत्र चैत्ररथेन लिङ्गात् ॥ ३५ ॥

जानश्रुतेः पौत्रायणस्य क्षत्रियत्वमवगम्यते । गोनिष्करथकन्यादानात् । न हि क्षत्रियप्रभृतयो ह्येते क्षत्रियादन्यस्य सम्भवन्ति । राजधर्मत्वात् । न ह्यन्यो ब्राह्मणाय भार्यात्वेन कन्यां दातुं शक्नोति । न वा प्रथमहंसवाक्यं शूद्रे सङ्गच्छते । उपदेशश्चेति चकारार्थः । तथापि संवर्गविद्यायां शूद्रस्यैवाधिकारं मन्वानस्य निराकरणार्थं हेतुमाह । उत्तरत्र चैत्ररथेन लिङ्गात् । अथ ह शौनकश्च कापेयमभिप्रतारिणश्च काक्षसेनिमित्युत्तरत्र ब्राह्मणक्षत्रियो तौ निर्दिष्टौ । कचा

सेना यस्येति कक्षसेनस्यापत्यङ्गाक्षसेनिरिति । अस्य व्याख्यानं चैत्ररथ इति । चित्रा रथा यस्य तस्यापत्यन्तेन चैत्ररथेन कक्षा-
रूपा रथा इति व्याख्यानं । एतेन वै चित्ररथङ्गापेया अयाजय-
न्निति शौनकाच्च कापेयोयाजकश्च याज्यश्चित्ररथस्य पुत्रः काक्ष-
सेनिरिति । ब्रह्मचारी ब्रह्मवित् । इमौ नु संवर्गविद्योपासकौ
प्राणाय ह्य भिक्षा तस्मान्न ददतुः उभावपि श्लोकौ भगवतः
तेन प्रकृतेऽप्येतौ गुरुशिष्यौ ब्राह्मणक्षत्रियावेवेति गम्यते ।
तस्मान्न जातिशूद्रः संवर्गविद्यायामधिकारी ।

संस्कारपरामर्शात्तदभावाभिलापाच्च ॥ ३६ ॥

इदानीं शूद्रस्य क्वचिदपि ब्रह्मविद्यायामधिकारश्चेदत्रापि
कल्पेत । तत्तु नास्ति । सर्वत्र संस्कारपरामर्शात् । उपनयन-
संस्कारः सर्वत्र परामृश्यते । तं ह्योपनिष्ये । अधीहि भगव
इति ह्योपसमाद तान् नुहानुपनीयेत्यादिप्रदेशेषु उपनयन-
पूर्वकमेव विद्यादानं प्रतीयते । शूद्रस्य तु तदभावाभिलापात्
चतुर्थं एकजातिस्तु शूद्र इति । न शूद्रे पातकं किञ्चिन्न च
संस्कारमर्हतीति शूद्रस्य संस्कारनिषेधात् । चकारात् न शूद्राय
मतिं दद्यादिति निषेधः ।

तदभावनिर्द्धारणे च प्रवृत्तेः ॥ ३७ ॥

इतश्च शूद्रस्य न सर्वथाऽधिकारः तदभावनिर्द्धारणे शूद्रत्वा-
भावनिर्द्धारणैव गुरुशिष्यभावप्रवृत्तेः । सत्यकामो ह्य जाबाल
इत्यत्र गौतमः सत्यकाममुपनिष्ये । नैतद्ब्राह्मणोविवक्तुमर्ह-
तीति सत्यवचनेन शूद्राभावं ज्ञात्वैव । चकार एवार्थे । चकारेण

निर्द्धारणमुभयज्ञापनार्थं वर्णित्वं शूद्राभावञ्च । तस्मान्न शूद्र-
स्याधिकारः ।

अवणाध्ययनार्थप्रतिषेधात् स्मृतेश्च ॥ ३८ ॥

दूरे ह्यधिकारचिन्ता वेदस्य अवणमध्ययनम् अर्थज्ञानं
त्रयमपि तस्य प्रतिषिद्धम् । तत्सन्निधावन्यस्य च । अथास्य वेद-
मुपशृण्वतस्त्वपुजतुभ्यां श्रोत्रप्रतिपूरणमिति । पद्यु ह वा एतत्
श्मशानं यच्छूद्रस्तस्माच्छूद्रसामीप्ये नाध्येतव्यमिति । उदा-
हरणे जिह्वाच्छेदोधारणे शरीरभेद इति । दोहादौ शूद्रमन्वन्धे
मन्वाणामभावएव । स्मृतिप्रयुक्त्यापि वेदार्थं न शूद्राधिकार
इत्याह । स्मृतेश्च । वेदाक्षरविचारेण शूद्रः पतति तत्क्षणा-
दिति । चकारस्त्वधिकरणसम्पूर्णत्वद्योतकः । स्मार्त्तपौराणिक-
ज्ञानादौ तु कारणविशेषेण शूद्रयोनिगतानां महतामधिकारः ।
तत्रापि न कर्म जातिशूद्राणां । तस्मान्नास्ति वैदिके क्वचिदपि
शूद्राधिकारः इति स्थितं ।

कम्पनात् ॥ ३९ ॥

कठवह्नीविचारेण निश्चिताह्यधिकारिणः । वाक्यान्तरञ्च
तत्रत्यञ्चिन्त्यते प्रलयावधि । यदिदं किञ्च जगत्सर्वं प्राण एजति
निःसृतं महद्भयं वज्रमुद्यतं य एतद्विदुरमृतास्ते भवन्तीति ।
अत्र प्राणवज्रोद्यमनशब्दाभ्यां सन्देहः । किं प्राणोपासना
इन्द्रोपासना वा ब्रह्मवाक्यं वेति । बाधकशब्दस्य श्रुतित्वान्न प्रक-
रणेन निर्णयः । अमृतं वै प्राणा इति श्रुतेः । प्राणोपास-
कस्याप्यमृतप्राप्तिर्युज्यते इन्द्रस्याप्यमरत्वात् । वज्रमुद्यतमिति

प्राणपक्षे वियोजने मरणजनकत्वात् भयद्रूपत्वं इन्द्रपक्षे
बलाधिष्ठातृत्वात् प्राणत्वं । तस्मात् प्राण इन्द्रोवा वाक्यार्थ
इति एवं प्राप्ते उच्यते । कम्पनात् । कम्पनमत्र प्रथमवाक्यार्थः
स च भयहेतुकः । अविशेषेण सर्वजगत्कम्पनं भगवद्धेतुकमेव
भवति । नचैकान्ततो वज्र इन्द्रस्यैवायुधं भवति अग्निहृदय-
त्वात् । तस्य तातस्य हृदयमाच्छिदत् साश्रुनिरभवदिति श्रुतेः ।
तस्मान्मारकरूपमेवेदं भगवतः प्राणशब्दवाच्यत्वं तु पूर्वमेव
सिद्धं । तस्मात् सर्वजगत्कम्पनं भगवत्कृतमिति भगवानेव
वाक्यार्थः ।

ज्योतिर्दर्शनात् ॥ ४० ॥

यएष सम्प्रसादोऽस्माच्छरीरात् समुत्थाय परं ज्योतिरभि-
सम्पद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यत इति । तत्र संशयः । परं
ज्योतिर्महाभूतरूपं ब्रह्म वेति ।

ब्रह्मधर्माश्च ये केचित् सिद्धा युक्त्या च साधिताः ।

निर्णायकास्ततोऽप्यन्ये चत्वारोऽत्र निरूपिताः ।

तत्र रूढ्योपपत्त्या च महाभूतमेव ज्योतिरित्येवं प्राप्ते
उच्यते । ज्योतिर्ब्रह्मैव । कुतः । दर्शनात् । दर्शनं सर्वत्र
दर्शनं न्याय इति यावत् । सुषुप्ती सर्वत्र सता सौम्य तदा
सम्पन्नो भवति । सति सम्पद्य न विदुः सति सम्पद्यामह
इति । अहरहर्ब्रह्मलोकं गच्छन्तीत्यादि प्रदेशेषु ब्रह्मसम्पत्ति-
रेवीकृता । अत्रापि सम्प्रसादवचनात् परं ज्योतिर्ब्रह्मैव ।
तस्माद्यः कश्चनशब्दो ब्रह्मस्थाने पठितस्तदाचक एवेति ।

आकाशोऽर्थान्तरत्वादिव्यपदेशात् ॥ ४१ ॥

आकाशो वै* नामरूपयोर्निर्वहिता ते यदन्तरा तद्ब्रह्मेति श्रूयते । तत्राकाशशब्दे सन्देहो भूताकाशः परमात्मावेति । नामरूपनिर्वाहमात्रत्वमवकाशदानात् भूताकाशस्यापि भवतीति न ब्रह्मपरत्वमन्यस्य च नियामकस्याभावादित्येवं प्राप्ते उच्यते । आकाशः परमात्मा अर्थान्तरत्वादिव्यपदेशात् । यद्-भूताकाशस्य प्रयोजनं श्रुतिसिद्धं तस्मादन्यस्य व्यपदेशः कार्यान्तरादिव्यपदेशश्च । यत्रैव हि सिद्धवत्कारेणोत्कृष्टधर्मा अतदीयास्तदेव ब्रह्मेति । नापि नामरूपनिर्वाह आकाशस्य माहात्म्यहेतुर्भवति । वै निश्चयेनेति सिद्धवत्कारान्नोपासनापरत्वं निर्वाहस्य ब्रह्मधर्मत्वं न श्रुत्यन्तरसिद्धमिति विचारः । † अर्थापत्ति-सूचकस्त्वयमेव न्याय इति तस्मात् यत्रैवातद्धर्मकथनमन्यवाच्यस्य तत्रैव ब्रह्मपरत्वमिति सिद्धम् ।

सुषुप्त्यत्क्रान्त्योर्भेदेन ॥ ४२ ॥

बृहदारण्यके ज्योतिर्ब्राह्मणे याज्ञवल्क्य किं ज्योतिरयं पुरुष इत्यारभ्य अभयङ्गह वै ब्रह्म भवति । य एवं वेदेत्यन्ते सन्देहः किं ब्रह्मवाक्यमेतत् उत जीवस्येति जीवस्य ब्रह्मत्वप्रतिपादने जीववाक्यत्वं । स्वातन्त्र्येण ब्रह्मण एव ज्ञानकर्मत्वे ब्रह्मवाक्यत्वमिति । यद्यप्यर्थज्ञाने न सन्देहः तथापि नियामकं

* आकाशो ह वै इति वा पाठः ।

† अर्थापत्तिसूचक इत्यारभ्य ब्रह्मपरत्वं सिद्धमित्यन्तः कपुस्तके नास्ति । तच्च विधि-करप्रमादादित्यनुसन्धेयम् ।

हेतुमाह भेदेनेति । तस्यायमर्थः । किं ज्योतिरयं जीव इति प्रश्ने सूर्यचन्द्राग्निवाङ्निराकरणानन्तरं आत्मज्योतिः आत्मा भगवानेवास्य ज्योतिरित्युत्तरानन्तरं कतम आत्मेति प्रश्ने योऽयं विज्ञानमयो ज्ञानरूपः इन्द्रियेषु हृदि च प्रकाशमान इत्युत्तरे जीवोऽप्येतादृश इति तन्निराकरणार्थं स समानः सन् जीवतुल्यः सन् क्रीडतीत्याह । तस्योभयधर्मा अप्युच्यन्ते क्रिया-मात्रस्य तन्मूलत्वाय । तत्र हि चत्वारि स्थानानि अयं लोकः परोलोकः स्वप्न इति त्रयं जीवस्य समानतया अनुभवति । तत्र स्वप्नस्य मिथ्यात्वात् द्वयमेव सुषुप्तञ्च चतुर्थं । जीवस्य तु मोक्षोऽपि । तत्रास्मिन् लोके जीवस्थानीशित्वं प्रत्यक्षसिद्धम् । मोक्षत्वैक्यं स्वप्नसु माया अतःपरं द्वयमवशिष्यते । तत्र श्रुत्यैव भेदः प्रति-पादितः । तत्र भगवतो जीवसाम्ये अन्तःकरणेन्द्रियधर्माः प्राप्नुवन्तीति तत्रानुकरणमाह ध्यायतीव लेलायतीवेति । बुद्धि-सहितः स्वयमेव स्वप्नोभूत्वा जागरणानुसन्धानं न करोति एवं जाग्रत्स्वापी ब्रह्मणी लोकद्वयं जीवस्य स्थानत्रयमाह । स वा अयमिति कण्डिकाद्वयेन । स इति पूर्वप्रक्रान्तो जीवः । जीवस्य शरीरेन्द्रियाणां दुःखदाढत्वमेव । अथेति भगवच्चरितम् । स तु स्वस्थानन्दं जीवस्य दुःखं च पश्यति । भेदोद्यशब्दात् जीवस्थानी-शित्वात् येन प्रकारेणायं जीवः परलोके गच्छति तमुपायं भगवानेव करोति । अथो खल्विति भगवतो न जागरितस्वप्न-भेदोऽस्तीति पक्षः परं स्वयंज्योतिष्वं तत्र स्पष्टम् । एतावद्दूरे भगवच्चरित्रमङ्गीकृत्य जीवविमोक्षार्थं प्रश्नः । स वा एष इति जीववाक्यं । तस्य सहजः सङ्गोनास्तीति स्वप्नसङ्गाभावं प्रत्यक्षतः

प्रदर्शयन् असङ्गत्वेमाह । तावतापि जागरणावस्थायामसङ्गत्व-
 ज्ञानाय पुनः प्रश्नः । तत्र मत्स्यदृष्टान्तोऽवस्थाभेदज्ञानाय
 क्रियाज्ञानप्रधानं श्वेनसुपर्णदृष्टान्तसु सुषुप्तौ भगवत्स्वरूप-
 प्राप्तये । अवस्थान्तो यत्रेति च भगवान् पञ्चवर्णनाडीकृतएवास्य
 क्लेशो भगवत्कृतएवानन्द इति । स्वप्नानन्दो भगवद्रूपः परमीलोकः
 सुषुप्तिस्वकामरूपो भगवान् । अत्र ज्ञानाभावादुभयोः स्पष्टतया
 भेदनिर्देशः । शरीरः प्राज्ञ इति नाद्याच्छादनाभावोऽतिहृन्दः
 तत्र भगवत्स्वरूपं गतस्य बाह्येन्द्रियधर्माभावमाह । विजा-
 नीयादित्यन्तेन बाह्येन्द्रियाणां सलिलत्वमिति पूर्वोपपत्तिः । एष
 ब्रह्मलोक इत्यारभ्य अनुशशासैतदमृतमित्यन्तेनानन्दरूपो भग-
 वान् प्रतिपादितः फलत्वाय । एतावतोभयासङ्गः प्रतिपादितः
 तस्यानुभवारूढत्वाय पुनः प्रश्नः । दर्शनादर्शनावापोद्वापाभ्यां
 सिद्धमसङ्गोह्यं पुरुष इति । एवं जीवं सुषुप्तौ भगवन्तं च
 ज्ञात्वा मोक्षोपायं पृच्छति । तत्र याज्ञवल्कास्य भयं जातं
 सुबुद्धिरयं निर्वन्धेनापि सर्वं ज्ञास्यतीति जीवब्रह्मधर्मानेकी-
 कृत्य जीवोपक्रमेण ब्रह्मोपसंहारेणाह । स यत्रेति जीवस्य
 मूर्च्छोपतापावस्था । तद्यथा अन इति मरणावस्था । तत्र भग-
 वानेवैनं लोकान्तरे नयति तद्यथा राजानमिति भगवतः
 सम्माननम्* । एवंविदमिति वचनात् जीवस्तु नैवंवित् ।
 सिद्धवद्बचनात् न ज्ञानविधिः वाक्यभेदप्रसङ्गाच्च । स यत्रेति
 जीवे मोहोऽधिकः । अथैनमेते प्राणा इति भगवच्चरित्रम् ।
 सम्पद्यत इत्यन्तेन श्लोके तत् ब्रह्म अस्य जीवस्य अकामयमानस्य

* सम्मानमिति कपुस्तकसम्मतः पाठः ।

भगवतः स्वरूपं पूर्वमेवोक्तमनुवदति । भगवन्निर्गमने प्राणानां
 निर्गमनात् तस्य चेच्छाधीनत्वात् तदभावे इन्द्रियाणि सुषुप्तौ
 तत्रैव समवलीयन्ते । ब्रह्मैव सन् कूटस्थः सन् । अपिः समुच्चये ।
 सह स्थिते जीवे ब्रह्माविर्भवतीत्यर्थः । जीवे ब्रह्माविर्भावो न
 सङ्गत इति तदतिपादनार्थं श्लोकः । जीवोपदेशप्रकरणाभावेन
 सिद्धवद्भवन्न जीवन्मुक्तावस्था । नाप्यसंप्रज्ञातसमाधिः मता-
 न्तरत्वात् ब्रह्मप्रकरणत्वान्न जीवस्य सद्योमुक्तिः फलम् उत्क्रमण-
 एव ब्राह्मणस्याप्युक्तत्वात् तद्यथेति सुषुप्तशरीरम् अनस्थिक
 इत्यादि संस्त्राडित्यन्तमुपसंहारः श्लोकास्त्रयोदश सर्वनिर्द्धारकाः
 आद्यो ब्रह्मविद्गतेः । एष इति सुषुप्ता नाडीत्वात् पञ्चवर्णा ।
 अन्धं तम इति द्वाभ्यामनेवंविदोनिन्दा । तदेव सन्त इति बुद्धि-
 मतां वचनम् । आत्मानमिति वैराग्यम् । यस्यानुचित्तिरिति
 नवभिर्भगवत्सुतिस्तद्भिन्नज्ञानञ्च पुनरेतदेव स्पष्टतयोपदिशति ।
 स वा अयमात्मेत्यादि । अभयं वै जनक प्राप्नोऽसीत्यन्तद्वाण्वानां
 क्वचित् पाठभेदेऽप्ययमेवार्थः । अत्र प्रकरणे जीवो वाच्य इति
 प्राप्ते अभिधीयते ब्रह्मैव प्रकरणार्थः । सुषुप्तौ उत्क्रमणे च जीव-
 ब्रह्मणोर्भेदेन व्यपदेशात् । आकाशवत् ब्रह्मनिर्द्धारणैव युक्तः ।

पत्यादिशब्देभ्यः ॥ ४३ ॥

किञ्च सर्वस्य वशीत्यादिशब्देभ्यः स्पष्टमेव ब्रह्मप्रकरणमिति ।

इति श्रीवेद्यासमतवर्ति श्रीवल्गुभाचार्यविरचिते ब्रह्म-

सूत्राणुभाष्ये प्रथमस्याध्यायस्य तृतीयः पादः ।

चतुर्थः पादः ।

आनुमानिकमप्येकेषामिति चेन्न शरीररूपक-
विन्यस्तगृहीतेर्दर्शयति च ॥ १ ॥

एवं सर्वेषां वेदान्तानां ब्रह्मपरत्वे निर्णीते केचित् वेदार्था-
ज्ञानात् क्वचिद्वेदभागे कापिलमतांनुसारिपदार्थदर्शनेन
तस्यापि वेदमूलकत्वं वदन्ति । तन्निराकरणाय चतुर्थः पाद
आरभ्यते । तत्र ईक्षतेर्नाशब्दमिति साङ्ख्यमतमशब्दत्वादिति
निवारितम् । वेदेन प्रतिपादितमिति तत्राशङ्कते । आनु-
मानिकमप्येकेषाम् । एकेषां शाखिनां शाखासु साङ्ख्यपरि-
कल्पितप्रकृत्यादि श्रूयते ।

इन्द्रियेभ्यः परा ह्यर्था अर्थेभ्यश्च परं मनः ।

मनससु परा बुद्धिर्बुद्धेरात्मा महान् परः ॥

महतः परमव्यक्तमव्यक्तात् पुरुषः परः ।

पुरुषान्न परं किञ्चित् सा काष्ठा सा परा गतिः ॥

इति काठके श्रूयते । तत्र बुद्धेरात्मा अहङ्कारः ततो महान्
महत्तत्त्वं ततः अव्यक्तं प्रकृतिः ततः पुरुष इति । नह्यहङ्कारादयः
पदार्था ब्रह्मवादे सम्भवन्ति । तस्मादेवंजातीयकेषु तन्मतपदार्थानां
श्रवणात् मायाप्रकृत्यविद्यावादा अपि श्रौता इति चेत् । न ।
शब्दसाम्यमात्रेण न तन्मतं सिध्यति । सन्दिग्धानां पदार्थानां
पौर्वापर्येण निर्णयः । न तु सन्दिग्धवाक्येन सर्व्वव्याकुलतोचिता ।
अत्र हि पूर्व्वम् ।

आत्मानं रथिनं विद्धि शरीरं रथमेव तु ।
 बुद्धिं तु सारथिं विद्धि मनःप्रग्रहमेव च ॥
 इन्द्रियाणि हयानाहुर्विषयांस्तेषु गोचरान् ।
 आत्मेन्द्रियमनोयुक्तं भोक्तृत्याङ्गमनीषिणः ॥

तदनु चत्वारि वाक्यानि यस्त्वविज्ञानवानित्यादि । तदन्वि-
 न्द्रियेभ्यः परा इति । तत्र पूर्वसम्बद्धएवार्थ उचितः । तमाह ।
 शरीररूपकविन्यस्तगृहीतेः । शरीरेण रूप्यन्ते ये शरीरेन्द्रिया-
 दयः ते विन्यस्ता यत्र रूपकभावेन रथादिषु तेषामेवात्र गृहीति-
 र्ग्रहणम् । अन्यथा प्रकृतहानाप्रकृतपरिग्रहापत्तिः । जीवप्रकरणं
 ह्येतत् सुक्त्युपायोऽस्य रूप्यते । योग्यं शरीरमारुह्य गच्छेदिति
 हरेः पदम् । तत्र जीवस्य ब्रह्मप्राप्तौ मुख्यं साधनं शरीरं स रथः
 सर्वसामग्रीसहितापराधीनयानत्वात् रथसु हयाधीनः हयाश्च
 स्वबुध्यधीनाः सा च प्रग्रहाधीना स च सारथ्यधीनः स च
 स्वबुध्यधीनः सा च मार्गाधीना स च प्राप्याधीन इति । एवं
 ज्ञात्वा युक्तसामग्रीकस्तद्देशं प्राप्नोति । तत्रेन्द्रियाणामात्मा
 विषयाः ते च मनसा सम्यक्त्वेन भावितास्तथा भवन्ति । विर-
 क्तेन्द्रियाणामतथात्वात् । बुद्धेरात्मा विज्ञानं तद्ब्रह्मविषयकं
 महद्भवति । ततः परमव्यक्तं न प्रकटं भगवत्कृपैव । सा तु भग-
 वदधीना न साधनान्तराधीना । स च भगवान् स्वाधीन इति
 एवमेवार्थस्तस्योचितः । किञ्च । दर्शयति स्वयमेवैवमर्थम् ॥

एषु सर्वेषु भूतेषु गूढात्मा* न प्रकाशते ।

दृश्यते त्वय्यया वुद्ध्या सूक्ष्मया सूक्ष्मदर्शिभिरिति ॥

* गूढीत्मा इति वा पाठः ।

सूक्ष्मयोपनिषदनुसारिण्या बुद्ध्या भगवत्ज्ञाने हि तत्रासि-
रिति । चकारात् ततो मां तत्त्वतो ज्ञात्वा विशते तदनन्तरमिति
सृष्टिर्गृहीता । तस्मात् साधनोपदेशात् न सांख्यमतमिह विव-
चितमिति ।

सूक्ष्मन्तु तदर्हत्वात् ॥ २ ॥

ननु अव्यक्तशब्देन न भगवत्कृपा वक्तुं शक्या । धर्मि-
प्रवाहादित्याशङ्क्य परिहरति । तु शब्दः । सूक्ष्मं तद्ब्रह्मैव धर्म-
धर्मिणोरभेदात् । अव्यक्तशब्देन हि सूक्ष्ममुच्यते । तदेव हि सर्व-
प्रकारेण न व्यज्यते । अर्हत्वात् तदेव अर्हं योग्यम् उभयत्राप्ययं
हेतुः । तस्मात् धर्मधर्मिणोरभेदात् भगवानेव सूक्ष्ममिति ।
तत्त्वपैवाव्यक्तवाचा ।

तदधीनत्वादर्थवत् ॥ ३ ॥

ननु धर्मित्वे परत्वमनुपपन्नम् । अन्यथा पूर्वोक्ती दीष इत्यत
आह । अभेदेऽपि कृपायास्तदधीनत्वात् परत्वम् । तत्र दृष्टान्तः ।
अर्थवत् । अर्थः पुरुषार्थः फलं तद्वत् । ब्रह्मविदाप्नोति पर-
मिति अत्र एकस्यैव ब्रह्मणः सच्चिद्रूपेण विषयत्वमानन्दरूपेण
फलत्वमिति । तथैवाक्षरपुरुषोत्तमविभागोऽपि स्वधर्मा अपि
स्वाधीनाः स्वयमपि स्वाधीन इति । तथा कृपाविष्टः साधनम्
आनन्दरूपः फलमिति । अथवाऽव्यक्तं सच्चिद्रूपमक्षरमेवास्तु
तस्मिन् सति विज्ञानस्य विषयाधीनत्वमर्थः । एतेनान्येऽपि सर्व-
संप्लववादिनो निराकृता वेदितव्याः । असम्बद्धाभिलापाच्च ।

अनेकरूढिशब्दानां वाच्यं ब्रह्मैव नापरम् ।

शाक्तास्तांश्चेत्तथा ब्रूयुस्ते सन्मार्गात् वहिःकृताः ॥

तस्माद्दिन्द्रियेभ्यः परवाक्येनानुमानिकं किञ्चिदस्ति ।

ज्ञेयत्वावचनाच्च ॥ ४ ॥

पूर्वापरसम्बन्धेनार्थः प्रतिपादितः केवलैतद्वाक्यविचारेऽपि न तद्भीष्टं प्रकृतिरूपमव्यक्तं सिध्यतीत्याह । अत्र हि वाक्ये अव्यक्तं ज्ञेयत्वेन नोक्तं । तेषान्तु प्रकृतिपुरुषान्तरं ज्ञातव्यं । न हि सिद्धवन्मात्रनिर्देशे तेषां मते पुरुषार्थः सिध्यति । अपुरुषार्थ-साधनत्वे असंवद्भार्यवाक्यत्वमेव स्यात् परत्ववचनञ्चासङ्गतं श्लिष्टत्वादुभयोरिति चकारार्थः । अयं हेतुः पूर्वमुक्तोऽप्यवसरे स्मारितः । तस्मादव्यक्तं न प्रकृतिः ।

वदतीति चेन्न प्राज्ञो हि प्रकरणात् ॥ ५ ॥

ननु ज्ञेयत्वावचनमसिद्धम् । पूर्वं निर्देशमात्रमुक्त्वाऽग्रे ज्ञेयत्ववचनात् ।

अशब्दमस्पर्शमरूपमव्ययं

तथारसं नित्यमगन्धवच्च यत् ।

अनाद्यनन्तं महतः परं ध्रुवं

निचाय्य तं मृत्युमुखात् प्रमुच्यते ॥

इति उत्तरवाक्ये वदतीति चेत् । न । प्रकरणस्य नियामकत्वेनैकवाक्यत्वे द्वयोः सर्वैकवाक्यत्वेन प्राज्ञः परमात्मैव निचाय्यः । न तु द्वयोरेवैकवाक्यत्वं वक्तुं शक्यम् । तस्मात् प्रकरणस्य नियामकत्वे अशब्दवाक्यमपि भगवत्परमेव ।

त्रयाणामेव चैवमुपन्यासः प्रश्नश्च ॥ ६ ॥

ननु न वयं सर्व्वमेकं प्रकरणमिति वदामः किन्त्विन्द्रियेभ्यः परा इत्यारभ्य नाचिकेतमुपाख्यानमित्यन्तं भिन्नं प्रकरणं । तत्र प्रथमं पदार्थनिर्देशः । तदनु एष सर्व्वेषु भूतेष्विति पुरुषज्ञानम् । अत्राशब्दमिति तु प्रकृतज्ञानम् । तस्मादेतावत्प्रकरणे सांख्यमतनिरूपणादशब्दत्वमसिद्धमित्याशङ्क्य परिहरति । त्रयाणामेवमुपन्यासः प्रश्नश्च । अस्मदुक्तव्याख्याने त्रिप्रकरणत्वम् । अन्यथा चतुःप्रकरणत्वं स्यात् । तृतीया चैषा वल्ली । स त्वमग्निं स्वर्ग्यमध्येसि* मृत्यो प्रब्रूहि तं अहधानाय मह्यमिति प्रश्नः प्रथमः । प्रतिब्रवीमि तदु मे निबोध स्वर्ग्यमग्निं नाचिकेत प्रजानन् इत्याद्युत्तरम् । येयं प्रेते विचिकित्सा मनुष्येऽस्तीत्येके नायमस्तीति चैके इति द्वितीयः प्रश्नः । देवैरत्रापीत्यग्रे उत्तरम् । अन्यत्र धर्मादन्यत्राधर्मादिति तृतीयः प्रश्नः । सर्व्वे वेदा यत्पदमामनन्तीत्यादिना उत्तरम् । एवमग्निजीवब्रह्मणां प्रश्नोत्तराणि । तत्र यदि सांख्यमतनिरूपणीयमिन्द्रियेभ्य इत्यादि स्यात् तदा चतुर्थस्याप्युपन्यासः स्यात् । उपन्यासे हेतुः प्रश्नः । अतएव पञ्चाद्वचनम् । तस्य † प्रकृतेऽभावादस्मदुक्तरीत्या त्रीण्येव प्रकरणानीति सिद्धम् । उत्तरप्रश्नभावार्थञ्चकारः ।

महद्वच्च ॥ ७ ॥

ननु तथापि मतान्तरेऽन्यत्र सङ्केतिताः कथं ब्रह्मवादे ब्रह्म-

* स्वर्ग्यमध्येसि इति क ख पुस्तकसम्मतः पाठः ।

† प्रकृतेः भावादिति क० ।

परतया योज्यन्त इत्याशङ्क्य परिहरति । महद्वत् । यथा महत् शब्दो महान्तं विभुमात्मानम् वेदाहमेतं पुरुषं महान्तमित्यादौ महच्छब्दो ब्रह्मपरो योगिन एवमव्यक्तशब्दोऽप्यक्षरवाचक इति । न हि सांख्यमतइव वेदान्तेऽपि महच्छब्दः प्रथमकार्यं वक्तुं शक्यते । तस्मादिन्द्रियादिवाक्ये सांख्यपरिकल्पितानां पदार्थानां नामापि नास्तीति सिद्धम् । चकारोऽधिकरणसम्पूर्णत्वद्योतकः ।

चमसवदविशेषात् ॥ ८ ॥

पुनः श्रुत्यन्तरेण प्रत्यवस्थितं निराकर्तुमधिकरणान्तरमारभते । ननु प्रकरणवशात् पूर्वमस्मदुक्तोऽर्थोऽन्यथा वर्णितः । यच्च प्रकरणापेक्षैव नास्ति मन्त्रे तदस्माकं मूलम् ।

अजामिकां लोहित*शुक्लकृष्णां

वङ्गीः प्रजाः सृजमानाः संरूपाः ।

अजो ह्येको जुषमानोऽनुशेते

जहात्येनां भुक्तभोगामजोन्य इति ॥

यद्यपीदं श्वेताश्वतरोपनिषदि चतुर्थाध्याये विद्यमानत्वात् पूर्वापरसंबन्धमेव वक्तव्यं तत्र ब्रह्मवादिनो वदन्ति किं कारणं ब्रह्मेत्युपक्रम्य ब्रह्मविद्यैव निरूपिता । तथापि पूर्वकाण्डे प्रणवादिमन्त्राणां नायं नियम इति प्रकृतेऽपि मतान्तरवाचकस्यैव प्रकृतोपयोग इति शङ्का । ते ध्यानयोगानुगता अपश्यन् देवात्मशक्तिं स्वगुणैर्निरूढा†मिति च तथा ज्ञात्री द्वावजावीशानीशावजा

* रोहित इति वा पाठः ।

† निगूढामिति समीचीनः पाठः ।

ह्येका भोक्तृभोग्यार्थयुक्ता । अग्रे च यो योनिं योनिमधितिष्ठ-
त्येको विश्वानि रूपाणि योनीश्च सर्वाः । ऋषिप्रसूतं कपिलं
यस्तमग्रे ज्ञानैर्विभर्त्ति जायमानश्च पश्येदित्यादि च वाक्यानि
कपिलतन्मतवाचकानि वर्त्तन्त इति सांख्यमतमपि वैदिक-
मेवेत्येवं प्राप्ते उच्यते चमसवदविशेषात् ।

अर्वाग्बिलश्चमस ऊर्ध्वबुधः

तस्मिन्यशो निहितं विश्वरूपम् ।

तस्यासत ऋषयः सप्त तीरे

वागष्टमी ब्रह्मणा संविदानेति ॥

मन्त्रे यथा न विशेषो विधातुं शक्यते । न हि कर्मविशेषं
कल्पयित्वा तत्रार्वाग्बिलचमसं कल्पयित्वा तत्र यशोरूपं सोमं
सप्त होतारो मन्त्रेण भक्षयेयुरिति कल्पयितुं शक्यते । तथा
प्रकृते रोहितशुक्लकृष्णशब्देन रजःसत्वतमांसि कल्पयित्वा न
तद्वशेन सर्वमेव मतं शक्यते कल्पयितुम् कपिलऋषिवाक्य-
मप्यनित्यसंयोगभयान्नित्यऋषेरेवानुवादकम् । तस्मान्न मन्त्र-
मात्रेण प्रकरणश्रुत्यन्तरनिरपेक्षेण विशेषः कल्पयितुं शक्यः ।

ज्योतिरूपक्रमात्तु तथाह्यधीयत एके ॥ ९ ॥

ननु चमसमन्त्रे अर्वाग्बिल इति मन्त्रव्याख्यानमस्ति शिर-
श्चमसः प्राणा वै यशः प्राणा वा ऋषय इति । नात्र तथा
व्याख्यानमस्तीतीमामाशङ्कां परिहरति तु शब्दः । अजाशब्देन
ज्योतिरेवोच्यते । यथाह्यजा अल्पदोग्धी तथेयं नश्वरसुख-
दात्री । अग्निसूर्यसोमविद्युद्रूपात् ब्रह्मणो हंभोक्तचरणरूपा

भगवत्कार्यरूपांशत्वात् तासां त्रिवृतं त्रिवृतमेकैकाङ्करवाणीति
 श्रुतेश्च प्रथमोत्पन्ना देवता अजाशब्देनोच्यते । तत्र हेतुः उप-
 क्रमात् । अत्रैवोपक्रमेत् देवाग्निस्तद्वायुस्तदादित्यस्तदु चन्द्रमा
 इति । हा सुपर्णेति चाग्ने मध्येचायं मन्त्रः पूर्वोत्तरसम्बद्ध-
 मेव वदति सा मुख्या सृष्टिः । अजहयं जीवब्रह्मरूपमिति ।
 अत्र प्रकरणे न सृष्ट इति निरूपयति । तथाहि । श्रुत्यन्तरे
 सृष्टमेव अधीयत एके । यदग्ने रोहितं रूपं तेजसस्तद्रूपं
 यच्छुक्लं तदपां यत् कृष्णं तदन्नस्येति । एवमग्रेऽपि कलात्रये अनेन
 जीवेनात्मनेति जीवब्रह्मणोश्चानुप्रवेशः वीजेऽपि त्रैविध्यमिति
 सरूपत्वं भगवत् अभोगे हेतुः जीवेन भुक्तभोगामिति । तस्मात्
 प्रकृतेऽपि चमसवच्छ्रुतावेवार्थकथनान्न सांख्यमतप्रतिपादकत्वम् ।

कल्पनोपदेशाच्च मध्वादिवदविरोधः ॥ १० ॥

ननु द्विविधा शब्दप्रवृत्तिः । योगी रूढिर्वा । तत्र अजा-
 शब्दः क्हागायां रूढः न जायत इति योगः । अनुभयरूपत्वात्
 कथं सृष्टिवाचकत्वमित्याशङ्क्य परिहरति । कल्पनोपदेशाच्च ।
 कल्पनाऽत्रोपदिश्यते । आद्या सृष्टिः कल्पनया अजाशब्देनोच्यते ।
 यथाह्यजा वर्करसहिता सवस्त्रा स्वामिहिता तथेयमिति उप-
 देशपदात् तथोपासनमभिप्रेतं । चकारात् परीक्षवादोऽपि
 वेदस्य* हिताय । यथा आदित्यो वै देवमधु । वाचं धेनुमुपा-
 सीत । द्युलोकादीनाञ्चाग्नित्वं पञ्चाग्निविद्यायां । तथा
 प्रकृतेऽप्यविरोधः योगरूढिव्यतिरेकेणाप्येषा वेदशब्दप्रवृत्तिरिति ।
 तस्माद्जाशब्देन न सांख्यमतसिद्धिः ।

* देवस्य इति क० ।

न संख्योपसंग्रहादपि नानाभावादतिरेकाच्च ॥ ११ ॥

मन्वान्तरेण पुनराशङ्क्य परिहरति । वृहदारण्यकषष्ठे
श्रूयते ।

यस्मिन् पञ्च पञ्चजना आकाशश्च प्रतिष्ठितः ।

तमेवमन्य आत्मानं विद्वान् ब्रह्मानृतोऽमृतमिति ॥

यद्यत्र पञ्चजनाः पञ्चेच्यन्ते । न पञ्चानां पञ्चगुणत्वं समा-
सानुपपत्तेः । तथाहि । आद्यः पञ्चशब्दः संख्यावाची संख्येय-
वाची वा । आद्ये पञ्चसंख्याया एकत्वान्न षष्ठीसमासः
संख्यायां संख्याभावाच्च । संख्येयपरत्वे द्वितीयस्य संख्यात्वे
पञ्चत्वमेव पूर्ववच्चेदनन्वयः । विधायकाभावाच्च । अतो वीष्मा-
पञ्चजनसंज्ञाविशिष्टानां वा पञ्चत्वमिति यथासम्भवमर्थः ।
तथापि मूढग्राहेण संख्योपसंग्रहेऽपि लक्षणार्थं केनचित् धर्मेण
पञ्चसंग्राहकेण भाव्यम् । स च तेषां मते न सम्भवति । तथा
सति पञ्चैव तत्त्वानि स्युः । अतस्ते नानाभावा एव स्वीक-
र्त्तव्याः । यद्यपि भूततन्मात्राकूतिचित्तिअन्तःस्थितत्वधर्मा वक्तं
शक्यन्ते तथापि न ते तथोक्तवन्तः ।

मूलप्रकृतिरविकृति*र्महदाद्याः प्रकृतिविकृतयः सप्त ।

षोडशकश्च विकारो न प्रकृतिर्न विकृतिः पुरुषः ।

इत्यन्यथोपगमात् । पुरुषे वैलक्षण्याभावप्रसङ्गश्च । किञ्च ।
नायं श्रुत्यर्थ इति श्रुतावेव प्रतीयते अतिरेकात् आकाशश्चेति
चकारादात्मा । यस्मिन्नित्यधिकरणत्वेनोक्तः । तस्मान्नानेनापि
मन्वेण तन्मतसिद्धिः ।

* न विकृतिरिति क० ।

प्राणादयोवाक्यशेषात् ॥ १२ ॥

नन्ववश्यं मन्त्र स्यार्था वक्तव्यस्तदनुरीधेन लक्षणयापि ज्योतिः-
शास्त्रवत् पञ्चपञ्चशब्दः पञ्चविंशतिवाचकतया परिकल्प्यः । स्पष्ट-
माहात्म्यार्थमात्माकाशयोराधाराधेयभावः प्रदर्शितस्तत्रत्ययोरेव ।
अतो मन्त्रे तन्मतसिद्धिरित्याशङ्क्य परिहरति । प्राणादयः पञ्च-
जनाः । वाक्यशेषस्य मन्त्रार्थनियामकत्वात् प्राणस्य प्राणमुत
चक्षुषश्चक्षुः श्रोत्रस्य श्रोत्रमन्नस्यान्नं मनसो मन इति । ननु कथ-
मस्य वाक्यशेषत्वम् । उच्यते । प्राणादयः संज्ञाशब्दाः करण-
वाचकास्ते ज्ञानरूपं वा क्रियारूपं वा कार्यं जनयन्ति स्वव्या-
रेण । तत्र तेषां करणान्तरापेक्षाभावात् । प्राणादीनां पुनः
प्राणादिमत्त्वं बाधितं स्यात् । भगवतो माहात्म्यविरोधश्च । अतः
स्वार्थनिर्वाहार्थमन्यार्थे वर्त्तते पञ्चजनवाक्यस्य च अतो बुद्धेः
पञ्चवृत्तीर्जनयन्तीति प्राणादयः पञ्चजनाः ।

संशयोऽथ विपर्ययासौ निश्चयः स्पृतिरेव च ।

स्वाप इत्युच्यते बुद्धेर्लक्षणं वृत्तितः पृथगिति ॥

तेषां तत्तत्प्रकारकं स्वकार्यजननं न स्वतः किन्तु भगवत इति
द्वयोरेकार्थत्वे सर्वं सङ्गतं स्यात् । खण्डत्वाच्च शेषत्वं सर्वप्रव-
र्त्तकत्वाद्भगवतो न माहात्म्यविरोधः । तत्र प्राणशब्देन त्वक्-
प्राणप्राणा गृहीता रसनाचान्ने प्रतिष्ठितेत्यन्नं गृहीतं वाग्वा
तेजसि अन्ता चान्नञ्चैकत्र भवतः । सहभावित्वात् क्वचिदेक-
ग्रहणं क्वचिदुभयग्रहणमिति । तेनैते सर्वे पञ्चैव भवन्त्यतिरि-
च्यते परमाकाशः । तस्मात् प्राणादय एव पञ्चजना इति न
तन्मतसिद्धिः ॥

ज्योतिषैकेषामसत्यन्ने ॥ १३ ॥

काखपाठे अन्नस्यान्नमिति नास्ति । तदा कथं पञ्च तत्राह । ज्योतिषा संख्यापूर्तिः तेषां । यस्मादर्वाक् संवत्सर इति पूर्वपठितो मन्त्रः । तत्र तद्देवा ज्योतिषां ज्योतिरिति अन्नस्थाने ज्योतिर्ग्राह्यम् । व्याख्यातं पूर्वमेव । तस्मात् सिद्धं न तन्मतस्य श्रुतिमूलत्वम् ।

कारणत्वेन चाकाशादिषु यथाव्यपदिष्टोक्तेः ॥ १४ ॥

श्रुतेर्विप्रतिषेधात् सृष्टिरेव ग्राह्येति मतं दूरीकर्तुं श्रुतिविप्रतिषेधो नास्तीत्यधिकरणमारभते । तत्र श्रुतौ सृष्टिभेदा बहवः । क्वचिदाकाशादिकाः आत्मन आकाशः सम्भूत इति । क्वचित्तेजःप्रभृतिकाः तत्तेजोऽसृजतेति । क्वचिदन्यथैव एतस्माज्जायते प्राण इति । इदं सर्वमसृजतेति च । एवं क्रमव्युत्क्रमानेकविधसृष्टिप्रतिपादकत्वात् वस्तुनोद्दैरूप्यासम्भवात् ग्रहात्वा अनुप्रजा पशवः प्रजायन्त इतिवत् सृष्टिवाक्यान्यर्थात्वात्वेन ब्रह्मस्वरूपज्ञानार्थत्वाद्धारोपापवादन्यायेन न वेदात् ब्रह्मणः कारणत्वं सिध्यति । अतः परिदृश्यमानजगतः कारणान्वेषणे क्रियमाणे वाह्यावाह्यमतभेदेषु सत्सु कपिलस्य भगवत्ज्ञानांशावतारत्वात् तन्मतप्रकारेणैव जगद्भवस्थोचितेत्येवं प्राप्ते उच्यते । न सृष्टिभेदेषु ब्रह्मणः कारणत्वे विप्रतिपत्तिः । सर्वप्रकारेषु तस्यैव कारणत्वोक्तेः । आकाशादिषु कारणत्वेन ब्रह्म यथा व्यपदिष्टमेवैकत्र अन्यत्रापि तदेव कारणत्वेनोक्तम् । न तस्य कार्यं कारणञ्च विद्यत इत्यादिनिराकरणन्तु लौकिक-

कर्तृत्वनिषेधपरं तस्यैव प्रतीतेः । सर्व्ववैलक्षण्यार्थं वैदिकानाम-
बाधितार्थैकवाक्यत्वस्याभिप्रेतत्वादिति चकारार्थः । कार्य्यप्रकारे
भेदसु माहात्म्यज्ञापको न तु बाधकः । बहुधाकृतिसामर्थ्यं लोके-
ऽपि माहात्म्यसूचकमिति । तस्मान्न श्रुतिविप्रतिषेधात् सृष्टि-
परिग्रह इति सिद्धम् ।

समाकर्षात् ॥ १५ ॥

पुनरन्यथाशङ्क्य परिहरति । ननु क्वचिदसद्वा इदमग्र
आसीदिति । क्वचित् सदेव सौम्येदमग्र आसीत् । तद्वैक आहु-
रसदेवेदमग्र आसीत् । अव्याकृतमासीत् । नासदासीन्नो सदा-
सीत् तम आसीदित्यादिवाक्येषु ब्रह्मणोऽपि विगानं श्रूयते ।
तद्वैक आहुरिति कर्मवत् पदान्तरं सम्भवति । नह्यसत्तमः-
शब्दैर्ब्रह्म प्रतिपादयितुं शक्यते असन्नेव स भवतीति बाधात् ।
आदित्यवर्णं तमसः परस्तादिति च । तस्मात् कारणत्वेनापि
श्रुतिविप्रतिषेधात् ब्रह्मकारणं नेत्येवं प्राप्ते उच्यते । समाकर्षात् ।
आकृष्यते स्वस्थानात् च्याव्यत इत्याकर्षः । सर्व्वेष्वेतेषु वाक्येषु
असदादिपदानां न निरात्मकत्वादर्थ्या उच्यन्ते किन्तु वैलक्ष-
ण्येन । सर्व्वशब्दवाच्यत्वं च सिद्धं ब्रह्मणः । यथा को अद्वा
वेद क इह प्रवीचत् । सर्व्वे वेदा यत् पदमामनन्ति । यतो
वाचो निवर्त्तन्ते । मनसैवानुद्द्रष्टव्य इत्यादि सर्व्वे विरुद्धधर्मा
भगवत्युच्यन्ते । एवमनेकविरुद्धशब्दवाच्यत्वं लोकप्रसिद्धतादृ-
शार्थत्वात् समाकर्षाद्वगम्यते । तं यथा यथोपासते तथा भव-
तीति फलज्ञापनार्थं असन्नेव स भवतीति यथा कंसादीनां

मारकः ! तद्वैक आहुरित्यत्र सर्वप्रपञ्चवैलक्षण्यं प्रपञ्चरूपोऽपि स इति प्रथमः पक्षः । अव्याकृतमसत्पक्षेण तुल्यं नासदासीदिति मनस्तदपि ब्रह्म । तम आसीदित्यनभिव्यक्तम् । कर्मणोऽपि भगवत्त्वात् पूर्वकाण्डेऽपि तस्मादेव सृष्टिः न हि तमस्तः स्वेन गूढत्वं लोके सम्भवति । अतः क्वचिद्विलक्षणात् क्वचिद्विलक्षणात्* ब्रह्मणो जगत् । भगवत्त्वादेव स्वयंकर्तृकता च । सम्भवति चैकवाक्यत्वे अज्ञानान्निराकरणञ्चायुक्तम् । तस्मात् शब्दवैलक्षणेन श्रुतिप्रतिषेधो वक्तुं न शक्य इति सिद्धम् ।

जगदाचित्वात् ॥ १६ ॥

एवं शब्दविप्रतिषेधं परिहृत्यार्थविप्रतिषेधं परिहरति । कौशीतकिब्राह्मणे बालाक्यजातशुद्धसंवादे बालाकिरजातशत्रवे ब्रह्मोपदेष्टुमागतः आदित्यादि दश्रिणेष्विपुरुषपर्यन्तं परिच्छिन्नब्रह्मोपासनाभ्युक्त्वा तथा निराकृते तमेव ज्ञानार्थमुपससाद् । ततः सुप्तपुरुषसमीपमुभावागत्य ब्रह्मवाद्यं चक्रतुः । तत्र क्वैष एतद्बालाके पुरुषोऽश्रियष्टेत्यादौ जीवः प्रकान्तः । तस्मादेव सर्वोत्पत्तिरुक्ता ब्रह्मणोऽप्यनुप्रवेशश्च । तत्र सन्देहः जीवएव ब्रह्मसहितः कर्त्ता ब्रह्मैव वेति । तत्र जीवएव कर्त्ता सर्वस्य जगती ब्रह्मत्वादयः तस्य धर्मा राजत्ववद्यजमानत्ववद्वा । अस्मिन् प्रकरणे ब्रह्मोपक्रमेण जीवपर्यवसानोक्तेः सर्वत्रैव ब्रह्मत्वेनोक्तो जीवएव कर्त्ता । तथा सति लोकेऽपि जीवकर्तृत्वं सहजं भवेत् । बन्धमोक्षव्यवस्था च एवं सत्यर्थात् प्रकृतेरेव

* क्वचिद्विलक्षणादिति कपलके नास्ति ।

फलित्वतीत्येवं प्राप्ते उच्यते । जगद्वाचित्वात् । एतेषां पुरुषाणां कर्त्ता यस्य चैतत् कर्मण्युपक्रमे एतच्छब्देन जगदुच्यते । पुरुषशब्देन च जीवः । तज्जड़जीवात्मकं जगत् ब्रह्मकर्तृकमिति पूर्वसिद्धम् । तदनुरोधेनापि * ब्रह्मपरत्वमेवोचितम् । नतु सर्वविप्लवोऽभ्युतकल्पना च । अतः सुषुप्तावपि ब्रह्मण्येव लयस्तस्मादेव सर्वमिति ज्ञातव्यं । प्राणात्मशब्दवाच्यत्वं तु पूर्वमेव सिद्धम् । तस्मान्न जीवाधिष्ठिता प्रकृतिः कारणं ।

जीवमुख्यप्राणलिङ्गादिति चेत्तद्व्याख्यातम् ॥ १७ ॥

किञ्चिदाशङ्क्य परिहरति । नन्वत्र जीवएव प्रक्रान्तः । कौष एतदालाके पुरुषोऽयिष्टेति । ब्रह्मत्वद्यापि न सिद्धमेतादृशत्रैतादृशमिति । अतः शयनीत्यानलक्षणजीवधर्मदर्शनात् तस्यैव ब्रह्मत्वं जगत्कर्तृत्वञ्च तत् स्वतोऽनुपपन्नं प्रकृतौ फलित्वति । अथवा । मुख्यप्राणलिङ्गमप्यत्रास्ति प्राण एवैकधा भवतीति । सुषुप्तौ तस्यैव वृत्तिरूपलभ्यते । विद्यमानादेव सर्वोत्पत्तिप्रलयौ । स च प्रकृत्यंशः । अतो जड़ादेव प्रधानात् सृष्ट्यावपि सर्वोत्पत्तिः । अतोऽस्मात् प्रकरणात् जीवद्वारा साक्षाद्वा प्रकृतेः कारणत्वमित्येवं प्राप्ते उच्यते । तद्व्याख्यातं । एतयोरुभयलिङ्गत्वमेव नास्तीति आश्रयत्वादिह तद्योगादित्यत्र सर्वमेव कार्यं भगवतएव नान्यस्मादिति । अतोऽस्मात् ब्रह्मवादेव सिद्धमिति न प्रकृतिवादः ।

अन्यार्थन्तु जैमिनिः प्रश्नव्याख्यानाभ्यामपि
चैवमेके ॥ १८ ॥

स्वमतेन परिहारमुक्त्वा नियतधर्मवादेनापि परिहार-
माह । स्वापप्रतिबोधौ जीवधर्माविव । चक्षुरादिलयाधारत्वं
प्राणस्येति । तस्मिन्नपि पक्षे अन्यार्थं तद्वर्त्मकीर्तनं । भेदे हि
तन्निराकरणमवश्यं कर्तव्यमिति तुशब्दः । ब्रह्मप्रतिपत्त्यर्थमेव
जीवलयोद्गमी मृतिवैलक्षण्येन प्राणकीर्तनमाश्रयब्रह्मबोधाय ।
कुत एतदवगम्यते तत्राह । उपक्रमोपसंहाराभ्यामेवावगम्यते ।
यो वै बालाक एतेषां पुरुषाणामित्युपक्रमे मुख्यं ब्रह्मैव निर्दिष्टं ।
तज्ज्ञानेनासुरजयः सर्वेषां भूतानां श्रेष्ठं स्वाराज्यमाधिपत्यं-
चेति फलं । न ह्येतद्वयममुख्ये संभवति । अपिच । प्रश्नव्याख्या-
नाभ्यां । कौष एतद्बालाके पुरुषोऽशयिष्टेति प्रश्नः । तत्र जीवस्य
ज्ञातत्वाद्दधिकरणमेव न ज्ञातं । यत्रैष एतद्बालाके पुरुषोऽशयि-
ष्टेति व्याख्यानं न हि नाडीर्ज्ञापयितुं व्याख्याति किंतु प्रति-
ज्ञातं ब्रह्म । कथमेतदवगम्यते । नाडीव्यतिरिक्त आत्मा ज्ञाप्यत
इति । तत्राह । एवमेके । एके शाखिनो वाजसनेयिनः ।
तत्रापि दृप्तबालाकिब्राह्मणे सहोवाचाजातशत्रुर्यत्रैष एतत्
सुप्तोऽभूत् य एष विज्ञानमयः पुरुषस्तदेषां प्राणानां विज्ञानेन
विज्ञानमादाय य एषोऽन्तर्हृदय आकाशस्तस्मिन् श्रुते इत्यत्रा-
काशशब्देन ब्रह्म सता सौम्य तदा सम्पन्नीभवतीति च स्वंह्य-
पीतोभवतीति च । तस्मादाधारभूतब्रह्मज्ञापनार्थत्वाज्जीवमुख्य-
प्राणलिङ्गात् प्रकृतिवादइत्यसङ्गतं ।

वाक्यान्वयात् ॥ १९ ॥

पुनर्जीवब्रह्मवादेन प्रकृतिकारणवादमाशङ्क्य परिहरति ।
 बृहदारण्यके चतुर्थे षष्ठे च याज्ञवल्क्यमैत्रेयीसंवादे येनाहं
 नामृतास्यां किमहं तेन कुर्यामिति विरक्तिमुक्त्वा यदेव भगवान्
 वेद तदेव मे ब्रूहीति पृष्टे तामभिसुखीकृत्य न वारे पत्युः कामा-
 येत्यादिना अमृतत्वाय ज्ञानमुपदिशति । षष्ठे पुनरुपसंहारेऽप्येता-
 वदरे खल्वमृतत्वमिति होक्त्वा याज्ञवल्क्यः प्रवव्राजेति । तत्र जीवस्य
 प्रकरणित्वं ब्रह्मणोवेति संशयः । तत्रात्मनः प्रियत्वं त्वप्रतीत्या
 पुत्राद्यपेक्षया बोधयन् जीवमेवोपक्रमे आत्मत्वेन वदति ।
 तदनु तत्र दर्शनादि विधत्ते तेन सर्व्वं विदितमिति फल-
 माह । तत्र कथमात्मज्ञानेन सर्व्वज्ञानमित्याकाङ्क्षायां ब्रह्म तं
 परादादित्यादित्यादिना इदं सर्व्वं यद्यमात्मेत्यन्तेन तस्यैव
 सर्व्वत्वमाह । तदनु कथमस्मिन् सङ्घाते आत्मज्ञानं भवतीत्या-
 काङ्क्षायां दुन्दुभ्यादिदृष्टान्तत्रयमाह । परम्परया बाह्याभ्यन्त-
 र्भेदेन । यथा महाकोलाहले दुन्दुभेर्हन्यमानस्य शब्दो गृहीतो
 भवति । तत्र करणं दुन्दुभिर्दर्शनं दुन्दुभ्याघातदर्शनं वा ।
 अनुमानद्वारा चित्ते तत्र निविष्टे तत्साक्षात्कारो भवतीति ।
 तथा आत्मनो बोधककार्यानुसन्धाने तत्साक्षात्कारो भवतीति ।
 तत्र कथं सर्व्वत्वमित्याकाङ्क्षायां ततएवोत्पन्नं सर्व्वं नामरूपा-
 त्मकं तस्मिन्नेव लीयत इति स यथेति द्वयेनाह । मध्येऽपि स एव
 नातिरिक्तं विप्रतीति स यथा सैन्धवघ्न इत्यनेनाह । आधेय-
 त्वेन तावन्मात्र*निराकरणायाह । न प्रेत्य संज्ञास्तीति ।

* तावन्मात्रता इति क० ।

कार्यातिरिक्तरूपं कथयितुं न शक्यत इति । तत्र विशेषाका-
 ङ्ग्यामतिरिक्ताकथने वञ्चकत्वमाशङ्क्य तत्परिहारायाह सहो-
 वाचेति । अविनाशोत्थनेन कार्यवैलक्षण्यं सिद्धवत्कारेणोक्ता-
 विषयसम्बन्धेन संसारमाह । मात्रासंसर्गस्वस्य भवतीति ।
 विशेषतस्त्वकथने हेतुमाह यद्वैतमित्यादिना यावत् समाप्ति ।
 चक्षुरूपमेव पश्यति नात्मानं । ननु रूपमप्यात्मेति चेत् तत्रा-
 पश्यन्वै तत् द्रष्टव्यत्वेन न पश्यति न हि द्रष्टृस्वरूपं दृश्यज्ञानेन
 ज्ञातं भवति अतद्रूपत्वात् । एवं द्रष्टृदृश्यव्यवहारे अज्ञानावस्थायां
 विशेषतस्तज्ज्ञानमशक्यमुक्त्वा ज्ञानोत्तरं कर्मकर्तृभाव एव नास्ती-
 त्याह । यत्र वा अन्यदिव स्यादित्यादिना । इदमेव हि ज्ञान-
 ममृतत्वमिति । तत्रादिमध्यावसानेषु जीवप्रकरणमित्येव प्रति-
 भाति । तस्य ब्रह्मता जगत्कर्तृत्वमित्येवोत्कर्षः* । नतु तस्मादन्यत्
 ब्रह्मत्वेन वक्तुं युक्तमर्थविरोधाच्च । तस्माद्देदे सृष्टिवाक्यानामेतत्-
 न्यायेनान्यार्थत्वान्न ब्रह्म जगत्कारणमिति प्रकृतिवादएव युक्त
 इत्येवं प्राप्ते उच्यते । वाक्यान्वयात् । इदं वाक्यं भगवत्येवान्वेति ।
 नात्र जीवप्राधान्यगन्धोऽपि । सर्वत्र भगवदन्वयेनैव जीवस्यापि
 प्रियत्वम् । तस्यैव सुखरूपत्वात् । सर्वोपनिषदनुरोधेनैवास्याप्य-
 र्थस्य वक्तुमुचितत्वात् तमेव विदित्वाऽतिमृत्युमेति आनन्दा-
 द्भेदव खल्विमानि भूतानि जायन्ते सर्व एवात्मानो व्युच्चरन्ति एष
 ह्येवानन्दयातीत्यादिश्रुतिसहस्रैर्निःसन्दिग्धैर्ब्रह्मणः स्वरूपं कार्य-
 मंशाश्च प्रतिपादिता इतीदमपि वाक्यं तत्परमेवोचितं । सर्व-

* इत्युत्कप इति क० ।

व्यवहारस्य तन्मूलकत्वेन पूर्वमुक्तत्वात् । विषयस्पर्शा विज्ञात-
त्वमपि तस्यैव । एवं सति सर्वमेव सङ्गतम् भवेत् । अतो
वाक्यान्वयान्न जीवपरत्वं येन प्रकृतिवादः स्यादिति ।

प्रतिज्ञासिद्धेर्लिङ्गमाश्रयः ॥ २० ॥

नियतधर्मवादिनामपि मतेन प्रकृते सिद्धान्तं वक्तुं पञ्चा-
न्तराण्याह । तत्र ब्रह्मवादैकदेशिवादाः सन्ति । तत्र जीवो
नाम स्वस्य भोगनिष्पत्त्यर्थं स्वांशो भगवता कृतो विस्फुलिङ्गव-
दित्याश्रयः मन्यते । अनादिसिद्धएव जीवश्चैतन्यमात्रं शरी-
रादिसङ्घाते प्रविष्ट इति चिति तन्मात्रेण प्रवेशे च मोक्ष इति
च औडुलोमिराचार्यः । काशकृत्स्नसु आसक्त्या विषयभोक्तरूपं
भगवत एव जीव इति । तेऽपि स्वमतानुसारेणत्र परिह-
रन्ति । तत्र पुत्रादिप्रियसहवचनात् जीवप्रकरणमेवैतदित्याशङ्क्य
जीवोपक्रमस्यान्यत् प्रयोजनमित्याह । प्रतिज्ञासिद्धेरिति षष्ठी ।
तस्या लिङ्गं अंशत्वाज्जीवस्य तदभेदेनोपक्रमः प्रतिज्ञासिद्धेर्लिङ्गं
भवति । एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानं प्रतिज्ञा । तस्यैवाग्रे व्युत्-
पाद्यमानत्वात् तस्या एतत् साधकं यथा जीवो भगवानेवं
जड इति आश्रयः मन्यते । श्रोतव्यादिविषयसु भगवानेव ।
तस्मान्नियतधर्मजीववादेऽपि न जीवोपक्रमोदोषः ।

उत्क्रमिष्यत एवम्भावादित्यौडुलोमिः ॥ २१ ॥

लिङ्गमित्यनुवर्तते । यदत्र जीवोपक्रमेण भगवतः श्रव-
णादिकमुक्तं तत् संसारभावात् उत्क्रमिष्यतीति जीवस्य लिङ्गं
मुक्तौ जीवो भगवानेव भविष्यतीति ज्ञापकं । अन्यथा सैव कथम-

मृता भवेदिति इति शब्दो हेतौ स्त्रिया विश्वासार्थं गौण-
प्रियवैराग्यार्थञ्च जीवोपक्रमः कर्त्तव्य एवेति औडुलोमिरा-
चार्यो मन्यते । तस्मात् भिन्नजीवपक्षेऽपि नात्र दूषणम् ।

अवस्थितेरिति काशकृत्स्नः ॥ २२ ॥

लिङ्गमित्येव भगवतएवावस्था जीव इति । अतः संसार-
दशायामपि जीवो ब्रह्मेति नात्रोत्क्रमणमुपचारो वा । अन्यथा
कथमात्मनसु कामाय सर्व्वं प्रियं भवतीति नह्यन्यस्य सर्व्वं
प्रियं भवति । मोक्षसु ज्ञानमेव उत्तरत्र कर्त्तव्याभावात् । अव-
स्थया व्यवसायात् सिद्धान्ताद्विशेषः । इति शब्देनैतावदरे
खल्वमृतत्वमित्युपसंहारो हेतुरस्य पक्षस्येति काशकृत्स्ने-
मन्यते । तस्माज्जीवोपक्रमो भगवतएवावस्थाविशेषो जीव इत्यस्य
पक्षस्य लिङ्गम् । तस्मान्मैत्रेयोब्राह्मणेनापि जीवद्वारा प्रकृति-
कारणवादासिद्धिरिति सिद्धम् ।

प्रकृतिश्च प्रतिज्ञादृष्टान्तान्परोधात् ॥ २३ ॥

एवं प्रकृतिकारणवादनिराकरणेन ब्रह्मणएव कारणत्वे
सिद्धेऽप्यर्द्धजरतीयतयोभयस्थापनपक्षं परिहर्त्तुमधिकरणमार-
भते । ननु ब्रह्मकारणतां न निराकुर्मः । श्रुतिसिद्धत्वात् ।
किन्तु समवाधिकारणं प्रकृतिरेव कार्य्यकारणयोरवैलक्षण्यात् ।
समवायिकारणानुरोधि हि कार्य्यं । अन्यत् सर्व्वं भगवानसु ।
अपेक्ष्यते च समवायिनिमित्तयोर्भेदः । कर्मण्यपि श्रुतिस्मृति-
समवायो धर्मः । एवं ब्रह्मवादेऽपि स्मृत्युक्ता प्रकृतिः समवायि
कारणं ब्रह्म निमित्तकारणमित्येवं प्राप्ते उच्यते । प्रकृतिश्च

निमित्तकारणं समवायिकारणञ्च ब्रह्मैव । प्रकृतिपदप्रयोगात् ।
 स्मृतिसिद्धतृतीयसर्वधर्मापदेशः । चकारात् यत्रेत्यादिसर्व
 संग्रहः । कुत एतत् । प्रतिज्ञादृष्टान्तानुपरोधात् । प्रतिज्ञा ।
 अपि वा तमादेशमप्राप्तो येनाश्रुतं श्रुतं भवत्यमतं मतं भवत्य-
 विज्ञातं विज्ञातं भवतीति । दृष्टान्तः । यथैकेन मृत्पिण्डेन
 सर्वं मृत्प्रयं विज्ञातं स्यादित्यादि । प्रतिज्ञादृष्टान्तयोरनुपरोधः
 अबाधनं तस्मात् समवायिकारणज्ञानेन हि कार्यज्ञानम् ।
 उभयोर्ग्रहणमुपचारव्यावृत्त्यर्थम् उपक्रमोपसंहारवत् । प्रतिज्ञा-
 मात्रत्वे अदृष्टद्वारापि भवेत् । दृष्टान्तमात्रत्वे त्वनुमानविधया
 स्यात् । तथा सति सर्वसमानधर्मवत् ब्रह्म स्यात् न सम-
 वायिकारणम् । उभयोर्ग्रहणे तु प्रतिज्ञाया दृष्टमेव द्वारमिति
 समवायित्वसिद्धिः ।* कार्यकारणयोर्भेदाभेदमतनिराकरणाय
 पिण्डमणिनखनिकृन्तनग्रहणं । तथा सति यत्र क्वचिद्भगवान्
 ज्ञातः सर्वत्र ज्ञातो भवति सर्वञ्च ज्ञातं भवतीति सामान्य-
 लक्षणप्रत्यासत्तिनिराकरणाय च वाचारम्भणं विकारो नामधेय-
 मिति अलोकत्वनिराकरणाय च मृत्तिकेत्येव सत्यमिति ब्रह्मत्वे-
 नैव जगतः सत्यत्वं नान्यथेति । सामान्यलक्षणप्रत्यासत्ति-
 निराकरणञ्च स्पष्टमेवाग्रे त्रीणि रूपाणीत्यत्र करिष्यति । अतो
 ब्रह्मरूपेण सत्यस्य जगतो ब्रह्मैव समवायिकारणम् । देहात्म-
 बुद्धिस्तु सत्यां विकारबुद्धौ दोषः । श्रुतिसामर्थ्यं प्रमाणमित्युक्तम् ।
 तस्मात् ब्रह्मैव समवायिकारणं न प्रकृतिः ।

* समवायित्वसिद्धिरिति क० ।

अभिधोपदेशाच्च ॥ १४ ॥

लिङ्गान्तरमाह । सोऽकामयत बहुस्यां प्रजायेयेतीत्यत्र कामनं तस्याभिधानम् आप्तकामत्वान्न कामना । तदभिधानं सृष्टावुपदिश्यते । बहुस्यामिति स्वस्यैव बहुरूपत्वाभिधानेन सृष्टं स्वयमेव भवति । सुवर्णस्यानेकरूपत्वं सुवर्णप्रकृतिकत्व एव । अध्यासाभावात् गौणत्वापत्तेश्च । न हि मुख्यं बहुभवनं योगिनां सम्भवति । सर्वभवनसामर्थ्यान्मुख्ये सम्भवति गौणकल्पनाया अन्याय्यत्वात् । चकारादिदं सर्वं यदयमात्मेति कार्यस्य ब्रह्मत्वश्रुतिर्ब्रह्मप्रकृतित्वे सम्भवति नान्यथा । अथवा । सर्वं खल्विदं ब्रह्म तज्जलानिति शान्त उपासीतेति तस्य जगद्रूपत्वेनाभिधानमुपदिश्यते । तद्ब्रह्मसमवायित्वे घटत इति चकारादेकत्वेन पृथक्त्वेन बहुधा विश्वतोमुखमिति ।

साक्षाच्चोभयान्नात् ॥ २५ ॥

लिङ्गमुक्त्वा श्रुतिमेव प्रमाणमाह । साक्षात् श्रुत्यैव समवायित्वमुच्यते । चकारात् सृत्यापि । कथं श्रुत्योच्यते । तत्राह । उभयान्नात् । ब्रह्मणः सकाशात् ब्रह्मण्येव च सृष्टिप्रलययोः आन्नात् । सर्वाणि ह वा इमानि भूतान्याकाशादेव समुत्पद्यन्ते आकाशं प्रत्यस्तं यन्तीति । अहं सर्वस्य जगतः प्रभवः प्रलयस्तथेति च । नह्येतस्मिन्निमित्तत्वे सम्भवति सुवर्णादिषु तथोपलब्धेः । लोकवेदन्यायेन साक्षात्त्वं । तस्मात् भगवानेव समवायिकारणम् ।

आत्मकृतेः परिणामात् ॥ २६ ॥

ननु सएव सर्वं सृजति स एवावति हन्ति चेति कर्तृत्व-
प्रतीतेराकाशादिवाक्यमप्यौपचारिकं भविष्यतीति तन्निराकर-
णाद्याह । आत्मकृतेः । तदात्मानं स्वयमकुरुतेति स्वस्यैव
कर्मकर्तृभावात् अविक्ततत्व*वचनाच्चालौकिकत्वम् । तथापि
ज्ञानार्थमुपपत्तिमाह । परिणामात् । परिणमते कार्याकारे-
णेति अविक्ततमेव परिणमते सुवर्णं सर्वाणि च तैजसानि ।
वृद्धेश्चालौकिकत्वात् ब्रह्मकारणत्वएव घटते । पूर्वावस्थान्यथा-
भावसु कार्यश्रुत्यनुरोधादङ्गीकर्तव्यः । वक्ष्यति च । श्रुतेसु
शब्दमूलत्वादिति । अन्यानि च युक्तिदूषणानि परिहरिष्यति ।
तस्मात् ब्रह्मपरिणामलक्षणं कार्यमिति जगत्समवाधिकारणत्वं
ब्रह्मण एवेति सिद्धम् ।

योनिश्च हि गीयते ॥ २७ ॥

चेतनेषु किञ्चिदाशङ्क्य परिहरति । नन्वसु जड़ानां ब्रह्मैक-
कारणत्वं । चेतनेषु तु योनिबीजयोः समवायित्वदर्शनात् पुरुष-
त्वात् भगवतो योनिरूपा प्रकृतिः समवायिकारणं भवतु ।
शुक्लशोणितसमवेतत्वाच्छरीरस्येत्याशङ्क्य परिहरति । योनिश्च
ब्रह्मैव । शाक्तवादनिराकरणाय चकारः । तत्र युक्तिश्रुती
प्रमाणयति हि गीयते इति । युक्तिस्त्वावत् सदेव सौम्येदमग्र
आसीदेकमेवाद्वितीयमिति पूर्वमेकमेव प्रतिज्ञातम् । आकाशा-
देव आनन्दाद्देवित्याद्येवकारैश्चानन्यकारणत्वं जगतीऽवगम्यते ।

* सुक्ततत्ववचनादिति क० ।

इतरापिचायां द्वैतापत्तेः । गीयते च । कर्त्तारमीशं पुरुषं ब्रह्म-
योनिं । यद्भूतयोनिं परिपश्यन्ति धीरा इति च । मम योनि-
र्महद्ब्रह्म तस्मिन् गर्भं दधाम्यहमिति । तासां ब्रह्म महद्यो-
निरहं बीजप्रदः पितेति च । अक्षरपुरुषोत्तमभावेन तथात्वं ।
तस्मात् योनिरपि भगवान् पुरुषोऽपि सर्व्वं वीर्य्यं जीवश्च
भगवानिति इदं सर्व्वं यदयमात्मेति सिद्धम् । तस्मात् केनाप्यं-
शेन प्रकृतिप्रवेशो नास्तीत्यशब्दत्वं सांख्यमतस्य सिद्धम् ।

एतेन सर्व्वे व्याख्याताः व्याख्याताः ॥ २८ ॥

ब्रह्मवादव्यतिरिक्ताः सर्व्वे वादाः अवैदिकाः वेदविरुद्धा-
श्वेत्याह । एतेन ब्रह्मवादस्थापनपूर्व्वकं सांख्यमतनिराकरणेन
सर्व्वे पातञ्जलादिवादा व्याख्याताः । अवैदिका अनुपयुक्ताश्च ।
वैदिकानां हि वेदः प्रमाणं । तस्मिन्नव्याकुले स्त्रान्तिप्रतिपन्ना
एव सर्व्वे वादा इति । एतत्सौकर्य्यार्थं विस्तरेणाग्रे वक्ष्यते ।
आवृत्तिरध्यायसमाप्तिवोधिका ।

इति श्रीवेदव्यासमतवर्त्ति श्रीब्रह्मभाचार्य्यविरचिते ब्रह्मसूत्राणुभाष्ये
प्रथमाध्यायस्य चतुर्थः पादः । प्रथमोऽध्यायः समाप्तः ।

द्वितीयोऽध्यायः ।

स्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्ग इति चेत् नान्यस्मृत्यनव-
काशदोषप्रसङ्गात् ॥ १ ॥

प्रथमाध्याये वेदान्तवाक्यानां विवादास्यदानां ब्रह्मपरत्वेन
समन्वयः प्रतिपादितः । अधुना श्रुतिस्मृत्यविरोधः प्रतिपाद्यते ।

भ्रान्तिमूलतया सर्व्वसमयानामयुक्तिः ।

न तद्विरोधाद्दचनं वैदिकं शङ्क्यतां व्रजेत् ॥

श्रुतिविप्रतिषेधस्ववश्यं प्रतिविधेयः । प्रथमचतुर्थपादे सर्व्व-
थानुपयोगे प्रतिपादिते स्मृतिप्रतिपादिते स्मृतिलवचनेन
प्रामाण्ये च यावत् तदप्रामाण्यं न प्रतिपाद्यते तावत् तद्विरोधः
परिहर्तुमशक्य इति तन्निराकरणार्थं प्रथमतः सूत्रत्रयमाह ।
तुल्यबलानां परस्परविरोधे न प्रकारान्तरस्थितिरिति ततो
युक्त्या श्रुतिविप्रतिषेधपरिहारः । ततो द्वितीये पादे वेद-
बाधकत्वाभावेऽपि तैरपि स्वातन्त्र्येण कश्चन पुरुषार्थः सेत्स्य-
तीत्याशङ्क्य बाह्याबाह्यमतान्येकीकृत्य निराकरोति भ्रान्ते-
स्तुल्यत्वात् । ततः सम्यग्वेदार्थविचारार्थैव वैदिकपदार्थानां
क्रमस्वरूपविचारः पादद्वयेन । अतः सम्पूर्णनाम्यध्यायेना-
विरोधः प्रतिपाद्यते* । कपिलादिमहर्षिहृतस्मृतेर्न मन्वादिव-
दन्यत्रोपयोगः सोत्तैकोपयोगित्वात् । तत्राप्यनवकाशे वैयर्थ्या-

* प्रथमाध्याये इत्यारभ्य प्रतिपाद्यते इत्यन्तं क-पुस्तके नास्ति । तप्तु अवश्यमेव
योजनीयम् ।

पत्तेरिति चेत् न कपिलव्यतिरिक्तशुद्धब्रह्मकारणवाचकस्मृत्यनव-
काशदीघप्रसङ्गः । अहं सर्वस्य जगतः प्रभवः प्रलयस्तथेति ।

इतरेषाञ्चानुपलब्धेः ॥ २ ॥

प्रकृत्यतिरिक्तानां महदादीनां लोके वेदे चानुपलब्धेः ।

एतेन योगः प्रत्युक्तः ॥ ३ ॥

सांख्यस्मृतिनिराकरणेन योगस्मृतिरपि निराकृता द्रष्टव्या ।
योगस्य वैदिकत्वशङ्कया भेदेन निराकरणम् ।

न विलक्षणत्वादस्य तथात्वं च शब्दात् ॥ ४ ॥

बाधकोऽयं तर्कः । अस्य जगतो विलक्षणत्वात् अचेतन-
त्वाच्चेतनं न कारणम् । विलक्षणत्वञ्च शब्दात् । विज्ञातञ्चा-
विज्ञातञ्चेति प्रत्यक्षस्य भ्रान्तित्वं मन्यमानस्येदं वचनम् ।

अभिमानिव्यपदेशस्तु विशेषानुगतिभ्याम् ॥ ५ ॥

मृदब्रवीत् । आपोऽब्रुवन् । तत्तेज ऐक्षत । ते ह वाच-
मूचुस्त्वं न उहायेति । एवमादिश्रुतिभिर्भूतेन्द्रियाणां चेतनत्वं
प्रतिपाद्यत इत्याशङ्क्य तु शब्देन निराकरोति । तत्तदभिमा-
निन्य एव देवतास्तथा वदन्ति । कुतः । वेद एव विज्ञातञ्चा-
विज्ञातञ्चेति चेतनाचेतनविशेषोक्तेः* । अनुगतत्वाच्च । अग्नि-
र्वाग्भूत्वा मुखं प्राविशदित्येवमादिविशेषानुगतिभ्यामभिमानित्व-
मित्यर्थः । देवतापदञ्च श्रुत्यन्तरे ।

* चेतनविशेषोक्तेरिति आदर्शपुस्तकसम्मतः पाठः ।

दृश्यते तु ॥ ६ ॥

परिहरति । तु शब्दः पक्षं व्यावर्त्तयति । दृश्यते हि कार्य-
कारणयोर्वैरूप्यं* केशगोमयवृश्चिकादौ । चेतनाद्चेतनोत्पत्ति-
निषेधे तदंशस्यैव निषेधः । तुल्यांशसम्पत्तिश्चेत् प्रकृतेऽपि सदंशः ।

असदिति चेन्न प्रतिषेधमात्रत्वात् ॥ ७ ॥

श्रुतौ कारणत्वेनासदुक्तमिति चेत् । न । प्रतिषेधार्थमेव
वचनम् । कथमसतः सज्जायेतेति । कार्यस्य वा पूर्वप्रतिषेधा
ब्रह्मकारणत्वाय ।

अपीतौ तद्वत्प्रसङ्गादसमञ्जसम् ॥ ८ ॥

पूर्वपक्षमाह । अपीतिलयः । कार्यस्य कारणलये तद्वत्
प्रसङ्गः । स्थूलसावयवत्वपरिच्छिन्नत्वाशुद्धत्वादिधर्मसम्बन्धाव-
श्यकत्वादसमञ्जसं ब्रह्मकारणवचनम् ।

न तु दृष्टान्तभावात् ॥ ९ ॥

नैवास्मदीये दर्शने किञ्चिदसामञ्जस्यमस्तीति तु शब्देन
परिहरति । स्वपक्षस्थापनपरपक्षनिराकरणयोर्विद्यमानत्वान्न तु
वचनम् । तत उत्पन्नस्य तत्र लये न कार्यावस्थाधर्मसम्बन्धः
शरावरुचकादिषु प्रसिद्धः । भवतां परं न दृष्टान्तोऽस्ति ।

स्वपक्षदोषाच्च ॥ १० ॥

स्वपक्षे चैते प्रतिवादिनः साधारणा दोषाः । निव्विशेषात्

* द्वैरूप्यमिति क० ।

प्रधानात् सविशेषस्य कार्यता तस्योत्पत्तिः । लये तद्धर्म-
सम्बन्धः । असत्कार्यवाद्प्रसङ्गः । तथैव कार्योत्पत्तौ कारण-
भावेन नियमाभावः । भावे वा मुक्तानामपि पुनर्बन्धप्रसङ्गः ।

तर्काप्रतिष्ठानादप्यन्यथानुमेयमिति चेदेवमप्य-

विमोक्षप्रसङ्गः ॥ ११ ॥

वेदोक्तेऽर्थे शक्यतर्केण प्रत्यवस्थातुमयुक्तं तर्कस्याप्रतिष्ठानात् ।
तर्कीनाम स्तोत्रेच्छिता युक्तिः । सा एकोक्ता नान्यैरङ्गीक्रियते ।
स्वतन्त्राणामृषीणां मतिभेदात् वस्तुनोद्वैरूप्यासम्भवात् निया-
मकाभावाच्च । अतो न तर्कस्य प्रतिष्ठा । पूर्वपक्षिणः परिहारः ।
अप्यन्यथानुमेयमिति चेत् एवमप्यन्यथा वयमनुमास्यामहे यथा
नाप्रतिष्ठादोषो भविष्यति । न हि कोऽपि तर्कः प्रतिष्ठितो
नास्तीति वक्तुं शक्यते । व्यवहारोच्छेदप्रसङ्गात् ।

आर्षं धर्मोपदेशञ्च वेदशास्त्राविरोधिना ।

यस्तर्केणानुसन्धत्ते स धर्मं वेद नेतरः ॥

इति स्मृतेः ॥

सावद्यतर्कपरिहारेण निरवद्यस्तर्कः प्रतिपत्तव्यो भवतीति
चेत् । एवमप्यविमोक्षप्रसङ्गः । ब्रह्मवादिनोऽनिर्दुष्टतर्कसद्भावेऽपि*
प्रकृतिवादिनस्तर्कस्य दोषाविमोक्षप्रसङ्गः । मूलनियमाभावात्
वैमत्यस्य विद्यमानत्वात् ।

एतेन शिष्टा परिग्रहा अपि व्याख्याताः ॥ १२ ॥

सांख्यमतस्य वैदिकप्रत्यासन्नत्वात् केषाञ्चित् शिष्टानां परि-

* निरवद्यतर्कसद्भावेऽपीति क० ।

ग्रहोऽप्यस्ति । अणुमायाकारणवादास्तु सर्वथा न शिष्टैः परिगृह्यन्त
इति तेषां तर्काः पूर्वोक्तन्यायेन सुतरामेव निरस्ता वेदितव्याः ।

भोक्तापत्तेरविभागश्चेत् स्यान्नोक्तवत् ॥ १३ ॥

कारणदोषं परिहृत्य कार्य्यदोषपरिहारार्थमारम्भः । भोग्यस्य
भोक्तापत्तिः । ब्रह्मणो निर्विशेषस्य कारणत्वात् भोक्तुर्भोग्यत्वं
भोग्यस्य च भोक्तृत्वमापद्येत । अतो न विभाग इति चेत् । स्यान्नो-
क्तवत् । यथा लोके कटककुण्डलादीनां सुवर्णकारणत्वेन सुवर्णा-
नन्यत्वेऽपि न कटकस्य कुण्डलत्वमेवमेव न भोग्यस्य भोक्तृत्वम् ।

तदनन्यत्वमारम्भणशब्दादिभ्यः ॥ १४ ॥

श्रुतिविरोधं परिहरति । वाचारम्भणं विकारो नामधेयं
मृत्तिकेत्येव सत्यमिति । तत्र विकारो वाङ्मात्रेणैवारभ्यते
न वस्तुत इत्यर्थः प्रतिभाति । तथा च सति कस्य ब्रह्म कारणं
भवेत् । अतः श्रुतिवाक्यस्यार्थमाह । आरम्भणशब्दादिभ्यस्तदन-
न्यत्वं प्रतीयते । कार्य्यस्य कारणानन्यत्वं न मिथ्यात्वं । ये पुन-
र्मिथ्यात्वं तामसबुद्धयः प्रतिपादयन्ति तैर्ब्रह्मवादाः सूत्रश्रुति-
नाशनेन तिलापः कृता वेदितव्याः । अन्तःप्रविष्टचोरवधार्थमेवैष
आरम्भः । अलौकिकप्रमेये सूत्रानुसारेणैव निर्णय उचितः ।
न स्वतन्त्रतया किञ्चित् परिकल्पनं तर्काप्रतिष्ठानादिति निरा-
कृतमेव । न चास्मिन्नपि सूत्रे मिथ्यात्वार्थः सम्भवति । एक-
विज्ञानेन सर्वविज्ञानोपक्रमबाधात् प्रकरणविरोधश्च । नवा-
विरोधभयपरित्यागेनैकमिदं सूत्रमन्यथा योजयन्नतिष्ठेत् इत्यलं
विस्तरेण ।

भावे चोपलब्धेः ॥ १५ ॥

भाव एव विद्यमान एव घटे घटोपलब्धिः नाभावे ।
चकारान् मृत्तिकेत्येव श्रुतिः परिगृहीता । वाङ्मात्रेण च
उपलब्धे मिथ्यैवात्र घटोऽप्यस्तीत्युक्ते उपलब्धेत । इदं सूत्रं
मिथ्यावादिना न ज्ञातमेव । अतएव पाठान्तरकल्पनम् ।

सत्त्वाच्चावरस्य ॥ १६ ॥

अवरस्य प्रपञ्चस्य सत्त्वात् त्रैकालिकत्वात् ब्रह्मत्वं । सदेव
सौम्येदमग्र आसीत् यदिदं किञ्च तत् सत्यमित्याचक्षत इति श्रुतेः ।

असद्व्यपदेशान्नेति चेन्न धर्मान्तरेण
वाक्यशेषात् ॥ १७ ॥

असद्वा इदमग्र आसीदिति श्रुत्या प्रागुत्पत्तेः कार्यस्या-
सत्त्वं बोध्यत इति चेत् । न । अव्याकृतत्वेन धर्मान्तरेण तथा
व्यपदेशः । कुतः । वाक्यशेषात् । तदात्मानं स्वयमकुरुतेति
स्वस्यैव क्रियमाणत्वात् इदमासीत्यदप्रयोगाच्च ।

युक्तेः शब्दान्तराच्च ॥ १८ ॥

युक्तिस्तावत् समवेतमेव कार्यं सदुत्पाद्यत इति सम्बन्धस्य
द्विनिष्ठत्वात् नित्यत्वाच्च कारणान्तरेणापि परम्परया सम्बन्धः ।
असम्बद्धोत्पत्तौ तु मिथ्यात्वमेव प्रवृत्तिस्वभिव्यक्त्यर्थामिति ।
शब्दान्तरम् । सच्छब्दादात्मशब्दः आत्मानं स्वयमकुरुतेति ।

पटवच्च ॥ १९ ॥

यथा संवेष्टितः पटो न व्यक्तं गृह्यते विसृज्यते तथा
आविर्भावानाविर्भावेन जगतोऽपि ।

यथा च प्राणादिः ॥ २० ॥

यथा प्राणापानानां नियमने जीवनमात्रम् अनियमने
आकुञ्चनादि नैतावता* प्राणभेदः पूर्वमसत्त्वं वा तथा जग-
तोऽपि । ज्ञानक्रियाभेदात् सूत्रद्वयम् ।

इतरव्यपदेशाद्विताकरणादिदोषप्रसक्तिः ॥ २१ ॥

ब्रह्मणो जगत्कारणत्वे इतरस्य जीवस्यापि ब्रह्मत्वात् तद्धितं
कर्त्तव्यं तन्न करोतीति तदकरणादिदोषप्रसक्तिः । तत् सृष्ट्वा
तदेवानुप्राविशत् । अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्य नामरूपे
व्याकरवाणीति तस्यैव जीवस्य व्यपदेशात् ।

अधिकन्तु भेदनिर्देशात् * ॥ २२ ॥

तु शब्दः पक्षं व्यावर्त्तयति । यदि ब्रह्म तावन्मात्रं भवेत्
तदायं दोषः । तत् पुनर्जीवाज्जगतश्चाधिकम् । कुतः । भेदनिर्दे-
शात् । द्रष्टव्यादिवाक्येषु कर्मकर्त्तृव्यपदेशात् विज्ञानानन्दव्यप-
देशाद्वा । नहि सम्पूर्णोऽशस्य हितं नियमेन करोति । सर्व-
न्द्रियव्यापाराभावप्रसङ्गात् । स्वलीलयैकं तु करोत्येव ।

अश्मादिवच्च तदनुपपत्तिः ॥ २३ ॥

पार्थिवत्वाविशेषेऽपि हीरमाणिक्यपाषाणानां पलाश-
चम्पकचन्दनानाम् उच्चनीचत्वमेवं जीवस्यांशत्वाविशेषेऽपि
ब्रह्मादिस्थावरान्तानामुच्चनीचत्वम् । कार्यवैलक्षण्यं तदननु-
रोधश्च दर्शितः ।

* नैव तावता इति क० ।

† भेदव्यपदेशात् इति क० ।

उपसंहारदर्शनान्नेति चेत् क्षीरवद्धि ॥ २४ ॥

ब्रह्मैकमेव जगत्कारणमित्युक्तम् । तन्नोपपद्यते । कुलाला-
देश्चक्रादिसाधनान्तरस्थोपसंहारदर्शनात् सम्यादनदर्शनादिति
चेत् । न । क्षीरवद्धि । यथा क्षीरं कर्त्तारमनपेक्ष्य दधिभवन-
समये दधि भवति एवमेव ब्रह्मापि कार्य्यसमये स्वयमेव
सर्व्वं भवति ।

देवादिवदपि लोके ॥ २५ ॥

स्वतोभिन्नकरणे दृष्टान्तः । यथा देवर्षिपितरो बाह्यनिर-
पेक्षा एव स्वयोगबलेन सर्व्वं कुर्व्वन्ति एवं ब्रह्माप्यनपेक्ष्य तत्सम-
वायं स्वतएव सर्व्वं करोति ।

कृतस्त्रप्रसक्तिर्निरवयवत्वशब्दकोपो वा ॥ २६ ॥

यद्येकमेव ब्रह्म स्वात्मानमेव जगत् कुर्यात् तदा कृतस्त्रं
ब्रह्मैकमेव कार्य्यं भवेत् । अथांशभेदे न व्यवस्था । तथा सति
निरवयवत्वश्रुतिविरोधः । निष्कलं निष्क्रियं शान्तमिति ।

श्रुतेस्तु शब्दमूलत्वात् ॥ २७ ॥

तु शब्दः पक्षं व्यावर्त्तयति । श्रुतेः * श्रूयत एव द्वयमपि ।
नच श्रुतं युक्त्या बाधनीयं । शब्दमूलत्वात् शब्दैकसमधिगम्यत्वात् ।
अचिन्त्याः खलु ये भावा न तांस्तर्केण योजयेत् । अर्वाचीन-
विकल्पविचारकुतर्क † प्रमाणाभासशास्त्रकलिलान्तःकरणदुरव-

* कपुस्तके श्रुतेरिति नास्ति ।

† कुतर्के इति क० ।

ग्रहवादिनां विवादानवसरे * सर्व्वभवनसमर्थं ब्रह्मणि विरोधा-
भावाच्च । एवं परिहृतेऽपि दोषे स्वमत्याऽनुपपत्तिमुद्भाव्य सर्व्व-
संप्लवं वदन् मन्दमतिः सद्भिरुपेक्ष्यः ।

आत्मनि चैवं विचित्राश्च हि ॥ २८ ॥

सृष्टौ देशकालापेक्षापि नास्ति । आत्मन्येव सृष्टत्वात्
देशकालसृष्टावपि आत्मन्येव साधिकरणस्य सृष्टत्वाच्च । बहि-
रन्तश्च जगत्सृष्टिं वा आह । विशेषाभावेन अनन्तरोऽबाह्य इति ।
विरोधाभावो विचित्रशक्तियुक्तत्वात् सर्व्वभवनसमर्थत्वाच्च ।

स्वपक्षदोषाच्च ॥ २९ ॥

प्रधानवादिनोऽपि सर्व्वपरिणामसावयवत्वानित्यत्वादिदोषो
दुःपरिहरः । युक्तिमूलत्वाच्च तस्य । अचिन्त्यकल्पनायां प्रमाणा-
भावाच्च ।

सर्व्वोपेता च तद्दर्शनात् ॥ ३० ॥

सर्व्वशक्तिभिरूपेता उपगतः । चकारात् सत्यादिगुण-
युक्तश्च । कुतः । तद्दर्शनात् । तथा वेदे दृश्यते । यः सर्व्वज्ञः सर्व्व-
शक्तिः । सर्व्वकर्त्ता सर्व्वकाम इत्यादि ।

विकरणत्वान्नेति चेत् तदुक्तम् ॥ ३१ ॥

कर्त्ता इन्द्रियवान् लोके । ब्रह्मणो निरिन्द्रियत्वात् कथं
कर्त्तृत्वमिति चेत् । न । अस्य परिहारः पूर्व्वमेवोक्तः श्रुतेस्तु
शब्दमूलत्वादित्यत्र । अनवगाह्यमाहात्म्य श्रुतिरेव प्ररणं
नान्या वाचोयुक्तिरिति ।

* वादानवसरे इति क० ।

न प्रयोजनवत्त्वात् ॥ ३२ ॥

न ब्रह्म जगत्कारणम् । कुतः । प्रयोजनवत्त्वात् । कार्यं हि प्रयोजनवत् दृष्टं लोके । ब्रह्मणि पुनः प्रयोजनवत्त्वं सम्भावयितुमपि न शक्यते । आप्तकामश्रुतिविरोधात् । व्यधिकरणो हेतुः न समाप्तो वा ।

लोकवत् तु लीला कैवल्यम् ॥ ३३ ॥

तु शब्दः पक्षं व्यावर्त्तयति । लोकवत् लीला । नहि लीलायां किञ्चित् प्रयोजनमस्ति । लीलाया एव प्रयोजनत्वात् । ईश्वरत्वादेव न लीला पर्यनुयोक्तुं शक्या । सा लीला कैवल्यं मोक्षः । तस्य लीलात्वेऽप्यन्यस्य तत्कीर्त्तने मोक्ष इत्यर्थः । लीलैव कैवलेति वा ।

वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात् तथाहि दर्शयति ॥ ३४ ॥

कांश्चित् सुखिनः कांश्चित् दुःखिनश्च प्रलयञ्च कुर्वन् विषमो निर्घृणश्चेति चेत् । न । सापेक्षत्वात् । जीवानां कर्मानुरोधेन सुखदुःखे प्रयच्छतीति वादिविधनायैतदुक्तम् । वस्तुतस्त्वात्मसृष्टेर्वैषम्यनैर्घृण्यसम्भावनैव नास्ति । वृष्टिवत् भगवान् बीजवत् कर्म । श्रुतिरेव तथा दर्शयति । एष ह्येव साधु कर्म कारयति तं यमभ्यो लोकेभ्य उन्नियोषति । एष उ एवासाधु कर्म कारयति यमधोनिनीषति* । पुण्यो वै पुण्येन कर्मणा भवति पापः पापेन कर्मणेति च । सापेक्षमपि कुर्वन्नीश्वर इति माहात्म्यम् ।

* उभयत्रापि निनीषते इति क० ।

न कर्म विभागादिति चत् नानादित्वात् ॥ ३५ ॥

न कर्म विभागात् कार्योद्गमात् पूर्वं सम्भवति । पञ्चा-
खन्योन्याश्रय इति चेत् । न । अनादित्वात् । वीजाङ्कुरवत् प्रवा-
हस्यानादित्वात् ।

उपपद्यते चाप्युपलभ्यते च ॥ ३६ ॥

कथमनादित्वमिति चेत् । उपपद्यते । अन्यथा कस्य संसारः
कृतहान्यकृताभ्यागमप्रसङ्गश्च । उपलभ्यते च श्रुतिसृष्टयोः । अनेन
जीवेनात्मनेति सर्गादौ जीवप्रयोगादनादित्वं । तपसैव यथा-
पूर्वं स्रष्टा विश्वमिदं भवानिति च ।

सर्वधम्मापपत्तेश्च ॥ ३७ ॥

उपसंहरति । वेदोक्ता धर्माः सर्वे ब्रह्मणि उपपद्यन्ते ।
सर्वसमर्थत्वादिति ।

इति श्रीवेद्यासमतवर्ति श्रीब्रह्मभाचार्यविरचिते ब्रह्म-
सूत्राणुभाष्ये द्वितीयस्याध्यायस्य प्रथमः पादः ।

द्वितीयोऽध्यायः ।

रचनानुपपत्तेश्च नानुमानम् ॥ १ ॥

स्वतन्त्रतया सर्व्वे वादा* निराक्रियन्तेऽस्मिन् पादे । लोका-
नाम्भूर्भवादीनां अचेतनेन केवलेन प्रधानेन रचना नोपपद्यते ।
रचितत्वादेव न परिणामः सर्व्वस्य संश्लेषप्रसङ्गात् । अतश्चेतन-
कर्त्तृका रचना नाचेतनेन प्रधानेन कर्त्तुं शक्या । तस्मात् कारण-
त्वेन † प्रधानं नानुमातव्यम् । अन्यथोपपत्त्या बाधितमेवानु-
मानमिति चकारार्थः ।

प्रवृत्तेश्च ॥ २ ॥

भुवनानि विचार्य्य जनान् विचारयति । सर्व्वस्य तत्परि-
णामे प्रवृत्तिर्नोपपद्यते । प्रधानस्य वा प्रथमप्रवृत्तिः । यद्यपि
प्रधानकारणवादे फलपर्य्यन्तमङ्गीक्रियमाणे न किञ्चित् दूष-
णम् कृतिमात्रस्य प्रधानविषयत्वात् तथापि वादिनं प्रति
लोकन्यायेन वक्तव्यम् । तत्र लोके चेतनाचेतनव्यवहारोऽस्ति ।
चेतनाश्चतुर्विधा जीवाः सशरीराः अलौकिकाश्च । अन्येऽचेतनाः
तत्रायेन विचारोऽचेति न किञ्चित् विचारणीयम् ।

पयोऽम्बुवच्चेत् तत्रापि ॥ ३ ॥

यथा पयो विचित्रफेनरचनां करोति । यथा वा नद्यादि-

* सर्व्ववादा इति क० ।

† कारणत्वेन इति क० ।

जलं स्वत एव स्यन्दत इति चेत् । न । तत्रापि दोहनाधिश्रयणे
मेधानां चेतनानामिव सत्त्वात् । व्याख्यानान्तरे त्वन्नाम्बुवदित्यु-
च्यत । द्वितीय * समाधानत्रीभयवादिसम्मतम् ।

व्यतिरेकानवस्थितेश्चानपेक्षत्वात् ॥ ४ ॥

प्रधानस्यान्यापेक्षाभावात् सर्व्वदा कार्य्यकारणमेव न व्यति-
रेकेण तूष्णीमवस्थानमुचितम् । पुरुषाधिष्ठानस्य तु तुल्यत्वात् ।
शेखरसांख्यमतेऽप्यैश्वर्य्यन्तदधीनमिति यथास्थितमेव दूषणम् ।

अन्यत्राभावाच्च न तृणादिवत् ॥ ५ ॥

तृणपल्लवजलानि स्वभावादेव परिणमन्ते एवमेव प्रधान-
मिति न मन्तव्यम् । अन्यत्र शृङ्गादौ दुग्धस्याभावात् । चका-
रात् चेतनक्रियाप्यस्ति । ततश्च लोकदृष्टान्ताभावाद्चेतनं प्रधानं
न कारणम् ।

अभ्युपगमेऽप्यर्थाभावात् ॥ ६ ॥

प्रधानवादाङ्गीकारेऽपि † प्रेक्ष्यकारित्वाभावात् न पुरुषार्थः
सिध्यति ।

पुरुषाश्मवदिति चेत् तथापि ॥ ७ ॥

प्रधानस्य केवलस्य कारणवादी निराकृतः । पुरुषप्रेरितस्य
कारणत्वमाशङ्क्य परिहरति । पुरुषः पङ्गुरन्धमारुह्यान्वोन्वोप-
काराय गच्छति । यथा वा अयःकान्तंसन्निधिमात्रेण लोहे

* द्वितीये इति क० ।

† प्रधानकारणवादाङ्गीकारेऽपि इति क० ।

क्रियामुत्पादयति । एवमेव पुरुषाधिष्ठितं पुरुषसन्निहितं वा प्रधानं प्रवर्त्तिष्यत इति चेत् तथापि दोषस्तदवस्थः । प्रधान-
प्रेरकत्वं पुरुषस्य स्वाभाविकम् प्रधानकृतं वा । आद्ये प्रधा-
नस्याप्रयोजकत्वं द्वितीये प्रधानदोषस्तदवस्थः । नित्यसम्बन्धस्य
विशिष्टकारणत्वेऽनिर्मोचः । अशक्तस्य तु मोक्षाङ्गीकारः सर्व-
थाऽनुपपन्नः ।

अङ्गित्वानुपपत्तेश्च ॥ ८ ॥

प्रकृतिपुरुषयोरङ्गाङ्गित्वे भवेदप्येवं । तच्च नोपपद्यते । पुरुष-
स्याङ्गित्वे ब्रह्मवादप्रवेशो मतहानिश्च । प्रकृतेरङ्गित्वे त्वनि-
र्मोचः* । अनेन परिहृतोऽपि मायावादो निर्लज्जानां हृदये
भासते ।

अन्यथानुमितौ च ज्ञशक्तिवियोगात् ॥ ९ ॥

अन्यथा वयं सर्वमनुमिमामहे यथा सर्वे दोषाः परि-
हृता भवेयुरिति चेत् । तथापि पूर्वं ज्ञानशक्तिर्नास्तीति
मन्तव्यं । तथा सति बीजस्यैवाभावात् नित्यत्वाच्चानिर्मोच †
इति ।

विप्रतिषेधाच्चासमञ्जसम् ॥ १० ॥

परस्परविरुद्धत्वान्मतवर्त्तिनां पञ्चविंशदिपक्षाङ्गीकारात् ।
वस्तुतस्त्वलौकिककार्ये वेद एव प्रमाणं नान्यदिति ।

* प्रकृतेरङ्गित्वे निर्मोच इति क० ।

† नित्यत्वाच्च निर्मोच इति क० ।

महद्दीर्घवद्वा ह्रस्वपरिमण्डलाभ्याम् ॥ ११ ॥

द्वदानीं परमाणुकारणवादी निराक्रियते । तत्र स्थूल-
कार्यार्थं प्रथमं परमाणुद्वयेन द्वाणुकमारभ्यते । परमाणुद्वय-
संयोगे द्वाणुकं भवतीत्यर्थः । तत्रोपर्यधोभावमिलने द्वाणुकं
महत् स्यात् द्विगुणपरिमाणवत्त्वात् प्राक् पञ्चामिलने दीर्घ-
वत् वा स्यात् । परमाणुपरिमाणं ह्रस्वं परितोमण्डलञ्च । उप-
हासार्थं तस्य मतस्यानुवादः । किमती यद्येवमत आह ।

उभयथापि न कर्मात्स्तदभावः ॥ १२ ॥

उभयथापि न । कुतः । न कर्म । नकारो देहली*प्रदीप-
न्यायेनोभयत्र सम्बध्यते । अतोद्वाणुकाभावः । उभयथापि न
परमाणुसङ्घटनम् । प्रदेशाभावात् । कल्पना मनोरथमात्रम् ।
असंयुक्तांशाभावात् तदेव तत् स्यात् । संयोगजनकं कर्मापि न
सम्भवति कारणान्तराभावात् । प्रयत्नवदात्मसंयोगे अदृष्टवदात्म-
संयोगे चाभ्युपगम्यमाने निरवयवत्वात् तदेव तत् स्यात् ।
विशेषाभावात् विभागस्याशक्यत्वाच्च । अतोद्वाणुकस्याभावः ।

समवायाभ्युपगमाच्च साम्यादनवस्थितेः ॥ १३ ॥

परमाणुद्वयकयोः समवायोऽङ्गीक्रियते† । सम्बन्धिनो-
रवस्थानमपेक्ष्य सम्बन्धस्योभयनिष्ठत्वात् । स च नित्यः सदा
सम्बन्धिसत्त्वमपेक्षते । अतोऽपि न द्वाणुक उत्पद्यते । किञ्च ।

* देहलीय न्यायेनेति क० ।

† क-पुस्तके समवायो नास्ति ।

समवायो नाङ्गीकर्तुं शक्यः । संयोगिन तुल्यत्वात् सम्बन्धत्वात्
तस्य यथा सम्बन्धिनि सम्बन्धान्तरापेक्षा एवं समवायस्यापि ।
तथा सत्यनवस्थितिः ।

नित्यमेव च भावात् ॥ १४ ॥

परमाणोः कारणान्तरस्य च नित्यमेव भावात् सदा कार्यं
स्यात् ।

रूपादिमत्त्वाच्च विपर्ययोऽदर्शनात् ॥ १५ ॥

यद्रूपादिमत्तदनित्यं । परमाणोरपि रूपादिमत्त्वात् विप-
र्ययः अनित्यत्वं अपरमाणुत्वञ्च । न च प्रमाणबलेन तदति-
रिक्ते व्याप्तिरिति वाच्यम् । अदर्शनात् । कार्यानुपपत्तिः श्रुत्यैव
परिहृता ।

उभयथापि च दोषात् ॥ १६ ॥

परमाणूनां रूपादिमत्त्वे तदभावे च दोषः । एकत्रानित्यत्व-
मन्यत्र कार्यरूपस्य निर्मूलत्वञ्च । हरिद्राचूर्णसम्बन्धे रूपान्तरस्य
जननाद्विरोधाऽपि चकारार्थः ।

अपरिग्रहाच्चात्यन्तमनपेक्षा ॥ १७ ॥

सर्ववैदिकानामपरिग्रहाच्चात्यन्तं सर्वथा नापेक्षते ।

समुदायउभयहेतुकेऽपि तदप्राप्तिः ॥ १८ ॥

अतःपरंबाह्यमतनिराकरणम् । ते समुदायद्वयं जीवभोगार्थं
संहन्यत इति मन्यन्ते । परमाणुसमूहः पृथिव्यादिभूतसमुदाय

एकः । रूपादिस्त्वन्धसमुदायश्चापरः । रूपविज्ञानवेदनासंज्ञा-
संस्कारसंज्ञकाः पञ्च स्त्वन्धाः । तदुभयसम्बन्धे जीवस्य संसारस्त-
दपगमे मोक्ष इति । तत्र उभयहेतुकेऽपि समुदाये जीवस्य
तदप्राप्तिः । क्षणिकत्वात् । सर्व्वक्षणिकत्वे जीवमात्रक्षणिकत्वे
वा तदप्राप्तिः ।

इतरेतरप्रत्ययत्वादिति चन्नोत्पत्तिमात्र-
निमित्तत्वात् ॥ १९ ॥

क्षणिकत्वेऽपि पूर्व्वपूर्व्वस्योत्तरोत्तरप्रत्ययविषयत्वात् कारण-
त्वात् सन्ततेरेव जीवत्वाज्जडत्वाच्च न काप्यनुपपत्तिरिति चेत् ।
न । उत्पत्तिमात्रनिमित्तत्वात् । अनुसन्धानाभ्युपगमे स्थिरत्वा-
पत्तिः । सम्बन्धवियोगार्थं को वा यतेत । स्वैर्याभावात् समु-
दायानुपपत्तिश्च ।

उत्तरोत्पाद् च पूर्व्वनिरोधात् ॥ २० ॥

उत्तरोत्पत्तिरपि न सम्भवति । उत्पन्नस्य खलूत्पादकत्वम् ।
अत उत्तरोत्पत्तिसमये पूर्व्वस्य नष्टत्वात् । उत्पत्तिक्षण एव स्थिति-
प्रलयकार्यकरणसर्व्वङ्गीकारे विरोधादेकमपि न स्यात् ।

असति प्रतिज्ञोपरोधो यौगपद्यमन्यथा ॥ २१ ॥

एका क्षणिकत्वप्रतिज्ञा अपरा चतुर्विधान् हेतून् प्रतीत्य
चित्तचैत्ता उत्पद्यन्त इति । वस्तुतः क्षणान्तरसम्बन्धे प्रथम-
प्रतिज्ञा नश्यति । असति द्वितीया । द्वितीया चेन्नाङ्गीक्रियते
तदा प्रतिबन्धाभावात् सर्व्वं सर्व्वत एकदैवोत्पद्येत ।

प्रतिसंख्याऽप्रतिसंख्याननिरोधाप्राप्तिर-
विच्छेदात् ॥ २२ ॥

अपि च । वैनाशिकाः कल्पयन्ति बुद्धिबोधयन्त्रयादन्यत्
संस्कृतं क्षणिकञ्चेति । त्वयं पुनर्निरोधद्वयमाकाशञ्च । तत्रे-
दानीं निरोधद्वयाङ्गीकारं दूषयति । प्रतिसंख्याननिरोधो नाम
भावानां बुद्धिपूर्वको विनाशः । विपरीतोऽप्रतिसंख्याननिरोधः ।
त्रयमपि निरुपाख्यं । निरोधद्वयमपि न प्राप्नोति सन्तरेरविच्छे-
दात् । पदार्थानाञ्च नाशकसम्बन्धाभावात् प्रतिबन्धसम्बन्धा-
भावः । आद्यनिरोधः पदार्थविषयको व्यर्थः । द्वितीयः क्षणि-
काङ्गीकारेणैव सिद्धत्वान्नाङ्गीकर्तव्यः ।

उभयथा च दोषात् ॥ २३ ॥

प्रतिसंख्याननिरोधान्तर्गताऽविद्याविनाशे मोक्ष इति क्षणिक-
वादिनो मिथ्यावादिनश्च मन्यन्ते । अविद्यायाः सपरि-
कराया निर्हेतुकविनाशे शास्त्रवैफल्यम् । अविद्यातत्कार्याति-
रिक्तस्याभावान्न सहेतुकोऽपि । न हि बन्ध्यापुत्रेण रज्जुसर्पो
नाश्यते । अत उभयथापि दोषः ।

आकाशे चाविशेषात् ॥ २४ ॥

यच्चोक्तमाकाशमप्यावरणभावी निरुपाख्यमिति । तन्न ।
आकाशेऽपि सर्व्वपदार्थवत् वस्तुत्वव्यवहारस्याविशेषात् ।

अनुस्मृतेश्च ॥ २५ ॥

सर्व्वोऽपि क्षणिकवादी बाधितः स एवायं पदार्थ इत्यनु-
स्मरणात् । अनुभवस्मरणयोरेकाग्र्यत्वमेकविषयत्वञ्च ।

नासतो दृष्टत्वात् ॥ २६ ॥

अपि च । नानुपमद्य प्रादुर्भावं वैनाशिका मन्यन्ते । ततश्च असत अलीकात् कार्यं स्यात् । तन्न । अदृष्टत्वात् । न हि शशशृङ्गादिभिः किञ्चित्कार्यं दृश्यते । एवं सतः कारणत्वं पूर्वपादे उपपाद्य असतः कारणत्वं निराकृत्य व्यासचरणैर्वेदानामव्याकुलत्वे सम्पादितेऽपि पुनर्देत्यथामोहनार्थं प्रवृत्तस्य भगवतो बुद्धस्याक्षया

त्वञ्च रुद्र महावाहो मोहशास्त्राणि कारय ।

अतथ्यानि वितथ्यानि दर्शयस्व महाभुज ।

स्वागमैः कल्पितैस्त्वञ्च जनान्मद्विमुखान् कुरु ॥

द्रत्येवंरूपया महादेवादयः स्वांशेनावतीर्थं वैदिकेषु प्रविश्य विश्वासार्थं वेदभागान् यथार्थानपि व्याख्याय सदसहिलक्षणासदपरपर्यायामविद्यां सर्वकारणत्वेन स्वीकृत्य तन्निवृत्त्यर्थं जातिभ्रंशरूपं सन्नग्रासपाषण्डं प्रसार्य सर्वमेव लोकं व्यामोहितवन्तः । व्यासोऽपि कलहं कृत्वा शङ्करं शम्भा तूष्णीमास । अतोऽग्निना मया सर्वतः सदुद्धारार्थं यथाश्रुतानि श्रुतिसूत्राणि योजयता सर्वो मोहो निराकृतो वेदितव्यः । प्रथमाध्याय एव तन्मतमनूद्य विस्तरेण निराकृतमिति नात्रोच्यते ।

उदासीनानामपि चैवं सिद्धिः ॥ २७ ॥

यद्यभावाद्भावोत्पत्तिरङ्गीक्रियते तथा सत्युदासीनानामपि साधनरहितानां सर्वोऽपि धान्यादिः सिध्येत अभावस्य सुलभत्वात् ।

नाभाव उपलब्धेः ॥ २८ ॥

एवं कारणासत्त्वं निराकृत्य विज्ञानवाद्यभिमतं प्रपञ्चा-
सत्यत्वं निराकरोति । स च ज्ञानातिरिक्तः प्रपञ्चो नास्ती-
त्याह । तन्न । अस्य प्रपञ्चस्य नाभावः । उपलब्धेः । उपलभ्यते
हि प्रपञ्चः । यस्तूपलभन्नेव नाहमुपलभ इति वदति स कथमुपा-
देयवचनः स्यात् ।

वैधर्म्याच्च न स्वप्नादिवत् ॥ २९ ॥

ननूपलब्धिमात्रेण न वस्तुसत्त्वम् । स्वप्नमायाभ्रमेवमन्यथा
दृष्टत्वात् इति चेत् । न । वैधर्म्यात् । स्वप्नादिषु तदानीमेव
स्वप्नान्ते वा वस्तुनोऽन्यथाभावोपलम्भात् । न तथा जागरिते
वर्षानन्तरमपि दृश्यमानः स्तम्भः स्तम्भ एव । स्वस्य मोक्षे प्रवृत्ति-
व्याघातश्चकारार्थः ।

न भावोऽनुपलब्धेः ॥ ३० ॥

यदप्युच्यते बाह्यार्थव्यतिरेकेणापि वासनया ज्ञानवैचित्रं
भविष्यतीति । तन्न । वासनानां न भाव उपपद्यते । त्वन्मते
बाह्यार्थस्यानुपलब्धेः । उपलब्धस्य हि वासनाजनकत्वं । अना-
दित्वेऽप्यन्धपरम्परान्यायेनाप्रतिष्ठैव । अर्थव्यतिरेकेण वासनाया
अभावात् वासनाव्यतिरेकेणाप्यर्थोपलब्धेः । अन्वयव्यतिरेकाभ्या-
मर्थसिद्धिः ।

क्षणिकत्वाच्च ॥ ३१ ॥

वासनाया आधारीऽपि नास्ति । आलयविज्ञानस्य क्षणि-
कत्वात् । वृत्तिविज्ञानवत् । एवं सौत्रान्तिकी विज्ञानवादी च

प्रत्युक्तः । माध्यमिकसु मायावादिवदत्यसम्बद्धभाषित्वादुपेक्ष्य
इति न निराक्रियत आचार्येण ।

सर्वथानुपपत्तेश्च ॥ ३२ ॥

किं बहुना बाह्यवादो यथा यथा विचार्यते तथा तथा अस-
म्बद्धएवेत्यलं विस्तरेण । चकाराद्विदविरोधो मुख्यः ।

नैकस्मिन्नसम्भवात् ॥ ३३ ॥

विवसनसमयो निराक्रियते । ते ह्यन्तर्निष्ठाः प्रपञ्चे उदा-
सीनाः सप्त विभक्तीः परेच्छया वदन्ति । स्याच्छब्दोऽभीष्ट-
वचनः । अस्तिनास्त्रवक्तव्यानां प्रत्येकसमुदायाभ्यां स्यात्-
पूर्वकः सप्त प्रकारो भवति । तदेकस्मिन् योजयन्ति । तद्विरो-
धेनासम्भवादयुक्तम् ।

एवञ्चात्माकात्स्न्यम् ॥ ३४ ॥

ननु कथं बहिरुदासीनस्य तद्दूषणमत आह । एवमपि
सत्यात्मनो वस्तुपरिच्छेदादकात्स्न्यं न सर्व्वत्वं । अथवा शरीर-
परिमाण आत्मानेत्तदा सर्व्वशरीराणामतुल्यत्वात् आत्मनो न
कात्स्न्यं न क्तत्स्रशरीरतुल्यत्वम् ।

न च पर्यायादप्यविरोधो विकारादिभ्यः ॥ ३५ ॥

शरीराणामवयवोपचयापचयानुसारेणात्मनोऽपि देवतिर्य्य-
ङ्गनुद्येषु अवयवोचयापचयाभ्यां तत्तुल्यता स्यात् । तथा सति
पर्यायेणाविरोध इति न वक्तव्यम् । तथा सति विकारापत्तेः *
सङ्कोचविकासेऽपि विकारस्य दुःपरिहरत्वात् ।

* विकासापत्तेः इति क० ।

अन्यावस्थितेश्चोभयनित्यत्वादविशेषः ॥ ३६ ॥

अन्यावस्थितिर्मुक्तिसमयावस्थितिः तस्माद्धेतोः पूर्वदोषपरि-
हाराय च उभयनित्यत्वं भवेदणुत्वं वा महत्त्वं वा । उभयथापि
शरीरपरिमाणो न भवतीति न तवार्थसिद्धिः ।

पत्युरसामञ्जस्यात् ॥ ३७ ॥

पराभिप्रेतान् जडजीवान्निराकृत्येश्वरं निराकरोति ।

वेदीक्तादणुमात्रेऽपि विपरीतन्तु यद्भवेत् ।

तादृशं वा स्वतन्त्रं चेदुभयं मूलतो मृषा ॥

तार्किकादिमतं निराकरोति । पतिश्चेदीश्वरः तस्माद्भिन्न-
स्तदा विषमकरणाद्वैषम्यनैर्घृण्ये स्याताम् । कर्मापेक्षायां*त्वनी-
श्वरत्वं युक्तिमूलत्वाद्दोषः । असामञ्जस्याद्धेतोर्न पतित्वेनेश्वर-
सिद्धिः ।

सम्बन्धानुपपत्तेश्च ॥ ३८ ॥

जीवब्रह्मणोर्विभुत्वाद्जसंयोगस्यानिष्टत्वात् पतित्वानुप-
पत्तिः । तुल्यत्वादप्यनुपपत्तिरिति चकारार्थः ।

अधिष्ठानानुपपत्तेश्च ॥ ३९ ॥

स च ईश्वरो जगत्कर्तृत्वेन कल्पमानो लौकिकन्यायेन
कल्पनीयः । स च अधिष्ठितएव किञ्चित् करोतीति ईश्वरेऽप्य-

* कर्मापेक्षयेति क० ।

धिष्ठानमङ्गीकर्त्तव्यम् । तस्मिन् कल्पमाने मतविरोधोऽनवस्था
असम्भवश्च ।

करणवच्चेन्न भोगादिभ्यः ॥ ४० ॥

करणवदङ्गीकारे असम्बन्धदोषः परिहृतो भवति । तच्च
न युक्तं भोगादिप्रसक्तेः ।

अन्तवत्त्वमसर्वज्ञता वा ॥ ४१ ॥

ईश्वरः प्रकृतिजीवनियमार्थमङ्गीकृतः । तत्तु तयोः परि-
च्छेदे सम्भवति । ततश्च लोकन्यायेन जीवप्रकृत्योरन्तवत्त्वं भवेत् ।
ततश्च अनित्यतायां मोक्षशास्त्रवैफल्यम् । एतद्दोषपरिहाराय
विभुत्वनित्यत्वे अङ्गीक्रियमाणे सम्बन्धाभावादसर्वज्ञता वा
स्यात् । तस्मादसङ्गतस्तार्किकवादः ।

उत्पत्त्यसम्भवात् ॥ ४२ ॥

भागवतमते कश्चिदंशं निराकरोति । ते चतुर्व्यूहोत्पत्तिं
वदन्ति । वासुदेवात् सङ्कर्षणः तस्मात् प्रद्युम्नः तस्मादनिरुद्ध
इति । तत्र एषामीश्वरत्वं सर्वेषाम् उत सङ्कर्षणस्य जीवत्वम्
अन्यान्यत्वम् । उत्पत्तिपक्षे जीवस्योत्पत्तिर्न सम्भवति । तथा
सति पूर्ववत् सर्वनाशः स्यात् ।

न च कर्तुः करणं ॥ ४३ ॥

कर्तुः सङ्कर्षणसंज्ञकाज्जीवात् प्रद्युम्नसंज्ञकम् मन उत्पद्यत
इति । तस्मिन्ने न सिद्धम् । न हि कुलालाद्दण्ड उत्पद्यत इति ।
चकाराद्ग्रिमस्य निराकरणम् ।

विज्ञानादिभावे वा तदप्रतिषेधः ॥ ४४ ॥

अथ सर्वे परमेश्वराः विज्ञानादिमन्त इति । तथा सति तदप्रतिषेधः । ईश्वराणामप्रतिषेधः । अनेकेश्वरत्वञ्च न युक्तमित्यर्थः । वस्तुतस्तु स्वातन्त्र्यमेव दोषः ।

विप्रतिषेधाच्च ॥ ४५ ॥ •

बहुकल्पनया वेदनिन्दया च विप्रतिषेधः । चकाराद्देद-
प्रक्रियाविरोधः ।

इति श्रीवेदव्यासमतवर्ति श्रीवल्लभाचार्यविरचिते ब्रह्मसूत्राणु-
भाष्ये द्वितीयस्याध्यायस्य द्वितीयः पादः ।

द्वितीयोऽध्यायः ।

न वियद्श्रुतेः ॥ १ ॥

श्रुतिवाक्येषु परस्परविरोधः परिह्रियते विप्रतिषेधपरि-
हाराय मीमांसायास्तदर्थं प्रवृत्तत्वात् शक्त्यविरोधाभ्याम् । तथा
च ब्रह्मवादे जड़जीवयोर्विरुद्धांशनिराकरणाय तृतीयपादा-
रम्भः । द्विविधा हि वेदान्ते सृष्टिः । भूतभौतिकं सर्वं ब्रह्मणएव
विस्फुलिङ्गन्यायेनैकः अपरो वियदादिक्रमेण । साच अनाम-
रूपात्मनो नामरूपवत्त्वेनाभिव्यक्तिः । सजडस्यैव कार्यत्वात् तस्य
जीवस्य त्वंशत्वेनैव न नामरूपसम्बन्धः । अनित्ये जननं नित्ये-
ऽपरिच्छिन्ने समागमः । नित्यापरिच्छिन्नतनौ प्राकृत्यच्चेति सा
त्रिधा । तत्र क्रमसृष्टौ सन्देहः । छान्दोग्ये हि स देव सौम्येद-
मय आसीदेकमेवाद्वितीयमित्युपक्रम्य तदैक्षत तत्तेजोऽसृज-
तेति तेजोवन्नसृष्टिरुक्ता । न वाय्वाकाशयोः । तैत्तिरीयके पुनः
ब्रह्मविदाप्नोति परमित्युपक्रम्य तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः
सम्भूत इति आकाशादिसृष्टिरुक्ता । उभयमपि क्रमसृष्टिवाचक-
मित्येकवाक्यता युक्ता । छान्दोग्ये मुख्यतया सृष्टिस्तैत्तिरीये
शीली । मुख्यात्वये वक्ष्यते सोऽकामयतेत्यादिना । तत्र संशयः ।
किमाकाशम् उत्पद्यते न वेति । किं तावत् प्राप्तन्नोत्पद्यत इति ।
कुतः । अश्रुतेः । श्रुतिवादिनां श्रुत्यैव निर्णयः । श्रुतौ पुनर्मुख्य*
क्रमसृष्टौ न श्रूयते ।

* मुख्ये क्रमसृष्टौ इति क० ।

अस्ति तु ॥ २ ॥

तु शब्दः पक्षं व्यावर्त्तयति । तैत्तिरीयके विद्यदुत्पत्तिरस्ति । यद्यपि मुखे नास्ति तथापि विरोधाभावादन्यत्रोक्तमप्यङ्गीकर्त्तव्यमेकवाक्यत्वात् । एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानानुरोधाच्च ।

गौण्यसम्भवात् ॥ ३ ॥

विद्यदुत्पत्तिर्गौणी भविष्यति । कुतः । असम्भवात् । न ह्याकाशस्योत्पत्तिः सम्भवति निरवयवत्वात् व्यापकत्वात् च । मुखे चाभावात् । एकविज्ञाने सर्वविज्ञानप्रतिज्ञा तु तदधिष्ठानत्वेन जीववत्तदंशत्वेन वा तच्छरीरत्वेन वा एकविज्ञानकोटिनिवेशात् । लोकेऽप्यवकाशं कुर्वित्यादौ गौणप्रयोगदर्शनात् ।

शब्दाच्च ॥ ४ ॥

वायुश्चान्तरिक्षञ्च एतदमृतमिति । आकाशवत् सर्वगतश्च नित्य इति । न ह्यमृतस्य ब्रह्मदृष्टान्तभूतस्योत्पत्तिः सम्भवति ।

स्याच्चैकस्य ब्रह्मशब्दवत् ॥ ५ ॥

ननु कथं विद्यदुत्पत्तिर्गौणी भविष्यति । तत्र हि सम्भूत इत्येकमेव पदमुत्तरत्वावर्त्त्यते । तथा सत्युत्तरत्र मुख्या आकाशे गौणीति युगपद्द्विद्वयविरोध इति चेत् । न । एकस्यापि स्यात् क्वचित् मुख्या क्वचिद्गौणीति । ब्रह्मशब्दो यथा तपसा ब्रह्म विजिज्ञासस्व तपो ब्रह्मेति । प्रथमवाक्ये मुख्या द्वितीये गौणी । न चात्र प्रयोगभेदोऽस्तीति वाच्यम् । सम्भूतशब्दोऽप्यावर्त्त्यते न तु तादृशार्थयुक्तोऽपि । आत्मसत्त्वनैव तत्सत्त्वमिति । सत्त्वगुणो वचनहेतुः । तत्तद्भावापन्नं ब्रह्मैव सर्वत्र कारणमिति नानेक-

लक्षणा । तद्भावापत्ति*विशेषणव्यावृत्त्यर्थमपि न लक्षणा ।
स्वभावतोऽपि ब्रह्मणः सर्वरूपत्वात् । तस्माद्गीणी आकाश
सम्भूतिश्रुतिरित्येवं प्राप्ते इदमाह ।

प्रतिज्ञाहानिरव्यतिरेकाच्छब्देभ्यः ॥ ६ ॥

भवेदेतदेवं यदि ह्यान्दोग्यश्रुतिर्न विरुध्येत । कथं । एक-
विज्ञानेन सर्वविज्ञानप्रतिज्ञा बाध्येत । अव्यतिरेकात् । अनु-
द्गमात् । यदि सम्बद्धमेव ब्रह्मण आकाशन्तिष्ठेत् तदा ब्रह्मविज्ञा-
नेनाकाशविषयीकरणे तत्रैकविज्ञानम् । आकाशस्य च अलौ-
किकत्वात् तत्ज्ञानं सर्वज्ञतायां अपेक्षितमेव । न च जीववत्
लौकिकत्वात् । व्यवहारमात्रविषयत्वात् नातीन्द्रियत्वादिचिन्ता ।
अनुद्गमेऽपि वस्तुसामर्थ्यात् कथं प्रतिज्ञा हीयत इत्यत आह ।
शब्देभ्यः । येनाश्रुतं श्रुतं भवत्यमतं मतं भवत्यविज्ञातं विज्ञातं
भवतीति शब्दात् प्रकृतिविकारभावेनैव व्युत्पादयन्ति ज्ञानं ।
शब्देभ्यो हेतुभ्यः प्रतिज्ञाहानिरिति योजना ।

यावद्विकारन्तु विभागो लोकवत् ॥ ७ ॥

तु शब्द आकाशोत्पत्त्यसम्भावनशङ्कां वारयति । यद्यद्विकृतं
तस्य सर्वस्य विभाग उत्पत्तिः । आकाशमपि विकृतं लौकिक-
व्यवहारविषयत्वात् । यथा लोके विकृतमात्रमुत्पद्यते । आका-
शोत्पत्तौ श्रुत्या सिद्धायाम् आकाशवत्सर्वगतश्च नित्यः आकाश-
शरीरं ब्रह्म स यथाऽनन्तोऽयमाकाश एवमनन्त आत्मा वेदि-
तव्यः आकाश आत्मा इत्यादि श्रुतयः समोऽनेन सर्वेण य

* तत्तद्भावापत्तिरिति क० ।

आकाशे तिष्ठन् सर्वमात्मैवमादिभिरेकवाक्यतां लभन्ते ।
व्यवहारे त्वन्नबोधनं वाक्यानामुपयोगः ।

एतेन मातरिश्वा व्याख्यातः ॥ ८ ॥

आकाशोत्पत्तिसमर्थनेन मातरिश्चोत्पत्तिः समर्थिता ।
सैषा अनस्तमिता देवतेति भौतिकवायुव्यावृत्त्यर्थम् अलौकिक-
पदम् ।

असम्भवस्तु सतोऽनुपपत्तेः ॥ ९ ॥

ननु ब्रह्मणोऽप्युत्पत्तिः स्यात् आकाशवत् सर्वगतश्च नित्य
इति श्रुतेराकाशन्यायेन सर्वगतत्वनित्यत्वयोरभावे इतीमामा-
शङ्कं तुशब्दः परिहरति । सतः सन्मात्रस्य उत्पत्तिर्न सम्भ-
वति । न हि कुण्डलोत्पत्तौ कनकोत्पत्तिरुच्यते । नामरूपविशि-
षाभावात् । उत्पत्तिश्च स्वीक्रियमाणा नोपपद्यते । स्वतो न
सम्भवति अन्यतस्त्वनवस्था । यदेव च मूलं तदेव ब्रह्मेति ।

तेजोऽतस्तथाह्याह ॥ १० ॥

तेजोऽतः वायुतः तथाह्याह वायोरग्निरिति श्रुतेः । हि
शब्देनैवमाह । ह्यादोग्यश्रुतिः प्रतिज्ञाहानिनिराकरणार्थन्तैत्ति-
रीयकमपेक्षते वाय्वाकाशयोरुत्पत्त्यर्थं । तथा चोपजीव्यस्य प्राधा-
न्यात् वायुभावापन्नमेव सत् तेजस उत्पादकमिति स्वीकरोति ।
ब्रह्मण एव सर्वोत्पत्तिपक्षस्त्वविरुद्धः ।

आपः ॥ ११ ॥

तथाह्याहेत्येव । इदमेकमनुवादसूत्रमविरोधख्यापकम् । न
श्रुत्योः सर्वत्र विरोध इति ।

पृथिव्यधिकाररूपशब्दान्तरेभ्यः ॥ १२ ॥

ता आप ऐक्षन्त बह्व्यः स्याम प्रजायेमहीति ता अन्नमसृजन्तेति । तत्र अन्नशब्देन व्रीह्यादय आहोस्वित् पृथिवीति सन्देहः । ननु कथं सन्देहः । पूर्व्वन्यायेनोपजीव्यश्रुतेर्बलीयस्वादिति चेत् । उच्यते । अद्भ्यः पृथिवी पृथिव्याः ओषधयः ओषधीभ्योऽन्नमित्यग्रे वर्त्तते । तथा सति पृथिवीमोषधीश्च सृष्ट्वा आपो अन्नं सृजन्ति । आहोस्वित् अन्नशब्देनैव पृथिवीति । नन्वेवमस्तु पृथिव्योषधिसृष्ट्यानन्तरमन्नसृष्टिरिति चेत् । न । छान्दोग्यश्रुतेरपैचाभावात् महाभूतमात्रस्यैवाभिलषितत्वात् । एकपदलक्षणापेक्षया तत्स्त्रीकारस्य गुरुत्वात् पूर्व्वोक्तएव संशयः । तत्र अन्नमयं हि सौम्य मन आपोमयः प्राणस्तेजोमयी वागिति त्रयाणां सहचारः सर्व्वत्रोपलभ्यते लोकप्रसिद्धिः वर्षणभूयिष्ठलिङ्गञ्च । तस्मात् पृथिव्योषधयन्नानां मध्ये अभेदविवक्षया यत्किञ्चित् वक्तव्ये अन्नमुक्तं । इत्येवं प्राप्ते उच्यते । अन्नशब्देन पृथिवी । कुतः । अधिकाररूपशब्दान्तरेभ्यः । अधिकारो भूतानामेव न भौतिकानां । नीलञ्च रूपं पृथिव्या एव भूतसहपाठात् । शब्दान्तरमद्भ्यः पृथिवीति । तस्मादन्नशब्देन पृथिव्येव ।

तदभिध्यानादेव तु तस्मिन्नात् सः ॥ १३ ॥

आकाशादेव कार्यादायादिकार्योत्पत्तिं तु शब्दो वारयति । स एव परमात्मा वाय्वादीन् सृजति । कथं तच्छब्दवाच्यतेति चेत् । तदभिध्यानात् । तस्य तस्य कार्य्यस्योत्पादनार्थं तदभि-

ध्यानं ततस्तदात्मकत्वं तेन तद्वाच्यत्वमिति । ननु यथाश्रुतमेव
कुतो न गृह्यते इत्यत आह । तल्लिङ्गात् । सर्वकर्तृत्वं लिङ्गं
तस्यैव सर्वत्र वेदान्तेष्ववगतं । जड़तो देवताया वा यत्
किञ्चित् जायमानं तत्सर्वं ब्रह्मणएवेति सिद्धं ।

विपर्ययेण तु क्रमोऽत उपपद्यते ॥ १४ ॥

यथोत्पत्तिर्न तथा प्रलयः किन्तु विपर्ययेण क्रमः । अतः
उत्पत्त्यनन्तरं प्रलयः । कुतः । उपपद्यते । प्रवेशविपर्ययेण हि
निर्गमनं । क्रमसृष्टावेवैतत् ।

अन्तरा विज्ञानमनसौ क्रमेण तल्लिङ्गादिति
चेन्नाविशेषात् ॥ १५ ॥

तैत्तिरीयके आकाशात् अन्नपर्यन्तमुत्पत्तिमुक्त्वा अन्नमया-
दयो निरूपिताः । तत्रान्नमयस्य प्राणमयस्य च सामग्री पूर्व-
मुत्पन्नोक्ता । आनन्दमयसु परमात्मा । मध्ये विज्ञानमनसौ
विद्यमाने क्वचिदुत्पन्ने इति वक्तव्ये । तत्र क्रमेणोत्पन्ने इति वक्त-
व्यम् । क्रमसु प्रातिलोभ्येन सूत्रे विपर्ययानन्तरकथनात् । अन्त-
रेति वचनात् च । तेजोऽवन्नानामन्नमये गतत्वात् वाय्वाकाशयोः
प्राणएव गतत्वात् आकाशात् पूर्वं विज्ञानमनसौ उत्पन्ने इति
वक्तव्यं । तयोरग्रे वचनमेव लिङ्गमिति । अतस्तयोरुत्पत्तिर्वक्त-
व्येति चेत् । न । अविशेषात् । नामरूपविशेषवतामेवोत्पत्ति-
रुच्यते न त्वनयोः । विज्ञानमयस्य जीवत्वात् मनोमयस्य च वेद-
त्वात् । अतो भूतभौतिकप्रवेशाभावात् न तयोरुत्पत्तिर्वक्तव्या ।

चराचरव्यपाश्रयस्तु स्यात्तद्व्यपदेशो भाक्त-
स्तद्भावभावित्वात् ॥ १६ ॥

ननु विज्ञानमयस्य जीवस्यानुत्पत्तौ सर्वव्यवहारीच्छेदः ।
उत्पत्तिस्तु त्रिविधा निरूपिता । अनित्ये जननं नित्ये परिच्छिन्ने
समागम इति । तथा च जीवस्य समागमलक्षणाप्युत्पत्तिर्न स्या-
दितोमामाशङ्कान् निराकरोति तु शब्दः । चराचरे स्यावरजङ्गमे
शरीरे तयोर्विशेषेण अपाश्रय आश्रयः शरीरसम्बन्ध इति यावत् ।
स तु स्यात् न तु स्वतः । ननु शरीरस्योत्पत्तौ जीवोऽप्युत्पद्यते
अन्यथा जातकर्मादीनामभावप्रसङ्गात् इति चेत् । न । तद्व्य-
पदेशः तस्य शरीरस्य जन्ममरणधर्मवत्त्वेन जीवव्यपदेशो भाक्तः
लाक्षणिकः । कुतः । तद्भावभावित्वात् । शरीरस्यान्वयव्यति-
रेकाभ्यामेव जीवस्य तद्भावित्वं । देहधर्मा जीवस्य भाक्तः । तत्-
सम्बन्धेनैवात्पत्तिव्यपदेश इति सिद्धं ।

नात्माऽश्रुतेर्नित्यत्वाच्च ताभ्यः ॥ १७ ॥

ननु जीवोऽप्युत्पद्यतां किमिति भाक्तत्वं कल्पते इति चेत् ।
न । आत्मा नोत्पद्यते । कुतः । अश्रुतेः । न हि आत्मन उत्पत्तिः
श्रूयते । देवदत्तो जातो विष्णुमित्रो जात इति देहोत्पत्तिरेव
नतु तद्व्यतिरेकेण पृथक्जीवोत्पत्तिः श्रूयते । विस्फुलिङ्गवदु-
द्धरणं नोत्पत्तिः नामरूपसम्बन्धाभावात् । एतस्य गुणाः स्वरूपं
चाग्रे वक्ष्यते । किञ्च नित्यत्वाच्च । ताभ्यः श्रुतिभ्यः । अयमात्माऽ-
जरोऽमरः न जायते म्रियते इत्येवमादिभ्यः । गुणान्निरूपयन्
प्रथमतश्चैतन्यगुणमाह ।

ज्ञोऽतएव ॥ १८ ॥

ज्ञः चैतन्यस्वरूपः अतएव श्रुतिभ्यः विज्ञानमय इत्यादिभ्यः ।
 सर्वविप्लववादी ब्रह्मवाक्यान्युदाहृत्य सूत्रोक्तसिद्धान्तमन्यथाकृत्य
 श्रुतिसूत्रोल्लङ्घनेन प्रगल्भते । स वक्तव्यः । किं जीवस्य ब्रह्मत्वं
 प्रतिपाद्यते जीवत्वं वा निराक्रियत इति । आद्ये इष्टापत्तिः
 नहि विस्फुलिङ्गोऽग्नौ भूत्वा नाग्निः । द्वितीये स्वरूपनाशः ।
 जीवत्वं कल्पितमिति चेत् । न । अनेन जीवेनात्मनेति श्रुति-
 विरोधात् । न च अनादिरयं जीवब्रह्मविभागो बुद्धिकतः
 प्रमाणाभावात् । स देव सौम्येदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीयमिति
 श्रुतिविरोधश्च । न च जीवातिरिक्तं ब्रह्म नास्ति सर्वश्रुतिसूत्र-
 नाशप्रसङ्गात् । यः सर्वज्ञः सर्वशक्तिः अयमात्माऽपहतपाप्मा ।
 अधिकन्तु भेदनिर्देशादित्यादि बाधः । तस्मात् तदंशस्य तद्व्यप-
 देशवाक्यमात्रं स्वीकृत्य शिष्टपरिग्रहार्थं माध्यमिकस्यैवायम-
 परावतारो नितरां सद्भिरुपेक्ष्यः ।

उत्क्रान्तिगत्यागतीनां ॥ १९ ॥

अतएवेति च वर्तते । स यदाऽस्माच्छरीरादुत्क्रान्ति
 स्रष्टवैतैः सर्वैरुत्क्रामति । ये केचास्माल्लोकात् प्रयान्ति चन्द्र-
 मसमेव ते सर्वे गच्छन्तीति । तस्माल्लोकात् पुनरेत्यस्मै लोकाय
 कर्मणि । श्रुत्युक्तानाम् उत्क्रान्तिगत्यागतीनां श्रवणात् यथायोग्यं
 तस्य परिमाणमङ्गीकर्तव्यं । यद्यपि आरागमात्तो ह्यपरोऽपि
 दृष्ट इति श्रुत्यैव परिमाणमुक्तं तथापि बहुवादिविप्रतिपन्नत्वात्
 युक्तिभिः साधयति । ब्रह्मवैलक्षण्यार्थमुत्क्रान्तिपूर्वकत्वमुक्तं ।

स्वात्मना चोत्तरयोः ॥ २० ॥

उत्क्रान्तिगत्यागतीतां सम्बन्धे इन्द्रियादिभिः परिष्वङ्गो-
ऽप्यस्ति । ततः सन्देहोऽपि भवेत् । किमुपाधित एतेषां सम्बन्धो-
भवेत् स्वतो वेति । उत्तरयोर्गत्यागत्योः स्वात्मना केवलस्वरूपेण ।

ऊर्णनाभिर्यथा तन्तून् सृजते सञ्चरत्यपि ।

जाग्रत्स्वप्ने तथा जीवो गच्छत्यागच्छते पुनः ॥

ब्रह्मोपनिषत् अनेन जीवेनात्मनाऽनुप्रविश्य ब्रह्माप्येति
कामरूप्यनुसञ्चरन्निति वा । अथवा । उत्क्रान्तिगत्यागतीनां
जीवसम्बन्ध एव बोध्यते नाणुत्वं । स्वात्मनाचोत्तरयोरित्यणुत्वम् ।
अङ्गुष्ठमात्रं पुरुषं निश्चकर्ष यमो बलादिति उत्क्रमे गत्यति-
रिक्ते स्वातन्त्र्याभावात् । स्वात्मना जीवरूपेण चकारादिन्द्रि-
यैश्च गत्यागत्योः सम्बन्धो जीव इत्यर्थः । अतो मध्यमपरि-
माणमयुक्तमित्यणुरेव भवति ।

नाणरतच्छ्रुतेरिति चेन्नेतराधिकारात् ॥ २१ ॥

जीवो नाणुर्भवितुमर्हति । कुतः । अतच्छ्रुतेः । अणुत्वविप-
रीतव्यापकत्वश्रुतेः । स वा एष महानज आत्मा योऽयं विज्ञान-
मय इति चेत् । न । इतराधिकारात् । इतरः परं ब्रह्म तस्य
अधिकारे महानज इति वाक्यं । प्रकरणेन शब्दाश्च नियम्यन्ते ।
अन्यपराअपि योगेन ब्रह्मपरा भविष्यन्ति ।

स्वशब्दोन्मानाभ्याञ्च ॥ २२ ॥

स्वयं विद्वत्स्वयं निर्माय स्वेन भासा स्वेन ज्योतिषा

प्रखपितीति स्वशब्दोऽणुपरिमाणं जीवं बोधयति । न हि स्वप्ने व्यापकस्य वा शरीरपरिमाणस्य वा विहरणं सम्भवति । बालाग्रशतभागस्य शतधा कल्पितस्य तु । भागो जीवः स विज्ञेय इति । आराग्रमात्रो ह्यपरोऽपि दृष्ट इति चोन्मानम् । चकारात् स्वप्नप्रबोधयोः सन्धा वा गतिदर्शनम् ।

अविरोधश्चन्दनवत् ॥ २३ ॥

अणुत्वे सर्वशरीरव्यापि चैतन्यं न घटत इति विरोधो न भवति चन्दनवत् । यथा चन्दनमेकदेशस्थितं सर्वदेहसुखं करोति । महातप्ततैलस्थितं वा तापनिवृत्तिम् ।

अवस्थितिवैशेष्यादिति चेन्नाभ्युपगमाद्-

हृदि हि ॥ २४ ॥

चन्दने अवस्थितिवैशेष्यं अनुपहतत्वचि सम्यक्तया अवस्थानं तस्मात् त्वच एकत्वात् तत्र भवतु नाम नतु प्रकृते तथा सम्भवतीति चेत् । न । अभ्युपगमात् । अभ्युपगम्यते जीवस्यापि स्थानविशेषः । हृदि हि । हृदि जीवस्य स्थितिः । गुहां प्रविष्टाविति हि युक्तिः ।

गुणाद्वा लोकावत् ॥ २५ ॥

जीवस्य हि चैतन्यं गुणः स सर्वशरीरव्यापी । यथा मणिप्रवेकस्य कान्तिर्बहुदेशं व्याप्नोति तद्वत् । प्रभाया गुणत्वमेव स्पर्शानुपलम्भात् । उदकगतीष्णप्रवत् । न च विजातीयस्यारम्भकत्वम् । प्रमाणाभावात् । लोकप्रतीतिस्तु सर्वैर्वादिभिरुप-

पाद्या तत्र गुणिकल्पनापेक्षया गुण एव स्थलान्तरे आरभ्यत इति कल्पतां तथैव लोकप्रतीतिः । पुष्परागादेरपि प्रभारूपमेव तावद्देशं व्याप्नोतीति महिस्वभावादेवाङ्गीकर्त्तव्यम् । आरम्भकस्य तेजसस्तत्त्वाभावात् । कान्तिः प्रभारूपमिति हि लोकपर्यायः । वा शब्दो यथालोकं युक्तिः कल्पनीयेति सूचयति । ब्रह्मसिद्धान्ते तु यथैव लोके दृश्यते तथैव ब्रह्मणी जातमिति न कल्पनालेशोऽपि ।

व्यतिरेको गन्धवत् ॥ २६ ॥

सिद्धं दृष्टान्तमाह । यथा चम्पकादिगन्धश्चम्पकव्यवहितस्थलेऽप्युपलभ्यते । वेदीकृत्वाद्दस्य दृष्टान्तत्वम् । यथा वृक्षस्य संपुष्पितस्य दूराद्गन्धो वात्येवं पुण्यस्य कर्मणि दूराद्गन्धो वातीति । अन्यथाकल्पनात्वयुक्त्यवोचाम ।

तथा च दर्शयति ॥ २७ ॥

हृदयायतनत्वमणुपरिमाणत्वञ्च आत्मनोऽभिधाय तस्यैवालोमस्य आनखाग्रेभ्य इति चैतन्येन गुणेन समस्तशरीरव्यापित्वं दर्शयति ।

पृथगुपदेशात् ॥ २८ ॥

प्रक्षया शरीरं समारुह्येति करुणत्वेन पृथगुपदेशाच्चैतन्यं गुणः ।

तद्गुणसारत्वात्तु तद्व्यपदेशः प्राज्ञवत् ॥ २९ ॥

ननु तत्त्वमस्यादिकाक्षैः परमेव ब्रह्म जीव इति कथमणुत्वमित्येताभाषाङ्गां निराकरोति तु शब्दः । तस्य ब्रह्मणी गुणाः

प्रज्ञादृष्टृत्वादयस्तएवात्र जीवे सारा इति जडवैलक्षण्यकारिण
इति अमात्ये राजपदप्रयोगवत् जीवे भगवद्वापदेशः । मैत्रेयीति
सम्पूर्णं ब्राह्मणे भगवत्त्वेन जीव उक्तः* । ननु कथमन्यस्यान्य-
धर्मवत्त्वेन कथनम् । न हि निरूपणस्थलएवोपचारः सम्भवति
तत्राह प्राज्ञवत् । तद्यथा प्रियया स्त्रिया संपरिष्वक्त इत्यत्र एव-
मेवायं शरीर आत्मा प्राज्ञेनात्मना संपरिष्वक्त इत्यभिधाय
प्राज्ञस्वरूपमाह तद्वा अस्यैतदतिहृन्दोऽपहतपाप्माभयं रूप-
मशोकान्तरमत्र पिता अपिता भवतीत्यादि । प्राज्ञश्च सुषुप्ति-
साक्षी । न हि तस्यापहतपाप्मत्वमस्ति ब्रह्मलिङ्गात् । एवमेव
शरीरस्यापि जीवस्य ब्रह्मधर्मबोधिकाः श्रुतयः । इदमत्र वक्त-
व्यम् । सर्वोपनिषत्सु ब्रह्मज्ञानं परमपुरुषार्थसाधनमिति
तन्निर्णयार्थं भगवान् व्यासः सूत्राणि चकार । तत्र ब्रह्मसूत्रे
विचारं प्रतिज्ञाय जगत्कर्तृत्वाद्यसाधारणलक्षणं ब्रह्मणः प्रति-
ज्ञाय समन्वयनिरूपणे जीववाक्यानि दूरीकृत्याविरोधेऽपि
ऐक्येऽपि हिताकरणादिदोषमाशङ्क्य अधिकन्तु भेदनिर्देशा-
दिति परिहृत्य जीवस्याणत्वम् उपचारात् ब्रह्मत्वमंशत्वं परा-
धीनकर्तृत्वादिकं प्रतिपाद्य तस्यैव दक्षिणमार्गेण पुनरावृत्ति-
मुक्त्वा ससाधनेन ब्रह्मज्ञानेनार्चिरादिद्वारा ब्रह्मप्राप्तिमुक्त्वा न
स पुनरावर्त्तत इत्यनावृत्तिं वदन् शास्त्रपर्यवसानेन सर्वान्
वेदान्तान् अव्याकुलतया योजितवान् । तत्र कश्चित् तद्यपदेशेन
प्रोक्तानि तत्त्वमस्यादिवाक्यानि स्वीकृत्य जीवमात्रं च ब्रह्म

* भगवत्त्वेन जीवत्वेन जीव उक्त इति क० ।

स्वीकृत्य तदतिरिक्तस्य सर्वस्य कारणांशकार्यरूपस्य मिथ्यात्वं परिकल्प्य तद्बोधकश्रुतीनामर्थवादत्वेन मिथ्यात्वं स्वीकृत्य सुषुप्ति-सम्पत्त्योर्भगवता प्रकटीकृतमानन्दरूपत्वं तत्प्रतिपादकवाक्यानां सद्योमुक्तिरूपफलवाचकत्वमुक्त्वा क्रममुक्तिमुपासनापरत्वेन योजयित्वा वेदसूत्राणि व्याकुलीचकार । तत् वेदान्तानां ब्रह्मपरत्वं जीवपरत्वं वेति यदत्र युक्तं तत्सद्भिरनुसन्धेयम् ।

यावदात्मभावित्वाच्च न दोषस्तद्दर्शनात् ॥ ३० ॥

ननु कथमन्यस्य नीचस्य सर्वोत्कृष्टव्यपदेशोऽपि । न हि प्रामाणिकैः सर्वथा अयुक्ते व्यपदेशः क्रियते । न चोक्ततद्गुण-सारत्वात् ब्रह्मणः आनन्दांशस्य प्राकच्यादिति वाच्यम् । तथा सति प्राज्ञवत् पुनस्तिरोहितं स्यादिति तस्य तद्व्यपदेशोव्यर्थोऽ-प्रयुक्तश्चेति चेत् । नायं दोषः । कुतः । यावदात्मभावित्वात् पश्चात् यावत्पर्यन्तमात्मानित्यत्वात् सर्वदा आनन्दांशस्य प्राक-च्यात् तस्य तथैव दर्शनमस्ति । अनावृत्त्यैखर्यादीनामुक्तत्वात् प्राज्ञात् सम्पन्नत्वं विशेषः । चकारात् तस्य चानन्दः प्रकटित इति न दूषणगन्धोऽपि । व्यपदेशो वा नात्यन्तमयुक्तस्य । याव-दात्मा ब्रह्म भवत्यानन्दांशप्राकच्येन तावदेव तद्व्यपदेशः राज-ज्येष्ठपुत्रवत् । एतदेवोक्तं व्यापकत्वश्रुतिस्तस्य भगवत्त्वेन युज्यते ।

आनन्दांशाभिव्यक्ती तु तत्र ब्रह्माण्डकोटयः ।

प्रतीयेरन् परिच्छदो व्यापकत्वञ्च तस्य तदिति ॥

पुंस्त्वादिवत्त्वस्य सतो व्यक्तियोगात् ॥ ३१ ॥

व्यपदेशदशायामपि आनन्दांशस्यानात्यन्तमसत्त्वं । पुंस्त्वादि-

वत् यथा पुंस्त्वं सेकादिसामर्थ्यं बाल्ये विद्यमानमेव यौवने प्रकाशते तथा आनन्दांशस्यापि स्वतएव व्यक्तियोगः ।

नित्योपलब्धानुपलब्धिप्रसङ्गोऽन्यतर-
नियमोवाऽन्यथा ॥ ३२ ॥

ननु कथमेवं स्त्रीक्रियते । इदानीं संसारावस्थायां सच्चित्त-
प्राकथमेव मोक्षे त्वानन्दांशोऽपि प्रकट इति तन्निवारयति ।
तथा सति नित्यमुपलब्धिः स्यादानन्दांशस्य तथा सति न
संसारावस्थोपपद्येत । अथानुपलब्धिः सर्वदा तथा सति
मोक्षदशा विरुध्येत । अथान्यतरनियमः । जीवो निरानन्द एव
ब्रह्मत्वानन्दरूपं । तथा सति ब्रह्मैव सन् ब्रह्माण्येतौति श्रुति-
विरोधः । तस्मात् पूर्वोक्तएव प्रकारः स्त्रीकर्त्तव्य इति सिद्धम् ।

कर्त्ता शास्त्रार्थवत्त्वात् ॥ ३३ ॥

साङ्ख्यानं प्रकृतिगतमेव कर्त्तृत्वमिति । तन्निवारणार्थ-
मधिकरणारम्भः । कर्त्ता जीवएव । कुतः । शास्त्रार्थवत्त्वात् । जीव-
मेवाधिकृत्य वेदे अभ्युदयनिःश्रेयसफलार्थं सर्वाणि कर्माणि
विहितानि । ब्रह्मणोऽनुपयोमात् । जडस्याशक्यत्वात् । सन्दिग्धेऽपि
तथैवाङ्गीकर्त्तव्यम् ।

विहारोपदेशात् ॥ ३४ ॥

तस्यैव गाम्भर्व्यादिलोकेषु यद्यत् कामयते तत्तद्भवतीति
विहार उपदिष्टः । ततश्च कर्त्तृत्वभोक्तृत्वयोः साधुकारी साधुभव-
तीति सामानाधिकरण्यश्रवणात् जीवएव कर्त्ता ।

उपादानात् ॥ ३५ ॥

तदेषां प्राणानां विज्ञानेन विज्ञानमादायेति जीवेन सर्वेषां विज्ञानमुपादीयते । तस्मादिन्द्रियादीनां कारणत्वमेव स्वातन्त्र्यादस्यैव कर्तृत्वं । यस्तु मन्यते बुद्धिसम्बन्धात् जीवस्य कर्तृत्वमिति । स प्रष्टव्यः । किं बुद्धिकर्तृत्वं जीवे समायाति अथवा जीवगतमेव कर्तृत्वं बुद्धिसम्बन्धात् उन्नच्छति अथवा शशविषाणायितमेव कर्तृत्वं सम्बन्धे समायाति । नाद्यः जडत्वात् । अनङ्गीकारात् पूर्वं निराकृतत्वाच्च । द्वितीयेत्विष्टापत्तिः उपादानविरोधश्च । तृतीये शास्त्रविरोधः । ब्रह्मणि सिद्धत्वाच्च । असत्कार्यस्य निराकृतत्वात् । सर्वविप्लवस्तु माध्यमिकवदुपेक्ष्यः ।

व्यपदेशाच्च क्रियायां नचेन्निर्देशविपर्ययः ॥ ३६ ॥

व्यपदेशः विज्ञानं यन्न तनुते कर्माणि तनुतेऽपि चेति अत्र साहच्ये बुद्ध्यादीनामेव कर्तृत्वं न जीवस्येति । क्रियायां यागादिकर्मासु नतु भोगे । जीवस्य कर्तृत्वं न चेत् । न । तथा सति निर्देशस्य विपर्ययो भवेत् । विज्ञानेन विज्ञानमादायेति श्रुत्यनुरोधात् । प्रकृतेऽपि तृतीयान्तता आपद्येत । अथ स्वव्यापारे कर्तृत्वं तथापि पूर्वनिर्देशस्य विज्ञानमयस्य विपर्ययः स्यात् विकारित्वं स्यात् । तच्चासङ्गतन्त्रवत्त्वात् । विज्ञानमादायेत्यत्र विपर्ययएव । एकस्य प्रदेशभेदेनार्थभेदोऽपि । भगवति सर्वे शब्दाः स्वभावतएव प्रवर्तन्ते । औपचारिकत्वज्ञापकाभावात् । यन्नो जायमानइति श्रद्धादीनां शिरस्वादितः । तस्मात् विज्ञानमयो जीवएव । जडस्य च स्वातन्त्र्याभावान्न कर्तृत्वं ।

उपलब्धिवदनियमः ॥ ३७ ॥

ननु जीवस्य कर्तृत्वे हिताकरणादिदोषप्रसक्तिरिति चेत् । न । उपलब्धिवदनियमः । यथा चक्षुषेष्टमनिष्टञ्चोपलभते एवमिन्द्रियैः कर्म कुर्वन् दृष्टमनिष्टं वा प्राप्नोति ।

शक्तिविपर्ययात् ॥ ३८ ॥

नन्वीश्वरवत् स्वार्थमन्यथा न कुर्यादिति चेत् । शक्तिविपर्ययात् तथा सामर्थ्याभावात् । इतएव देवादहितमपि करोति ।

समाध्यभावाच्च ॥ ३९ ॥

जीवस्य क्रियाज्ञानशक्ती योगेन सिध्यतः समाध्यभावाद् शक्त्यभाव इत्यर्थः । चकारात् तादृशमन्ताभावोऽपि । न च सहजकर्तृत्वे अनिर्माचः । पराधीनकर्तृत्ववैतत् । ब्रह्मवत् । सांख्यस्य तन्मतानुसारिणो वान्यस्य भ्रम एव । कर्तृत्वे न मुक्तिरिति । नपुंसक एव मुच्येतेति बाह्यवत् । निरिन्द्रियस्यैव समाधिरित्यपि । करणत्वेन बद्धं वदन् न केनापि दूष्यते । तस्माज्जीवस्य स्वाभाविकं कर्तृत्वं । ध्यायतीव लेलायतीवेत्यपि परधर्मानुकरणम् । अयमप्येको धर्मः । स्वाप्ययसम्पत्त्योर्ब्रह्मव्यपदेशं पुरस्कृत्य सर्वविप्लवं वदन् उपेक्ष्यः ।

यथा च तत्तोभयथा ॥ ४० ॥

ननु कर्मकराणां कर्तृत्वभोक्तृत्वभेदो दृश्यते तथा कर्तृत्वभोक्तृत्वयोर्भेदो भविष्यतीति चेत् । न । यथा तच्चा रयं निर्माच

तत्रारूढो विहरति । पीठं वा । स्वतो वा न व्याप्रियते वास्यादि-
द्वारेण वा । चकारादन्येऽपि स्वार्थकर्तारः । अन्यार्थमपि करो-
तीति चेत् । तथा प्रकृतेऽपि सर्व्वहितार्थं प्रयतमानत्वात् ।
न च कर्तृत्वमात्रं दुःखरूपं । पयःपानादेः सुखरूपत्वात् । तथा
च स्वार्थपरार्थकर्तृत्वं कारयित्वञ्च सिद्धम् ।

परात्तु तच्छ्रुतेः ॥ ४१ ॥

कर्तृत्वं ब्रह्मगतमेव । तत्सम्बन्धादेव जीवे कर्तृत्वं तदंशत्वा-
दैश्वर्यादिवत् । न तु जडगतमिति । अतो नान्योऽतोऽस्तीति
सर्व्वकर्तृत्वं घटते । कुत एतत् तत्श्रुतेः । तस्यैव कर्तृत्वकार-
यित्वश्रवणात् । यमद्योनिनीषति तमसाधु कारयतीति । सर्व्व-
कर्त्ता सर्व्वभोक्ता सर्व्वनियन्तेति । सर्व्वरूपत्वान्न भगवति दोषः ।

कृतप्रयत्नापेक्षस्तु विहितप्रतिषिद्धावैयर्थ्या-
दिभ्यः ॥ ४२ ॥

ननु वैषम्यनैर्घृण्ययोर्न परिहारः । अनादित्वेन स्वस्यैव
कारयित्वादिति पक्षं तु शब्दो निवारयति । प्रयत्नपर्यन्तं जीव-
कृत्यम् । अग्रे तस्याशक्तत्वात् स्वयमेव कारयति । यथा पुत्रं
यतमानं बालम् । पदार्थगुणदोषौ वर्णयन्नपि तत्प्रयत्नाभि-
निवेशं दृष्ट्वा तथैव कारयति । सर्व्वत्र तत्कारणत्वाय तदानीं
फलदातृत्वे या इच्छा तामेवानुवदति उन्नीषति निनीषतीति ।
अन्यथा विहितप्रतिषिद्धयोर्वैयर्थ्यापत्तेः । अप्रामाणिकत्वञ्च ।
फलदाने कर्म्मपेक्षः । कर्म्म कारणे प्रयत्नापेक्षः । प्रयत्नो कामा-
पेक्षः । कामे प्रवाहापेक्ष इति मर्यादारक्षार्थं वेदं । चकारात्

ततो न ब्रह्मणि दोषगन्धोऽपि । न चातीश्वरं च मर्यादामार्गस्य
तथैव निर्माणात् । यत्रान्यथा स मुष्टिमध्य इति ।

अंशो नानाव्यपदेशादन्यथा चापि दाशकितवादि-
त्वमधीयत एके ॥ ४३ ॥

जीवस्य ब्रह्मसम्बन्धिरूपमुच्यते । जीवोनाम ब्रह्मण अंशः ।
कुतः । नानाव्यपदेशात् सर्वं एवात्मानो व्युच्चरन्ति कपूयचरणाः
रमणीयचरणा इति च । नतु ब्रह्मणो निरवयवत्वात् कथं जीव-
स्यांशत्वमिति वाच्यम् । न हि ब्रह्म निरंशं सांशमिति वा कचि-
ह्योके सिद्धं वेदैकसमधिगम्यत्वात् । सा च श्रुतिर्यथोपपद्यते
तथा तदनुल्लङ्घनेन वेदार्थज्ञानार्थं युक्तिर्वक्तव्या । सा चेत् स्वयं
नावगता तपोविधेयं अभिज्ञा वा प्रष्टव्या इति । नतु सर्वविप्लवः
कर्त्तव्यः । तत्रैषा युक्तिः ।

विस्फुलिङ्गा इवाग्नेर्हि जडजीवा विनिर्गताः ।

सर्वतः पाणिपादान्तात् सर्वतोक्षिशिरोमुखात् ॥

निरिन्द्रियात् स्वरूपेण तादृशादिति निश्चयः ।

सदंशेन जडाः पूर्वञ्चिदंशेनेतरे अपि ।

॥ अन्यधर्मतिरोभावामूलेच्छातः स्वतन्त्रिण इति

ब्रह्मवादे अंशपक्ष एव । नतु अंशत्वे सजातीयत्वमायाति ।
श्रुत्यन्तरे पुनर्ब्रह्मदाशा ब्रह्मे कितवा उत । अत्र सर्वस्यापि
ब्रह्मविज्ञानेन विज्ञानप्रतिज्ञानात् दाशादीनामपि ब्रह्मत्वं प्रती-
यते । तत्कार्यत्वमेव स्यादिति चेत् । न । अन्यथा चापि प्रकारा-
न्तरेणापि एके शाखिनः दाशकितवादित्वमधीयते शरीरत्वेन अंश-

खेन च । स्वरूपतः कार्याभावेऽपि प्रकारभेदेन कार्यत्वात् ।
तथाच न साजात्यं आनन्दांशस्य तिरोहितत्वात् । धर्मान्तरेण
तु साजात्यमिष्टमेव ।

मन्त्रवर्णात् च ॥ ४४ ॥

पुरुष एवेदं सर्वमित्युक्त्वा पादोऽस्य विश्वा भूतानीति
भूतानां जीवानां पादत्वं पादेषु स्थितत्वेन वा अंशत्वमिति ।

अपि च स्मर्यते ॥ ४५ ॥

वेदे स्वतन्त्रतया उपपाद्य वेदान्तरेऽपि तस्यार्थस्यानुस्मरणं ।
ममैवांशो जीवलोके जीवभूतः सनातन इति ।

प्रकाशादिवन्नैवंपरः ॥ ४६ ॥

जीवस्यांशत्वे हस्तादिवत्तद्दुःखेन परस्यापि दुःखत्वं
स्यादिति चेत् । न । एवंपरो न भवति । एवमिति प्रकारभेदः
द्विष्टत्वेनानुभव इति यावत् । अन्यथा सर्वरूपत्वात् । कुत
एवं तत्राह प्रकाशादिवत् । नाग्नेर्हि तापो न हिमस्य तत्
स्यादिति । प्रकाशग्रहणं धर्मत्वद्योतनाय । दुःखादयोऽपि ब्रह्म-
धर्मा इति । अतो हैतवुध्या अंशस्यैव दुःखित्वं न परस्य । अथवा
प्रकाशः प्रकाशदोषेण यथा न दुष्टः पापस्यापि तदंशत्वादिति ।

स्मरन्ति च ॥ ४७ ॥

स्मरन्ति च सर्वेऽपि ऋषयो अग्निः दुःखसम्बन्धं स्मरन्ति ।

नत्र यः परमात्मा हि स नित्यो निर्गुणः स्मृतः ।

न लिप्यते फलैश्चापि पद्मपत्रमिवाम्भवेति ।

कर्मात्मा त्वपरोयोऽसौ मोक्षबन्धैः स युज्यते ।

एकस्तथा सर्वभूतान्तरात्मा न लिप्यते लोकदुःखेन बाह्यः ।
चकारात् तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्त्यनश्नन्नन्यो अभिचाकशीति ।

अनुज्ञापरिहारौ देहसम्बन्धाज्जगोति-
रादिवत् ॥ ४८ ॥

ननु जीवस्य भगवदंशत्वे विधिविषयत्वाभावात्कर्मसम्बन्धा
भावेन कथं फलसम्बन्धः । जीवस्य च पुनरनेकदेहसम्बन्धात्
कः शूद्रः का भार्येति ज्ञानमप्यशक्यं । अतः कर्ममार्गस्य
व्याकुलत्वात् कथं जीवस्यापि दुःखित्वमित्याशङ्क्य परिहरति ।
अनुज्ञापरिहारौ विधिनिषेधौ जीवस्य देहसम्बन्धात् यो देहो
यदा गृहीतस्तत्कृती । यथा श्वाग्निः चण्डालभाण्डस्यमुदकं
तद्वटादिष्व परिहृत्यते एवमुत्कृष्टं परिगृह्यते । तथा जीवोऽपि
देहसम्बन्धकतः सम्बन्धस्याध्यासिको भगवत्कृतश्च । अध्यासि-
कोद्यज्ञानान्निवर्त्तते द्वितीयो भगवतैव । जीवन्मुक्तानामपि व्यव-
हारदर्शनात् । श्रुतिस्तु भगवत्कृतसम्बन्धमेवाश्रित्याग्निहोत्रादिकं
विधत्ते । अन्यथा विद्यां स्वज्ञानञ्च बोधयन्ती कर्माणि न विद-
ध्यात् । शाब्दज्ञानस्य पूर्वमेव सिद्धत्वात् । कथं सिद्धवद्याव-
ज्जीवं विदध्यात् । न्यासोऽपि देहसम्बन्ध एव ।

असन्ततेश्चाव्यतिकरः ॥ ४९ ॥

ननु देहस्यापि बाल्यकौमारादिभेदात् कथं कर्मकाले
ब्राह्मणत्वादि । जीवैक्यादिति चेद्देहान्तरेऽपि स्यादिति तत्राह ।
देहान्तरे सन्ततिरपि नास्ति । बाल्यादिभेदे पुनः सन्तति-
रेका । अतः सन्ततिभेदान्न कर्मणां सांकर्यमिति ।

आभास एव च ॥ ५० ॥

ननु सच्चिदानन्दस्य ब्रह्मणोऽंशः सच्चिदानन्द एव भवेत् अतः कथं प्रवाहे प्रवेशो भगवतश्च सर्वकार्याणि तत्राह । आभास एव जीवः आनन्दांशस्य तिरोहितत्वात् । चकारादाकारस्याप्यभावः । नतु सर्वथा प्रतिबिम्बवन्मिथ्यात्वं जलचन्द्रवदित्येकस्यानेकत्वे दृष्टान्तः । तथा सत्यध्यासश्च स्वस्य न स्यात् । तत्र वृत्त्यादिदोषप्रसङ्गश्च । अतो न मिथ्यात्वरूप आभासोऽत्र विवक्षितः ।

अदृष्टानियमात् ॥ ५१ ॥

ईशित्वाय नैयायिकाद्यभिमतं जीवरूपं निराकरोति । नानात्मानो व्यवस्थात इति भोगव्यवस्थया जीवनानात्मङ्गीकृतम् । तत्रादृष्टस्य नियामकत्वं तन्मते सिद्धं देशान्तरवस्तूत्पत्त्यन्यथानुपपत्त्या व्यापकत्वञ्चाङ्गीकृतं । एवञ्च क्रियमाणे मूल एव कुठारः स्यात् । सर्वेषामेव जीवानामेकशरीरसम्बन्धात् कस्यादृष्टन्तद्भवेत् । न च मिथ्याज्ञानेन व्यवस्था । तत्रापि तथा । नचानुपपत्त्या परिकल्पनं । श्रुत्यैवोपपत्तेः । एतेन विरोधादृषिप्रामाण्यमपि निराकृतं ।

अभिसन्ध्यादिष्वपि चैवं ॥ ५२ ॥

ननु मनःप्रभृतीनां नियामकत्वात् तेषामीश्वरेच्छया नियतत्वात् न दोष इति चेत् । न । पूर्ववदेव दोषप्रसक्तिः । तादृशेश्वरकल्पना च पूर्वमेव निराकृता ।

प्रदेशादिति चेन्नान्तर्भावात् ॥ ५३ ॥

आत्मनो विभुत्वेऽपि प्रदेशभेदेन व्यवस्था आत्मनि तादृशः
प्रदेशविशेषोऽस्ति येन सर्वमुपपद्यत इति चेत् । न । अन्यस्यापि
प्रदेशस्तत्रान्तर्भवति । तस्यैव वा देहस्य देशान्तरगमने पूर्व-
देशस्य त्यक्तत्वात् सोऽंशः अन्तर्भवेत् तिरोभूतो भवेदिति ।

इति श्रीवेदव्यासमतवर्ति श्रीवल्लभविरचिते ब्रह्मसूत्राणुभाष्ये
द्वितीयस्याध्यायस्य तृतीयः पादः ।

चतुर्थः पादः ।

तथा प्राणाः ॥ १ ॥

जीवशरीरमध्यवर्तिनां प्राणादीनां विचारार्थं पादारम्भः ।
तत्र जीवं निरूप्य तादृशधर्मवत्त्वं प्राणे अतिदिशति । प्राण-
शब्दप्रयोगः प्रियत्वाय । प्राणाः इन्द्रियाणि मनसो मुख्यत्वा-
देकवचनं । उत्क्रान्तिगत्यागतीनामित्यारभ्य सर्वोपपत्तिरत्र-
तिदिष्टा । चिदंशस्यापि तिरोभाव इति पृथङ्गिरूपणं । ननु
तद्गुणसारत्वादयः कथमुपदिश्यन्त इति चेत् । सत्यं अस्ति
तत्रापि ये प्राणं ब्रह्मोपासत इति ।

गौण्यसम्भवात् ॥ २ ॥

ननु उत्क्रान्त्यादिश्रुतिर्गौणी भविष्यति । न । गौण्यसम्भ-
वात् । सा श्रुतिर्गौणी न सम्भवति । एकैव श्रुतिर्जीवे मुख्या
प्राणे गौणीति कथं सम्भवति ।

तत् प्राक्श्रुतेश्च ॥ ३ ॥

जडत्वेनाधिकविचारोऽत्र क्रियते । सृष्टेः पूर्वमपि प्राणा-
दीनां स्थितिः श्रूयते । असद्वा इदमथमासीत् तदाहुः किं
तदसदासीदित्यृषयो वाव तेऽग्रे असदासीत् । तदाहुः । के ते
ऋषय इति प्राणा वा ऋषय इति । ननु सदेव सोम्येदमग-
आसीदेकमेवाहितीयमिति विरोध इति चेत् । स्वरूपोत्पत्ति-
रेवात्र निषिध्यते जीववत् नतूहमः । उद्गमात् पूर्वन्तु सदे-

वेति श्रुतिः । चकारात् मोक्षे तस्यापि सम्पत्तिः श्रूयते स्थलान्तरे । एतस्माज्जायते प्राणो मनः सर्वेन्द्रियाणि चेति श्रुतिर्विस्फुलिङ्गसदृशी ।

तत्पूर्वकत्वाद्वाचः ॥ ४ ॥

मनः पूर्वरूपं वागुत्तररूपमिति तस्य यजुरेव शिर इति । तथाच वेदानां स्वत उत्पत्त्यभावात् तत्पूर्वरूपमनसः कथमुत्पत्तिः ।

सप्त गतेर्विशेषितत्वाच्च ॥ ५ ॥

तमुत्क्रामन्तं प्राणोऽनूत्क्रामति प्राणमनूत्क्रामन्तं सर्वे प्राणा अनूत्क्रामन्तीति पूर्वोक्तानां चक्षुरादीनाम् । अथारूपज्ञो भवतीत्येको भवति न पञ्चतीत्याहुरित्यादिभिर्जीवगतिः सप्तानां गतिभिर्विशेष्यते । सप्तगतयत्नेन विशेषिताः एकीभवतीति । अतो जीवसमानयोगक्षेमत्वाज्जीवतुल्यतेति । चकारात् तसदुपाख्यानेषु चक्षुःप्रभृतीनां देवतात्वं सम्बादश्च । अतश्चेतनतुल्यत्वम् । केचिदिदं सूत्रमुत्तरसूत्रपूर्वपक्षत्वेन योजयन्ति । तत्रायमर्थः । ते प्राणाः कतीत्याकाङ्क्षायां सप्त प्राणाः प्रभवन्ति तस्मात् सप्तार्चिषः समिधः सप्तजिह्वाः । अष्टौ ग्रहा अष्टावतिग्रहा इति । सप्त वै शीर्षण्याः प्राणाद्वाव वाचाविति नव वै पुरुषे प्राणा नाभिर्दशमी दश वै पशोः प्राणा आत्मैकादश इत्येवमादिषु नानासङ्ख्या प्राणानां प्रतीता । तत्र श्रुतिविप्रतिषेधे किं युक्तमिति संशये सप्तैवेति प्राप्तम् । कुतः । गतेः सप्तानामेव गतिः श्रूयते सप्त इमे लोका येषु चरन्ति प्राणा गुहाशया निहिताः

सप्त सप्तैति । किञ्च । विशेषितत्वाच्च जीवस्योत्क्रमणसमये
सप्तानामेव विशेषितत्वम् । अन्ये तु पुनरेतेषामिव हृत्तिभेदाद्भेदा
इति । एवं प्राप्ते उच्यते ।

हस्तादयस्तु स्थितोऽतो नैवं ॥ ६ ॥

पूर्वसम्बन्धे उत्सूत्रं पूर्वपक्षः । तु शब्दः पूर्वपक्षं व्यावर्त्त-
यति । हस्तादयः सप्तभ्योऽधिकाः । हस्तौ चादातयश्च उपस्थश्चा-
नन्दयितव्यं च पायुश्च विसर्जयितव्यश्च पादौ च गन्तव्यं चेति ।
चक्षुरादिगणनायामेतेऽपि चत्वार इन्द्रियत्वेन गणिताः । स्थिते
सति श्रुतौ गणनया चक्षुरादितुल्यत्वे सति अतो हेतोः सप्तैवेति
न किन्त्वेकादश अवान्तरगणनासूत्रनयाऽसम्भवाभिप्राया अधिक-
सङ्ख्यान्तःकरणभेदादिति । एकादशैवेन्द्रियाणीति स्थितम् ।

अणवश्च ॥ ७ ॥

सर्वे प्राणा अणुपरिमाणाः गतिमत्त्वेन नित्यत्वे अणुत्व-
मेव । परिमाणप्रमाणाभावात् पुनर्वचनम् ।

श्रेष्ठश्च ॥ ८ ॥

मुख्यश्च प्राणो नित्यगतिमान् अणुपरिमाणश्च । चकारा-
दतिदेशः । नासदासीदित्यत्र आनीदवातं स्वधया तदेकमिति
अननात्मकस्य पूर्वसत्ता प्रदर्शिता ।

न वायुक्रिये पृथगुपदेशात् ॥ ९ ॥

ननु मुख्यः प्राणो वायुरेव भविष्यति । इन्द्रियाणां क्रिया
वा । एवं हि श्रूयते यः प्राणः स वायुः । एष वायुः पञ्चविधः
प्राणोऽपानोऽनान उदानः समान इति सामान्यकरणहृत्तिः

प्राणाद्या वायवः पञ्चेति । तत्रान्तरीया आचक्षते तदुभय-
मपि न । कुतः । पृथगुपदेशात् । एतस्माज्जायते प्राणो मनः
सर्वेन्द्रियाणि च । खं वायुर्ज्योतिरापः पृथिवी विश्वस्य
धारिणी इति प्राणवायोः पृथगुपदेशात् । वृत्तिवृत्तिमतोर-
भेदेन ततोऽपि पृथगुपदेशाच्च ।

चक्षुरादिवत् तत्सहशिष्ट्यादिभ्यः ॥ १० ॥

स प्राणः स्वतन्त्रः परतन्त्रो वेति विचारे स्वतन्त्र इति तावत्-
प्राणं । सुप्तेषु वागादिषु प्राण एकोऽमृतानामः प्राणः संवर्गो
वागादीन् संवृत्ते प्राण इतरान् प्राणान् रक्षति मातेव पुत्रानिति
इमानामङ्गान् निराकरोति तु शब्दः । चक्षुरादिवद्व्यमपि प्राण
अस्वतन्त्रः । मुख्यतो भगवदधीनः व्यवहारे जीवाधीनः । कुतः ।
तत्सहशिष्ट्यादिभ्यः चक्षुरादिभिः सह शासनात् । इन्द्रियजय-
वत् प्राणजयस्यापि दृष्टत्वात् । आदिशब्देन जडत्वादयः ।

अकरणत्वाच्च न दोषस्तयाहि दर्शयति ॥ ११ ॥

ननु प्राणस्य जीवोपकरणत्वे तदुपकारकव्यापारवत्त्वमपेक्ष्यते ।
तत्रैकादशैव वृत्तयस्तन्वान्तरेऽपि सिद्धाः ।

एकादशामो मनसो हि वृत्तय

आकूतयः पञ्चधियोऽभिमानः ।

मात्राणि कर्माणि पुरञ्च तासां

वदन्ति चैकादशवीरभूसीरिति ।

तथा कश्चिद्व्याणस्य व्यापारोऽस्तीति चेत् । नैष दोषः ।
कुतः । अकरणत्वात् । करणस्यैव हि व्यापारोऽपेक्षितः । अन्यस्य

कार्यमात्रमपेक्षितं तत्राह । तथाहि कार्यवत्त्वं युक्तं तत्
श्रुतिरेव दर्शयति । तस्मिन्नुत्क्रामत्यथेतर इत्यादिश्रुतिभिः
प्राणनिमित्तैव शरीरस्थितिरिति । तस्माद्यापाराभावेऽपि स्वरूप-
स्थितिमात्रेण तस्योपकारित्वम् ।

पञ्चवृत्तेर्मनोवद्व्यपदिश्यते ॥ १२ ॥

व्यापारव्यतिरेकेणोपकारित्वमसमञ्जसमिति चेत् । तत्राह
पञ्चवृत्तेः अहमेवैतत्पञ्चधात्मानं विभज्यैतहाणमवष्टभ्य विधारया-
मीति यथा मनसो द्वारभेदेनैवैकादशवृत्तयः स्वरूपत एव एव-
मेव प्राणस्यापि पञ्चधात्मानं विभज्य कार्यकारणं व्यपदिश्यते ।

अणुश्च ॥ १३ ॥

अतिदेशेन प्राप्तमप्यणुत्वं पञ्चधात्मानं विभज्येति वचनात्
सन्दिग्धं पुनर्विधीयते । आसन्योप्यणुः । चकारात् पूर्वोक्त-
सर्वसमुच्चयः ।

ज्योतिराद्यधिष्ठानन्तु तदामननात् ॥ १४ ॥

वागादीनां देवताधिष्ठानवतां प्रवृत्तिः स्वत एव वा जीवा-
धिष्ठानब्रह्मप्रेरणयोर्विद्यमानत्वादिति संशयः । विशेषकार्या-
भावात् न देवतापेक्षेति पूर्वपक्षं निराकरोति तु शब्दः । वागा-
दीनां ज्योतिरादि अग्न्यादिरधिष्ठानमवश्यमङ्गीकर्त्तव्यम् । कुतः ।
तदामननात् । तथा आम्नायते अग्निर्वाक् भूत्वा सुखं प्रावि-
शदित्यादि । अयमर्थः ।

योऽध्यात्मिकोऽयं पुरुषः सोऽसावेवाधिदैविकः ।

यस्तत्रोभयविच्छेदः स स्मृतो ह्याधिभौतिकः ॥ इति

आध्यात्मिकादीनां स्वरूपं वागादयश्चानुरूपा नित्याः । तत्र यदि त्रैविध्यं न कल्पेत तदैकस्मिन्नेव शरीरे उपक्षीणं शरीरान्तरे न भवेत् । कल्पमाने तु अग्निर्देवतारूपोऽनेकरूपभवनसमर्थो वाग्रूपो भूत्वा सर्वत्र प्रविष्ट इति सङ्गच्छते । ते चाग्न्यादयश्चेतना भगवदंशास्तिरोहितानन्दाः सामर्थ्ययुक्ता इति कार्यवशादवगम्यन्ते । आध्यात्मिकाधिदैविकयोरेकत्वात् वदनादिकार्यार्थमाध्यात्मिका एव निरूपिता उद्गमने एतस्मात् जायते प्राण इत्यादिषु । वागादीनां नियमेन तत्तज्जीवसान्निध्यं स्वतश्चानिर्गमनं मृत्युरूपश्रमेण तत्र लयः पुनरुद्गमनं समष्टिव्यष्टिभावश्च अन्यथा नोपपद्येत । आधिभौतिककृतश्चायं भेद इत्यग्र व्यक्तोकरिष्यते । एवमेव ब्रह्मणोऽपि अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्येत्यत्रापि निःसन्दिग्धं द्रष्टव्यं । यदज्ञानात् सर्वविप्लववादव्यामोहः ।

प्राणवता शब्दात् ॥ १५ ॥

यदधिष्ठानमग्न्यादि तत् किं स्वत एव अन्यसहितं वेति सन्देहः । किं तावत् प्राप्तं स्वत एवेति पूर्वोक्तन्यायेन तावतैव सिद्धेरनवस्थानाच्च देवतात्वव्याघातश्चेत्येवं प्राप्ते उच्यते । प्राणवता अधिष्ठितं वागादि । कुतः । शब्दात् । सोऽयमग्निः परेण मृत्युनातिक्रान्तीदीप्यत इत्यादि । अयमर्थः । इयाह प्राजापत्या इत्यत्राधिष्ठातृत्वमग्नौनामुक्तं देवा इत्यविशेषेणैन्द्रियाधिष्ठात्रीऽन्याश्च ।* तेषां प्रतिबन्धकासुरातिक्रमेण स्वर्गलोके गमनेच्छा

* ख पुस्तके तेषामित्यारभ्य भाष्यसहितानि वङ्गनि सूत्राणि न दृश्यन्ते । तत्तु स्तिपिकरप्रमादादित्यवधारणीयं ।

बभूव । तत्र यज्ञेनैव स्वर्ग इति तत्र जनकोह वैदेह इति
 ब्राह्मणे केनाक्रमेण यजमानः स्वर्गं लोकमाक्रमत इत्युक्त्वा
 त्विजा वायुना प्राणेनेति उक्त्वात्रैवाक्रमणमिति सिद्धम् । तत्रा-
 न्योऽन्योद्गाढत्ववरणे तयोद्गाने यो वाचि भोगस्तं देवेभ्य इत्या-
 म्नातं । तदनु अमरूपयात्मना वेद्यानन्तरमप्रतिरूपं वदतीति
 निरूपितं सोऽपि दोषो देवानां प्राप्नोति तत् श्रुतिविप्रतिषिद्धं
 नह वै देवान् पापं गच्छतीति । तदनु प्राण एवोद्गातासिद्धः तेना-
 न्येषामपि पापसम्बन्धोऽपि निवारितः । ततः परेण मृत्युमति-
 क्रान्तो दीप्यत इति अतो दीप्यमानस्यैवाधिष्ठातृत्वात् प्राणवतै-
 वाधिष्ठानमिति सिद्धम् ।

तस्य च नित्यत्वात् ॥ १६ ॥

अग्न्यादेः प्राणसम्बन्धो नित्य इति सर्व्वदाधिष्ठातृत्वम् ।
 प्राणस्य तत्सम्बन्धस्य चेति चकारार्थः । प्राणसहायेनैव यथोचित-
 वर्णोद्गम इति लोके स्वामिभृत्यन्यायेन जीवे भोगः फलिष्यति ।

तदिन्द्रियाणि तद्ग्रहपदेशादन्यत्र श्रेष्ठात् ॥ १७ ॥

इदमत्र विचार्य्यते । इन्द्रियाणां प्राणाधीनसर्व्वव्यापा-
 रत्वात्तत्र मव्यपदेशाच्च प्राणवृत्तिरूपाणिन्द्रियाणि तत्त्वान्तराणि
 चेति संग्रहः । तत्त्वान्तराण्येवेति सिद्धान्तः । तानि इन्द्रियाणि
 तत्त्वान्तराणि । कुतः । तद्ग्रहपदेशात् । इन्द्रियशब्दन व्यपदेशात् ।
 एतस्माज्जायते प्राणो मनः सर्व्वेन्द्रियाणि चेति भिन्नशब्दवाच्यानां
 कचिदेकशब्दवाच्यत्वेऽपि नैकत्वम् । आसन्न्येऽपि तर्हि भेदः
 स्यादित्यत आह । अन्यत्र श्रेष्ठात् । तस्य ते यौगिकाः शब्दा इति ।

भेदश्रुतेः ॥ १८ ॥

यत्रापि प्राणशब्दप्रयोगः तत्रापि भेदेन श्रूयते । तस्युत्-
क्रामन्तं प्राणोऽनुत्क्रामतीति । प्राणमनुत्क्रामन्तं सर्वं प्राणा
अनुक्रामन्तीति ।

वैलक्षण्यञ्च ॥ १९ ॥

वैलक्षण्यञ्च प्राणस्य चेन्द्रियाणञ्च । सुप्तेषु वागादिषु प्राणो
जागर्ति । स्वामिसेवकवचनिकं वैलक्षण्यं ।

संज्ञामूर्त्तिकृप्तिस्तु त्रिवृत कुर्वत
उपदेशात् ॥ २० ॥

भूतभौतिकसृष्टिः परमेश्वरादेवेति निर्णीय नामरूपया-
करणमपि परमेश्वरादेवेति निश्चयार्थमधिकरणारम्भः । लोके
नामरूपकरणं क्लालादिजीवेषु प्रसिद्धमिति । अलौकिकेऽपि
स्थावरजङ्गमे मयूरादिसंज्ञां मूर्त्तिञ्च जीवादेव हिरण्यगर्भादे-
र्भविष्यतीति वज्रादिदेवानां जीवरूपाणामेव वागादिरूपेणानु-
प्रवेशात् तस्माद्दृश्येण नामरूपयोरपि जीवएव कर्त्ता भविष्य-
तीति आशङ्कां निराकरोति तुशब्दः । संज्ञामूर्त्त्याः कृप्तिः
नामरूपयोर्निर्माणां त्रिवृत कुर्वतः यस्त्रिवृत करोति तस्मात् ।
स्यं देवतैश्चत हन्ताहमिमास्त्रिस्तोदेवता अनेन जीवेनात्मनानु-
प्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणीति । तासां त्रिवृतं त्रिवृतमेकैकं
करवाणीति त्रिवृतकर्त्ता परमेश्वरः । सएव नामरूपयोरपि
कर्त्ता । कुतः । उपदेशात् । उप समीपे एकवाक्ये उभयकरणस्य
प्रतिज्ञानात् । जीवस्य तु त्रिवृतत्करणानन्तरं शरीरसम्बन्धे
कर्त्तृत्वात् । तस्मात् नामरूपप्रपञ्चस्य भगवानेव कर्त्तेति सिद्धं ।

मांसादि भौमं यथाशब्दमितरयोश्च ॥ २१ ॥

इदमिदानीं विचार्यते । अन्नमशितन्वेधा विधीयते । तस्य यः स्थविष्ठो धातुस्तत् पुरीषं भवति । यो मध्यमस्तन्मांसं योऽण्ठस्तन्नमनः । आपः पीतास्त्रेधा विधीयन्ते । यः स्थविष्ठो धातुस्तन्नूत्रं । यो मध्यमस्तन्नोहितं । योऽण्ठं स प्राणः । तैजोऽशितं त्रेधा विधीयते । तस्य यः स्थविष्ठो धातुस्तदस्थि भवति । यो मध्यमः सा मज्जा । योऽण्ठः सा वाक् । अन्नमयं हि सौम्यमनः आपोमयः प्राणस्तेजोमयी वागिति । तत्र संशयः । वाक्प्राणमनांसि किं भौतिकानि आहोस्त्रित् स्वतन्त्राणीति । एतस्माज्जायते प्राणो मनः सर्वेन्द्रियाणि चेति श्रुतिविप्रतिषेधात् संशयः । त्रिवृत्करणप्रसङ्गेनोदितामाशङ्कां निराकरोति । तत्र पूर्वपक्षमाह । मांसादि भौमं पुरीषमांसादि तैजोऽवन्नप्रकृतिकं । कुतः । यथाशब्दं । अन्नमशितमित्यादिश्रुतितो निःसन्दिग्धं प्रतिपादनात् । किमतो यथेवं तदाह । इतरयोश्च वाचि तुल्यवान्न सन्देहः । इतरयोर्मनःप्राणयोरपि भौतिकत्वं यथाशब्दं । उन्नमश्रुतिस्तु श्रुतित्वेनानुवादपरा भविष्यति । उपपादकश्रुतिबाधात् । तस्मात् भौतिकान्येव मनःप्रभृतीतीत्येवं प्राप्ते उच्यते ।

वैशेष्यात् तु तदादस्तदादः ॥ २२ ॥

अन्नादिभिर्विशेष्यते । मनःप्रभृति सम्यक्कार्यक्षमं भवति । तथादर्शनादुपादानाच्च । अतो वैशेष्यादेव हेतोरन्नमयत्वादिवादः । ननु कथमेतदवगम्यते । वैशेष्याद्गीणोवाद इत्युच्यते । अथात्मनेनाद्यमागायदित्यत्र प्राणएव सर्वस्यान्नस्यात्ता निर्दिष्टः ।

स कथं तत्परिणामकार्यं स्यात् । वागादयश्च तत्रान्नार्थमनु-
प्रविष्टाः । सृष्टौ प्रथमतो भिन्नतया निर्देष्टात् । अतो न भौति-
कानि मनःप्रभृतीनि । किन्तु तत्त्वान्तराणीति सिद्धं । तद्वाद-
इति वीष्णा अध्यायसमाप्तिसूचिका ।

इति वेदव्यासमतवर्ति श्रीब्रह्मभाचार्यविरचिते ब्रह्मसूत्राणुभाष्ये
द्वितीयाध्यायस्य चतुर्थः पादः । समाप्तोऽयं
द्वितीयोऽध्यायः ।

तृतीयोऽध्यायः ।

तदन्तरप्रतिपत्तौ रंहति सम्परिष्वक्तः
प्रश्नानिरूपणाभ्यां ॥ १ ॥

सर्वोपनिषदां सिद्धौ ह्यविरोधे समन्वयः । कथं बोधकता
तासां । स तृतीये विचार्यते ।

एकं वाक्यं प्रकरणं शाखाः सर्वाः सहैव वा ।

एकां विद्यामनेकां वा जनयन्तीति चिन्त्यते ॥

ससाधने हि पुरुषे जन्मना कर्मणा शुचौ ।

केवले वा यथायागे प्रथमं तद्विचार्यते ॥

विचारपूर्वकं तस्य ब्रह्मभावाप्तियोग्यता ।

अधिकारे ततः सिद्धे विषयावष्टतिस्ततः ॥

अन्तरङ्गविचारेण गुणानामुपसंहृतिः ।

वहिरङ्गविचारेण कर्मणामिति सा द्विधा ॥

तस्मादधिकारिणो जन्मनिर्द्धारः तदनु तस्य ब्रह्मभावयोग्यता ततो गुणोपसंहारः ततोऽङ्गविचार इति । तत्र प्रथमे पादे जीवस्य ब्रह्मज्ञानोपयिकं जन्म विचार्यते । तत्र पूर्वजन्मनि निष्कामयज्ञकर्तृज्ञानरहितस्य मरणे ज्ञानाभावेन यज्ञाभिव्यक्त्य-भावात् भूतसंस्कारकएव यज्ञो जात इति । निष्कामत्वाच्च तदधि-कारिदेवाधीनान्येव भूतानीति । देवास्तत्र तत्र हृत्वा तस्य शरीरं सम्पादयन्तीति पञ्चम्यामाहुतावापः पुरुषवचसो भवन्तीति श्रुतिः । तत्र जीवेन्द्रियाणां हीमाभावेनाशुद्धिमाशुद्ध्य तेषामपि हीमं वक्तुमिदमधिकरणमारभते । न च पञ्चाहुतयो धूममार्ग एव तत्र गमनागमनयोर्वहुविशेषश्रवणात् । तद्य इत्यं विदु-र्येचेमेरुष्ये अडातपइत्युपासते तेर्चिषमभिसम्भवन्तीति तज्-ज्ञानवतोऽपि यत्रार्चिःप्राप्तिरुत्र तथा देवहुतानां कथं सा न स्यात् ज्ञानार्थमेव तथोत्पत्तेः । पुनरावृत्तिः परं तुल्या । अथवा निष्कामएव धूममार्गः योगी प्राप्य निवर्त्तत इति स्मरणात् । भोगार्थमेव धूमादिलोकाः । निष्पत्तिस्तु पञ्चाग्नाविव । अत्रे प्रविष्टानामन्येषामपि रेतोद्वारा योनित उत्पत्तिरिति कपूय-चरणवर्णनं । एवं त्रयोधर्ममनुप्रपन्ना गतागतं कामकामा लभन्त इति कामनायां भिन्नएव प्रकारः पृथगुपदेशात् । तस्मा-द्योग्यशरीरनिष्पत्तये स्वयमेव गच्छति भूतसहितः अद्वाहीमा-नन्तरं सोमभावे * वा संबन्ध इति संशयः भिन्नपक्षे योनौ वेति । तत्र श्रौतेऽर्थे श्रौतन्यायेनैव निर्णयस्योचितत्वादाहुतावपाङ्गीणत्वा-पत्तेः संकृतभूतानामुपस्थापकत्वाभावाच्चरीरवियोगे देवानाञ्च तावत् विलम्बे कारणाभावाच्च अडारूपा आपएव ह्यन्ते अतो

* सोमभावे वा इति खपुस्तकसम्मतः पाठः ।

न तैः परिष्वक्तो गच्छतीत्येवं प्राप्ते उच्यते । तदन्तरप्रतिपत्तौ रंहति संपरिष्वक्तः प्रश्ननिरूपणाभ्यां । तस्य जीवस्य यज्ञादिकर्तुः अन्तरप्रतिपत्तौ अन्तरे मध्ये मुख्यप्रतिपत्तेर्मात्रलक्षणाया अर्वाक् योग्यशरीरद्विष्यत्यर्थं । नहि वस्तुतो यज्ञानामिदं फलं भवति अतो मुख्ये विलम्बात् प्रतिपत्तिरेषा तस्य मुख्यफलस्य वा अन्तरे या प्रतिपत्तिस्तदर्थं * वावपेक्षते । अतः सम्यगेव च तत्कारणभूतैः संपरिष्वक्त एव रंहति । मरणानन्तमेव कर्मसमाप्तेः सम्यग्भूतानि तदैव संस्त्रुतानि प्रतिदिनसंस्कारार्थञ्च नैकस्यम- परिष्वक्तः पूर्वं शरीरेण व्यवधानात् शरीरदाहे वा तद्गतानि भूतसूक्ष्माणि सम्यक् तमेवासक्तानि । तं विद्याकर्मणी समन्वार- भेते पूर्वपूर्वप्रज्ञा चेति । जीवपक्षे ज्ञानकर्मणी हि स्वरूपभूता आपः । तत्र हेतुः प्रश्ननिरूपणाभ्यां । वित्य यथा पञ्चम्यामाहुता वापः पुरुषवचसो भवन्तीति प्रश्नः । असी वाव लोकोगीतमाग्नि- स्तस्यादित्य एव समिदित्यादिनिरूपणं † । प्रश्ने हि पुरुषत्वं वदति न देहमात्रं तज्जीवाधिष्ठितानामेव भवति सिद्धवत्कार- वचनाच्च । निरूपणेऽपि चन्द्रो भवतीति तत्रापि सोमोराजा चेतनः । न ह्यद्याधिष्ठाने ह्यन्यस्य शरीरं भवेत् । तथान्नरेती- गर्भाश्च अन्यथापि विनियोगसम्भवात् । जीवसाहित्येऽप्यपामेव मुख्यत्वं शरीरवत् अयं हीमस्तत्र तथा तं जनयन्तीति न दुःखहेतुः । तस्मात् प्रश्ननिरूपणान्यथानुपपत्त्या संपरिष्वक्त एव संस्कृतैर्भूतै रंहतीति सिद्धं ।

* ख पुस्तके तदर्थं इत्यारभ्य ज्ञानकर्मणी हि स्वरूप एतावत्पर्यन्तं नास्ति । तत्र लिपिकरप्रमादादेवेत्यवगन्तव्यं ।

† सामिदिति खपुस्तकसम्मतः पाठः ।

व्यात्मकत्वात् तु भूयस्त्वात् ॥ २ ॥

ननु कथं भूतसंस्कारमात्रत्वमवगम्यते । यावता प्रश्ननिरूपणाभ्यामापएत्रावगम्यते । न च तावन्मात्रसंस्कारकत्वं । नित्यामकाभावात् । अस्थिं चैव तेन मात्सञ्च यजमानः सत्स्करुत इति विरोधश्चेति शङ्कां निराकरोति तु शब्दः । अपामेव ग्रहणेन तेजोऽवदानि गृहीतानि ज्ञातव्यानि । कुतः । व्यात्मकत्वात् । लोकादिनिर्माणां नन्तरभावित्वात् ता अपस्त्रित्वत्कृता एव । अतस्त्रयोऽपि गृहीता अपां ग्रहणेन । उपलक्षणत्वेऽपि अपामेव ग्रहणे हेत्वन्तरमाह । भूयस्त्वात् । शुद्धत्वादिशेषाभावात् मध्यभावाच्च दीक्षिततुल्यत्वेन भारूपत्वेनाग्रे वक्तव्यत्वात् शुद्धायामेवेदं शरीरं बद्धहेतुकत्वमेव भूयस्त्वं बद्धधा परिणामाच्च । द्रव्यभूयःकरत्वञ्च । तस्मान्निवामकानां भूयस्त्वादपामेव ग्रहणं ।

प्राणगतेश्च ॥ ३ ॥

वैदिकीं युक्तिमुक्त्वा लौकिकीमाह । प्राणस्य गतिः प्राणगतिः तमुक्त्वा मन्तं प्राणोऽनूक्त्वा मतीति प्राणाप्यायनजनकत्वादपां प्राणो गच्छन् स्वाप्यायकं गृहीत्वैव गच्छति । जलकावदव्यत्र देहसम्बन्धः । मुक्तो न प्राणा गच्छन्ति । क्रममुक्त्वावपि देहसम्बन्ध इति पौराणिकाः । देवभावइत्योपनिषदः । अतो दूरे प्राणगतिरत्रैव । अतोऽपां संश्लेषो वक्तव्यः । चकारात् विद्याकर्मणो समन्वारभेते पूज्यप्रज्ञा चेति सकर्मसहभावं बोधयति श्रुतिः । तस्मादङ्गिः परिष्वक्तो गच्छति ।

अग्नादिगतिश्रुतेरिति चेन्न भाक्तत्वात् ॥ ४ ॥

श्रुतिविरोधं परिहरति । परस्परविरोधे व्यवस्था वा

बोधते । ननु यत्रास्य पुरुषस्य मृतस्याग्निं वागप्येति वातं प्राण इत्यादिना अग्न्यादिगतिः प्राणानां श्रूयते । न च ओषधी-
 लीमानि वनस्पतीन् केशा इत्यत्र प्रत्यक्षविरोधाद्वाधितविषयेयं
 श्रुतिरिति वाच्यं । आध्यात्मिकेन्द्रियमध्यपाताल्लोमकेशा अप्या-
 ध्यात्मिकाएव ग्राह्याः । यैः कण्डूलावख्यप्रतीतिः दृश्यमानानि
 तु गोलकस्थानानि । तस्मात् प्राणोत्क्रमणश्रुतिरग्न्यादिभावश्रुत्या
 बाध्यत इति चेत् । न । भाक्तत्वात् ! प्रकरणव्यतिरेकेणासुक्त-
 विषये प्रवृत्ता भाक्ता भवति । अथ हैनं जारत्कारव आर्त्त-
 भार्गः प्रपच्छेत्यत्र ग्रहनिरूपणानन्तरं मृत्युं दृष्ट्वा म्रियमाण-
 प्रश्नेनामैव न जहात्यन्यज्जहातीति प्रतिज्ञाते प्राणोत्क्रमण-
 प्रश्ने नेति प्रतिवचने वागादीनामग्न्यादिभावानुवादस्ततो
 मन्वणात् जीवस्य ब्रह्मभावोऽवगम्यते । सामर्थ्यागतत्वात् ।
 तौ ह यदृचतुरिति कर्मप्रशंसा भिन्नप्रश्नोत्तरा । उभयोर्वचन-
 विधानात् ब्रह्मविद्या च गोप्या । उत्क्रमणश्रुतिस्तु स यत्रायं
 शरीर आत्मेति ब्राह्मणे जीवस्य परलोकविहारार्थं । निष्क्रा-
 मति चक्षुष्येवेत्यादिना प्राणानां विहारसाधकानां निर्गमन-
 माह । अतो मुक्तामुक्तविषयभेदस्य व्यवस्थापकस्य विद्यमान-
 त्वाद्ग्न्यादिभावश्रुतिर्नोत्क्रमणश्रुतिबाधिका । तस्मादन्यत्र सिद्धो
 धर्म्मोऽन्यत्रावस्थामाम्यात् योज्यमानोभाक्तो भवति । अतः प्राणोत्-
 क्रमणमस्ति । तस्मात् सम्परिष्वक्तो गच्छतीति सिद्धम् ।

प्रथमेऽश्रणादिति चेन्न ताएव ह्युपपत्तेः ॥ ५ ॥

किञ्चिदाशङ्क्य परिहरति । असौ वाव लोको गीतमाग्नि-
 रित्यत्र देवाः यद्वां जुह्वतीति श्रुतेरापो न सङ्कीर्त्तिताः । अपां

हि पञ्चम्यामाहुतौ पुरुषवचनं । अद्वा मनोधर्मः स कथं
 ह्यत इति चेत् । न । मनसा सह भविष्यति तथाप्यरुणा
 न्यायेन धर्ममुख्यत्वं । तर्हि कथं प्रश्नोपसंहारौ । परोक्ष-
 वादाद्भविष्यति चमसवत् अद्वा वा आप इति श्रुतेः । शुद्धि-
 हेतुत्वसाम्यात् । चन्द्रमा मनसोजात इति श्रुतिश्चैवापरा भवि-
 ष्यति । तस्मात् प्रथमाहुतावपामश्रवणात् न ताभिः सम्परि-
 ष्यक्तौ गच्छतीति चेत् । न । ताएव आपएव अद्वाशब्देनोच्यन्ते ।
 हि युक्तोऽयमर्थः । यथा कर्मकाण्डे आपः अद्वाशब्देनोच्यन्ते
 तथा प्रकृतेऽपि परं नोपचारः उपपत्तेः । उपक्रमोपसंहाराव-
 न्यथाकर्तुं युक्तौ । अद्वासहभावः संस्कारद्वारेण संस्कृतेषु भूतेषु
 सिद्धः । तेन मनःस्थाने आपएव वाचाः । चन्द्रमा मनसो जात
 इति तु भिन्ना सृष्टिः । अद्वाप्रयोगस्तु कामनाकृतव्यावृत्त्यर्थः ।
 तत्र फलएव अद्वा न कर्मणि । यो यच्छुद्धः सएव स इति अद्वाया
 आश्रयस्य विषयभावजनकत्वात् कर्तुः कर्मभावाय अद्वाप्रयोगः ।
 ततः संस्कृता आपः यजमानरूपा ह्यमाना भवन्तीति सिद्धं
 भवति । तस्मात् प्रथमेऽप्यपामस्ति श्रवणं ।

अश्रुतत्वादिति चेन्नेष्टादिकारिणां प्रतीतेः ॥ ६ ॥

स्थितमेतज्जीवः सम्परिष्वक्तो रंहतीति । तत्रेदं विचार्यते ।
 सर्वे जीवाः सम्परिष्वक्ता गच्छन्त्याहोस्वित् ज्ञानोपयोगिन
 इति विमर्शः । तत्र पञ्चाहुतिप्रकारे नाधिकारिणः श्रुताः ।
 वेदे हि श्रुतानुसारिकल्पना । अतो विशेषस्यःश्रुतत्वात् सर्वे-
 षामेव पञ्चाहुतिप्रकार इति चेत् । न । इष्टादिकारिणां
 प्रतीतेः । साधारणपत्रं दूषयति । कुतः इष्टादिकारिणां

प्रतीतेः । इष्टादिकारिणः प्रतीयन्ते अत्रापदेन देवकर्तृत्वेन च ।
सोमभावसाम्याच्च * इष्टादिकारिणां धूममार्गव्युत्पादने सोम-
भाव उक्तः । अत्रापि प्रथमाहुतिफलं सोमभाव उच्यते । अतः
श्रुतिसाम्यादपि इष्टादिकारिणी रंहन्तीति सिद्धं ।

भाक्तं वाऽनात्मवित्त्वात् तथाहि दर्शयति ॥ ७ ॥

किञ्चित् दूषणं परिहरति । ननु यदि श्रुतिसाम्येन सोम-
भावादिष्टादिकारिणी रंहन्तीत्युच्यते तदा सोमभावे तेषामनिष्टं
श्रूयते । तद्देवानामन्नं तं देवा भक्षयन्तीति समानश्रुतौ चाषाय-
स्वापक्षीयस्वेत्येवमेतांस्तत्र भक्षयन्तीति चन्द्रदृष्टान्तेन ते च
भक्ष्यन्ते । ततश्च देवाः स्वान्नं पर्जन्येऽग्नौ कथं जुहुषुः । अतः
पञ्चाहुत्यभाव इत्याशङ्क्य परिहरति वाशब्दः । तेषां सोमभावो
गौणः भक्षणञ्च । प्रकृतेऽप्यङ्गारत्वाच्चन्द्रमसः कथमाहुतिफलं
भवेत् । सोमभावस्य भाक्तत्वमग्रे निरूपयिष्यामः । इदानीं भक्ष-
णस्य गौणत्वं निरूपयति । अन्नभावे हि मुख्यं भक्षणं भवति तद-
न्यस्यान्यभावो नोपपद्यते । ब्रह्मज्ञाने तु भवति स सर्व्वं भवति
तद्वै तत्पश्यन् ऋषिर्वाग्देवः प्रतिपेदे अहं मनुरभवं सूर्य्यश्चेति ।
प्रकृते तु तन्न । अनात्मवित्त्वात् । तथा सति मोक्षएव भवेत् ।
अतो भक्षणमपि गौणं । तथाहि । श्रुतिरेव गौणभावं † शब्दस्य
बोधयति । अथ योऽन्यां देवतामुपास्त इत्यत्र यथा पशुशब्दएव-
मत्रापि भक्षणं सहक्रीडनं सेवकभावः । चन्द्रतुल्यापदेशाय तथा-
वचनं । तथा सति तेषाममरत्वेन तथा स्तुतिः । चन्द्रस्य भक्षणं

* सोमभावसाम्यत्वाच्चेति पुस्तकान्तरसम्मतः पाठः ।

† गौणभावे इति पुस्तकान्तरसम्मतः पाठः ।

तु चयादनुमीयते श्रुत्या प्रथमोऽपिवत्ते वङ्गिरित्यादिरूपया ।
देवानामभक्षणं भगवद्वयवानामिव । अशनानशने तस्याविरुद्धे
आधिभौतिकानां देवानामशनमेव । तस्माद्भक्षणस्य गौणत्वात्
सोमभावे न काचिच्चिन्ता ।

कृतात्ययेऽनुशयवान् दृष्टस्मृतिभ्यां
यथेतमनेवञ्च ॥ ८ ॥

प्रथमाङ्गतिः सफला विचारिता । द्वितीयां विचारयितुमधि-
करणरम्भः । सोमस्य पर्जन्यहेतोर्वृष्टित्वमिति सोमाद्दृष्टिभावे
रूपरसादीनां हीनतया प्रतीयमानत्वात् यागस्यावान्तरफलं
तत्र भुंक्त इति निश्चितं । तत्र संशयः । किं सर्व्वमेवावान्तर-
फलं तत्र भुंक्ते आहोस्त्रिदनुशयवान् वृष्टिर्भवतीति । सदासन-
याग्रिमजन्मनि सदाचारयुक्तएव स्यादिति आचारहीनं न पुनन्ति
वेदा इति बाधोपलब्धेः । अतो विचार उचितः । तत्रावान्तर-
फलस्यावशेषे अवान्तरफलत्वबाधात् ज्ञानीपयिक्रमरीरभावादेव
सदाचारसिद्धेः । प्रयोजनाभावाच्च निरनुशयएव वृष्टिभावं
प्राप्नोतीत्येवं प्राप्ते उच्यते । कृतात्यये अनुशयवान् । कृतस्य सोम-
भावस्य अत्यये नाशे सति अनुशयवान् अवान्तरफलसाधकलेष-
सहितएव वृष्टिभावं प्राप्नोति । कुतः । दृष्टस्मृतिभ्यां । दृष्टन्ता-
वत् भोगसाधकमूलद्रव्यनाशेऽपि भोगसाधकतादृशदेहवस्त्रादि-
सहितएव तस्मात् स्थानादपगच्छति । अन्यथा सद्यएव देहपातो
भवेत् * । अतो यथा लोके सानुशयः । स्मृतिश्च

* देहपातः स्यादिति वा पाठः ।

यद्यत्र नः स्वर्ग्यसुखावशेषितं
 खिष्टस्य दत्तस्य कृतस्य शोभनं ।
 तेनाजनाभे स्मृतिमज्जन्म नः स्यात्
 वर्षे हरियैङ्गजतां शं तनोति ॥

इति देवगाथा । अतो ज्ञानीपथिकं जन्म अनुशयवत-
 एव भवति । अन्यथा पूर्वजन्मस्मृत्यभावे विषयासक्तिः प्रसज्येत ।
 ननु अनुशयसहकृतएव जीवो नाङ्गिः परिष्वक्तो भवेत् अत
 आह । यथेतं यथागतं । अन्यथा प्रश्ननिरूपणयोर्वाधः स्यात् ।
 तर्हि तावदवान्तरफलसाधकसहितः स्यादत आह । अनेवच्च ।
 एवंप्रकारयुक्तागमनं नास्ति भोगस्य जातत्वात् । चकारा-
 द्वैराग्यसहितोऽपि । तस्मादनुशयवान् भिन्नप्रकाराङ्गिः परि-
 ष्वक्तो देवकृपासहितो वृष्टिर्भवतीति ।

चरणादिति चेन्नोपलक्षणार्थेति कार्ष्णाजिनिः ॥ ९ ॥

किञ्चिदाशङ्क्य परिहरति । ननु नात्रोत्तमजन्मार्थमनु-
 शयोऽपेक्ष्यते चरणादेव भविष्यति । तद्य इह रमणीयचरणा
 अभ्यासोह यत्ते रमणीयां योनिमापद्येरन् इत्यादिना यः पूर्व-
 जन्मनि विहिताचारं करोति स उत्तमं जन्म प्राप्नोति । यस्तु
 निषिद्धाचरणं करोति स श्वादियोनिं प्राप्नोतीति साधुकारी
 साधुर्भवतीत्यादिश्रुत्या च प्रतिपाद्यते । प्रकृते तु तस्य रम-
 णीयचरणस्य चरणादेव तस्य सम्यग्जन्म भविष्यति किमनुशय-
 सहभावेनेति चेत् । न । चरणश्रुतौ या योनिरुक्ता सा उप-
 लक्षणार्था अनेन पूर्वजन्मनि समीचीनं कृतमिति चापिका
 न तु तस्मिन् जन्मनि समीचीनकरणे निधामिका । अन्यथा

ब्राह्मणानां निषिद्धकरणं न स्यात् । तस्मादनुशयोऽपेक्ष्यते
ज्ञानोपयोगार्थमिति कार्ष्णाजिनिराचार्यो मन्यते । कार्ष्णाजि-
नियहणं पञ्चाग्निविद्याया भिन्नप्रकारत्वज्ञापनार्थं । तस्मादस्य
स्वमते भिन्नत्वात् न शङ्का न चोत्तरं । न हि पञ्चाग्निविद्यायां
पुरुषादन्यभावः सम्भवति प्रकरणपरिगृहीता श्रुतिर्नान्यत्र
न्यायसम्पादिका ।

आनर्थक्यमिति चेन्न तदपेक्षत्वात् ॥ १० ॥

नन्वेवं सति चरणश्रुतिरनर्थिका । ज्ञापनायां प्रयो-
जनाभावात् । अतो विधायकत्वं श्रुतेः इष्टानिष्टफलबोधकश्रुति-
वत् । अतः कर्मतारतम्येन फलविज्ञानात् निष्कामकर्मकर्तुः
ज्ञानोपयोगिदेहविधानं भविष्यतीति अनुशयसहभावो व्यर्थ
इति चेत् । न । तदपेक्षत्वात् । धूमादिमार्गस्य तस्याः श्रुतेर-
पेक्षत्वात् । काम्येष्टादिकारिणः फलभोगानन्तरमुत्पत्ती सुखा-
नन्तरं दुःखमिति न्यायेन पापस्यैवोपस्थितत्वात्समीचीनशरीर-
प्राप्तिर्मा भवत्विति रमणीयानुष्ठातृणां रमणीयशरीरप्राप्तिरेव
बोध्यते * नासमीचीनशरीरमिति । तस्मादन्यनिषेधार्थं सार्थ-
कत्वान्नानुशयप्रतिषेधिका ।

किञ्च । रमणीययोनिः किमाकस्मिकी सकारणा वा ।
नाद्या वेदवादिनां । द्वितीये तु स्वकर्मणा पितृलोक इति
वस्त्रादित्यरूपता च वक्तव्या प्रजामनु प्रजायन्ते श्मशानान्तक्रिया
कृत इति च । त्रैविद्या मां सोमपा इत्यादिना इन्द्रलोकभोगा-
नन्तरं तथैव पुनर्भवनञ्च वक्तव्यं । न च सर्वेषामैक्यं भिन्न-

* न न्यायेनासमीचीनशरीरमिति ख-पुस्तकसम्मतः पाठः ।

रूपत्वात् । तस्मात् कर्मकर्तृवैचित्येण श्रुतिस्मृतिभेदा समर्थ-
यितव्याः । न त्वेकमपरत्र निविशते । उपरोधप्रसङ्गात् । तथा
च प्रकृतेऽपि अनुश्रयाभावे भक्षणभवनयोर्नियमो न स्यात् ।
ब्राह्मणादीनामप्यत्रे बलिहरणे श्वचण्डालयोर्भक्षणं । ब्राह्मण-
भक्षणेऽपि मलभावे शूकरभक्षणं । अनुश्रयस्य नियामकत्वे तुषा-
दिष्वन्नभावएव यावत् समीचीनरेतोभावः । तस्मादुपलक्षणतैव
चरणश्रुतेर्युक्ता । तस्मादनुश्रयसहितएव वृष्टिभावं प्राप्नोतीति
सिद्धं ।

सुकृतदुष्कृते एवेति तु वादरिः ॥ ११ ॥

फलांशएवानुश्रय इति तु स्वमतं । कर्म फलञ्च द्वयमेवेश्वरे-
क्षया नियतं । कर्म पुनर्भगवत्स्वरूपमेव ब्रह्मवादे सींशोऽभि-
व्यक्तः । फलपर्यन्तं तदादिसंयोग इति स्वमतं । अन्तसंयोग-
पक्षमाहैकदेशित्वज्ञापनाय । सुकृतदुष्कृते एव विहितनिषिद्ध-
कर्मणो अनुश्रयइति वादरिराचार्यो मन्यते । तेन मोक्षपर्यन्त-
मनुश्रयोऽनुवर्त्तिष्यत इति सूत्रफलं । तुषब्देन निरनुश्रयपक्ष-
श्चैव नास्तीत्युक्तं । एवं द्वितीयाहृतिर्निर्धारिता ।

अनिष्टादिकारिणामपि च श्रुतं ॥ १२ ॥

तुल्यत्वेन विचारे ऐक्ये वा । पञ्चाहृतिधूममार्गयोः सोम-
भावं गतस्य पुनरावृत्त्युपसंहारे उपलक्षणेनापि पापाचारवता-
मुपसंहारदर्शनात् तेषामप्याहृतिसम्बन्धो धूममार्गश्च प्राप्नोति ।
तन्निराकरणार्थमधिकरणारम्भः । नन्वनिष्टादिकारिणामपि सोम-
भावः श्रूयते । इष्टादिकारिव्यतिरिक्तानां ये वैक्ये चास्मा-

ल्लोकात् प्रयान्ति चन्द्रमसमेव ते सर्वे गच्छन्तीति कौषीत-
किनः समामनन्ति । अत्र च कपूयां योनिमापद्यन्त इति
पर्यवसानं । तेन सर्वे चन्द्रमसं गच्छन्ति । अयमाशयः । कर्मा-
कर्मविकर्मातित्रिविधो विधायको वेदः । अग्निहोत्रं जुहु-
यात् यस्य वेदश्च वेदो च विच्छिद्येते त्रिपूरुषं । न हिंस्या-
द्भूतजातानि । ब्राह्मणादीनामपि त्रिविधकरणं सम्भवति ।
न हि सर्वोऽप्येकान्ततो विहितं वा प्रतिषिद्धं वा करोति । ततो
विहितकर्तुरपि तयसम्भवात् ज्ञानाभावेन फलभोगनैयत्यात्
सोमभावानन्तरमेवाकर्म्मविकर्म्मभोगो वक्तव्यः । अतएवाविशेषोप-
संहारौ । तस्मात् सोमभावानन्तरमेव सर्वेषां जन्मेति प्राप्तं ।

संयमने त्वनुभूयेतरेषामारोहावरोहौ
तद्गतिदर्शनात् ॥ १३ ॥

तु शब्दः पक्षं व्यावर्त्तयति । विहितयतिरिक्तकर्तृणां
संयमने यमसन्निधाने सुखं दुःखं वा अनुभूय आरोहावरोहौ
अनुभवार्थमारोहं अनुभूयावरोह इति । कुतः । तद्गतिदर्श-
नात् । तेषां गतिर्विसदृशी दृश्यते । वेदे हि प्रथमं विहिता
हेधा गतिः सकामा निष्कामा चेति । सकामा यथाकाममनन्त-
विधा । निष्कामाज्ञानरहिता । द्विविधा वैदिकगृह्यस्मार्त्त-
भेदेन । तत्र गृह्यस्मार्त्तं यमः श्रौते सोमभावः । तत्र त्वेताग्नि-
विधानेन निष्कामानामदम्भानां पुण्यं स्यादित्यधिकारिविशेष-
णात् विशेषतः सामान्यतश्च प्रायश्चित्तविधानात् । यद्वाचौन-
मेनोभ्रूणहृद्यायाम्भ्रान्मुच्यत इति तरति तरति ब्रह्महत्या-
मिति च सर्व्वप्रायश्चित्तविधानात् ब्रह्मानुभवाभावे सोमगति-

रेव । पूर्वजन्मधर्मस्य चित्तशुद्धावुपयोगः* । तदानीन्तनस्य गङ्गा-
स्नानादेः श्रौताङ्गत्वं । अतः पापस्याभावात् पुण्यस्योपक्षीण-
त्वात् तस्य पञ्चाग्निप्रकारएव ज्ञानोपयोगिजन्मनि पापसंश्लेषा-
भावोपायमये वक्ष्यति । पितृमेधप्रथमाहुतिमन्त्रस्तु मन्त्रत्वाच्च-
मसवन्न गतिनियामकः । त्रेताग्निविद्यारहितानां पुण्यपापोप-
भोगो यमएव ।

वैवस्वते विविच्यन्ते यमे राजनि ते जनाः ।

ये वैह † सत्येनेच्छन्ते य उ वानृतवादिनः ॥

इति यमगतेः पञ्चाग्निविद्यायाश्चैषा व्यवस्था । चित्तशुद्धि-
भावाभावाभ्यां वा अवश्यं काण्डद्वयव्यवस्था एकस्यै तद्वक्तव्यं
सकामनिष्कामभेदी वा वेदान्तिनामपि पापार्थं यमापेक्षणात्
सा गतिर्वक्तव्यैव । तस्मान्न सर्वेषां सोमगतिः ।

स्मरन्ति च ॥ १४ ॥

स्मरन्ति च व्यासादयः ।

यमेन पृष्टस्तत्राहं देवदेव जगत्पते ।

पूर्वं त्वमशुभं भुञ्क्ष्व उताहो नृपते शुभं ॥

इत्यादि । चकाराल्लोकप्रसिद्धिः ।

अपि सप्त ॥ १५ ॥

चेत्यनुवर्तते । पापोपभोगार्थं यमालयगमनमङ्गीकर्त्तव्यं
यतस्तत्र नरकाः सप्त सन्ति रौरवादयः । सप्तसंख्या संख्याभेदे-

* चित्तशुद्धानुपयोग इति ख-पुस्तकसम्मतः पाठः ।

† येचेह इति ख-पुस्तकसम्मतः पाठः ।

ष्ववरकक्षा । सर्वथा निराकरणाभावाय समग्रहणं । तस्माद्यम-
गतिरस्ति ।

तत्रापि च तद्व्यापारादविरोधः ॥ १६ ॥

किञ्चिदाशङ्क्य परिहरति । ननु नरकेषु चित्रगुप्तादयो
भिन्ना एवाधिकारिणः सन्ति । तथा सति तृतीयः पक्षः स्यादत
आह । तत्र नरकादिषु येऽधिकारिणस्ते यमायत्तास्तत्सेवकाः ।
अतो यमस्यैव तत्रापि व्यापारान्न तृतीयपक्षप्राप्तिः । चकारात्
सुखदुःखभोगेऽपि । तृतीयपक्षएव विरोधः । अथवा यमगते-
र्मन्वलिङ्गसिद्धेः पापस्य च पौराणिकत्वे चन्द्रगतिरेकैव स्यादिति
विरोधः । तेषां यमसेवकत्वे तु मन्वलिङ्गपोषकत्वान्मार्गद्वयसिद्धेर-
विरोधः । तस्माद्यमगतिरस्तीति सिद्धं ।

विद्याकर्मणोरिति तु प्रकृतत्वात् ॥ १७ ॥

साधारणत्वाभावाय पूर्वोक्तार्थसाधकमधिकरणमारभते ।
ननु ये केचास्मात्लोकात् प्रयन्ति चन्द्रमसमेव ते सर्व्वे गच्छ-
न्तीत्यस्याः श्रुतेः का गतिः । पञ्चाग्निविद्याप्रस्तावे वा यमगतिः
कुतो नोक्ता । तस्मात् वेदविरोधात् न तृतीयपक्षसिद्धिरित्या-
शङ्कां परिहरति तु शब्दः । अत्र वेदान्ते गौणमुख्यफलदेहार्थं
विद्याकर्मणोरेव हेतुत्वेन निरूपणं । विद्यया देवयानं कर्मणा
सोमभाव इति तयोरेव प्रकृतत्वात् कारणत्वात् । तेन कौषीतकि
ब्राह्मणेऽपि प्रकृतत्वात्कर्मिण एव सर्व्वशब्देनोक्ताः । अत्रापि न
यममार्ग उक्तः । तस्मात् विद्याकर्मणोर्मुख्यत्वान्मार्गद्वयमेवोक्तं
नेतावता तृतीयवाधः ।

न तृतीये तथोपलब्धेः ॥ १८ ॥

ननु इयोः स्तुत्यर्थं यस्तृतीयो मार्ग उक्त अथैतयोः पथोर्न कतरेण च न तानीमानि क्षुद्राण्यसकृदावर्त्तीनि भूतानि भवन्तीत्यादिना जुगुप्सेतेत्यन्तेन तृतीयनिन्दया इयोः स्तुतिरिति स एव तृतीयोऽसु किं यममार्गेणेत्यत आह । न तृतीये मार्गे तथा पुण्यपापयोरूपभोग उपलभ्यते । यतः समानत्राह्मणे कीटः पतङ्गा यदि दंशूकमिति यौनी निर्वृतेर्विद्यमानत्वान्न महत्-पापोपभोगः । नापि कीटादिषु महासुखोपभोगः । एकवाक्यता चोभयोर्युक्ता । यद्यपि महाराजादिराजदण्डादिषु तथोपभोगः सम्भवति तथापि रम्भादिसम्भोगे * नरके च यथा तथा न सम्भवति । जडे तु पञ्चम्याङ्गतिर्भरतएव हीश्वरेच्छया जन्मइय-मधिकं त्रिभिरिति वचनात् भरतोऽहमिति प्रतीतेश्च । ततः पूर्वमस्मरणाहाल्यादिवदेव जन्मत्रयं । तस्मात् जायस्वेत्यादि वैल-क्षण्यादतिरिक्तो यममार्गः । पञ्चाङ्गतिनियमाभावस्तु ज्ञानोप-योगिदेहेष्यंशावतरणे । पुष्टिमार्गत्वान्न तत्र दोषः ।

स्मर्यन्तेऽपि च लोके ॥ १९ ॥

साधकान्तरमाह । अपि च लोकेऽपि मूर्च्छादिषु यम-लोकगमनसम्भाषणपुनरागमनानि स्मर्यन्ते ।

दर्शनाच्च ॥ २० ॥

यमपुरुषा दृश्यन्तेऽपि कैश्चिदजामिलप्रभृतिभिः । चकारात्

* सम्भोगिनेति स्व-पुस्तकसम्मतः पाठः ।

तेषां वाक्यादिश्रवणं । तस्माद्द्वैवस्वतमार्गे न किमपि वाधक-
मिति सिद्धं ।

तृतीयशब्दावरोधः संशोकजस्य ॥ २१ ॥

तृतीयामाहुतिं विचारयति । तत्र वृष्टेरन्नं भवतीति तृती-
याहुतिः सफला । पूर्व्वद्वयं शब्देकसमधिगम्यं । वृष्टेरन्नमिति
साधनफलयोः प्रत्यक्षत्वान्न वृष्टिमात्रेणान्नं भवति बीजव्यति-
रेकेण । बीजस्य हि फलं न निमित्तमात्रेण तद्भावी वक्तुं
शक्यते । तस्मात्सङ्गतं वृष्टेरन्नमित्याशङ्क्याह । तृतीयशब्दाव-
रोधः । तृतीयाहुतौ शब्देन शब्दसाम्येन कारणभूतस्य जलस्य
अवरोधा ग्रहणं । स देव सौम्येदमग्र आसीदित्यत्र तत्तेज ऐक्षत
बद्धस्यां प्रजायेयेति तदपोऽसृजत तस्माद्यत्र क्व च शोचति स्वदते*
वा पुरुषस्तेजसएव तदध्यापो जायन्त इत्यत्र कारणरूपापां
निरूपणे शोकजत्वमपामुक्तं । अग्रे च तस्माद्यत्र क्व च वर्षति
तदेव भूयिष्ठमन्नं भवतीति । अतः पञ्चाग्निविद्यायामपि देव-
होमात् कारणभूतैव वृष्टिर्जातेति † नात्र बीजान्तरापेक्षा ।
शोकपदेन यदशुश्रीयत तद्रजतः ‡ हिरण्यमभवदिति सहायः
सूचितः । यद्यपि तत्रान्नशब्देन पृथिवी तथाप्यत्र पृथिव्या
अग्निसमिद्रूपत्वाद्नमेव । तस्मात् कारणशक्तियुक्ताया वृष्टेरन्नं
भवतीति न काप्यनुपपत्तिः ।

साभाव्यापत्तिरूपपत्तेः ॥ २२ ॥

किञ्चिदाशङ्क्य परिहरति । ननु कारणजलरूपवृष्टिरत्र

* स्व दते इति ख-पुस्तकग्रहीतः पाठः ।

† जातित्यारभ्य सूचित इत्यन्तं ख-पुस्तके नास्ति ।

वक्तुं न शक्यते यतः * समानधूममार्गश्रुतौ वृष्टेरन्नभावे ऐक्ये वा तस्मिन् यावत् सम्पातमुषित्वा अथैतमेवाद्धानं पुनर्निवर्त्तते यथे-
 तनाकाशमित्यादिना तिलमाषा इति जायन्त इत्यन्तेन तत्र
 यथेतमित्याकाशएव आकाशाच्चन्द्रमसमिति पूर्वमुक्तत्वादाका-
 शस्य मार्गतैव वायुर्भूत्वा धूमो भवतीत्यादिषु तत्तद्भावः श्रूयते ।
 ते च विकृताः । तदनन्तरभावित्वात् वृष्टिरपि विकृतैव । तस्मान्न
 कारणत्वमिति आशङ्क्य परिहरति । साभाव्यादिरूपापत्तिः ।
 आभाव्यापत्तिरेव । वायुवदाभा आभानं । मध्ये वायुमण्डलेनाग-
 च्छती आहुतिर्वायुभवनशब्देनोच्यते । आहुतेरेव पदार्थ-
 त्वात् । व्यापत्तिशब्देन च तेजोभावापन्नस्य जलभावापत्तौ
 कान्तिनाशान्नाशइवेति द्योतयति । कुतः । उपपत्तेः । तथैवोप-
 पद्यते चित्रतुरगादिषु विकारस्य विकारान्तरापत्तावियमेवं
 व्यवस्था उपासनायां न तदपि । न च भृत्वा श्रुतेर्वाधः । प्रति-
 नियतपदार्था हि ते भवनावरोहाभ्यामेव तथावचनात् । अन्य-
 स्थान्यभावं वदन्ती श्रुतिरेव गौणत्वं वदति । कारणशभाव-
 व्यतिरिक्तस्थले तथैव प्रतीतेः । तस्मात् तदाकृतिमात्रेण न
 स्वरूपान्यथाभावः ।

नातिचिरेण विशेषात् ॥ २३ ॥

उपपत्त्यन्तरमाह । तद्रूपता च नातिचिरेण न बहुकालं
 तद्रूपता । कुतः । विशेषात् । अन्नभावापन्नस्यैव बहुकालश्रव-
 णात् । अतो वै खलु दुर्निष्पत्तरमिति प्रापतरं प्रपततरं वा ।

* यत इति ख-पुस्तके नास्ति ।

वर्णलोपः छान्दसः । अतः तृतीयाङ्गतौ न चिरेणेत्यायाति बहु-
कालस्थितौ हि तद्रूपता । कारणवशाद्देवानां मनुष्यभाववत् ।
भिन्नपक्षे न कोऽपि दोषः । ऐक्यपक्षेऽपि ज्ञानवती गृहस्थस्य
दुर्लभत्वादेवं वचनं । तस्मात् वृष्टेरन्नं भवतीति सिद्धं ।

अन्याधिष्ठिते पूर्व्ववदभिलापात् ॥ २४ ॥

चतुर्थी आहुतिर्विचार्यते । ननु संसर्गजैः कर्मदोषैर्याति
स्यावरतां नर इति कथमस्यान्नत्वं । अपूर्व्वान्नत्वेऽपि कण्डन-
पाकादिषु क्लेशेन जीवस्यापगमात् कष्टं रेतोभावः । चर्व्वणी-
दर्थ्यपाकस्त्वावश्यकएव । न च जीवस्य जड़भावः । मर्यादा-
भङ्गप्रसङ्गात् । तस्मात् कथमन्नस्य रेतोभाव इत्याशङ्क्य परि-
हरति । अन्याधिष्ठिते वृष्टेरन्नभावसमयएव अन्यैर्जीवैरधिष्ठितो
ब्रीह्यादि तस्मिन् अपूर्व्ववत्तद्भावापत्तिः* अतिथिवत् पूर्व्ववैलक्षण्येन
वा । कुतः । अभिलापात् । ब्रीहियवा ओषधिवनस्पतयस्तिल-
माषा † इति पूर्व्ववत्तद्भावमात्रं न वदति किं तु जगति स्थित
ब्रीह्यादिभावएवाभिलष्यते । तथा सति यथान्येषु ब्रीह्यादिषु
तदधिष्ठातृदेवतया नियुक्ता जीवास्तानात्मत्वेनाभिमन्यन्ते एव-
मत्रापीति न कोऽपि दोषः । अधिष्ठाने हि वेदना । मरणानन्तरं
किमिभावस्य दृष्टत्वात् । तस्मादन्नस्य रेतोभावोयुक्तः ।

अणुद्वमिति चेन्न शब्दात् ॥ २५ ॥

किञ्चिदाशङ्क्य परिहरति । ननु अन्याधिष्ठाने अङ्गीक्रिय-

* अपूर्व्ववत्भावापत्तिरिति ख' ।

† तिला माषा इति ख' ।

माणे * यातना जीवानामशुद्धत्वादशुद्धमन्नं स्यात् । तथाच कथं योग्यदेह इति चेत् । न । शब्दात् । देवा अन्नं जुहति तस्या आहुते रेतः सम्भवतीति देवैराहुतिरूपेण हीमवचनात् शुद्धत्वं । अन्यस्य हि संस्कारेणैव शुद्धिरन्यथा यावज्जीवं का गतिः स्यात् । तस्मात् संस्कारशब्दाच्छुद्धमेवान्नं † ।

रेतःसिग्योगोऽथ ॥ २६ ॥

पञ्चमाहुतिं विचारयति । ननु कथं पुरुषेऽन्नहोमाद्रेतीभावः । बाल्यकौमारवार्द्धकेषु व्यभिचारात् । तारुण्येऽपि न हि सर्वमन्नं रेतो भवति । जातमपि न नियमेन योनौ सिच्यते । नापि देवापेक्षा । पुरुषप्रयत्नस्य विद्यमानत्वादित्याशङ्क्य परिहरति । रेतःसिग्योगः । पुरुषशब्देन पौरुषधर्मवानुच्यते । पौरुषञ्च ‡ देयकालसंविधानेन मन्त्रवद्रेतःसिकसामर्थ्यं । न ह्येतत्सार्वजनीनं सार्वत्रिकं वा तदर्थं देवापेक्षा । तथा सति न कोऽपि व्यभिचारः ।

कथं पुरुषशब्दमात्रेण च ज्ञायते तत्राह । अथ आनन्तर्यात् । शरीराथमेव देवैस्तत्र तत्र होमः कृतः । तत्कथं पञ्चमाहुतावेवान्यथा भवेत् । तस्मादानन्तर्यात् पुरुषाहुतिर्नात्र रेतःसिग्योगः । योगशब्देनात्रापि अन्याधिष्ठानेन रेतःसिग्योगाभावः ।

योनेः शरीरं ॥ २७ ॥

ह्यमानं निरूप्य फलं निरूपयति । तस्या आहुतेर्गर्भः

* अन्याधिष्ठाने अनङ्गीक्रियमाणे इति खं ।

† शुद्धत्वमेवोन्नमिति खं ।

‡ पुरुषञ्चेति ख० ।

सम्भवतीत्युच्यते । तत्र सन्देहः । योनावन्तःस्थितमेव फलं बहि-
 निर्गतं वेति । तत्र गर्भशब्देनान्तःस्थितएव शरीरपरत्वे श्रुति-
 बाधः स्यात् । उपसंहारीऽप्यग्रे कर्त्तव्यभावादुपपद्यते । ततश्च
 षण्मासानन्तरं गर्भे ज्ञानसम्भवात् जननानन्तरं न गुरूपसत्त्यादि-
 कर्त्तव्यमित्याशङ्गा परिहरति । योनेर्निर्गतं शरीरं गर्भशब्दे-
 नोच्यते । अग्नेरुत्थितस्यैव फलरूपत्वात् । मध्यभावस्या*प्रयोज-
 कत्वात् । मातृपरिपाल्यत्वाय गर्भवचनं । कलिलादिभावे पुरुष-
 वचनत्वाभावादुपसंहारानुपपत्तिश्च । शरीरशब्देन वैराग्यादि-
 यत्नः सूचितः न तु स्वयं तदभिमानेन जात इति । तस्मात्
 योग्यदेहः साधनसहितो ब्रह्मज्ञानार्थं निरूपितः ।

इति श्रीवेदव्यासमतवर्त्तिबल्लभविरचिते ब्रह्मसूत्राणुभाष्ये

तृतीयस्याध्यायस्य प्रथमः पादः ।

सन्ध्ये सृष्टिराह हि ॥ १ ॥

पूर्वपादे अधिकारियोग्यदेहोनिरूपितः । द्वितीये जीवस्य
 मुक्तियोग्यता निरूप्यते । तत्र प्रथमं स्वप्नं निरूपयति । स्वप्नस्य
 सत्यत्वे तद्वत्तत्त्वगुणदोषसम्बन्धो जीवस्य भवेत् । ततश्च निरूपिता
 शुद्धिव्यर्था स्यात् । अतः स्वप्नस्य मिथ्यात्वं प्रदर्शयितुमधिकरणा-
 रम्भः । तत्र पूर्वपक्षमाह । सन्ध्ये स्वप्ने सृष्टिराह । तस्य वा †
 एतस्य पुरुषस्य हे एव स्थाने भवत इदञ्च परलोकस्थानं च सन्ध्यं
 तृतीयं स्वप्नस्थानमित्युपक्रम्य न तत्र रथा न रथयोगा‡ न पश्यानी

* मध्यत्वाभावस्येति खं ।

† तस्य ह वा इति खं ।

‡ न तत्र रथा रथयोगा इति खं ।

भवन्त्यय रथान् रथयोगान् पथः सृजति* इत्यादिना सृष्टिराह ।
सम्ये स्थाने सृष्टिरस्ति यतः श्रुतिः स्वयमेवाह । युक्तश्चाय-
मर्थः । यथा श्रुतिर्वदति तथैव स्वप्ने दृश्यते । देवादिकाद्यानां
प्रबोधेऽपि बाधाभावात् । न चेयमेव सृष्टिस्तत्र दृश्यते न तत्र
रथा इत्यादिना निषेधात् । श्रुतिवादिनां श्रुतिरेव प्रमाणं किं
पुनरनुभवसम्वादिनी । तस्मात् स्वप्ने सृष्टिरस्ति ।

निर्मातारञ्चैके पुत्रादयश्च ॥ २ ॥

काठके चतुर्थवल्यां श्रूयते । य एषु † सुप्तेषु जागर्त्ति कामं
कामं पुरुषो निर्म्मिमाणः तदेव शुक्रं तद्ब्रह्म तदेवाप्तमुच्यत
इति निर्म्मितारमेके वदन्ति । यद्यपि सुषुप्त्युत्क्रान्त्योर्भेदेनेत्यत्र
न तत्र रथा इत्यपि ब्रह्मप्रकरणं तथापि नियतधर्मपक्षे जीव
एव कर्त्तेति प्रतिभाति । तदर्थं निःसन्दिग्धं वचनमुदाहरति ।
भगवन्निर्मितत्वात् स्वप्नस्थस्यापि सत्यत्वं । नहि कर्तुः स्वापो-
ऽस्ति येन भ्रमः स्यात् जागर्त्तीति वचनात् । इच्छापूर्वकञ्च
सर्वं सृजति । शतायुषः पुत्रपौत्रानिति कामविषयाः पुत्रा-
दय उक्ताः । ते च निर्म्मिताः परलोकसाधका इति लोकत्रय-
कल्पना । चकारद्वयेन कारणकार्यगताः सर्वं धर्म्मा उक्ताः ।
तस्मात् श्रुत्युपपत्तिभ्यां स्वप्नप्रपञ्चस्य सिद्धत्वात् तत्त्वतगुणदोष-
सम्बन्धे पूर्वोक्तदेहनिर्म्माणं व्यर्थमित्येवं प्राप्तं ।

मायामात्रन्तु कातस्त्रैगानानभिव्यक्त-
स्वरूपत्वात् ॥ ३ ॥

तु शब्दः पञ्च व्यावर्त्तयति । स्वप्नसृष्टिर्मायामात्रं । तत्र हेतुः

* सृजते इति खं ।

† यएष इति खं ।

कात्स्न्येनानभिव्यक्तस्वरूपत्वात् । कृत्स्नत्वेन यस्य यादृशं स्वरूपं
 देशकालवस्तुसापेक्षं तथाभिव्यक्तिः कात्स्न्येनाभिव्यक्तिसूद-
 भावात् । अथमाशयः । श्रुतिः सृष्टिमेवाह न तस्य सत्यत्वमपि ।
 यथैतदात्म्यमिदं सर्व्वं तत्सत्यमिति । आत्मानं स्वयमकुरुत
 तत् सत्यमित्याचक्षते कथमसतः सज्जायेतेत्यादिश्रुतिसहस्रेभ्यो-
 ऽस्य सत्यत्वं प्रतीयते नैवं स्वप्नप्रपञ्चस्य श्रुतिराह । सत्यप्रयो-
 जनाभावाच्च । स्वप्नमात्रविहारस्तु महामायावित्वान्माययापि
 सिध्यति । नापि भिन्नः प्रपञ्चः । जीवस्यैकत्वात् । अविद्यया
 मन्यत इति वचनान्न तत्सुखदुःखभोगार्थमपि सत्यत्वमङ्गीकर्त्तव्यं ।
 स्थानद्वयप्रतिज्ञा च विरुध्येत । जीवतोमृतांश्च पश्यतीति लोक-
 द्वयदर्शनं । अतो लोकद्वयप्रतिच्छायरूपत्वान् मायया क्रीडाया-
 मन्यानुरोधाभावेनातिसुखत्वाद्भगवत्कृतमात्रवाचकत्वाच्च श्रुते-
 रतिरिक्तकल्पनायां प्रमाणाभावात् ज्योतिःशास्त्रनियमाभावाच्च
 मायामात्रमेव स्वप्न इति न तत्कृतगुणदोषसम्बन्धः । दीचि-
 तस्थान्नभोजनादिप्रायश्चित्तं तु भगवत्क्रीडायामपि प्रतिच्छाय-
 त्वात् क्रियते तदानीं कर्त्तव्यस्यारोपादन्यदा कर्त्तव्यस्याशास्त्रत्वान्न
 धर्म्माधर्मजनकत्वं । देवताज्ञादिस्तु जीवन्नृणोर्विद्यमानत्वा-
 द्युक्ता । अलौकिकज्ञाने हि प्रतिच्छायत्वात् * संवादः क्वचिद्भग-
 वदावेशे ईषत्संवादोऽपि । तस्मात् स्वतन्त्रसत्यतायां प्रमाणा-
 भावान्मायामात्रं स्वप्नप्रपञ्च इति सिद्धं ।

सूचकश्च हि श्रुतेराचक्षते च तद्विदः ॥ ४ ॥

ननु तर्हि जीवसात्त्विकमेकदेशेन किमिति सृजति तत्राह ।

* प्रतिज्ञायादिति ख ।

सूचकः । शुभाशुभफलसूचको भवति स्वप्नः । चकारात् वाचि-
दाज्ञाविशेषदानं । कलिकालादेः प्रत्यक्षे बाधकत्वात् । युक्त-
श्चायमर्थः । प्रातः सूचकफलस्यैव* दृष्टत्वान्न तु स्वप्नपदार्थस्य ।
सूचकत्वे प्रमाणमाह ।

यदा कर्मसु काम्येषु स्त्रियं स्वप्नेषु पश्यति ।

समृद्धिं तत्र जानीयात् तस्मिन् स्वप्ननिदर्शने ॥

इत्यादि श्रुतेः । किञ्च । आचक्षते च तद्विद्ः । स्वप्नाध्याय-
विदस्तथैवाचक्षते । आरोहणं गोवृषकुञ्जराणामित्यादिना ।
तस्मात् सूचनार्थं जीवप्रदर्शनमिति ।

पराभिध्यानात् तु तिरोहितं ततोह्यस्य
वन्धविपर्ययौ ॥ ५ ॥

किञ्चिदाशङ्क्य परिहरति । ननु जीवाय भगवान् सृष्टिं
करोति प्रदर्शयति च स्वस्य सर्व्वलीलां । अंशथायं कथमस्य दुःखि-
त्वमित्याशङ्क्य परिहरति तु शब्दः । अस्य जीवस्य ऐश्वर्यादि
तिरोहितं । तत्र हेतुः । पराभिध्यानात् । परस्य भगवतोऽभितो
ध्यानं स्वस्यैतस्य च सर्व्वतो भोगेच्छा तस्मात् । ईश्वरेच्छया
जीवस्य भगवद्गुणतिरोभावः ऐश्वर्य्यतिरोभावाद्हीनत्वं पराधी-
नत्वं वीर्य्यतिरोभावात् सर्व्वदुःखसहनं यशस्तिरोभावात् सर्व्व-
हीनत्वं श्रीतिरोभावाज्जन्मादिसर्व्वीपद्विषयत्वं ज्ञानतिरोभावा-
द्देहादिष्वहंबुद्धिः सर्व्वविपरीतज्ञानञ्चापस्मारसहितस्यैव †वैराग्य-

* प्रातः सूचकफलैवेति ख' ।

† अपस्मारसहितस्यैवेति ख' ।

तिरोभावाद्द्विषयासक्तिः । ब्रन्धश्चतुर्णां कार्यो विपर्ययो द्वयोः ।
 तिरोभावादेवैवं नान्यथा । युक्तोऽयमर्थः । एकस्यैकांगप्राक्त्येऽपि
 तथाभावात् । आनन्दांगस्तु पूर्वमेव तिरोहितो येन जीवभावः ।
 अतएव काममयः । अकामरूपत्वादानन्दस्य । निद्रा च सुतरां
 तिरोभावकर्त्री भगवत्कृतिः । अतोऽस्मिन् प्रस्तावे जीवस्य धर्म-
 तिरोभाव उक्तः । अन्यथा भगवत ऐश्वर्यादिलीला निर्विषया
 स्यात् । तस्मान्न जीवस्वरूपपर्यालोचनया किञ्चिदाशङ्कनीयं ।

देहयोगाद्वा सोऽपि ॥ ६ ॥

ईश्वरेच्छयैश्वर्यादि*तिरोभावं स्वमते निरूप्य मतान्तरे-
 णापि नियतधर्मवादेन निरूपयति । देहयोगाद्वा । देहसम्बन्धा-
 देवास्य सर्वतिरोभावः विपर्ययो वा । अपि शब्दादन्यत् ।
 अस्मिन् † पक्षे देहविद्योगएव पुनरैश्वर्यादिप्राप्तिः पूर्वस्मिन् कल्पे
 विद्यमानेऽपीति विशेषः । नत्वोश्वरेच्छया विकल्पः । कश्चित्
 परशब्देन देहादिमाह । तदा अभिध्यानयोगयोराकस्मिकता
 स्यात् । सर्वस्य वशी सर्वस्थेगान इति विरोधश्च । कश्चित् तु
 तस्याभिध्यानात् तृतीयं देहभेद इति श्रुत्यनुरोधेन जीवकर्तृ-
 काभिध्यानं मत्वा अतिरोहितमिति कल्पयति विपर्ययशब्देन
 च मोक्षं । बह्वध्याहारेण च सूत्रद्वयं योजयति । तत् ब्रह्म-
 वादापरिज्ञानादसङ्गतिश्च साधनोपदेशस्य भ्रान्तीक्तमित्युपेक्ष्यं ।
 निद्राया विवेकज्ञानाभावावसरत्वाद्यथा व्याख्यातएवार्थः ।

* ईश्वरेच्छयैश्वर्यादि इति खं ।

† तस्मिन्निति खं ।

तदभावो नाङ्गीषु तच्छ्रुतेरात्मनि च ॥ ७ ॥

प्रसङ्गाज्जीवस्याज्ञानं निरूप्य सुषुप्ती केवलमज्ञानं निरूपयितुं स्थानस्वप्नाभावे निरूपयति । एवं श्रूयते नाङ्गीरनुक्रम्य तासु तदा भवति यदा सुप्तः स्वप्नं न कञ्चन* पश्यति अथास्मिन् प्राणएवैकधा भवतीति । तथा प्राज्ञेनात्मना संपरिष्वक्ती न बाह्यं किञ्चन वेद नान्तरमिति । तत्र संशयः । स्वप्नवत् प्रपञ्चसृष्टिं मायिकीमपि भगवान् करोति न वेति संशयः । तत्र य एष सुप्तेषु जागर्त्तीत्यत्र जीवस्वापमात्रे भगवत्सृष्टेरुक्तत्वात् स्वप्नं न कञ्चन पश्यतीत्यत्रापि † दर्शनमात्रनिषेधात् न बाह्यं किञ्चन वेद नान्तरमिति च जागरणस्वप्नप्रपञ्चयोरविशेषेणादर्शनकथनात् सुषुप्तावपि प्रपञ्चनिर्माणमस्तीत्यवगन्तव्यं । ततश्च कस्यामण्यवस्थायां प्रपञ्चव्यतिरेकाभावात् मुक्तावपि स्यात् । स्वाप्ययसम्पत्त्योरज्ञानमात्रविशेषात् सति सम्पद्य न विदुः सति सम्पद्यामह इति । तस्मात् बाह्यसत्सम्पदोर्विद्यमानयोरपि यथा ज्ञानाभावादग्रहणमेवं प्रपञ्चस्यापीत्येवं प्राप्ते उच्यते । तदभावो नाङ्गीषु । तस्य स्वप्नस्याभावो नाङ्गीषु तथा आत्मनि च । कुतः । तच्छ्रुतेः । प्रपञ्चाभावश्रुतेः । कामनया हि प्रपञ्चः सुषुप्तावस्थाया अकामरूपत्वश्रुतेः । तदा अस्यै तदात्मकाममाप्तकाममकामं रूपमिति । नाङ्गीषु आत्मनि चेतियहणात् सुषुप्तिर्द्विविधेति सूचयति । तथाहि । हिता नाम नाद्यः पुरीतत्यन्ता हृदयदेशात् बाह्याः ।

* स्वप्नं कञ्चनेति ख' ।

† अत्रापि हीति ख' ।

अभ्यन्तरः परमात्मा हृदयदेशसु जीवस्य इन्द्रियाणां च सएव
 देशः । तत्र निद्रया भगवच्छक्त्या बहिर्दृष्ट्याच्छादने भगव-
 ल्लीलायां तां पश्यति । तत्राप्याच्छादने गाढसुप्तो*ज्ञानरहितः
 क्रियाशक्त्या अन्तर्भगवन्तं वा प्रविशति बहिर्नाडीषु वा समा-
 याति । अतएव बृहदारण्यकषष्ठे । यत्र सुप्तो न कञ्चन कामं
 कामयत इति वारह्वयमाह । ता वा अस्यैता नाम नाड्यः
 तद्वा अस्यैतदात्मकाममिति भेदेन । सुषुप्तिस्तूभयत्र ज्ञानशक्तेः
 सर्व्वया तिरोधानात् । तस्मात् सुषुप्तो न प्रपञ्चसृष्टिः ।

अतः प्रबोधोऽस्मात् ॥ ८ ॥

प्रबोधे सन्देहः । प्रतियोन्याद्रवति बुद्धान्तायैवेति जीव-
 समानधर्मब्रह्मप्रकरणे निरूपितं । ततो नाडीभ्यः पुनर्हृदय-
 देशं गत्वा भगवतो वा समागत्य जागर्तीति आहोस्त्रियत्र
 स्थितस्ततएव जागर्तीति । तत्र श्रुत्यनुरोधात् हृदयदेश-
 मागत्य जागर्तीत्यिवं प्राप्ते उच्यते । अतः नाडीभ्यएव प्रबोधः ।
 गर्त्तपतितस्य प्रबोधे हि ततो गमनं प्रतियोन्याद्रवणन्तु भगवत
 इति । किञ्च । प्रबोधोऽस्मात् । अस्मादात्मनः सकाशादेव
 प्रबोधः । प्रिययेव संपरिष्वक्तस्य बोधाभावे कथमागमनं ।
 अतएव संपरिष्वक्तो निविडनिद्रः । तस्माद्यत्रैव तिष्ठति तत
 एव प्रबोध इति सिद्धं ।

सएव तु कर्मानुस्मृतिशब्दविधिभ्यः ॥ ९ ॥

किञ्चिदाशङ्क्य परिहरति । ननु प्रिययेव प्राप्तेनात्मना

परिष्वक्तस्य ब्रह्मलोकं गतस्य प्रबोधेन ज्ञाने मुक्तएव भवेत् न *
 पुनरागच्छेत् । अतो भगवदिच्छया देहनिर्वाहाय तत्स्थाने
 नियुक्तोऽन्यएव जीवः समायातु अन्यतः प्रबोधे तु सएव ।
 व्यवहारस्तु तावता सेव्यति । मुक्त्यर्थं प्रयत्नस्तु न कर्तव्य
 इत्याशङ्क्य परिहरति तु शब्दः । अस्मादपि प्रबोधे सएव ।
 कुतः । कर्मानुसृतिशब्दविधिभ्यः । चत्वारोहितवः लौकिक-
 वैदिकयोर्ज्ञानकर्मभेदात् । तत्र लौकिके कर्मणि सामिक्त-
 कर्मणः शेषसमापनात् । न हि कश्चिदपि सुप्तप्रतिबुद्धः सामि-
 क्तं न समापयतीति क्वचित्सिद्धं । तथानुसृतिः । न हि पूर्वदृष्टं
 न स्मरतीति क्वचित्सिद्धं । शब्दाश्च । पुण्यः पुण्येन कर्मणा
 भवति पापः पापेन कैप + तदाभूत् कुत एतदागादिति तथा
 सति संपद्येत्यादयश्च । विधयश्च । श्वोभूते ब्रह्माणं वृणीते श्वोभूते
 शेषत् समाप्नुयात् एकएव यजेत द्वादशरात्रीर्दीक्षितः स्यादि-
 त्यादि यः कामयेत वीरोम आजायेतेत्यादयः † । भगवतैव
 मर्यादारक्षार्थं तथाकरणात् पूर्वपचयुक्तयो दुर्बलाः । तस्मात्
 सएव प्रतिबुध्यते ।

मुग्धेऽईसम्पत्तिः परिशेषात् ॥ १० ॥

क्लिञ्चिदाशङ्क्य परिहरति । ननु यत्र कर्मानुसृतयो न
 सन्ति तत्रान्यो भविष्यति क्वचिन्मूर्च्छादिविशेषे सर्वसृति-
 नाशेन मुग्धभावदर्शनात् । तत्र यथा लौकिकवैदिकव्यवहारा-

* नत्विति खं ।

+ कैवेति खं ।

‡ अजायेतेति खं ।

स्तयान्यत्रापि भविष्यन्ति । अनुस्मरणादयस्य बुद्धिवृत्तयः गङ्गा-
प्रवाहजलस्य गङ्गावद्यएव चिदंशस्तत्रायाति । सएव तथा भवतु
किं सएवेति निर्वन्धनेत्याशङ्क्य परिहरति । सुग्धे सुग्धभावे
अर्द्धसम्पत्तिरेव न सर्वा । न हि सुग्धस्य यज्ञादावधिकारोऽस्ति
पूर्वप्रवृत्तानि * तु जीवनाधिकारात् क्रियन्ते । लौकिकव्यव-
हारोऽपि नापूर्वः सिध्यति । पूर्वोक्तहेतुसद्भावे तु न कोऽपि
दोषः । अतो सुग्धे अर्द्धसम्पत्तिः पूर्वैव नोत्तरा । कुत एतत् ।
परिशेषात् । सएव वा न वेति निश्चयप्रमाणानामभावादर्यात्
सन्देहोऽवशिष्यते । तस्मात् सन्देहात् सुग्धे अर्द्धप्रतिपत्तिः । न
त्वत्र प्राणायनविघातकृता मूर्च्छा विचार्यते । तस्याः प्राणधर्म-
त्वात् यथावात्यं शरीरधर्मः । व्यर्थञ्च विचारः जीवावस्थाएव
हि विचार्यन्ते । केवलसात्त्ववादसु न ब्रह्मवादः । तस्मादेक-
एव जीवः स्वप्नादिदोषसम्बन्धरहितस्तादृशजन्मयुक्तो भगवत्-
ज्ञानरहितोज्ञानाधिकारीति सिद्धं ।

न स्थानतोऽपि परस्योभयलिङ्गं
सर्वत्र हि ॥ ११ ॥

इदानीं विषयनिर्धारार्थं † ब्रह्मस्वरूपं विचार्यते । तत्र
प्रथममन्योन्यविरुद्धवाक्यानां निर्णयः क्रियते तदर्थमेतावत् सिद्धं
समन्वयाविरोधाभ्यामेकमेव ब्रह्म प्रतिपाद्यत इति ‡ । तत्र यथा
कार्यविरोधः परिहृतः एवं ब्रह्मधर्मविरोधोऽपि परिहरणीयः ।

* पूर्ववृत्तानीति खं ।

† निर्धारार्थमिति खं ।

‡ समन्वयाविरोधाभ्यामेव प्रतिपाद्यते इति खं ।

अन्यथाऽबोधकता स्यात् । तत्र स्वगतधर्माणामविरुद्धानामग्रिम-
पादे विचारः । जड़जीवधर्मत्वेन प्रतीतानामत्र विचारः
क्रियते । तत्र क्वचिज्जड़जीवधर्मा भगवति बोध्यन्ते क्वचिन्निषि-
ध्यन्ते । यथा सर्व्वकर्मा सर्व्वकामः । न चैते जीवधर्मा एव न
भवन्तीति वाच्यं । उच्चावचकर्मणां कामानाञ्च जीवगतत्व-
प्रतीतेः । नेतरोऽनुपपत्तेरिति सर्व्वत्र वैलक्षण्यस्योक्तत्वात् । कार्य्य-
विशेषधर्माणां कारणे वक्तुमशक्यत्वात् । न च कारणधर्मा एव
सर्व्वे कार्य्ये अंगे वा प्रतीयन्त इति वाच्यं । अस्यूत्तमनखित्यादि-
वाक्यैः प्रापञ्चिकसर्व्वधर्मवैलक्षण्यस्योक्तत्वात् । अत्र केचिद्विरोध-
मेवमाहुः । सर्व्वत्र कारणत्वाद्भगवानस्ति । ततश्च अस्यूले अस्यूलः
अनणौ अनणुः उच्चावचकर्त्तरि उच्चावचकर्त्ता उच्चावचकामे उच्चा
वचकामः पृथिव्यां सर्व्वगन्धः जलादावगन्धः एवं रसादिषु एवं
स्थानतः परस्योभयलिङ्गमुपपद्यते । अथवा कारणएव रूपम-
रूपञ्चावक्तेदभेदेन अचिन्त्यसामर्थ्याद्वा अन्यथा असतः सज्जन-
प्रसङ्ग इति । अपिनासंगृहीत इति । एतदुभयमपि न । कुतः ।
सर्व्वत्र हि । सर्व्वत्रैतादृशं रूपं भगवत उपदिश्यते हि । हि
युक्तोऽयमर्थः । भगवत्स्वरूपप्रतिपादकानि हि एतानि वाक्यानि
न त्वनुवादकानि । वैयर्थ्यापत्तेः । अचिन्त्यत्वे ज्ञानानुदयः । तमेव
विदित्वाऽतिमृद्युमेति भक्त्या मामभिजानाति यावान् यश्चास्मि
यादृशः ततो मां तत्त्वतो ज्ञात्वा विशते तदनन्तरमिति ज्ञाना-
नन्तरमेव सायुज्यप्राप्तेः । न च यस्यामतं तस्य मतं मतं यस्य न
वेद सः । अविज्ञातं विजानतां विज्ञातमविजानतामिति
वाच्यं । शास्त्रानारम्भप्रसङ्गात् । अयञ्च विरोधः परिहरणीयः ।
सर्व्वे हि विरोधा अत्र चिन्त्यन्ते । नापि तत्तदुपादानभूतप्रदेश-

विशेषेणाविरोधः । अनुवादकत्वेन वैयर्थ्यापत्तेः । न च भगवति भेदोऽस्ति प्रत्यारम्भमेकमेवाद्वितीयमिति वचनात् । अल्पकल्पनायामपि श्रुतिविरोधः सिद्धः । श्रुत्यविरोधार्थमेव हि प्रवृत्तेः । तस्मान्न मतान्तरानुसारेण जड़जीवधर्माणां सत्त्वासत्वे परिहर्तुं शक्ये ।

न भेदादिति चेन्न प्रत्येकमतद्वचनात् ॥ १२ ॥

प्रकारान्तरेण समाधानमाशङ्क्य परिहरति । न भवदुक्तो विरोधः सम्भवति । भेदात् । कारणकार्येषु सर्वत्र भेदाङ्गीकारात् । प्रपञ्चविलक्षणं ब्रह्म भिन्नं प्रपञ्चधर्मवद्ब्रह्म भिन्नं तथाज्ञानं ज्ञानञ्च एकस्य भेदस्याङ्गीकारे सर्वमुपपद्यत इति चेत् । न । प्रत्येकमतद्वचनात् अभेदवचनात् । इयं पृथिवी सर्वेषां भूतानामध्विति ब्राह्मणे अयमेव स योऽयमिति सर्वत्राभेदवचनात् कार्यकारणरूपप्रकाराणां भेदनिषेधात् । तस्मान्न भेदाङ्गीकारेण श्रुतयो योजयितुं शक्याः ।

अपि चैवमेके ॥ १३ ॥

भेदाङ्गीकारे बाधकमाह । अपि च एवमेवाभेदमेव भेदनिषेधेनैके शाखिनो वदन्ति मनसैवेदमाप्तव्यं नेह नानास्ति किञ्चन मृत्योः स मृत्युमाप्नोति य इह नानिव पश्यतीति भेददर्शननिन्दावचनात् । तस्मान्न भेदाङ्गीकारः कर्तुं शक्यः । इव शब्दो ब्रह्मस्यामिति व्यावृत्त्यर्थः । तस्मादुपनिषत्सु सर्वप्रकारो विरोधः सिद्धः ।

अरूपदेव हि तत्प्रधानत्वात् ॥ १४ ॥

एकदेशिमतेन समाधानमाह । कथमत्र सन्देहः विरोधो वा

जड़जीवधर्माणां विधिनिषेधयोः । जड़जीवयोर्हि जड़जीवधर्मा भवन्ति । अन्यत्र तूपदिश्यमाना उपासनार्था भवन्ति । ननुक्तो भेदाभावः सत्यं तथापि कार्यकारणांशभावकृतस्य* भगवद्विहारार्थं जातस्य भेदस्य निषेद्धुमशक्यत्वात् । तस्मात् ब्रह्मणि जड़जीवधर्माणां निषेधो युक्तः । उपचारात् तु सर्वकर्मादयः । विपरीतं किं न स्यादत आह । अरूपवदेव । रूप्यते निरूप्यते व्यवक्रियत इति रूपं सर्वव्यवहारविषयत्वं तद्युक्तं रूपवत् विश्वं । ब्रह्म तु तद्विलक्षणं । कार्यकारणांशांशिनोर्वैलक्षण्यस्य युक्तत्वात् । नन्ववैलक्षण्यमपि युक्तं कारणत्वादत आह । तत्प्रधानत्वात् । तस्य ब्रह्मणः † प्रधानत्वान्मुख्यत्वात् । यत्र हि तत्प्रतिपाद्यते ‡ तत्र तस्य मुख्यत्वं । ब्रह्मप्रतिपादने ब्रह्मधर्माणामेव मुख्यत्वं नान्यधर्माणां । यथा प्रशासनस्य मुख्यत्वं तथा सर्वकर्मेति लौकिककर्मणुवादेन भगवत्सम्बन्धे स्पष्टमेवामुख्यत्वं । विशिष्टबोधनेऽपि सर्वशब्दस्य प्रसिद्धानुवादकत्वादतिरिक्तकल्पनायां गौरवात् प्रमाणाभावाच्च । यथाकथञ्चित्तद्वर्भवत्त्वेन ज्ञानस्यैवोपयोगात् लोकधर्मानिवानूद्य वैशिष्ट्यबोधनमुचितं । अरूपमिति वक्तव्ये अरूपवदिति वचनं । भिन्नधर्माणामेवैवं निर्णयः । न तु प्रशासनवद्भगवदधर्माणां । तस्मात् कार्यवत्तदधर्माणामपि कार्यत्वात् भगवत्त्वं न भगवदधर्मत्वमिति सिद्धं ।

* कार्यकारणांशभावे कृतस्येति खं ।

† तस्य ब्रह्मण इति ख-पुस्तके नास्ति ।

‡ यत्र हि यत्प्रतिपाद्यते इति खं ।

प्रकाशवच्चावैयर्थ्यात् ॥ १५ ॥

ननु सर्व्वव्यवहारातीते शास्त्रवैफल्यं । मनसैवैतदाप्तव्यमिति विरोधश्च न परिहृतः । तन्त्वौपनिषदं पुरुषं पृच्छामि यतो वाचो निवर्त्तन्त इति चेत्यत आह । प्रकाशवत् । यथा सौरः प्रकाशो व्यवहार्यः अव्यवहार्यश्च । न हि स्वतः सम्पादयितुं शक्यते स्थापयितुं वा । आगते तु सूर्ये मेघाद्यभावे च सान्निध्य-मात्रेण व्यवहारः कर्त्तुं शक्यते तथा लौकिकवाङ्मनोभिर्न शक्यते व्यवहर्त्तुं ईश्वरसन्निधाने तु शक्यत इति द्वयमाह श्रुतिः । कुत एतदवगम्यते तत्राह । अवैयर्थ्यात् । अन्यथा शास्त्रं व्यर्थं स्यात् । चकाराङ्गर्माणां तथात्वविरोधः परिहृतः । आसीनो दूरं व्रजति अपाणिपादो जवनो गृहीता पश्यत्यचक्षुः स शृणोत्यकर्ण इत्यादौ अलौकिका भगवद्दर्मा उच्यन्ते । अकारणकार्य्यवचनात् तद्दर्माणाञ्चाकार्य्यत्वं बोधयति । तस्मादव्यव-हार्य्येऽपि न शास्त्रवैफल्यं ।

आह च तन्मात्रं ॥ १६ ॥

किञ्चिदाशङ्क्य परिहरति । नन्वलौकिकानीन्द्रियाणि विरोधाभावाय कथं न कल्पन्ते । अन्यथा अकारणकार्य्यत्वं तस्य च नित्यमलौकिकत्वं ततश्च पश्यत्यचक्षुरिति विरोध इति आशङ्क्य परिहरति । आह च श्रुतिः स्वयमेव तन्मात्रं प्रज्ञानघनमात्रं स यथा सैन्धवघनोऽनन्तरोऽवाह्यः* कृत्स्नो रस-घन एवं वा अरे अयमात्माऽनन्तरोवाह्यः कृत्स्नः प्रज्ञानघन

* अनन्तरवाह्य इति ख' ।

एवेति । स्वरूपातिरिक्तानामिन्द्रियाणामभावात् । न च क्रिया-
भावोऽपि वेदविरोधेन तथा कल्पयितुमशक्यत्वात् । वेदनिश्वा-
सायनभूतसमुत्थानादे*रुक्तत्वाच्च । अतो नेन्द्रियाणां परिकल्पना
किन्तु सर्वाकारस्वरूपं वस्त्रेव तादृशमिति मन्तव्यं कृत्स्नवच-
नाच्चकारात् सर्वेन्द्रियविवर्जितमिति स्मृतिरपि । तस्मान्नेन्द्रिय-
कल्पनयाविरोधः † ।

दर्शयति चाथो अपि स्मर्यते ॥ १७ ॥

पुनः प्रकारान्तरेण विरोधमाशङ्क्य ‡ परिहरति । ननु ब्रह्म
जगत्कारणमिति सिद्धं । तच्च समवायि निमित्तं चेति च ।
कारणधर्माएव हि कार्ये भवन्ति । असम्भावनायान्वन्यथा-
कल्पनं । कामादयो धर्माश्च श्रुतौ विहिताः § । ते ब्रह्मणएव
भवितुं युक्ताः । निषेधिकापि श्रुतिर्नहि वेदवादिनामणुमात्र-
मप्यन्यथाकल्पनमुचितमित्याशङ्क्य परिहरति । दर्शयति श्रुति-
रेव जड़जीवधर्माणां भगवत्यभाव इति । हे वाव ब्रह्मणोरूप
इत्युपक्रम्य द्वेषा पञ्चभूतान्युक्त्वा अथात आदेशो नेति नेती-
त्याह । इति शब्दः प्रकारवाची । ब्रह्म पञ्च महाभूतानि भवति
न त्वेवंप्रकारकं तत्साधयति । न भवत्येव ब्रह्म तादृशं । हि
युक्तोऽयमर्थः । एतस्माज्जातमिति । न हि कार्यकारणयोरेकः
प्रकारो भवति । अतो नेतीतिप्रकारनिषेधोपसंहारः । नतु
समवायित्वमात्रत्वं किन्त्वन्यत्परमस्ति इति रूपं निरूप्य नाम

* भेदविश्वासायनभूतंति खं ।

† इन्द्रियकल्पनयाविरोध इति खं ।

‡ विरोधमाशङ्कयितुम् शक्यत्वादिति खं ।

§ श्रुतिविहिता इति खं ।

निरूपयति सत्यस्य सत्यमिति । तेन प्रपञ्चातिरिक्तब्रह्मणी
विद्यमानत्वात् प्रपञ्चधर्मवचनं तस्मिन्नौपचारिकमेव युक्तं ।
श्रुत्यैव तथा प्रतिपादनात् । चकारः पूर्वयुक्त्यनुसन्धानार्थः ।
अथो इति प्रक्रमभेदोऽपि । अथात आदेश इति भिन्नप्रक्रमे-
णाह । श्रुतेरन्यार्थता निराकरणायाह । अपि स्मर्यते । अनादि-
मत्परं ब्रह्म न सत्तन्नासदुच्यत इति । सदसतोः क्षेत्रत्वात्
ज्ञेयनिरूपणे निषेधः । प्रपञ्चधर्मा भगवति उच्यन्ते वेदादी
नतु तद्धर्मा भवन्तीति ज्ञापयति । तस्मात् श्रुतिस्मृतिभ्यामेव
तथा निर्णयः ।

अतएव चोपमा सूर्यकादिवत् ॥ १८ ॥

प्रपञ्चधर्मा भगवत्युपचारादुच्यन्त इत्यत्र निदर्शनान्तर-
माह । अतएव । इममेव निर्णयमाश्रित्य समः प्लुषिणा समो-
नागिन समीमशकेन सम एभिस्त्रिभिर्लोकैः समोऽनेन सर्व्वेणेति
निरूपमस्य भगवतो यदुपमानन्तत्तद्धर्मसम्बन्धात् । न चात्र
स्वतन्त्रतादृशधर्मवत्त्वं ब्रह्मणी वक्तुं युक्तं । नन्विदमपि विरुद्ध-
मित्याशङ्क्य दृष्टान्तमाह । सूर्यकादिवत् । सूर्येण सहितं जलं
सूर्यकं । यथा

ह्ययं ज्योतिरात्मा विवस्वानपोभिन्ना बह्वधैकोऽनुगच्छन् ।

एकधा ब्रह्मधा चैव दृश्यते जलचन्द्रवदिति ।

यथेतरसंश्लिष्टस्योपमानत्वं एवं समः प्लुषिणेत्यपि । चका-
रस्तु विरोधाभावो वक्तव्यः । अधिकरणञ्च सम्पूर्णमेकदेशिन
इति सूचयति । तस्माज्जड़जीवधर्माणां भगवत्युपचारो निषे-
धस्तु मुख्य इति ।

अम्बुवदग्रहणात् न तथात्वं ॥ १९ ॥

मुख्यसिद्धान्तं वक्तुमेकदेशिनं दूषयति । तु शब्दस्तथा सिद्धान्तं व्यावर्त्तयति । तथात्वं । समवायातिरिक्तस्य तद्धर्म-योगात् जड़जीवधर्मयोगात् सर्वकामत्वादयो न भवन्ति । कुतः । अम्बुवदग्रहणात् । सर्वपरस्य हि प्रतिबिम्बेऽधि-करणधर्मवत्त्वं तत्र रूपरहितं तत्र विद्यमानञ्च न प्रतिबिम्बत इति वक्तव्यं । तथापि स्वमतविरोधादम्बुवदग्रहणमिति । स्वच्छ-मम्बु प्रतिबिम्बं गृह्णाति न हि तथाधर्मा ग्रहीतुं शक्नुवन्ति धर्मत्वाच्च । सर्वाधारत्वेन तथाच्यमाने वैयर्थ्यमिति पूर्वमवो-चाम । न च भ्रमात् कल्पनं वेदेनीच्यते अप्रतारकत्वात् सर्व-ज्ञत्वाच्च । विप्लववादिनएवैवं वचनं न वैदिकस्य । पृथिव्यां तिष्ठन् इत्यादि विरोधश्च । तस्मात् ब्रह्मधर्माएव सर्वकामा-दयो न तूपाधिसम्बन्धादौपचारिका इति ।

वृद्धिज्ञासभाक्लमन्तर्भावाद्भयसाम-
ञ्जस्यादेवं ॥ २० ॥

सिद्धान्तेन विरोधपरिहारमाह । विरोधो हि परिहरणीयो लोकवेदाभ्यां । तदनुसारेण महानवकाशोऽल्पोऽवकाशो यथाव-काशं दश चमसानिति लौकिकवैदिकव्यवहारो वस्तुधर्मविरुद्धो दृश्यते । व्यापकत्वं वृद्धिज्ञासौ च आकाशस्यैव । तत्र यथा करके प्रविष्ट आकाशस्तथा व्यपदिश्यते तथा सत्युभयसामञ्जस्यं भवति । अन्यथा एकतरबाधो भवति । एवं । तत्तदनुप्रवेशात् ब्रह्मा-प्येवं । न चौपाधिकत्वं जपाकुसुमलौहित्यवदन्यधर्मत्वाभावात् । अन्यागुविधायित्वेऽपि स्वधर्माएव ते । कारणत्वादिवत् । न

चागन्तुकत्वात् तद्धर्माएव न भवन्तीति वाच्यं । अन्यधर्मत्वे प्रमाणाभावात् तद्वत्त्वप्रतीतेश्च दृष्टत्वाच्चाविरोधः । अविरोध-प्रकारोऽयं यथोभयसामञ्जस्यं भवति । प्रकारोऽपि तस्यैव तथा वक्तव्यः । तस्माद्यथाकाशस्य वृद्धिक्लासभाक्त्वं करकादिष्वन्तर्भावात् तथैवोभयसामञ्जस्यादेवं ब्रह्मापि । वृद्धिक्लासपदेन शरीरे आकाशजीवयोरेकमुदाहरणं बोधयति ।

दर्शनाच्च ॥ २१ ॥

हित्वन्तरमाह भगवति सर्व्वे विरुद्धधर्मा दृश्यन्ते । न हि दृष्टे अनुपपन्नं नामथाघातात् । तादृशमेव तद्वस्त्वितिवध्यवसायः प्रामाणिकः । चकारादुलूखलवन्धनादिषु प्रत्यक्षमेवोभयसाधकं दृष्टमिति । अथो अमुष्यैव ममाभकस्येति च । तस्मात् श्रुति-स्मृतिप्रत्यक्षैः सर्व्वविरुद्धधर्माश्रयत्वेन ब्रह्मप्रतीतेर्न विरोधः ।

प्रकृतैतावत्त्वं हि प्रतिषेधति ततो ब्रवीति

च भूयः ॥ २२ ॥

परमार्थतो विरोधं परिहृत्य युक्त्यापि प्रतिषेधति । ननु सर्व्वविशेषधर्माणामस्यूलादिवाक्यैर्निषेधात् कथमविरोधः प्रत्येतव्य इति चेत् तत्राह । प्रकृतैतावत्त्वं हि प्रतिषेधति । प्रकृते यदेतावत् परिदृश्यमाना यावन्तः पदार्था लौकिकाः तेषामेव धर्मान् निषेधति । प्रतीतस्यैव हि निषेधात् । अतो जगद्वैलक्षण्यमेवास्यूलादिवाक्यैः प्रतिपाद्यते नतु वेदोक्ता ब्रह्मधर्मा * निषेद्बुं शक्यन्ते । कुत एतद्वगम्यते तत्राह । ततो ब्रवीति च

* वेदोक्ता धर्मा इति खं ।

भूयः । यत्रैव वाक्ये पूर्वं निषेधति तस्मिन्नेव वाक्ये पुनस्तमेव विधत्ते । यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह आनन्दं ब्रह्मणो विद्वानिति । तथा अस्थूलवाक्येऽपि एतस्यैव प्रशासने एतद्विदित्वा आकाश ओतश्च प्रीतश्चेति । चकारादेकवाक्योपाख्यानभेदो संगृहीतो । सर्व्वत्र लौकिकं प्रतिषेधत्यलौकिकं विधत्त इति युक्त्या निर्णयः । तस्मात् युक्त्याप्यविरोधः ।

तद्व्यक्तमाह हि ॥ २३ ॥

शब्दबलविचारेण विरोधं परिहृत्यार्थबलविचारेणाविरोध-
प्रतिपादनायाधिकरणमारभते । सर्वाणि विरुद्धवाक्यान्युदा-
हृत्य चिन्त्यते । न चक्षुषा गृह्यते कश्चिद्धीरः प्रत्यगात्मानमैक्षत्
नापि वाचा सर्व्वे वेदा यत्पदमामनन्ति अप्राप्य मनसा सह
मनसैवैतदाप्तव्यं अस्पर्शप्रगन्धमरसं सर्व्वरूपः सर्व्वगन्धः सर्व्वरस
अपाणिपाद इत्यादि विश्वतश्चक्षुरित्यादि निर्गुणश्च यः सर्व्वज्ञः
सर्व्वशक्तिरित्यादि विरुद्धवाक्यानि । न हि वस्तु द्विरूपं सम्भ-
वति । वाक्यद्वयमपि प्रमाणं । तथा सति प्रमाणान्तरानुरोधे-
नैकस्य स्वार्थे प्रामाण्यमन्यस्योपचरितार्थत्वमिति युक्तं । तत्र
प्रत्यक्षानुरोधेन निर्णयो विचार्य्यते । तत्र पूर्व्वपक्षमाह । तद-
व्यक्तं । तत् ब्रह्म अव्यक्तमेव भवितुमर्हति । कुतः । आह हि ।
श्रुतिप्रत्यक्षाभ्यां नेति नेत्यात्माऽग्राह्यो न हि गृह्यत इति । न
हि गृह्यत इत्यनुभवसाक्षिकं प्रमाणं श्रुतिराह । न हि केन
चिदपि चक्षुषा मनसा ब्रह्म दृष्टमस्ति । सर्व्वरूपत्वे तु सर्व्वरेव
द्रष्टुं शक्येत । तस्मात् सर्व्वधर्मवत्त्वेन प्रतिपादकान्युपचरितार्था-
न्यवानुभवविरोधादित्येवं प्राप्तं ।

अपि संराधने प्रत्यक्षानुमानाभ्यां ॥ २४ ॥

अपीति पूर्वपक्षगर्हायां । सर्व्वथा मूर्खः पूर्वपक्षवादी यतः संराधने सम्यक्सेवायां भगवत्तोषे जाते दृश्यते श्रद्धाभक्तिज्ञान-योगादेवहि । यमेवैष वृणुते तेन लभ्यः भक्त्या त्वनन्यथा प्रकथ अहमेवंविधोऽर्ज्जुन ज्ञातुं द्रष्टुञ्च तत्त्वेन प्रवेष्टुञ्च परं तपेति । द्विविधमपि रूपं दृश्यते । ततस्तु तं पश्यते निष्कलं ध्यायमानः । अनेकवाह्यदरवक्तनेत्रं पश्यामि त्वां सर्व्वतोऽनन्तरूपमिति । संराध-कस्य * स्वानुभवः ध्रुवादीनामनुमापकत्वञ्च । तस्मात् प्रत्यक्षानु-मानाभ्यां श्रुतिस्मृतिभ्यां वा ब्रह्म साकारमनन्तगुणपरिपूर्णं चेति नाव्यक्तमेवेति निश्चयः । अतो लौकिकालौकिकप्रत्यक्ष-विषयत्वादुभयवाक्यार्थरूपमपि ब्रह्म ।

प्रकाशादिवच्चावैशेष्यं प्रकाशश्च कर्म- ण्यभ्यासात् ॥ २५ ॥

पुनः प्रकारान्तरेण पूर्वोक्तमेव स्थिरीकर्त्तुमधिकरणान्तर-मारभते । तत्र सूत्रद्वयेन पूर्वपक्षद्वयमाह । ननु प्रत्यक्षानुरोधे-नोभयविधवाक्यसमाधानं नोपपद्यते । वस्तुशक्त्यैव निर्णय उचितः । न तु श्रुतिप्रत्यक्षाभ्यां । यथा प्रकाशजलसुवर्णादी-नामनेकविधत्वं नाङ्गीक्रियते । सूर्यचन्द्रमणिप्रकाशादिषूष्णशीता-नुभवरूपस्पर्शाः प्रतीयन्ते । न हि तेजसि तावन्तः स्पर्शा अङ्गीक्रियन्ते । जले च हिमतसकुण्डादिषु । तथा सुवर्णे वर्ण-भेदाः । न हि सर्व्वे स्वाभाविकाः । तेजस्त्वादिस्रभावहानि-प्रसङ्गात् । तथा ब्रह्मणोऽप्यवैशेष्यमङ्गीकर्त्तव्यं । निर्बिशेषं हि

ब्रह्मेति सर्वप्रसिद्धिः । चकारादेवंसाधका अग्राह्यो न हि
 गृह्यत इत्येवमाद्यः । ननुक्तं तस्य तथासाक्षात्कारात्
 तादृशश्रुतेश्च नैकविधत्वमङ्गीकर्त्तुं शक्यत इति नैष दोषः । प्रका-
 शश्च कर्मणि । तपःप्रणिधानादिकर्मणि भगवतः प्रकाशः । तत्र
 यथा तेषां कामस्तथा प्रकटीभवति । चकारादप्रकाशान्यथा-
 प्रकाशौ । तत्र हेतुः । अभ्यासात् । आवृत्तेः यद्येकवारं प्रकटः
 स्यात् तदा तदा * तद्रूपत्वमङ्गीक्रियेतापि प्रतिभक्तं प्रतिकर्म-
 चाविर्भावः । अतः प्रकाशोऽपि क्वचिमेव दीपप्रकाशवत् ।
 अन्यथा सर्वदा स्यात् । तस्मान्न भक्तप्रत्यक्षेण निर्णयः ।

अतोऽनन्तेन तथाहि लिङ्गं ॥ २६ ॥

फलितमाह । अतः अभ्यासात् अनन्तेन अनन्तरूपेणावि-
 र्भावः । नह्येकं वस्तु प्रतिक्षणमन्यादृशं भवति निमित्तभेदव्यति-
 रेकेण । क्वचिद्भक्तकामश्च निमित्तत्वेन प्रतीयते । न हि निमित्त-
 भेदेन याजमानं वस्तु भवति किन्तु तथा सति लिङ्गं विग्रहएव
 भवति † । युक्तश्चायमर्थः । यद्यद्विया त उरुगाय विभावयन्ति
 तत्तत् वपुः प्रणयसे सदनुग्रहायेति । अतः श्रुत्या प्रत्यक्षेण
 वा तथा निर्णयः कर्त्तुं शक्यः । तस्मात् सर्वाङ्गोचरमेव ब्रह्मे-
 त्येवं प्राप्तं ।

उभयव्यपदेशात्त्वहिकुण्डलवत् ॥ २७ ॥

तु शब्दः पक्षं व्यावर्त्तयति । नैवं केवलयुक्त्या लोकदृष्टान्तेन
 निर्णयः शक्यते कर्त्तुं । अन्यथेदं शास्त्रं व्यर्थमेव स्यात् । अत्र हि

* तदा तद्रूपत्वमिति खं ।

† भगवति इति खं ।

वेदादेव ब्रह्मस्वरूपज्ञानं । तत् कथं स्वरूपयुक्त्या निर्णयः ब्रह्म-
 त्भयरूपं । उभयव्यपदेशात् । उभयरूपेण निर्गुणत्वेनानन्तगुणत्वेन
 सर्वविरुद्धधर्मेण रूपेण व्यपदेशात् । तर्हि कथमेकं वस्त्वनेकधा
 भासते । तत्राह । अहिकुण्डलवत् । यथा सर्पो ऋजुरनेका-
 कारकुण्डलश्च भवति तथा ब्रह्मस्वरूपं सर्वप्रकारं भक्तेष्वपि
 तथा स्फुरति । कल्पनाशास्त्रे हीदं बाधकं अनेककल्पना-
 गौरवञ्चेति । न तु केवलं श्रुत्यैकसमधिगम्ये । न च शास्त्रवैफल्यं ।
 एवं साधनार्थत्वात् । अत्रैव सूत्रिव्यामोहादन्यशास्त्रोत्पत्तिः * ।
 अतः सर्वविरुद्धधर्माणामाश्रयो भगवान् । न हिं प्रमाणश्रुत-
 दृष्टे अनुपपत्तिरस्ति यदर्थं युक्त्यपेक्षा । लोकेऽपि शरीरान्तः-
 करणादीनि परस्परविरुद्धदयामारकत्वादीनि विषयभेदेनैकस्मि-
 न्नपि क्षणे प्रतीयन्ते । तस्मात् सकलविरुद्धधर्मा भगवत्येव
 वर्तन्ते इति न कापि श्रुतिरुपचरितार्थेति सिद्धं ।

प्रकाशाश्रयवदा तेजस्त्वात् ॥ २८ ॥

धर्मस्वरूपविचारेण पूर्वोक्तपक्षद्वयं स्थापयितुमधिकरणा-
 रम्भः । ननु धर्मा नाम के ब्रह्मणोभिन्नास्तत्कार्यरूपाः आहो-
 स्वित् ब्रह्मैवेति संशयः । तत्र लोके कार्यस्यैव पटरूपादेस्तद्धर्म-
 त्वात् † समवेतत्वात् तन्नित्यतायां प्रमाणाभावात् स्वाभाविकत्व-
 मात्रेण नित्यत्वकल्पनायां गौरवापत्तेरेकमेवाद्वितीयमिति श्रुति-
 विरोधाच्च धर्माः प्रपञ्चवत् कार्याः । तथा सति ब्रह्म सर्व-
 कल्पनारहितमेव सेव्यतीत्येवं प्राप्ते इदमुच्यते । प्रकाशाश्रय-

* अन्यथा शास्त्रोत्पत्तिरिति खं ।

† पटरूपादेर्धर्मत्वादिति खं ।

वदा । वा शब्दः पक्षं व्यावर्त्तयति । यथा प्रकाशाश्रयाः
 सूर्यादयः प्रकाशेन न भिन्ना पृथक्स्थित्यभावात् समवेतत्वाच्च
 मूलाविच्छेदरूपेण तदाधारतया स्थितत्वाच्च । नापि सूर्यएव
 भिन्नप्रतीतेः विद्यमानत्वाच्च तादृशमेव तद्वस्तुत्पत्तिसिद्धमिति
 मन्तव्यं । कल्पनायामपि यथा सूर्यप्रकाशयोः कल्पना एवं
 ब्रह्मधर्मयोरपि । नह्यन्यथा वेदप्रवृत्तिर्निषेधशेषता सत्य-
 ज्ञानानन्तानन्दपदानां सामानाधिकरण्यं वा सम्भवति । लक्ष-
 णायान्तु सुतरामेव धर्मापेक्षा । अतो विशिष्टपदार्थएव तादृशी
 वेदसिद्ध इति मन्तव्यं । तत्र हेतुः * तेजस्वात् । तेजः-
 शब्दवाच्यत्वाद्ब्रह्मदूरव्याप्यर्थमेव हेतुरुक्तः । आतपादेर्धर्मत्वेन
 धर्मत्वेन च प्रतीतेः । अतः पूर्ववदेव दृष्टत्वात् श्रुतत्वाच्च न
 धर्मेष्वपि युक्त्यपेक्षा । तस्मात् सिद्धं यथाश्रुतमेव ब्रह्मेति ।

पूर्ववदा ॥ २८ ॥

एकदेशिमतेनापि सर्वसमाधानमाह । अथवा अरूप-
 देव हीत्यादिपञ्चसूत्या यः सिद्धान्तः कथितः तादृशं वा ब्रह्म
 प्रतिपत्तव्यं । अयमाशयः । वेदस्थापनार्थं हि प्रवृत्तिः । तत्र
 यथाचरमात्रस्यापि बाधो न भवति तथा वक्तव्यं । यदर्थमुभय-
 रूपता अङ्गीकृता तत्र धर्माणां स्वरूपनिर्वाहार्थमवश्यं ब्रह्म-
 वैलक्षण्यमङ्गीकर्त्तव्यं । तथा सत्येकमेवाद्वितीयमिति बाधः प्रस-
 ज्येत । तथा चोत्पत्त्या विचारे निर्धर्मकमेव पूर्वं ब्रह्मेति प्रति-
 पत्तव्यं । उपपत्त्यापि विचारः पूर्वानुरोधमेव कर्त्तव्यः । तत्र

* तत्र हेतुरुक्त इति खं ।

धर्माणामपि ब्रह्मत्वे एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानमुपपद्यते *
 नान्यथा । ततश्च प्रथमं ब्रह्म स्वधर्मरूपेण भवति तदनु
 क्रियादिरूपेण प्रपञ्चरूपेण च । तावतैव सर्ववेदार्थसिद्धेः ।
 न च लौकिकी युक्तिस्तत्रापेक्ष्यते येन तादृशस्य कथं सर्वभाव
 इति पर्यनुयोगो भवेत् । धर्मकल्पनायामपि नैषा तर्केण मति-
 रपनेयेति † समाधानं । उत्पत्त्या चोपपत्त्या च विचारद्वयं उप-
 पत्त्या पूर्व्वनयनं स्वसिद्धान्तः एकदेशिनस्तद्विपरीतं । उभयमपि
 सूत्रकारस्य सम्मतमिति ।

प्रतिषेधाच्च ॥ ३० ॥

एकदेशिमते उपपत्त्यन्तरमाह । एकमेवेत्युक्त्वा पुनरद्वितीय-
 मिति द्वितीयं प्रतिषेधति । स एवकारेणैव सिद्धो व्यर्थः सन्
 धर्मनिषेधमपि सूचयति ऐक्षतेति वचनात् तदुत्पत्तिः । चकारा-
 टेकविज्ञानेन सर्वविज्ञानोपक्रमः परिगृहीतः । तस्मान्न
 ब्रह्मणि कश्चिद्विरोध इति सिद्धं ।

परमतः सेतून्मानसंबन्धभेदव्यपदेशेभ्यः ॥ ३१ ॥

धर्मिधर्मविरोधः परिहृतः । धर्मान्तरविरोधपरिहारार्थ-
 मधिकरणमारभते । तत्र पूर्व्वपक्षमाह । परमतः । अतोऽपि
 ब्रह्मणः परमव्यदुत्कृष्टं फलमस्ति ‡ । तत्र वैदिकहेतवः ।
 सेतून्मानसंबन्धभेदव्यपदेशेभ्यः । यद्यपि समन्वयएवैते दोषाः

* उत्पद्यते इति खं ।

† आपनेयेति खं ।

‡ उत्कृष्टमस्तीति खं ।

परिहृताः तथापि स्वरूपविरोधपरिहारप्रस्तावात् पुन-
रुच्यन्ते । सर्व्ववाक्यप्रतिपाद्यमेकमेवेत्यपि न सिद्धं । एतै-
र्हेतुभिः परिच्छेदेन धर्मिभेदे सिद्धे न पूर्वाधिकरणसिद्धान्त-
विरोधः । ननु समन्वयेन ब्रह्मत्व*सुत्तरपादेनैक्यं पूर्वाधि-
करणेनाविरोध इति व्यर्थमिदमधिकरणमिति चेन्न । अर्थ-
बलविचारोऽयं समन्वये चोत्तरपादे च शब्दबलविचारः । धर्मि-
विचारान्न पूर्वेण गतार्थत्वं ।

फलतः साधनतश्च प्रमेयाच्च प्रमाणतः ।

विचारेणावृहत्तच्चेत् कोऽन्यं साधयितुं क्षमः ॥

अतो हेतून् बाधकानाह । एकदेशबाधकत्वात् तत्र फलतो
बाधमाह † । सेतुव्यपदेशात् । अथ य आत्मा स सेतुर्विधृति-
रिति दहर उत्तरेभ्य इत्यत्र ब्रह्मत्वमस्य सिद्धं । अथ य इहा-
त्मानमनुविद्य ब्रजन्तीत्युपक्रम्य सर्व्वेषु लोकेषु कामचारो भवती-
त्युक्त्वा कामानुपपाद्याज्ञानव्यवधानं ज्ञानप्रशंसार्थमुक्त्वा ज्ञाना-
नन्तरं संसारसम्बन्धाभावाय सेतुत्वं वदति । पापाब्धितरणार्थं
यश्च तरति तद्गताश्च दोषा गच्छन्तीति च । अतः संसार-
फलयोर्मध्ये विद्यमानत्वात् तीर्णस्यैव फलश्रवणात् फलरूपं वस्तु
किञ्चिदन्यदस्तीति ज्ञायते । निधित्वेन फलवचनमवान्तरफल-
परं भविष्यति । एतमानन्दमयमात्मानमुपसंक्रम्येत्यप्यत्रोदा-
हरणं । तथा उन्मानव्यपदेशात् । तत्रैव यावान्वा अयमा-
काशस्तावानेषोऽन्तर्हृदय आकाश इति साधनयुक्तिप्रश्ने उन्मानेन

* ब्रह्म इति खं ।

† बाधहेतुमाह इति खं ।

परिच्छेदं निरूपयति । दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकत्वेन ज्ञानं साधनं * । तत्र बहिराकाशज्ञानमपि साधनं भवति । चतुष्पाच्च ब्रह्म भूतादिपादाश्च ज्ञातव्याः । तथा सम्बन्धव्यपदेशात् । तत्रैव प्रमेयनिरूपणप्रस्तावे उभावस्मिन्नित्यादिना आधाराधेयसम्बन्धो निरूपितः । अत्र च वस्तुपरिच्छेदो निरूपितः । प्राज्ञेनात्मना संपरिष्वक्त † इति च । तथा भेदव्यपदेशात् । य एषोऽन्तरादित्ये द्विरण्मयः पुरुषो दृश्यते य एषोऽन्तरक्षिणि पुरुषो दृश्यते इत्यत्र स्थानद्वयस्थितयोः पुरुषयोः परस्परं धर्मातिदेशमाह । अक्षिस्थितनिरूपकमतिदेशः प्रमाणमिति । धर्मभेदे तु स एवायमिति वदेत । अतो देशकालवस्तुस्वरूपपरिच्छेदाच्चतुर्विधपरिच्छेदरहितमन्यत्किञ्चिदस्तीति प्रतिपत्तव्यमित्येवं प्राप्तं ।

सामान्यात्तु ॥ ३२ ॥

तु शब्दः पक्षं व्यावर्त्तयति । समानस्य भावः सामान्यं सेत्वाकाशादिशब्दास्तद्धर्मातिदेशार्थमुच्यन्ते न तु तद्गतं दोषमपि कल्पयन्ति । संसारसागरोत्तरणोपायत्वात् सेतुत्वं । निर्लेपायाकाशत्वं । कामाभिदोहाय चतुष्पात्त्वं । अमृतत्वाय षोडशकलत्वं । अतिदुर्लभत्वाय सम्बन्धः । दिव्यत्वाय धर्मातिदेशः । कुण्डपायिनामयने मासाग्निहोत्रवद्गुणार्थमेव वचनं न दोषार्थमिति । न ततोऽन्यशङ्का उत्पादनीया । तस्मान्न पूर्वोक्ता दोषाः

* ज्ञानसाधनमिति ख' ।

† परिष्वक्तः इति ख' ।

बुद्ध्यर्थः पादवत् ॥ ३३ ॥

अन्यसमानधर्मवत्त्वं कुत्रोपयुज्यत इत्यत आह । बुद्ध्यर्थः । तथाव्यपदेशो बुद्ध्यर्थः बुद्धिरेव प्रयोजनं यस्य । तथोपास-
नार्थं अयुक्तमित्याशङ्क्य दृष्टान्तमाह । यथा भूतादीनां पादत्व-
ज्ञानमुपासनार्थं तथा तत्तद्गणवत्त्वेन ज्ञानार्थं स्वधर्मप्रशंसार्थो-
ऽयमुच्यते ।

स्थानविशेषात् प्रकाशादिवत् ॥ ३४ ॥

ननु स एवायमित्यतिदेशेऽपि तथा बुद्धिः सम्पद्येतैवेति
व्यर्थो धर्मातिदेश इत्याशङ्क्य तथोक्तेऽपि समानधर्मत्वज्ञाना-
भावे हेतुमाह । स्थानविशेषादिति । धर्मात्केऽपि स्थान-
विशेषप्राप्त्या न समानधर्मत्वं दृश्यते अन्यत्रापि न तथात्वमा-
यास्यतीत्यतिदेशो धर्माणामपि कृत इत्यर्थः । अस्मिन्नर्थे
दृष्टान्तमाह प्रकाशादिवदिति । यदादित्यगतं तेज इति वाक्या-
दादित्यचन्द्राग्निगते तेजसामैक्येऽपि न समानप्रकाशत्वं यथा
तथावापीति * ज्ञानसम्भवादित्यर्थः । आदिपदादेकस्यैव कालस्य
यथोपाधिविशेषसम्बन्धादुत्तरायणत्वादुत्तमधर्मवत्त्वं तद्विपरीत-
धर्मवत्त्वं तथेत्यपि + संगृह्यते ।

उपपत्तेश्च ॥ ३५ ॥

किञ्च । सत्यज्ञानाद्युक्तधर्मविशिष्टब्रह्मणोऽन्य उत्तमोऽस्तीति
वदता तत्रैतत्कृष्टधर्मवत्त्वं वाच्यं । तच्चाशक्यं । प्रमाणा-

* तथापीति खं ।

† तथेत्यवापीति खं ।

भावात् । साम्येऽपि तथा । विशेषाभावोऽद्वैतश्रुतिविरोधश्च ।
तस्मादितः परस्थानुपपन्नत्वादुक्तरूपमेव परमकाष्ठापन्नं वस्त्वित्युपपद्यत इत्यर्थः ।

तथान्यप्रतिषेधात् ॥ ३६ ॥

यथा सेत्वादयः श्रुत्योक्तास्तथैव न तत्समश्चाभ्यधिकश्च दृश्यत इति श्रुत्यैव ततोऽधिकस्य प्रतिषेधात् त्वयाप्यस्मदुक्तएव मार्गोऽनुसर्त्तव्य इत्यर्थः । अवतारकाले पूर्वं स्वशक्त्याविर्भावमकृत्वा पश्चात् तदाविर्भावे कृते लोकानां पूर्वावस्थातो भगवत्येवाधिक्यमिव प्रतीतं भवतीत्यभिप्रायेणान्यपदोपादानं ।

अनेन सर्वगतत्वमायामशब्दादिभ्यः ॥ ३७ ॥

प्रकरणमुपसंहरन् फलितमर्थमाह । अनेन सेत्वादिव्यपदेशानां मुख्यार्थकत्वनिराकरणेन व्यापकत्वं ब्रह्मणः सिद्धमित्यर्थ इति केचित् । तन्न । जन्माद्यस्य यत इत्यादिना सर्वदेशगतकार्यकर्तृत्वमुक्तमिति तेनैव व्यापकत्वस्य सिद्धत्वात् । न चाविरोधसाधनप्रकरणत्वात् पूर्वसिद्धं सर्वगतत्वमनेनोक्तग्रन्थेन कृत्वा सेत्वादिवाक्यैः सममविरुद्धमित्यर्थ इति वाच्यं । अग्रिमपदवैयर्थ्यापत्तेरिति चेत् । अत्रैवं ज्ञेयं । नोक्तकर्तृत्वेन व्यापकत्वमेकान्ततो ब्रह्मणि रोद्धुं शक्नोति । योगसिद्धदूरश्रवणादिवत्परिच्छिन्नेनाप्यनेकदेशगतकार्यकरणसामर्थ्यविशेषस्य वक्तुं शक्यत्वात् । अन्यथा पूर्वसिद्धव्यापकत्वविरोधेन सेत्वादिव्यपदेशैः परिच्छिन्नत्वेन ब्रह्मणोऽन्यस्य परत्वं न शङ्केत । विरोधपरिहाराय तु सामान्यात्त्वविरोध इति वदेत् । तस्मादेवं सूत्रार्थो ज्ञेयः । अनेन ब्रह्मणोऽन्यस्य परत्वनिरासे आयामशब्दादिभ्यो

व्यापकत्ववाचकश्रुतिवाक्यादिभ्यः साक्षात्सर्वगतत्वप्रतिपादकेभ्य
 एवं सर्वगतत्वं सिध्यति न तु गौतमीयानामिव कर्तृत्वाद्यनुप-
 पत्त्येत्यर्थः । ते च शब्दा आकाशवत्सर्वगतश्च नित्यः ज्याया-
 न्दिवो ज्यायानाकाशात् वृचइव स्रब्धो दिवि तिष्ठत्येकस्ते-
 नेदं पूर्णं पुरुषेण सर्वमित्यादयः । आदिपदात् सर्वतः पाणि-
 पादं तत् सर्वतोऽक्षिशिरोमुखं सर्वतः श्रुतिमल्लोके सर्वमावृत्य
 तिष्ठतीत्यादि स्मृतयः संगृह्यन्ते । एतेन ब्रह्मणि श्रुतिरेव मुख्यं
 प्रमाणं अनुमानन्तु विलम्बोपस्थितिकत्वेन साध्यसिद्धिपरा-
 हृतमपीच्छाविशेषेण जननीयञ्चेदभ्युच्चयत्वमात्रं पर्यवसास्यतीति
 भावः ।

फलमत उपपत्तेः ॥ ३८ ॥

एवं सर्वोत्तमत्वनिरूपणेनोत्तमाधिकारिणां भजनीयत्व-
 प्रयोजकं रूपमुक्त्वा तदितराधिकारिणान्तदाह । ते हि फल-
 प्रेम्णवएव भजिष्यन्ति । तच्च फलदाहत्वएव सम्भवतीति
 तदाह । अतः ईश्वरादेव फलं भवति यत्किञ्चिदैहिकं पार-
 लौकिकं वा । कुतः उपपत्तेः । सर्वस्य वशी सर्वस्वेषान इति
 श्रुतिर्वसुमात्रेशिष्टत्वमसङ्कुचितमाह । न ह्यन्यस्य वस्त्वन्योदातुं
 समर्थोऽतो भगवानेव तथेत्यर्थः । केचित्त्वत्रैव कर्मणस्तत्-
 कार्यापूर्वस्य च फलदाहत्वमाशङ्क्य तत्रानुपपत्तिमत्रोपपन्नत्वेन
 व्याकुर्वन्ति । तत्त्वये जैमिनिमतोपन्यासस्वमतोपन्यासाभ्यां
 व्यासएव व्यक्तीकरिष्यतीत्यधुनैवाप्राप्तनिराकरणमग्निसूत्रद्वय-
 वैयर्थं स्यादिति चिन्त्यं ।

श्रुतत्वाच्च ॥ ३६ ॥

पूर्वसूत्रेण श्रुतमीशित्वं फलदानउपपत्तित्वेन निरूपितं । इह तु साक्षाच्छ्रुतिमेव फलदाहत्ववाचिकां प्रमाणयति । सा च स वा एष महानज आत्मानादी वसुदान इत्यादिरूपा । चकारात् सुखं दुःखं भवोभाव इत्युपक्रम्य भवन्ति भावा भूतानां मत्तएव पृथग्विधा इत्यादिरूपा स्मृतिः संगृह्यते ।

धर्मं जैमिनिरतएव ॥ ४० ॥

अत्र * कर्मवादी प्रत्यवतिष्ठते । ननु कर्मणएव फलमिति पक्षेऽप्युपपत्तिश्रवणे तुल्ये । तथाहि ईश्वरवादिनां † कर्मनिरपेक्षेण तेन फलमिति न वक्तुं शक्यं विधिवैयर्थ्यप्रवृत्त्यनुपपत्तिप्रसङ्गाभ्यां । तत्सापेक्षत्वे तदेवास्तु कृतं तत्सापेक्षेण तेन । न चाचेतनं चेतनाधिष्ठितमेव कार्यक्षममिति केवलेन तेन फलासम्भवा इति वाच्यं । कर्मस्वरूपं स्वर्गादिकञ्च न लोकसिद्धं किन्तु श्रुतिसिद्धं । तत्र च स्वर्गादिफलसाधकत्वेनैवोत्पत्तिवाक्येष्वर्थवादिषु ‡ चाग्निष्टोमेन स्वर्गकामो यजेत अग्निहोत्रं जुहोति प्रजाकाम इत्यादि दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेत परमेष्ठिनो वा एष यज्ञोऽय आसीत्तेन स परमां काष्ठामगच्छदित्यादिषु कर्म श्रूयते । स च तत्साध्यत्वेनैव । एवं सति लोके-

* खपुस्तके अत्र इति नास्ति ।

† ईश्वरवादिनामपीति खं ।

‡ तेन न फलं सम्भवतीति खं ।

§ उत्पत्तिवाक्ये अर्थवादिषु इति खं ।

ऽन्यथादर्शनेऽपि धर्मिग्राहकप्रमाणेन तथैव सिद्धत्वान्नात्र काचन शङ्का । ईश्वरवादिनो नित्यज्ञानादिमत्त्व इव । आमुष्मिक-फलत्वेन तद्यतिबन्धकापगमे भवतीत्यावयोस्तुल्यं । तस्याशुतर-विनाशित्वेऽपि श्रुतिसिद्धकारणतानिर्वाहाय तद्यापारोऽपूर्वं कल्पते । अविषमादीश्वराद्विषमफलोत्पत्त्यनुपपत्तिर्वैषम्यनैर्घृण्ये च स्यातां अतः कर्मण एव फलमिति जैमिनिर्मनुते ।

पूर्वन्तु वादरायणो हेतुव्यपदेशात् ॥ ४१ ॥

तु शब्दः पूर्वपक्षव्युदासार्थः । वादरायणस्वाचार्य्य इतः पूर्वोक्तमीश्वरमेव फलदत्वेन मनुते । कुतः हेतुव्यपदेशात् । हेतुत्वेन श्रुतौ व्यपदेशादित्यर्थः । एष उ एव साधु कर्म कारयति तं यमेभ्यो लोकेभ्य उन्निनीषत एष उ एवासाधु कर्म कारयति यमधोनिनीषत इति श्रुतौ न केवलं कर्म कारयित्वत्वमुच्यतेऽपि तु फलदित्वाया तथात्वं । अतः फलदत्वमीश्वरस्यैव व्यपदिष्टं भवतीति नानुपपत्तिः काचित् । नन्वीश्वरस्य स्वतः फलदानसमर्थस्य * फलदित्वायां सत्यां कर्मकारणे को हेतुः कार्य्यवैचित्यञ्च कथमित्यादि चोद्यं कृतप्रयत्नापेक्षस्तु विहितप्रतिषिद्धावैयर्थ्यादिभ्य इत्यत्र निरस्तं । विद्वन्मण्डने श्रीविद्वलेन च † । अतः सकामैरपि स एव भजनीयोनान्य इति सिद्धं ।

इति श्रीवेदव्यासमतवर्तिश्रीवल्हभदीक्षितविरचिते ब्रह्मसूत्राणुभाष्ये
तृतीयस्याध्यायस्य द्वितीयः पादः ।

* फलदाने समर्थस्येति खं ।

† विद्वकेन चेति खं ।

तृतीयः पादः ।

सर्व्ववेदान्तप्रत्ययं चोदनाद्यविशेषात् ॥ १ ॥

पूर्वपादे जडजीवधर्मनिराकरणेन शुद्धसच्चिदानन्द-
विग्रहरूपत्वं ब्रह्मणो निरूपितं । इह तु ब्रह्मण एव * धर्मा
विचार्यन्ते । ते चेदेकस्मिन् वाक्येण सर्व्वे पठिता भवेयुस्तदा
न विचारणीया भवेयुर्विरोधाभावात् । पठिताश्च तत्तदुपासन-
प्रकरणेषु क्वचित् तएव क्वचिद्भिन्ना यथा वाजसनेयिनः
पञ्चाग्निविद्यां प्रस्तुत्य षष्ठमन्यमग्निं पठन्ति तस्याग्निरेवाग्नि-
रिति । कृन्दोगास्तु पञ्चसंख्यैवोपसंहरन्ति । अथ य एता-
नेवं पञ्चाग्नीन्वेदेति । तथा प्राणसंवादे मुख्यप्राणादन्यांश्चतुरः
प्राणान् वाक्चक्षुःश्रोत्रमनांसि पठन्ति । वाजसनेयिनस्तु
तमपि पञ्चमं पठन्ति ।

अपरञ्च । अथर्वोपनिषत्सु क्वचिद्भौतकुलवृन्दाकाननसंचरद्भौप-
रूपमनल्यकल्पद्रुमप्रसूनविरचितविचित्रस्थलीककालिन्दीसलिल-
कक्षीलसङ्गिमृदुतरपवनचलदलकविराजमानगण्डमण्डलद्युतिम-
ण्डितकुण्डलप्रभानुभाषितवामांसमिलनमूर्द्धन्यमहामणिकमुरलि-
कामुखावलीमिलदतितरलकरकमल्युगलाङ्गुलीवशंवदविविध-
स्वरमूर्च्छनामोहितव्रजरत्ननितम्बिनी†कदम्बकटाचकुवलयार्चितं

* ब्रह्मगता एव इति ख' ।

† ब्रजनरनितम्बिनीति ख' ।

क्वचित् कोदण्डमण्डितभुजदण्डखण्डितप्रचण्डदशमुण्डमतिवि-
 चित्रचरित्राभिरामं रामस्वरूपं क्वचिदतिकरालवदनवित्रा-
 सितकमलाकमलासनवृषभासनादिकनृकेसरिरूपं क्वचिदूरुक्रमा-
 दिरूपञ्च निरूप्यते । तथा च द्रव्यदेवताभेदाद्यागभेदवद्दर्मा-
 णामावापोद्वापाभ्यां दृष्टादृष्टफलभेदाच्च वेद्यभेदे प्राप्ते ब्रह्मा-
 नेकत्वापत्तौ श्रुतिविरोधाद्दिनिगमकाभावात् सर्वेषामुपास-
 नाविषयाणामब्रह्मत्वमापतितं । ननूपासनाविषयाणामौपाधि-
 कत्वात्तेषाञ्चाविद्याकल्पितत्वात् तद्विशिष्टानां तथात्वं युक्तमेव ।
 न चैवं तन्निरूपकाणां वेदान्तानामब्रह्मपरत्वप्रसङ्गः । शुद्धस्य
 ब्रह्मणो दुर्ज्ञेयत्वेनोपाधिविशिष्टोपासनया चित्तशुद्धौ सत्यां स्वत
 एव तज्ज्ञानं भविष्यतीत्येतत्तात्पर्यकत्वादिति चेत् मैवं । सम-
 न्वयविरोधापत्तेः । तासां ब्रह्मविद्यात्वहानेश्च श्रुतेः प्रतारकत्वा-
 पत्तेश्च । अपरञ्च ।

योऽन्यथा सन्तमात्मानमन्यथा प्रतिपद्यते ।

किं तेन न कृतं पापं चोरेणात्मापहारिणा ॥

इत्यन्यथाज्ञानं निन्दन्ती श्रुतिः कथं फलसाधकत्वेन तत्त-
 दुपासनां वदेत् । स्पष्टार्थानां श्रुतिवाक्यानां निर्णयमकृत्वा
 सन्दिग्धार्थानां ज्योतिराकाशादिशब्दानां तद्वाचकत्वं न निर्णी-
 याद्भगवान् व्यासः । एवञ्च सत्युक्तरीत्या यागवत्तेषां परस्परं
 भेदश्चावश्यक इत्यलपत् पाश्चरज्जुरिति प्राप्तेऽभिधीयते । सर्व-
 वेदान्तप्रत्ययं । अनेकरूपनिरूपकैः सर्वैर्वेदान्तैः प्रत्ययो ज्ञानं
 यस्य तत्तथा । ब्रह्मणोऽनन्तरूपत्वेऽपि यानि यानि रूपाणि
 विविधैर्जीवैरूपासितुं शक्यानि तानि तानि रूपाणि तैस्तै-
 र्वेदान्तैर्निरूप्यन्त इति तावद्रूपात्मकमेव ब्रह्मेत्यर्थः । तत्र हेतुः

चोदनायविशेषादिति । चोद्यते कर्तव्यत्वेन बोध्यतेऽनेनेति चोदना विधिवाक्यमिति यावत् तस्याविशेषादित्यर्थः । यथैकस्मिन्नग्निष्टोमे शाखाभेदेऽपि चोदना तथैव भवत्यग्निष्टोमेन यजेतेति तथेहापि सर्वेषु वेदान्तेषु ब्रह्मत्वेनैवोपासना विधीयत इति तथा । आदिपदात्ताच्चात्परंपराभेदेन मीक्षफलकत्वकथन*मप्युपासनानामविशिष्टमिति प्रयोजनसंयोगः संगृह्यते ।

भेदान्नेति चेन्नैकस्यामपि ॥ २ ॥

ननु द्रव्यदेवताभेदाद्यागभेदवदुपास्यानां धर्मभेदेन मिथोभेदादुक्तहेत्वसिद्धिं भेदान्नेति चेदित्यनेनाशङ्क्य तत्परिहारमाह सूत्रकारः एकस्यामपीति सूत्रावयवेन । यथैकस्यामपि गृहीतषोडशिकायामतिरात्रव्यक्तावगृहीतषोडशिकायाः सकाशाद्गुणाधिक्येऽपि नातिरात्रभिन्नयागत्वमतिरात्रलक्षणैकैवाधिकृत्य † तद्गृहणाद्यहणयोर्विधानादेवमिहापि ब्रह्मैवाधिकृत्य तत्तद्धर्मवैशिष्ट्यावैशिष्ट्ययोरुक्तत्वान्न ब्रह्मोपासनाभिन्नत्वमुपासनासु । तथाच ब्रह्मधर्मत्वेनाभेदस्य विवक्षितत्वात्त्वदुक्तहेत्वसिद्धिः । एवं सति यत्र कस्मिन्नुपास्ये रूपेऽन्यस्माद्रूपादधिका गुणा उच्यन्ते तत्र तेषामुपसंहार उचित इति भावः । अत्रायं विशेषो ज्ञेयः । उपासनाविषयेष्वखिलेष्वविशिष्टं ब्रह्मत्वं ‡ ज्ञात्वा तेष्वेकतरं रूपं य उपास्ते तस्य तत्र सर्वे गुणा उपसंहर्त्तुमुचिताः । यस्वनन्तेषु विभूतिरूपेष्वोमित्यक्षरादिष्वोमित्येतदक्षरं ब्रह्मेति ज्ञात्वा उपास्ते

* मीक्षफलककथनमिति खं ।

† अधिकृत्येत्यारभ्य ब्रह्मैवाधिकृत्येत्यन्तं ख पुस्तके नास्ति ।

‡ अविशिष्टब्रह्मत्वमिति खं ।

तस्य शाखान्तरीया अप्येतदक्षरोपासनप्रकरणोक्ता एवोपसंह-
 र्तव्या नान्ये । तद्रूपमधिकृत्यैव तेषां गुणानां कथनादन्यथाति-
 प्रसङ्गात् । इयन्तूपासनामार्गीया * व्यवस्थोक्ता । भक्तिमार्गीया
 त्वेतद्विलक्षणा साग्रे वाच्येति । नन्वग्निष्टोममेवोद्दिश्य यावन्तो
 धर्मास्तैस्तिरीयके पश्यन्ते ते तावन्तो वाजसनेयके । तथा च
 त्वदुक्तरीत्या वाजसनेयनान्तद्धर्मापसंहारोऽपि न्यायो भवेन्न-
 त्वेवं सः शिष्टाचारादिविरोधात् । तथा पञ्चाग्निविद्यामेवाधि-
 कृत्योक्तोऽपि षष्ठोऽग्निर्न कुन्दोगैः शक्यत उपसंहर्तुः । तथैवाथ-
 र्वणिकैर्नैकस्मिन् रूपे रूपान्तरधर्मा इति प्राप्त उत्तरं पठति ॥

स्वाध्यायस्य तथात्वेन हि समाचारेऽधिकाराच्च

सववच्च तन्नियमः ॥ ३ ॥

स्वाध्यायो वेदः । स एकमेव कर्म शाखाभेदेन भिन्नभिन्न-
 प्रकारकं बोधयतीति तद्व्युक्तः सम्यग्भूतेऽग्निष्टोमादिलक्षण
 आचारे तत्तदङ्गाचारनियमोऽन्यूनानधिककरणलक्षण इत्यर्थः ।
 तावद्भिरेवाङ्गैर्यागसम्पत्तेरधिककरणस्याप्रयोजनकत्वात् तावता-
 मेवाङ्गानां करणं । ननूक्तं तद्धर्माणामप्युपसंहारस्त्वदुक्तरीत्या
 सम्भवतीत्यत आह । अधिकारादिति । सर्वेषां शास्त्रिणां
 स्वस्वशाखोक्तकर्मण्येवाधिकारी न परशाखोक्तेऽप्यतोऽपि तथा
 नियमः । चकारात् स्वशाखोक्तात् कर्मणोऽतिरिक्ततत्करणे
 न्यूनकरणे च यदस्य कर्मण इत्यादि प्रायश्चित्तश्रवणमपि तन्नि-
 यमे हेतुः समुच्चीयते । अतएव क्वचित् परशाखोक्तमपि व्यव-

* उपासनमार्गीया इति ख' ।

स्थितविकल्पविषयत्वेन कल्पसूत्र उच्यते । विकल्पे तूभयस्या-
शास्त्रार्थत्वमुपसंहारे तूभयस्यापि शास्त्रार्थत्वमतीऽपि नातीप-
संहारशङ्का । अत्र दृष्टान्तमाह सववदिति । यथा सवाः
होमाः सप्तसूर्यादयः शतीदनपर्यन्ता वेदान्तरोदितत्रेताग्न्य-
नभिसम्बन्धादथर्वणोदितैकाग्निस्वन्धाच्चाथर्वणिकानामेव कार्य-
त्वेन नियम्यन्ते तथा तत्तच्छाखायास्तथात्वात् तदुक्तएव
कर्मणि तत्तच्छाखिनामधिकाराच्च स्वस्वशाखोक्तादनूनानति-
रिक्तकर्मकरणनियम इत्यर्थः । प्रकृतेऽपि यद्रूपोपासनाप्रकरणे
यावन्ती धर्मा उक्तास्मिन् रूपे तावद्धर्मवत्त्वेनैवोपासना कार्या
तद्बोधकप्रमाणानुरोधान्नतु रूपान्तरोपासनप्रकरणीक्ता साधा-
रणधर्मवत्त्वेनापि । तथा सति मत्स्योपासकस्य चापशरादिक-
मपि भावनीयं स्यात् पुरुषरूपोपासकस्य च लक्षयोजनायाम-
शृङ्गादिकं । नन्वथर्वणोपनिषत्सु श्रीरामोपासनायां योवै ये
मत्स्यकूर्माद्यवतारा भूर्भुवः सुवस्तस्मै वै नमो नम इति वाक्ये
न तदितरावताररूपत्वमुच्यते तेन तद्धर्मवत्त्वमप्याक्षिप्यते ।
सत्यमाक्षिप्यते तद्धर्मवत्त्वं तत्रायमभिसन्धिः । परमकाष्ठापन्नं
ब्रह्मस्वरूपमिदमिति ज्ञात्वा ह्युपासना कार्या । तेनैतस्मैवान्ये-
वतारास्तत्तद्रूपेण तानि तानि कर्माण्ययमेव कृतवानिति ज्ञेयं
परं न तु तस्मिन्नेव रूपे अन्यावतारधर्मवत्त्वमपीति । तथाच
तस्मिंस्तस्मिन्नवतारे तत्तद्धर्मवानिति श्रुत्या बोध्यते न तु सर्व्व-
त्वेति । तत्र बाधकमुक्तमेव । प्राणायुपासनास्वेतावान्विशेषो यथा
कर्माण्यतिरेके प्रायश्चित्तश्रवणं बाधकं श्रीरामस्वरूपाद्युपासनासु
च तेनावतारेणाकृतकर्मणस्तत्र भावनेऽपराधो बाधकीयोऽन्यथा
सन्तमात्मानमित्यादिवाक्यञ्च । न तथा प्राणायुपासनास्वधिक-

गुणस्येतरत्रोपसंहारे किञ्चिद्वाधकं दृश्यत इति स कर्त्तुं शक्यत इति । ननु पुरुषादिरूपस्य विग्रहस्यैव शुद्धब्रह्मत्वादयमेवावतारान्तरेष्वपि लीलाकर्त्तेति ज्ञानमनुपपन्नमिति चेत् मैवं । धर्मिग्राहकमानेनैकस्यैव शुद्धस्यैवानन्तरूपत्वेन सिद्धत्वात् । वस्तुतएव तथात्वान्न काचिच्छङ्का । यथैकस्यैवान्योन्याभावस्यानन्तभावप्रतियोगिकतद्रूपत्वं तावत्प्रतियोगिकात्यन्ताभावरूपत्वञ्चाभावप्रतियोगिकान्योन्याभावात्यन्ताभावरूपत्वञ्चाभावाभावरूपत्वेप्यभावरूपत्वमेव चाङ्गीक्रियते तथेहाप्यसु अभावत्वस्याप्रयोजकत्वात् धर्मिग्राहकमानस्यैव तथात्वात् । तच्च तैत्तिरीयोपनिषत्सु ।

अतःपरं नान्यदणीयसङ्ग्रहि

परात्परं यन्महती महान्तं ।

यदेकमव्यक्तमनन्तरूपं

विश्वं पुराणन्तमसः परकात् ॥

इत्यादि श्रुतिरूपं प्रसिद्धमेव ।

अपरञ्च । सर्वासासुपासनानां हि ब्रह्मविज्ञानसाधनत्वेन श्रुतौ निरूपणं क्रियते । यत्प्रकारिकोपासनाविज्ञानहेतुः स प्रकारश्च निरूप्यते । एवं सत्येकस्यां शाखायां कतिपयगुणनिरूपणं तद्वितरस्यां शाखायां तदतिरिक्तानामपि गुणानामित्यत्र को हेतुरिति * पृच्छामः । उपसंहारेण प्राप्तिं अनिरूपणे हेतुं चेद्द्रवीषि तत्र वदाम एवं सति न्यूनगुणनिरूपिका श्रुतिः स्वीक्तानपि गुणान् न वदेत् । तथाहि । उपासनानां ब्रह्म-

* इत्यत्र हेतुरिति खं ।

विज्ञानफलकत्वस्य * निर्णीतत्वात् तस्य चैकजातीयत्वाद्दृष्ट-
वत्कृत्वाशेषसाधनसाध्यत्वाद्दशेषतद्विरूपिकैव श्रुतिर्निरूपयेत्
अन्यातूपासनाया नामोक्तोपासीतेत्येतावदेव वदेत् गुणानामा-
क्षेपलभ्यत्वान्न वदेत् । उपसंहारार्थानपि वा वदेत् । निरूपयति
च गुणान्नोपसंहारार्थान् । न च स्वस्वशाखामात्राध्येतृणामुपासना-
सिद्ध्यर्थं सर्वशाखासूपासनप्रकारोक्तिरिति वाच्यं । परशाखाऽ-
ज्ञानेन तदुक्तगुणोपसंहारस्याप्यसम्भवेनोपासनाया एवासम्भवा-
पातात् । तस्मात् स्वस्वशाखोक्तप्रकारिकोपासनायामेव सर्वेषा-
मधिकारात् तयैव ब्रह्मविज्ञानं भवति तैत्तिरीयाणां वाज-
सनेयिप्रभृतीनाञ्चाग्निष्टोमसम्पत्त्या स्वर्गइव । प्रकृते ब्रह्मै-
क्यात्तत्तद्विज्ञानं ब्रह्मविज्ञानमेव । न हि रूपरसगन्धादिमत्यां
भुवि पुरुषभेदेनैकस्यैव वैकैकप्रकारकं यद्ब्रह्मज्ञानं न तद्ब्रह्मज्ञानं ।
एतेनानन्तधर्मवत्त्वं ब्रह्मणि ज्ञापितं । तदुक्तं । परास्य शक्ति-
र्विविधैव श्रूयते स्वाभाविकी ज्ञानबलक्रिया चेति । अत्र
स्वाभाविकीति विशेषणादविद्याकल्पितत्वं शक्तीनां निरस्तं ।
केचित्त्वाथर्वणिकानां विद्यां प्रति शिरोव्रतापेक्षणादन्येषां तदन-
पेक्षणाद्विद्याभेद इति प्राप्त उच्यते । स्वाध्यायस्यैष धर्मो न
विद्यायाः । कथमिदमवगम्यते । यतस्तथात्वेन स्वाध्यायधर्म-
त्वेन समाचारे वेदव्रतोपदेशनपरे ग्रन्थे आथर्वणिका इदमपि
वेदव्रतत्वेन समामनन्ति नैतदचीर्णव्रतोऽधीत इति चाधिकृत-
विषयादेतच्छब्दादध्ययनशब्दाच्च स्वोपनिषदध्ययनधर्म एवैष
इति निर्धार्यते । तस्मादनवद्यं विद्यैकत्वमिति सूत्रार्थं वदन्ति ।

स चिन्त्यते । न ह्यस्य विद्याधर्मत्वं विद्याभेदकं । उक्तन्यायेनान्य-
त्रापि तदुपसंहारस्य वक्तुं शक्यत्वात् । न चानुपसंहारार्थमेवा-
तद्धर्मत्वं बोध्यत इति वाच्यं । उपक्रमोपसंहाराभ्यां विद्यैकत्व-
निर्णयस्यैव दृश्यमानत्वादुपेक्ष्यैव भाति । ननु तदुक्तिर्यथा
तथास्तु अतद्धर्मत्वबोधनस्यानुपसंहारार्थकत्वे कानुपपत्तिरिति
चेत् । उच्यते । सूत्रस्य तदुक्तार्थत्वे हि तत्तात्पर्यकल्पना सएव
च न साधीयान् । तथाहि । स्वाध्यायोऽध्येतव्य इत्यादिषु
स्वाध्यायशब्दस्य वेदवाचकत्वं प्रसिद्धं समाचारशब्दस्य विहित-
क्रियावाचकत्वञ्च । तत्रोभयोरपि मुखोऽर्थो बाध्यते । तस्मिन्
सम्भवति तद्वाधस्त्वयुक्तः ।

किञ्चैवं नत्वग्निष्टोममेवोद्दिश्येत्यादिनोक्ताशङ्काया अनि-
वृत्तिरिति । नन्वयर्वणोपनिषत्सु पश्यते स होवाचाञ्जयोनिः
योऽवताराणां मध्ये श्रेष्ठोऽवतारः को भविता येन लोकास्तुष्टा
देवास्तुष्टा भवन्ति यं सृत्वा मुक्ता अस्मात् संसाराद्भवन्ति कथ-
ञ्चास्यावतारस्य ब्रह्मता भवति । स होवाच तच्छि नारायणी देव
इत्युपक्रम्य मथुरास्वरूपं निरूप्य निगद्यते यत्रासौ संस्थितः
ऋणः स्त्रीभिः शक्त्या समाहित इति तेनास्यावतारस्याशेषावता-
राणां मध्ये श्रेष्ठं निरूप्यते । श्रीभागवतेऽपि च एते चांशकलाः
पुंसः ऋणस्तु भगवान् स्वयमिति गीयते । पूर्वोक्तरीत्या तु
सर्वतुल्यता प्रतीयत इति नैकतरनिर्द्धारः सम्भवति । किञ्च
ब्रह्मणी निरवयवत्वेनैकस्यांशित्वमन्येषां तदंशत्वमित्यपि वक्तु-
मशक्यमिति प्राप्तेऽभिधीयते । सत्त्वं यस्य प्रिया मूर्तिः विशुद्ध-
सत्त्वं तव धाम शान्तमित्यादिवाक्यैरप्राकृतो भगवत्स्थानभूतः
सत्त्वनामा भगवद्ब्रह्मरूपएव कथ्यनास्ति यादृशेन रूपेण भगवान्

कार्यं कर्तुमिच्छति तादृग्रूपन्तं प्रकटीकृत्य तस्मिन् स्वयमा-
विर्भूयायःपिण्डे वल्लिवत् तत्तत्कार्याणि करोति यस्मिन् यस्मि-
न्नवतारे ससीऽश इत्युच्यते तत्र हि विग्रहस्तत्राविर्भूतं ब्रह्म-
स्वरूपञ्च प्रतीयते । विग्रहस्य सत्त्वात्मकत्वेन धर्मरूपत्वात् तत्रा-
विर्भूतस्यैव ब्रह्मतत्समुदितस्यावतारत्वेन गणनात् तत्रैकस्यै-
वांशस्य तद्रूपत्वं यत् तदेवांशत्वं । यत्राधिष्ठानमनपेक्ष्य स्वयमेव
शुद्धं साकारं ब्रह्माविर्भवति भक्तार्थं स स्वयं पूर्णो भगवानु-
च्यते । एतदेव च श्रेष्ठ्यमतएव सत्त्वतः पाणिपादान्तत्वं स्वस्मिन्
स्फुटं ज्ञापयितुं तोकादिभावेनाविर्बभूव । तेन यादृग्यादृग्-
लीलाविशिष्टं यद्यद्वात्स्यपौगण्डायवस्थाविशिष्टं तत्तद्रूपं नित्य-
मेवेति वयं जानीमः । न चैवं सच्चिदानन्दविग्रहोक्तिः सर्वत्र
विरुद्धा भवेदिति वाच्यं । सत्वस्यापि भगवद्धर्मत्वेन सच्चिदानन्द-
रूपत्वादविरोधात् । मन्वाद्यधिष्ठातरूपाणि तु विभूतिरूपाणि ।
एतच्च यथातथा भक्तिर्हंसे प्रपञ्चितं । तत्त्वञ्च प्रकाशाश्रयवदा
तेजस्वादिति न्यायेन भगवद्धर्माणामपि सच्चिदानन्दरूपत्वात्
हीनाधिकारिणामप्युपासकानां फलप्रेप्सूनां तत्तत्फलदानार्थ-
मैश्वर्यादिरूपेण तत्र तत्र स्थितत्वमेव । नन्वेकस्यैव शुद्धस्यैवा-
नन्तरूपत्वं भवतैवोक्तमतो मत्स्यादिरूपेष्वपि नाधिष्ठानत्वेन
सत्त्वं वक्तुं शक्यं । किञ्चैवं निराकारस्वभावत्वं ब्रह्मणः सिध्यतीति
सत्त्वाव्यवहितप्राकृत्योक्तिरप्यनुपपन्नेति चेत् । मैवं । सत्त्वाधि-
ष्ठानत्वस्य प्रमाणसिद्धत्वेनानपनोद्यत्वात् । तच्चोक्तं यदेकमव्यक्त-
मित्यादि* । प्राकृत्यं हि भक्तिनिमित्तकं सा तु बहुविधेति तदनु-

* यदेकमव्यक्तमतन्तरूपमिति खं ।

रूपं प्राकच्यमपि तथा * । सर्गादिकार्येष्वधिकृतानां भक्तानामितरासक्तिरप्यस्तीत्युपाध्यन्तरितस्नेहवत्त्वाच्चानन्तरूपत्वेन मत्स्यादिरूपोऽपि तदर्थं तद्भावधानेन प्रकटीभवति । ये तु भगवत्स्वरूपमात्रासक्तास्तदर्थं स्वयमेवातद्भावधानेन प्रादुर्भवति । एतेनैव निराकारत्वशङ्कापि † निरस्ता । एतेन सोपधिस्नेहवदर्थमेव मत्स्यादिरूपप्राकच्यस्य प्रमाणसिद्धत्वान्निरूपधितदर्थमेव श्रीव्रजनाथप्राकच्यस्यापि तथात्वात् सोपाधिस्नेहवत्त्वपि पुरुषार्थदानस्यानुषङ्गिकत्वात् पुरुषविध इति श्रुतेश्चैतदेवरूपं रसो वैस इत्यादिश्रुतिप्रतिपाद्यं निरूपधिस्नेहवतां विषय इदमेव च श्रेष्ठं मत्स्यादिरूपन्तु सोपधि तद्वतामेव तथा तादृक्तद्वतामर्थ एव प्राकच्यादित्यवसीयते । एवं सति गुणभेदस्याप्रयोजकत्वात् सर्ववेदान्तप्रत्ययत्वं ब्रह्मणो निष्प्रत्यहं ।

दर्शयति च ॥ ४ ॥

वेद्यैकत्वेन विद्यानामेकत्वं श्रुतिर्दर्शयति सर्वे वेदा यत्पदमासनन्तीत्यादिना । उपासनाप्रकारभेदेनोपास्यभेददर्शने दोषञ्च दर्शयति यदा ह्येवैष एतस्मिन्नुदरमन्तरं कुरुते अथ तस्य भयं भवतीति । उदित्यथयमण्यर्थकं । तथाचारमल्पमण्यन्तरं कुरुत इत्यर्थः ।

उपसंहारोऽर्थाभेदाद्विधिषोपवत्समाने च ॥ ५ ॥

ननु पूर्वसूत्रोक्तरीत्या गुणोपसंहारो न क्वचिदपि प्राप्तावसर इति सिद्धं । दृश्यते चोपसंहारः श्रीरामोपनिषत्सु योवै ये

* न तथेति खं ।

† निराकारत्वाशङ्का इति खं ।

मत्स्यकूर्म्याद्यवतारा इत्यादिनोक्तावताररूपत्वस्य श्रीरामे
 नमस्ते रघुवर्याय रावणान्तकराय चेत्यादिषु तद्वित्युपसंहार-
 विषये श्रीव्रजनाथे रघुवर्यत्वादेरित्याशङ्क्य तत्रयोजकं रूपमाह ।
 उपसंहार इत्यादिना । उक्तस्थलादिषु य उपसंहारः * सत्वर्थस्य
 पदार्थस्य भगवत्तत्त्वस्योभयत्राप्यभेदादित्यर्थः । नन्वेवं सति
 मत्स्ये शरचापादिकं पुरुषे † शृङ्गादिकं भावनीयं स्यादिति चेत् ।
 तत्राह । विधिशेषवदिति । यथा विधिशेषाणामग्निहोत्रादी-
 नामग्निहोत्रत्वादिलक्षणे धर्मं समानेऽपि सति स्वस्वशास्त्रीक-
 प्रकारकस्यैव करणं नान्यशास्त्रीकधर्मापसंहार एवमि-
 हापि तत्तदवतारोपासकस्य तत्तदसाधारणधर्मवत्त्वेनैवोपासनं
 नान्यावतारधर्मवत्त्वेनापीत्यर्थः । यद्वा मत्वर्थीयोवत्प्रत्ययोऽत्र ।
 तथाच विधिशेषोऽर्थवादस्तद्वत् समानञ्च भवति यत्तत्र चोप-
 संहार इत्यर्थः । अत्रैवं ज्ञेयं । एकस्यां श्रुती यस्य कर्मणो
 यत् फलमुच्यते तद्वितरस्यां तस्यैव कर्मणस्तद्वितरत् फलमुच्यते ।
 एवं सति द्वितीयश्रुत्युक्तफलकामनयापि तदेव कर्म कर्त्तव्यं
 भवतीति तत्फलसाधकत्वस्योपसंहारः । यथा यद्वैश्वदेवेन यजते
 प्रजाएव तद्यजमानः सृजत इत्येका श्रुतिरस्य यागस्य प्रजा-
 फलकत्वमाह । यद्वैश्वदेवेन यजते । अग्निमेव तत्संवत्सरमाप्नोति
 तस्माद्वैश्वदेवेन यजमानः । संवत्सरीणां स्वस्तिमाशास्त
 इत्याशासीतेति द्वितीया श्रुतिराह तत्रोक्तरीतिरिति । यत्तु

* उक्तस्थलादिषु उपसंहार इति खं ।

+ भावलक्षणस्येति खं ।

‡ पुरुषे च इति खं ।

विधिशेषाणामग्निहोत्रादिधर्माणां तदेवैकमग्निहोत्रादिकर्म
 सर्वत्रेत्यर्थाभेदादुपसंहार इति तत्र साधु । अग्निहोत्रादेस्तत्त-
 च्छाखिनां स्वस्वशाखीकृतप्रकारस्यैव करणादतिरेके प्रायश्चित्त-
 श्रवणान्नान्यशाखीकृतधर्मापसंहारः शक्यवचनः । प्राणाद्युपासना-
 स्वधिकगुणस्येतरत्रोपसंहारे न किञ्चिद्वाधकं दृश्यत इति तत्र
 स कर्तुं शक्यत इति चकारेण तदादयः संगृह्यन्ते । वस्तुतस्तु
 पूर्वसमुच्चयार्थश्चकारः । शाखान्तरोक्तधर्मापसंहारप्रयोजनाभावस्य
 स्वाध्यायस्य तथात्वेनेत्यत्र निरूपितत्वात् । उपसंहारवैज-
 मनेन सूत्रेणोक्तं ।

अन्यथात्वं शब्दादिति चेन्नाविशेषात् ॥ ६ ॥

ननु उपासनासूक्तन्यायेन गुणोपसंहारोऽद्युपास्यानां ब्रह्मत्वे-
 नैक्ये सति भवति । मिथोविरुद्धानां गुणानां शान्तत्वक्रूरत्व-
 तपोभोगादीनामुपसंहारे क्रियमाणे स्वरूपाणामन्यथात्वं अब्रह्म-
 त्वं स्यादित्यर्थः । तत्र हेतुः शब्दादिति । एकत्वैकरसत्वादिधर्म-
 निरूपकश्रुतेरित्यर्थः । समाधत्ते नाविशेषादिति । एकरसत्वं
 यथा श्रुतिवलान्निर्णीयते तथा विरुद्धधर्मवत्त्वमपि तत एव तथे-
 त्यर्थः । तेन वस्त्वैव तत् तादृङ्मन्तव्यमिति भावः ।

न वा प्रकरणभेदात्परोवरीयस्त्वादिवत् ॥ ७ ॥

पूर्वसृत्रोक्ताशङ्कानिराकरणं वा विकल्पेन पूर्वाक्तात् प्रका-
 रान्तरेण कर्तव्य इत्याह । न वेति । तमेवाह । प्रकरणभेदा-
 दिति । अत्रायं भावः । श्रुतिप्रामाण्याद्यावत् तदुक्तधर्मवत्
 ब्रह्मेति मन्तव्यं । एवं सति यादृशोऽधिकारिणी यादृग्वेद्यं

रूपं तादृशस्य तस्य तादृक् तन्निरूपयति प्रकरणभेदेन । तथाच ज्ञानप्रकरणे ज्ञानाधिकारिणो यादृग्रूपं ज्ञेयं तादृक्तत् तस्मै निरूपयति अदृश्यमग्राह्यमित्यादिरूपा श्रुतिः । भक्तिप्रकरणे तु भक्तेर्वहुविधत्वात् यादृग्यादृग्भक्तानां यादृक् यादृक् तदनुभवविषय*स्तादृक्तादृक्तन्निरूपयत्यर्थवर्णोपनिषदिति । अत्र दृष्टान्तमाह । परोवरीयस्त्वादिवदिति । अस्मिन्ने लोकेर्दुःखस्य-स्यादिति कामवत् आरागाऽवान्तरदीक्षा पूर्वमुक्ता । तदग्रे परो-वरीयसीमवान्तरदीक्षानुपेयाद्यः कामेयेतामुष्मिन्ने लोकेर्दुःखस्य-स्यादिति चतुरोग्रेऽथ त्रीनय हावथैकमेषा वै परोवरीयस्य-वान्तरदीक्षेति पठितं । अस्य दीक्षाप्रकरणे पठितत्वाद्दीक्षां विनोक्तरीत्या व्रते तु न परोवरीयस्त्वमेवं भक्तिप्रकरणीयानाम-यर्थवर्णोपनिषदाद्युक्तरूपाणां न भक्तिरहितोपास्यत्वं । ज्ञान-साधनत्वेन विष्णुस्मरणादावपि क्रियमाणे भक्तित्वं नेति । अथवा पूर्वसूत्रेण सर्वरूपेषु मिथः सर्वधर्माणामुपसंहारः प्राप्तः । स चै-कान्तिभक्तानुभवविरुद्ध इत्यत्र व्यवस्थितविकल्पमाह न वेत्या-दिना । सर्वेष्ववतारेषु भगवदवतारत्वेन साधारणी भक्तिर्यस्य स सर्वत्रोपसंहारं करोतु नाम यस्त्वेकान्ती तस्य लोकोत्कर्षणान्तः-करणमेकस्मिन्नेव रूपे पर्यवसितमिति रूपान्तरमन्तःकरणरूढं न भवत्येवेति नोपसंहारसम्भावनापीति । तदेतदुच्यते न वेत्य-नेन । तत्र हेतुः प्रकरणभेदादिति । श्रुत्यादिषु तत्तदधि-कारिणमुद्दिश्य तत्तत्प्रकरणमुक्तं तेनात्र प्रकरणपदेनाधिकार उच्यते । एवं सत्युपासकादिभ्य उक्तरीत्योक्तदृष्टाधिकारादित्यर्थः

सम्प्रद्यते । परोवरीयस्त्वादिवदिति । परस्मात्परश्च वराच्च वरी-
यानिति परोवरीयानुद्गीयः । तथा चान्यादित्यादिगतहिरण्यश्म-
श्रुत्वादिगुणविशिष्टोपासनाया अप्युद्गीयोपासनत्वेन साम्येऽपि
सर्वोत्कृष्टत्वेनात्रोद्गीयोभासत इति न हिरण्यश्मश्रुत्वादि-
गुणोपसंहारः परोवरीयस्त्वगुणविशिष्टोद्गीयोपासनायामेवं प्रकृ-
तेऽपीति ।

संज्ञातश्चेत् तदुक्तमस्ति तु तदपि ॥ ८ ॥

एकान्त्यनेकान्तिनोरपि श्रीरामोपासकत्वादिसंज्ञा त्वविशि-
ष्टेत्येकान्तिनोऽप्युपसंहारी युक्तं इत्याशङ्कीत्तरन्तु न वा प्रक-
रणभेदादित्यनेनैवोक्तं । संज्ञा तु लौकिक्यधिकारस्त्वान्तरः
सएव वलीयानिति । संज्ञैकत्वस्य हेतोरन्वयव्यभिचारमाह अस्ति
तु तदपीति । प्रमिति * भेदेष्वप्युपासनेषु परोवरीयस्त्वादिषु
संज्ञैकत्वमुद्गीयोपासनेऽप्यस्तीत्यर्थः ।

व्याप्तेश्च समञ्जसम् ॥ ९ ॥

अथेदं विचार्यते । उपास्येषु रूपेषु वात्यपौगण्डादिक-
मप्युच्यते । तथा सति विग्रहे न्यूनाधिकभाव आपततीति तत्रोक्तं
सच्चिदानन्दत्वमनुपपन्नं स्यात् तेषां सदैकरूपत्वात् प्राकृतत्वे च
सर्वमसमञ्जसं स्यादिति प्राप्त आह व्याप्तेरिति । सर्वतः
पाणिपादं तदित्यादिश्रुतेः साकारमेव व्यापकमिति । चकारात्
सर्वरस इति श्रुत्या रसात्मकत्वेन भक्तानां यादृग्रूपेण
लीलारसानुभवस्तादृग्रूपं क्रमेण योगमायापसारणेन प्रकटी-

* प्रमितेरिति खं ।

करोतीति बाल्यादिभावोपपत्तेः सर्व्वमुपपन्नमित्यर्थः । तेन
 यावदुक्तधर्मवद् ब्रह्मेति सिद्धं । ननु ब्रह्मधर्मवचनेन * ते सर्व्वे
 नित्या वाच्यास्ते च तत्तद्भक्तविशिष्टास्तत्र चैकस्यैव भक्तस्य पौर्वा-
 पर्य्येणानेकलीलासम्बन्धित्वं श्रूयते । तथाच पूर्व्वलीलाया नित्य-
 त्वेन तत्सम्बन्धिभक्तस्यापि तथात्वं वाच्यं । एवं सति तस्यै-
 वाग्रिमलीलासम्बन्धोऽशक्यवचनः । तथा वचने तु पूर्व्वलीलाया
 नित्यत्वं † भज्येत । नित्यत्वे त्वग्रिमलीलासम्बन्धिनो भिन्नत्वं ‡
 स्यात् तच्चानुभवे तदावेदकमानविरुद्धमित्यत उत्तरं पठति ।

सर्व्वभिदादन्यत्रेमे ॥ १० ॥

लीलामध्यपातिनां सर्व्वेषां पदार्थानां ब्रह्मणा सहाभेदाद्-
 ब्रह्मणश्चैकत्वात् पूर्व्वलीलातोऽन्यत्रोत्तरलीलायामपीमे पूर्व्व-
 लीलासम्बन्धिन एव त इत्यर्थः । अत्रेदमाकृतं । रसो वै स
 इति श्रुत्या § सर्व्वरस ॥ इति श्रुत्या च सर्व्वरसात्मकत्वं ब्रह्मणो
 निर्णीतं । तथाच यस्य रसस्य ये विभावानुभावादिरूपास्तैः स
 रसः सम्पद्यत आतानवितानात्मकतन्तुभिः पट इवातस्तत्ता-
 दात्मं रसस्येति सर्व्वभिदोनिःप्रत्यूह इति । ननु विरुद्ध-
 दिक्कयोरेकजातीयभाववतो भक्त्यतिशयेन युगपदेकजातीयलीला-
 सहितभगवत्प्रादुर्भावे भगवतो व्यापकत्वेनैवं प्रादुर्भावस्योप-

* ब्रह्मधर्मत्वेनेति खं ।

+ नित्यत्वे इति खं ।

‡ सम्बन्धिभिन्नत्वमिति खं ।

§ श्रुत्याचेति खं ।

॥ खपुस्तके सर्व्वरस इति श्रुतिर्न परिगृहीता ।

पत्रत्वेऽपि लीलापदार्थानामव्यापकत्वात् युगपदाविर्भावोऽनुप-
पन्नः * । भक्तयोः समानत्वाद्भक्तिमार्गविरोधापाताद्विनिगमका-
भावाच्चेकत्र मायया प्रदर्शयतीति च वक्तुं युक्तमिति शङ्का-
प्येताभ्यां सूत्राभ्यां निरस्तेति ज्ञेयं । ब्रह्मणो व्यापकत्वालीला-
याश्च तेन सहाभेदात् तथात्वादेकस्मै भक्ताय यथा ब्रह्मणा
सह लीलापदार्था आविर्भवन्ति तथैव तदैवान्यत्रापि भक्त-
समानदेश आविर्भवन्तीति सर्व्वसामञ्जस्यात् । ननु व्यापकत्व-
वत् पूर्णानन्दैश्वर्य्यवीर्य्यादयोऽपि धर्म्मस्तेषु प्रतीता भवेयुः
न चैवमस्ति दुःखसम्भावनायां प्रभुमेव प्रार्थयन्ति यतः । एवं
सति व्यापकत्वमपि न वक्तुं शक्यं तुल्यत्वादेत उत्तरं पठति ।

आनन्दादयः प्रधानस्य ॥ ११ ॥

पूर्णानन्दैश्वर्य्यादयः प्रधानस्य धर्म्मिणो ब्रह्मणएव धर्म्माः
लीलापदार्थास्तु ब्रह्मधर्म्मत्वेन व्यापका उच्यन्ते । व्यापकस्य
धर्म्मिणोऽनागन्तुऋधर्म्मस्य व्यापकत्वनियमात् न हि धर्म्मेषु
पूर्णानन्दत्वादयः सम्भवन्ति । धर्म्मित्वापत्त्याधर्म्मव्याहतेः † । अत-
एवात्र प्रधानपदमुपात्तं गुणभावेन लीलापदार्थानामाविर्भाव
इति ज्ञापयितुं ।

प्रियशिरस्त्वाद्यप्राप्तिरूपचयापचयौ हि
भेदे ॥ १२ ॥

ननूपासकस्य प्रियत्वादिप्रकारकज्ञानक्रममादाय प्रियत्वादि-
धर्म्माणां शिरस्त्वादिरूपत्वमानन्दमथाधिकरणे निरूपितमिति

* आविर्भावानुपपत्तेरिति खं ।

† व्यपहनेरिति खं ।

लीलास्थानामपि प्रियत्वादिज्ञानस्य सत्त्वाद्वापि स्वरूपोपास-
कस्य प्रियशिरस्त्वादिधर्माणामुपसंहारः कार्य्य इत्याशङ्क्य परि-
हरति प्रियशिरस्त्वाद्यप्राप्तिरिति । चित्तशुद्धितारतम्यहेतुक-
प्रियत्वादिज्ञानं लीलास्थानां चित्तशुद्धाऽपेक्षाभावात् सम्भव-
तीति न तेषामत्रोपसंहारः कार्य्य इत्यर्थः । अथवा नन्वानन्द-
मयोपासनामथर्वणोपनिषदुक्तपञ्चरात्राद्यागमोक्तप्रकारेण कुर्वन्तः
पुरुषरूपे पक्षाद्युपसंहारस्यायुक्तत्वादानन्दमयाधिकरणे तद्रूप-
स्यैवोक्तत्वात् पुरुषरूपः कथमानन्दमयः । तथात्वे वा कथं
नोक्तोपसंहारः । अपरञ्च । मोदप्रमोदयोरुपचितानुपचितान-
नन्दरूपयोर्युगपत्सत्त्वेन देशभेदेनापि भिन्नत्वांन्नित्यानन्दैकरसे
ब्रह्मणि तादृग्रूपकथनमनुपपन्नमित्याशङ्क्य परिहरति । प्रिय-
शिरस्त्वादीति । यद्यथर्वणोपास्यात् प्रियशिरस्त्वादिविशिष्टस्य
भेदः स्यात् तदा तदप्राप्तिः † स्थानं च तथेति प्रियशिरस्त्वादिक्-
मुपासनामार्गीयस्याप्यथर्वणिकादेरुपसंहार्यमेवेत्यर्थः । चित्तशुद्धि-
तारतम्यहेतुकं प्रियत्वादिज्ञानमिति पक्षे परोक्षत्वात्पक्षेऽपि
तत्र भेदाभावान्मोदप्रमोदयोर्न त्वदुक्तरूपत्वमित्यर्थः । ब्रह्म-
धर्माएव भिन्ना इत्युपासनार्थं तानादाय शिरःपाण्यादि निरू-
प्यत इति तदैव निरूपितमस्माभिः । यद्यप्यानन्दमयाधि-
करणएवास्यार्थस्योक्तत्वान्नेयं शङ्का सम्भवति तथापि गुणोप-
संहारप्रसङ्गे § मिथ्यावादिन आपाततः शङ्का सम्भवतीत्याचार्य्ये-

* चित्तशुद्धाऽपेक्षाभावादिति ख' ।

† देशभेदेनाभिन्नत्वादिति ख' ।

‡ तदा तदप्राप्तिः स्यादिति ख-पुस्तके नास्ति ।

§ प्रसङ्गः इति ख' ।

णोक्ता निरस्ता । ननूपास्यरूपस्याविरुद्धाएव गुणा उपसंह-
र्त्तव्या न तु विरुद्धाः । तथाच पुरुषरूपे पक्षादि विरुद्धमिति न
तदुपसंहार्थमित्याशङ्क्याह ।

इतरे त्वर्थसामान्यात् ॥ १३ ॥

इतरे पुरुषरूपे विरुद्धत्वेन ये भासमाना धर्मास्तेऽप्युप-
संहर्त्तव्याः । तत्र विरोधव्यवच्छेदज्ञापनाय तु शब्दः । तत्र
हेतुरर्थसामान्यादिति । अर्थः पदार्थः आनन्दमयत्वलक्षणस्तस्य
समानत्वादेकत्वादित्यर्थः । अथानन्दमयाधिकरण उक्तप्रकारेण
ये प्रियत्वादिधर्मास्तेषामेवोपसंहारः कार्यः न तु पुरुषरूपे
पक्षादीनामपीत्यग्रिमं पठति ।

आध्यानाय प्रयोजनाभावात् ॥ १४ ॥

आनन्दस्वरूपस्य यावन्तो धर्मा भक्तिमार्गीयाः परोक्षवादे-
नोच्यन्ते प्रियत्वप्राधान्यादयस्तेषां सर्वेषां ध्यानमासमन्ताद्धानं
तदर्थं ये धर्माः * प्रयुक्तास्तएवोपसंहर्त्तव्या नान्ये । तत्र हेतुः
प्रयोजनाभावादिति । ध्यानपदार्थस्य तावद्भिरेव सिद्धेरधिकोप-
संहारे तथात्वादित्यर्थः । अन्येषामनुपसंहारे हेत्वन्तरमप्याह ।

आत्मशब्दाच्च ॥ १५ ॥

प्रियमेवेत्यादिना परोक्षवादेनोक्तानां प्रियप्राधान्यादीना-
मेव भावना कार्या न तु यथाश्रुतानां शिरःपक्षादीनां । तेषा-
मविवक्षितत्वात् । तत्र हेतुरात्मशब्दादिति । आनन्द आत्मे-

* तदर्थं च धर्माः इति ख' ।

† उपयुक्ताः इति ख' ।

त्यनेन पूर्वोक्तानां प्रियप्राधान्यादीनां रसात्मकानामात्मा स्वरूपमानन्द इत्युक्तं । अग्रे रसो वै स इति वक्ष्यमाणत्वात् तस्य च स्थायिभावात्मकत्वात् तस्यैवानन्दमयत्वाच्च प्रियविषयकलीलामध्यपातिभक्तज्ञानप्रकाराणामपि रसात्मकत्वेनानन्दरूपत्वात् तेषामुपासना तूत्तमाधिकाराभावात् शिरःपक्षादिरूपेण कार्येति भाववती श्रुतिस्तथा न्यरूपयत् । एतेन यत्परम्परासम्बन्धेऽप्युपास्यत्वं तदस्य महत्त्वं * कियदवधिवाच्यमिति ज्ञाप्यते । एवं सत्युपासनामार्गीयोपास्यं विभृतिरूपं न तु मूलरूपं यन्न योगेन वाक्यादिति ज्ञेयं ।

आत्मगृहीतिरितरवदुत्तरात् ॥ १६ ॥

तैत्तिरीयकेऽन्नमयादिनिरूपणे पुरुषविधत्वं तेषां निरूप्य तस्यैव एव शरीर आत्मा † यः पूर्वस्येति सर्वत्र निगद्यते । तत्रानन्दमयपर्यन्तं शरीरात्मत्वकथनाद्भवति संशयः । शरीराभिमानो जीवएव कश्चिदुत ब्रह्मैव । तत्र शरीरपदात् जीवएव भवितुमर्हति । तथा सत्यानन्दमयस्यापि ब्रह्मत्वं नोपपद्यते । उच्यते च भार्गवाणां विद्यायां अन्नं ब्रह्मेति व्यजानादित्यारभ्यानन्दमयपर्यन्तमानन्दो ब्रह्मेति व्यजानादित्यन्तया श्रुत्या ब्रह्मत्वमित्युभयतः पाशरज्जुरिति प्राप्त आह । इतरवत् जीववत् आत्मगृहीतिः आत्मग्रहणं । तस्यैव एव शरीर आत्मेति यत्तदुत्तरात् । यः पूर्वस्येति सर्वत्रोक्तत्वात् सर्वेभ्य उत्तर आनन्दमयस्तस्माद्धेतोरित्यर्थः । अन्नमयादिषु सर्वेष्वानन्दमयस्यैवोक्त-

* उपास्यमहत्त्वमिति खं ।

† पुरुषएव शरीर आत्मा इति खं ।

तत्तच्छरीराभिमानित्वात् तथा । एतद्यथातथानन्दमयाधि-
करणे * प्रपञ्चितमस्माभिः । अथ वाऽन्योऽन्तर आत्मेत्यन्नमया-
दन्यत्र सर्वत्रोक्तत्वात् पूर्वपूर्वनिरूपितो यः स इतर इत्युच्यते ।
तथाच यः पूर्वस्येति श्रुत्येतरवत् पूर्वनिरूपितवत् प्रकृतस्या-
प्यात्मग्रहणं कथनं यत्तदुत्तरादिति ।

अन्वयादिति चेत्समादवधारणात् ॥ १७ ॥

ननु सर्वत्रान्योऽन्तर आत्मेति श्रुत्या प्रत्येकमन्नमयादीनां
भेदनिरूपणाच्छारीरपदाच्च भिन्नो भिन्नो जीव † आत्मा शरी-
राभिमानो सर्वत्रोच्यते । आनन्दमयेऽपि तथोक्तिर्या सा
आनन्दमयस्य ब्रह्मत्वेन व्यापकत्वेन ‡ सर्वत्रान्वयात् सर्वेषु शरीरेषु
सम्बन्धादित्याशङ्क्य तन्निरासायोक्तेऽर्थे उपपत्तिमाह । स्यादि-
त्यादिना । स्यात् । आनन्दएवोक्तसर्वशरीराभिमानो भवती-
त्यर्थः । तत्र हेतुरवधारणादिति । एष एवेत्येवकारेणैतरनिषेध-
पूर्वकमानन्दमयस्यैवात्मत्वनिर्द्धारदित्यर्थः ।

कार्याख्यानादपूर्वं ॥ १८ ॥

तैत्तिरीयके पद्यते । तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः सम्भूत
इत्युपक्रम्य महाभूतसृष्टिसुक्ता आन्नायते पृथिव्या ओषधय ओष-
धीभ्योऽन्नं अन्नात् पुरुषः स वा एष पुरुषोऽन्नरसमय इति । एत-
दग्रेऽन्नस्योत्पत्तिस्थितिलयहेतुत्वमुक्त्वा येऽन्नं ब्रह्मोपासत इत्युच्यते ।
भृगुवक्त्रसंवादे चान्नं ब्रह्मेति व्यजानादित्युच्यते । तत्र स वा

* एतत् यथानन्दमयाधिकरणे इति ख' ।

† शारीरपदाच्च भिन्नो जीव इति ख' ।

‡ व्यापकत्वेनेति खपुस्तके नास्ति ।

एष पुरुषोऽन्नरसमय इत्यनेन पूर्वोक्तएव पुरुष उच्यत उत तद्विन्न इति भवति संशयः । किमत्र युक्तं पूर्वोक्त एवेति । यतः पूर्वोक्तस्यैव स वा एष इत्यनेन प्रत्यभिज्ञानं प्रतीयते तत्र ब्रह्मत्वेनोपासना कार्येत्यभिप्रायेण ब्रह्मत्वेन स्तूयत इति प्राप्त आह । कार्याख्यानादपूर्वमिति । पूर्वस्यान्नकार्यस्य पुरुषस्याख्यानात् स वा एष इत्यनेनायिमश्रुतिभिर्ब्रह्मत्वेन प्रतिपिपादयिषितमन्नरूपमेवोच्यते न तु पूर्वमित्यर्थः । स वा एष इति प्रत्यभिज्ञानमिति यदुक्तं तन्न । अत्रात् पुरुष इत्यन्तेनाधिभौतिकतन्निरूपणात् स वा एष इत्यनेनाध्यात्मिकतन्निरूपणादुभयोश्च भेदात् । अतएव संशयाभावायाह । वै निश्चयेन । एष वक्ष्यमाणः पुरुषः सः । आध्यात्मिकत्वेन प्रसिद्धोऽन्नरसमय इति । अन्यथा ब्रह्मात्मकतपोलक्षणसाधनेनाधिकारे सम्पन्नेऽन्नं ब्रह्मेति व्यजानादिति न वदेत् । न चैतदपि तत् तथात्वेन स्तूयत इति वाच्यं । श्रुतेः प्रतारकत्वापत्तेः । आनन्दमयान्तमेवमेव निरूपणाच्च । अतएवास्याप्यात्माऽग्रे निरूपितो यः पूर्वस्येति सत्वाधिदैविक आनन्दमयः । अथवा वाजसनेयिशाखायामात्मेत्येवोपासीतेत्युपक्रम्य तदेतत् प्रियः पुत्रात् प्रियोवित्तात् प्रयोऽन्यस्मात् सर्वस्मादन्तरतरं यदयमात्मेत्येतदग्रेऽन्यस्य प्रियत्वं निराकृत्येश्वरो हि तथा स्यादात्मानमेव प्रियमुपासीतेति पद्यते । अत्रात्मीपाधिकत्वात् सर्वत्र प्रियत्वस्यात्मपदेन जीवात्मनएव प्रियत्वेनोपासनाविधीयत उतेश्वरपदात् परमात्मन् इति भवति संशयः । किमत्र युक्तं जीवात्मनएवेति । अतः * यथा पुत्रादेरात्मीपाधिकप्रिय-

त्वोक्त्या जीवात्मनएव प्रियत्वमुच्यतेऽन्यत्र श्रुती तथेहापि प्रेयः
 पुत्रादित्यादिकथनाज्जीवात्मैव भवितुमर्हतीति प्राप्त आह ।
 कार्याख्यानादपूर्वमिति । इतः पूर्वमान्नायते प्राणनेव प्राणो
 नाम भवति वदन्वाक् पश्यञ्चक्षुः शृण्वन् श्रोत्रं मन्वानोमन-
 स्तान्यस्यैतानि कर्मनामान्येवेति । तथाच प्राणनवदनादि-
 कार्यैः कृत्स्नप्राणवागादित्वेनैकस्यैवात्मन आख्यानात् कथ-
 नादपूर्वं । पूर्वं पुत्रवित्ताद्यभिमानदशायां न वा अरे पत्युः
 कामाय पतिः प्रियो भवतीत्यादिना यद्यियत्वेनोच्यते तस्माद्भिन्न-
 मात्रशब्दवाच्यमत्रेत्यर्थः । लोके हि प्राणवायुवागिन्द्रिया-
 दीनामेव तत्तच्छब्दवाच्यता न तु जीवस्य अत एवाग्रे श्रुतिराह
 ईश्वरो हि तथा स्यादिति । अत एव प्रियोऽन्यस्मात् सर्वस्माद-
 न्तरतरं यदथमात्मेत्याह । अन्तरो जीवात्मा ततोऽप्यतिशये-
 नान्तरमन्तरतरं पुरुषोत्तमस्वरूपमेव भवितुमर्हतीति एतेन
 विग्रहस्यैवात्मरूपत्वं सिध्यति । तेनाविकृतत्वपरमानन्दत्वा-
 दयोऽपि धर्मा उपसंहर्तव्याः । ननु विग्रहे चक्षुःश्रोत्रादीनां
 वैलक्षण्यप्रतीतेरात्मनश्चैकरसत्वादुक्तकर्मनामवत्त्वं ब्रह्मण्यनुपपन्न-
 मित्याशङ्कोत्तरं पठति ।

समान एवं चाभेदात् ॥ १६ ॥

चोऽप्यर्थे । तथाचैवमपि सति श्रोत्रचक्षुरादिवैलक्षण्य-
 प्रतीतावपि सति समान एकरूपएव न तु विषमस्तत्र हेतुर-
 भेदादिति । चक्षुरादीनां ब्रह्मत्वेन परस्परमभेदादित्यर्थः । अत्रे-
 दमाकृतं । तन्वीपनिषदं पुरुषं पृच्छामीति श्रुतेरूपनिषद्वेद्यमेव
 ब्रह्मस्वरूपं । ताश्च प्राणनेव प्राणो भवति वदन्वागित्यादिरूपाः

प्रतिनियतेन्द्रियग्राह्यान्तर्यान् स्वरूपेनैव गृह्यद्वा तत्तच्छब्दाद्यं
 भवतीति वदन्ति । तदाद्यता च व्यवहार्यत्वे । स च तदेतत्
 प्रेयः पुत्रादिवाक्यैकवाक्यतया निरूपधिज्ञेहवतामेव व्यवहार्यं
 इति ज्ञाप्यते । स चाविर्भूतेऽवताररूपएव सम्भवति । एवं सति
 तत्र भक्तैर्भगवद्विग्रहे तत्तदवयवेषु भेदेन यथायथा व्यवह्रियते
 तथातयैव तदेकमेवाखण्डसच्चिदानन्दरूपं ब्रह्मेत्यर्थः सम्पद्यते ।
 एवस्त्रिधो लोके न प्रसिद्ध इत्यसम्भावना स्यात् तदभावायाग्रे
 श्रुतिराह ईश्वरो हि तथा स्यादिति । एतेनाविर्भूतरूपे व्यापक-
 त्वैकरसत्वसच्चिदानन्दत्वादयो धर्मा उपसंहर्तव्या अनाविर्भूते-
 ऽपीति स्थितं । एवं सत्याविर्भावेऽनाविर्भावेऽपीश्वरः समानः । न
 ह्याविर्भावे काञ्चनागन्तुकाम्भ्यानादायाविर्भवतीति वक्तुं शक्यं
 अनाविर्भूतस्यापि एवं आविर्भूतप्रकारेणैवाभेदादित्यपि सूत्रार्थः
 सूत्रकाराभिमत इति ज्ञातव्यं । चकारेण विरुद्धसर्वधर्माश्रयत्वं
 समुच्चयते । एवं साक्षादाविर्भूतभगवद्रूपे पूर्णानन्तधर्मास्तदुपा-
 सकेनोपसंहर्तव्या इति सिद्धं ।

अथ यत्र कार्यचिकीर्षया जीवे स्वयमाविशति तदावेशात्त-
 द्धर्मापि केचित् तस्मिन्नाविर्भवन्ति तत्रोपासकेनाखिलब्रह्म-
 धर्मापसंहारः कर्त्तव्यो न वेति शङ्कासमाधानं विकल्पेनाह
 सूत्राभ्यां । तत्रादौ विधिपक्षमाह ।

सम्बन्धादेवमन्यत्रापि ॥ २० ॥

अन्यत्रापि जीवेऽप्येवं ब्रह्मणीवोपासना कार्या । तत्र हेतुः
 सम्बन्धादिति । अयोगोलके वङ्गेरिव तस्मिन्नाविशलक्षणः सम्ब-
 न्धोऽस्तीति तत्त्वेन व्यपदेशाच्च तथेत्यर्थः । अत्रैवं ज्ञेयं । अयन्तु

जीवोऽत्राविष्टं भगवन्तमहमुपासइति जानाति चेत्तदा न सा जीवगामिन्युपासना किन्तु ब्रह्मगामिन्येव । तत्राखिलधर्मोपसंहारे न किञ्चिदाधकं । यत्र ब्रह्मत्वेनैव ज्ञात्वोपास्ते तत्रापि तं यथा यथोपासते तथैव भवति । तद्धैतान् भृत्वावतीति श्रुतेर्गुर्वादी जीवत्वबुद्धि* निषेधाच्च तथा । तत्तदुपासकस्य * तदुपासनासिद्ध्यर्थं तत्फलदानार्थञ्च तादृग्रूपो भगवानाविशतीति च तथा । यस्त्वन्तरङ्गभगवद्भक्तं हृद्याविर्भूतभगवत्कं ज्ञात्वैतद्भजनेनाहं भगवन्तं प्राप्स्यामीति ज्ञात्वा तमेव भजते स भक्तिमार्गीय इति भक्तहृद्याविर्भूतेऽपि रूप उपसंहारो धर्माणां तेन न कार्य इत्यग्रिमं पठति ।

न वाविशेषात् ॥ २१ ॥

अनुपसंहारे हेतुरविशेषादिति । अस्य भक्तभक्तत्वेन तद्भजनरसास्वादानेन विस्मृततदाविष्टभगवत्कत्वेन तन्निरपेक्षत्वेन वा तदाविष्टभगवति गुणोपसंहारेऽनुपसंहारे वा भक्तोपासनाया विशेषाभावादित्यर्थः । अनुपसंहारस्यात्र बाधकत्वाभावज्ञापनाय वा शब्दः । विशेषादिति वा । पूर्व्वं विहितत्वेन भगवदाकारादिषु भजनं कुर्व्वन्नप्युक्तरूपभक्तसङ्गेन तद्भजनेन च पूर्व्वस्माद्विशिष्टं रसमनुभूतवानिति रसास्वादे विशेषाद्गुणोपसंहारं स न करोतीत्यनुवादः । विहितत्वेन गुणोपसंहारपूर्व्वकोपासनायां नीरसत्वेन अनादरज्ञापनाय वा शब्दः । भगवद्वताररूपोऽपि वादरायणः प्रासङ्गिकोऽपि भक्तिमार्गस्मरणे तदीय

* जीवबुद्धिनिषेधादिति खं ।

+ तत्र यादृगुपासक इति खं ।

रसावेशपरवशस्तद्भावस्वभावमनूक्तवान् । अपि च । उपसंहारो*
हि तत्रानुक्तानामन्यवीक्तानां गुणानां तत्र सत्त्वेन ज्ञानमात्रं ।
उक्तरूपभक्तरूपं भक्ताय तु तद्भजनीये भक्तएवालीकिकाननु
भावान् भगवान् प्रत्यक्षं दर्शयतीति न तत्रोपसंहारापेक्षा-
गन्धोऽपीत्युत्तरं पठति ।

दर्शयति च ॥ २२ ॥

ननु भक्तभक्तः स्वसेव्येत्यलीकिकं वीर्यं दृष्ट्वा तदाविष्टे भग-
वति तत्सम्भारकत्वस्येन्द्रादीनामपि तदाज्ञापेक्षितं दृष्ट्वा द्युलीक-
व्यापकत्वस्योपसंहारं करिष्यतीत्याशङ्गाह ।

सम्भृतिद्युव्याप्तपि चातः ॥ २३ ॥

राणाद्यनीयानां खिलेषु पद्यते । ब्रह्मज्येष्ठा वीर्यां सम्भृ-
तानि ब्रह्माग्ने ज्येष्ठं दिवमाततान । ब्रह्म भूतानां प्रथमन्तु
जज्ञे तेनार्हति ब्रह्मणा स्पृष्टितुं क इति । अस्यार्थस्तु अन्यैर्हि
पुरुषैः सहायानपेक्ष्य विक्रमाः सम्भ्रियन्ते तेन तत्पराक्रमाणान्त-
एव नियतपूर्वभावित्वरूपकारणत्वेन ज्येष्ठाः ब्रह्मधर्माणान्तु
ब्रह्मैव ज्येष्ठमनन्यापेक्षं सृष्ट्यादि करोतीत्यर्थः । एवं सति
ब्रह्मज्येष्ठं येषां तानि ब्रह्मज्येष्ठानि वीर्याणि । अत्र कन्दसि बहु-
वचनस्यङ्गादेशः । किञ्च । अन्देदां वीर्याणां बलवद्भिर्मथे भङ्गो-
ऽपि भवति तेन ते खवीर्याणि न सम्ब्रियन्ति ब्रह्मवीर्याणि तु
ब्रह्मणा सम्भृतानि निःप्रत्यूहं सम्भृतानीत्यर्थः । तच्च ज्येष्ठं

* सं उपसंहारोहीति ख ।

ब्रह्माद्ये इन्द्रादिजन्मनः प्रागेव दिवं स्वर्गमाततान व्याप्त-
 वन्नित्यमेव विश्वव्यापकमित्यर्थः । देशतोऽपरिच्छेदमुक्त्वा काल-
 तोऽपि तमाह । ब्रह्मेति । भूतानामाकाशादीनां पूर्वमेव जज्ञे
 आविर्वभूवेत्यर्थः । एतेन वीर्यसम्भृतिद्युव्याप्तिप्रभृतिमाहात्म्यमुक्तं
 भवति । तथाच सम्भृतिश्च द्युव्याप्तिश्च तयोः समाहारस्तथा ।
 एतावपि स तत्र नोपसंहरति । तत्र हेतुर्नवाविशेषादिति
 सूत्रोक्त एवेत्यतिदिशत्यत एवेति । एतद्यथा तथा तत्रैवोक्तं ।
 विषयवाक्योत्तराद्धीक्तधर्मानुद्देशेनैवं ज्ञायते भक्तस्वैहिकपार-
 लौकिकोपयोगिधर्मापलक्षणार्थं द्वयोरेवोद्देशः कृत इति । चका-
 रेण दर्शनमप्युक्तं समुच्चीयते । अन्यच्च । सर्वाङ्कतिसम्भावनायां
 हि तद्योग्यतानिषेधः सम्भवति सा चाविर्भूतएव भगवति
 सम्भवतीत्यखिलशक्त्याविर्भावपूर्वकमाविर्भूतस्य तस्यैतया श्रुत्या
 माहात्म्यमुच्यत इति गम्यते । एवं सति एतद्वाक्योक्तधर्मयोरे-
 वानुपसंहार्यत्वेन यत् कथनं तत्तु भक्तहृद्याविर्भूतं ब्रह्माप्येवं-
 भूतमेवेति ज्ञापनाय अतो युक्तएवानुपसंहारः ।

पुरुषविद्यायामिव चेतरेषामनाम्नानात् ॥ २४ ॥

तैत्तिरीयके सहस्रशीर्षा पुरुषः सहस्राक्षः सहस्रपात् स
 भूमिं विश्वतो वृत्वा अत्यतिष्ठद्दशाङ्गुलं पुरुषएवेदं सर्वं यद्भूतं
 यच्च भव्यमित्यादिना पुरुषविद्या निरूप्यते । तत्रैव ब्रह्मविदा-
 प्रोति परमिति प्रश्ने स वा एष पुरुषोऽन्नरसमय इत्यारभ्य
 प्राणमयमनोमयविज्ञानमयानन्दमयात्मकं ब्रह्मस्वरूपं निरू-
 प्यते । तत्र सर्वत्र स च पुरुषविधएवेति च पद्यते । अत्रा-
 न्नमयादिषु पुरुषसूक्ते च पुरुषपदश्रवणादन्नमयादिषु सहस्र-

शीर्षवत्त्वाद्युपसंहारः कर्त्तव्यो न वेति भवति संशयः । किमत्र युक्तं । उपसंहर्त्तव्यमेवेति । कुतः । सर्वत्र ब्रह्मणएवोपास्यत्वाद्त्राप्युपासनोक्तेर्ब्रह्मत्वपुरुषत्वयोरविशेषाद्विद्यैक्यादिति प्राप्त उच्यते । पुरुषविद्यायामिवेति । अन्नमयादिषु सहस्रशीर्षवत्त्वादिकं नोपसंहर्त्तव्यं । कुतः । पुरुषविद्यायां यथा पुरुषस्वरूपं निरूप्यते न तथैतरेषामन्नमयादीनां विज्ञानमयान्तानां स्वरूपं प्रकरणे* निरूप्यते । अत्र हि पुरुषत्वमुच्यते । सहस्रपदमनेकत्वोपलक्षकं अन्यथाक्षां शिरोभ्योद्गुण्यं वदेत्तेन साकारव्यापकत्वमुक्तं भवति । तत्र पुरुषविधत्वं स चाध्यात्मिकरूपस्तच्छरीराभिमान्यात्मा चान्य आधिदैविक उच्यते न तथात्र ।

किञ्च । पुरुषएवेदं सर्वमित्यादिना प्रपञ्चात्मकत्वं मुक्तिदाहत्वञ्चोक्ता नैतावन्मात्रमस्य माहात्म्यमितोऽपि महन्-माहात्म्यमस्तीति वक्तुं प्रपञ्चरूपं तद्विभूतिरूपमित्येतावानस्य महिमैत्यनेनोक्ता तत आधिक्यमाह अतो ज्यायाश्च पूरुष इति । एवमतिवैलक्षण्यात् पुरुषपदमात्रसाधर्म्येण नैकविध्यत्वं वक्तुं शक्यं न वोपसंहार इति । चकारादम्भस्य पारे भुवनस्य मध्ये नाकस्य पृष्ठे महतो महीयानित्यादि श्रुतयः सर्वतः पाणिपादन्तदित्यादि स्मृतयश्च संगृह्यन्ते । एतेन यत्किञ्चिद्वर्त्मसाम्येऽपि † न मूलभूतब्रह्मरूपमत एव न तत्रोपास्यता तथा-त्वेनेति ज्ञापितं । अत एव भृगूपाख्याने अन्नमयादिब्रह्मज्ञानेऽपि जिज्ञासैवोक्ता भृगोरानन्दरूपपरब्रह्मज्ञाने तु नोक्ता ।

* तत्प्रकरणे इति खं ।

† धर्ममस्यः इति खं ।

तेनाशेषगुणपूर्णं ब्रह्मेत्युक्तं भवत्यत उत्तमाधिकारिभिस्तदेवी-
पासनीयं न विभूतिरूपमिति ज्ञापितं ।

अथ निर्दोषत्वं ज्ञात्वा भजनीयमिति ज्ञापयितुमधिकर-
णान्तरमारभते ।

वेधाद्यर्थभेदात् ॥ २५ ॥

वाजसनेयिशाखायां इयाह प्राजापत्या * इत्युपक्रम्य तेषां
मिथःस्यर्द्धामुक्तीच्यते ते ह देवानूचुर्हन्तासुरान् यत्र उद्गीथेनात्य-
यामेति ते ह वाचमूचुस्त्वं न उद्गायेति तथेति तेभ्यो वागुद-
गायद्यो वाचि भोगस्तं देवेभ्य आगायत् † यन् कल्याणं वदति
तदात्मने ते विदुरनेन वै न उद्गात्राल्येष्यन्तीति तमभिद्रुत्य
पाप्मना विध्यत्स यः स पाप्मा यदेवेदमप्रतिरूपं वदति स एव
पाप्मेति ‡ । एवमेव प्राणचक्षुःश्रोत्रप्रभृतिषु पापवेधमुक्तीच्यते
अथैतमासन्यं प्राणमूचुस्त्वं न उद्गायेति तथेति तेभ्य एष प्राण
उद्गायत्ते विदुरनेन वै न उद्गात्राल्येष्यन्तीति तमभिद्रुत्य पाप्मना
विध्यत् स यथाज्ञानमृत्वा लीढो विध्वंसैतैव ह वै विध्वंसमाना
विष्वञ्चो विनेशुरिति । छान्दोग्येऽपि प्राणादिष्वेवमेव पापवेध-
मुक्ताऽसन्येन तथेत्युच्यते । एतावान् परं विशेषो वाजसनेयि-
नाङ्गानकर्तृत्वं सामगानामुद्गीथत्वेनोपास्यत्वमुच्यते वाक्प्राणा-
दीनामिति । अत्र देहसम्बन्धित्वगानकर्तृत्वयोरुपास्यत्वस्य चा-
विशेषेऽपि वागादिषु पापवेध आसन्यप्राणे कुतो नेति भवति

* प्रजापत्या इति खं ।

† अगात् इति खं ।

‡ स एव स पाप्मेति खं ।

जिज्ञासा । न चासन्नोपासनाया विधेयत्वात् तत्सुत्यर्थमन्येषु
पाप्मवेध उच्यतेऽस्मिन्नेति वाच्यं । न हि प्रयोजनायासन्त-
मप्यर्थं बोधयति श्रुतिरिति वक्तुं शक्यं प्रमाणत्वव्याहृतिप्रस-
ङ्गात् । एकत्र प्रतारकत्वे सर्वत्रापि तच्छङ्कया तदुक्ते कोऽपि
न प्रवर्त्ततापि । साक्षात्क्रियार्थत्वाभावेऽपि नासन्निरूपकत्व-
मर्थवादानां । वस्तुतस्तु यदेव विद्यया करोति श्रद्धयोपनिषदा वा
तदेव वीर्यवत्तरं भवतीति श्रुतेः ।

ज्ञात्वा ज्ञात्वा च कर्माणि जनोऽयमनुतिष्ठति ।

विदुषः कर्मसिद्धिः स्यात् तथा नाविदुषो भवेत् ॥

इत्यादिवाक्यैर्य एव वेदेति वाक्यैश्चार्थवादीकृतस्वरूपं ज्ञात्वा
कर्मकरणे पूर्णं फलमन्यथा न इत्यर्थवादानां फलोपकार्यङ्गनि-
रूपकत्वान्नानर्थक्यमत उक्तैर्यै हेतुं न पश्याम इति प्राप्ते तमे-
वाह वेधादीति । वाक्प्राणादिषु यः पाप्मवेध आदिपदात्
दुष्टविषयसम्बन्धश्च तत्र हेतुरर्थभेदः । अर्थो भगवान् तस्माद्भेदा-
दित्यर्थः । आसन्नस्तु य एवायं मुख्यः प्राणस्तमुद्गीयमुपासीतेति
छान्दोग्ये उपास्यत्वेनोक्तः । सर्ववेदान्तप्रत्ययमिति न्यायात् वेदान्ते-
पूपास्यं ब्रह्मतिरिक्तं नोच्यत इत्यासन्नोऽपि ब्रह्माभिन्नोऽत
एवापहतपाप्मा ह्येष इति सामगैः पश्यते । अतस्तत्र न पाप्म-
वेध इति भावः । ब्रह्मणः स्वतन्त्रपुरुषार्थत्वज्ञापनायार्थपदे-
नोक्तिः । एतेन विभूतिरूपेऽपि यत्नैवं तत्र मूलभूतब्रह्मणि निर्ही-
षत्वे * किं वाच्यमिति ज्ञापितं । अथवाऽर्थः प्रयोजनं विषय
इति यावत् । तद्भेदादित्यर्थः ।

* निर्दोषत्वमिति खं ।

अत्रेदमाकृतं । देवा हि स्वस्यासुरजयाय गानार्थं वागा-
दीन् चुस्वन् न उद्गायेति । गानानन्तरं यो वाचि भोगस्तं* देवेभ्य
आगायदित्युच्यते । एवमेव प्राणादिष्वपि स्वस्वभोगं देवेभ्य
आगायदिति । एवं सति देवार्थमेवैतज्ज्ञानं न तु भगवदर्थं ।
यद्यप्यासन्न्येऽप्येवमुच्यते तेभ्य एष प्राण उद्गायदिति तथापि
यथा वागादिषु स्वनिष्ठभोगं देवेभ्य आगायदित्युक्तं तथा नासन्न्ये ।
तेनोक्तमानैर्ब्रह्मात्मकत्वेनासुरजयहेतुर्भगवत्सम्बन्ध एवेति ज्ञात्वा
तथैवागायदासन्न्य इति ज्ञायते । अतएवान्यत्र वेध उक्तोऽत्र
तत्करणेच्छायामप्यासुराणां नाश उक्तः । अग्रे च भवत्यात्मना
परात्मद्विषन्† आत्मद्वेषो भवति य एवं वेदेति पश्यते । तेन पर-
ब्रह्म निर्दोषमिति किमु वाच्यं । यत्र तद्विभूतिरूपासन्न्यस्योक्त-
रूपतां यो वेत्ति सोऽपि गुणयुक्तो दोषरहितश्च भवतीति कैमुतिक-
न्यायः सूचितो भवति । एतेन लोके दोषत्वेन ये धर्माः प्रतीयन्ते
तएव धर्मा भगवति निरूप्यमाणा ‡ न दोषत्वेन ज्ञेयाः किन्तु
गुणत्वेनैव वस्तुत एव तथात्वादिति भावो ज्ञायते ।

एवं भगवत्सम्बन्धाभावे दोषसम्बन्धमुक्त्वा तथा सति गुण-
हानिञ्च वदंस्तत्र विशेषमाह ।

हानौ ह्यपायनशब्दशेषत्वात् कुशच्छन्द-
स्तुत्युपगानवत्तदुक्तं ॥ २६ ॥

तदा विद्वान् पुण्यपापे विभूय निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति

* भोगस्ते देवेभ्य इति खं ।

† परात्मद्विषन् इति खं ।

‡ निरूप्यमाणा दोषत्वेन इति खं ।

तदनन्तरं साम्यमुपैति इत्याथर्वणिकैः पद्यते । परमपदेन ब्रह्मो-
च्यते । तथा च सकार्याविद्यारहितः परममुपैति तदनन्तरं
साम्यमुपैतीति योजना । तत्रेदं विचार्यते । साम्यं हि समान-
जातीयधर्मवत्त्वं * । तच्च कतिपयधर्मैरशेषतन्निष्ठधर्मैर्वा भवति ।
तत्रान्यः पक्षो ब्रह्मणा समं न सम्भवति न तत्समस्याभ्यधिकस्य दृश्यत
इति श्रुतिविरोधाद् अथ एव पक्षोऽनुसर्त्तव्यः । तत्र कैधर्मैः
साम्यमिहोच्यत इत्याकाङ्गायामाह । हानाविति । ब्रह्मणः
सकाशादिभागो जीवस्य हानिशब्देनोच्यते । तथा च तस्यां
सत्यां ये धर्मा जीवनिष्ठा आनन्दांशैश्वर्यादयो भगवदिच्छया
तिरोहितास्ते ब्रह्मसम्बन्धे सति पुनराविर्भूता इति तैरेव तथे-
त्यर्थः । भगवदानन्दादीनां † पूर्णत्वाज्जीवानन्दादीनामल्पत्वात्
नाम्नैव समैधर्मैः ‡ क्त्वा ब्रह्मसाम्यं जीव उपचर्यते साम्य-
मुपैतीति । वस्तुतस्तु नैतैरपि धर्मैः साम्यमिति भावः । अतएव
न तत्सम इति श्रुतिरविरुद्धा । अतएव सूत्रकृता साम्यमुपै-
तीति साम्योपायनशब्दमात्रं न तु साम्यपदार्थः स्वारसिकोऽत्रा-
स्तीति भावप्रकटनाय शब्दशब्द उक्तः । ननु तैरेव धर्मैः साम्यं
नेतरैरित्यत्र को हेतुरित्याकाङ्गायामाह । उपायनशब्दशेषत्वा-
दिति । परममुपैतीति य उपायनशब्दस्तच्छेषत्वात् साम्योपाय-
नस्येत्यर्थः । ब्रह्मसम्बन्धहेतुकत्वादानन्दांशाद्याविर्भावस्य तदैव
साम्योपायनकथनात्तैरेव धर्मैः साम्यमभिप्रेतमिति भावः ।
नन्वानन्दादीनां ब्रह्मधर्मत्वात् तैस्तत्साम्यकथनं तदभेदमेव

* धर्मत्वमिति खं ।

† भागवदानन्दादीनामिति खं ।

‡ समैः धर्मैः इति खं ।

गमयतीत्याशङ्का तद्वर्त्मवत्त्वमात्रस्य न तदभेदसाधकत्वमित्यत्र
दृष्टान्तमाह । कुशेत्यादि । कुशा औदुम्बर्यः समिधस्ता अग्नि-
ष्टोमादियागेषु प्रस्तोत्रा स्थाप्यन्ते * । तदा तत्सम्बन्धि यच्छन्दः सु-
त्युपगानन्तद्वदित्यर्थः । तत्राभित्वा शूर+नोनुमो दुग्धा इव धेनव
इत्यृचि ये वर्णास्तेषामच एवोपसंहृत्य भकारिणैव† गानं क्रियते ।
न हि तदार्चिकवर्णधर्माणामचामुपसंहारोऽस्तीति तदृगात्मकत्वं
भकारस्य § सम्भवति । एवं प्रकृतेऽपि ब्रह्मधर्मप्राकृत्येन॥ न
तदात्मकत्वं जीवस्य सम्भवति । ननु तत्त्वमस्यादिवाक्यैरत्राभेद-
बोधनादसु तथेति चेत् तदाह । तदुक्तमिति । जीवब्रह्मा-
भेदबोधनतात्पर्यमुक्तमित्यर्थः । तद्गुणसारत्वात् तद्व्यपदेशः
प्राज्ञवदितिसूत्रेणेति शेषः ।

अपिच । श्रुती ब्रह्मोपायनस्य ¶ साम्योपायनहेतुत्वोक्त्या
तदनुपायनस्य साम्यानुपायने हेतुत्वमिति ज्ञाप्यते । तथाच परा-
भिध्यानात् तु तिरोहितं ततोह्यस्य वन्धविपर्ययाविति सूत्रे
जीवस्य ब्रह्मांशत्वेनानन्दैश्वर्यादिब्रह्मधर्मवत्त्वात् ब्रह्मणः सका-
शाद्विभागे सति तदिच्छया तद्वर्त्मतिरोधानस्य संसारित्वे**
हेतुत्वमुक्तं यत्तदपि तदुक्तमित्यनेन स्मार्थत इति न विस्म-

* स्थाप्यन्ते इति खं ।

† पूर इति खं ।

‡ मकारिणैवेति खं ।

§ मकारस्येति खं ।

॥ ब्रह्मधर्मप्राकृत्ये न इति खं ।

¶ ब्रह्मोपासनस्येति खं

** संसारित्वहेतुत्वमिति खं ।

र्त्तव्यं । यथान्यशाखोक्तधर्मा अथेकस्यां विद्यायामुपसंक्रियन्त
एवं ब्रह्मनिष्ठा धर्मा जीवेऽप्येतया श्रुत्या बोध्यन्त इत्येतावत्
साम्यमस्तीत्युपसंहारप्रकरण एतस्य निरूपणं कृतं ।

साम्पराये तर्त्तव्याभावात् तथा ह्यन्ये ॥ २७ ॥

वाजसनेयिशाखायां स एष नेति नेतीत्यात्मैत्युपक्रम्य न
व्यथत इत्यन्तेन ब्रह्मस्वरूपमुक्त्वा यत एतादृग्ब्रह्मातस्तद्धिदपि
विवक्षितरूप इत्यभिप्रायेणाग्रे पद्यते * अतः पापमकरवमतः
कल्याणमकरवमित्युभे उभे ह्येष एते तरत्यमृत इत्यादिनाग्रिम-
यैष नित्यो महिमा ब्राह्मणस्येत्यृचा च ब्रह्मविदो माहात्म्यमुक्त्वा
पद्यते तस्मादेवंवित् शान्तोदान्त उपरतस्ति त्तुः अद्वावित्तो भूत्वा
आत्मन्येवात्मानं पश्येत् सर्वमेनं पश्यति सर्वोऽस्यात्मा भवति
सर्वस्यात्मा भवति सर्वं पाप्मानन्तरति नैनं पाप्मा तरतीत्या-
द्युक्त्वा अन्ते पद्यते य एवं वेदेति । अत्र हि पाप्मतरणादिरूपं ब्रह्म-
ज्ञानमाहात्म्यमुच्यते ज्ञानस्य संसारमुक्तिहेतुत्वात् । अथर्वणोप-
निषदादिषु तु भगवद्भक्तेर्मुक्तिहेतुत्वमुच्यते । परं ब्रह्मैतद्योधार-
यतीतुपक्रम्य भजति योऽमृतो † भवतीति । अग्रेऽपि मुक्तो
भवति संसृतेरिति । एतद्विषयव्यवस्था तु पुरैवोक्तेति नात्रो-
च्यते । एतावान् परं सन्देहो य एवं वेद स पाप्मानन्तरतीति
वचनात् ज्ञानदशायामपि पापसत्त्वं वाच्यमन्यथा तरणासम्भ-
वापत्तेः । एवं सति भक्तिदशायामप्येवमेव न वेति भवति संशयः ।
तत्र श्रुतावविशेषेण पापनाशश्रवणात् मुक्तिपूर्वकाले पाप-

* इत्यभिप्रायेण पद्यते इति खं ।

† सोऽमृत इति खं ।

नाशावश्यम्भावादेकत्र निर्णीतः शास्त्रार्थोऽपरत्रापि तथेति
 न्यायेन भक्त्या पापनाशाद्त्रापि तथैवेति प्राप्त आह । सम्पराय
 इत्यादि । सम्परायः परलोकस्तस्मिन् प्राप्तव्ये सतीत्यर्थः । अथवा
 परः पुरुषोत्तमस्तस्यायो ज्ञानं । तथाच सम्यग्भूतं पुरुषोत्तम-
 ज्ञानं येन स सम्परायो भक्तिमार्गं इति यावत् । अथवा
 परे पुरुषोत्तमे अयनं अयोगमनं प्रवेश इति यावत् । तथाच
 सम्यक् परायो येन स तथा भक्तिमार्गं इत्यर्थः । ज्ञानमार्गेऽ-
 चरप्राप्त्या भक्तिमार्गे पुरुषोत्तमप्राप्त्या तस्मादिशेषमत्र ज्ञाप-
 यितुमेवं कथनमती भक्तेः पूर्वमेव पापनाशो युक्त इति भावः ।
 ब्रह्मभूतस्य भक्तिलाभानन्तरं भक्त्या मामभिजानातीति भगवद्-
 वाक्यात् पुरुषोत्तमस्वरूपज्ञानस्य भक्त्यैकसाध्यत्वात् तथा । एवं
 सति

मुक्तानामपि सिद्धानां नारायणपरायणः ।

सदुर्लभः प्रशान्तात्मा कोटिष्वपि महामुने ॥

मुक्तोपसृप्यव्यपदेशात् ।

जन्मान्तरसहस्रेषु तपोध्यानसमाधिभिः ।

नराणां क्षीणपापानां कृष्णे भक्तिः प्रजायते ॥

जन्मान्तरसहस्रेषु समाराध्य वृषध्वजं ।

वैष्णवत्वं लभेत् कश्चित् सर्वपापक्षयादिह ॥

इत्यादिवक्तैः पापनाशानन्तरमेव भक्तिसम्भवाद्भक्तस्य तर्त्त-
 व्यपापादेरभावान्न* ज्ञानमार्गीयतुल्यतेत्यर्थः । ननु य एवं वेदेति
 सामान्यवचनात् पुरुषोत्तमविदोऽप्येवमेवेति चेत् तत्राह ।

तथाह्यन्ये । तथा ज्ञानानन्तरमपि पापवन्तोऽन्ये * भक्तिमार्गी-
येभ्योऽन्य इत्यर्थः । उक्तवचनरूपोपपत्तिर्हिशब्देन ज्ञाप्यते । ननु
भक्तिमार्गीयाणामपि गोपस्त्रीणां

दुःसहप्रेष्ठविरहतीव्रतापधुताशुभाः ।

ध्यानप्राप्ताच्युताश्लेषनिवृत्त्या क्षीणमङ्गलाः ॥

इति वचनेन दुष्कृतसुकृतयोरपि हानिश्रवणात् पूर्वोक्त-
वचनैर्विरोध इत्याशङ्क्यायामुत्तरं पठति ।

कृन्दत उभयाविरोधात् ॥ २८ ॥

कृन्द इच्छा । तथाच भक्तिमार्गीयाणामपि पूर्वं पापा-
नाशो यः स भगवदिच्छाविशेषतोऽतो + भक्तेः पूर्वमेव पाप-
नाशनिरूपकातन्नाशनिरूपकवचनयोरविरोधाद्धेतोर्भक्तेः ‡ पूर्व-
मेव पापनाश आवश्यक इत्यर्थः । एवं सति भक्तेः पूर्वमेव तन्नाश
श्रौत्सर्गिकः स क्वचिद्विशेषेच्छयापनोद्यत इति भावो ज्ञापितो
भवति । अत्रेच्छाविशेषे वक्तव्यबहुत्वेऽपि § किञ्चिदुच्यते ॥ ।
चिकीर्षितलीलामध्यपातिभक्ता न सोपधिस्नेहवत्यो न सगुण-
विग्रहा न वा सुकृतादियुक्ता इति ज्ञापयितुं कतिपयगोपीस्तद्-
विपरीतधर्मयुक्ताः कृत्वा तस्यां दशायां स्वप्राप्ती प्रतिबन्धं ¶ कार-

* पापवन्तोऽन्ये इति खं ।

+ अत इति खपुस्तके नास्ति ।

‡ भक्तः इति खं ।

§ वक्तव्ये बहुत्वेऽपि इति खं ।

॥ किञ्चिदिति खपुस्तके नास्ति ।

¶ प्रतिबन्धे इति खं ।

यित्वा स्वयमेव तां दशां नाशयित्वा स्वलीलामध्यपातिनोः कृत-
वानिति । न ह्येतावता सार्वदिकएवायं भावो भवति । न हि
मन्त्रप्रतिबद्धशक्तिरग्निरदाहक इति तत्स्वभावत्वमेव * तस्य
सार्वदिकमिति वक्तुं शक्यं । एतच्च श्रीभागवतदशमस्कन्धविहृती
प्रपञ्चितमस्माभिः ।

गतेरर्थवत्त्वमुभयथाऽन्यथा हि विरोधः ॥ २६ ॥

ननु सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म यो वेद निहितं गुहायां परमे-
व्योमन्निति । तमेवं विद्वानमृत इह भवति नान्यः पन्था विद्य-
तेऽयनायेत्यादिश्रुतिभिरुक्तरूपब्रह्मज्ञाने सत्येव मोक्ष इत्युच्यते ।
यमेवैष वृणुते तेन लभ्य इति श्रुत्या आत्मीयत्वेनाङ्गीकारा-
त्कवरणस्य भक्तिमार्गीयत्वात् तस्मिन् सति भक्तिमार्गं प्रवेशाद्-
भक्त्यैव स इत्युच्यते । किञ्च । भक्त्या मामभिजानातीत्युक्त्वा ततो
मां तत्त्वतो ज्ञात्वा विशते तदनन्तरमिति भगवतोक्तमिति भक्ति-
मार्गेऽपि पुरुषोत्तमज्ञानेनैव मोक्ष उच्यते । ज्ञानमार्गं त्वत्पर-
ज्ञानेनेति विशेषः ।

तस्मात् मङ्गलियुक्तस्य योगिनो वै मदात्मनः ।

न ज्ञानं न च वैराग्यं प्रायः श्रेयो भवेदिह ।

इति वचनेन भक्तिमार्गीयस्य ज्ञाननैरपेक्ष्यमप्युच्यते † । तथा
चैवं मिथः श्रुत्योश्च ‡ विरोधान्नैकतरनिर्धारः सम्भवति । न च ज्ञाने-
नैव मोक्ष उभयत्रापि तथोक्तेः । ज्ञाननैरपेक्ष्योक्तिस्तु भक्तिस्तुत्य-

* तत्स्वभाव इति स्व ।

† 'वैरपेक्ष्य' इति खं ।

‡ श्रुत्योः स्मृत्योश्चेति खं ।

भिप्रायेति वाच्यं । विषयभेदेन ज्ञानभेदान्मुक्तिसाधनं कतमज्-
ज्ञानमित्यनिश्चयात् । न च श्रौतत्वाविशेषात् समुच्चय इति वाच्यं ।
ज्ञानिनोऽक्षरे भक्तस्य पुरुषोत्तमे लघात् समुच्चयासम्भवात् ।
तर्ह्येवं विरोधाभावादुपपन्नं सर्वमिति चेत् न । पूर्वं ज्ञान-
मार्गीयज्ञानवतः पश्चाद्भक्तिमार्गीयज्ञानवतो लयस्थाननिर्द्वारा-
सम्भवात् ।

अपरञ्च । ततो मां तत्त्वतो ज्ञात्वेतिवचनाद्भक्तिमार्गे
तत्त्वतो भगवत्ज्ञानमेव प्रवेशसाधनमिति मन्तव्यं । तथा च
मत्कामा रमणं जारं मत्स्वरूपाविदोऽवनाः ।

ब्रह्म मां परमं प्रापुः सङ्गाच्छतसहस्रशः ॥

इति वाक्यात् ज्ञानमार्गीयर्भाक्तमार्गीयज्ञानरहितानामपि
भगवत्प्राप्तेस्तत्साधनत्वनिरूपकश्रुतिविरोधः । तथाच क्वचित्
ज्ञानं मुक्तिसाधनत्वेनोच्यते क्वचिद्भक्तिः क्वचिन्नोभयमपी-
त्येकतरसाधनानिश्चयान्मुक्तिसाधने समुच्चोः प्रवृत्त्यसम्भव इति
प्राप्त आह । गतेरर्थवत्त्वमित्यादि । गतेज्ञानस्यार्थवत्त्वं फल-
जनकत्वमुभयथा मर्यादापुष्टिभेदेनेत्यर्थः ।

अत्रायमाशयः । एष उ एव साधु कर्मकारयति तं यमेभ्यो
लोकेभ्य उन्निनीषतीत्यादिश्रुतिभ्यो भगवान् सृष्टिपूर्वकाल एवैतस्मै
जीवायैतत्कर्म कारयित्वैतत् फलं दास्य इति विचारितवानिति
तथैव भवति । तत्रोक्तरीत्या मुक्तिसाधनानुगमे हेतुरवश्यं वाच्यः ।
एवं सति कृतिसाध्यं साधनं ज्ञानभक्तिरूपं शास्त्रेण बोध्यते ।
ताभ्यां विहिताभ्यां मुक्तिर्मर्यादां तद्द्रहितानामपि स्वस्वरूप-

वलेन स्वप्रापणं पुष्टिरित्युच्यते । तथाच यं जीवं यस्मिन्मार्गेऽङ्गी-
कृतवास्तं जीवं तत्र प्रवर्त्तयित्वा तत्फलं ददातीति सर्व्वं सुख्यं ।
अतएव पुष्टिमार्गेऽङ्गीकृतस्य ज्ञानादिनैरपेक्ष्यं मर्यादायामङ्गी-
कृतस्य तदपेक्षित्वञ्च युक्तमेवेति भावः । अत्र साधकत्वेन विपक्षे
बाधमाह * । अन्यथा हि विरोध इति । अन्यथा मर्यादापुष्टि-
भेदेन व्यवस्थाया अकथने विरोधाद्धेतोस्तथेत्यर्थः । विरोधस्तु
पूर्व्वपक्षग्रन्थ उपपादितः । एतेनैव ननु श्रवणादिरूपा प्रेम-
रूपा च भक्तिरविशेषेण पापक्षय एवोदेत्यत कश्चिद्विशेषोऽस्ति
तत्राधुनिकानामपि भक्तानां दुःखदर्शनाच्छ्रवणादेः पापनाशकत्व-
श्रवणाच्चाविशेषपक्षस्त्वसङ्गतः । अथ श्रवणादिरूपा पापे सत्यपि
भवति प्रेमरूपा तु तत्राश एवेति विशेषी वाच्यः । सोऽपि †
प्रेमवतामप्यक्रूरादीनां मणिप्रसङ्गे भगवता समं कापञ्चकृति-
श्रवणान्न साधीयानित्यपि शङ्का निरस्ता वेदितव्या । तथाहि
मर्यादापुष्टिभेदेनाङ्गीकारे वैलक्षण्यादाद्यायामङ्गीकृतानां मुमु-
क्षुषैव श्रवणादौ प्रवृत्तिस्तद्वाटत्वेनैव भगवति प्रेमापि न तु
निरूपधिः । कदाचिद्वस्तुस्वभावेन मुक्तीच्छानिवृत्तावपि तद्भक्तेः
साधनमार्गीयत्वादनच्छतो मे गतिमाखीं § प्रयुङ्क्त इति
वाक्यादन्ते मुक्तिरेव भवित्ती । अस्मिन्मार्गे श्रवणादिभिः पाप-
क्षये प्रेमोत्पत्तिस्ततो मुक्तिः । पुष्टिमार्गेऽङ्गीकृतेस्त्वत्यनुग्रहसाध्य-

* बाधकमाहेति ख' ।

† सापीति ख' ।

‡ प्रकृतिरिति ख' ।

§ गतिमन्वीमिति ख' ।

त्वात् तत्र च पापादेरप्रतिबन्धकत्वात् श्रवणादिरूपा प्रेमरूपा
 च युगपत्पौर्वापर्येण वा वैपरीत्येन वा भवत्येव । अत्र श्रवणा-
 दिकमपि फलरूपमेव स्नेहेनैव क्रियमाणत्वात् न विधिविषयः ।
 न ह्यविद्यादिसुक्त्यन्तरूपभजनानन्दात्यन्तरायरूपाभङ्गषाविरल-
 विविधमहातरुग्रहनानां दहने लोलुपस्यानुग्रहानलस्य * तदा-
 न्तरालिकपापतूलं प्रतिबन्धकमिति वक्तुं शक्यं । तदुक्तं
 श्रीभागवते

स्वपादमूलं भजतः प्रियस्य

त्यक्तान्यभावस्य हरिः परेशः † ।

विकर्मं यच्चोत्पतितं कथञ्चित्

धुनोति सर्व्वं हृदि सन्निविष्टः ॥ इति

विकर्मं प्राक्तनं तद्दुःखदमिति स्वयञ्च हरित्वेन दुःख-
 हर्त्तंति धुनोति । उक्तविशेषणविशिष्टस्य स्वतो विकर्मात्पत्य-
 सम्भवात् ‡ सांसर्गिकं मत्तोभूतं न तु मया कृतमितिवद्वा यत्
 कृतं विकर्मं तत् कथञ्चिदुत्पतितमित्युच्यते । त्यक्तान्यभावत्वेन
 भगवत्सेवाव्यासङ्गेनेन्द्रद्युम्नाख्यपाण्ड्यराजवन्महदागमनाद्यज्ञानं वा
 वक्तोक्तरूपे भक्तेर्विकर्माक्तावरुचिज्ञापनाय वा कथञ्चिदित्युक्त-
 वान् । तेन तर्कितं विकर्मात्राप्यभिप्रेतमिति § ज्ञायते । एतादृश-
 स्यापि यदि विकर्मं भवेत् तदा तन्नित्यर्थं न तेनान्यत्कर्त्तव्यं ।

* श्रवणग्रहानलस्येति ख' ।

† प्रवेश इति ख' ।

‡ स्वतोऽतिकर्मात्पत्यसम्भवादिति ख' ।

§ अत्राभिप्रेतमिति ख' ।

भगवानेव हृदि निविष्टस्तद्बुनोति यत इति । कदाचित् स्वभक्ति-
बलस्फूर्त्या सदोषमपि जनं कृतार्थीकरिथामौल्यङ्गीकुर्व्यात् चेत्
भक्तस्तदैव* तत्हृदिस्थएव तत्संसर्गजं दोषमस्यैतदङ्गीकारेण
तद्दोषमपि बुनोतीति सर्व्वपदेनोच्यते । चिरकालभोग्यमपि
तत्क्षणेनैव नाशयति । तन्नाशने कालादेरप्रतिबन्धकत्वमित्यपि
ज्ञापयितुं परस्य कालादेरीशत्वमुक्तं । अत्र भजनादिहृद्विवेशा-
न्तानां स्पष्टएव विकर्मणि सत्यपि सम्भव इति ।

उपपन्नस्तत्क्षणार्थोपलब्धेर्लोकवत् ॥ ३० ॥

ननु मुक्तिरेव सर्व्वत्र फलत्वमुच्यते । युक्तञ्चैतत् संसृतेर्दुःखा-
त्मकत्वात् । तन्निवृत्तेः सर्व्वेषामिष्टत्वात् । पुष्टिमार्गीयभक्तानान्तु
तदनपेक्षितमुच्यते । तदुक्तमथर्व्वणोपनिषत्सु षाडशार्णमन्त्रस्वरूप-
मुक्ता पद्यते परं ब्रह्मैतद्यो धारयतीत्यादेरन्ते सोऽमृतो भवती-
त्यादि । एतदग्रे किं तद्रूपं किं रसनं कथं हैतद्भजनमित्यादि
प्रश्नोत्तरं पद्यते । भक्तिरहस्यभजनं तदिहामुत्रोपाधिनैराशयेनैवा-
मुप्यात्मनः कल्पनमेतदेव नैष्कर्म्यमिति । एतदत्र विचार्य्यते । मन्वा-
वृत्तितदधिष्ठाढरूपध्यानादेरमृतत्वं † फलमुच्यते । भजनस्वरू-
पञ्च यावत् फलनैराशयेन भगवत्यात्मनः कल्पनमित्युच्यते । न च
फलनैराशयेन भजनेऽप्यन्ते मुक्तिरेव भवित्रीति वाच्यं । तं यथा-
यथोपासते तथैव भवति तद्द्वैतान् भूत्वावतीति श्रुतेर्मुक्ति-
साधनत्वेन ‡ ज्ञात्वा भजतः सैव फलं स्वरूपस्यैव स्वतन्त्रपुरुषा-

* तदैव तत्हृदिस्थस्तत्संसर्गजं इति ख' ।

† अमृतत्वे फलमिति ख' ।

‡ मुक्तिसाधनमिति ख' ।

र्थत्वमनुभवन् यो भजते तस्य तदेव * फलमिति यतो निर्णयः सम्पद्यते । ये यथा मां प्रपद्यन्ते तांस्तथैव भजाम्यहमिति भगवद्वाक्याच्च । अतएव रहस्यभजनं लक्ष्यमुक्तं । तथाच† श्रौतत्वभगवत्सम्बन्धित्वयोरविशेषात् कतमो गरीयानिति संशये गूढाभिसन्धिः पठति । मुमुक्षोः सकाशाद्द्रहस्यभजनकर्त्तव्योपपन्नः उपपत्तियुक्तः । तमेवोद्घाटयति । तल्लक्षणार्थोपलब्धेरिति । तल्लक्षणी भगवत्स्वरूपालम्बको योऽर्थः स्वतन्त्रपुरुषार्थरूपस्तदुपलब्धेः स्वाधीनत्वेन तन्प्राप्तेरित्यर्थः । यद्यपि पुरुषोत्तमे प्रवेशे तदानन्दानुभवो भवति तथापि न प्रभोस्तदधीनत्वं भक्तिरिरोभावात् प्रत्युत वैपरीत्यं भजनानन्दस्य तत आधिक्यन्तु मुक्तिं ददाति कर्हिचित् स्म न भक्तियोगं । दीयमानं न गृह्णन्ति विना मत्सेवनं जनाः । नारायणपरा इत्युपक्रम्य स्वर्गापवर्गनरकेश्वपि तुल्यार्थदर्शिन इत्यादिवाक्यैरध्यवसीयते । अतएव ‡ सामीप्यवाच्युपसर्ग उक्तः । तेन दासीत्वेन दासत्वेन लीलायां सुहृत्त्वेन प्रभुनिकटे स्थितिरुक्ता भवति । न च महत्पदार्थस्वरूपाज्ञानादल्पएवानन्दे यथा सर्व्वाधिक्यं मन्वानः § पूर्वाक्तं न वाञ्छति तथात्रापीति वाच्यं । दीयमानानामर्थानां स्वरूपाज्ञानासम्भवात् अनुभवविषयीक्रियमाणत्वस्यैवात्र दीयमानपदार्थत्वात् । तदज्ञाने स्वर्गादित्रये तुल्यदर्शित्वासम्भवश्च । मुक्तिं ददाति कर्हिचित् स्म न भक्ति-

* तदेवेति खं ।

† तथात्वमिति खं ।

‡ अतएवासामीप्येति खं ।

§ मघान इति खं ।

योगमिति वाक्ये भक्तेराधिक्यं स्पष्टमेवोच्यते । तस्मात् न्यूनार्थ-
जिघृक्षाः सकाशात् पूर्णार्थवान् महानिति युक्तमेवास्योप-
पन्नत्वं । इममेवार्थं दृष्टान्तेनाह । लोकवदिति । यथा स्वाधीन-
भर्तृका नायिका तदवस्थाननुगुणगृहवित्तादिकन्दीयमानमपि
नोरीकरोति तथेत्यर्थः । अथवा स भगवानेव लक्षणमसाधारणी
धर्मा यस्य स तल्लक्षण उद्भूतभक्तिभावः स एवार्थः स्वतन्त्रपुरु-
षार्थरूप इत्यग्रे पूर्ववत् । भगवत्प्राकृत्यवानेव हि भक्तो भक्तत्वेन
ज्ञायत इति तथा । एतेन ज्ञायं हि ज्ञापकादधिकं भवति ।
एवं सति यत् ज्ञापकं परमकाष्ठापन्नं वस्तु पुरुषोत्तमस्वरूपं सर्व-
फलरूपं तन्मद्वित्वं * कथं वक्तुं शक्यमिति सूच्यते ।

**अनियमः सर्वासामविरोधः शब्दानु-
मानाभ्यां ॥ ३१ ॥**

अथर्वणीपनिषत्सु पद्यते परब्रह्मैतद्यो धारयति रसति भजति
ध्यायते प्रेमति शृणोति आवयत्युपदिशत्याचरति सोऽमृतो
भवतीति । तत्र धारणादीनां समुद्दितानामेवामृतसाधकत्वं
उत प्रत्येकमपीति भवति संशयः । अत्र धारणादिसाधनकलाप-
मुक्त्वा फलमुच्यत इति समुद्दितानामेव मुक्तिसाधकत्वं उपलक्षणं
चैतच्छ्रवणादिनवविधभक्तीनामप्येवमेव तथात्वमिति पूर्वपक्षे
सिद्धान्तमाह । अनियम इति । समुद्दितानामेव तेषां फल-
साधकत्वमिति नियमो नास्तीत्यर्थः । तत्रोपपत्तिमाह । सर्वा-
सामविरोध इति । चिन्तयञ्चेतसा कृष्णं मुक्तो भवति संसृतेरिति
श्रुत्या चिन्तनमात्रस्य तथात्वमुच्यते । पञ्च पंढी जपन्नित्याद्युक्त्वा

* महत्त्वमिति खं ।

ब्रह्म संपद्यते ब्रह्म संपद्यत इति श्रुत्या क्रीर्त्तनमात्रस्य तथात्वमु-
च्यते । तथाच प्रत्येकपक्ष एव सर्वासां श्रुतीनामविरोधः स्यात् ।
एवं सति परब्रह्मैतद्यो धारयतीत्यादिषु सोऽमृती भवतीति
पदं प्रत्येकं सम्बध्यत इति ज्ञेयं । ननु यथा दण्डादीनां प्रत्येकं
घटहेतुत्वोक्तावपि नैकस्यैव तज्जनकत्वमेवमत्राप्येकैकस्य चिन्त-
नादेस्तथात्वोक्तावपि फलसाधकत्वं समुद्दितानामेव तेषामिति
चेत् । मैवं । योऽर्थो यत्रमाणैकसमधिगम्यः स तेन प्रमाणेन
यथा सिद्ध्यति * तथा मन्तव्यः । दण्डादेस्तथात्वं प्रत्यक्षेण गृह्यत
इति तत्र तथास्तु । प्रकृते तु तेषां तथात्वमलौकिकशब्दैकसमधि-
गम्यं श्रुतिसूत्रैव । न चोक्तन्यायः श्रुतिष्वपि तात्पर्यनिर्णयको
भवतीति वाच्यं । अलौकिकेऽर्थे † लौकिकस्यासामर्थ्यात् ।
अन्यथा ब्रह्मणा मनसैव प्रजाजनने ‡ निषेकादिकमपि कल्पेत् ।
स्मृतिरपि

केवलेन हि भावेन गोप्योगावः खगामृगाः ।

येऽन्ये मूढधियोनागाः सिद्धा मामीयुरञ्जसा ॥

एतावान् सांख्ययोगाभ्यामित्युपक्रम्यान्ते नारायणस्मृति-
रित्यादिरूपैवमेवाह । इममेवार्थं हृदि कृत्वाह सूत्रकारः
शब्दानुमानाभ्यामिति श्रुतिस्मृतिभ्यामित्यर्थः । ते चोक्ते । एतेन
सूत्रकारस्यान्योऽप्यनुशयोऽस्तीति भाति । यत्रोक्तसाधनस्तोमऽ-

* प्रमाणेन सिद्ध्यति इति खं ।

† अलौकिकस्यासामर्थ्यादिति खं ।

‡ प्रजनने इति खं ।

§ स्तौम इति खं ।

सम्पत्तिरेकस्मिन् भक्तेऽस्ति तत्रैकेनैव मुक्तावितरसाधनत्व-
 बोधकश्रुतिविरोधात् अरणकीर्त्तनस्मरणानां मुक्त्ययवहित-
 पूर्वक्षणे युगपदपि सम्भवादन्वयासिद्धिसम्भवे विनिगमका-
 भावादेकेनैव मुक्तिरिति न नियमोऽतः प्रत्येकसाधकत्वबोधि-
 कानां सर्वासां श्रुतीनां मिथोविरोधः तर्ह्येकत्र तथात्वे सर्व-
 त्रैव तथास्वित्याशङ्क्य तत्र बाधकमाह । शब्दानुमानाभ्यामिति
 पूर्ववत् । तत्र प्रत्येकमपि मुक्तिहेतुत्वमुच्यत इति न तथेत्यर्थः ।
 यत्र प्रत्येकमपि तथात्वं तत्र किमुवक्तव्यं समुद्दितानां तथात्व
 इति भावः । तेन श्लिष्टः प्रयोगोऽयमिति ज्ञेयं ।

यावदधिकारमवस्थितिराधिकारि-

काणां ॥ ३२ ॥

पूर्वं मुमुक्षुभिः साधनत्वेन क्रियमाणानां भगवद्धर्माणां
 मुक्तिसाधनप्रकारो विचारितः । अधुना तु भगवान् स्वविचा-
 रितकार्यं लौकिकैश्वर्याद्यशक्यं ज्ञात्वा स्वैश्वर्यादिकं दत्त्वा येन
 जीवेन तत्कारयति स जीवस्तैर्द्धर्मैर्मुक्तो भवति न वेति विचा-
 र्यते । तत्र जीवकृतभगवद्विषयकधर्माणां यत्र तत्साधकत्वं तत्र
 भगवद्दीयानां धर्माणां तत्साधकत्वं सुतरामेव तेषां स्वकृत्य-
 साध्यत्वेनाविधेयत्वात् तत्साधनेष्वप्रवेशोऽपीति सन्देहे निर्णय-
 माह । यावदित्यादि । यस्मिन् जीवे यत्कार्यसाधनार्थमधि-
 कारो भगवता दत्तस्तत्कार्यसाधनत्वमास्तस्मिन्नेव स्वधर्मा भग-
 वता स्थापितास्त आधिकारिका इत्युच्यन्ते । तत्कार्यसम्पत्तिरेव
 तदधिकारप्रयोजनमिति तावदेव तेषां तस्मिंस्थितिरित्यर्थः ।
 एवं सति तत्सम्पत्तौ सोऽपि निवर्त्तत इति तत्सम्बन्धिनी

धर्मा अपि निवर्त्तत * इति सुक्तिपर्यन्तं न तेषां व्यापारसम्भवो
भगवता तथैव विचारितत्वात् । सुक्तिस्तु भक्त्यैवेति भावः । यच्च
ब्रह्मणा सह ते सर्व्वे संप्राप्ते प्रतिसञ्चरे ।

परस्यान्ते कृतात्मानः प्रविशन्ति परं पदं ॥

इति वाक्यं तत्त्वाकल्पान्तं येषामधिकारः सप्तर्षिप्रभृतीनां
तद्विषयकमिति ज्ञेयं । अन्यथा भगवद्दत्ताधिकारसामर्थ्यस्य भर-
तस्य स्वाधिकारसमाप्तौ मुक्तिं न वदेत् । कृतात्मान इति पदात्
तेषामपि भगवति कृतान्तःकरणानामेव परस्य भगवतः परपदे-
नापि वैकुण्ठे प्रवेश उच्यते न त्वाधिकारिकगुणैः ।

अक्षरधियान्ववरोधः सामान्यतद्भावाभ्या-

मौपसदवत्तदुक्तं ॥ ३३ ॥

न नूक्तायर्व्वणोपनिषदाक्यैर्भगवद्दर्शनां मुक्तिसाधनत्वमुच्यते ।
श्रुत्यन्तरेषु तमेव विदित्वातिमृत्युमेति नान्यः पन्था विद्यतेऽय-
नाथ । ज्ञानादेव तु कैवल्यं तरति शोकमात्मवित् । ब्रह्म वेद
ब्रह्मैव भवतीत्यादिषु ज्ञानस्यैव मुक्तिसाधनत्वमुच्यते । श्रुतित्वा-
विशेषादुभयोस्तथात्वे कारणवैजात्ये कार्य्यवैजात्यस्यावश्यकत्वा-
न्मुक्तौ च तदसम्भवाद्भक्त्या मामभिजानातीति वाक्याद्भक्तौ ज्ञान-
स्यापि सम्भवात् ज्ञानेनैव मुक्तिरिति पूर्व्वपक्षे ज्ञानसाधनत्वनिरू-
पकश्रुतित्वात्पर्य्यं निरूपयन् पुरुषोत्तमप्राप्तेरेव मुक्तिपदवाच्य-
त्वात् तद्भजनस्यैव तत्प्रापकत्वमिति हृदि कृत्वाह अक्षरधिया-
मित्यादिः । तु शब्दः पूर्व्वपक्षनिरासे । वाजसनेयके श्रूयते । एतद्दे
तदक्षरं गार्गी ब्राह्मणा अभिवदन्त्यथूलमित्यादि । तथायर्व्वणे

च । अथ परा यथा तदक्षरमधिगम्यत इति । तेन ज्ञानमार्गोऽक्षर-
विषयकाण्येव ज्ञानानि निरूप्यन्ते पुरुषोत्तमविषयकाणि नेति
निश्चीयते । ब्रह्मविदाप्नोति परमिति श्रुतावक्षरब्रह्मविदोऽ-
क्षरात् परस्य प्राप्तिरुच्यते । अक्षरादपि चोत्तम इति भगवद्-
वाक्याच्चाक्षरातीतः पुरुषोत्तमः । भक्त्या मामभिजानातीति
वाक्ये मामितिपदात् पुरुषोत्तमविषयकं ज्ञानमुच्यते न त्वक्षर-
विषयकं ।

किञ्च । ब्रह्मभूतस्य भक्तिलाभोक्तेस्तस्य चानन्दांशाविर्भा-
वात्मकत्वात् तस्य चाविद्यानाशजन्यत्वात् तस्य चाक्षरज्ञान-
जन्यत्वात् पूर्वकक्षा*विश्रान्तमेवाक्षरज्ञानं । एवं सत्यक्षरविष-
यिणीनां धियां श्रुतौ मुक्तिसाधनेषु योऽवरोधः प्रवेशनं गणनेति
यावत् स सामान्यतद्भावाभ्यां हेतुभ्यां । पुरुषोत्तमसम्बन्धि-
सम्बन्धि† मुक्तिरिति सामान्यं । मर्यादामार्गोऽङ्गीकृतानां ब्रह्मभूतः
प्रसन्नात्मा न शोचति न काङ्क्षति समः सर्वेषु भूतेषु मङ्गलिं
लभते परामिति‡ वाक्यात् ब्रह्मभावानन्तरमेव भगवद्भावसम्भ-
वात् तेन पुरुषोत्तमे प्रवेशात् तत्र परम्परोपयोगो ब्रह्मभाव-
स्येत्युभाभ्यां हेतुभ्यां तथेत्यर्थः । वस्तुतस्तु पुरुषोत्तमप्राप्तिरेव
मुक्तिरिति भावः ।

नन्वक्षरस्याविशिष्टत्वेन तदुपासकानामपि तथात्वात् केषा-
ञ्चित्तत्रैव लयः केषाञ्चिद्भक्तिलाभ इति कथमुपपद्यत इत्याशङ्क्य

* पूर्वकक्षविश्रान्त इति खं ।

† सम्बन्धीसम्बन्धि इति खं ।

‡ पराविति खं ।

तत्र हेतुं दृष्टान्तेनाह । औपसदवदिति । उपसदाख्ये कर्मणि । तानूनपत्रस्यर्शाख्यमौपसदं कर्मास्ति । तत्रातिथ्यायाधौवासुचि चमसे वायदाज्जं चतुरवत्तं पञ्चावत्तं वा समवयति तत्तानूनपत्रमित्युच्यते । अनाष्टमसीति मन्त्रेण षोडशाष्टृत्वित्त्वो यजमानेन सह तानूनपत्रसमवसृशन्त्यनु मे दीक्षामिति मन्त्रेण यजमानस्तत्समवसृशन्तमृत्विजं कामयेतायं यज्ञ*यज्ञसमृच्छेदिति तं प्रथममवमर्शयेदिति श्रुतौ कल्पे च । अत्र सर्वेषामृत्विजां तानूनपत्रित्वाविशेषेऽपि यस्मिन् स्नेहातिशयेन तथेच्छा तत्रैव तथाकृतिर्नैतरेषु । नहि तत्राविशिष्टेषु कथमेवं कृतिरितिपर्यनुयोगः सम्भवत्येवमिहापीत्यर्थः ।

ननु श्रवणादेर्यथा पुरुषोत्तमसम्बन्धित्वेन तत्रामिहेतुत्वमेवमक्षरस्याप्यस्त्वित्याशङ्का तु निखिलासुरजीवतमःपुञ्जनिरासकेन यदुवंशोदयाचलचूडामणिनैव निरस्तेति न स्वतो वक्तुमुचितेत्याशयेनाह । तदुक्तमिति । भगवद्गीतास्त्विति शेषः । तत्र यदक्षरं वेदविदो वदन्तीत्युपक्रम्य स याति परमां गतिमित्यन्तेनाक्षरप्राप्तुपायमुक्त्वा अनन्यचेताः सततमित्यादिना स्वप्राप्तुप्रायं वैलक्षण्यं चोक्त्वा भक्त्येकलभ्यत्वं स्वस्य वक्तुं पूर्वं क्षराक्षरयोः स्वरूपमाह । सहस्रयुगपर्यन्तमित्युपक्रम्य प्रभवत्यहरागमे इत्यन्तेन क्षरस्वरूपमुक्त्वा परस्तस्मात् तु भावोऽन्य इत्युपक्रम्य तद्वाम परमं ममेत्यन्तेनाक्षरस्वरूपमुक्तं । अत्र पूर्वं क्षरस्वरूपमुक्तमिति परस्तस्मात्त्वित्यत्र क्षरादेव परत्वमुच्यते । तच्छब्दस्य पूर्वपरामर्शित्वात् तस्यैव पूर्वमुक्तत्वादतएवाक्षर-

व्यावर्त्तकमुशब्द उक्तः । एतेन नित्यत्वेन क्षरणाभावादक्षर-
शब्देन जीवएवीच्यते नतु पुरुषोत्तमाधिष्ठानभूतो जीवातीत
इति निरस्तं । यं प्राप्य न निवर्त्तन्त इति वाक्याज्जीवे तथा-
त्वासम्भवात् नित्यमुक्तत्वापत्त्या शास्त्रवैफल्यापत्तेश्च । इतएव
ज्ञानमार्गिणां तत्प्राप्तिरेव मुक्तिरिति ज्ञेयं । ततोऽनिवृत्तेः ।
पुरुषः स परः पार्थ इत्यनेनाक्षरात्परस्य स्वस्य भक्त्येकलभ्यत्व-
मुक्तं । तेन ज्ञानमार्गीयाणां न पुरुषोत्तमप्राप्तिरिति सिद्धं ।
यस्यान्तःस्थानीत्यनेन परस्य लक्षणमुक्तं । तच्च सृत्सादिप्रसङ्गे
श्रीगोकुलेश्वरे स्पष्टमुच्यते । तेनाक्षरोपासकानां न पुरुषोत्त-
मोपासकत्वं तद्विषयकश्रवणादेरभावादिति भावः । अथ्यक्तो-
ऽक्षर इत्युक्तस्तमाहुः परमां गतिमितिवाक्यात् याति परमां
गतिमित्यत्राक्षरमेव यातीत्यर्थो ज्ञेयः । किञ्च । तैत्तिरीयोप-
निषत्सु पद्यते ।

यस्मिन्निदं सञ्च विचैति सर्व्वं
यस्मिन् देवा अधिविश्वे निषेदुः ।
तदेव भूतं तदु भव्यमा इदं
तदक्षरे परमे व्योमन् ॥
येनाहृतं खञ्च दिवम्महीं च
येनादित्यस्तपति तेजसा म्नाजसा च ।
यमन्तःसमुद्रे* कवयो वयन्ति
यदक्षरे परमे प्रजा इति ॥

अत्राक्षरात्मकत्वेन क्षरात्मकादाकाशात् परमे व्योम्नि
भक्तानां हृदयाकाश इति यावत् तत्र प्रकाशमानमित्यर्थात् ।

अतएव ब्रह्मविदाप्नोति परमित्युपक्रम्य सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म
यो वेद निहितं गुहायां परमे व्योमन्नित्येतदुपनिषत्त्वेव
पद्यते । यदचरे परमे प्रजा इति पदमवयन्तीत्यनेन सम्ब-
ध्यते । एतेनाक्षरस्य पुरुषोत्तमाधिष्ठानत्वं निश्चीयते । इतोऽप्य-
क्षरातीतः पुरुषोत्तम इत्यवगम्यते । अत्र प्रजापदात् व्यापि-
वैकुण्ठात्मकोलीकोऽक्षरपदेनोच्यत इत्यवगम्यते । अतएव न यत्र
मायेत्यादिना श्रीभागवते तत्स्वरूपमुच्यते । एवं सति सामान्यं
भगवद्विभूतिरूपत्वं तद्भावस्तस्य पुरुषोत्तमस्य भावः सत्तोक्त-
रीत्या तत्र स्थितिरिति यावत् । ताभ्यां हेतुभ्यां तथेत्य-
प्यर्थो ज्ञेयः ।

इयदामननात् ॥ ३४ ॥

ननु संसारनिवृत्त्यानन्दाविर्भावयोरविशेषादक्षरे ब्रह्मणि
लये पुरुषोत्तमे प्रवेशात् न्यूनतोक्ती को हेतुरित्याकाङ्क्षायामाह ।
इयदिति परिमाणवचनं तस्य श्रुतौ कथनादित्यर्थः । अत्रेदं
ज्ञेयं । तैत्तिरीयोपनिषत्सु सैषानन्दस्य मीमांसा भवतीत्युपक्रम्य
मानुषमानन्दमेकं गणयित्वा तस्मादुत्तरोत्तरं शतगुणमानन्दं
गन्धर्वानारभ्य प्रजापतिपर्यन्तस्योक्तोच्यते । ते * ये शतं प्रजा-
पतेरानन्दाः † स एको ब्रह्मण आनन्द इति । एवं सतीयत् ‡
एतावदित्यक्षरानन्दस्य सावधित्वेन § श्रुतौ कथनादानन्दमयत्वेन
निरवधानन्दात्मकत्वस्य पुरुषोत्तमे कथनात् तथोक्तिरिति ।

* ते शतमिति खं ।

† आनन्द इति खं ।

‡ एवं सति यत् इति खं ।

§ सावधिकत्वेन इति खं ।

अन्तरा भूतग्रामवत् स्वात्मनः ॥ ३५ ॥

अथ ज्ञानमार्गे यथा स्वात्मत्वेन ब्रह्मणो ज्ञानं तथा भक्ति-
मार्गेऽपि भक्त्या पुरुषोत्तमज्ञाने स्वात्मत्वेन पुरुषोत्तमज्ञानं
भवति न वेति विचार्यते । सर्वान्तरत्वेन श्रुती कथनात् तद्भव-
तीति पूर्वः पक्षः । तथात्वेऽपि सर्वस्य वशी सर्वस्येशान इत्यादि
श्रुतिभिरेवमेव ज्ञानं नतु तथेति सिद्धान्तः । अत्र तथाज्ञाना-
भावस्यावश्यकत्वार्थं विपरीते बाधकमाह । पूर्वस्मिन् सूत्रे
ब्रह्मानन्दाद्भजनानन्दस्याधिक्यं निरूपितं स तु भगवद्दत्तस्तद्वा-
वधायकोऽर्थश्च प्रभुणा न सम्पाद्यते । स्वात्मत्वेन ज्ञानञ्च भजना-
नन्दान्तरायरूपं यद्येतत्सम्पादयेत् तं न दद्यादग्रेऽन्यथाभावा-
दतः स्वात्मत्वेन ज्ञानं भक्तिमार्गीयस्य न सम्भवतीत्याशयेनाह ।
अन्तरा स्वात्मन इति । भगवता भक्तिमार्गे * स्वीयत्वेनाङ्गीकृतो
य आत्मा जीवस्तस्य यदात्मत्वेन ज्ञानं तद्भजनानन्दानुभवे
अन्तरा व्यवधानरूपमिति भगवता त्वेतादृशे जीवे † तत्र सम्पा-
द्यत इत्यर्थः । तत्सम्पादनस्य सर्वथैवासम्भावित्वं ‡ हीनत्वञ्च
ज्ञापयितुं दृष्टान्तमाह । भूतग्रामवदिति । उक्तभक्तस्य विग्र-
होऽप्यलौकिक इति तत्र लौकिको भूतग्रामो न सम्भवति हीन-
त्वात् तथेत्यर्थः । अथवा लौकिको भूतग्रामः स्त्रीपुत्रपश्वादिः
ब्रह्मानन्दानुभवे बाधकस्तथा भजनानन्दानुभवे स्वात्मत्वेन
भगवत्ज्ञानमित्यर्थः ।

* भक्तिरिति ख पुस्तके नास्ति ।

† भगवता तादृशे इति खं ।

‡ असम्भावितत्वमिति खं ।

अन्यथाभेदानुपपत्तिरिति चेन्नोप-
देशान्तरवत् ॥ ३६ ॥

ननु भक्तेष्वयुद्धवादिषु ज्ञानोपदेशः श्रूयते । स चात्म-
ब्रह्माभेदज्ञानफलक इत्यात्मत्वेन ज्ञानाभावे तदभेदोपदेशानुप-
पत्तिः स्यादिति तन्मन्तव्यमेवैवं सति भक्तिमार्गात् ज्ञानमार्ग-
स्योत्कर्षश्च सिद्धातीत्याशङ्क्य परिहरति । उपदेशान्तरवदिति ।
न ह्यत्राभेदज्ञानाद्योपदेशः किन्तु यथाग्रिमस्वर्गापवर्गाख्य
पारलौकिकानन्दफलकालौकिके कर्मण्यधिकाररूपसंस्कारार्थं
गायत्र्युपदेशः क्रियते तत्संस्कारसंस्कृतं तच्छरीरादिकमपि
भूतादिभिरपि नोपहतं भवति । यथा वा योगोपदेशसंस्कृ-
तस्य वपुरग्यादिभिर्नोपहन्यते तथा प्रकृते भक्तिभावस्य रसा-
त्मकत्वेन संयोगविप्रयोगभावात्मकत्वात् द्वितीयस्य प्रलयानला-
दतिकरालत्वेन कदाचित् तद्भावोदये तेन भक्तवपुरादेस्तिरोधाने-
ऽग्रिमभजनानन्दानुभवप्रतिबन्धः स्यादिति तन्निवृत्त्यर्थं ज्ञानोप-
देशसंस्कारसंस्कृतं तद्वपुरादिकं भगवता क्रियते न त्वात्माभेद-
ज्ञानं भगवतोऽभिप्रेतमित्यर्थः । अन्यथोपदेशान्तरं वदरीं
गच्छन् विदुरं प्रतीहागतोऽहं विरहातुरात्मेति न वदेदेवमेवा-
न्येष्वपि भक्तेषु ज्ञेयं । अत्रोपदेशान्तरपदं प्रस्तुतोपदेशभिन्न-
मुपदेशमाहेति प्रस्तुतस्य तस्यान्यस्याभावादभेदपदेनाभेदोप-
देश एवोच्यते । एतेन भगवान् स्वीयानां भक्तिभावप्रतिबन्ध-
निरासायैव * सर्व्वं करोतीति ज्ञापितं भवति ।

अथवोपदेशान्तरवदित्यस्याथमर्थः । शरीराद्यध्यासवत-
स्तद्भिन्नआत्मातत्त्वं नतु शरीरादिरित्युपदेशो ज्ञानमार्गं यथा
क्रियते तेन शरीरादावात्मबुद्ध्या यः ज्ञेहादिः सोपगच्छति
तथात्र सर्वेषामात्मनोह्यात्मा य आत्मनि तिष्ठन्नित्यादि श्रुति-
सिद्धौ जीवात्मनोऽप्यात्मा पुरुषोत्तम इति बोध्यते । तेन पुरु-
षोत्तमे निरुपधिः स्नेहस्तत्सम्बन्धित्वेनात्मनि स सिद्धयति ।
यद्यप्येवं भावः पूर्वमप्यासीदेव तथापि सहजस्य शास्त्रार्थ-
त्वेन ज्ञानेऽतिप्रमोदो दार्ढ्यं च भवतीति* तथा । नैतावता जीवा-
भेद आयाति । अग्रे जीवनसम्पत्तिरेवोपदेशकार्यं । नतु
तेन पूर्वभावोपमर्दः सम्भवतीति सारं । तेन ज्ञाने सर्वा-
धिक्यं मन्वानाय भक्तिबलप्रदर्शनञ्च सिद्धयति ।

व्यतिहारो विशिष्यन्ति हीतरवत् ॥ ३७ ॥

ननु तद्योऽहं सोऽसौ योऽसौ सोऽहमित्यैतरेयके तैत्तिरीयके
चाहमस्मि ब्रह्माहमस्मीति पद्यते । अत्र मध्यस्थं ब्रह्मपदमुभ-
यत्र सम्बध्यते । तेनावृत्त्या व्यतिहारोऽतो ब्रह्माभेदः† सिद्धयति ।
तथा लीलामध्यपातिभक्तानामपि कृष्णोऽहमहं कृष्ण इति
भाव उन्मेषश्च ‡ श्रूयतेऽतस्तदभेदज्ञानं भक्तिफलमिति पंफुल्ल-
मानं प्रतिवादिनं तत्स्वरूपं बोधयति । रसात्मकत्वाद्भक्तेः
संयोगविप्रयोगात्मकत्वात् द्वितीयभावोद्रेके यथेतरेऽश्रुप्रलापा-
दयो व्यभिचारिभावास्तथातिविगाढभावेन तदभेदस्फूर्तिरप्येकः ।

* अतिप्रमोदार्थं भवतीति ख' ।

† व्यतिहारतो ब्रह्माभेद इति ख' ।

‡ उल्लेखयति ख' ।

स नतु* सार्वदिकस्तदा स्वात्मानं तत्त्वेन विशिंपन्ति तच्च स्वात्म-
त्वेन सोऽत्र व्यतिहारपदार्य इत्यर्थः ।

अपरञ्च उद्देश्यविधेयभावस्फूर्तौ न ह्यद्वैतज्ञानमस्ति किन्तु
भावनामात्रं भक्तानान्तु विरहभावे तदात्मकत्वमेवाखण्डं स्फुरति
ये तत्तल्लीलां† स्वतः कुर्वन्त्येतद्यथा तथा ‡ श्रीभागवतदृशम-
स्कन्धविद्युतौ प्रपञ्चितमस्माभिः । एवं सति मुख्यं यदद्वैतज्ञानं
तत् भक्तिभावैकदेश्यभिचारिभावेष्वेकतर इति सर्घपस्वर्णाचल-
योरिव ज्ञानभक्तयोस्त्वारतम्यं कथं वर्णनीयमिति भावः ।

सैव हि सत्यादयः ॥ ३८ ॥

अयेदं विचार्यते । प्राप्तभक्तेः पुरुषस्य सत्यशमदमादयो
विधीयन्ते न वेति फलोपकार्यन्तरङ्गसाधनत्वाच्छुद्धौ सत्यामेव
चित्ते भगवत्प्रादुर्भावसम्भवाद्विधीयन्त इति पूर्वः पक्षः । तादृ-
शस्य ते न विधीयन्त इति सिद्धान्तः । तत्र हेतुमाह । हि यस्मा-
द्धेतोः सैव भक्तिरेव सत्यादिसर्वसाधनरूपा । तस्यां सत्यां
सत्यादयो ये ज्ञानमार्गं विहितत्वात् कष्टेन क्रियन्ते सुसुक्ष्मभिस्ते
भक्तहृदि भगवत्प्रादुर्भावात् स्वतएव भवन्तीति न विधिमपेक्षन्त
इत्यर्थः ।

कामादीतरत्र तत्र चायतनादिभ्यः ॥ ३९ ॥

पूर्वसूत्रे शास्त्रोक्ताखिलसाधनरूपत्वं भक्तेरुक्तं । तद्दार्ढ्यार्थ-
मधुना मुक्तिप्रतिबन्धकत्वेन हेयत्वेनोक्तानां कामादीनामपि भग-

* सच न इति खं ।

† येन तल्लीलामिति खं ।

‡ एतद् यथा श्रीभागवते इति खं ।

वत्सम्बन्धान्मुक्तिसाधकत्वमुच्यते । भक्तिसु विहिताऽविहिता
चेति द्विविधा । माहात्म्यज्ञानयुतेश्वरत्वेन प्रभौ निरुपधिस्नेहा-
त्मिका विहिताऽन्यतोऽप्राप्तत्वात् कामाद्युपाधिजा सात्वविहिता ।
एवमुभयविधायाम् अपि तस्या मुक्तिसाधकत्वमित्याह । इतरत्र
विहितभक्तेरिति शेषः । कामाद्युपाधिस्नेहज*रूपायां कामाद्येव
मुक्तिसाधनमित्यर्थः । भगवति चित्तप्रवेशहेतुत्वात् । आदिपदात्
पुत्रत्वसम्बन्धित्वादयः । स्नेहत्वाभावेऽप्यविहितत्वभगवद्विषय-
कत्वयोरविशेषात् द्वेषादिरपि संगृह्यते । तेन भगवत्सम्बन्धमात्रस्य
मोक्षसाधकत्वसुक्तं भवति । तत्र विहितभक्तावित्यर्थः । शास्त्रे
सर्वथा हेयत्वेनोक्ता हि गृह्याः । सर्वनिवेदनपूर्वकं गृहेषु भग-
वत्सेवां कुर्वतां तदुपयोगित्वेन तेभ्य एव मुक्तिर्भवतीत्यर्थः ।
एतादृशानां गृह्या भगवद्गृहा एवेतिज्ञापनायायतनपदं । तेषु
तथाप्रयोगप्राचुर्यात् । आदिपदेन स्त्रीपुत्रपञ्चादयः संगृह्यन्ते ।
एतेन ज्ञानादिमार्गादुत्कर्षं उक्तो भवति बाधकानामपि साध-
कत्वात् । माहात्म्यज्ञानपूर्वकस्नेहे † सत्येव भर्तृत्वेन ज्ञाने
कामोऽपि सम्भवतीति ज्ञापनाय चकारः ।

आदरादलोपः ॥ ४० ॥

ननु नित्यानां वर्णाश्रमधर्माणां भगवद्धर्माणां चैककाले
प्राप्तौ युगपदुभयोः करणासम्भवात् अन्यतरवाधे प्राप्ते कस्य
स्यात् न कस्येति स्यात् संशयः । तत्र कर्मणां स्वस्वकाले विहि-
तानामकरणे प्रत्यवायश्रवणादितरत्वात्तथाश्रवणादन्यदापि

* कामाद्युपाधिजस्नेहरूपायामिति ख' ।

† माहात्म्यज्ञानपूर्वकं स्नेहे इति ख' ।

तत्कृतिसम्भवात् सावकाशत्वेन तेषामेव बाधोयुक्तो न तु निरव-
काशानामिति पूर्वः पक्षस्तत्र सिद्धान्तमाह । आदरादिति ।
ब्रह्मयज्ञप्रकरणे तैत्तिरीयैः पश्यते श्रीमिति प्रतिपद्यत एतद्वै
यजुस्वर्यां विद्यां प्रत्येषा वागितत्परममचरन्तदेतदृचाशुक्तमृची-
अक्षरे परमे व्योमन्यस्मिन् देवा अधिविश्वे निपेदुर्यस्तत्र वेद
किमृचा करिष्यति यद्वत्तद्विदुस्तद्विमे समासत इति । अत्र ऋक्-
सम्बन्धित्वेन वर्णात्मके वस्तुतस्तु परमे व्योमात्मकेऽक्षरे ब्रह्मण्यो-
ङ्कारे वर्त्तमानं तल्लोकवेदप्रसिद्धं परं ब्रह्म यो न वेद स किमृचा
करिष्यतीत्यनेन तदज्ञाने वेदाध्ययनस्य निष्फलत्वमुच्यते ।
एवं सति तदुक्तकर्म्मणोऽपि तथात्वमायाति । एतेन भक्त्या
मामभिजानातीतिवाक्यात् परब्रह्मस्वरूपज्ञानं भक्त्यैवेति भक्ताः
सन्तः पुरुषोत्तमविदो ये तेषामेव वेदाध्ययनादिकं फलप्रदं
नान्येषामित्युक्तं भवति । अतएव श्रीभागवतेऽप्युक्तं

ऋषयोपि देव युस्यत्प्रसङ्गविमुखा इह सञ्चरन्ति ।

संसरन्तीति वा ।

अन्वयेऽ निदर्शनं ये इत् ईश्वरत्वेन तत् पूर्वोक्तं परं ब्रह्म विदुस्त
इमे भक्ताः सर्वापेक्षया सम्यक्प्रकारेण भगवन्निकटे श्रीगोकुल-
वैकुण्ठादिष्वासतेऽ तेनान्येषां सम्यगसत्त्वमर्थान्निष्ठं भवति ।
पुरः[॥] स्थितार्थवाचीदम्भशब्दप्रयोगेण चान्येषामसत्तुल्यत्वं श्रुतेरभि-

* परमव्योमात्मके इति खं ।

† यो न वेद किमृचा करिष्यतीति खं ।

‡ अचये इति खं ।

§ आसत इतीति खं ।

॥ परः स्थितार्थवाचीति खं ।

मतमिति ज्ञायते । ऋग्शाखायामपि तमुस्तेतारः पूर्यं यथा
विदन् ऋतस्य गर्भं जनुषा यिपत्तन आस्य जानन्तो नामचिद्विविक्त-
न महस्ते विष्णो सुमतिं भजामह्व इत्याद्यृग्भिरन्येभ्यो धर्मैभ्यः
सकाशाङ्गवद्वर्माद्वादरः श्रूयत इति तेषामलोप एवेत्यर्थः ।
एतेनाकरणे प्रत्यवायश्रवणादित्यादि यदुक्तं तदपि प्रत्युक्तं वेदि-
तव्यम् । करणेऽपि वैयर्थ्यात् तदपरीहारात् । एवं सति यद्-
करणे प्रत्यवायकथनं तेन तस्मादवकाशं प्राप्य गौणकालेऽप्य-
करणे तथेति तस्याग्रय इति ज्ञायते । नन्वेवंतात्पर्यकत्वे
श्रुतेरुपनयनादिवत् कर्मापयोगित्वं* भक्तितत्ज्ञानयोः स्यादिति
कर्माण एव प्राधान्यं नतु भक्तेः † सिद्धतीत्याशङ्क्य भक्तितज्ज-
ज्ञानावश्यकत्वबोधक‡ श्रुतितात्पर्यमाह ।

उपस्थितेऽतस्तद्वचनात् ॥ ४१ ॥

तयोर्युगपत्करणेऽनुपस्थितेऽपि यदि पूर्वं भगवद्वर्माकरण-
मुच्येत तदा त्वदुक्तं स्यान्नत्वेवं किन्तुभयोऽयुगपत्करणे उपस्थिते
बलाबलविचारे क्रियमाणेऽत आदराद्वेतीस्तद्वचनाङ्गवद्वर्माणां
वलवत्तेनालोपवचनान्न कर्माङ्गत्वमेतेषां सिद्धतीत्यर्थः ।

तन्निर्द्धारणानियमस्तद्दृष्टेः पृथग्घ्यप्रतिबन्धः

फलं ॥ ४२ ॥

अथेदं विचार्यते । पुरुषोत्तमविदः कर्म कर्तव्यं नवेति ।

* उपनयनादिकर्मापयोगित्वमिति खं ।

† भक्तः इति खं ।

‡ प्रबोधक इति खं ।

§ किमुभयोरिति खं ।

तत्र मार्गत्रयफलात्मके तस्मिन् सम्पन्ने पुनस्तस्य स्वतोऽपुरुषार्थस्य
 करणमप्रयोजकमिति* न कर्त्तव्यमेवेति पूर्वः पक्ष+स्तत्र सिद्धान्त-
 माह । तन्निर्धारणेत्यादिना । अत्रेदमाकृतं । भक्तिमार्गे हि
 मर्यादापुष्टिभेदेनास्ति द्वैविध्यं । तत्र मर्यादायां पुष्टौ चैतादृशस्य
 न कर्मकरणं सम्भवति । अतएव तैत्तिरीयकोपनिषत्सु पश्यते ।
 आनन्दं ब्रह्मणो विद्वान्न विभेति कुतश्चेति । एतं ह वावा न
 तपति किमहं साधु नाकरवं किमहं प्रापमकरवमितीति ।
 श्रूयते चोभयविधानामपि कर्मकरणं अम्बरीषोऽवपाण्डवादीनां ।
 एवं सत्युभयविधानां मध्ये मम कर्मकरणे प्रभोरिच्छास्तीति यो
 निर्धारयति स करोति य एतद्विपरीतं§ स न करोति यथा शुक-
 जडादिः । एतन्निर्धारश्च भगवदधीनोऽतो भक्तेश्वपि तन्निर्धार-
 णानियमोऽतः कर्म कर्त्तव्यमेवातन्निर्धारणत्वाधुनिकानां । एवं
 सतीच्छाज्ञानवता तत्सन्देहवता च कर्म कर्त्तव्यमिति सिद्धं ।
 तत्रोभयोः फलं वदन्नादावायस्याह । तद्दृष्टेः । तस्या भगवदि-
 च्छाया दृष्टिर्ज्ञानं यस्य स तथा तस्य जीवकृतकर्मफलात् पृथग्-
 भिन्नमीश्वरकृतकर्मणो यत् फलं वेदमर्यादारक्षा लोकसंग्रहश्च
 तत् फलमित्यर्थः । हि शब्देन

सक्ताः कर्मण्यविदांसो यथा कुर्वन्ति भारत ।

कुर्याद्विदांस्तथासक्तश्चिकीर्षुर्लोकसंग्रहं ॥

इति भगवद्वाक्यरूपोपपत्तिः सूचिता । द्वितीयस्य मध्यमा-

* करणप्रयोजकमिति खं ।

+ पूर्वपक्ष इति खं ।

‡ एतं ह वा इति खं ।

§ य तद्विपरीतं इति खं ।

धिकारात् कालसङ्गादिजनितचित्तमालिन्येन भगवत्सान्निध्ये
प्रतिबन्धः स्यात् तन्निवृत्तिस्तत्कृतकर्मणः फलमित्यर्थः । अथवा
पूर्वसूत्राभ्यां भगवद्धर्मकृतेरावश्यकत्वमुक्तं । सर्वात्मभाववती
न ज्ञानं न च वैराग्यं प्रायः श्रेयो भवेद्दिहेति भगवद्वचनाद्विधे-
याभावादसम्भवाच्च कर्मज्ञानयोर्विहितभक्तेश्च करणं न सम्भव-
तीति तस्य किं फलमित्याकाङ्क्षापूरणाय तदनुवदति । तन्नि-
र्द्धारणेत्यादिना । तस्मिन् धर्मिण्येव न तु धर्मेष्वपि दृष्टिर्यस्य
स तथा । दृष्टिपदेन ज्ञानमात्रमुच्यते । तेनान्यविषयकदर्शनश्रव-
णादिज्ञानाभाव उक्तो भवति । एतादृशस्य प्रभुसङ्गममात्रमपे-
क्षितं । तत्र भगवदुक्तस्वसङ्गमावधिकस्य भक्तस्य सङ्गमसमय-
निर्द्धारो भवति । अतादृशस्य तस्य स नेति तन्निर्द्धारणानियमः* ।
एतेन फलप्राप्तेः प्रागवस्थोक्ता भवति । फलस्वरूपमाह पृथक्
फलमिति । अस्यानिर्वचनीयत्वाद्नुभवैकवेद्यत्वान्मोक्षान्तं यत्
फलं शास्त्रे उक्तं तस्माद्भिन्नमित्युक्तं । अन्यत्र हि धर्माणां
साधनत्वं । यत्र फलमेव साधनं तत्फलस्यानिर्वाच्यता युक्तै-
वेति हि शब्देनाह । ज्ञानमोक्षादिना तद्भावाप्रतिबन्धश्च फल-
मित्यर्थः । प्रासङ्गिकमेतत् सूत्रं ।

प्रदानवदेव तदुक्तं† ॥ ४३ ॥

अथेदं विचार्यते । सर्वात्मभावो विहितकर्मज्ञानभक्तिसाध्यो
न वेति । तत्र पुराणे तस्मात् त्वसुद्वोत्सृज्येत्युपक्रम्य ‡

• तन्निर्द्धारणानिर्णयः इति ख ।

† एवञ्चीति ख ।

‡ तस्मात्त्वमुद्वेत्युपक्रम्येति ख ।

मामेकमेव शरणमात्मानं सर्वदेहिनां ।

याहि सर्वात्मभावेन यास्यसे ह्यकुतोभयं ॥

इति वाक्ये मुक्त्यात्मकाकुतोभयसाधनरूपशरणगमने प्रकारत्वेन सर्वात्मभावस्य कथनेन स्वप्रयत्नसाध्यत्वं गम्यतेऽतः साधनसाध्य इति पूर्वं पक्षः । तत्र सिद्धान्तं वक्तुं तदुपदेशस्वरूपमाह । प्रदानवदिति । यद्ययं साधनोपदेशः स्यात् स्यात्तदा साधनत्वेन* सर्वात्मभावेन शरणप्राप्तेः स्वकृतिसाध्यत्वं नत्वेवं । किन्तु तदुक्तं भगवदुक्तं प्रदानवत् । प्रकृतं दानं प्रदानमिति यावतां । तद्वदेवेत्यर्थः । वरेण हि स्वकृत्यसाध्यमपि सिद्धतीति तथा शत्रुसंसारभयादिनापि शरणमिर्भवति । तत्र न तस्याः पुरुषार्थत्वं किन्तु तन्निवृत्तेरेव । प्रकृतेऽपि सर्वात्मभावे स्वरूपप्राप्तिविलम्बासहिष्णुत्वेनात्याक्तौ स्वरूपातिरिक्तास्फूर्त्या तद्भावस्वाभावेन गुणगानादिसाधनेषु कृतेष्वप्यप्राप्ती स्वाशक्यत्वं ज्ञात्वा प्रभुमेव शरणं गच्छत्येऽतच्च न स्वकृतिसाध्यमिति सुष्ठूक्तं प्रदानवदिति । भक्त्येष्पितोऽर्थो हि वरो भवति । सर्वात्मभावस्यानुभवेकवेद्यत्वेन पूर्वमज्ञानेनेष्पितत्वासम्भवेऽपि स्वत एव कृपया दानमिति वदित्युक्तं । अथवा सर्वात्मभावेन मां याहीति सम्बन्धः । यद्वा प्रदानवदित्यस्य पूर्ववदेव व्याकृतिः । तत्र साधनासाध्यत्वे प्रमाणमाह । तदुक्तमिति । नायमात्मा प्रयत्नेन लभ्यी न मेधया न बहुना श्रुतेन । यमेवैष वृणुते तेन

* साध्यत्वेनेति ख' ।

† वरदानमिति यावदिति ख' ।

‡ शत्रुसंहारिति ख' ।

§ गच्छामैतच्च इति ख' ।

लभ्य इति श्रुत्या वरणातिरिक्तसाधनाप्राप्यत्वमुच्यत इति
तत्तथैवेत्यर्थः । भगवदुक्ताकुतोभयपदस्य न मुक्तिरर्थः किन्तु
यतो वाच इत्यादिनाऽऽनन्दस्य स्वरूपमुक्ताऽऽनन्दं ब्रह्मणो
विद्वान्न विभेति कुतश्चेति श्रुत्युक्तं यत् पूर्वोत्तरसात्मकपुरुषो-
त्तनभजनानन्दानुभवोत्तरकालीनमकुतोभयं तदर्थः ।

लिङ्गभूयस्त्वात् तद्वि वलीयस्तदपि ॥ ४४ ॥

ननु प्रतिबन्धककालादृष्टादिसद्भावेऽपि वरणकार्यं स्यादुत
तन्निवृत्ताविति संशये प्रतिबन्धकाभावस्य सर्वत्र हेतुत्वात्
तन्निवृत्तावेव तथेति पूर्वपक्षे सिद्धान्तमाह । लिङ्गेत्यादिना ।
सामोपनिषत्सु नवमे प्रपाठके सनत्कुमारनारदसंवादे प्रथ-
मतएव मुख्या ब्रह्मविद्योपदेशार्हा न भवतीति ज्ञात्वा सनत्-
कुमारो नारदाधिकारञ्च ज्ञातुं यद्वैद्य तेन मोपसीदेत्युक्तो
नारदः स्वविदितामृग्वेदादिसर्पदेवजनविद्यां तमुक्त्वा सोऽहं
भगवो मन्त्रविदेवास्मीति स्वाधिकारमुक्त्वाह नात्मविच्छ्रुतः
ह्येव मे भगवद्दृशेभ्यस्तरति शोकमात्मविदिति सोऽहं भगवः
शोचामि तं मा भगवान् शोकस्य पारन्तारयत्विति नारदेनोक्तः
सनत्कुमारः पूर्वस्मात् पूर्वस्मात् भूयोवदेति पृष्टः । भूयःपद-
माधिक्यार्थकं । नामवाङ्मनःसंकल्पचिन्तध्यानविज्ञानवलान्नाप-
स्तेजसाकाशस्मराऽशाप्राणान् ब्रह्मत्वेनोपासनाविषयत्वेनोक्त्वा

* भगवदुक्तात् कुत इति ख' ।

† भगवत इति ख' ।

‡ वाङ्मनसङ्गल्प इति ख' ।

§ आकाशस्मराकाशस्मरामाणान इति ख' ।

प्राणोपासकस्यातिवादित्वं सत्यवादित्वेनोक्त्वा जिज्ञासितव्य-
 त्वेन* सत्यविज्ञानमतिश्रद्धानिष्ठाकृतिसुखानि पूर्वपूर्वकारण-
 त्वेनोत्तरोत्तराण्युक्त्वा सुखस्वरूपाजिज्ञासायामाह यो वै
 भूमा तत्सुखमिति । भूम्नः स्वरूपजिज्ञासायामाह यत्र नान्यत्
 पश्यति नान्यच्छृणोति नान्यद्विजानाति स भूमेति । एतेन सर्वा-
 त्मभावस्वरूपमेवोक्तं भवति । तत्र विरहभावेऽतिविगाहभावेन
 सर्वत्र† तदेव स्फुरतीति स एवाधस्तादित्यादिनोक्त्वा कदाचित्
 स्वस्मिन्नेव भगवत्वस्फूर्तिरपि भवतीत्यथाहङ्कारादेश इत्यादिना
 तामुक्त्वा एतेषां व्यभिचारिभावत्वेनानियतत्वं ज्ञापयितुं पुनः
 सर्वत्र भगवत्स्फूर्तिमाह अथात आत्मादेश इत्यादिना । ततः
 संयोगभावे सति पूर्वभावेन सर्वात्ममहिम्ना स्वप्राणादिसर्व-
 तिरोधानेनाग्रिमलीलानुपयोगित्वं न शङ्कनीयं यतो भगवत
 एव सर्वसम्पत्तिरित्याशयेन तस्य हवा एतस्मैवं पश्यत इत्युप-
 क्रम्यात्मन एवेदं‡ सर्वमित्युक्तवान् । ततः श्लोकस्तद्भावस्वरूप-
 मुक्त्वात्स्य मूलकारणमाहाहारः शृङ्गावित्यादिना । प्राण-
 पोषको ह्याहारस्तस्य सदीषत्वे तु न किञ्चित्तिष्ठति । एवं सति
 भगवदतिरिक्तस्य§ स्वतो निर्दीषत्वाभावाद्भगवानेव चेत् प्राण-
 पोषको भवेत् तदा सर्वं सम्पद्यते स च सर्वात्मभावे सत्येव
 भवति स च तथा तेन प्रकारेणेत्यर्थः¶ तदहरणं विना न भवति ।

* विजिज्ञासितव्यत्वेनेति ख' ।

† सुखरूप इति ख' ।

‡ आहारशृङ्गावित्यादिना इति ख' ।

§ एवं सति अतिरिक्तस्येति ख' ।

¶ स च तथा तेन प्रकारेणेत्येतीति ख पुस्तके नास्ति ।

तच्चोक्तकार्यानुमेयमिति वरणलिङ्गं सर्वात्मभावस्तस्यैव भूयस्त्वात्
सर्वतोऽधिकत्वात् तत् वरणमेव सर्वतः कालादेर्बलीय इत्यर्थः ।
यलिङ्गमेव सर्वतोऽधिकं तस्य तथात्वे किं वाच्यमिति कैमु-
तिकन्यायोऽपि सूचितः । ज्ञानमार्गीयज्ञानेन प्रतिबन्धशङ्काया-
माह तदपीति । उक्तमिति शेषः । अन्तरा भूतग्रामवत् स्वात्मन
इति सूत्रेण तच्चोपपादितमस्माभिः ।

पूर्वविकल्पः प्रकरणात् स्यात् क्रिया
मानसवत् ॥ ४५ ॥

अत्राह । नात्र वरणलिङ्गभूयस्त्वं निरूप्यते किन्त्वा-
त्मज्ञानप्रकारविशेषएव । तथाहि । पूर्वप्रपाठके आत्मना सहा-
भेदः सर्वस्य निरूपितः श्वेतकेतूपाख्यानेन । अग्निमे च सोऽहं
भगवो मन्त्रविदेवास्मि नात्मविदित्यादिना नारदस्यात्मजिज्ञा-
सैवोक्ता । एवं सति उत्तरमपि तद्विषयकमेव भवितुमर्हत्यत
आत्मप्रकरणत्वादुभयोः प्रपाठकयोः पूर्वस्मिन् यदभेद उक्तस्तस्यैव
स्वरूपमात्मन एवेदं सर्वमित्यन्तेनोक्तमिति पूर्वोक्तप्रकारा-
दन्तेन प्रकारेणात्माभेद* एव सर्वस्योक्त इति । तदेवाह । पूर्वस्य
पूर्वप्रपाठकोक्तात्माभेदज्ञानस्य विकल्पः प्रकारभेद एवाग्रेऽपि
निरूप्यते । तत्रोपपत्तिमाह प्रकरणादिति । एतत्तूपपादितं ।
अत्र सिद्धान्त† सम्मतमेव दृष्टान्तमाह । तद्ब्रह्मदयसंवादार्थं क्रिया
मानसवदिति । यथा पूजनप्रकरणे बाह्यं तत्क्रियारूपमुच्यत

* पूर्वोक्तप्रकारेणात्माभेद इति ख' ।

† सिद्धान्तिसम्मतमेवेति ख' ।

आन्तरन्तु मनोव्यापाररूपमुच्यते । न ह्येतावतान्यतरस्य तद्-
भिन्नत्वं वक्तुं शक्यं प्रकरणाभेदात्* तथेहापीत्यर्थः ।

अतिदेशाच्च ॥ ४६ ॥

नामरूपात्मकं हि जगत् तत्पूर्वम्† सर्वशब्देनानूद्य तस्मिन्
ब्रह्माभेदी निरूपितोऽग्रेत्वृगादि‡ विद्या अनूद्य नामात्मकब्रह्मत्वं
तत्रादिश्यते§ नामैवैतन्नामोपास्त्रेति । इतोऽपि हेतोर्ज्ञानप्रकार-
भेदएवाग्रे निरूप्यत इत्यर्थः ।

विद्यैव तु निर्द्धारणात् ॥ ४७ ॥

तु शब्दः पूर्वपक्षं व्यावर्त्तयति । यदुक्तं सनत्कुमारनारदसंवादे
आत्मज्ञानप्रकारविशेषएव निरूप्यत इति तत्र किन्तु विद्यैव
निरूप्यत इति । अत्रेदमाकृतं । नायमात्मेति श्रुतिरितरसाधन-
निषेधपूर्वकं वरणस्य साधनत्वमुक्त्वा वृत्तलभ्यत्वे हेतुत्वं वदन्वरण-
विषयमप्याह तस्यैष आत्मा वृणुते तनुं स्वामिति । तस्य वृत्त-
स्यात्मन एष भगवानात्माऽतएव तत्तनूरूपः स जीवात्मा । तद्वर-
णस्यावश्यकत्वज्ञापनाय स्वामिति । सर्वम् हि स्वकीयान्तनु-
मात्मीयत्वेनात्मत्वेन च वृणुते ¶ तद्विशिष्टएव भोगान् भुङ्क्ते ।
एतएव तैत्तिरीयकोपनिषत्स्वपि ब्रह्मविदाप्नोति परमिति
सामान्यतो ब्रह्मविदः परब्रह्मप्राप्तिमुक्त्वाऽयिमर्चा विशेषतो वदन्

* प्रकरणभेदादिति खं ।

† तत्पूर्वकमिति खं ।

‡ अग्रे तन् ऋगादिविद्या इति खं ।

§ अतिदिश्यते इति खं ।

¶ आत्मीयत्वेन च वृणुते इति खं ।

सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मेति परब्रह्मस्वरूपमुक्त्वा यो वेद निहितं
गुहायां परमे व्योमन् । सोऽश्रुते सर्वान् कामान् सह
ब्रह्मणा विपश्चितेत्युक्तं । एतद्यथातथानन्दमयाधिकरणे प्रपञ्चित-
मस्माभिः ।

किञ्च । पुरुषोत्तमलाभहेतुभूतं तु भक्तिमार्गं यद्वरणं
स्त्रीयत्वेनाङ्गीकाररूपन्तदेव न त्वन्यादृशमपीति ज्ञापनायाग्रे
वदति नायमात्मा बलहीनेन लभ्य इति । बलकार्यं हि प्रभु-
वशीकरणं तच्चाहं भक्तपराधीनः । वशे कुर्वन्ति मां भक्त्या
इत्यादिवाक्यैर्भक्त्यैवेति बलशब्देन भक्तिरुच्यते । अन्यथा पूर्व-
वाक्यएवेतरनिषेधस्य कृतत्वात् पुनर्बलाभावनिषेधं* न कुर्व्यात् ।
वरणमात्रस्य हेतुत्वमुक्त्वा बलस्य तथात्वं† न वदेत् । एतादृशस्य
हृदि भगवत्प्राकृत्यं भवतीत्याह । एतैरुपायैर्यतते यस्तु विद्वांस्त-
स्यैष आत्मा विशते ब्रह्मधामेति । अस्यार्थस्त्वेष आत्मात्मनोऽप्यात्म-
पुरुषोत्तमो ब्रह्म अक्षरब्रह्मात्मकं धाम विशत इति । धामपदं
पुरुषोत्तमस्याक्षरं‡ ब्रह्मसहजं स्थानमिति ज्ञापनार्थमुक्तमन्यथा
न वदेत् । तेन तद्भूदये स्वस्थानमाविर्भावयित्वा स्वयं तत्र
प्रकटीभवतीति ज्ञाप्यते§ । प्रकृते श्वेतकेतूपाख्याने परोक्षवादेन
ब्रह्माभेदबोधनेन पुरुषोत्तमाधिष्ठानत्वयोग्यता ज्ञाप्यते । अग्रे तु
न ह्येतावतैवाधिष्ठानात्मकाक्षराविर्भावो भवति पुरुषोत्तमस्य
वा । तथा सति ज्ञानिनां सर्वेषां परप्राप्तिः स्यान्नत्वेवं । भक्त्याह-

* निषेधनमिति खं ।

† तथात्वं च इति खं ।

‡ धामपदं पुरुषोत्तमस्याक्षरमिति खं पुस्तके नास्ति ।

§ ज्ञायते इति खं ।

मेकया ग्राह्य इत्यादिवाक्यैः किन्तु भगवदनुग्रहेण भक्तसङ्गेन च भक्तौ सत्यामिति ज्ञापनाय भक्तएव तद्बोधधधिकारीत्यपि ज्ञापयितुं भक्तस्य नारदस्य भगवदावेशयुक्तस्य सनत्कुमारस्य च सम्वाद् उक्तः । तत्रात्मशब्देन पुरुषोत्तम उच्यते । भक्तिमार्गं* निरूपधिस्रेहविषयः स एव यतः । स तु सर्वात्मभावैकसमधिगम्य इति सर्वात्मभावएव विद्याशब्देनोच्यते । परमकाष्ठापन्नं यदसु तदेव हि वेदान्तेषु मुख्यत्वेन प्रतिपाद्यमक्षरब्रह्मादिकं तु तद्विभूतिरूपत्वेन तदुपयोगित्वेन मध्यमाधिकारिफलत्वेन च प्रतिपाद्यते । तेन तत्र विद्याशब्दप्रयोग औपचारिकः† सर्वात्मभावएव मुख्यः युक्तश्चेत्तदक्षरविषयिण्या‡ विद्यायाः सकाशात् तत उत्तमविषयिण्यास्तस्या उत्तमत्वं । एवं सति पूर्वप्रपाठकस्याक्षरप्रकरणत्वादुत्तरस्य पुरुषोत्तमप्रकरणत्वात् तद्वैत्वसिद्धिः§-श्चात् उक्तन्यायेन विद्यैवाग्रिमप्रपाठके निरूप्यते नतु¶ पूर्वाक्तात्मज्ञानप्रकारविशेषः । अत्र हेतुमाह निर्द्धारणादिति । सुखत्वेव॥ विजिज्ञासितव्यमित्युक्त्वा सुखस्वरूपमाह यो वै भूमा तत्सुखं नाल्पे सुखमस्ति भूमैव सुखं भूमात्वेव विजिज्ञासितव्य इति । अक्षरपर्यन्तं गणितानन्दत्वात् पुरुषोत्तमस्यैवानन्दमयत्वेन **

* भक्तिमार्गं तु इति खं ।

† प्रयोगः सौपचारिक इति खं ।

‡ क्षरविषयिण्या इति खं ।

§ तद्वैत्वसिद्धिः इति खं ।

¶ नापूर्वाक्त इति खं ।

॥ सुखत्वेव इति क्वचित् दृश्यते ।

** आनन्दसमत्वं न इति खं ।

निरवधिसुखात्मकत्वात् स एव भूमा तस्यैव विजिज्ञासितव्यत्वेन
निर्झारणादित्यर्थः । भूमी लक्षणमय उच्यते यत्र नान्यत्पश्य-
तीत्यादिना । यस्मिन् ज्ञाते सति नान्यत् पश्यतीत्यर्थः । तथा
सति सर्वात्मभाववतः प्रभुदर्शने सत्यपि लीलोपयोगिवस्तु-
दर्शनादिकमनुपपन्नमिति शङ्का तु तस्य हवा एतस्यैवं पश्यत
एवं मन्वानस्यैवं विजानत आत्मनः प्राणा इत्यादिना निरस्ता
वैदितव्या । तैः सह लीलां चिकीर्षतः प्रभुत एव सर्वं सम्प-
द्यते नतु भक्तसामर्थ्येनेति भावेन तदुक्तेः ।

दर्शनाच्च ॥ ४८ ॥

दृश्यते च सर्वात्मभाववतां भक्तानां ब्रजसीमन्तिनीप्रभृतीनां
पूर्वमितरविसृतिर्भगवत्स्पर्शादिनाग्रे सर्वसामर्थ्यमिति व्यासः
स्वानुभवं प्रमाणत्वेनाह । उक्तञ्च श्रीभागवते ताभिरेव ।

चित्तं सुखेन भवतापहृतं गृहेषु

यन्निर्विशत्युत करावपि गृह्य कृत्ये ।

पादौ पदं न चलतस्तुवेत्यादिना ।

तेन ज्ञानशक्तिस्त्रियाशक्तिरिरोधानमुक्तं भवति । अग्रे तदा-
विर्भावादिकं स्फुटमेव ।

ननु सनत्कुमारनारदसंवादात्मकं मां तमेकं * वाक्यं ।
तत्रोपक्रमे मन्त्रविदेवास्मि नात्मवित् श्रुतश्चेव मे † भगवद्दृशि-
ग्रहणरति शोकात्मात्मविदिति सोऽहं भगवः शोचामीत्यादिना
स्वात्मज्ञानस्यैवोपक्रमादुपसंहारोऽपि तमादायैवोचितः अग्रे

* संवादात्मकमेकं वाक्यं इति खं ।

† श्रुतः श्रेवं मे इति खं ।

चेदात्मपदानामीश्वरपरत्वं स्याद्वाक्यभेद उपक्रमविरोधश्च स्यात्
तस्माद्वाक्यानुरोधात् पूर्वज्ञानप्रकारविशेषएवायमिति मन्तव्य-
मित्यत उत्तरं पठति ।

श्रुत्यादिवलीयस्त्वाच्च न बाधः* ॥ ४९ ॥

नैवं वाक्यानुरोधाद्वरणज+सर्वात्मभावलिङ्गभृद्यस्त्वं बाधि-
तव्यं वाक्यापेक्षया श्रुतिलिङ्गयोर्बलीयस्त्वात् । एतद्बलीयस्त्वन्तु
श्रुतिलिङ्गवाक्यप्रकरणस्थानसमाख्यानां समवाये परदौर्बल्य-
मिति जैमिनीयसूत्रे सिद्धं । प्रकृत इतरसाधननिषेधपूर्वकं
यमेवैष वृणुते तेन लभ्यस्तस्यैष आत्मा वृणुते तनुं स्वामिति
श्रुतिर्वरणमात्रलभ्यत्वमाह । एतदग्रे च नायमात्मा बलहीनेन
लभ्य इत्युपक्रम्यैतैरुपायैर्यतते यस्तु विद्वांस्तस्यैष आत्मा विशते
ब्रह्मधामेति श्रुतिः पश्यते । एतच्च विद्यैव तु निर्धारणादित्यत्र
निरूपितं ।

अपरञ्च । नात्मवित्तरति शोकमात्मविदिति नारदवाक्यानु-
वादयोरात्मपदमुत्तमप्रश्नात्मकत्वेन लिङ्गेन पुरुषोत्तमपरमिति
ज्ञायते स हि सर्वेभ्य उत्तमोऽतो ब्रह्मेत्युपास्यत्वेन सनत्कुमा-
रोक्तं प्रतिरूपं ततस्ततो भूयोऽस्तीत्यपृच्छत् । अन्ते सर्वाधिक-
त्वेन सुखात्मकत्वेन भूमानं श्रुत्वा तथा नापृच्छत् किन्तु तत्रा-
प्यर्थमत्यार्त्तो कस्मिन् प्रतिष्ठित इत्यपृच्छत् । तदा सर्वा-

* न बाधा इति वा पाठः ।

+ वरणेनेति खं ।

‡ पारदौर्बल्यमिति वा पाठः ।

§ सनत्कुमारोक्तप्रतिरूपमिति क्वचित् दृश्यते ।

अभाववत्त्वेव प्रतिष्ठित इत्याशयेन सर्वात्मभावलिङ्गात्मकं भावं स एवाधस्तादित्यादिनीक्तवान् । नत्वेतया श्रुत्या न सर्वात्मभावलिङ्गात्मको भाव उच्यते किन्तु व्यापकत्वेन सर्वरूपत्वेन स्वभिन्नाधिकरणाभावादन्यत्राप्रतिष्ठितत्वमेवोच्यत इत्यत उत्तरं पठति ।

अनुबन्धादिभ्यः प्रज्ञान्तरपृथक्त्वत् दृष्टञ्च तदुक्तं ॥ ५० ॥

भूमस्वरूपं श्रुत्वा स भगवः कस्मिन् प्रतिष्ठित इति प्रश्ने स्व महिम्नीत्युत्तरं । तदर्थस्तु स्वीयत्वेन वृते भक्ते यो महिमरूपः सर्वात्मभावस्तस्मिन्निति । स्वरूपाल्लके महिम्नीति वा । भगवदात्मकत्वात् सर्वात्मभावस्य । तदितरस्य साक्षात् पुरुषोत्तमाप्रापकत्वात् अस्यैव तत्प्रापकत्वात् परमकाष्ठापन्नमहित्वरूपोऽयमेव भाव इति महिमशब्देनोच्यते । स तु विप्रयोगभावोदये सत्येव सम्यक्ज्ञातो भवति व्यभिचारिभावैः ते त्वनियतस्वभावा इति ज्ञापयितुं त्रिविधाः स एवाधस्तादित्यादिनात्मैवेदुःसर्वमित्यन्तेन निरूप्य भूमप्रतिष्ठाधिकरणप्रश्ने यदुत्तरितं* स्वे महिम्नीति तमेवानुबध्नाति स वा एष इत्यनेन । तच्छब्दस्य पूर्वपरामर्शित्वात् । एवं सति त्वदुक्तमन्यत्राप्रतिष्ठितत्वञ्चेदिह प्रतिपाद्यं स्यात्तदीक्षरीत्यानुबन्धं न कुर्यादहङ्कारादेशादिकञ्च न कुर्यादुक्तप्रश्नोत्तरं स्वान्यवस्त्वभावान्न क्वापीत्वेव वदेत्तस्मादस्मदुक्तएव मार्गोऽनुसर्त्तव्यः । आदिपदात् त्रिविधा ये भावा उक्तास्तेषामपि स्वरूपमेवं पश्यन्नेवं मन्वान एवं विजान-

न्निति क्रमेण यन्निरूपितं तदुच्यते । पूर्वं ह्यतिविगाढभावेन तदितरास्फूर्त्या तमेव सर्वत्र पश्यति । एतदेवोक्तमेवं पश्यन्नित्यनेन । ततः किञ्चिद्वाह्यानुसन्धानेऽहङ्कारादेशो भवति सत्वहमेव सर्वतः स्वकृतिसामर्थ्येन तं प्रकटीकरिष्य इति मनुते करोति च तथा । अतएवान्वेषणगुणगाने कृते ताभिः एतदेवोक्तमेवं मन्वान इत्यनेन । ततो निरूपधिस्त्रेहविषयः पुरुषोत्तम आत्मशब्देनोच्यत इति तदादेशो भवति । तदा पूर्वकृतस्वसाधनवैफल्यज्ञानेनातिदैन्ययुक्तसहजस्त्रेहजविविधभाववान् भवति तदेतदुक्तमेवं विजानन्नित्यनेन अतएवोपसर्ग उक्तः । ततोऽतिदैन्येनाविर्भावे * सति या अवस्थास्ता निरूपिता आत्मरतिरित्यादिना । अत्रात्मशब्दाः पुरुषोत्तमवाचका ज्ञेयाः । अन्यथौपचारिकत्वं स्यात् । मुख्ये सम्भवति तस्यायुक्तत्वात् ।

ननु सर्वात्मभावस्यापि मुक्तौ पर्यवसानमुत नेति संशयनिरासाय दृष्टान्तमाह । प्रज्ञान्तरपृथक्त्ववदिति । मुमुक्षुभक्तस्य स्वेष्टदाहत्वेन भगवद्दिषयिणी या प्रज्ञा सा सर्वात्मभाववद्भक्तप्रज्ञातः प्रज्ञान्तरमित्युच्यते तच्च कर्मज्ञानात्तदितरभक्तप्रज्ञाभ्यः पार्थक्येन तदिष्टमेव साधयति यथा † तथा सर्वात्मभाववतो भक्तस्य यत्प्रकारिका भगवद्दिषयिणी प्रज्ञा तमेव प्रकारं स भावः साधयति नान्यमिति न मुक्तौ पर्यवसानमित्यर्थः । अत्र व्यासः खानुभवं प्रमाणत्वेनाह । दृष्टस्येति । उक्तभाववतो भक्तस्य प्रभुस्वरूपदर्शनाद्यतिरिक्तफलाभावोऽस्माभिरेव दृष्ट इत्यर्थः ।

* अतिदैन्याविर्भावे इति ख' ।

† कर्मज्ञानमिति ख' ।

‡ यथा इति ख' पुस्तके नास्ति ।

एतादृशा अनेके दृशा इति नैकस्य नाम गृहीतं । अत्र शब्द-
मपि प्रमाणमाह । तदुक्तमिति । भगवतेति शेषः । श्रीभाग-
वते दुर्वाससं हप्रत्य भक्तपराधीन इत्युपक्रम्य वशि कुर्वन्ति
मां भक्त्या सत्स्त्रियः सत्पतिं यथेति । योहि यद्वशीकृतः स
तदिच्छानुरूपमेव करोत्यतो न सायुज्यादिदानं किन्तु भज-
नानन्ददानमेव । तेषां मुक्त्यनिच्छा तु

मत्सेवया प्रतीतञ्च सालोक्यादिचतुष्टयं
नेच्छन्ति सेवया पूर्णाः कुतो न्यत्कालविभूतं ।
स्वर्गापवर्गनरकेष्वपि तुल्यार्थदर्शिनः
सालोक्यसार्ष्टिसामीप्यसारूप्यैकत्वमप्युत
दीयमानं न गृह्णन्ति विना मत्सेवनं जनाः ।

इत्यादि वाक्यसहस्रैर्निर्णीयते ।

न सामान्यादप्युपलब्धेर्मुत्युवन्न हि
लोकापत्तिः ॥ ५१ ॥

ननु नान्यत् पश्यतीत्यारभ्य सर्वस्य प्रपाठकस्य सर्वात्मभाव-
निरूपकत्वोक्तिरनुपपन्ना अत एवात्मपदानां पुरुषोत्तमपरत्वो-
क्तिश्च । यतस्तस्य सुक्तावपि कामाभावः प्रतिपाद्यतेऽत्र तु तस्य
सर्वेषु कामचारो भवतीति श्रुतिः पश्यते । एवं सति न तन्निरू-
पणमत्रेति वा वाच्यं* तद्भाववतोऽप्यन्यकामवत्त्वमिति वा । द्विती-
यस्योक्तप्रमाणपराहतत्वेनाद्यप्यत्र एवाश्रयणीय इति पूर्वपक्षं निर-
स्यति । नेति । तत्र हेतुमाह सामान्यादप्युपलब्धेरिति । तत्-
समानधर्मयोगादपि तत्रयोगः श्रुतावुपलभ्यतेऽनेकशोयतः प्रक-

* अनेति वाच्यं इति खं ।

तेऽपि विविधानां लोकानां विविधसुखप्रधानत्वाद्भगवत्सम्बन्धिषु सर्वेषु सुरेषु कामचारो भवतीति श्रुतेरर्थोज्ञेयः । ननु यथा-
श्रुतएवार्थोऽस्तु तत्राह नहि लोकापत्तिरिति । सर्वात्मवत इति*
प्रकरणात् नान्यत्पश्यतीत्यादिधर्मविशिष्टस्यात्मनः प्राणादि-
सर्व्ववती लोकसम्बन्धो युक्तिसहोऽपि नेति ज्ञापनाय हि शब्दः ।
किञ्च । एतदग्रे न पश्ये मृत्युं पश्यतीति श्रुत्या यथा मृत्यु-
निषेधः क्रियते तथात्मन एवेदं सर्व्वमिति श्रुत्यैवकारेणात्माति-
रिक्तव्यवच्छेदः क्रियत इति मृत्युवह्नौकोऽपि न सम्बद्धात इत्याह ।
मृत्युवदिति । तत्र रोगादीनामपि दर्शननिषेधे सत्यपि मृत्यो-
रेव यन्निदर्शनमुक्तं तेन भक्तानां लोकान्तरसम्बन्धस्तत्तुल्य इति
ज्ञायतेऽतएव नीतदुःखमिति दुःखसामान्यनिषेधोऽग्रे कृतः ।

परेण च शब्दस्य ताद्विध्यं भूयस्त्वात्

त्वनुबन्धः ॥ ५२ ॥

अत्र हेत्वन्तरमाहात्मिन्नेव श्लोके सर्व्वमाप्नोति सर्व्वंश इति
परेण पदेन शब्दस्य श्रुतिवाक्यस्य आत्मन एवेदं सर्व्वमिति
यत् पूर्व्वं† श्रुतिवाक्यं तद्विधत्तेव प्रतीयत इति न लोकसम्बन्धो
वक्तुं शक्य इत्यर्थः । नन्वात्मन एवेदं सर्व्वमिति वाक्येनैवैतदर्थ-
लाभे पुनस्तदुक्तिर्नीचितेति शङ्कायां तत्र हेतुमाह । तु शब्दः
शङ्कानिरासे । भूयस्त्वाद्धेतोः उक्तोऽर्थे हेतूनां बाहुल्ये तत्तद्दार्ढ्यं
भवतीत्याशयेनोक्तार्थस्यैव श्लोकेनानुबन्धः कृत इत्यर्थः । अथवा
भूयः पदमाधिक्यार्थकं । तथाच स्वकृतसाधनसाधितफला-

* सर्वात्मभाववतः इति खं ।

† यत् पूर्व्वोक्तं इति खं ।

पेक्षया स्वयमुद्यम्य भगवता साधितफले निरवधिरुत्कर्ष इति
ज्ञापनाय पुनः श्लोकेन तथेत्यर्थः ।

एक आत्मनः शरीरे भावात् ॥ ५३ ॥

उक्तेऽर्थे श्रुत्यन्तरसम्पत्तिमप्याह । एके शाखिनस्तैत्तिरीयाः
शरीरे भक्तशरीरहृदयाकाशे इति यावत् । तत्रात्मनो भगवतो
भावादाविर्भावात् तेन सह सर्वकामोपभोगं वदन्तीं श्रुतिं
पठन्ति ।

सत्यं ज्ञानमनं ब्रह्म यो वेद
निहितं गुहायां परमे व्योमन् ।
सोऽश्रुते सर्वान् कामान्
सह ब्रह्मणा विपश्चितेति ।

अत्रोपक्रमे ब्रह्मविदाप्नोति परमिति श्रुतिरक्षरब्रह्मविदः
परब्रह्मप्राप्तिं सामान्यत उक्ता विशेषतः कथनार्थन्तर्देशाभ्युक्तेति
वाक्यं तद्ब्रह्मप्रतिपाद्यत्वेनाभिमुखीकृत्यैषा वक्ष्यमाणा ऋक्
अक्षरब्रह्मविद्विरुक्तेत्युक्ता तामुक्तवती सत्यं ज्ञानमिति । पर-
ब्रह्मस्वरूपमनुभवैकवेद्यं न शब्दादिभिर्वेद्यमिति ज्ञापनाय स्वयं
तत्तत्त्वप्रतिपादिकाप्यन्यमुखेनोक्तवती । अत्र ब्रह्मणा सह सर्व-
कामोपभोग उक्त इत्येतदेकवाक्यतायै सर्वेषु लोकेषु कामचारी
भवतीति श्रुतेरप्युक्तएवार्थो मन्तव्यः ।

व्यतिरेकस्तद्भावाभावित्वान्न त्वपलब्धिवत् ॥ ५४ ॥

ननु ब्रह्मविदाप्नोति परमिति श्रुत्याऽक्षरब्रह्मविदः परब्रह्म-
प्राप्तिरुच्यते । तत्रेतरसाधनसापेक्षं ब्रह्मज्ञानं परं प्रापयत्युत

* भक्तशरीरे हृदयाकाशे इति पाठान्तरं ।

+ ब्रह्म यो वेद निहित परमिति श्रुतेरिति खं ।

तन्निरपेक्षमिति भवति संशयः । अत्र श्रुतौ तन्मात्रोक्तेरितर-
निरपेक्षमेव तत् तथेति पूर्वः पक्षः । सिद्धान्तस्त्वेवं सति ज्ञान-
मार्गीयाणामपि परप्राप्तिः स्यात् । सा त्वनेकप्रमाणबाधितेति
पूर्वमवोचाम ।

किञ्च । ज्ञानशेषभूतब्रह्मापेक्षया फलात्मकस्य परस्य मुख्य-
त्वात् तदेषाभ्युक्तेति श्रुतिस्तदेव प्रतिपाद्यत्वेनाभिसुखीकृत्य
च्छगुक्तेत्याह । तेन तत्र ब्रह्मपदे पुरुषोत्तमपरे ज्ञायते ।
तथा च गुहायां यद्याविभूतं* परमं व्योम पुरुषोत्तमगृह्यात्मक-
मक्षरात्मकं व्यापि वैकुण्ठं भवति तदा तत्र भगवानाविर्भव-
तीति तन्प्राप्तिर्भवतीत्युच्यते यो वेद निहितं गुहायां परमे
व्योमन्नित्यनेन † । तथाच ज्ञानिनां गुहासु परमव्योम्नोव्यति-
रेकएव । तत्र हेतुस्तद्भावाभावित्वादिति । यमेवैष वृणुत इति
श्रुतेर्वरणाभावे भगवद्भावस्यासम्भवात् ज्ञानिनां तथावरणा-
भावात् भगवद्विषयकी भावो न भावीति तथेत्यर्थः । ननु
ज्ञानविषयत्ववदाविर्भावोऽप्यस्तु । किञ्च । तदतिरिक्तमाविर्भाव-
मपि न पश्याम इत्याशङ्कयामाह न तूपलब्धिवदिति । उप-
लब्धिर्ज्ञानं तद्वद् गुहायामाविर्भावो न भवतीत्यर्थः । यस्मै
भक्ताय यत्कीलाविशिष्टं स्वस्वरूपमनुभावयिता प्रभुर्भवति तद्-
गुहायां तत्कीलाश्रयभूतमक्षरस्वरूपं वैकुण्ठलीकवदाविर्भावय-
तीति नोक्तशङ्कालेशोऽपि । यत्र पुरुषोत्तमस्य चाक्षुषत्वं तत्र
ततोऽधःकक्षस्य तस्य तथात्वे का शङ्का नाम । एतच्चोपपादितं
पूर्वं विद्वन्मण्डने च ।

* यद्याविभूतमिति खं ।

† इत्यन्तेनेति खं ।

ननु ज्ञानिज्ञानविषयभक्तगुहाविर्भूताचरयो र्भेदोऽस्ति न
वा । नाद्यो मानाभावादेकत्वेनैव सर्व्वत्रोक्तेः । न द्वितीयः ।
निरवयवस्य क्वचिन्नोकरूपत्वात्द्रूपत्वाभ्यामेकत्वानुपपत्तेरिति
चेत् । मैवं । लोकरूपत्वस्य पश्चाद्भाविक्त्वे हीयमनुपपत्तिर्नत्वेवं
किन्त्वचरस्वरूपमेव तथेति श्रुतिराह । अम्भस्यपारे भुवनस्य
मध्य इत्युपक्रम्य तदेव भृतं तदु भव्यमा इदन्तदचरे परमे
व्योमन् । एतदग्रे च यमन्तःसमुद्रे कवयोऽवयन्ति यदचरे परमे
प्रजा इत्यादिरूपा । स्मृतिरपि

परस्तस्मात्तु भावोऽन्यो व्यक्तोऽव्यक्तात् सनातनः ।

समः सर्व्वेषु भूतेषु नश्यत्सु न विनश्यति ॥

अव्यक्तोऽचर इत्युक्तस्तमाहुः परमाङ्गतिं ।

यं प्राप्य न निवर्त्तन्ते तद्धाम परमं मम ॥

इत्यादि तु गीतासु । श्रीभागवतेऽपि

दर्शयामास स्वं लोकं गोपानां तमसः परं ।

सत्यं ज्ञानमनन्तं यद्ब्रह्मज्योतिः सनातनं ॥

यद्धि पश्यन्ति मुनयो गुणापाये समाहिताः ।

इति दशमे । द्वितीये च । तस्मै स्वलोकं भगवान् समाहितः
सन्दर्शयामासेत्युपक्रम्य कालत्रिगुणमायादिसम्बन्ध*राहित्यमुक्त्वा
भगवत्पार्षदानुक्त्वा विमानप्रमदा उक्त्वा श्रीरूक्त्वा । तथाच
श्रुतिस्मृत्यैकवाक्यतायां तादृक्स्वरूपमेवाचरमिति निर्णयो
भवति । एवं सति सच्चिदानन्दत्वदेशकालापरिच्छेदस्वयंप्रका-

शत्वगुणातीतत्वादिधर्मवत्त्वेनैव ज्ञानिनामक्षरविज्ञानं भक्तानामेव पुरुषोत्तमाधिष्ठानत्वेन तथेति ज्ञेयं । मत्त्वानामशनिरिति श्लोकोक्तरीत्या पुरुषोत्तमस्यैव । प्रमुणा ये यथा विचारिताः सन्ति ते तथा* भवन्तीति तद्विचारएव सर्वेषामधिकाररूप इति कृतप्रयत्नापेक्षस्वित्यत्र निर्णीतां । अस्मिन्नर्थे कौमुतिकन्याय-कथनार्थं निदर्शनेनोत्तरं पठति ।

अङ्गावबद्धास्तु न शाखास्तु हि प्रतिवेदं ॥ ५५ ॥

यागे तत्तद्वृत्तिङ्घ्रियतकर्त्तव्यान्यन्वाधानादीन्यङ्गानि । तत्राव-
बद्धाः सर्व्वएवत्विजो यजमानेन । अवबन्धनं नामाध्वर्य्युं त्वा‡
वृणे होतारं त्वा वृण‡ उद्गातारं त्वा वृण‡ इत्यादि रूपं
वरणमेवान्यथा सर्व्वकर्मविदुषां तत्कृतिपटूनामेकत्राधिकारी
नान्यत्रेति नियमो न स्यात् । तस्य तस्य तथा वरणे तु यज-
मानेच्छैव हेतुः । ते च तदा न सर्वांसु शाखास्तु विहितान्य-
ङ्गानि कर्त्तुं सर्व्वे॥ शक्ताः किन्तु यजमानवरणनियमिता एव
तथा । तत्र हेतुमाह । हि यतः कारणात् प्रतिवेदं नियमिता-
न्यङ्गानि हीत्रमृचाध्वर्य्यवादि यजुषीज्ञानं साम्नेति । तथाचा-

* ते ते तथा इति खं ।

† निर्णीतः इति खं ।

‡ त्वां वृणे इति वा पाठः ।

§ होतारं त्वां वृणे इति वा पाठः ।

॥ उद्गातारं त्वां वृणे इति वा पाठः ।

॥ सर्व्वेऽपीति खं ।

लौकिके वैदिके कर्मणि जीवेच्छा नियामिका भवति यत्र तत्र
किमु वाच्यं प्रतिलोमरूपं* सावकाशमितत्रह्याण्डस्थितिमत-
स्तदीशितुरिच्छैव नियामिका तत्तत्साधनफलसम्पत्ताविति ।

मन्त्रादिवद्वाऽविरोधः ॥ ५६ ॥

ननु पूर्वं कर्मज्ञाननिष्ठानामपि पुंसामग्रे भक्तिमार्गीय-
त्वं यत्र भवति तत्र तथैव भगवद्वरणमिति हि सिद्धान्तः† ।
अद्विजस्त्वेकस्मिन् याग एकत्र वृत्तस्य नापरत्रापि तथेति
विरुद्धो दृष्टान्त इत्यरुचा निदर्शनान्तरमाह । यथैकएव कश्चिन्
मन्त्रो बहुषु कर्मसु सम्बध्यते कश्चित् द्वयोः कश्चिदेकत्रैव तथैव
विधानात् तथा अत्रापीत्यर्थः । आदिपदात् कर्मोच्यते । यत्र
काम्येनैव नित्यकर्मनिर्वाहस्तत्र कामितार्थसाधकत्व‡ प्रत्यवाय-
परीहारेऽप्येकमेव तदुपयुज्यते । तथाच सर्व्वतोमुखेऽनेक-
होतृप्रवरेऽध्वर्युप्रवरे च गृह्यमाणे देवाः पितर इत्यादिना
यजमानकर्तृकानुमन्त्रण§मेव सर्व्वत्र सम्बध्यते तथैव विधेस्तथा-
त्रापि तावद्विधं यदेकमेव वरणं तेन तत्तन्निष्ठानन्तरं भक्ति-
निष्ठेति न दृष्टान्तविरोध इत्यर्थः । अथवोमित्युदाहृत्यैव
मन्त्राणासुच्चारणान्मन्त्रादिरोद्धारः स यथा ब्रह्मात्मकत्वेनैक
एव सर्व्वमन्त्रेषु सम्बध्यते तथा वरणमपीति तथेत्यर्थः¶ । यद्य-
पीतरनिष्ठानन्तरभूतभक्तिनिष्ठावती वरणं तथाभूतमेकमेवेति

* प्रतिलोमरूपं इति ख' ।

† इति सिद्धान्तः इति ख' ।

‡ साधकत्वे इति ख' ।

§ अनुमन्त्रणमेकमेव इति ख' ।

¶ वरणमपीत्यर्थः इति ख' ।

नोक्तदोषस्तथाप्युत्कृष्टमार्गे वृत्तस्य नीचक्रत्वापादानमनुचित-
मिति मत्वा पक्षान्तरमुक्तं । वस्तुतस्तु साधनमर्थ्याद्या यत्र
भक्तिर्दित्सिता तत्र तथेति नानुपपत्तिः काचित् ।

भूम्नः क्रतुवज्जग्रायस्त्वं तथाहि दर्शयति ॥ ५७ ॥

ननु सुखस्वरूपजिज्ञासायां यो वै भूमा तत् सुखमित्युक्तं ।
भूमस्वरूपजिज्ञासायां यत्र नान्यत् पश्यतीत्यादिना तद्यन्त्रि-
रूपितं तत्सर्वात्मभावस्वरूपमिति यदुक्तं तन्नोपपद्यते । भूम्नो
हि सुखरूपतोच्यते । सर्वात्मभावे तु विरहभावे दुःसह-
दुःखानुभवः श्रूयते तेन मोक्षसुखमेव यो वै भूमेत्यादिनोच्यते ।
यो वै भूमा तदमृतमिति वाक्याच्च । अग्रे च स वा एष एवं
पश्यन्त्रित्याद्युक्ता तस्य सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवतीति फल-
सुच्यते । तच्च मोक्षानन्तरमसम्भाव्यतः स भावो मोक्षोऽत्रोच्यत
इति संशयः । तत्र कामचारोक्तेर्मुक्तिपूर्वदर्शायां तन्माहात्म्य-
निरूपणार्थत्वादमृतशब्दाच्च मुक्तिरेव भूमपदेनोच्यत इति पूर्वः
पक्षः । तत्र भूमशब्देन स भावएवोच्यत इति सिद्धान्तस्तत्र
दुःखदर्शनानुपपत्त्या सर्वाधिकत्वलक्षणं भूमत्वमनुपपन्नमिति
शङ्कां परिहरति । भूम्नः सर्वात्मभावस्य जग्रायस्त्वं सर्वस्मान्-
मन्तव्यं । तत्रोक्तानुपपत्तिपरिहारार्थं दृष्टान्तमाह । क्रतुवदिति ।
दर्शपूर्णमासप्रकरणे तैत्तिरीयके पद्यते परमेष्ठिनो वा एष
यन्नोऽग्र आसीत्तेन स परमां काष्ठामगच्छदित्युपक्रम्य य एवं
विद्वान् दर्शपूर्णमासो यजते परमामेव काष्ठं गच्छतीति । यथा
व्रतादिदुःखात्मकत्वेऽपि परमकाष्ठालक्षणफलगमकत्वेन दर्शपूर्ण-
मासयोः सर्वक्रतुभ्योऽधिकत्वं वक्तुमग्र आसीदिति स्तूयते तथा

दुःखहेतुत्वेऽप्यनन्यलभ्यसाम्नात्पुरुषोत्तमानन्दप्राप्तिहेतुत्वेन सुख-
रूपत्वसुच्यत इत्यन्येभ्यः सर्वेभ्यो ज्यायस्त्वं मन्तव्यमित्यर्थः ।
अत्रोपपत्तिमाह । तथाहि दर्शयति । श्रुतिस्तु स एवाधस्तादित्या-
द्युक्ताप्यहङ्कारादेश इत्याद्युक्ताप्यात्मादेश इत्यादुक्तवत्यग्रे
चेतादृशस्यात्मनएव प्राणाशस्मरादिसर्वमिति च दर्शयति ।
एतत् सर्वात्मभाववत्येव सर्वमुपपद्यते न तु मुक्तस्य । १७ वृत्तिभेदा-
भावात् प्राणायामभावाच्च । जीवन्मुक्तिदशायां प्राचीनानामिव
सत्त्वादात्मनः प्राणा इत्यादि न वदेत् ।

यद्वा । ननु लोकेऽपि शृङ्गाररसभाववति पुंसि नार्थ्याच्च
त्वदुक्तभावसम्बन्धिव्यभिचारिभावाः श्रूयन्ते सैव सर्वत्र सएव
सर्वत्रेति एवं सति लौकिकसधर्मवत्त्वान्न* त्वदुक्तभावस्यालौ-
किकज्ञानादिभ्य आधिक्यं वक्तुं शक्यमलौकिकविषयत्वात्लौकि-
कत्वमपि न तथेति भवति संशयः । तत्र मनुजत्वरिपुत्वादि-
ज्ञानानामिव कामादिभावेन स्नेहभावस्यापि सम्भवान्नास्या-
लौकिकत्वमिति पूर्वः पक्षः । सिद्धान्तस्त्वस्य भावस्य लौकि-
केभ्यो ज्यायस्त्वं मन्तव्यं । ननूक्तं लोकसाधारण्यं बाधकमिति
शङ्कानिरासाय निदर्शनमाह । क्रतुवदिति । यथा दर्शा-
दिषु दोहनाधिश्चरणान्तच्च व्रीह्यवघातादिपुरोडाशभक्षणादीनां
लौकिकक्रियातुल्यत्वेन दर्शनेऽपि न लौकिकत्वं लौकिकप्रमाणा-
प्राप्तत्वादलौकिकतत्प्राप्तत्वात् तथोक्तप्रमाणरूपवरणलभ्यत्वेन
श्रुत्युक्तत्वान्न लौकिकत्वमस्य भावस्येति दिक् । वस्तुतस्तु ग्राम-

* सधर्मकत्वात् इति खं ।

सिंहस्य सिंहसरूपत्वेऽपि* न तादृग्रूपं वक्तुं शक्यं तथा लौकिक-
पुंसि नार्था वा तदाभासो रसशास्त्रे निरूप्यते तद्दृष्टान्तेन
भगवद्भाववद्भक्तरीतिभावनार्थं नत्वृषीणां लौकिके तात्पर्यं
भवितुमर्हति । अत्रोपपत्तिमाह तथाहीत्यादि । पूर्वोक्तभाव-
वत् आत्मनः प्राणादिकं सर्वं दर्शयति श्रुतिस्तस्य ह्वा एतस्यैवं
पश्यत इत्यादिना । इतः पूर्वमपि स वा एष एवं पश्यन्नित्युप-
क्रम्यात्मरतिरात्मक्रीड आत्ममिथुन आत्मानन्दः स खराड्भवति
सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवतीति श्रुतिश्च । न हि लोकएवं
सम्भवत्यात्मपदानां भगवद्वाचकत्वादिति सर्वोत्तमविषयकभाव-
स्यैव तथात्वं युक्तमिति चोपपत्तिर्हिशब्देन सूच्यते ।

नाना शब्दादिभेदात् ॥ ५८ ॥

पूर्वाधिकरणैः सर्वात्मभावस्वरूपादिनिर्णयं कृतवान् । अथ
मत्स्यादिरूपाणां भगवद्भवतारवत्त्व + मविशिष्टमिति सर्वेषां
समस्योपासना कार्या उत पार्थक्येनेति विचारयति । तत्रो-
पास्याभेदेऽपि रूपभेदादेकत्रोपासकस्यान्यत्रानुपासनलक्षणाव-
ज्ञासम्भवादस्या अप्यसिद्धिसम्भवादपि समस्यैव सा कार्येति प्राप्ते
सिद्धान्तमाह । सर्वेष्ववतारेषु नानैवोपासना कार्या । तत्र
हेतुः शब्दादिभेदादिति । तत्तत्स्वरूपवाचकशब्दानां मन्त्राणां
चादिपदादाकारकर्मणाञ्च भेदादित्यर्थः । एतेनैव मिथोविरुद्धा-
नामाकारकर्मणामेकत्र भावनस्याशक्यत्वमयुक्तत्वं चेति भावः
सूचितः ।

* सिंहरूपत्वेऽपि इति खं ।

† अवतारत्वं इति वा पाठः ।

विकल्पोऽविशिष्टफलत्वात् ॥ ५९ ॥

पार्थक्येनोपासनानि कर्त्तव्यानीति स्थिते विचार्यते । किं अग्निहोत्रदर्शपूर्णमासादिवदेषां समुच्चय उत विकल्प इति । तत्र विधिफलयोः समानत्वात् समुच्चय इति प्राप्ते निर्णयमाह । उपासनानां विकल्प एव । तत्र हेतुरविशिष्टफलत्वात् । मुक्तिफलकत्वं हि सर्वेषामुपासनानामविशिष्टं । एवं सत्येकेनैव तत्सिद्धावपरस्याप्रयोजकत्वादग्निहोत्रादिवन्नित्यताबोधकशुल्यभावात् तदर्थिनो विकल्प एव ।

काम्यास्तु यथाकामं समुच्चयेरन्न वा
पूर्वहेत्वभावात् ॥ ६० ॥

येषु तूपासनेषु भिन्नानि * फलान्युच्यन्ते तत्र त्वनेकफलार्थिनस्तत्तत्फलकोपासनानि समुच्चयेरन्नविशिष्टफलत्वाभावात् । यत्र त्वेकस्यैवोपासनस्य स्वकामितानेकत्वं † श्रूयते तत्र तथैव चेदुपासनं करोति तदा न समुच्चयेरन्नपि स्वकामितेष्वेकतरस्य तदन्यफलवैशिष्ट्येनाविशिष्टफलत्वा ‡ भावादिति पूर्वहेत्वभावादिति श्लिष्टऽप्रयोगाभिप्रायेणोक्तमिति ज्ञेयं । अथवा कामैक्ये नियतफलकानि तानि न समुच्चयेरन् । अत्र हेतुः स्पष्टः ।

* भिन्नानि भिन्नानि फलानीति खं ।

† अनेकफलकत्वमिति खं ।

‡ फलफलत्वाभावादिति खं ।

§ अतिशिष्ट इति खं ।

अङ्गेषु यथाश्रयभावात् ॥ ६१ ॥

प्रधानेषु निर्णयमुक्त्वा अङ्गेषु तमाह । एकार्थसाधकाना-
सुपासनानां भेदेनाङ्गभेदेऽप्येकतरोपासने फलैक्यादङ्गानि तत्र
समुच्चोयेरन्नवेति संशये निर्णयमाह । उपासनाङ्गानान्तदेवा-
श्रयस्तथा च यदङ्गं यदुपासनाश्रितं तत्रैव तस्य भाव इत्यर्थः ।
अत्र हेतुमाह ।

शिष्टेषु ॥ ६२ ॥

तदुपासनं तत्तदङ्गविशिष्टमेव वेदे शिष्यत इति तथेत्यर्थः ।
चकारादतिरिक्तकरणे प्रायश्चित्तोक्तिरपि बाधिकेति * सूच्यते ।

समाहारात् ॥ ६३ ॥

कर्ममार्गीयोपासने निर्णयमुक्त्वा ज्ञानमार्गीयोपासने
तमाह । अथर्वोपनिषत्सु नृसिंहोपासनादिषु मत्स्यकूर्मादि-
रूपत्वेनापि स्तुतिः श्रूयते । श्रीभागवते च नमस्ते रघुवर्या-
येत्यादिरूपा स्तुतिर्व्रजनाथे । एवं सति रूपभेदेऽपि भगवद्-
वतारस्याविशिष्टत्वादेकस्मिन् रूपे रूपान्तरसमाहारो दृश्यत
इति सर्वरूपत्वेनैकत्रोपासनमपि साधित्यर्थः ।

गुणसाधारण्यश्रुतेषु ॥ ६४ ॥

एश्वर्यवीर्यादिगुणानां सर्वेष्ववतारेषु साधारण्यं श्रूयते † ।
तेन धर्मिधर्माणामैक्यात् पूर्वोक्तं साधित्यर्थः ‡ ।

* अरिवाभिका इति खं ।

† साधारण्ये श्रूयते इति खं ।

‡ पूर्वोक्तसाधुरिति खं ।

न वा तत्सहभावाश्रुतेः ॥ ६५ ॥

नन्वेवमुपासनं नित्यसुतविकल्पकमिति * संशयः । उक्त-
रीत्या नित्यत्वे प्राप्ते तन्निषेधमाह । नेति । किन्तु वा विकल्प
एवैवमुपासन ऐच्छिकस्तत्र हेतुमाह सहभावाश्रुतेरिति ।
नियमतस्तेषां रूपाणां सहभावश्रवणं चेत् स्यात् तदा स्यात्
तथोपासनस्य नित्यता नन्वेवमतो विकल्पएवेत्यर्थः ।

दर्शनाच्च ॥ ६६ ॥

योऽपि रूपान्तरसमाहारपूर्वकमुपास्ते सोऽप्येकं रूप-
मुपास्यत्वेन मत्वा तत्तथोपास्त इति फलं तस्यैकस्यैव रूपस्य
दर्शनं भवति न तु सर्वेषामितोऽपि हेतोर्विकल्पएवेत्यर्थः ।
एतद्दृष्टान्तेन यस्मिन् रूपे यादृग्धर्मवत्त्वं श्रूयते तादृग्धर्म-
विशिष्टमेवैकं † रूपमुपास्यमिति व्यासहृदयमिति ज्ञायते ।
उपासनानिर्णयान्ते दर्शनात्मकहेतूक्त्या सर्वोपासनानां भग-
वत्साक्षात्कारः फलमिति ज्ञाप्यते § । माहात्म्यज्ञापनार्थं
परं सर्वावताररूपत्वं यथार्थमेव कैश्चिद्ज्ञाप्यते । यथार्थत्वात्
तदप्यविरोधादिति ¶ ज्ञेयम् ॥

इति श्रीवेदव्यासमतवृत्ति ॥ श्रीवल्लभाचार्यविरचिते व्याससूत्राणु-
भाष्ये तृतीयाध्यायस्य तृतीयः पादः समाप्तः ।

* वैकल्पिकमिति वा पाठः ।

† पुस्तकान्तरे समाहार समाहार इति द्विवक्तिरस्ति ।

‡ एकैकं इति ख' ।

§ धन्यते इति ख' ।

¶ अविरोधीति ख' ।

॥ पुस्तकान्तरे विशुद्धामिमतवृत्तीति दृश्यते ।

चतुर्थः पादः ।

पुरुषार्थोऽतः शब्दादिति वादरायणः ॥ १ ॥

उपासनाभेदेऽप्युपास्याभेदाच्छाखान्तरोक्तधर्माणामप्युपसंहारः कर्तुमुचित इति पूर्वपादे निरूपितमिति तन्नयायेनोत्तरकाण्डप्रतिपाद्यब्रह्मफलकसर्वात्मभावेऽपि पूर्वकाण्डप्रतिपादितकर्मणामुपसंहारः प्राप्नोति न वेत्यधुना विचार्यते । विधिपक्षे तत्सहकृतस्यास्य फलसाधकत्वमिति सिद्ध्यति । निषेधपक्षे तु केवलस्येतीममेव पक्षं सिद्धान्तत्वेनाह । पुरुषार्थ इत्यादिना । सिद्धान्ते ज्ञाते तत्र पूर्वपक्षसम्भव इत्यादौ तमेवाह । अतः सर्वात्मभावादेव केवलात् पुरुषार्थः सिद्ध्यति । कुतः । शब्दात् श्रुतेरित्यर्थः । श्रुतिस्तु नाद्यमात्मा प्रवचनेनेत्युपक्रम्य यमेवैष वृणुत इत्यादिका ब्रह्मविदाप्नोति परमित्यादिका । तमेवं विद्वानमृत इह भवति । सनत्कुमारनारदसंवादे यत्र नान्यत् पश्यतीत्याद्यात्मिका ह्यान्दोग्यश्रुतिश्च । एतदादिश्रुतिषु पूर्वोक्तरीत्या केवलस्यैव भगवद्भावस्य फलसाधकत्वं श्रूयत इति तथा । अत्र फलमत उपपत्तेरित्यत्रैवोपपत्तिं हेतुत्वेनानुक्त्वा श्रुतिपदञ्चानुक्त्वा शब्दपदं यदुक्तवांस्तेन श्रुतिस्तथात्मकः सर्वोऽपि प्रमाणशब्दो हेतुत्वेन व्याप्ताभिमत इति ज्ञायते । तेन

केवलेन हि भावेन गोप्यो गावः खगा मृगाः ।

येऽन्ये मूढधियोनागाः सिद्धा मामीयुरञ्जसा ॥

यत्र योगिन सांख्येन दानव्रततपोधरैः ।

व्याख्यास्वाध्यायसत्र्यासैः प्राप्नुयाद्यत्नवानपि ॥

इत्यादिरूपा सृतिदपि संगृह्यते । एतेन श्रुत्यादिप्रमाण-
वादिनामिदमेवाभिमतं तद्विरुद्धवादिनामितोऽन्यदिति तेषाम-
प्रामाणिकत्वं ज्ञाप्यते । अतएव स्वनाम गृहीतं । स्वस्य वेद-
व्यासकर्तृत्वेन तत्रैव यतो भरः ।

अपरञ्च । वैदिकसिद्धान्ते भगवत्स्वरूपस्यैव स्वतन्त्रपुरु-
षार्थत्वात् प्राप्ततत्त्वरूपाणां मुक्त्यनिच्छाकथनान्मुक्तोपसृप्य-
व्यपदेशाच्च मुक्तेरपरमपुरुषार्थत्वात् * सा भवतु नामान्यैः
साधनैः । वस्तुतः परमपुरुषार्थो य उक्तरूपः स तु सर्वात्म-
भावेनैवेति ज्ञापनाय फलपदमनुक्त्वा पुरुषार्थपदमुक्तं । एवं
सत्यस्य सूत्रस्यार्थान्तरमपि व्यासाभिमतमिति ज्ञायते । तथा
सत्यं श्लिष्टः प्रयोगः । तथाहि । पुरुषार्थो भगवानेव । कुतः ।
अतःशब्दात् । अतःपदविशिष्टश्रुतिवाक्यादित्यर्थः । तैत्ति-
रीयोपनिषत्सु पद्यते

अतःपरं नान्यदणीयसं हि

परात्परं यन्महतो महान्तं ।

यदेकमव्यक्तमनन्तरूपं

विश्वं पुराणन्तमसः परस्तादिति ॥

अथात्र प्रत्यवतिष्ठते † ।

शेषत्वात् पुरुषार्थवादी यथान्येष्विति

जैमिनिः ॥ २ ॥

विष्णोरिज्यत्वेन कर्मशेषत्वात् तत्स्वरूपज्ञानपूर्वको यागः

* पुरुषार्थत्वात् इति खं ।

† प्रत्यवतिष्ठन्ते इति खं ।

फलातिशयहेतुरिति तन्माहात्म्यसुच्यत इत्यर्थवादरूपं तत् ।
अत्र दृष्टान्तमाह । यथान्येष्विति । अन्येषु द्रव्यसंस्कारकर्मसु
यस्य पर्णमयी जुह्वर्भवति न पापत् स्लोकत् शृणोति । यदाङ्क्ते*
चक्षुरेव भ्रातृव्यस्य वृद्ध्क्ते यन्नयाजानूयाजां इज्यन्ते वर्मं वा†
एतद्यज्ञस्य क्रियते कर्म‡ यजमानस्य भ्रातृव्याभिभूत्यै इत्येवं
जातीयिका फलश्रुतिरर्थवादस्तद्वदित्यर्थः ।

ननु तमेव विदित्वा मुनिर्भवत्येतमेव प्रव्राजिनोलोकमीप्-
सन्तः प्रव्रजन्ति । एतदग्रे च ते ह स्म पुत्रैषणायाश्च वित्तैषणा-
याश्च लोकैषणायाश्च व्युत्थाय भिक्षाचर्यं ॥ चरन्तीति श्रुति-
र्भगवत्ज्ञानवतः सर्व्वत्यागं वदतीति न त्वदुक्तं साधीय इत्यत
उत्तरं पठति ।

आचारदर्शनात् ॥ ३ ॥

ब्रह्मविदामपि वसिष्ठादीनामग्निहोत्रादिकरणं जैमिनिः
पश्यति तदाचारं प्रामाणिकमिति च मनुत इति तन्मत-
मनुवदन्निममप्यनुक्तवान् व्यासः । ब्रह्मविदां त्यागावश्यकत्वे
गार्हस्थ्यमेतेषां न स्यादिति भावः । उक्तश्रुतिस्तु कर्मण्य-
शक्तानां तेषां त्यागमनुवदति । लोकैषणायाश्च व्युत्थायेति श्रुते-
र्लोकसंग्रहार्थं तत्करणमिति न वक्तुं शक्यं ।

* पुस्तकान्तरे यदिति पदं नास्ति ।

† पुस्तकान्तरे कर्म इति पदं नास्ति ।

‡ यन्नयाजानूयाजा इति वा पाठः ।

§ वर्मं द्व वा इति च पाठान्तरं ।

॥ अथ भिक्षाचर्यं इति खं ।

तच्छ्रुतेः ॥ ४ ॥

ब्रह्मविदः कर्माचारनिरूपकश्रुतेरित्यर्थः । सा च जन-
कोह वैदेहो बज्रदक्षिणेन यज्ञेनेज इत्यादिरूपा । तथाच
ज्ञानेनैवार्थसिद्धिश्चेत् स्यात् तदा तद्वत् आयाससाध्ये कर्मणि
प्रवृत्तिर्न स्यादिति भावः ।

समन्वारम्भणात् ॥ ५ ॥

तं विद्याकर्मणी समन्वारभेत इति श्रुतिः फलारम्भे
विद्याकर्मणोः साहित्यं दर्शयतीति न स्वातन्त्र्यं विद्यायां ।

तद्वतो विधानात् ॥ ६ ॥

ब्रह्मिष्ठो ब्रह्मा दर्शपूर्णमासयोस्तं वृणीत इति कल्पश्रुत्या
ब्रह्मविदो ब्रह्मत्वेन वरणं विधीयत इति ब्रह्मज्ञानस्याल्लिङ्गाधि-
कारसम्पादकत्वात् कर्मशेषमेवेत्यर्थः ।

ननु यदहरेव विरजेत् तदहरेव प्रव्रजेत् । गृहाद्वा प्रव्रजेद्-
वनाद्देव्यादि श्रुतिभ्यो विहितत्वाविशेषात् कर्मतत्त्यागयोरैकिकीं
विकल्पोऽङ्गीकार्योऽतो न शेषिशेषभाव इत्यत उत्तरं पठति ।

नियमाच्च ॥ ७ ॥

आश्विनं धूम्रललाममालभेत योदुर्ब्राह्मणः सोमं पिपा-
सेत् । ऐन्द्राग्रं पुनरुत्सृष्टमालभेत य आ * तृतीयात् पुरुषात्
सोमं न पिबेद्विच्छिन्नो वा एतस्य सोमपीथो यो ब्राह्मणः
सन् आढतीयात् पुरुषात् सोमं न पिबति । यावज्जीवमग्नि-
होत्रं जुहुयादित्यादि श्रुतिभ्यो यथा कर्मकरणे नियमः श्रूयते
न तथा तत्त्याग इति नोक्तपक्षः साधुरित्यर्थः । चकारात्

* यथातृतीयादिति खं ।

नियतस्य तु सत्र्यासः कर्मणो नोपपद्यते ।

मोहात्तस्य परित्यागस्त्रामसः परिकीर्तितः ॥

इत्यादिरूपा सृतिः समुच्चीयते । त्यागविधिरभक्तविषय
इत्युक्तमिति प्राप्ते प्रतिबद्धति ।

अधिकोपदेशात् तु वादरायणस्यैव
तद्दर्शनात् ॥ ८ ॥

तु शब्दः पूर्वपक्षं व्यवच्छिनत्ति । यदुक्तं शेषत्वात् पुरुषार्थ-
वाद इति तन्नोपपद्यते । कुतः । अधिकोपदेशात् । कर्मसाम्य-
मपि न वक्तुं शक्यं यत्र तत्र तच्छेषत्वं दूरापास्तं । यत ईश्वरः
कर्मणः सकाशाद्दधिक उद्दिश्यते* । तथाहि ।

स वा अयमात्मा सर्वस्य वशी सर्वस्येशानः सर्वस्याधिपतिः
सर्वमिदं प्रशास्ति यदिदं किञ्च ।

† स न साधुना कर्मणा भूयान्नो एवासाधुना कनीयान्
इत्युपक्रम्याग्रे पद्यते ।

तमेतं वेदानुवचनेन विविदिषन्ति ब्रह्मचर्येण तपसा अज्ञया
यज्ञेनानाश्रमेन चैतमेव विदित्वा मुनिर्भवत्येतमेव प्रब्राजिनो
लोकमभीप्सन्तः प्रव्रजन्तीत्यादि ।

एवं सति यत् ज्ञानसाधनत्वं यज्ञे तस्य यज्ञशेषत्वं कथं
स्यात् किन्तु यज्ञस्य तद्देदनशेषत्वं । एतेनेज्यत्वेन तच्छेषत्वं
प्रत्युक्तं वेदितव्यं । तज्ज्ञानस्य यागपूर्वाङ्गत्वात् तद्विधिष्टस्य

* उपदिश्यते इति खं ।

† न स साधुना इति खं ।

‡ मुनिर्भवतु इति खं ।

तस्य ब्रह्मज्ञानसाधनत्वात् । न च पूर्वं सामान्यत इत्यज्ञान-
मासीत् यज्ञेन विशेषतो ज्ञाने सति पुनर्यज्ञकरणे पूर्णं कर्म-
फलं भावीति* न तदशेषत्वमिति वाच्यं । तमेव विदित्वा मुनि-
र्भवत्येतमेव प्रवाजिनो लोकमभीप्सन्तः † प्रव्रजन्तीति श्रुतेस्तद्वेद-
नस्य गार्हस्थ्यविरोधित्वेन तदसम्भवात् । यश्च साध्वसाधुः‡ कर्म
फलसम्बन्धरहितस्तस्य कर्तृत्वेन तथात्वमनुपपन्नमतो जीवात्मन
एव तथात्वं नतु परस्य । न चैतयोर्वास्तवाभेदान्नैवमिति वाच्यं ।
वास्तवाभेदाज्जीवेऽप्युक्तश्रुतिभ्यस्तथात्वस्य सुवचत्वात् । वास्त-
वाभेदस्य पूर्वमेव निरस्तत्वात् तमादाय ये पूर्वं पचास्ते पूर्व-
पचा एवेत्यलमुक्त्या ।

न कर्मणा न प्रजया धनेन
त्यागेनैके अमृतत्वमानशुः ।
परेण नाकं निहितं गुहायां
विभ्राजते यद्यतयोऽ विभ्रन्ति ॥

इति श्रुत्या कर्मप्रजाधनैर्मांसाप्राप्तिमुक्त्वा त्यागेन तद्याप्ति-
रुच्यते । त्यागविषयस्यान्यस्यानुक्त्या ¶ सान्निध्यात् कर्मादीना-
मेव त्यागोऽभिप्रेतः । तथाच सुक्तीपसृप्यत्वाद्भगवत उक्तसाध-
नेन मुक्ताः सन्तोनाकं परेण विद्यमानमपि भक्त्या गुहायां
विभ्राजते तत् यस्मात् परन्नापरमस्तीत्यादिनीपक्रान्तत्वात्

* भवतीति इति खं ।

† अनीप्सन्तः इति खं ।

‡ साधूसाधुकर्मफलसम्बन्ध इति पुस्तकान्तरेषु दृश्यते ।

§ तत् यतय इति खं ।

¶ त्यागविषयस्यानुक्त्या इति खं ।

पुरुषोत्तमस्वरूपं यतयः विरहभावेन तद्विना स्थातुमशक्तास्तत्-
प्राप्त्यर्थं यतमाना विभ्रन्तीति भक्तिमार्गीयाणां फलमुक्तं । अग्रे
वेदान्तविज्ञानेत्यृचा ज्ञानमार्गीयाणां फलमुक्तं । अन्यथा पौन-
रुक्त्यं स्यात् । एवं कर्मज्ञानाभ्यामधिकी भक्तिमार्गस्तत्राप्यः पुरु-
षोत्तमश्च श्रुतावुपदिश्यत इति तदेकप्रमाणवादिनी * वादराय-
णस्य मतमप्येवं जैमिनिमतादधिकमित्यर्थः ।

एवं श्रुत्या परमतं निरस्य शिष्यविश्वासाय* स्नानुभवमपि
प्रमाणयति । तद्दर्शनादिति । उक्ताधिक्यवत्त्वेनैव † भगवतो
भक्तिमार्गस्य चानुभवादित्यर्थः । श्रुतयोऽधिकमात्मानं दर्शय-
न्तीति न व्याख्यानमुपदेशपदेन पौनरुक्त्यापत्तेः । तन्मतमनिरस्य
तस्मात् स्वमतआधिक्यमात्रोक्त्या निस्कामकर्मणश्चित्तशुद्धिहेतु-
त्वेन परम्परान्नानमार्गोपयोगाङ्गीकारः‡ सूच्यते । पुष्टिभक्ति-
मार्गेतु सोऽपि न यत्र योगिनेति वाक्यात् । एवं सति क्व कर्म-
शेषत्वगन्धोऽपि ब्रह्मणीति भावः ।

तुल्यं दर्शनं ॥ ९ ॥

यदुक्तमाचारदर्शनात् कर्मशेषत्वं ब्रह्मण इति तदपि न
साधोयस्तुल्यं यतो दर्शनं । ब्रह्मविदां शुक्लतीयजन्मवदार्ध-
भादीनां त्यागदर्शनात् । एतेन यद्विदां कर्मत्यागस्तस्य कर्मशेषत्वं
कथं शङ्कितुमपि शक्यमिति भावः सूच्यते । एतेन कर्मण्य-
शक्तान् प्रति त्यागविधिरिति निरस्तं । शुकादीनामतथात्वात् ।

* तदेकप्रमाणवादिनी इति खं ।

† उक्ताधिक्यवत्त्वे इति खं ।

‡ सूच्यते इति खं ।

ननु जनकोह वैदेह इति श्रुतिसाहाय्यादाचारदर्शनं त्याग-
दर्शनादधिकबलमित्यत उत्तरं पठति ।

असार्धत्रिकौ ॥ १० ॥

ब्रह्मविदां सर्वेषामेतदाचारञ्चेन्निरूपयेच्छ्रुतिस्तदा त्वदुक्तं
स्यान्नत्वेवं* यत एतादृशी श्रुतिर्ब्रह्मवित्सु सर्वेषु न श्रूयते ।
तथाहि ।

एतद्ब्रह्म वै तद्विदांस आह ऋषयः कावषेयाः किमर्था
वयमध्येथामहे किमर्था वयं यच्छ्यामहे एतद्ब्रह्म वै तत् पूर्वं
विदांसोऽग्निहोत्रं न जुहवाञ्चक्रिरे । एतं वै तमात्मानं विदित्वा
ब्राह्मणाः पुत्रैषणायाश्च वित्तैषणायाश्च लोकैषणायाश्च व्युत्था-
याश्च भिक्षाचर्य्यं चरन्ति । एतावदरे खल्वस्यतत्वमिति होक्त्वा
याञ्चवल्काः प्रवव्राजेत्यादि श्रुतयो बह्वस्तद्विदां कर्मत्यागमेवानु-
वदन्ति । अतस्त्यागपक्ष एव बलवान् † ।

ननु ब्रह्मवित्त्वाविशेषेऽप्येऽकेषां कर्मकृतिरेकेषां तद्याग
इति विभागः कुत इत्याशङ्क्य तत्र हेतुमाह ।

विभागः शतवत् ॥ ११ ॥

एतस्यैवानन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रामुपजीवन्तीति श्रुते-
र्मानुषानन्दमारभ्य ब्रह्मानन्दपर्य्यन्तं येऽगणिता आनन्दास्ते

* नञ्चैवमिति खं ।

† वित्तैषणायाश्च इति ख पुस्तके नास्ति ।

‡ एवं बलवान् इति खं ।

§ ब्रह्मवित्त्वाविशेषोऽपीति खं ।

सर्वे पुरुषोत्तमानन्दात्मका* एव । एवं सति येषु यावानानन्दो दत्तोऽस्ति तावन्तं तन्निरूपयन्त्यधिकारतारतम्येन तद्दानमिति ज्ञापनाय शतोत्तरं शतोत्तरमानन्दं श्रुतिर्निरूपयत् अतएव पुरुषायुःसंख्यासमानसंख्ययैवोत्कर्षां उक्तस्तेन पुरुषधर्मस्याधिकारस्यैवोत्कर्षः सूच्यते । एवं प्रकृतेऽप्यन्यभावरहित्यतारतम्येन भगवद्भावतारतम्यं अत्र त्वनुग्रह एवाधिकाररूप इति तदुत्कर्षे त्यागस्तदनुत्कर्षे नेत्यर्थः । यच्चोक्तं तद्वतो विधानादिति तत्राह ।

अध्ययनमात्रवतः ॥ १२ ॥

यदुक्तं ब्रह्मिष्ठो ब्रह्मेत्यादि तत्र ब्रह्मशब्देन वेदएवोच्यते नतु परमथाच तं † ब्रह्मत्वेनाविक्ततशब्दरूपत्वं ज्ञात्वा सततं तदध्ययनमात्रं यः करोति नतु तेन किञ्चित् कामयते तस्याधिकारो ब्रह्मत्वार्त्विज्य इत्युच्यते इति न ब्रह्मज्ञानस्य कर्मशेषत्वं । प्रत्ययस्यातिशयनार्थकत्वादतिशयेन ब्रह्मरूपस्तदैव भवतीति युक्तं तस्य तदार्त्विज्यमेवं सति ब्रह्मपदं ब्राह्मण्यपरमपि सङ्गच्छते । अथवा वेदाध्ययनमात्रवतः कर्मण्यधिकारो ततु ब्रह्मविदोऽपीत्यर्थः । न च तदन्तःपातित्वेन वेदान्तानामप्यध्ययनस्यावकश्यत्वे तत्प्रतिपाद्यब्रह्मज्ञानस्याप्यवर्जनीयत्वात् तद्वतएव तत्राधिकार इति वाच्यं । शब्दपरोक्षज्ञानस्य ब्रह्मज्ञानत्वाभावात् ! नहि सितामधुरेति शब्दज्ञानमात्रवांस्तन्माधुर्यञ्चो भवति । तथा सति पित्तोपशमादिकं‡ तत्कार्यमपि स्यात्

* सर्वपुरुषोत्तमानन्दात्मका इति खं ।

+ उत्कार्प इति खं ।

‡ तथा तत्त्वं ब्रह्मत्वेनेति खं ।

§ पित्तोपशमादिकमिति खं ।

नत्वेवं । अतएव छान्दोग्ये सनत्कुमारेण यद्वेत्य तेन मोपसौदे-
त्युक्तो नारद ऋग्वेदमारभ्य सर्पदेवजन*विद्यापर्यन्तं स्वाधी-
नमुक्त्वाह सोऽहं मन्त्रविदेवास्मि नात्मविदित्यतोऽपरोचब्रह्म-
ज्ञानमेव ब्रह्मज्ञानमुच्यते । अतएव तैत्तिरीयोपनिषत्सु वेदान्त-
विज्ञानमुनिश्चितार्था इति पद्यते । विज्ञानमनुभवएव नतु ज्ञान-
मात्रमतो दूरापास्तं कर्मशेषत्वं ब्रह्मणः । तं विद्याकर्मणीत्या-
दिषु संसार्थ्यात्मनः पूर्वदेहत्यागसामयिकं वृत्तान्तं निरूपयति
नतु ब्रह्मविद् इति समन्वारम्भणादिति सूत्रमुपेक्षितमाचार्येण ।
यच्चोक्तं नियमाच्चेति तत्राह ।

नाविशेषात् ॥ १३ ॥

आश्विनमित्यादिश्रुतिभ्यः कर्मकृतौ† यथा नियमः श्रूयते
न तथा त्याग इति यदुक्तं तत्र । कुतः । अविशेषात् । न
कर्मणा न प्रजया धनेन त्यागेनैके अमृतत्वमानश्रुति श्रुतिः
कर्मदिनाऽमृतत्वाप्राप्तिमुक्त्वा तत्त्यागेन तां वदन्ती कर्मत्याग-
स्यावश्यकत्वं वदतीति तस्मान्न विशेषो यत इत्यर्थः । तथा-
चामृतत्वमानश्रुतिपदात् मुमुक्षोः कर्मत्यागनियमोऽमुमुक्षो
स्तात्कृतिनियम इति व्यवस्थेति भावः ।

अथवा ननु क्रमप्राप्ते तुरीयाश्रमे हि कर्मत्यागो द्वितीये
तस्मिन् कर्मकरणनियमस्तत्र च कर्तुरङ्गत्वेन तत्स्वरूपज्ञान-
मावश्यकं तच्च वेदान्तैरेवेति कथं न कर्मशेषत्वमित्युत्सूत्र-
माशङ्क्य निषेधति । नेति । यदहरेव विरजेदिति श्रुतेस्तावत्

* देवयजनविद्या इति खं ।

† कर्मकृती यथा इति खं ।

कर्माणि कुर्वीत न निर्विद्येत यावतेति भगवद्वाक्याच्च त्यागी
वैराग्यस्य च प्रयोजकत्वादाश्रमविशेषे विशेषाभावा*दप्रयोजक-
त्वादित्यर्थः । यत्रापि क्वचित् कमप्राप्तिस्तत्रापि न तज्ज्ञानं
ब्रह्मज्ञानमिति पूर्वसूत्रएवोक्तमिति भावः । एतेन वेदाध्यय-
नादिकमप्यप्रयोजकमिति ज्ञापितमतएव शुकस्य वैराग्याति-
शयादुपनयनादेरप्यनपेक्षोच्यते ।

एवं सूत्रद्वयेन कर्माधिकारसम्पादकत्वेन ब्रह्मज्ञानस्य
तच्छेषत्वं निरस्तं । अथ ग्रहिलतया ब्रह्मिष्ठ इत्यत्र ब्रह्मपदेन
परएवोच्यत इति वदसि तत्रापि वदामः ।

स्तुतयेऽनुमतिर्वा ॥ १४ ॥

दर्शपूर्णमासावेतादृशौ यत्र ब्रह्मविदार्त्विज्याधिकारीति
तत्स्तुत्यर्थं ब्रह्मिष्ठो ब्रह्मेत्यनेन ब्रह्मविदोप्यात्विज्येऽनुमतिः क्रियते
न तु तस्याधिकारित्वमभिप्रेतमुक्तानुपपत्तिभिरित्यर्थः ।

कामकारेण चैके ॥ १५ ॥

नन्वेष नित्यो महिमा ब्राह्मणस्यां न कर्मणां वद्धंते नोक्त-
नीयानिति श्रुत्या ब्रह्मविदः कर्मकृतगुणदोषौ निषिध्यते । स च
प्राप्तिपूर्वक इति ब्रह्मविदः § कर्मकरणमावश्यकमिति प्राप्त
उच्यते । कामकारेणेति । करणं कारः । कामेनेच्छया करणं
कामकारस्तथाच परानुग्रहार्थमिच्छामात्रेण नतु विधिवशाद्यत्

* आश्रमविशेषाभावादिति खं ।

† ब्राह्मणेति खं ।

‡ कर्मणीति खं ।

§ ब्रह्मवित् ब्रह्मदः इति खं ।

करणं तत् कामकार इत्युच्यते । तथाचैवं कृते कर्मणि तत्तत्गुण-
दोषप्रसक्तौ तत्रतिषेधमेके शाखिनः एष नित्य इत्यादि पठन्ति ।
न ह्येतावता कर्मकृत्यधिकारप्राप्तिरिति भावः । अथवा कामेन
कारो यस्य स तथा तादृशेन कर्मणा प्राप्तवद्भिक्कासयोः
सम्बन्धाभावं ब्रह्मविद्येके पठन्तीत्यर्थः । चकारेणेश्वराच्चया
लोकसंग्राहार्थं कृतं कर्म* समुच्चोयते सर्वस्य वशी सर्वस्येशान
इति श्रुतेस्तथा ।

उपमर्दञ्च ॥ १६ ॥

अनेन कर्माधिकाराभावे हेत्वन्तरमुच्यते । द्वैतमाने हि
यथाकथञ्चित् कर्मकृतिसम्भावनापि यस्य त्वखण्डब्रह्माद्वैतमानं
ब्रह्मेत्येव न त्विदं ब्रह्मेति† सखण्डं । अत्रोद्देश्यत्वेन प्रपञ्चस्यापि
भानात् सखण्डत्वं‡ । तथाचाखण्डतज्ञाने कर्मतदधिकारादेरुप-
मर्दं चैके शाखिनः पठन्तीति न ब्रह्मज्ञानस्य कर्मशेषत्वसम्भा-
वनापीत्यर्थः । श्रुतिस्तु यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत्तत् केन कम्प-
श्येदित्यादिरूपा ।

ऊर्ध्वरेतःसु च शब्दे हि ॥ १७ ॥

अत्रेदं विचार्यते । ब्रह्मचर्यान्तरं गार्हस्थ्यमपि श्रुत्या
बोध्यते । ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजेदित्यादिश्रुतिभिर्ब्रह्मचारिणएव
प्रव्रजनमपि बोध्यते । एवं सत्यविरोधाय यदहरेवेति श्रुतेश्च

* कृतकर्मः इति ख' ।

† ब्रह्मेति सखण्डमिति ख' ।

‡ खण्डत्वमिति ख' ।

रागितद्रहितभेदेन विषयभेदो वाच्यः । तत्र * ब्रह्मचर्याविशेषे-
ऽपि भगवदनुग्रहविशेषजचित्तशुद्धिविशेषजवेदान्तार्थपरिज्ञान-
मेव हेतुर्वाच्यः । वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्थाः सन्न्यासयोगाद्यतयः
शुद्धसत्त्वा इति श्रुतिरिममेवार्थमाह । तथा चैतादृशा एयोर्द-
रेतस इत्युच्यन्ते । एवं सत्यूर्द्धरेतःसु कर्माभाव उक्तरीत्या त्वया-
प्युरीकार्थं इति ज्ञानरहितानां कर्मण्यधिकारस्तद्वतां सन्न्यास
इति त्वदुक्तादिपरीतोऽर्थः सिद्ध्यतीति क्व कर्मशेषत्वसम्भावना
ज्ञाने । ननु सन्न्यासेऽपि तदाश्रमीणं कर्मास्तीति वैराग्यसहकृतं
ज्ञानमेतच्छेषभूतं तदसहकृतं तदग्निहोत्रादिशेषभूतमिति
न वैपरीत्यमिति प्राप्त आह । शब्दे हीति । ज्ञानस्वरूपं तत्-
फलञ्च न युक्तिसिद्धं किन्तु वेदमात्रसिद्धं । तत्र तु तमेवं
विद्वानमृत इह भवति ब्रह्मविदाप्नोति परं † यएनं विदुर-
मृतास्ते भवन्तीत्यादिवाक्यैर्ब्रह्मज्ञानस्य मोक्षएव फलं श्रूयते
सर्वसाधनानां साक्षात्परम्पराभेदेन तत्रैव पर्यवसानादतो
धर्मिग्राहकमानविरोधात् सन्न्यासाश्रमीणकर्मशेषत्वमपि न
वक्तुं शक्यमित्यर्थः । नन्वेवं सन्न्यासवैयर्थ्यमिति चेत् । न । ब्रह्म-
विद्वतिरिक्तसङ्गस्य भगवद्विस्मारकत्वेनावश्यत्याज्यत्वेन श्रुत्या
कथनादतएव वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्था इत्युक्ता सन्न्यास-
योगाद्यतयः शुद्धसत्त्वा इत्युक्तं । अत्र पञ्चम्या अन्तःकरणे
संस्कारविशेषाधायकत्वञ्च प्रतीयते सन्न्यासस्य । स च संस्कारः
फलोपकार्यङ्गमित्यावश्यकः सन्न्यासो मर्यादामार्गं । पुष्टि-

* षवेति खं ।

† परामिति खं ।

मार्गं त्वन्यैव व्यवस्था । न ज्ञानं न च वैराग्यं प्रायः श्रेयो
भवेदिहेति वाक्यात् ।

परामर्शं जैमिनिरचोदना चापवदति हि ॥ १८ ॥

ऊर्द्धरेतःसु च ज्ञानोक्तेस्तस्य सुक्तिफलकत्वोक्तेः किं प्रजया
करिष्यामो येषां नोयमात्मा नायं लोक* इत्यादिश्रुतेश्च ब्रह्म-
प्राप्तावेव सर्वस्याः श्रुतेस्तात्पर्यमिति सिद्ध्यति । तस्या एव सर्व-
क्लेशापायपूर्वकपरमानन्दरूपत्वान्न तु कर्मणि । दुःखात्मकसंसार-
हेतुत्वात् तस्य । जीवश्रेयोनिमित्तमेव श्रुतिप्राकच्यात् । अन्यथा
निषेधविधिर्नस्यात् । तथाच कर्मविधिनापि परम्परामोक्ष एव
फलत्वेन परामृश्यत इति सिद्धान्तं † परामर्शं कर्मस्वातन्त्र्य-
वादी जैमिनिरपवदति बाधत इत्यर्थः । मोहकशास्त्रप्रवर्त्तकः
स इतीश्वरमेव न मनुते यतोऽतस्तद्व्याप्तिस्तस्य मते दूरापास्ता ।
कर्मानधिकारिणामन्वादीनां सत्यासविधिविषयत्वमन्यथा वी-
रहा वा एष देवानां योऽग्निमुदासयत इति निषेधविधिर्न ‡
स्यादतो ब्रह्मचर्यं समाप्य गृही भवेत् गृहादनीभूत्वा प्रव्रजे-
द्यदिवेतरथा ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजेत् गृहादनाद्वेति श्रुतेरप्यङ्गहीन
एव स विषयो यत आयुर्भागविभागेनाश्रमाणां विधानं । तुरीये
तस्मिन् देहेन्द्रियादिवैकल्यं नियतमतः कर्मण्येव श्रुतेस्तात्-
पर्यं । अपिच । ज्ञानकर्मणोरलौकिकफलसाधकत्वेन विहित-
त्वमेव प्रयोजकं । अपरोक्षब्रह्मज्ञानञ्च न विधेयं साक्षात् स्वकृत्य-

* नोयमात्मा अयं लोक इति वा ।

† इति सिद्धं । न । इति खं ।

‡ इति श्रुतिर्नस्यादिति खं ।

साध्यत्वाच्चोदनावोधकलिङ्गाद्यभाषाच्च * ज्ञानस्य न मुक्ति-
साधकत्वं वक्तुं शक्यं । य एनं विदुरित्यादिस्तु यागेष्विज्य-
विष्णुस्तुतिपरेत्याशयेनाह । अचोदना चेति । जैमिनिवत्तत्-
सहायभूतेयमचोदना च परामर्शमपवदतीति सम्बन्धः । तथाच
विधिसम्बन्धात् कर्मैवानुष्ठेयं न तु मुक्तिसाधनमप्यतथात्वा-
दिति स्थितं ।

अनुष्ठेयं वादरायणः साम्यश्रुतेः ॥ १९ ॥

वादरायण आचार्यो जैमिनेरपि गुरुस्तदेव कर्त्तव्यमिति
श्रियसम्मतमनुष्ठेयं कर्मापवदतीति पूर्व्वेण सम्बन्धः । तत्र हेतुः
साम्यश्रुतेः । यथा वीरहा वा एष देवानामिति श्रुत्या कर्म-
त्यागकर्त्तुर्निन्दा श्रूयत एवमेव भगवत्ज्ञानरहितस्यापि सा
श्रूयते यतः । तथाहि

असूर्या † नाम ते लोका अन्धेन तमसाहताः ।

तांस्ते प्रेत्यापि‡ गच्छन्त्यविद्वांसोऽबुधा जनाः ॥

एतदग्रे च ये तद्विदुरमृतास्ते भवन्त्यथेतरे दुःखमेवोपय-
न्तीत्यादिरूपा । एतच्च निन्दामात्रेण साम्यमुक्तमापाततो वस्तु-
तस्तु

तमेतं वेदानुवचनेन त्रिविदिषन्ति ब्रह्मचर्येण तपसा अइया
यज्ञेनानाशकेन चैतमेव विदित्वा मुनिर्भवत्येनमेव§ प्रव्राजिनो

* लिङ्गाद्यभाषाच्चेति खं ।

† असूर्या इति च क्वचित् दृश्यते ।

‡ प्रेत्याभिगच्छन्तीति वा पाठः ।

§ भवत्येतमेवेति वा पाठः ।

लोकमीषन्तः* प्रव्रजन्ति इति श्रुत्या ज्ञानसाधनत्वेनैवाश्रम-
 कर्मकरणोक्तेश्च न स्वातन्त्र्यं कर्मणो वक्तुं शक्यं । अतएव शुकस्य
 न ब्रह्मचर्यादिकमपि फलस्य जातत्वेन तत्साधनानपेक्षणात् ।
 न च स्वर्गकामपदश्रवणान्नैवमिति वाच्यं । तदभिमतलोका-
 त्मकस्वर्गे यन्न दुःखेन संभिन्नमिति वाक्यशेषोक्तस्वर्गपदप्रवृत्ति-
 निमित्तधर्माभावादात्मसुखस्यैव तादृशत्वात् तस्यैव तत्रोक्तैः ।
 एवं सति तमेतं वेदानुवचनेनेति † श्रुत्येकवाक्यतापि सम्प-
 द्यतेऽन्यथा तु विरोध एव । ननु दृष्टफलका अपि कारीरीचि-
 त्नादि यागाः श्रूयन्त इति नैवं निर्णय इति चेत् । उच्यते ।
 नित्यकर्मणो हि ज्ञानसाधनत्वमुच्यते ग्रीहिपश्यादीनां तन्नि-
 र्वाहकत्वात् तच्छेषत्वेन तेषां विधानं एवं सति वीरहेति श्रुतिः
 साग्निकस्य गृहिण आलस्यादिदोषेण तदुद्वासने दोषमाह
 नत्वाश्रमान्तरपरिग्रह इति मन्तव्यं । अन्यथा तदुच्छेदस्तद्विधि-
 वैयर्थ्यञ्च स्यात् । न चानधिकतमादाय तत्समाहितिरिति
 वाच्यं । अत्र पृच्छामोऽन्वपङ्गादिभिः प्रव्रजनं कार्यमिति
 विधिरस्याहोस्विद्यावज्जीवमग्निहोत्रविधायकप्रव्रजनविधायक-
 वाक्ययोर्विरोधाभावाय विषयो भिन्नः कल्प्यते । नाद्योऽश्रुतेः ।
 न द्वितीयः यदहरेव विरजेदिति श्रुत्या वैराग्यवतः प्रव्रजन-
 विधानात् तेनैव विषयभेदसिद्धौ तत्कल्पनानवकाशात् । तेन
 नापुत्रस्य लोकोऽस्तीति श्रुतिरप्यविद्वद्द्विषयिणीति न विरोधः ।

* लोकमीषन्त इति वा पाठः ।

† वचनेति खं ।

‡ वाक्यप्रवर्तनविधायक इति खं ।

विद्वांसः प्रजा न कामयन्त इति श्रुतेः । एतेनर्णत्रयापाकरण-
मपि प्रत्युक्तं वेदितव्यं अविद्वद्विषयत्वात् ।

यदप्युक्तमचोदना चेति सूत्रावयवेन चोदनाबोधकलिङ्गाद्य-
भावो बाधक * इति । तदपि न साधीयः । श्रुतिसाम्यादेव ।
अयते हि तस्मादेवंविच्छान्तोदान्त उपरतस्त्रितित्तुः श्रद्धावित्तो
भूत्वात्मन्येवात्मानं पश्येदिति । न च प्रमाणवस्तुपरतन्त्रत्वान्न
ज्ञानस्य विधेयतेति वाच्यं । इतरज्ञानस्य † तथात्वेऽपि जीवा-
त्मलक्षणेऽधिष्ठाने परमात्मनो भगवतो दर्शनस्यान्यतोऽप्राप्तत्वात् ।
अद्वान्तसाधनैस्तद्दर्शने स्वरूपयोग्यतासम्पत्तावात्मन्यधिष्ठाने
परमात्मदर्शनानुकूलप्रयत्नविधानसम्भवाच्छ्रवणविधिना श्रुति-
वाक्यजगद्ज्ञानानुकूलप्रयत्नविधानवत् । एवमेव हि याग-
विधिनापि क्रियारूपयागस्य स्वानुकूलप्रयत्नाधीनत्वेन स प्रयत्न-
एव विधीयतेऽन्याप्राप्तत्वान्न तु क्रियातत्प्रयत्ने सति तस्याः
स्वतएव सम्भवात् । अथवा । ननु यथा वीरहेति श्रुत्या कर्म-
त्यागो निन्द्यते तथैवासूर्या नाम ते लोका अन्येन तमसा वृताः ।
तांस्ते प्रेत्यापि गच्छन्त्यविद्वांसोऽबुधा जनाः । ये तद्विदुर-
मृतास्ते भवन्यथेतरे दुःखमेवोपयन्तीत्यादि श्रुत्या भगवत्-
ज्ञानाभावो निन्द्यते । एवं सति कर्मज्ञानानुकूलप्रयत्नयोर्विधे-
यत्वे मिथो विरोधादधिकारिभेदेन विधेयत्वं वाच्यं । न च
तावत्कर्माणि कुर्वीत न निर्विद्येत यावतेति भगवद्वाक्याद्-

* बोधक इति खं ।

† इतरज्ञानस्य तस्य तथात्वेपीति खं ।

‡ दुःखमेवापियन्ति इति वा पाठः ।

रागिणः कर्म विधीयते तद्रहितस्य ज्ञानमिति वाच्यं ।
जनको ह वैदेहो बहुदक्षिणेन यज्ञेनेज इति श्रुतेर्नारागत्वेन
प्रसिद्धस्यापि तस्य कर्मणि प्रवृत्तिर्या सा न स्यादधिकारा-
भावात् । अथ जनकदृष्टान्तेन कर्मणोऽङ्गित्वं ज्ञानस्य तदङ्गत्वं
वाच्यं । तथाच ज्ञानवता कर्मानुष्ठेयमिति प्राप्तं * प्रतिवदति ।
अनुष्ठेयं वादरायणः साम्यश्रुतेः । ज्ञानमङ्गं तदङ्गित्वेनानुष्ठेयं
कर्ममिति मतं वादरायणोऽपवदतीति पूर्व्वेण सम्बन्धः । तत्र हेतु-
माह साम्यश्रुतेरिति । स्वतोऽपुरुषार्थं कर्म फलार्थिनैवानुष्ठेयं ।
तथाचैष नित्यो महिमेति श्रुत्या ज्ञानवति विहितनिषिद्धयोः
कर्मणोः फलाजनकत्वेन साम्यं श्रूयत इति फलार्थिप्रवृत्त्यसम्भवेन
ज्ञानिनस्तथात्वाभावेन कर्मोच्छेदप्रसक्त्या न ज्ञानस्याङ्गत्वं वक्तुं
शक्यं । कृषीवलस्य व्रीहीणां वपने भर्जनस्येव । तथाच ज्ञानिनः
प्रवृत्त्यसम्भवेनान्येषां चाथेतरे दुःखमेवोपयन्तीति निन्दाश्रवणेन
तथात्वात् सर्व्वार्थतत्त्वज्ञा श्रुतिज्ञानबहिर्भूतं कर्म कथं विद-
ध्यादिति ज्ञानस्य पुरुषार्थासाधकत्वोक्तिमसहमानेनाचार्य्येण
प्रौढ्या निरूपितं । एवं सति पूर्व्वकाण्डवैयर्थ्यमापततीति तत्-
तात्पर्य्यमाह ।

विधिर्वा धारणवत् ॥ २० ॥

यथा योगशास्त्रे मनःसमाधेरेव साध्यत्वात् तत्साधनत्वेनैव
मानस्या मूर्त्तेर्धारणं विधीयते न तु स्वतन्त्रतया फलसाधकत्वेन
मनःसमाधौ तत्त्यागात्† । ततः किञ्चन न क्षरेत् । तच्चापि चित्त-

* प्राप्तौ प्रतिवदति इति खं ।

† मनःसमाध्यै तत्त्यागादिति खं ।

वडिशं अनकैर्वियुक्तं इत्यादिवाक्येभ्यस्तथा । तथा भक्तिसाधनत्वे-
नैवानुष्ठेयमिति तात्पर्येण कर्मविधिरुच्यते । न तु स्ववन्वतया
फलसाधकत्वेन * । ननु तत्र समाधिमधिकृत्य यमादीन्युक्ता-
नीति तन्मध्यपातित्वेन धारणस्य तथात्वं युज्यते † प्रकृते ज्ञानं
भक्तिं वाधिकृत्य न कर्म विहितमिति दृष्टान्तवैषम्यमिति
चेत् । न । उक्तानुपपत्त्या खानिन्द्यमेव कर्म श्रुतिर्विदधातीत्य-
वश्यं वाच्यं । निन्दायां चैतरपदात् ज्ञानमध्यपातिन एव तद्-
विषयस्य प्राप्तेरावश्यकत्वात् । तथाच भगवत्ज्ञानस्येतरनिर-
पेक्षत्वेन स्वरूपोपकारित्वमस्य कर्मणो वाच्यं । तथाचोक्तं ।

दानव्रततपोहोमजपस्वाध्यायसंयमैः ।

श्रेयोभिर्विविधैश्चान्यैः कृष्णे भक्तिर्हि साध्यत ॥ इति

एष नित्यो महिमेति श्रुतिरपि । यज्ज्ञाने सति विहित-
निषिद्धकर्मफलासम्बन्धस्तद्वित्यादित्यनुक्ता तस्यैव पदवित् स्या-
दिति यदुक्तवती तेन पदयोर्भक्तिमार्गरूपत्वेन मुख्यत्वात् ‡
तत्ज्ञानानुकूलप्रयत्नमेव पूर्वं विदधे § । तेन

शृण्वन्ति गायन्ति गृणन्त्यभीक्ष्णशः

स्मरन्ति नन्दन्ति तवेहितं जनाः ।

तएव पश्यन्त्यचिरेण तावकं

भवप्रवाहोपरमं पदास्वजं ॥

इति वाक्याच्च वर्णाश्रमधर्मा आत्मधर्माश्च पदज्ञानसाधनत्वेन

* फलं साधकत्वेनेति खं ।

† उच्यते इति वा पाठः ।

‡ तेन पदयोर्भक्तिमार्गरूपत्वात् तत्र च पदयोरेव सेव्यत्वेन मुख्यत्वात् इति खं ।

§ विदधते इति खं ।

कर्त्तव्या इति सिद्धं । तस्यैतच्छब्दस्य * प्रसिद्धार्थकत्वात्लोकवेद-
 प्रसिद्धस्य पुरुषोत्तमस्यैव । तत्रापि पदविदेव दीनभावेन भक्ति-
 मार्गीयज्ञानवानेव स्यादेवेत्येवकारः सर्वत्रानुषज्यते । तथा सति
 भक्ती जातायां स्वतएव भगवज्ज्ञानं भवतीति ज्ञापयितुं तं
 विदित्वेति पश्चादुक्तवतीति तदाशयो ज्ञायते । अतएव पूर्व
 कर्म निरूपितं साधनत्वात् । स्यादेतत् । भक्तिसाधनमेव † चेत्
 कर्मणः श्रुतेरभिप्रेतं तदा भगवद्विदि तत्फलासम्बन्ध इत्यनुप-
 पन्नमिति चेत् । मैवं । कर्मणां हि भक्त्युत्पत्तौ ‡ स्वरूपयोग्यता-
 सम्पादकत्वमेव नायमात्मेति श्रुतेः कर्मज्ञानाभ्यामलभ्यत्वाद्भग-
 वतः स्वरूपयोग्यतापेक्षापि मार्यादिकस्य न तु पौष्टिकस्यातएव
 वा शब्द उक्तोऽनियमवाची । तथा सति भगवदनुग्रहश्चेत् तदा
 भक्तिस्तया पुरुषोत्तमज्ञानं तदा कर्म तत्फलऽ सम्बन्धगन्धोऽपि
 नेति किमनुपपन्नं । एतेन तमेव विदित्वा मुनिर्भवति अग्राह्यो
 न हि गृह्यत इत्यादिश्रुतीनां मिथो विरोधः परिहृतः ।
 भक्त्या ग्राह्यत्वात् तदितरसाधनाग्राह्यत्वादत एव विविदिषन्ति
 न तु विदन्यपीत्याशयवती तमेतं वेदानुवचनेनेति श्रुतिः
 पश्यते । न चानुपदमेव तमेव विदित्वा मुनिर्भवतीत्युक्तेः सान्नि-
 ध्यादुक्तसाधनैरेव वेदनमभिप्रेतमिति वाच्यं । वेदानुवचना-
 दीनां सर्वेषां वेदनसाधनत्वे सर्वेषां तत्कर्त्तृणां वेदनसम्भ-

* तस्यैव तच्छब्दस्य इति खं ।

† भक्तिसाधनत्वमेव इति वा पाठः ।

‡ भक्त्युत्पत्त्यै इति खं ।

§ तत्फलमिति खं ।

वेन मुनिर्भवतीत्येकत्वं तद्विदि न वदेदतो ज्ञानं कस्यचिदेकस्य भवतीति ज्ञानस्य दुर्लभत्वं ज्ञाप्यते ।

मनुष्याणां सहस्रेषु कश्चिद्यतति सिद्धये ।

यततामपि सिद्धानां कश्चिन्मां वेत्ति तत्त्वतः ॥

इति भगवद्वाक्याच्च । तर्हि वेदानुवचनादिषु निःशङ्का प्रवृत्तिः कथं इत्यं । स वा अयमात्मेत्यादिक्रया पूर्वश्रुत्या भगवन्माहात्म्यं श्रुत्वा यथाकथञ्चित् तद्देदनौत्सुक्ये सति सत्सङ्गाभावेन भक्तिमार्गापरिचयात् कर्ममार्गमात्रमाश्रमधर्मत्वेनालौकिकार्थसाधकत्वेनापि पूर्वं ज्ञातमस्तीति तदेव भगवद्देदनेऽपि साधनमिति मन्यमानास्तदेव कुर्वन्ति । ननु वैदिकसाधनानां वैयर्थ्यं कथमिति चेत् । न । भ्रमकृतत्वेऽपि जन्मान्तरीयाक्षरज्ञानोपयोगिसंस्काराधायकत्वेनावैयर्थ्यात् ।

स्तुतिमात्रमुपादानादिति चेन्नापूर्व-
त्वात् ॥ २१ ॥

ननु साम्यश्रुतेर्हेतोः कर्मशेषत्वं ज्ञानस्य यदपास्तं तन्नोपपद्यते । साम्योक्तेर्ज्ञानस्तुतिरूपत्वात् । अपिच । तथा ज्ञानिनोऽपि कर्मोपादानात् कर्मकृतिस्वीकारादिति यावत् । अन्यथा ज्ञानिनां कर्मकृत्यभावेन तत्कृतगुणदोषाप्रसक्त्या तन्निषेधानुपपत्तिः स्यात् । तेषामपि तत्कृतगुणदोषसम्बन्धोऽस्त्येवेति ज्ञापनाय मात्रपदं निषेधेनेतरसाधारणं परिह्रियते । तथाच ज्ञानिनोऽपि कर्मकरणात् कर्मशेषत्वं ज्ञानस्य निःप्रत्यहूमिति चेन्नैवं वक्तुं युक्तं । पदज्ञानस्य कर्मफलासम्बन्धफलकत्वस्यापूर्वत्वाद्विधेयत्वमेव । न हि यस्य कर्मणो ज्ञानस्य वा यत्फलं तदुक्तिरपि

स्तुतिरेवेति युक्तं । तथोरुच्छेदापत्तेः । विधिर्हि प्रवर्त्तकः । तस्य पुरुषप्रवृत्त्युपयोग्यर्थकथनेनैव चारितार्थादन्यार्थकथनस्य स्तुतित्वमस्तु नाम । नह्येवं प्रकृते । सुमुचीः कर्मबन्धाभावाप्रेक्षो-
स्तत्साधनत्वज्ञानएव प्रवृत्तिसम्भवात् । यच्च कर्मफलसम्बन्ध-
निषेधानुपपत्त्या कर्मसम्बन्ध इत्युक्तं तन्न साधीयः । न हि तरणी
तमःकार्याभाव इत्युक्ते तन्प्राप्तिरपि सम्भवति ।

अथवा । पुरुषोत्तमज्ञान*मुख्यफलस्यातिमहत्त्वेन साक्षात्
वक्तुमशक्यत्वं ज्ञापयन्ती कैमुतिकन्यायेन परम्परया तदाहान-
यर्चा † । तं विदित्वा ब्राह्मणो भवतीति श्रुतेर्ब्राह्मणपदेन ब्रह्म-
विदुच्यते । तथा चाद्यपदेन बुद्धिस्यब्राह्मणमाहात्म्योद्देशे कृते स
क ‡ इत्याकाङ्क्षायामाह तं ब्राह्मणं विदित्वा विहितनिषिद्ध-
फलासम्बन्धी भवतीति लक्षण इत्यर्थः साक्षाद्भगवद्भिदः किमु
वाच्यमिति भावः । अतस्तस्यैव तच्छब्दस्य पूर्वपरामर्शित्वाद्
ब्राह्मणस्यैव भगवद्भिदो भक्तस्यैव पदवित्यात् तज्ज्ञानानुकूल-
प्रयत्नवान् स्यात् तद्भजेतेति यावत् । तथाच § यत्र भगवद्भिष-
यकज्ञानस्याप्युक्तरीत्या न कर्मशेषत्वं वक्तुं शक्यं तत्र भगवज्-
ज्ञानस्य तथात्वं दूरतर॥मिति सर्व्वं सुखं ॥

* ज्ञानफलस्येति खं ।

† अनयार्चा इति खं ।

‡ स च इति खं ।

§ यथाचेति खं ।

॥ दूरदूरतर इति खं ।

॥ स्तुतिमात्रमुपादानात् इत्यस्य ध्वस्यानन्तरमेव भगवता भाष्यकारेण भाष्य-
शब्दाच्च इति सूत्रं गृहीतं ब्रह्मभाष्यार्थेन तु तत् परिहृतं ।

पारिप्लवार्था इति चेन्न विशेषितत्वात् ॥ २२ ॥

अथ प्रकारान्तरेण शङ्कते । भृगुर्वै वारुणिः वरुणं पितरमुप-
ससार । अधीहि भगव* इति होपससादां सनत्कुमारं
नारदः । प्रतर्दनो हवै देवोदासिरिन्द्रस्य प्रियं धामोपजगा-
मेत्याद्युपाख्यानैर्हि ब्रह्मविद्या निरूप्यते । सर्वाण्याख्यानानि
पारिप्लवे शंसतीति श्रुत्या शंसनशेषत्वं तेषामवगम्यते । शंसने
शब्दमात्रस्य प्राधान्येनार्थज्ञानस्य तथात्वादुपदेशान्ताख्यानप्रति-
पाद्यं ज्ञानं मन्वार्थवदप्रयोजकमिति कर्मशेषत्वमपि न वक्तुं
शक्यं । प्राधान्यन्तु दूरापास्तं । धर्मिण एवासिद्धेरित्याह †
पारिप्लवार्था इति । उक्तरीत्या सर्वा उपाख्यानश्रुतयः कर्मशेष-
भूता इत्यर्थः । अत्राचार्य्य एवमपि कर्मशेषत्वं ज्ञानस्य न
सम्भवतीत्याह । नेति । कुतः । विशेषितत्वात् । कर्मणः सका-
शात् ज्ञानं विशेषितमधिकधर्मविशिष्टत्वेनोक्तमिति न ज्ञानस्य
कर्मशेषत्वमित्यर्थः । ननु विशेषितत्वमाख्यानेष्वेवेत्यप्रयोजको
हेतुरिति चेत् । मैवं । आचार्याशयानवगमात् । तथाहि ।
पूर्व्वन्तुष्यतु दुर्जन इति न्यायेनाख्यानानां शंसनशेषित्व-
मुपेक्ष्योच्यते । नह्याख्यानेष्वेव ज्ञानं निरूप्यते किन्त्वन्य-
त्रापि । तथाहि । तैत्तिरीयके पद्यते ब्रह्मविदाप्नोति परन्तदेषा
भ्युक्ता सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मेत्युपक्रम्य माहात्म्यविशेषज्ञानार्थ-

* भगवत इति खं ।

† होपाससादिति खं ।

‡ असिद्धिः इति खं ।

§ शंसनशेषत्वमुपेक्षित्वा इति खं ।

माकाशादिकर्तृत्वमुक्तानन्दमयत्वं रसरूपत्वमणुक्ता*भीषास्मादित्यादिना सर्वनियामकत्वञ्चोक्ता भगवानेव पूर्णानन्द इति ज्ञापनायानन्दगणनां कृत्वानन्दमयं पुरुषोत्तमं प्राप्तेनानुभूयमानानन्दस्वरूपं यतो वाचो निवर्त्तन्ते अप्राप्य मनसा सहेत्यादिनोक्ता तद्विदो माहात्म्यमुच्यते । एतत् ह वाव न तपति किमहं साधु नाकरवं किमहं पापकरवमिति । अत्र ज्ञानवान् सच्चिद्रूपं देशकालापरिच्छिन्नं सर्वकर्तारं निरवध्यानन्दात्मकं सर्वनियामकं मनोवागगोचरं पुरुषोत्तमं प्राप्नोति । कर्म तु स्वयं क्लेशात्मकं तद्वांश्चास्यैवानन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रामुपजीवन्तीति श्रुतेः क्षुद्रतरानन्दजनकस्वर्गपश्वादिफलमाप्नोति विहितनिषिद्धकर्मणोश्चाप्रयोजकत्वं तस्मिन्नुच्यते इति कर्मणः सकाशात् ज्ञानस्य निरवधिरेव विशेष उच्यते इति न धर्म्यसिद्धिर्नवा कर्मशेषत्वं ज्ञानस्य सिद्धति । तथाप्याख्यानप्रतिपादितविद्यानामसिद्धिरेवेति चेत् तत्राह ।

तथाचैकवाक्यतोपबन्धात् ॥ २३ ॥

यथा केवलश्रुतेर्विद्याप्राधान्यं तथैवोपाख्यानश्रुतीनामित्यर्थः । चकारेण प्रश्नोत्तरैर्निर्णीतार्थप्रतिपादनं । महतामेवात्र प्रवृत्तिः सापि ब्रह्मायासपूर्विकेति विद्यामाहात्म्यज्ञापनं प्ररोचनञ्चाधिकमुपाख्यानानामुपाख्यानं विनैव विद्यानिरूपिकायाः श्रुतेः सकाशादित्युच्यते । तत्र हेतुरेकवाक्यतोपबन्हादिति । आचार्यवान् पुरुषोवेदेति श्रुत्यैकवाक्यताज्ञानमाख्यानं

विना न भवतीति तदर्थमुपबन्धात् गुरुशिष्यकथोपबन्धा-
 दित्यर्थः । अथवीपाख्यानरहितायां श्रुतौ यथा ज्ञानं निरूप्यते
 तथैवाधीहि भगव इति हीपससाद् सनत्कुमारं नारद इत्या-
 द्याख्यानेष्वपि निरूप्यते इत्यनाख्यानश्रुत्यैकवाक्यतयैवाख्याने
 ज्ञानस्वरूपोपबन्धात् प्रतिपादनादित्यर्थः । नैकव्यवाचिनीप-
 पदेन * वस्तु प्रतीयात् तत्तत्गुरुस्तत्तच्छिष्यकथातत्सामीप्य-
 मत्रोच्यतेऽन्यथा सामीप्यासम्भवादतः कल्पितत्वशङ्कानिरासः †
 नन्वेवमपि पारिप्लवार्थत्वेन बाधकं ‡ पश्याम इति चेत् ।
 उच्यते । अश्वमेधप्रकरणे मनुर्वैवस्वतो राजेत्यादीन्याख्यानानि
 यत्र पठितानि तत्र सामान्यतस्तेषां विनियोगः सर्वाण्युपाख्या-
 नानि पारिप्लवे शंसतीत्यनेनोक्त इति सर्वशब्दस्तदाख्यानपर
 एव नत्वाख्यानान्तरपरोऽपि प्रकरणस्य नियामकत्वात् । एवं
 सति यदा पारिप्लवाख्यकर्मप्रस्तावस्तदा विशेषविनियोग उक्तः
 पारिप्लवमाचक्षीतेति । तत्र प्रथमेऽहनि मनुर्वैवस्वतो राजेति
 द्वितीयेऽहनीन्द्रोवैवस्वत इति तृतीयेऽहनि यमो वैवस्वतोराजि-
 त्याख्यानविशेषा § वाक्यशेषे विनियुज्यन्ते । आख्यानसामान्य-
 परत्वे त्वहोविशेषउपाख्यानविशेषविधानं न स्यात् । अतएव
 पारिप्लवमित्येकवचनमतोनाख्यानान्तरगन्धसम्बन्धोऽपि । प्रापका-
 भावात् ।

* उपदेशेनेति ख' ।

† कल्पितत्वं शङ्कानिरासं इति ख' ।

‡ बाधकमिति पुस्तकान्तरे दृश्यते ।

§ इत्याद्याख्यानविशेषा इति ख' ।

अतएवाग्नीन्धनाद्यनपेक्षा * ॥ २४ ॥

एवं पुरुषार्थोऽतःशब्दादित्युपक्रम्य ज्ञानस्य फलसाधने कर्मानपेक्षत्वमुपपाद्य तत्रैवीपपच्यन्तरमाह । यतो ज्ञानी ज्ञानेन स्वयमेव यज्ञात्मको जातोऽतएव जरामर्थ्याग्निहोत्रेऽग्निस्तदिन्धनं समिदादि । तदादय आज्यादयस्तेषामनपेक्षोक्ता श्रुती । तैत्तिरीयके पच्यते । तस्यैवं विदुषो यज्ञस्यात्मा यजमानः अद्या पत्नी शरीरमिधमुरोवेदिर्लोमानि वर्हिर्वेदः शिखा हृदयं यूपः काम आज्यं मन्युः पशुस्तपोऽग्निरित्यादि । एतेन यदन्यस्य यज्ञतासम्पादकं तस्य स्वकार्यसाधने कथं यज्ञापेक्षा भवेदिति भावः सूच्यते ।

सर्व्वापेक्षा च यज्ञादिश्रुतेरश्व-
वत् ॥ २५ ॥

उक्तन्यायेन ज्ञानं प्रति कर्मणः फलोपकारित्वाभावेऽपि स्वरूपोपकारित्वमस्ति न वेति चिन्त्यते । तत्र नेति पूर्वः पक्षः । गुरुपसत्तितदुपदेशैरेव तत्सम्भवादाचार्यवान् पुरुषो वेदेति श्रुतेः । अत्र सिद्धान्तमाह । सर्व्वापेक्षेति । सर्व्वेषां कर्मज्ञानभक्तीनां पुरुषोत्तमज्ञानोत्पत्तावस्यपेक्षा । अत्र प्रमाणमाह । यज्ञादिश्रुतेरिति । यज्ञादिनिरूपिका श्रुतिरेव प्रमाणं यत इत्यर्थः । इदमत्राकृतं । पुरुषोत्तमएव स्वतन्त्रपुरुषार्थरूपस्तत्प्राप्तिरेव फलां । तत्र प्रेमभक्तिजं तज्ज्ञानमेव साधनमिति

* अतएव चाग्नीन्धनाद्यनपेक्षा इति पुस्तकान्तरसम्मतः पाठः ।

+ तत्प्राप्तिरेषां फलं इति खं

ब्रह्मविदाप्नोति परमित्यादि श्रुतिसहस्रैश्च * प्रतिपाद्यते । अथे-
 तरे दुःखमेवोपयन्तीति श्रुत्या ज्ञानरहितानां दुःखमात्रप्राप्ति-
 रुच्यते । एवं सति स्वतोऽपुरुषार्थरूपं यज्ञादिकं सर्वार्थतत्त्व-
 प्रतिपादिका श्रुतिर्यन्निरूपयति तत् सर्वथा पुरुषार्थसाधन-
 त्वेनैवेति मन्तव्यं । तच्च निःकामतयैव कृतं तथा । अतएव
 वाजसनेयिशाखायां यथाकारी यथाचारी तथा भवति
 साधुकारी साधुर्भवति पापकारी पापो भवतीत्युपक्रम्य पद्यते
 तस्मात्तुक्तात् पुनरेत्यस्मै लोकाय कर्मण इति कामयमानोऽथा-
 कामयमानो यो कामो निःकाम आत्मकाम आप्तकामो भवति
 तस्मात् † प्राणा उत्क्रामन्त्य‡ चैव समवलीयन्ते ब्रह्मैव सन् ब्रह्मा-
 ष्येतीत्यादि । अथाकामयमानः § कर्त्ता निरूप्यत इति शेषः ।
 यः पुमान् ¶ कर्मकृतावकामस्वतो निःकामः सन्नात्मकामो निरु-
 पधिस्त्रैहवान् प्रभौ ॥ ततो भगवत्याप्याप्तकामो भवतीत्यर्थः । अत्र
 यथाकारीत्यादिना कर्मकर्त्तुरेवीपक्रमादथाकामयमान इत्यने-
 नापि तथाभूतः स एवोच्यते । एवं सति सत्कर्मप्रवृत्त्यर्थं
 विविधफलानि ** स्वयमेवोक्ता जनान् भ्रामितवानिति स्वीकृ-

* य एतद्विदुरसृतास्त्रै भवन्तीत्यादि श्रुतिसहस्रैरिति वा पाठः ।

† न तस्मादिति खं ।

‡ उत्क्रमतीति खं ।

§ अत्र यथा कामयमान इति खं ।

¶ कः पुमान् इति खं ।

॥ वभौ इति खं ।

** विफलानिति खं ।

करणाच्चिरेण दयया निःकामं करोति । सकामतयापि क्रियमाणे-
नैव वैदिककर्मणानेकजन्मभिः संस्कारविशेषप्रचयेनापि तथा ।
काषाये कर्मभिः पक्ते ततो ज्ञानं प्रवर्त्तत इत्यादि सृतिभ्यश्च
ज्ञानीत्यन्ती कर्मापेक्षास्तीति चकारेण पुष्टावङ्गीकृतस्य सर्वा-
नपेक्षेति सा समुच्चोयते । अतएव नायमात्मेत्यादि श्रुतिनं विरु-
ध्यते । ननु ज्ञानद्वारा कर्मादीनामेव फलसाधकत्वमस्त्विति शङ्का
निरासाय दृष्टान्तमाहाश्वदिति । यथा स्त्रेष्टफलसाधकदेश-
व्यवधानात्मकदेशातिक्रमेऽश्वस्य साधनत्वं न तु तत्र फलसिद्ध्या-
वपि तथा आधिभौतिकाध्यात्मिकाधिदैविकप्रतिबन्धनिवृत्तावेव
तेषां साधनत्वं न तु भगवत्प्राप्तावपीत्यर्थः । इदञ्च मुमुक्षुभक्त-
विषयकमिति ज्ञेयं । आत्यन्तिकभक्तिमतां भक्तीतरानपेक्षणात् ।

शमदमाद्युपेतः स्यात् तथापि तु तद्विधेस्तदङ्गतया
तेषामवश्यानुष्ठेयत्वात् ॥ २६ ॥

ननु तस्मादेवंविच्छान्तोदान्त इत्यादिना शमादेरेव ज्ञान-
साधनत्वमुच्यते न यज्ञादेरिति चेत् तत्राह । शमदमाद्युपेती
भक्तिमार्गेऽपि स्यादेव यद्यपि तथापि तदङ्गतया आत्मन्येवा-
त्मानं पश्येदिति ज्ञानमार्गीयज्ञानाङ्गतयैव शमादिविधेर्हेतो-
र्ज्ञानमार्गे तेषामवश्यानुष्ठेयत्वात् तथाविधिरित्यर्थः । भक्तिमार्गे
स्रुतएव शमादीनां सम्भवेऽप्यावश्यकत्वं न तेषामिति भावः ।

सर्वान्नानुमतिश्च प्राणात्यये तद्दर्शनात् ॥ २७ ॥

ननु सत्वशीधकत्वेन यज्ञशमदमादेर्विधानमिति मतन्नोप-
पद्यते । आहारशुद्धौ सत्त्वशुद्धिरिति श्रुतेस्तद्विरुद्धा सर्वान्न-
भक्षणानुमतिरपि यतः श्रूयते क्न्दोगानां । न हवा एवंविदि-

किञ्चनानन्नं भवति । तथा वाजसनेयिनां न हवा अस्थानन्नं
जग्धं भवतीत्यादि । तस्मात् सत्त्वशुद्धयं यज्ञादेर्न विधानमिति
प्राप्ते विषयव्यवस्थामाह । आहारदौर्बल्येन * प्राणान्त्य उप-
स्थिते प्राणधारणस्य ज्ञानान्तरङ्गतमसाधनत्वेनाहारस्य देह-
पोषकत्वेन ततो वह्निरङ्गत्वात्† तदनुमतिः क्रियत इत्यर्थः ।
अत्र प्रमाणमाह तद्दर्शनादिति । चाक्रायणः‡ किलर्षिरापन्नत
इभ्येन सामिखादितान् कुल्माषांश्चखादेत्यादि श्रुतेर्दर्शनाऽ
दित्यर्थः । यद्यपि ज्ञानसाधनत्वेन सत्त्वशुद्धेरपेक्षितत्वाज्जाते
ज्ञाने तत्साधनानपेक्षणादेवविदीति वचनात् तादृशे सार्व-
दिक्यपि तदनुमतिर्नानुचिता । अपि स्मर्यत इत्यनेनाविदुषोऽ-
प्यनुमतेर्वक्षमाणत्वाच्च । तथाप्याचार्य्येणावस्थाविशेषविषयकत्व-
मुक्तं यत्नेन ज्ञानिनोऽप्यनापदि विहितत्यागोऽविहितकरणञ्च
चित्तमालिन्यजननेन ज्ञानतिरोधायकमिति श्रुत्यभिमतमिति
ज्ञाप्यते । अतएव श्रीभागवते द्वितीयस्कन्धे

विशुद्धं केवलं ज्ञानं प्रत्यक्सम्यगवस्थितं

सत्यं पूर्णमनाद्यन्तं निर्गुणं नित्यमद्वयं ।

ऋषे विदन्ति॥ सुनयः प्रशान्तात्मेन्द्रियाश्रयाः

यदा तदेवासत्तर्कैस्तिरोभूयेत विष्णुतं ॥

इति ब्रह्मणोक्तं ।

* दौर्बल्येनेति वा पाठः ।

† वह्निरङ्गादिति वा पाठः ।

‡ चाक्रायण इत्यपि दृश्यते ।

§ श्रुतिदर्शनादिति खं ।

॥ ऋषेर्विदन्तीति खं ।

ज्ञानिनामपि चेतांसि देवी भगवती हि सा ।

बलादालस्य मोहाय महामाया प्रयच्छति ॥

इति मार्कण्डेयेनाप्युक्तं । एषा ज्ञानमार्गीयज्ञानवतो व्यव-
स्येति ज्ञेयं । भक्तिमार्गीयस्यैवमापदसम्भवात् ।

अनन्याश्चिन्तयन्तो मां ये जनाः पर्युपासते ।

तेषां नित्याभियुक्तानां योगक्षेमं वहाम्यहं ॥

इति भगवद्वाक्यात् । मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तरन्ति
ते इत्यत्रैवकारेण पुरुषोत्तमज्ञानवतएव मायातरणोक्तेरक्षर-
मात्र*ज्ञानवतां तथात्वमुचितं ।

अवाधाच्च ॥ २८ ॥

आपदि तथान्नभक्षणेन ज्ञाने चित्ताशुद्धासम्भवेन तज्ज-
नितप्रतिबन्धाभावाच्च न दोष इत्यर्थः ।

अपि च स्मर्यते ॥ २९ ॥

आपद्यविदुषोऽपि दुष्टान्नभक्षणे पापाभावो यत्र स्मर्यते
तत्र विदुषि श्रुत्यतुमते का शङ्केत्यर्थः । स्मृतिसु

जीवितात्ययमापन्नोयोऽन्नमत्ति यतस्ततः ।

लिप्यते न स पापेन पद्मपत्रमिवाम्भसा ॥ इति

अथवा विदुषो दुष्टकर्मासम्बन्धो ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि
भस्मसात् कुरुते तथेति स्मर्यतेऽपीत्यर्थः ।

शब्दश्चातोऽकामकारे ॥ ३० ॥

यतो ज्ञानाग्निरेव सर्वकर्मदहनसमर्थ इति फलदशायां

* अक्षरमात्रे ज्ञानवतां इति खं ।

कर्मकारेऽपि* न दोषोऽतएव साधनदशायां तदभावेन तस्मादेवं विच्छान्तीदान्त उपरतस्त्रितित्तुरित्यादिरूपः शब्दः कामकार-निवर्त्तकः श्रूयत इत्यर्थः । एवं ज्ञानस्य कर्मनाशकत्वे सिद्धे जातज्ञानस्याश्रमकर्म कर्त्तव्यं नवेति चिन्त्यते । तत्र फलस्य जातत्वात्कृतस्यापि नाशत्वेनाप्रयोजकत्वान्न कर्त्तव्यमिति पूर्वः-पक्षस्तत्र सिद्धान्तमाह ।

विहितत्वाच्चाश्रमकर्म्मोपि ॥ ३१ ॥

यथा ज्ञानिनाप्यनापदि शिष्टानामेवान्नं भक्षण्यं विहित-त्वात् तथाऽश्रमकर्म्मोपि कर्त्तव्यमेव नित्यं विहितत्वादित्यर्थः । यथाऽनापद्यशिष्टान्नभक्षणं दोषाय निषिद्धत्वादेतच्चोपपादितं सर्वान्नानुमतिरित्यत्र तथा नित्यत्यागोऽपि † प्रत्यवायजनक इति तत् कर्त्तव्यमेवेति भावः । यच्चोक्तं कृतस्यापि नाशत्वेना-प्रयोजकत्वान्न कर्त्तव्यमिति तत्राह ।

सहकारित्वेन च ॥ ३२ ॥

श्रमदमादीनामन्तरङ्गसाधनानां सहकारीण्याश्रमकर्म्मा-णीत्येतद्रहितैः श्रमादिभिरपि ज्ञानं न स्थिरौकर्त्तुं शक्यमिति तानि कर्त्तव्यान्वेत्यर्थः । संसारवासनाजनकत्वस्वभावोयः कर्मणां स ज्ञानेन नाश्यत इति न सहकारित्वेऽनुपपत्तिः काचि-दिति भावः । एवं ज्ञानमार्गीयज्ञानस्यैर्यसाधनमुक्त्वा भक्ति-मार्गीयसाधनानां भगवच्छ्रवणादीनामित आधिक्यमावश्यकता-च्चाह ।

* कामकारेऽपीति ख' ।

† पूर्वपक्ष इति ख' ।

‡ तथा तत्यागोऽपि इति ख' ।

सर्वथापि तएवोभयलिङ्गात् ॥ ३३ ॥

भगवच्छ्रवणकीर्तनादयः साधनान्तरवद्विहितत्वेन कर्त्तव्या
एव यद्यपि तथापि सर्वथापि अन्येषां युगपदुपस्थितौ तदनुरोध-
मकृत्वापि तएव भगवद्दर्माएव कर्त्तव्या इत्यर्थः । कुतः श्रुति-
लिङ्गात् स्मृतिलिङ्गाच्च । श्रुतिलिङ्गन्तु

तमेव धीरो विज्ञाय प्रज्ञां कुर्वीत ब्राह्मणः * ।

नानुध्यायात् † बह्वृच्छब्दान् वाचोविग्लापनं हि तत् । इति

तमेवैकं जानथ आत्मानमन्या वाचो विमुञ्चथाः स्मृतस्त्रैष
सेतुरित्यपि । अत्रैवकारेण भगवदतिरिक्त प्रतिषिध्य तद्विष-
यकज्ञानानुकूलं प्रयत्नं श्रवणात्मकं विज्ञायेति विधाय स्मरण-
मपि तन्मात्रविषयकमेव प्रज्ञां कुर्वीतेति वचनेन विधाय
तदेकनिष्ठताहेतुभूतानामैव शब्दानामावर्त्तनमर्थानुसन्धानमपि
कर्त्तव्यं नान्येषामिति नानुध्यायाद्बह्वृच्छब्दानि नोक्तवती । अत्रा-
न्वित्युपसर्गेण ध्यानस्य पश्चाद्भावित्वमुच्यते । तेन योग्यतया श्रवण-
कीर्तने एव तत्पूर्वभाविनी प्राप्येते । स्मृतिसुः

शृण्वन्ति गायन्ति गृणन्त्यभीक्ष्णशः

स्मरन्ति नन्दन्ति तवेहितं जनाः ।

तएव पश्यन्त्यचिरेण तावकं

भवप्रवाहोपरमं पदाम्बुजं ॥ इति

* ब्रह्मण इति खं ।

† नानुध्यायात् इति खं ।

‡ मुञ्चथ इति वा पाठः ।

महात्मानस्तु मां पार्थ दैवीं प्रकृतिमाश्रिताः ।

भजन्यनन्यमनसो ज्ञात्वा भूतादिमव्ययं ॥

सततं कीर्त्तयन्तो मां यतन्तश्च दृढव्रताः ।

नमस्यन्तश्च मां भक्त्या नित्ययुक्ता उपासते ॥ इति

एतेन भगवद्दर्शनामात्मधर्मत्वेनान्तरङ्गत्वादाश्रमकर्मणो देह-
धर्मत्वेन वह्निरङ्गत्वात् तद्विरोधेनैव तत्कर्त्तव्यमिति स्थितं ।
अतएव भगवद्दर्शनान्यधर्मं प्रतिषिध्य तेषां सर्वेभ्य आधिक्यं ज्ञाप-
यितुं स वा अयमात्मा सर्वस्य वशीत्यादिना भगवन्माहात्म्य-
सुक्तं ।

अनभिभवच्च * दर्शयति ॥ ३४ ॥

प्राधान्येन भगवद्दर्शाएव कर्त्तव्या इत्यत्रोपोद्बलकान्तरमने-
नीच्यते सर्वं पाप्मानन्तरति नैनं पाप्मा तरति सर्वं † पाप्मानं
तपति नैनं पाप्मा तपतीत्यादिना भगवद्दर्शानुरोधेनाश्रमकर्मा-
करणजदीपैरनभिभवच्च श्रुतिर्दर्शयत्यतो भगवद्दर्शाएव सर्वेभ्य
उत्तमा ‡ इत्यर्थः ।

अन्तरा चापितु तद्दृष्टेः ॥ ३५ ॥

भगवद्दर्मेभ्य आश्रमधर्मा हीना इत्यप्यल्पमुच्यतेऽपि तु तस्मिन्
पुरुषोत्तमे धर्मिण्येव दृष्टिस्तात्पर्यं यस्य पुंसस्तस्याश्रमधर्मा अन्त-
रा च । फलसिद्धौ व्यवधानरूपाश्चेति § श्रुतिर्दर्शयतीति पूर्व्वेण

* अनभिभवत्वञ्चेति वा पाठः ।

† सर्वं पाप्मानं इति अ दृश्यते ।

‡ उत्तमानि साधनानीति खं ।

§ व्यवधानरूपाश्चेति खं ।

सम्बन्धः । अन्तरा शब्देऽत्राव्ययात्मको व्यवधानवाचकः । तथाच
श्रुतिः एतद् स वै* ब्राह्मणा अनूचाना विद्वांसः प्रजां न काम-
यन्ते किं प्रजया करिष्यामी येषान्नोऽयमात्माद्यं लोक इति
ऋणापाकरणहेतुत्वेन लौकिकोत्कर्षहेतुत्वेनापि प्रजाया अभीष्ट-
त्वेऽपि तदुत्पादनव्यासङ्गेन भगवदानन्दानुभवेऽन्तरायो भविष्य-
तीति तद्दृष्ट्या तत्रोपेक्षां दर्शयति ।

अपि च स्मर्यते ॥ ३६ ॥

अपि शब्देनाश्रमधर्माणां तथात्वं किमु वाच्यं । यतो ज्ञान-
तत्साधनवैराग्यादीनामप्यन्तरारूपत्वं स्मर्यते ।

तस्मान्मङ्गलियुक्तस्य योगिनो वै मदात्मनः ।

न ज्ञानं न च वैराग्यं प्रायः श्रेयो भवेदिह ॥

इति भगवद्वाक्यं ।

विशेषानुग्रहश्च ॥ ३७ ॥

स्मर्यत इति पूर्वेषु सम्बन्धः । ज्ञानादेः सकाशाङ्गतिमार्गे
फलतोऽप्युत्कर्षमाह । ज्ञानादिसाधनवत्स्वनुग्रहो मुक्तिपर्यन्त
एव भक्तिमार्गे त्वहं भक्तपराधीनोह्यस्वतन्त्र इव हिजित्यादिवाक्यै-
र्विशेषरूपो मुक्त्यादिभ्योऽपि भक्तानां व्यावर्त्तको भगवदनुग्रहः
स्मर्यत इत्यर्थः । गूढाभिसन्धिसुद्वाटयन् फलितमर्थमाह ।

अतस्त्वितरज्जगयो लिङ्गाच्च ॥ ३८ ॥

अत इति पूर्वोक्तश्रुतिस्मृतिपरामर्शः । तथा चैतरस्या सुक्ते-
रपि भक्तिमार्गीयतदीयत्वमेव ज्याय इत्यर्थः । अत्र हेत्वन्तर-

माह लिङ्गाच्चेति । मुक्तानान्तु मायाविनिर्मुक्तमात्मस्वरूपमेव
 न तु देहेन्द्रियादिकमप्यस्ति येन भजनानन्दानुभवः स्याद्भक्त्या-
 नान्तु देहेन्द्रियादिकमपि मायातत्कार्यरहितत्वेनानन्दरूप-
 त्वेन च भगवदुपयोग्यतोऽपि तत्तथेत्यर्थः । न हि मुक्तात्मनां
 कश्चन भगवदुपयोगोऽस्तीति भावः । तदुक्तं श्रीभागवते । न यत्र
 माया किमुतापरे हरेरनुव्रता यत्र सुरासुरार्चिता इत्यादि-
 मुक्तोपसृप्यत्वञ्चोच्यते । अतएव सप्तमस्कन्धे देहेन्द्रियासुहीनानां
 वैकुण्ठपुरवासिनामित्युक्तं । पुरवासित्वे देहादेरावश्यकत्वा-
 न्निषेधो जडात्मकानामेवेत्यवगम्यते । इतरत् ज्याय इति पाठे
 तु पूर्वोक्ताश्रमकर्मपरामर्शोऽत इत्यनेन । उक्तयोरेव वा । एतेन
 सोऽश्रुते सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा विपश्चितेति श्रुत्युक्तफल-
 वत्त्वं* तस्य सूच्यते ।

तद्गतस्य तु नातद्भावो जैमिनेरपि नियमा-

तद्र पाभावेभ्यः ॥ ३६ ॥

अथेदं विचार्यते । तदीयानामपि कदाचित् सायुज्यमस्ति
 नवेति । तत्र भक्तिमार्गस्यापि साधनरूपत्वात् तस्य च मुक्ता-
 वेव पर्यवसानात् तदीयत्वस्य साधनावस्थायामुत्कृष्टावस्था-
 रूपत्वात् तेषामपि मुक्तिरावश्यकी । तथाच कर्मफलतो † न
 कश्चिद्विशेष इति प्राप्त उच्यते तद्गतस्येत्यादि । तु शब्देन
 मर्यादासामर्थ्यावच्छेदः । अत्र विश्वासदाढ्यायाहान्यस्य का
 वार्त्ता कर्ममात्रनिरूपकस्य जैमिनेरपि यदि कदाचित् भग-

* उक्तफलवत्त्वमिति ख' ।

† तथाच फलत इति ख' ।

वत्कृपयाऽयं भावो भवेत्तदा तद्गतस्य पुष्टिमार्गीयस्य * भगवद्भावं प्राप्तस्य तस्यापि नातद्भावं उक्तभावतिरोधानं न कदाचिद्दीप्यर्थः । अत्र हेतूनाह । नियमादीन् । तैत्तिरीयके ते ते धामान्युषसीति मन्त्रे । यत्र भूरिशृङ्गा अयासस्तदुर्गायस्य परमं पदमित्युक्त्वा तदनन्तरं तत्र कृतानि कर्माण्यपि विष्णोः कर्माणि पश्यतेति मन्त्रेण निरूप्य पुनः पूर्वोक्तलीलास्थानं तद्विष्णोः परमं पदमिति पदेनानुय तस्य नित्यत्वनिरूपणायोच्यते सदा पश्यन्ति सूरय इति । सूरयो विद्वांसः पुरुषोत्तमज्ञानवन्त इति यावत् । तच्च भक्त्यैवेति सूरिपदेन भक्ता उच्यन्ते । तथाच भक्तानां सार्वदिकदर्शनं † नियम्यते सदेति पदेन । एवं सति पुष्टिमार्गीयभगवद्भावं प्राप्तस्य मुक्तावुच्यमानायां तन्नियमो भज्येतेत्यर्थः । यच्चोक्तं साधनावस्थायामुत्तमावस्थारूपत्वं परं तदीयत्वस्य फलं मुक्तिरेवेति तच्चाहातद्रूपेति । उक्तभगवदीयत्वं न साधनरूपमपि तु मुक्तेरपि फलरूपं ।

मुक्तानामपि सिद्धानां नारायणपरायणः सुदुर्लभः प्रशान्तात्मेति वाक्यात् ।

यदा सर्वे प्रसुच्यन्ते ‡ कामा येस्य हृदि श्रिताः ।

अथ मर्त्योऽमृतो भवत्यत्र ब्रह्म समश्नुते ॥

इति श्रुत्याऽमृतस्य मुक्तस्य ब्रह्मस्वरूपभोग उच्यते । स च

* पुष्टिमार्गीयभगवद्भावं इति खं ।

† सर्वदिकदर्शनं इति खं ।

‡ प्रभियन्ते इति वा पाठः ।

यमेवैष वृणुत इति श्रुतेर्भगवदीयत्वसाध्यएवेति स्पष्टं फलत्वम*
स्यातोऽतद्रूपत्वं ।

किञ्च । फलं हि साधनादुत्तमं भवति । भगवदीयत्वा-
दुत्तमस्यार्थस्याभावादपि न सुक्तिर्वक्तुमुचिता । तदुक्तं श्रीभाग-
वते पञ्चमस्कन्धे पूर्व्वं भक्तिस्वरूपं † निरूप्य । तथैव परयां
निर्वृत्त्या ह्यपवर्गमात्यन्तिकं परमपुरुषार्थमपि स्वयमासादि-
तन्नो एवाद्रियन्ते भगवदीयत्वेनैव परिसमाप्तसर्व्वार्था इति ।

न चाधिकारिकमपि पतनानुमानात्
तदयोगात् ॥ ४० ॥

अथेदं विचार्य्यते । ध्रुवमपि च ब्रह्मादिलोकाधिकारं दत्त्वा
तत्सम्बन्धिफलं ददाति नवेति तत्र नेत्याह । न चेति । तत्र
हेतुः पतनानुमानादिति ।

आब्रह्मभुवनाल्लोकाः पुनरावर्त्तिनोऽर्जुन ।

इति स्पृतेरित्यर्थः । फलस्य सावधित्वाद्दिति भावः । किञ्च
तादृशे भगवदीयेऽपतनायोगादपि ॥ न तथा । अथवा तादृशस्य
सदा भक्तिरसानुभवात् तदतिरिक्तस्यानपेक्षणादन्येषां फलानां
सम्बन्धाभावादित्यर्थः ।

* स्पष्टफलत्वमिति खं ।

† सर्व्वं भक्तिस्वरूपमिति खं ।

‡ फलस्य सावधिकत्वाद् दिति वा पाठः ।

§ भागवदीये इति खं ।

॥ यजनायोगादपि इति खं ।

उपपर्वमपि त्वेके भावमशनवत्तदुक्तं ॥ ४१ ॥

एके भक्ता आधिकारिके फले पतनमात्रं न हेयत्वप्रयोजक*
मिति वदन्यपितूपूर्व्वं पतनमेव तदिति वदन्ति भक्तिभावात्
च्युतेः । अधिकारसमाप्तौ भगवदनुग्रहाद्यापि कदाचित् सम्भ-
वतीत्युपपतनं तत् । सुक्तौ त्वपुनरावृत्तेर्भक्तिरसाद्यापि नेति
महापतनमेव सेति भावः । तेन निषिद्धकर्मफलतुल्यत्वं
ज्ञापितं भवति । अतएव श्रीभागवते

नारायणपरा लोके न कुतश्चन विभ्यति ।

स्वर्गापवर्गनरकेश्वपि तुल्यार्थदर्शिनः ॥

इति गीयते । भक्तिमार्गे तु साक्षात्स्वभावेऽपि तदीयं
भावमात्रमप्यशनवत् साक्षाद्भगवत्स्वरूपभोगवदेव मन्यन्ते ।
तदुक्तं श्रीभागवते । अथ ह वाव तवेत्यादिना । साक्षाद्भगवद्-
भोगो जीवस्यासम्भावित इति शङ्कानिरासायाह तदुक्तमिति ।
सोऽश्रुते सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा विपश्चितेति । अत्र
ब्रह्म समश्रुत इत्यादिश्रुतिषु साक्षात्ब्रह्मस्वरूपरसाशनमुक्त-
मित्यर्थः ।

बहिस्तूभयथापि स्मृतेराचाराच्च ॥ ४२ ॥

अथेदं चिन्त्यते । प्रचुरभगवद्भावमात्रवतः साक्षात् स्वरूप-
भोगवतो वा गृहत्यागः कर्त्तव्यो नवेति । फलस्य सिद्धत्वा-
च्चेति पक्षव्यवच्छेदाय महार्त्तायातयामानां न बन्धाय गृहा-
मता इति वाक्यात् बन्धकत्वेन त्याज्य इति पक्षव्यवच्छेदाय च तु-

* पतनमात्रं तु हेयत्वप्रयोजकं इति ख' ।

† तदीयभावमात्रमिति ख' ।

शब्दः । भावमात्रे साक्षात्प्रभुसम्बन्धे धोभयथापि गृह्यात् बहिर्गमनं गृह्यत्याग इति यावत् । स आवश्यकः । तत्र प्रमाणमाह । स्मृतेरित्यादि ।

त्वन्तु सर्व्वं परित्यज्य स्नेहं स्वजनबन्धुषु ।

मय्याविश्य मनः सम्यक् समदृग्विचरस्व गां ॥

इत्यादि स्मृतिर्भगवत्भाववतस्तत्सङ्गविशिष्टस्यापि बहिर्गमनमाह । तदाचारोऽपि तथैव श्रूयतेऽतस्तथा । अत्रायमाशयः । आश्रमधर्मत्वेन गृह्यत्यागो यद्दहरेवेत्यादिश्रुतिभ्यः पूर्व्वमुपपादितोऽपि यद्धुना पुनरुच्यते तेन तदतिरिक्तोऽयमिति ज्ञायते । तथाचोक्तवाक्यात् मुमुक्षुमुक्तिप्रतिबन्धकत्वाभावेऽपि व्यासङ्गस्य तत्रावश्यकत्वादुक्तोभयोरप्यनवरतं प्रभुरसाखादे प्रतिबन्धकत्वेन तस्य तत्यागस्य विप्रयोगरसानुभावकत्वेन च स कर्त्तव्यः यद्यपि स्नेष्टान्तरायत्वेन स्वतएव तत्यागो भावी तथाप्याश्रमादाश्रमं गच्छेदिति वाक्यादत्राश्रमान्तरत्वाभावेन त्यागस्याविहितत्वशङ्काभावायेयमुक्तिरिति ।

स्वामिनः फलश्रुतेरित्यात्रेयः ॥ ४३ ॥

पुष्टिमार्गीयभक्तस्य विहितत्वादिज्ञान*मप्रयोजकं । तत्र हेतुः तस्य भक्तिमार्गस्वामिनः श्रीगोकुलेशादेव फलस्य श्रुतेरतो बहिर्गमनं न साधनत्वेनात्र कार्य्यमिति भावः । अत्र यमेवैष वृणुत इति श्रुतिरनुसन्धेया । एतदनुपदमेव पद्यते नायमात्मा बलहीनेन लभ्य इति । अत्र भगवद्दरणानन्तरमपि जीवबलं

* विहितत्वादिति ज्ञानं इति खं ।

कतमं यदपेक्षा भगवन्नाम इति जिज्ञासायां सर्वात्मभाव-
 एव बलमिति निर्णीयते । तस्यैव मर्यादाबलीपमर्दकत्वात्
 भगवद्दशौकारहेतुत्वाच्च । ब्रजसीमन्तिनीनां प्रभुवचनातिक्रम-
 मपि कृत्वा स्वरूपपरिग्रहस्तद्धलेनैव यत इत्यात्रेय आचार्य्या
 मनुते । इदमत्राभिप्रेतं । सर्वात्मभावस्य यद्वत्त्वं तत्तदात्मकस्य
 प्रभोरेव । तस्य चायं स्वभावो यदन्यन्न रोचतेऽतएव ब्रजपरिवृद्ध-
 वदनेन्दुवचनकिरणप्रचारप्रोच्छ्रितत्केवलभावाभोधिवचनवीचयो
 गीयन्ते यद्द्वैतस्वजाच्च तव पादतलमस्पाक्षं तत्प्रभृति नान्यसमक्षं
 स्थातुं पारयाम इत्यादयः । अतस्त्यागस्तु पृष्ठलग्न इवाया-
 तीति न तदर्थं यतनीयमिति । विष्णवतारत्वेन पुरुषोत्तम-
 भावस्वरूपज्ञोऽयमिति तथा ।

आर्त्विज्यमित्यौडुलोमिस्तस्मै हि परि-
 क्रीयते ॥ ४४ ॥

सर्वत्यागपूर्वकं यद्वह्निः प्रभुसमीपगमनं भक्तस्य तदार्त्विज्य-
 मृत्तिकर्मैवेत्यौडुलोमिराचार्य्या मन्यते । तस्यायमभिसन्धिः ।
 यजमानो हि खेष्टसिद्धयर्थमृत्विज आदौ वृणुते । प्रकृते च यमे-
 वैष वृणुत इति श्रुतेस्तस्मादेकाकी न रमत इति श्रुतेश्च स्वकीडार्थं
 भगवान् स्वचिकीर्षिततत्तल्लीलानुरूपान् जीवान् वृणुते । यनः
 स्थविरान्चेति विकल्पादेकरूपाणां यथा सोमादिषु वरणं तथा
 सर्वात्मभावत्वेनैकरूपाणामेवात्र वरणं । तत्र यथा स्वीयस्वीय-
 तदङ्गमात्रकरणं तेषां तथेतरसम्बन्धनिवर्त्तनपूर्वकं * तद्ज्ञेय-
 समर्पकत्वमत्र । तदुक्तं भगवता । यदा पुमांस्त्यक्तसमस्तकर्मा

* तथेतरसम्बन्धनिवर्त्तनपूर्वकमिति ख ।

निवेदितात्मा विचिकीर्षितोम इति । अत्र पूर्वपदेनेतरसम्बन्ध-
निवर्त्तनोक्त्या सर्वात्मभाव उक्तो भवति । तदनन्तरमात्मनिवे-
दने सति तद्विषयकलीलाकरणेच्छाविषयः स भवति* । अन्त-
रङ्गलीलाप्रवेशनमिच्छायां विशेषस्तस्मात् सुहृत्कृमात्विज्यमिति ।
एतेन न ददाति न पचतीत्यादि श्रुतेर्यथा सोमादौ दीक्षितस्य
तद्यागेतरधर्मनिवृत्तिः सएव परमोधर्मी यतस्तथा पुरुषोत्तम-
स्योक्तभक्तैः सह रमणमेव सार्वदिकमेतदेव च महन्महत्त्वमिति
सूचितं भवति । प्रकृते भक्तानामृत्विक्त्वेन निरूपणे हेतु-
त्वेन तात्पर्यान्तरमप्याह । तस्मै यजमानारब्धकर्मसाङ्गत्वाय
ऋत्विक् परिक््रीयते वरणेन स्वकार्यमात्रोपयोगित्वाय स्वीयः
क्रियते । तथा प्रकृतेऽपि । न च कश्चित् कल्याणो दक्षिणा इति
प्रश्रवचनात् तदर्थैव तद्वृत्तिरत्र तु स्वतः पुरुषार्थत्वेन भगवदर्थं
प्रवृत्तिरतो वैषम्यमिति वाच्यं । नीरागस्यापि वरणसमये
तत्प्रश्रवावश्यकत्वात् तथैव दक्षिणादानमप्यन्यथा निरङ्गत्वा-
पत्तेः । प्रकृतेऽपि भक्तानां स्नेहादेव प्रवृत्तिर्भगवान् स्वानुभवार्थ-
मेव ताननुभावयतीति न वैषम्यं ।

श्रुतेश्च† ॥ ४५ ॥

अथर्वणीपनिषत्सु पद्यते । भक्तिरस्य भजनन्तदिहामुत्रो-
पाधिनैराशयेनैवासुम्निन् मनःकल्पनमेतदेव नैष्कर्म्यमिति भक्ति-
मार्गप्रचारैकहृदयो वादरायणः मानं भागवतं तत्र तेनैवं ज्ञेय-
मुत्तमैः ।

* सम्भवतीति खं ।

† शैष्कर्म्याश्रुतेथेति पुस्तकान्तरसम्मतः पाठः ।

सहकार्यन्तरविधिः पक्षेण तृतीयं तद्वतो
विध्यादिवत् ॥ ४६ ॥

ननु यमेवेति श्रुतिः साधनान्तरनिषेधपूर्वकं वरणस्यैव साधनत्वमाह । तस्मादेवंविच्छान्तोदान्त उपरतस्त्रितित्तुः अद्वावित्तो भूत्वात्मन्येवात्मानं पश्येदिति श्रुतिः साधनान्तरमप्याह । एवं विरोधे श्रुतित्वाविशेषात् किमादरणीयं किन्नेति संशये साधनान्तरविधिरेवादरणीयोऽन्यथा शास्त्रवैयर्थ्यं स्यादिति प्राप्त उच्यते सहकार्यन्तरविधिरिति । मर्यादापुष्टिभेदेन वरणं द्विधोच्यते । तत्र सहकार्यन्तरविधिस्तु मर्यादापक्षेणोच्यते पुष्टौ तु नान्यापेक्षेति न विरोधगन्धोऽपि । अपरञ्च । साधनं हि कायिकं वाचनिकं * मानसिकञ्च विधीयते । तत्र मनसैवाप्तव्यमिति श्रुतेस्तृतीयं मुख्यं । तदपि तावदेव मार्यादिकस्यापि विधेयत्वेन कर्त्तव्यं यावत् स्नेहो न भवति । यतस्तद्वतः स्नेहवतस्तूक्तं तृतीयं साधनमपि विध्यादिवत् । यथा तद्वतो विधिरर्थवादो वा प्रवृत्तावप्रयोजकस्तस्य स्वतएव सम्भवात् तथा भगवत्प्राप्ताविदमित्यर्थं कैमुतिकन्यायेन पूर्वयोरप्रयोजकत्वमेतच्छेषत्वादेवायास्यतीति तृतीयमेवोक्तं ।

कृतस्त्रभावात्तु गृहिणीपसंहारः ॥ ४७ ॥

ननु बहिस्तुभयथेत्यादिना भगवदीयस्य गृहत्याग आवश्यक इति निरूपितं छान्दोग्ये त्वाचार्यकुलादित्युपक्रम्य छान्दोग्योपनिषदन्ते आचार्यकुलाद्देदमधीत्य गुरोः कर्मातिशेषेणातिसमावृत्य कुटुम्बे शुची देशे स्वाध्यायमधीयानो धार्मिकान्

विदधदात्मनि सर्वेन्द्रियाणि संप्रतिष्ठाप्याहिंसन् सर्वाणि
भूतान्यन्यत्र तीर्थेभ्यः स खल्वेवं वर्त्तयन्त्यावदायुषं ब्रह्मलोक-
मभिसम्पद्यते न च पुनरावर्त्तते न च पुनरावर्त्तते न च
पुनरावर्त्तते * । इदं विषयवाक्यं ब्रह्मलोकमभिसम्पद्यत इति
गृहिणोपसंहारः कृतः । वाजसनेयिशाखायाञ्चैतद् स्म वै तत्-
पूर्वं ब्राह्मणा अनूचाना विद्वांसः प्रजां न कामयन्त इत्युप-
क्रम्याथ भिक्षाचर्यं चरन्तीति पद्यते । एवं सति विकल्पे सन्न-
वत्युपसंहारस्य तात्पर्यग्राहकत्वाद्गृहिणएव यथोक्तकर्तुर्ब्रह्म-
सम्पत्तिरिति श्रुतेस्तात्पर्यं । त्यागोक्तिस्तु ब्रह्मेतादृशं यदर्थं सर्वं
व्यजत इति स्तुतिपरेति प्राप्ते गृहिणोपसंहारे हेतुत्वेन तात्पर्य-
माह । कृतस्त्रेति । त्यागे वाङ्मनसोरेव भगवति विनियोगो न
सर्वेन्द्रियाणां । गृहिणस्तु सर्वैः प्रकारैर्भजनं भवतीति परि-
जनञ्च कृतार्थो भवतीति वा भजने कृतस्त्रता भवतीति तेनोप-
संहारः कृत इत्यर्थः । अतएवात्मनि सर्वेन्द्रियाणि संप्रति-
ष्ठाप्येत्युच्यते । अत्रात्मपदं भगवत्परमिति ज्ञेयं । कर्ममार्गीय-
गृहिव्यवच्छेदाय तुशब्दः ।

अत्रेदमाकृतं । भक्तिमार्गी बह्वविध इति कपिलदेववाक्यात्
केचन भक्ताः स्वगृहेष्वेव स्नेहेन भगवदाकारे विविधोप-
चारैः सेवां कुर्वन्तस्तथैव निवृत्त्या मुक्तिमपि तुच्छां मन्यन्ते ।
तदुक्तं । मधुद्विट्श्वनुरक्तमनसामभवोऽपि फल्गुरिति । तेन
भगवद्भजनएव तत्रापि पुष्टिमार्गएव श्रुतेर्भर इति ज्ञायते ।
पूर्वमुत्कटभगवद्भाववतां तदर्थं त्यागं निरूप्य गृहिणोप-

संहारतात्पर्यं पञ्चाद्यन्निरूपितवांस्तेन तादृग्भाववतैव त्यागः
कार्यस्तद्रहितेन तु गृहएवोक्तरीत्या प्रभुभजनं कार्यं तेनैव
तल्लाभ इति व्यासहृदयमिति ज्ञायते । उक्तभावाभावे त्याग-
धर्मानिर्वाहादिति । केचन भक्ता भाषणादिलीलादर्शनं विना
स्यातुमशक्ताः प्रचुरभावविवशाशया गृहांस्यक्त्वा वनं गच्छन्ति ।
आत्रेयौडुलोमिभ्यान्तु भगवद्वतारसामयिकभक्तदशोक्ता । एते
सर्वे फलमार्गीयाः वाजसनेय्युक्तास्तु साधनमार्गीया इति
नानुपपत्तिः काचित् ।

मौनवदितरेषामप्युपदेशात् ॥ ४८ ॥

किञ्च । सन्न्यासिन आवश्यकता ये धर्मास्ततोऽधिकास्ते
गृहिणः सिध्यन्तीत्यपि हेतोस्तेनोपसंहारः कृत इत्याशये-
नाह । मौनवदित्यादि । मौनपद्मनीहानिलायामादित्रिदण्डि-
धर्मोपलक्षकं । यथा वागिन्द्रियमात्रदेहमात्रचित्तमात्रनियाम-
कास्ते धर्मा उक्ता न्यासिनकथितरेषामपीन्द्रियनियामकानां
धर्माणामात्मनि सर्वेन्द्रियाणि संप्रतिष्ठाप्येति श्रुत्या गृहिण
उपदिश्यन्त इति युक्तो गृहिणोपसंहार इत्यर्थः । तत्र नियमन-
मात्रमत्र तु भगवति विनियोगादाधिक्यमिति भावः । वस्तुतस्तु
केवलनियमनस्याप्रयोजकत्वात् तत्रापि भगवति विनियोगएव
तात्पर्यमिति ज्ञेयम् ।

अनाविकुर्वन्नन्वयात् ॥ ४९ ॥

ननु भगवति सर्वेन्द्रियविनियोगात् गृहिणोपसंहार इति
न युज्यते शुची देशे स्वाध्यायमधीयान इत्यादिकर्ममार्गीय-
साधनश्रुतेरित्याशङ्क्य तत्तात्पर्यमाहानाविकुर्वन्निति । भग-

वद्भावस्य रसात्मकत्वेन गुप्स्यैवाभिहृदिस्वभावकत्वादाश्रमधर्मै-
रेव लोके स्वं भगवद्भावमनाविःकुर्वन् भजितेत्येतदाश्रयेन ते
धर्मा उक्ताः । गोपने मुख्यं हेतुमाहान्वयादिति । यतो भग-
वता सममन्वयं सम्बन्धं प्राप्य वत्ततेऽतो हेतोस्तथा । अत्र ल्यव-
लोपे पञ्चमी । एतेन यावदन्तःकरणे साक्षात् प्रभोः प्राकृत्यं
नास्ति तावदेव बहिराविकरणं भवति प्राकृत्ये तु न तथा
सम्भवतीति ज्ञापितं ।

ऐहिकमप्यप्रस्तुतप्रतिबन्धे तद्दर्शनात् ॥ ५० ॥

वैदिककर्मकरणे तात्पर्यसुक्ता लौकिकस्थानावश्यकत्वेऽपि
तत्समयमाह । प्रस्तुतं प्रभुभजनं तद्यतिबन्धासम्भव एवैहिकं
कर्म कार्यं । नन्वैहिकं कर्मास्तु मा वातस्तत्समयोक्ति-
व्यर्थेत्याशङ्क्याह ।* तद्दर्शनादिति । आचार्यकुलादित्युपक्रम्याये
पद्यते धार्मिकान्विदधदिति । अतो धार्मिकपुत्रविधानमैहिकं
कर्म श्रुतौ दृश्यतेऽतस्तत्समयोक्तिरावश्यकी अन्यथा श्रुतावुक्तम-
स्तीति प्रस्तुतवाधेऽपि तत्करणे फलप्रतिबन्धः स्यादिति भावः ।

एवं मुक्तिफलानियमस्तदवस्थावधृते-
स्तदवस्थावधृतेः ॥ ५१ ॥

ननु † तावदेव चिरं यावन्न विमोक्ष्येऽथ सम्पत्स्य इति
श्रुतौ मुक्त्यनन्तरं ब्रह्मसम्पत्तिः श्रूयते । सा तु पुरुषोत्तमसङ्गे
लीलारसानुभवातिरिक्ता वक्तुमशक्या मुक्तौपदृश्यव्यपदेशात् ।

* प्रस्तुतं प्रभुभजनं तद्दर्शनात् इति खं ।

† ननु तस्येति खं ।

मुक्तानामपि सिद्धानां नारायणपरायणः ।

सदुर्लभः प्रशान्तात्मा कीटिष्वपि महासुने ॥

इति स्मृतेश्च मुक्तेः फलं भक्तिरसानुभव एव । एवं सत्युक्त-
गृहिणस्तत् फलं भवति नवेति संशये निर्णयमाह । एवंभूत-
स्योक्तरूपस्य मुक्तस्य मुक्तेर्यत् फलं भक्तिरसानुभवस्तस्यानियम-
स्तस्य भगवदिच्छाधीनत्वात् साधनाप्राप्यत्वात् । अतएव मुक्तिं
ददाति कर्हिचित् स्म न भक्तियोगमिति शुकवाक्यं । अत्रौत्-
सर्गिकं हेतुमाह तदवस्थेति । न स पुनरावर्त्तत इत्यस्यावृत्त्या
मुक्त्यवस्थाया एव सार्वदिकत्वेन निर्धारः क्रियते । यद्यप्येवं
मुक्तिफलाभावनियम एवायाति न तु तदनियमस्तथापि तस्य
तावदेव चिरमित्यादिप्रमाणैर्न स पुनरावर्त्तत इति श्रुत्या समं
विरोधाभावायौत्सर्गिकी तदवस्था । तत्फलन्तु कस्यचिदत्यनुग्रहेण
पुष्टौ प्रवेशने भवतीति स्त्राभिप्रायं प्रकटीकुर्वता वादरायणेना-
नियमः इत्युक्तं । एवं सति न स पुनरावर्त्तत इति श्रुतिः
प्रपञ्चे पुनरावृत्तिं निषेधति न तु तदतीतेऽपीति ज्ञेयं । समाप्ति-
ज्ञापनायावृत्तिः । अथवा श्रुती तदवस्थावधृतेर्हेतोरस्माकमपि
तदवस्थावधृतिर्यतीऽतः फलानियमनिश्चयोऽपीत्यर्थः । एवं सति
मुक्तिपर्यन्तं साधनं भगवद्भाव इति निर्णयः सम्पन्नः ।

इति श्रीवेदव्यासमतवर्त्ति श्रीवल्लभाचार्यविरचिते ब्रह्मसूत्राणु-
भाष्ये तृतीयाध्यायस्य चतुर्थः पादः समाप्तः ।

चतुथाऽध्यायः

प्रथमः पादः ।

समन्वयेनाविरोधात् साधनैर्ब्रह्मविद्यदि ।
तद्याग्रिमव्यवस्था या सा चतुर्थे विविच्यते ॥
जीवतो म्रियमाणस्य गच्छतः सफलस्य च ।
अतो ब्रह्मविदा कार्यमेवमेव न चान्यथा ॥
तामसीं बुद्धिमाश्रित्य ये मूढाः सर्वविप्लवं ।
वदन्ति शास्त्रनाशाय सद्भिः शोच्याश्च ये नु तान् ॥
ब्रह्मविद्ब्रह्मनाभावः अतांशेनापि चेत् भवेत् ।
शास्त्रमेतद्दृथाजातं सर्वसूत्रविनाशतः ॥
स्वाप्ययस्य च सम्पत्तेरत्र ब्रह्मगतिश्रुती ।
अन्यथा न श्रुतेरर्थः स्याच्चेद्दयासो वदेन्न किं ॥
तामसीं बुद्धिमाश्रित्य या मुक्तिः कैश्चिदुच्यते ।
सा सुषुप्तिश्रुतेरर्थो मोहादेवान्यथामतिः ॥
अतो ब्रह्मविदः कार्यं जीवतः पूर्वमुच्यते ।
आवृत्तिः श्रवणादीनां नवल्लत्वोपदेशतः ॥
दर्शनार्थत्वतो लिङ्गादपि व्रीह्यवघातवत् ।
आवृत्ती श्रवणादीनामात्मेति स्यात् दृढा मतिः ॥
आपाततो दर्शनं तदभेदेनापि बोध्यते ।
प्रतीकोपासनादीनां नैवं भावो हि जायते ॥

प्रालम्बनार्थं तत्रापि ब्रह्मदृष्टिर्विशिष्यत ।
 आदित्यादिब्रह्मदृष्टेरङ्गत्वं न स्वतन्त्रता ॥
 मनने च निदिध्यासे विशेषश्चोच्यतेऽधुना ।
 आसनादिषडङ्गैस्तु चित्तं श्रौतार्थ एव हि ॥
 धारयेदामतेरेवं ततः सिद्धिमवाप्स्यति ।
 धर्माधर्मभयं तस्य नास्त्येवेति विनिश्चयः ॥
 अग्निहोत्रादिकं कार्यं सत्यासः फल एव हि ।
 घोडा चेत् पुरुषो व्यक्तः प्रारब्धान्ते फलं भवेत् ॥
 एतावान् प्रथमे पादे निर्णयः सूत्रकृतकृतः ।
 द्वितीये धियमाणस्य सर्वेन्द्रियलयः पुरा ॥
 लिङ्गस्यापि शरीरस्य नाङ्गोत्कान्तिरिहोच्यते ।
 दिनाशनकृतो नास्य विशेषोऽस्तीति चोच्यते ॥
 तृतीये क्रमसक्तौ यो मार्गो यस्य श्रुतेर्मतः ।
 तन्निर्धारोऽन्यमार्गीयाणामप्राप्यत्वञ्च वर्ण्यते ॥
 गन्तव्यञ्च परं ब्रह्म कार्यी लोकस्तु नेति च ।
 तुरीये पुष्टिमर्यादाभेदेन फलमुच्यते ॥
 प्रभोरेव फलत्वं तन्निर्दीप्तत्वञ्च वर्ण्यते ।
 लीलानित्यत्वतः पूर्णगुणत्वञ्च ततोऽखिलं ॥

अस्य फलप्रकरणत्वेऽपि साधनरूपस्यापि अवणस्थान्तरङ्गत्वं
 ज्ञापयितुं तन्निर्धारमप्याह ।

आवृत्तिरसकृदुपदेशात् ॥ १ ॥

आत्मा धारे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यामितव्य
 दूत्यादिवाक्यैर्विहितं श्रवणादिकं किं सकृदेव कर्तव्यमुतासक-
 दिति भवति संशयः । किं तावत्प्रप्तं सकृदेवेति । तावतैव

शास्त्रार्थस्य सम्पत्तेः । नच तण्डुलनिष्पत्तिफलकावघातस्यैव दर्शनफलकानां श्रवणादीनां तत्सिद्धिपर्यन्त*मावृत्तिर्यायप्राप्तेति† वाच्यं । अवघातस्य वितुषीकरणात्मकदृष्टद्वारकत्वेन तथात्वमस्तु नाम प्रकृते त्वदृष्टद्वारकत्वात् सकृत्कृतेनैवादृष्टद्वारा फल-सम्पादनसम्भवादावृत्तिरप्रयोजकेति‡ प्राप्त उच्यते । आवृत्तिरेव श्रवणादीनां श्रुत्यभिमतता । कुतः । असकृदुपदेशात् । छान्दोग्ये श्वेतकेतूपाख्याने ऐतदात्म्यमिदं सर्वं तत् सत्यं स आत्मा तत्त्वमसि श्वेतकेतो इति वाक्येन जड़जीवयोर्ब्रह्मात्मत्वं नवकृत्व उपदिष्टवान् । तथाच सकृदुपदेशेनैव चेदर्थसिद्धिः स्यात् तदैकमेवार्थमेकस्य एकदैवासकृन्नोपदिशेत् प्रयोजनाभावात् । एतेनावघातवदन्तःकरणदोषनिवर्त्तनं दृष्टं‡ द्वारमन्येषामुपदेशानां चरमस्य तस्य ज्ञानसाधकत्वमिति मन्तव्यं । अत्रैव हित्वन्तरमाह ।

लिङ्गाच्च ॥ २ ॥

श्रुत्यनुमापकत्वेन स्मृतिलिङ्गमित्युच्यते । सा च

यथायथात्मा परिमृज्यतेऽसौ

मत्पुण्यगाथाश्रवणाभिधानैः ।

तथातथा पश्यति तत्त्वसूक्तं

चक्षुर्यथैवाञ्जनसम्प्रयुक्तं ॥

* श्रवणादीनां सिद्धिपर्यन्तमिति खं ।

† आवृत्तिरिति वाच्यं इति खं ।

‡ अप्रयोजिकेति वा पाठः ।

§ दृष्टद्वारमिति वा पाठः ।

इत्यादिरूपा तदावृत्तिमेव फलसाधकत्वेनाह । अत्र दृष्टान्तेनापि दृष्टहारकत्वं श्रवणादीनां सूच्यते आत्मा वारं द्रष्टव्य इतिपदेन श्रवणादीनां फलात्मकं दर्शनं पूर्वमुक्त्वा श्रोतव्यो मन्तव्य इत्यादिना तत्साधनानि पश्चात् यदाह तेनात्मनः परोक्षमपि ज्ञानमवान्तरफलरूपमिति भक्तिमार्गं परमफलरूपतत्सजातीयत्वेन च फलमध्यपात्येवेति श्रुत्यभिमतमिति ज्ञायते । तेन सूत्रकृदपि फलप्रकरणेऽपि साधनविचारं चकारेति निगूढाशयः । तथापि शाब्दक्रमादार्थक्रमो वलीयानितिन्यायात् द्रष्टव्य इति पदस्य पश्चात्सम्बन्धे तूक्तरीतिर्नावसरं प्राप्नोतीति प्रकृतविचारस्य फलप्रकरणसङ्गतत्व*मापततीति प्रकारान्तरेण सूत्रार्थ उच्यते । आवृत्तिरसक्तदुपदेशात् । श्रुतिर्हि कर्मज्ञानभक्तीः साक्षात्परम्पराभेदेन पुरुषार्थसाधनत्वेन हीनमध्यमोत्तमाधिकारिणः प्रति कर्तव्यत्वेन प्रतिपादयति । तत्र तेषां स्वरूपं द्वितीयेऽध्याये बादरायणेन प्रतिपादितमथ तुरीयेऽध्याये तेषां फलं चिन्त्यते । तत्रादौ कर्ममार्गस्य फलमुच्यते । ज्ञानभक्त्योरेव क्रमेणोत्तमात्युत्तमफलकत्वमतस्तत्साधनत्वेनैव तत्कर्तव्यं न तु स्वातन्त्र्येणैति ज्ञापयितुं आवृत्तिरिति । कर्ममार्गस्यावृत्तिः पुनर्जन्मफलं तदप्यसक्तत् इदं पदमावृत्त्योभयत्रापि सम्बध्यते । तथाचात्र प्रमाणापेक्षायां तदाह हेतुत्वेनासक्तदुपदेशादिति । श्रुतौ कर्ममार्गं पुनर्जन्मासक्तदुपदिश्यते यतोऽन्यथा सक्तदुपदेशेनैव तदवगमेऽप्यसक्तदुपदेशोव्यर्थः स्यादतस्तथेत्यर्थः । वाजसनेयि-

* फलप्रकरणसम्मतत्वमिति वा पाठः ।

शाखायां पद्यते एवमेवायं शारीर षात्मेभ्योऽङ्गेभ्यः संप्र-
 मुच्य पुनः प्रतिन्यायं प्रतियोन्याद्रवति प्राणायैवेति । तत्रैव
 पुनस्तेन प्रद्योतेनैष* आत्मा निष्क्रामतीत्युपक्रम्य पद्यते तं
 विद्याकर्म्मणी समन्वारभेति पूर्वप्रज्ञा चेति । तत्रैवैतदनुपद-
 मेव तद्यथा तृणजला यूकेत्युपक्रम्य पद्यत एवमेवायं पुरुष इदं
 शरीरं निहत्याविद्यां गमयित्वान्यन्नवतरं कल्याणतरं रूपं
 तनुते पिब्यं वा गान्धर्वं वा ब्राह्मं वा प्राजापत्यं वा दैवं
 वा मानुषं वान्येभ्यो वा भूतेभ्य इति । तत्रैवाप्ये पद्यते

प्राप्तान्तं कर्म्मणस्तस्य यत्किञ्चेह करोत्ययं ।

तस्मात्ल्लोकात् पुनरेत्यस्मै लोकाय कर्म्मणे ॥ इति

अत्र हेत्वन्तरमाह । लिङ्गाच्च । वेदानुमापकत्वेन स्मृति-
 लिङ्गमित्युच्यते । सा च भगवद्गीतासु त्रैविद्या मामित्युपक्रम्य
 पद्यते ।

एवं त्रयीधर्म्ममनुप्रपन्ना

गतागतं कामकामा लभन्ते । इति

आब्रह्मभवनाल्लोकाः पुन-

रावर्त्तिनोऽर्जुन । इति च

अथवा यथाकारी यथाचारी तथा भवति साधुकारी साधु-
 भवति पापकारी पापो भवति पुण्यः पुण्येन कर्म्मणा भवति
 पापः पापेनेति श्रुतिर्वर्त्तमानजन्मकर्म्मणोः पूर्वजन्मसम्बन्धिकर्म्मा-
 नुमापकत्वं वदतीति कर्म्मणः पुनर्जन्मावश्यकमिति ज्ञायते ।
 एवं सति लिङ्गत्वेन निरूपणादित्यर्थः सम्पद्यते । निवृत्ति-

* प्रीद्यतेनैव इति वा पाठः ।

मार्गीयस्यापि तस्य ज्ञानोपकर्तृत्वमात्रं न तु जन्मनिवर्तकत्वं*
मानाभावात् ।

एवं कर्मफलं विचार्य ज्ञानफलं विचारयति ।

आत्मेति ह्यपगच्छन्ति ग्राहयन्ति च ॥ ३ ॥

पूर्वार्थनिरूपणव्यवच्छेदाय तु शब्दः । ज्ञानिनो हि भग-
वन्तमात्मत्वेनैवोपासते । तस्या नैरन्तर्येऽनेकजन्मभिस्तथैव तेषां
हृदि भगवान् स्फुरति । तदा स्नानन्दांशस्याप्याविर्भावाद् ब्रह्म-
भूतः सन्नात्मत्वेनैव † स्फुरितमिति तदानन्दात्मकः सन् तमनु-
भवति । एवं स्थितः प्रारब्धसमाप्तौ देहापगमे तत्रैव प्रविष्टो
भवति । एतादृशः सर्वोपकारीति परार्थमपि तस्मै भगवता
ज्ञानं दत्तमिति गवचनमपि तस्य फलान्तःपातीत्यधिकारिण्युप-
स्थिते तथैवोपदिशति च । एतदेवाह आत्मेत्यादिना । उप-
समीपे गमनं प्रवेश इति यावत् । अथवा । ननु ज्ञानभक्त्योरना-
हृत्तिः फलमत उक्तमेतेन तु कर्मत्याशयेन कर्मणः फलमा-
हृत्तिरिति यन्निरूपितं तत्रेदं चिन्त्यते । न स पुनरावर्तत
इति श्रुतिः सर्वथाऽनाहृत्तिमाहोत सावधिकीं ताममरशब्देन
तन्निहृत्तिमिव । किमत्र युक्तं सावधिकीमेवेति । तथाहि पूर्व-
कर्मनैयत्यस्य त्वयाप्यङ्गीकार्यत्वात् तस्य प्ररोहैकस्वभावत्वात् §
तस्य दुरतिक्रमत्वात् तत्फलानुभवस्यावश्यकत्वात् । अपिच ।

* न जन्मनिवर्तकत्वमिति खं ।

† ब्रह्म स्फुरितमिति पुस्तकान्तरसम्मतः पाठः ।

‡ पूर्वं कर्मनैयत्यस्येति वा पाठः ।

§ प्ररोहैकत्वस्वभावत्वात् इति च पुस्तकान्तरे दृश्यते ।

य एनं विदुरिति श्रुतेः सति ज्ञाने हि सा । यतोवाचः अगृह्यो
न हि गृह्यत इत्यादिश्रुतिभ्यो ब्रह्मज्ञानासम्भवात् । इतएव
भक्तिरपि प्रत्युक्ता वेदितव्या ज्ञानाविषये स्नेहासम्भवात् ।

किञ्च । सर्वस्य वशी सर्वस्वज्ञान इत्यादिश्रुतिभ्यो यस्याव-
तारकर्माणि गायन्ति * ह्यस्मदादयः न यं विन्दन्ति तत्त्वेनेत्यादि
स्मृतिभ्यश्च का प्रत्याशा जीवस्यातिहीनस्य तत्प्राप्तावतएवोप-
देशासम्भवोऽपीति प्राप्ते प्रत्याहात्मतीत्यादिना । तुशब्दः पूर्व-
पक्षनिरासकः । अत्रायमाशयः । सत्यमुक्तं भवता तत्रोच्यते ।
यथाऽगृह्यत्वातिमहत्त्वादिधर्मा भगवति सन्ति तथा सर्वात्मत्व-
मपि य आत्मनि तिष्ठन्नित्यादिश्रुतिष्वात्मत्वेनैवोक्तेः । सर्व-
धर्माश्रयत्वेऽपि यदा यं धर्मं पुरस्कृत्य लीलां करोति तत्
कार्यमेव तदा सम्पद्यते । हितकारित्वस्वभावत्वात् तस्य ।
एवं सति यस्मिन् पुरुषे यदात्मत्वेन लीलां करोति तदा स्व-
प्राप्त्यनुकूलप्रयत्नवन्तं विधायान्मानं प्रापयति । ननूक्तं दुरति-
क्रमः कर्मस्वभाव इति । नैष दोषः । न ह्यन्नरसपाकाय
जग्धमौषधमपि गौरवाय भवति । तेन न तन्निवृत्तिर्वा ।
व्यापादनैकस्वभावमपि विषमाशीविषं तदपगमपटुतरनिगम-
सङ्गमो नापगमयति वा । तथा भगवदर्पितं तदर्थञ्च कृतं
कर्म न कर्मनाशाय भवतीति न वक्तुं शक्यं कर्ममोक्षाय कर्माणि
विधत्ते ह्यगदं यथेति वाक्यात् । अगृह्यत्वगृह्यत्वविरोधापहारस्तु
जीवसामर्थ्येश्वरेच्छाभ्यां पुरैव कृत इति नाधिकमत्र निरूप्यं ।
इति शब्दो हेत्वर्थे । तथाच भगवानात्मा भवति सर्वेषां जीवा-

* गायन्ते इति च पाठो दृश्यते ।

† पुस्तकान्तरे आशीविषमिति न गृहीतं ।

नामतो हेतीरुक्तरौत्या तदनुग्रहेण तमुपगच्छन्ति । ज्ञानमार्गे-
ऽङ्गीकृतास्वात्मत्वेनैव ज्ञानादुप समीपएव गच्छन्तुक्तरौत्या
अक्षरात्मके तत्रैव प्रविष्टा भवन्तीत्यर्थः । भक्तिमार्गेऽङ्गीकृतास्तु
साक्षात् प्रकटे पुरुषोत्तमे सति तद्भजनार्थमुप समीपं गच्छ-
न्तीत्यर्थः । एवं श्लेषोक्तिरियमिति ज्ञायते । सम्प्रदायानुवृत्ति-
रपि भगवदिङ्गितेत्येतादृशाः स्वयं येन मार्गेण फलं प्राप्तास्तं
मार्गमन्यानपि ग्राहयन्तुपदेशैरत्रोभयत्राप्यात्मत्वमेव हेतुर-
न्यथा आत्मारामस्य सर्वनिरपेक्षस्यैवङ्करणासम्भवेन मोक्षमार्गा-
प्रसिद्धिरेव स्यात् । तस्मात् सर्वथा अनावृत्तिरेव श्रुत्यभिमतिति
ज्ञेयं ।

नन्वात्मत्वेनोक्तिरुपासनार्थेति नोक्तं साधीय इत्यत उत्तरं
पठति ।

न प्रतीकेन हि सः ॥ ४ ॥

अतद्रूपे तच्चेनोपासनं हि प्रतीकमित्युच्यते । तथाच तादृ-
शेन तेन स मोक्षो न भवतीत्यर्थः । श्रुतिसिद्धत्वान्नास्ति मोक्ष
इति न वक्तुं शक्यमिति भावः । अथवा । आत्मत्वेनोक्तिरुपासना-
र्थेति वदन्वादी वक्तव्यः फलार्थमेव तत् । फलञ्च श्रुत्युक्तस्तत्प्रवेश
एवेति त्वयापि वाच्यं । एवं सत्यादी ज्ञानमार्गेऽनुपपत्ति-
माह । न प्रतीके अनात्मभूते ज्ञानिनः उपगमः पूर्वोक्तः प्रवेशः
सम्भवतीति शेषः । भक्तिमार्गेऽपि तामाह न हि स इति । न
हि प्रतीकोपासने सः लोकवेदप्रसिद्धः पुरुषोत्तमोऽस्त्युपास्यत्वेन
येन तत्प्राप्त्यर्थं स्यात् तदुपगमनञ्चेत्यर्थः । एवं ज्ञानभक्तयोः
फलभक्ता साधिता ।

ननु सर्व्वं खल्विदं ब्रह्म आत्मैवेदं सर्व्वमित्यादिश्रुतयः सर्व्वत्र ब्रह्मदृष्टिं मुक्तिसाधनत्वेनोपदिशन्ति । सा च प्रतीकात्मिकैवेति कथं प्रतीकोपासनस्य न मोक्षसाधकत्वमिति प्राप्त उत्तरमाह ।

ब्रह्मदृष्टिरुत्कर्षात् ॥ ५ ॥

सर्व्वत्र ब्रह्मदृष्टिनं प्रतीकात्मिका सर्व्वस्य वस्तुतो ब्रह्मात्मकत्वात् । सा च नोपदेशसाध्या अतो नोपदिश्यते किन्त्वनूयते । सा त्वधिकारोत्कर्षात् स्वतएव भवतीति प्रतीकोपासनस्य न मुक्तिसाधनत्वमिति साधूक्तं । एतदेवोक्तमनेन सूत्रेण ।

आदित्यादिमतयश्चाङ्ग उपपत्तेः ॥ ६ ॥

ह्यान्दोग्ये अथ होवाच सत्ययज्ञं पौलुषिं प्राचीनयोग्य कन्व*मात्मानमुपास्म इत्यादित्यमेव भगवो राजन्निति होवाचेति अथ होवाचेन्द्रयुद्धमित्युपक्रम्य कं त्वमात्मानमुपास्म इति वायुमेव भगवो राजन्निति होवाचेति एवमेवाग्रे प्रश्नभेदेन वक्तृभेदेनाकाशापःप्रभृतय आत्मत्वेनोपासनाविषया उक्ताः । तत्रैवासी वा आदित्यो देवमध्वित्युपक्रम्यान्ते पद्यते य एतमेवं विद्वानादित्यं ब्रह्मेत्युपास्त इति । अदेदं चित्यते । अत्र प्रतीकोपासनत्वमस्ति नवेति । अस्तीति पूर्व्वः पक्षः । तथाहि सर्व्वं खल्विदं ब्रह्मेति श्रुती सर्व्वमनूय ब्रह्मत्वं तत्र बोध्यत इति । न क्वचित् प्रतीकोपासनमस्तीति हि पूर्व्वं निरूपितं । तच्चोक्तश्रुतिभिः प्रत्येकं तत्त्वेनोपास्यत्वेनीत्या नोपपद्यते । ब्रह्मण एकत्वादेकप्रकारकेनैवोपासनेन सर्व्वेषां फलसिद्धेः पृथक् पृथगुक्तौ गौर-

वात् प्रयोजनविशेषाभावाच्च । तादृशाधिकाराभावात् पृथक्-
तदुक्तिरिति चेन्न सर्वत्र सदा तद्भावनायां तथानुभवस्यापि सम्भ-
वात् । एवं सति वस्तुतः सर्वस्य ब्रह्मत्वं नाभिमतं किन्तु यथा-
दित्यादीनां तत् तथा * सर्वस्यापीति प्रतीकीपासनत्वमेव
सर्वत्र तेनैव फलमिति प्राप्ते प्रतिवदति । आदित्यादौ याः
ब्रह्मत्वमतय उच्यन्ते तासु साकारस्यैव ब्रह्मणो व्यापकत्वात्
तस्य प्रत्येकमप्यङ्गमुपासितं फलदमित्येकैकाङ्गविषयिण्यस्ताः
विधीयन्ते । उपपन्नं चैतत् । नहि साकारव्यापकब्रह्मणोऽङ्गं
न ब्रह्माती न प्रतीकीपासनत्वं तत्र । अपरञ्च । असौ वा
आदित्यो देवमध्वित्युक्त्वा तस्य प्रतिदिक्श्रीणां कृपावलोकन-
रूपाणां मधुत्वं निरूप्य तद्यत् प्रथमममृतं तदसव उपजीव-
न्यग्निना मुखेन न वै देवां अश्नन्ति न पिवन्तीत्येते देवा अमृतं
दृष्ट्वा तृप्यन्ति त एतदेव रूपमभिसंविशन्त्येतस्माद्रूपादुद्यन्तीति
पद्यते । तथाच दर्शनमात्रेणान्यधर्मनिवृत्तित्तस्यैव स्वतन्त्रपुरु-
षार्थत्वेन ज्ञानमतिशयितस्त्रेहजविगाढभावेन तत्रैव लयः ।
पुनस्तद्दर्शनानन्दानुभवार्थं भगवानेव कृपया पुनः पूर्वभावं
सम्पादयतीति तस्मात् रूपादुद्यद्यैतत् सर्वं भगवद्भक्त-
एवोपपद्यत इत्यपि हेत्वभिप्रेतोऽर्थो ज्ञेयः । नहि प्रतीकत्वे इदं
सर्वं सम्भवति । भक्तिमार्गीयत्वाद्स्यार्थस्येति भावः । अङ्गानां
भगवत्स्वरूपात्मकत्वेनैक्यमिति ज्ञापनायैकवचनं । • एतेन
स्वरूपस्यैव फलत्वमुक्तं भवतीति मुख्यः सिद्धान्तः सूचितो
भवति ।

आसीनः सम्भवात् ॥ ७ ॥

पूर्वसूत्रेण धर्ममात्रस्य फलत्वमुक्त्वा अधुना धर्मिणः फलत्वं तत्साधनञ्चाह । सम्भवात् उत्कटस्नेहात्मकसाधनस्य सम्भवात् तदधीनः सन् तदग्र आसीनो भगवान् भवति । एतेन भक्तवश्यतोक्ता । एवं बहिःप्राकच्यमुक्त्वा आन्तरं तदाह ।

ध्यानाच्च ॥ ८ ॥

भावानीत्कच्यदशायां व्यभिचारिभावात्मकसततस्मृतिरूपध्यानादपि हृदि प्रकटः सन् आसीनो भवतीत्यर्थः । तेन स्थैर्यमुक्तं भवति । एवं भक्तेच्छयैव स्वरूपप्राकच्यमित्युक्त्वा लीलानाविष्करणमाविष्करणञ्चापि तदिच्छयैवेत्याह ।

अचलत्वञ्चापेक्ष्य ॥ ९ ॥

भक्तेच्छामपेक्ष्याचलत्वं चकाराचलत्वमपीत्यर्थः ।

स्मरन्ति च ॥ १० ॥

केचन भक्ताः स्वरूपनिरपेक्षास्तत्स्मरणजनितानन्देनैव विस्मृतापवर्गान्तफला भवन्ति । चकाराच्छ्रवणकीर्तनादयोऽपि समुच्चीयन्ते । तदुक्तं । अथ ह वाव तव महिमा मृतसमुद्रविप्रपासकलीढया स्वमनसि निथन्दमानानवरतसुखेन विस्मारितदृष्टश्रुतसुखलेशाभासाः परमभागवता इति । अथवा अहं भक्तपराधीन इत्यादिस्मृतिः पूर्वोक्ते प्रमाणत्वेनोक्ता ।

यत्रैकाग्रता तत्राविशेषात् ॥ ११ ॥

अथेदं विचार्यते । बहिराविर्भावो येभ्योयेभ्यश्चान्तस्तेषान्तेषाञ्च मिथस्तारतम्यमस्ति न वेति । तत्र निर्णयमाह ।

यत्र भक्त्येकाग्रता भगवत्स्वरूपे प्रकटएवैकस्मिन् ग्राहक-
चित्तधारा नत्वन्तर्बहिर्विज्ञानं तत्रोभयोरन्तःपश्यती बहिः-
पश्यतश्च भावे भगवत्स्वरूपे च विशेषाभावान्न तारतम्यमस्ती-
त्यर्थः ।

आप्रायणात् तत्रापि हि दृष्टं ॥ १२ ॥

उक्तेऽर्थे एवायं संशयः । अन्तःप्राकथ्यवतो यदा बहिःसंवे-
दने सत्यपि पूर्वानुभूतभगवत्स्वरूपानुभवस्तदा पूर्वमन्तरन्व-
भूवमधुना बहिरनुभवामीत्यनुच्यवसायो भवति नवेति ।
तत्र वैलक्षण्यज्ञवितुमर्हतीति पूर्वः पक्षः । तत्र सिद्धान्तमाह ।
आप्रायणादिति । श्रीभागवते । प्रायणं हि सतामहमिति
भगवद्वाक्यात् प्रायणशब्देन स्वतःपुरुषार्थत्वेन प्रायं परमं पार-
लौकिकं फलमुच्यते । तथाच तन्मर्यादीकृत्य तस्य सैवावस्था
सर्वदिक्ती न तु बहिःप्राकथ्येऽपि बहिष्ठानुसन्धानमित्यर्थः ।
ततस्तस्य तत्र सायुज्यं भवति न वेति संशये निर्णयमाह ।
तत्रापि प्रायणेऽपि प्राप्ते तस्य पूर्ववत् प्रभुणा सममालापाव-
लोकनश्रीचरणनलिनस्पर्शादिकं दृष्टमेव फलं न त्वदृष्टं सायुज्य-
मित्यर्थः । यतः शुद्धपुष्टिमार्गेऽङ्गीकृतोऽन्यथा पूर्वोक्तभाव-
सम्पत्तिः कथं स्यादित्युपपत्तिर्हि शब्देन सूच्यते । एतच्च
तद्गतस्य तु नातद्भाव इत्यत्र निरूपितं ।

तदधिगम उत्तरपूर्वाघयोरश्लेषविनाशौ

तद्व्यपदेशात् ॥ १३ ॥

पुष्टिमार्गीयभक्तस्य फलं निरूप्य मर्यादामार्गीयस्य तस्य
फलं चिन्त्यते । तत्र तु ज्ञानपूर्वकत्वं भक्तेरावश्यकं कर्म मर्या-

दाया अपि स्वकृतत्वात्तामनुसङ्घैव भगवता फलं दीयते ।
 तच्च नाभुक्तं चीयते तद्भोगानुकूलकर्मणा स्वसजातीयतत्-
 सन्तानजननादनिर्मात्र एव सर्वस्य सम्पद्यते । नच प्रायश्चित्त-
 वज्ज्ञानस्य कर्मनाशकत्वं वक्तुं शक्यं तद्वत्तस्य तदुद्देशेनाविहि-
 तत्वात् । तथाकथने चान्योन्याश्रयः । दुरितस्य चित्ताशुद्धिहेतु-
 त्वेन तन्नाशि ज्ञानोदयो यतोऽतोमर्यादामार्गं मुक्तिरनुक्तिविष-
 येति प्राप्त उच्यते । तदधिगमे ब्रह्मज्ञाने सति तज्ज्ञानस्वभावा-
 देवोत्तराद्यस्याश्लेषोऽसम्बन्धः पूर्वस्य तस्य विनाशो भवती-
 त्यर्थः । अत्रोत्तरस्योत्पन्नस्याश्लेष इति नार्थस्तस्यात्मन्येवोत्पत्ते-
 स्तदतिरिक्तस्य श्लेषस्याभावादतोऽनुत्पत्तिरेवार्थः । नचैवं मर्या-
 दामार्गीयत्वभङ्गः । साधनं विना स्वस्वरूपवलेनैव कार्यकरणे
 हि पुष्टिरिह तु नियतकर्मविरोधित्वस्वभावेन ज्ञानेनैव तथा
 सम्पत्तेः । अतएव तद्यथेधीकातूलमग्नौ प्रोतं प्रदूयेतैवं हास्य
 सर्वं पाप्मानः प्रदूयन्त इति श्रुतिरग्निदृष्टान्तमाह । सृतिरपि

यथैधांसि समिद्धोग्निर्भस्मसात् कुरुतेऽर्जुन ।

ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्मसात् कुरुते तथा ॥ इति

सर्वं पाप्मानन्तरति तरति ब्रह्महत्यां योऽश्रमेधेन यजत
 इत्यादि श्रुतिभ्यस्त्वद्यापि न तद्भोगनियमो वक्तुं शक्यः । एते-
 नाभुक्तस्याद्ययाद्भोगे च कर्मान्तरजननाम्नोच्चासम्भव इति
 निरस्तं वेदितव्यं । न चान्योन्याश्रयः । अनाद्यविद्याजनित-
 संसारवासनात्मिका हि सा । सा च गुरूपसत्तिश्रवणमनन-
 विष्णुप्रासनादिरूपया ज्ञानसामग्रैव नाश्यते । अविद्या परं
 ज्ञानेन नाश्यत इति क्व तत्रसङ्गः ज्ञानसामग्र्या बलिष्ठत्वात्

कर्म्मणो दुर्वलत्वात् तत्प्रतिबन्धकत्वमिति* ज्ञाननाशत्वबोधका-
श्रुतिस्मृतिमता त्वयाप्यूरीकार्यं । इममेव हेतुमाहाचार्य-
स्तद्व्यपदेशादिति ।

इतरस्याप्येवमसंश्लेषः पाते तु ॥ १४ ॥

पापस्य शास्त्रविरोधित्वेन शास्त्रीयज्ञानेन समं विरोधो
भवतु नाम धर्मस्यातथात्वे नाविरोधएवेत्याशङ्कानिरासाय
पूर्वन्यायातिदेशमाह । इतरस्य पुण्यस्याप्येवं । पूर्वस्य नाश
उत्तरस्याश्लेष इत्यर्थः । अतिदेशाद्धेतुरपि स एव ज्ञेयः । तथाहि ।
उभे उ हेवैष एते तरति । क्षीयन्ते चास्य कर्म्मणीति सामान्य-
वचनात् ज्ञानाग्निः सर्वकर्म्मणीति स्मृतौ सर्वशब्दाच्च तथा ।

अथेदं शङ्कते । मर्यादामार्गीयत्वात् ज्ञानानन्तरं भरत-
वत्सङ्गदोषेण भगवद्भावाच्चुरतौ सङ्गजदोषोत्पत्तिवदये विहित-
निषिद्धकर्म्मणोरप्युत्पत्तिर्वक्तुं शक्येति ज्ञानस्य न सर्वात्मना
कर्म्मविरोधित्वमिति तत्र निर्णयमाह । पाते भक्तिमार्गे भग-
वद्भावाच्चुरतिः पात इत्युच्यते । तुरप्यर्थः । अपिशब्दे वाच्ये
व्यवच्छेदार्थकतुशब्दोक्त्याऽस्मिन्मार्गे पापस्य व्यवच्छेद एव । न
कहिंचिन्मत्परा इति वाक्यात् । परन्तु मर्यादामार्गीयत्वात्
प्रारब्धभोगार्थं प्रभुञ्चेत् तथा करोति तद्भावे पूर्णं सति तद्भोगोऽ-
सम्भावित इति तदैवं भवतीति व्यासाभिप्रायो ज्ञायते ।
तथाच तस्मिन् सत्यप्युत्तरस्य कर्म्मणोऽसंश्लेष एवेत्यर्थः । पूर्वस्मृते
एवमेव श्लेषशब्दस्य व्युत्पत्तेः । अतिदेशस्यैवंपदेनैव प्राप्तेः सर्वं

* तत्प्रतिबन्धकत्वमिति पुस्तकान्तरसम्मतः पाठः ।

† ज्ञानानाशत्वमिति खं ।

सूत्रं तत्परत्वेन व्याख्येयं* । पातशब्दस्य देहपातं तुशब्दस्यावधारणमर्थमुक्त्वा देहपाते मुक्तेरावश्यकत्वावधारणं वाक्यार्थ इति चोक्तिर्न साधीयसी । सुक्तिप्रापकपदाभावात् । भोगिन वितरे क्षपयित्वाऽथ सम्पद्यत इत्यग्रे वक्तव्यत्वाच्च ।

अनारब्धकार्या एव तु पूर्वं तदवधेः ॥ १५ ॥

ननु देहस्य कर्मजन्यत्वात् तन्नाशे तन्नाशस्यावश्यकत्वात् ब्रह्मविद्ः प्रवचनानुपपत्तिः । एवं सति ब्रह्मजिज्ञासोर्गुरुपसत्यादिसाधनासम्भव आचार्यवान् पुरुषो वेदेति श्रुतेस्तदभावेन ज्ञानमार्गोच्छेदेन सुक्त्युच्छेदप्रसङ्ग इत्याशङ्क्य समाधत्ते । पूर्वं पूर्वसूत्राभ्यां ज्ञाननाशत्वेन ये प्रोक्ते पापपुण्ये ते नाशेषे किन्त्वनारब्धभोगायतनलक्षणं कार्यं याभ्यान्ते एवेत्यर्थः । नन्वितरनिरपेक्षं हि ज्ञानं स्वशक्तैरवाग्निरेषद्वैव कर्माणि दहतीति पूर्वमुक्तं तथा सत्यशेषमेव तद्दहतीति वक्तुं युक्तं ननु सशेषं शक्तेरविशिष्टत्वात् । नच कर्मनाशेऽपि संस्कारवशात् कुलालचक्रभ्रमिवत् तद्दासनावशाद्देहादिसत्तया प्रवचनाद्युपपत्तिरिति वाच्यं । ज्ञानस्य सर्व्वतो बलवत्त्वात् सवासनस्य तस्य नाशनात् । न हि महाशिलानिपाते चक्रभ्रमिरनुवर्त्तितुं शक्नोतीत्याशङ्कारब्धकार्यादहने हेतुमाह । तदवधेः । तत् ज्ञानेनारब्धकार्यादहनं यत् तदखिलकारणकारणत्वेनाखिलस्य पूर्व्वविधिरूपभगवदिच्छालक्षणाद्धेतोरित्यर्थः । यत्र तस्यापि दहनेच्छा तत्र तथैवेति निगूढाशयः । अतएवाग्रे तथा वक्ष्यते ।

अतएव श्रीभागवते ऋगदारकाभासेन स्वारब्धकर्म्मणां योगा-
रम्भणती विभ्रंशित इति । उपभोगेन कर्म्मरब्धं व्यपनयन्निति च
भरतं प्रति वचनं गीयते । एवं सति मणिमन्त्रादिप्रतिवद्धशक्ते-
रग्नेरिव ज्ञानस्याप्यदाहकत्वे न काचिद्भ्रानिरिति सर्व्वमनवद्यं ।
इच्छाप्रतिबद्धतादृशायां न प्राचीना दशास्तीति तद्व्यवच्छेद-
ज्ञापनाय तुशब्दः । एतेन भगवद्भावस्य सर्व्वतो बलवत्त्वात् कथं
तस्य पात इति शङ्का निरस्ता । भगवदिच्छाया मूलकारणत्वे-
नोक्तेस्तस्याः सर्व्वतो बलिष्ठत्वात् । तथेच्छा च स्वकृतमर्यादा-
पालनाय पुष्टावङ्गीकृतेन तथेति सर्व्वमनवद्यं ।

अग्निहोत्रादि तु तत्कार्यायैव

तद्दर्शनात् ॥ १६ ॥

ननु प्रारब्धं हि प्राचीनं तन्नाशाय तद्भोगएव कर्त्तव्यो ब्रह्म-
विदा नतु विहितमन्यदप्यग्निहोत्रादि प्रयोजनाभावात् । दृश्यते
च तादृशानां तत्करणमत उत्तरस्य कर्म्मणः संश्लेष आवश्यक
इत्याशङ्क्य तत्रयोजनमाह । तु शब्दः शङ्काव्युदासकः । अग्नि-
होत्रादिविहितकर्म्मकरणं तत्कार्यायैव । भोगकार्याय प्रारब्ध-
नाशायैवेत्यर्थः । येषां अग्निहोत्रादिकारकं प्रारब्धमस्ति तैरेव
तन्नाशाय भोगवत् तदपि क्रियते नत्वतादृशैरतएव न सनकादीनां
तथात्वं * । कुत एतत् । तद्दर्शनात् । यथाकारौ यथाचारी तथा
भवति साधुकारी साधुर्भवति पापकारी पापो भवति पुण्यः
पुण्येन कर्म्मणा भवति पापः पापेनेति श्रुतिः पूर्व्वकर्म्मणोऽग्निम-
कर्म्महेतुत्वं दर्शयतीति नानुपपत्तिः काचित् । केचित्तु ज्ञानस्य

* तथैवेति इति खं ।

यत्कार्यं तदेवाग्निहोत्रादेरिति तत्कार्यायेति पदस्यार्थं वदन्ति ।
स न साधुः । तदधिगम इत्युपक्रमात् ब्रह्मविदः प्रारब्धात्मक-
प्रतिबन्धनाग्ने मोक्षस्य पूर्वज्ञानेनैव सम्पत्तेः कर्मणो वैयर्थ्या-
पातात् । तमेतं वेदानुवचनेनेत्यादि श्रुतिदर्शनं दर्शनपदार्थं
इत्यपि पूर्वविरोधादुपेक्ष्यः ।

अतोऽन्याऽपि ह्येकेषामुभयोः ॥ १७ ॥

तदेवं पूर्वसूत्रचतुष्टयेन मर्यादामार्गीयभक्तस्य मर्याद-
यैव मुक्तिप्रतिबन्धसम्भवस्तयैव तन्नाशश्चेति निरूपितं । अथ
पुष्टिमार्गीयस्य विनैव भोगं प्रारब्धं नश्यति नवेति विचार्यते ।
तत्र भोगैकनाशस्वभावत्वात् तस्य न तं विनाऽस्यापि तन्नश्य-
तीति प्राप्ते निर्णयमाह । एकेषां पुष्टिमार्गीयाणां भक्ताना-
मुभयोः प्रारब्धाप्रारब्धयोर्भोगं विनैव नाशो भवति । कुत
एतत् तत्राह । अतः श्रुतेः कर्मणो ज्ञाननाशत्वनिरूपिकायाः ।
ब्रह्मविदएव प्रवचनादिनिरूपणेन तदनाशप्रारब्धाख्यकर्म-
क्षेपकश्रुतेश्चान्यापि श्रुतिः पश्यते । तस्य पुत्रा दायमुपयन्ति
सुहृदः साधुकृत्यां द्विषन्तः पापकृत्यामिति ज्ञानभोगाभ्यां कर्म-
नाशनिरूपकश्रुत्यास्याः श्रुतेर्विरोधपरिहारायावश्यं विषयभेदो
वाच्यः । न च काम्यकर्मविषयेयं श्रुतिरिति वाच्यं । तदधि-
गम उत्तरपूर्वाघयोरश्लेषविनाशाविति सूत्रेणैतरस्याप्येवमिति
सूत्रावयवेन चाविशेषेणारब्धातिरिक्तकर्मणोरखिलयोर्नाशनिरू-
पणात् । पापकृत्यायां काम्यत्वासम्भवाच्च । तस्मादत्यनुग्रह-
भाजनस्य भक्तस्य स्वप्राप्तिविलम्बमसहिष्णुर्भगवानस्य प्रारब्ध-
मेतत्सम्बन्धिगतं कृत्वा तस्य तेन भोगं कारयति । प्रारब्धं भोगैक-

नाश्रयमिति स्वकृतमर्थ्यादापालनाय न नाश्रयति । न च तयोर-
मूर्त्तत्वेनाकृताभ्यागमप्रसङ्गेन च नैवं वक्तुमुचितमिति वाच्यं ।
ईश्वरत्वेनान्यथापि करणसम्भवात् । मर्थ्यादाविपरीतस्वरूप-
त्वात् पुष्टिमार्गस्य न काचनात्रानुपपत्तिर्भावनीया । तस्या अत्र
भूषणत्वात् । अतएवैकेषामिति दुर्लभाधिकारः सूचितः ।

यदेव विद्ययेति हि ॥ १८ ॥

ननु यदेव विद्यया करोतीति श्रुत्या विद्यापूर्वकं कर्मकरणे
वीर्यातिशयः फलं श्रूयतेऽतो ब्रह्मविद्यावतोऽपि तथात्वस्वीचि-
तत्वा*दुत्तरस्याश्लेष इति यदुक्तं तन्नोपपद्यते इति प्राप्त आह ।
यदेवेति । हि यस्माद्धेतोस्त्वया यदेव विद्यया करोति अदयोप-
निषदेति श्रुतिरेव ब्रह्मविदोऽपि कर्मात्पत्तिप्रसंजिकात्वेनोदा-
हृता सा तु न तत्समर्था । तथाहि । ओमित्येतदचरमुद्गीथमुपा-
सीतेत्युपक्रम्य तस्य रसतमत्वं मिथुनरूपत्वमनुज्ञाचरत्वं तयो-
प्रवृत्तिहेतुत्वञ्च निरूप्येतदग्रे यदेव विद्ययेत्याद्युक्तेति खल्वे-
तस्यैवाचरश्रोपस्थाख्यानं भवतीत्युपसंहारादुद्गीथोपासनाविषय-
मेव यदेव विद्ययेति वाक्यमिति ज्ञायते । तेनोक्तरसतमत्वादि-
प्रकारकोपासनानां मध्ये यदेव विद्यया करोति तदेव वीर्यवत्तरं
भवतीति तदर्थं इति न ब्रह्मविद्यागन्धोऽपीति न सा शङ्काऽत्र
सम्भवतीत्यर्थः । यद्वा । उक्ताशङ्कानिरासायैवाह यदेवेति ।
ब्रह्मविद्धि प्रारब्धक्षयायैव कर्म कुरुते तत्त्वन्वकृतात् कर्मणः
सकाशात् सवासनतन्नाशनाद्गीर्यवत्तरं भवत्येवेति नानुपपत्तिः
काचिदित्यर्थः । यद्वा । ननु पुष्टिमार्गीयस्य प्रारब्धस्यापि भोगं

* तथात्वस्वीचितात् तदुत्तरस्येति खं ।

विनैव नाश इति श्रुत्वाऽसम्भावनां कुर्वीणं प्रति कैमुतिकन्यायेन तत्परिहारमाह । यदेवेत्यादि । जीवनिष्ठा विद्या हि भगवद्-
ज्ञानशक्तेरंशभूता । एवं सति यत्र धर्मसम्बन्धिसम्बन्धादन्ये-
भ्योऽतिशयं कर्मणि वदति श्रुतिस्तत्र साक्षाद्भिर्मसम्बन्धेऽति-
शयितकार्यसम्पत्तौ कथमसम्भावनां कर्तुमुचितेति । निगूढा-
शयः । अतएव हेतुवाची हि शब्दः ।

भोगेन त्वितरे क्षपयित्वाऽथ सम्पद्यते ॥ १६ ॥

पुष्टिमार्गीयफलप्राप्तौ प्रतिबन्धाभावं सोपपत्तिकमुक्त्वा तत्-
प्राप्तिप्रकारमाह । इतरे अग्रे प्राप्यालौकिकदेहाङ्गिन्ने स्थूल-
लिङ्गशरीरे क्षपयित्वा दूरीकृत्य अथ भगवत्तौलोपयोगिदेह-
प्राप्त्यनन्तरं भोगेन सम्पद्यते । सोऽश्रुते सर्वान् कामान् सह
ब्रह्मणा विपश्चितेति श्रुत्युक्तेन भोगेन सम्पद्यत इत्यर्थः ।
श्रुत्यर्थस्त्वानन्दमयाधिकरणे निरूपितः । अलौकिकत्वं विनोक्त-
देहं विना चोक्तफलप्राप्तेर्व्यवच्छेदकस्तुशब्दः ।

इति श्रीवेद्यासमतवर्तिश्रीवल्लभाचार्यविरचिते ब्रह्मसूत्राणु-
भाष्ये चतुर्थस्याध्यायस्य प्रथमः पादः समाप्तः ।

द्वितीयः पादः ।

वाङ्मनसि दर्शनाच्छब्दाच्च ॥ २ ॥

पूर्वपादे लौकिकशरीरे चपयित्वाऽलौकिकं तत्राप्य-
फलेन सम्पद्यत इति निरूपितं । अथात्रेदं चिन्त्यते । भक्तस्य
सूक्ष्मशरीरस्य चपणं नाम किं तत्स्वरूपनाशनमुत मणि-
स्यर्शादयश्चामीकरत्वमिव तस्यैवालौकिकत्वसम्पादनं भग-
वदनुग्रहादिति । तत्रोत्तरएव पक्षः साधीयानिति भाति ।
तथाहि । यथा पूर्वं संसारिणएव जीवस्य तदनुग्रहात्
पूर्वावस्थापगमो मुक्त्यवस्था चोच्यते तथात्रापि वक्तुमुचित-
त्वात् । न तस्मात् प्राणा उत्क्रामन्त्यत्रैव समवलीयन्ते इति
श्रुतिस्तु जीवस्य सायुज्यमुक्तिकाले तत्राणादीनामपि तथै-
वाह । अतएवाग्रे ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येतीत्युच्यते । पुष्टिमार्गीय-
स्योक्तमुक्त्यभावान्नेयं तद्विषयिणीति प्राप्तौ प्रतिवदामः । ब्रह्मां-
शत्वेन जीवस्यानन्दात्मकत्वान्निर्दोषस्वरूपत्वान्नित्यत्वाच्च दोषा-
णाञ्चागन्तुकत्वात् तदपगमे तस्य तथात्वमुचितं प्राणादयस्तु
न तादृशा इति तद्दृष्टान्तेनात्रापि तथात्वं न वक्तुं शक्यं ।
देहेन्द्रियासुहीनानां वैकुण्ठपुरवासिनामिति श्रीभागवतवा-
क्याच्च । नच लौकिकत्वविशिष्टदेहादिरत्र निषिध्यत इति वाच्यं ।
सामान्यनिषेधे बाधकाभावात् । न च तदनुभवएव बाधक
इति वाच्यं । भगवत इव तदीयानामपि तेषां तथात्वे बाधका-

भावात् । नन्वागन्तुकत्वमेव बाधकमिति चेत् । मैवं । यथा*
 वैकुण्ठस्याक्षरात्मकत्वेनानागन्तुकत्वेन नैसर्गिकतद्गताखिलवस्तु-
 रूपत्वेन सामीप्यादिमुक्तिं प्राप्नुवतां भक्तानां देहेन्द्रियादि-
 रूपमप्यनागन्तुकमेव वैकुण्ठप्राप्तिमात्रेण शुद्धजीवानां सम्पद्यते
 तदीयत्वेन तत् फलतीति यावत् तथा पुरुषोत्तमलीलाया अपि
 पुरुषोत्तमात्मकत्वात् तत्राङ्गीकारमात्रेण प्राचीनाशेषप्रावा-
 हिकधर्मनिवृत्तौ शुद्धजीवस्य पुरुषोत्तमलीलात्मकदेहादिरपि
 तदीयत्वेन सम्पद्यत इति नानुपपन्नं किञ्चिदित्यवहितोऽ-
 वेहि । अयमेवार्थो वाजसनेयिशाखायामथाकामयमान इत्युप-
 क्रम्यात्मकाम आप्तकामो भवति न तस्मात् प्राणा उत्क्राम-
 न्यत्रैव समवलीयन्ते ब्रह्मैव सन् ब्रह्माण्येतीत्यन्तेन वाक्येन
 निगद्यते । अत्र प्राणशब्देन प्राणाः सर्वेन्द्रियाणि चोच्यन्ते ।
 आत्मकामशब्देन भगवद्वाचकात्मपदग्रहणेन भक्तस्य स्नेहातिशय-
 जनितप्रभुदिदृक्षात्थ्यतिशयस्तादृशी येन मरणमेव सम्पद्येत यदि
 प्रभुप्राकथ्ये क्षणमपि विलम्बः स्यादती भगवत्प्राकथ्येनैवात्म-
 स्थितिरिति ध्वन्यते । भक्तिमार्गे प्राकथ्यस्यैव परमफलत्वेन
 तद्दर्शनेनाप्तकामो भवति । ततः साक्षादाश्लेषादिकामनायां
 प्राचीनदेहप्राणादेस्तदयोग्यत्वात् ते तत्रैव लीना भवन्ति ।
 बहिःप्रकटस्यैवान्तरपि प्राकथ्यादुत्क्रमणाभाव उच्यते । आत्मा-
 तिरिक्तस्य गतिमुक्त्वा तस्य तामाह । ब्रह्मैव सन् ब्रह्माण्येतीत्य-
 नेन । उक्तरीत्या पुरुषोत्तमात्मकतल्लीलोपयोगिदेहेन्द्रियादि-
 सम्पत्त्या ब्रह्मैव सन्न तु ब्रह्मातिरिक्तदेहादिमानपि । तादृशः

* व्यापि वैकुण्ठस्येति ख' ।

सन् ब्रह्म बृहत्त्वाद्बृहणवत्त्वात् पुरुषोत्तमस्वरूपं प्राप्नो भवती-
त्यर्थः । अन्यथा जीवस्य ब्रह्मांशत्वेनानन्दांशविर्भावेन च ब्रह्मत्वे
प्राणादिलयोक्त्या तदितरव्यवच्छेदे चानुक्तसिद्धे सति ब्रह्मैव
सन्निति न वदेत् । अतएवैतदग्रे श्लोकोक्तिरथ मर्त्योऽमृती भव-
त्यत्र ब्रह्म समश्नुत इति । मृतिधर्मवच्छरीरं हि मर्त्यं तद्वत्त्वेन
जीवोऽपि तथोच्यते । तथाचायं पूर्व्वं तादृशएव । अथ पुष्टि-
लीलाप्रवेशानन्तरममृत उक्तरूपशरीरवान् भवति । ततोऽत्र
अस्मिन्नेव शरीरे ब्रह्म सम्यगश्नुते भगवता क्रियमाणलीलारस-
मनुभवतीत्यर्थः । भगवान् वादरायण इमामेव श्रुतिं विषयीकृत्य
तत्रोक्तप्राणानां लय एकदैवोत क्रमनियमोऽस्तीति संशये
निर्णयमाह । वाङ्मनसीति । तत्र हेतुदर्शनादिति । एतदुक्तं
भवति । भक्तेः स्नेहात्मकत्वात् तस्य प्रभुप्राकृत्यफलकत्वात्तदौत्-
क्ये तस्यावश्यकत्वादयं मां पश्यत्विति प्रभिवच्छया तस्मिन् सम्पन्ने
चक्षुर्भ्यां मनसा च तद्रूपासृतमनुभवतः स कोऽप्युत्कटोभावः
समजनि येन प्रभुणा सह सर्वेन्द्रियव्यापारकृतीच्छा समभृत्तत्र
तेषामसामर्थ्याद्भगवदानन्दसम्बन्धिमनःसम्बन्धेन तं प्राप्स्याम इति
तत्रैव सङ्गतास्तेनानन्देन सम्पन्ना जाताः अयमेवार्थोऽनेन
सूत्रेणाग्रिमेण चातएव सर्वाण्यन्विति सूत्रेण निरूप्यते ।
दर्शनानन्तरमादौ सहसम्भाषणेच्छैव जन्यत इति वाङ्मनसि
सम्पद्यत इति क्कान्दीये स्फुटोक्ते सम्मत्या चादौ सैवोक्ता । एवं
सति वाङ्मनसि सङ्गता सती भगवदानन्देन सम्पद्यत इति
सूत्रार्थः सम्पद्यते । दर्शनाभावेऽपि वेण्वादिशब्दादपि तथा
सम्पद्यत इति हेत्वन्तरमाह शब्दाच्चेति ।

अतएव च सर्वाण्यनु ॥ २ ॥

अतएव दर्शनाच्छब्दाच्च हेतोः सर्वाणीन्द्रियाणि अनु
सान्निध्यात् । वाचः पञ्चान्मनसि सङ्गतानि भगवदानन्देन
सम्पद्यन्त इत्यर्थः । केचित्तत्र छान्दोग्यस्य वाङ्मनसि सम्पद्यते
मनः प्राणे प्राणस्तेजसि तेजः परस्यां देवतायामिति वाक्यं विष-
यत्वेनोक्त्वा सूत्रे वाक्यदस्य तद्वृत्तिपरत्वं वदन्ति । सम्पत्तिं तन्ना-
शञ्च । तन्न साधीयः । तथाहि । वाक्यदस्य वृत्तिपरत्वञ्चे-
च्छ्रुत्यभिमतं स्यात् सूत्रकारस्तदा तथैव वदेन्न तु तत्सरूपमेव
वाक्यं । तन्निर्णयार्थमेव प्रवृत्तिः मुख्यार्थत्यागो लक्षणापत्तिश्च ।
किञ्चैवं मनसीति पदवैयर्थ्यं स्याद्विषयवाक्योक्तक्रमत्यागानुप-
पत्तिश्चेति ।

तन्मनः प्राण उत्तरात् ॥ ३ ॥

पूर्वोक्तसर्वेन्द्रियवैशिष्ट्यवन्मनः प्राणे सम्पद्यते न तु केवलं
तत्र हेतुरुत्तरादिति । स यथा शकुनिः सूत्रेण प्रबद्धोदिशं दिशं
पतित्वा अन्यत्रायतनमलब्ध्वा बन्धनमोषोपश्रयत एवमेव खलु
सौम्य तन्मनोदिशं दिशं पतित्वान्यत्रायतनमलब्ध्वा प्राणमेषोप-
श्रयत इत्युक्त्वा तत्र हेतुसुत्तरेण वाक्येनाह प्राणवन्धनं हि
सौम्य मन इति । तस्माद्धेतोस्तथेत्यर्थः ।

सोऽध्यत्ते तदुपगमादिभ्यः ॥ ४ ॥

सर्वेन्द्रियविशिष्टमनोविशिष्टः प्राणोऽध्यत्ते पुरो हृदि वा
प्रकटे भगवति सम्पद्यत इत्यर्थः । अत्र हेतुः । उपगमादिभ्य
इति । उपगमोऽभ्युपगमः पुष्टिमार्गोऽङ्गीकार इति यावत् । तत-
स्तथेत्यर्थः । आदिपदाङ्गवद्वशीकरणसमर्थः स्नेहः प्रभ्वनिङ्गि-

तार्थत्यागस्तदनुरूपं भजनञ्च । अभ्युपगमे सिद्धे स्नेहादयोऽवश्यं
 भवन्त्येवेत्याशयेन तदादित्वमुक्तं । नोद्देशः कृतः । मर्यादा-
 मार्गोऽङ्गीकृतानान्तु मुक्तिपर्यवसायित्वेन मुमुक्षुत्वादुत्कटस्नेहा-
 सम्भवेन प्रभुप्राकृत्यासम्भवात् स्वस्वप्रकृतौ सङ्घातलये शुद्ध-
 जीवस्य भगवदनुग्रहेण श्रवणादिरूपया तथाविधस्नेहरूपया च
 भक्त्या मुक्तिः सम्पद्यत इति बह्वेव तारतम्यमिति निगूढाशयेनेद-
 मुक्तं । अभ्युपगमादयस्तु मुण्डकोपनिषत्सु पश्यन्ते । नायमात्मे-
 त्युपक्रम्य यमेवैष वृणुते तेन लभ्यस्तस्यैष आत्मा वृणुते तनुं
 स्वां । नायमात्मा बलहीनेन लभ्यो न च प्रमादात् तपसो वाद्य
 लिङ्गात् । एतैरुपायैर्यतते यस्तु विद्वांस्तस्यैष आत्मा विप्रते
 ब्रह्मधामेति उक्तं निगूढमाशयं प्रकटयति ।

भूतेषु तत्श्रुतेः ॥ ५ ॥

ननु मर्यादामार्गीयाणामप्येवमेव वागादिलय उतान्यथेति
 संशये निर्णयमाह । तेषान्ते भूतेषु लीयन्ते नतूक्तरीत्या भग-
 वति । अत्र प्रमाणमाह । तच्छ्रुतेः । यत्रास्य पुरुषस्य मृत-
 स्याग्निं वागप्येति वातं प्राणः चक्षुरादित्यं मनश्चन्द्रं दिशः श्रोत्रं
 पृथिवी शरीरमाकाशमात्मीपधीर्लीमानि वनस्पतीन् केशा
 अप्सु लोहितञ्च रेतश्च निधीयत इति श्रुतेः । नचाविद्वद्विषयि-
 णीयं श्रुतिरिति वाच्यं । याज्ञवल्कीति ह्येवाच यत्रायं पुरुषो
 म्रियत उदस्मात् प्राणाः कामत्याही नेति नेति ह्येवाच याज्ञ-
 वल्कीोऽत्रैव समवलीयन्ते स उच्छ्रयत्याध्यायत्याध्यातीमृतः शेत
 इति पूर्ववाक्यात् । नह्यविदुषः प्राणानामनुत्क्रमः । तमुत्क्रा-
 मन्तं प्राणोऽनुत्क्रामतीत्यादिश्रुतेः । ननु यत्रास्य पुरुषस्येत्युप-

क्रम्य रेतश्च निधीयत इत्यन्ता श्रुतिरविद्विषयिणीति मन्तव्यं ।
यत एतदग्रे क्वायं तदा पुरुषो भवतीति प्रश्ने याज्ञवल्क्यार्त्त-
भागाभ्यां विचारितमुत्तरमुच्यते तौ ह यदूचतुः कर्म ह वै
तदूचतुरथ ह यत्प्रशसतुः कर्म ह वै तत्प्रशसतुः पुण्यो वै पुण्येन
कर्मणा भवति पापः पापेनेति । एतेन कर्माश्रयस्तिष्ठतीति
निर्णयः सम्पद्यते । एवं सति प्राणानुत्क्रमणोक्त्या सङ्घातलयोक्त्या
च विद्वद्विषयत्व*मत्रावसीयते । यतस्तस्यैवोक्तद्वयं सम्भवति ।
अग्रिमश्रुत्युक्तकर्माश्रयत्वञ्च तस्मिन् विरुद्धमतः पूर्वोत्तरविरो-
धाद्विषयानिश्चये प्राप्तौ प्रतिवदामः । मर्यादामार्गीयविद्व-
द्विषयिण्येवेयं श्रुतिरिति । अतएव प्रश्ने क्व तदा पुरुषो भव-
तीत्येतावतैव चारितार्थोऽपि साधारणपुरुषव्यावृत्त्या मर्यादा-
मार्गीयतत्रापकमयमिति पदं तस्यैवोपक्रान्तत्वात् तथा ।
अग्रिमविचारितोऽर्थोऽपि तद्विषयक † एवेति बुध्यस्व । ननूक्तं
बाधकमिति चेत् हन्त श्रुतिशिरःसमाकलितमाकलय ।
मर्यादामार्गे हि विधिप्राधान्यं तथैव तन्निर्माणात्‡ । तत्र
ह्येवं कृत एवं फलं दास्ये नत्वकृतेऽपीति भगवदिच्छा अतः कर्म
प्रधानं । एवं सत्यार्त्तभागस्यायमाशयः । वागादिरेतोऽन्त-
लयेन प्रारब्धस्यापि तदा नाशात् शुद्धं जीवं विध्यविषयं
कदाचित्पुष्टौ प्रवेशयति नवेति संशयेन तदायं किं§ मर्यादा-
मार्गे एवीत पुष्टावपि प्रवेशितो भवतीति प्रश्नः । तदाऽस्यार्थ-

* विद्वद्विषयत्वमारभ्य कर्माश्रयत्वञ्चेत्यन्तं खपुस्तके नास्ति ।

† तद्विषय एवेति ख' ।

‡ विधिप्राधान्यात् तथैव निर्माणात् इति ख' ।

§ तदायं क्व इति ख' ।

स्वैश्वरेच्छारीतिमविदुषो दुर्ज्ञेयत्वं जानन्ती स्वयमेव यद्व-
धारितवती तदपि रहस्यमिति स्फुटमनुक्ता श्रुतिः पर्यवसित-
मर्थमुक्तवती तौ हेत्यादिना । अत्र कर्मपदं मर्यादामार्गपरं ।
तथाच मर्यादामार्गएव तस्य स्थितिरित्यर्थः सम्पद्यते । मुक्तएव
भवतीति यावत् । अतएव तद्व्यशंसापि यत ईश्वरत्वेन सर्व-
करणसमर्थोऽपि तद्दाने तदपेक्षते । अत्र हेतुत्वेन मर्यादा-
मार्गस्वरूपमुक्तं पुण्यो वा इत्यनेन* । ननु मर्यादामार्गीयौ
भक्तौ ज्ञानी च भवत उक्तनिर्णयसु ज्ञानमार्गीयविषयएव
भक्तं तादृशमपि कदाचित् पुष्टावपि प्रवेशयतीत्याशङ्क्य तन्नि-
र्णयमाह ।

नैकस्मिन् दर्शयतो हि ॥ ६ ॥

एकस्मिन् ज्ञानिनि भक्ते वा मर्यादानियमो न । किन्तू-
भयोरपि । तत्र हेतुर्दर्शयत इति । यतो याज्ञवल्क्यार्त्तभागी
ज्ञानिभक्तसाधारणेन मर्यादानियमं दर्शयत उक्तरीत्या तौ
हेत्यादिना । अन्यथा प्राकृताङ्गीकारोऽन्यथा † भवेदित्युपपत्तिर्हि
शब्देन सूच्यते । पूर्वोक्तपूर्वोत्तरश्रुतिविरोधपरिहारान्यथा-
नुपपत्तिरत्र मूलमिति ज्ञेयं । केचित्तूपसंहृतेषु वागादिषु
शरीरान्तरप्रेक्षासामयिको जीवः क्वायं तदा पुरुष इति प्रश्न-
विषय इति वदन्ति । तत्र साधीयः । तमुक्तामन्तं प्राणोऽनुत्-
क्रामति प्राणमनूक्तामन्तं सर्वे प्राणा अनूक्तामन्तीति श्रुति-
र्भाविदेहान्तरजीवस्य प्राणानामिन्द्रियाणाञ्च सहैवोत्क्रमणं

* इत्यादिना इति ख' ।

† प्राकृताङ्गीकृतिरयथा इति ख' ।

वदतीति वागादिलयस्य तत्रासम्भवान्नोक्तस्य प्रश्नविषयत्वं वक्तुं
शक्यं । पूर्ववाक्येऽत्रैव समलीयन्त इत्युक्तत्वाच्चातोऽस्मदुक्तएव
मार्गोऽनुसर्त्तव्यः । एतेन नायं परविद्यावान् यतोऽमृतत्वमेव तत्-
फलमिति* तच्च देशान्तरानायत्तमित्युत्क्रमणापेक्षकर्माश्रयत्वञ्च
न स्यात् किन्त्वपरविद्यावांस्तस्यास्तु ब्रह्मलोकावधिफलमिति
कर्माश्रयत्वोत्क्रमणादिकं सम्भवतीत्यपि निरस्तं वेदितव्यं ।

समाना चाहृत्युपक्रमादमृतत्वञ्चानु- पोष्य ॥ ७ ॥

मर्यादापुष्ट्योर्न कदाचिदन्यथाभाव इति यदुक्तं तत्र हेत्व-
पेक्षायां वस्तुस्वरूपमेव तथेति बोधयितुमाह । समानेत्यादि ।
अत्रायमाशयः । साधनक्रमेण मोचनेच्छा हि मर्यादामार्गीया
मर्यादा । विहितसाधनं विनैव मोचनेच्छा पुष्टिमार्गमर्यादा ।
तथा सति सदैकरूपत्वं तयोर्युक्तमिति । एतदेवाह सृतिः
संसृतिर्जीवानां स्वस्मात् पृथक्कृतानामविद्ययाऽहन्तामम-
तास्पदीकरणं तदुपक्रम आरम्भस्तं मर्यादौक्त्य मुक्तिपर्यन्त-
मुक्तरूपा मर्यादा समाना सदैकरूपा मध्ये नान्यथा भवतीत्यर्थः ।
एवमेवानुपोष्य व्रतमकृत्वाऽमृतत्वमपि पुष्टिमार्गं समानमित्यर्थः ।
अत्रोपोषणपदमशेषमुक्तिसाधनोपलक्षणं । एवं प्रासङ्गिकमुक्ता
प्रकृतं परामृश्यते । सोऽध्यक्ष इति सूत्रेण पुष्टिमार्गीयभक्त-
सङ्घातस्य भगवत्येव लय इत्युक्तमक्रमेण तेन मर्यादामार्गीयभक्त-
सङ्घातस्य भूतेषु लयमुक्ता प्रश्नानन्तरं शुद्धजीवस्य तस्य मुक्ति-

* तत्फलत्वमिति ख ।

रेव भवतीति वक्तव्ये सत्याह सौम्य हस्तमित्यादिना स्वाशय-
मन्येष्वप्रकटयन्ती कर्म यन्निरूपितवन्तो तत्कृत इत्याशङ्क्य
तयोराशयं निगूढं प्रकटयति ।

तदाऽपीतेः संसारव्यपदेशात् ॥ ८ ॥

तदा निव्यलीलान्तःपातलक्षणपुष्टिमार्गीयमुक्तिदशायां मर्यादा-
मार्गीयाया अपीतेभुक्तेः संसारत्वाभावेऽपि पुरुषोत्तमभजना-
नन्दानुभवाभावात् संसार इत्येव पुष्टिमार्गं व्यपदेशो यतः
क्रियतेऽतस्तदभिसन्धाय तया रीत्या निरूपणं । अतएव श्री-
भागवते श्रीशिववचनं गीयते

नारायणपराः सर्वे न कुतश्चन बिभ्यति ।

स्वर्गापवर्गनरकेश्वपि तुल्यार्थदर्शिन इति ।

श्रीभगवद्गीताष्वपि देवान् देवयजो यान्ति मङ्गला यान्ति
मामपीति वाक्ये मर्यादामार्गीयभक्तमुक्तेरितरसाधारण्यसु-
च्यते । ननु संसारवन्मुक्तेरपि हेयत्वं यत्र तादृशं चेत् पुष्टिमार्गीयं
तत्त्वं तदा मुक्तेः पुरुषार्थत्वबोधिकायाः श्रुतेः प्रतारकत्वमापत-
तीति तद्बोधकप्रमाणानां तत्सुतिमात्रपरत्वमेवेति प्राप्त आह ।

सूक्ष्मं प्रमाणतश्च तथोपलब्धेः ॥ ९ ॥

पुष्टिमार्गीयं तत्त्वं सूक्ष्मं दुर्ज्ञेयमित्यर्थः । अत्रायमाशयः ।
पुष्टिमर्यादामप्यतिक्रम्य पुष्टिपुष्टौ प्रवेशे तत्तत्त्वमनुभवविषयो
भवति नान्यथा । तत्र प्रवेशस्त्वतिदुरापोऽतिशयितानुग्रहेतरा-
साध्यत्वाद्दत्त उक्तेतराज्ञेयमेव तद्भवति । तेषान्तु मुक्तिरेव फलं
तस्या एवेष्टत्वाद्भागिणां स्वर्गादिवत् । इष्टफलाप्राप्तौ हि प्रता-
रकत्वमन्यथा प्रवृत्तिमार्गीयफलबोधिकाया अपि श्रुतेः प्रतार-

कत्वं स्यात् । इच्छा चाधिकारानुसारिणीति नानुपपन्नं किञ्चि-
दिति । नन्वेवं विधार्थास्तित्वे किं मानमित्याकाङ्क्षायामाह ।
प्रमाणत इत्यादि । प्रमाणं श्रुतिः सा तु यतो वाचो निव-
र्त्तन्ते अप्राप्य मनसा सह । आनन्दं ब्रह्मणो विद्वान् न
विभेति कुतश्चनेति एतत् ह वाव न तपति । किमहं साधु
नाकरवं । किमहं पापमकरवमिति । अत्र पूर्वार्द्धेन दुर्ज्ञेयत्व-
मुत्तरार्द्धेन तत्सत्ता च बोध्यते । अन्यथा मनसोऽप्यप्राप्यस्य वेदन-
कथनं विरुद्धं स्यादतो दुर्ज्ञेयत्वेनैव धर्मिग्राहकमानसिद्धं
तदित्यर्थः । चकारात् तादृशानामनुभवः परिगृह्यते । तर्हि
ब्रह्मविदामिव तादृशानां भक्तानामपि स्वमार्गीपदेशनं क्वचित्
श्रूयेत न चैवमतः पूर्वोक्तं न साधीय इति भातीत्युत्सूत्रमाशङ्क्य
तत्र हेतुमाह ।

नोपमर्द्देनातः ॥ १० ॥

उपदेशनं तदा स्याद्यदि ब्रह्मविदामिव तेषां स्वास्थं स्यात्
यतस्तेषां विरहिदशाप्रियसङ्गमदशा चेति दशादयमेव भवति
नान्या । पूर्वस्यास्तस्यास्त्वतिदुःसहत्वेन सर्वेषां भावानामुप-
मर्द्देन तिरोधानेनोपदेशो न भवतीत्यर्थः । सङ्गमे तु अतः पुरः-
प्रकटपरमानन्दस्वरूपाद्भगवत एव हेतोरूपदेशोऽन्यस्मै न भवती-
त्यर्थः । न हि भगवदग्रे स सम्भवतीति भावः । ननु रसो वै
सः रसश्च ह्येवायं लब्धाऽनन्दीभवतीत्युपक्रम्यैष ह्येवानन्द्या-
तीति श्रुतेरुक्तरूपानन्दप्राप्ती दुःसहविरहतापोऽशक्यवचनः
आनन्दतिरोधानेन तत्सम्भवात् । तद्धेतोरसम्भवात् सम्भवे तु
तत्प्राप्तिरेव न स्यादिति प्राप्त उत्तरं पठति ।

अस्यैव चोपपत्तेरुभ्या ॥ ११ ॥

आनन्दात्मकरसात्मकस्यास्यैव भगवतएव धर्म उभ्या विरह-
ताप इत्यर्थः । विरोधपरिहारायाह । उपपत्तेरिति । इदमुक्तं
भवति । भगवद्विरहस्यासर्वसाधारणत्वेऽपि* स्थायिभावात्मक-
रसरूपभगवत्पादुर्भावो यस्य+ हृदि भवति तस्यैव तदप्राप्तिज-
स्तापस्तदनन्तरं नियमतस्तत्प्राप्तिश्च भवति न त्वतथाभूत-
स्येत्यन्वयव्यतिरेकाभ्यामुक्तरसस्यैवैष धर्म इति निश्चीयते ।
तस्य वस्तुत एव तथात्वात्स तापोऽपि रसात्मकएव ।

प्रतिषेधादिति चेन्न शारीरात् ॥ १२ ॥

ननु न पश्योः मृत्युं पश्यति न रोगं नीत दुःखमिति
श्रुत्याऽ दुःखप्रतिषेधस्तादृशे भक्ते क्रियत इति तस्य दुःखित्वं न
वक्तुं शक्यमित्याशङ्क्य प्रतिषेधति नेति । कुतः शारीरात् । शरीर-
सम्बन्धिनो हेतोर्यद्दुःखं कर्मजनितमिति यावत् तस्यैव श्रुती
प्रतिषेधान्नात्रानुपपत्तिरित्यर्थः । एतेन दुःखत्वेन कर्मजन्य-
त्वानुमानमपि निरस्तं वेदितव्यं । लौकिकएव दुःखे तज्जन्यत्व-
नियमात् ।

स्पष्टोह्येकेषां ॥ १३ ॥

एकेषां शाखिनां भगवत्स्वरूपलाभानन्तरं दुःखतन्निव-

* सर्वसाधारणत्वेऽपीति ख' ।

‡ यस्य हीति ख' ।

‡ ननु प्रपश्यो मृत्युमिति ख' ।

§ इत्यादि श्रुत्या इति ख' ।

¶ नानुपपत्तिरिति ख' ।

त्तनलक्षणोऽर्थः स्पष्टं पद्यते । तथाहि । रसोवै सः । रसञ्छे-
 वायं लब्धाऽनन्दीभवति । कोह्येवान्यात् कः प्राण्यात् यदेष
 आकाश आनन्दो न स्यात् । एष ह्येवानन्दयाति । अत्र रसा-
 त्मकभगवत्स्वरूपलाभे सत्यानन्दवत्त्वमुक्त्वा तस्यैव जीवनहेतुत्वं
 परमानन्दहेतुत्वं चोच्यते । मरणहेतूपस्थित्यभावे जीवनहेतुत्वं
 न वदेत् । स रसस्तु संयोगविप्रयोगभावाभ्यामेव पूर्णा भवत्यनु-
 भूतो नैकतरेण । तत्र विरहतापस्यात्युपमर्दित्वेन तदा
 प्राणस्थितिरपि न स्याद्यदि रसात्मको भगवान् हृदि न स्यादि-
 त्याशयेनाह कोह्येवान्यादिति । यत् यदि एषः हृदि स्फुर-
 द्रूप आकाशो भगवान्न स्यात् कस्तदाऽन्यात् । अन प्राणने ।
 को वा जीवयेन्न कोऽपीत्यर्थः । तादृशस्य भगवत्स्वरूपाति-
 रिक्तान्न जीवनमिति ज्ञापनाय सामान्यपदं । ब्रह्मानन्दाधिक-
 पूर्णानन्दविरहासन्नमरणनिवारणासामर्थ्यमतादृशस्योचितमेवेति
 ज्ञापनाय हि शब्दः । तादृशस्य जीवनसम्पादनं प्रभोराव-
 श्यकमिति ज्ञापनायैवकारः । तापात्मकस्याप्यानन्दात्मकत्व-
 मेवेति ज्ञापनायानन्दपदं । तदा प्रलापगुणगानादयो ये
 भवन्ति तेऽपि तद्वर्णाएव । नीलाम्बुदश्यामोऽतिक्लेशवशाद्भृदया-
 दपगच्छत्विति भावेऽपि हृदयान्नापसारयितुं शक्य इति ज्ञाप-
 नाय चाकाशत्वमुक्तं । तदनन्तरं प्रकटीभूय तदन्यः को वा
 प्रकर्षेण दर्शनस्पर्शाश्लेषभाषणादिभिः स्वरूपानन्ददानेनान्यात्
 पूर्वतापनिवृत्तिपूर्वकमानन्दपूर्सं कुर्यादित्यर्थः । रसञ्छेवायं
 लब्धाऽनन्दीभवतीति पूर्ववाक्येनैवान्यव्यवच्छेदपूर्वकं भग-
 वत्प्राप्तेरानन्दहेतुत्वप्राप्तावपि यत् पुनराह तत्रापि व्यति-
 रेकमुखेन तत्रापि जीवनहेतुत्वं तदपि सामान्यविशेषाभ्यां

वारह्यं तेन विरहसामयिकोक्तरूपएवार्थः श्रुतेरभिप्रेत इति
निश्चीयते । अन्यथा मरणहेत्वनुपस्थितौ जीवनहेतुत्वं न वदे-
दित्युक्ततदवस्थापन्नः को वा पुरुषो जीवेदिति वार्थः ।

स्मर्यते च ॥ १४ ॥

भगवद्भावस्य मरणहेतुत्वं तेनैव च जीवनं तस्य ब्रह्मादि-
दुरापत्वञ्च श्रीभागवते स्मर्यते मन्मनस्का मत्प्राणा मदर्थं त्यक्त्य
द्वैहिकाः यत्त्यक्तलोकधर्माश्च मदर्थं तान्विभर्त्यहमित्युपक्रम्य
धारयन्त्यय क्लृप्तेण प्रायः प्राणान् कथञ्चनेत्यादि श्रीप्रभु-
वचनं । श्रीमदुद्धववचनञ्च

एताः परन्तनुभृतो भुवि गोपवद्भो

गोविन्दएव निखिलात्मनि रूढभावाः ।

वाञ्छन्ति यं भवभियो मुनयोवयञ्च

किं ब्रह्मजन्मभिरनन्तकथारसस्य ॥ इत्यादि

तेन भगवतएव जीवनहेतुत्वं भावस्य च परमपुरुषार्थ-
त्वन्दुरापत्वञ्च स्फुटमवगम्यते ।

तानि परे तथाह्याह ॥ १५ ॥

ननु हृदि वहिश्च रसात्मकभगवत्प्राकथ्यं तद्दर्शनजनितो
विरहभावस्तज्जनितस्तापस्तेन मरणोऽस्थितिस्तन्निवर्त्तनं तदौत्-
कथ्यं तदा प्राकथ्यं ततः पूर्णस्वरूपानन्ददानादिकं लोके क्वचि-
दपि न दृष्टं श्रुतं वा वैकुण्ठे याति कुत इत्याशङ्क्यामाह तानि
उक्तानि वस्तूनि परे प्रकृतिकालाद्यतीते वैकुण्ठादप्युत्कृष्टे
श्रीगोकुलएव सन्तीति शेषः । तत्र प्रमाणमाह । तथाह्याह
श्रुतिः । ऋग्वेदे पथते ता वां वास्तून्युष्मसि गमथै यत्र गाधो

भूरिशृङ्गा अयासः । अत्राह तदुरुगायस्य वृष्णः परमं पदमव-
भाति भूरि । ता तानि । वां भगवत्तदन्तरङ्गभक्तयोः सम्ब-
न्धीनि वास्तूनि वस्तूनि गमध्वे प्राप्तुमुक्त्वासि कामयामहे । तानि
कानीत्याकाङ्क्षायां गूढाभिसन्धिसुहाटयति । यत्र श्रीगोकुले
गावो भूरिशृङ्गा बह्वृष्टङ्गा रुरुप्रभृतयोऽमृगाश्च वसन्तीति शेषः ।
अयासः शुभावहाः । तत् उक्तगुणविशिष्टं उरुगीयत इत्युरु-
गायस्तस्य । गोप्यो हि सततं तं गायन्ति । अतएव तदादि-
भक्तेषु कामान् वर्षतीति वृषा तस्य परमं प्रकृतिकालाद्य-
तीतं पदं स्थानं भगवतो वैकुण्ठं भवति । तत्रैतादृशलीलाऽ-
भावेन तस्मादपि परममुत्कृष्टं । अत्र भूमाववभाति प्रकाशत
इत्यर्थः । तथापि खट्वगोचरो न भवतीति खेदेन अहत्याह
श्रुतिः । उरुगीयते परं सर्वत्र कामवर्षणं भक्तेष्वत्रैवेति तात्-
र्थ्येण वा विशेषणद्वयमुक्तं । यमुनापुलिनतदुपवननिकुञ्जगङ्गर-
प्रदेशाद्रिसान्वाद्यात्मकत्वेन भूरि बहुरूपं । तथा चैतादृशं यत्
परमं पदमवभाति तत्सम्बन्धीनि वास्तूनि कामयामहे इति
वाक्यार्थः सम्पद्यते । ते पदार्थाः* इति वक्तव्ये सति तानीत्युक्तिर्या
सा विषयवाक्यानुरोधादिति ज्ञेयं । पुरुषोत्तमसम्बन्ध्यानां
तत्राकथ्यस्थानएव प्राकथ्यं युक्तमिति हि शब्देनाह ।

अविभागो वचनात् ॥ १६ ॥

ननु लीलाया नित्यत्वेन तन्मध्यपातिनां तद्दर्शनं यथा नित्यं
तथा तादृक्साधनाभावेऽपि निजानुकम्पया कदाचित् कमपि
भक्तं तत्र नयति चेत् तदा कञ्चित्कालं स्थापयित्वा ततस्तं

* पदार्था इति ख ।

+ स्थापयित्वा तत इति ख-पुस्तके नास्ति ।

वियोजयति नवेति संग्रहः । तोपस्य कादाचित्कत्वात् तत्-
साध्या तत्र स्थितिरपि तद्यैवेति वियोजयतीति पूर्वः पक्षस्तत्र
सिद्धान्तमाह । तत्र प्रवेशितस्य तस्मादविभागएव । कुतः ।
वचनात् । तैत्तिरीयक उक्तर्गनन्तरमेव विष्णोः कर्माणि पश्यते-
त्यृचा तत्र कृतानि कर्माण्युक्त्वा तदग्रे वदति विष्णोः परमं
पदं सदा पश्यन्ति सूरय इति । पुरुषोत्तमस्वरूपवित्त्वं
सूरित्वं तच्च भक्त्यैवेति सूरयो भक्ताएव तेषां सदा दर्शन-
मुच्यते । अन्यथा लीलानित्यत्वेनैव पूर्वगर्भान्तर स्थितगवादीनां
प्रभुकर्मविषयाणाञ्च भक्तानां सदा तद्दर्शनस्य प्राप्तत्वादिदं न
वदेत्तस्मादविभागएव । एतेनापि लीलानित्यत्वं* सिध्यति ।
एतद्यथा तथा विद्वन्मण्डने प्रपञ्चितं । एवं पुष्टिमार्गीयभक्त-
वृत्तान्तमुक्त्वा ज्ञानमार्गीयस्य तमाह ।

तदोकोऽग्रज्वलनं तत्प्रकाशितद्वारो विद्यासामर्थ्यात्
तच्छेषगत्यनुस्मृतियोगाच्च हार्दानुगृहीतः
शताधिक्रया ॥ १७ ॥

पूर्वं भूतेषु तच्छ्रुतेरित्यादिना मर्यादामार्गीयस्य वागा-
दिलय उक्तोऽधुना तस्य जीवात्मन उक्तमणप्रकार उच्यते ।
स एतास्तेजोमात्राः समभ्याददानो हृदयमेवान्ववक्रामतीति†
श्रुतेस्तस्यात्मन ओक आयतनं हृदयं तदयं पूर्वं प्रज्वलति पूर्वं
तथाऽप्रकाशमानमपि तदा प्रकाशत इति यावत् । तदा
तत् प्रकाशितं द्वारं निर्गमनमार्गीयस्य तादृश उत्क्रामति ।

* लीला नित्यमिति वा पाठः ।

† अन्वक्रामतीति खं ।

यतः श्रुतिस्तथाह । तस्य हैतस्य हृदयस्यायं प्रद्योतते तेन*
 प्रद्योतेनैष आत्मा निष्क्रामति चक्षुष्टोवा मूर्द्धी वेत्यादि । यद्य-
 प्येतावत् सर्वजीवसाधारणं तथापि विद्वांसु नेतरवदितर-
 नाद्या निष्क्रामति किन्तु अताधिकया । एकशततम्या नाद्या
 मूर्द्धन्या निष्क्रामति । अतश्चैका हृदयस्य नाद्यस्तासां मूर्द्धानमभि-
 निःसृतैका । तयोर्ध्वमायन्नसृतत्वमेति विश्वङ्ङन्या उत्क्रामणे
 भवन्तीति यतः श्रुतिराह । अत्र हेतुमाह हार्दानुग्रहीत इति
 हेत्वन्तर्गमं विशेषणं । गुहां प्रविष्टौ परमे परार्द्ध इति श्रुते-
 र्हृदयाकाशसम्बन्धीयः परमात्मा तदनुग्रहात् तथैव भवती-
 त्यर्थः । अनुग्रहे हेतुर्विद्यासामर्थ्यादिति । तस्या विद्यायाः
 शेषभूताङ्गभूता या गतिः प्रब्रजनरूपा । तच्छेषभूतैव या भग-
 वत्सृष्टिपरम्परा च ताभ्याञ्च यो भगवदनुग्रहस्तेन तथेत्यर्थः ।

रश्म्यनुसारी ॥ १८ ॥

अथ या एता हृदयस्य नाद्यस्ताः पिङ्गलस्याणिमस्तिष्ठन्ति
 शुक्लस्य नीलस्य पीतस्य लोहितस्येत्यसी वा आदित्यः पिङ्गल
 इत्युपक्रम्याग्रे पद्यते । तमभित आसीना आङ्गर्जानासि मां
 जानासि मामिति । स यावदस्माच्छरीरादनुत्क्रान्तो भवति
 तावज्जानात्यथ यत्रैतदस्माच्छरीरादुत्क्रामत्यथैतैरेव रश्मिभि-
 रूर्द्धं आक्रमत इति । अत्र तमभित इत्याद्युक्तेः सर्वसाधा-
 रण्युत्क्रान्तिः प्राप्यते । पूर्वमादित्यत्वेनोक्तस्य पिङ्गलस्य रश्मि-
 भिरूर्द्धाक्रमणञ्च तथा । अत्र संशयः । ओकोऽग्रज्वलनादेरितर-

साधारण्येपि यथा हार्दानुग्रहाद्विलक्षणा गतिर्विदुष उक्ता तथा
रक्षणानुसारित्वमपीतरसाधारणमुतास्त्रिभवेति । तत्रावधारण-
माह । रक्षणानुसारी निष्क्रामत्ययमेवेति ।

निशि नेति चेन्न सम्बन्धस्य यावद्देह-
भावित्वाद्दर्शयति च ॥ १९ ॥

विदुष उत्क्रमणे हार्दानुग्रहकृतो यथा* विशेषस्तथा कालवि-
शेषकृतोऽपि विशेषो भविष्यतीत्याशङ्क्य तन्निरासमाह । तत्राहो-
रात्रकृतोऽयनकृतो वा स भवेत् तत्राद्यकृतो नास्तीत्याह नेति ।
तत्र हेतुः सम्बन्धस्येत्यादि । अनुग्रहहेतुभूतो यः पूर्वोक्तो
गत्यनुसृतिसम्बन्धस्तस्य यावद्देहभावित्वात् तत्कार्यस्यानुग्रह-
स्यापि तथात्वात् कालस्याप्रयोजकत्वमित्यर्थः । अत्र प्रमाण-
माह । दर्शयति यतः श्रुतिः† । तमेव विदित्वा मुनिर्भवत्ये-
तमेव प्रत्राजिनो लोकमीप्सन्तः प्रत्रजन्तीति । हार्दानुग्रहस्य
मुक्तिहेतोर्विद्यमानत्वादयनविशेषोऽप्यप्रयोजक इत्याह ।

अतश्चायनेऽपि दक्षिणे ॥ २० ॥

स्पष्टार्थमिदं । ननु यत्र काले त्वनावृत्तिमिति कालप्राधा-
न्येनोपक्रम्य

अग्निर्ज्योतिरहः शुक्लः षण्मासा उत्तरायणं ।

तत्र प्रयाता गच्छन्ति ब्रह्म ब्रह्मविदोजनाः ॥

इति भगवद्वाक्याद्ब्रह्मविदोऽप्युक्तकालापेक्षास्तीत्याशङ्क्य विषय-
भेदेन समाधत्ते ।

* यो विशेष इति खं ।

† दर्शयति श्रुतिरिति खं ।

योगिनः प्रति स्मर्यन्ते स्मार्त्ते चैते ॥ २१ ॥

ज्ञानमार्गाद्योगमार्गो हि भिन्नः । तथाच योगिनमुद्दिश्यैव कालविशेषस्य गतिविशेषहेतुत्वं स्मर्यन्ते न तु ज्ञानमार्गीयस्य श्रौतस्य इतरनिरपेक्षत्वात् । न च योगसांख्ये अपि श्रौते एवेति वाच्यं । यतः स्मार्त्ते एते । चोहेत्वर्थे । एते योगसांख्ये । अग्नि-
र्ज्यातिर्धूमो रात्रिरिति वाक्यद्वयोक्तगती वा । इदन्तु श्रुत्युक्त-
देवयानपिष्टयानातिरिक्तमार्गमभिप्रेत्य समाहितं ते एव चेदत्राप्युच्येते शब्दभेदेन तदा न विरोधः ।

इति श्रीवेदव्यसमतवर्त्तिश्रीब्रह्मभाचार्यविरचिते ब्रह्मसूत्रानु-
भाष्ये चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयः पादः ।

तृतीयः पादः ।

अर्चिरादिना तत्प्रथितः ॥ १ ॥

ननु ज्ञानमार्गीयस्यैव मर्यादामार्गीयभक्तस्याप्यर्चिरादि-
मार्गेणैव गमनमुत सद्योमुक्तिरेव भवति* संशयः । तत्र यथा
ज्ञानिनो नियमाभावस्तथाचापीति प्राप्त आह । अर्चिरादि-
मार्गेण । तस्य ज्ञानमार्गीयस्यैवोत्कर्षकथनात्† स एव तेन मार्गेण
गच्छति न तु भक्तोऽपीत्यर्थः । तथाहि । पञ्चाग्निविद्याप्रकरणे
तद्य इत्यं विदुष्ये^० चेमेऽरख्ये अद्वा तप इत्युपासते तेऽर्चिष-
मभिसम्भवन्त्यर्चिषोऽहरहृद् आपूर्यमाणपक्षमित्यत्रोपक्रमे भक्ताति-
रिक्तानेवाधिकृत्य तथागतिरुच्यते । सृतावप्यग्निर्व्यातिरहः
शुक्ल इत्यत्र ब्रह्मविदोजना इति वचनेन ज्ञानमार्गीयस्यैव स
पत्या उच्यते ।

अथेदं चिन्त्यते । सामीपनिषत्सु पथते । अथ या एता हृद्-
यस्य नादास्ताः पिङ्गलस्याणिम्वस्तिष्ठन्ति । शुक्लस्य नीलस्य पीतस्य
लोहितस्येत्यसौ वा आदित्यः पिङ्गल इत्युपक्रम्यादित्यरूपस्य पिङ्ग-
लस्य रश्मिरूपत्वं नाडीनामुक्त्वाऽग्रे वदत्यथ यत्रैतदस्माच्छरी-
रादुत्क्रामत्यथैतैरेव रश्मिभिरुद्धं आक्रमतः इति नाडीरश्मि-

* भवतीति संशय इति ख ।

† औत्कर्षकथनादिति ख ।

‡ उत्क्रामतीत्यारभ्य आक्रमत इत्यन्तं खण्डपुस्तके नास्ति ।

सम्बन्धेनैका परलोकगतिः श्रूयते । अर्चिरादिका चान्या । तेऽर्चि-
 षमभिसम्भवन्त्यर्चिषोऽहरित्यादिश्रुत्युक्ता । स एव तन्देवयानं
 पथानभापद्याग्निलोकमागच्छतीति चापरा । स यदा वै पुरुषोऽ-
 स्माह्लोकात् प्रैति स वायुमागच्छतीति चेतरा । सूर्यद्वारेण ते
 विरजाः प्रयान्तीति चान्या । एवमनेकेषु मार्गेषु सत्स्वर्चिरा-
 देरेवोक्तिः क्लृप्त इति । तत्र सर्वेषां पारिभाषिकमर्चिरादिव-
 मतएवाथैतयोः पथोर्न कतरेण च नेति मार्गद्वयभ्रष्टानामति-
 कष्टं जायस्व म्रियस्वेति तृतीयं स्थानमित्युक्तं । अन्यथा अने-
 केषां मार्गाणामुक्तानां श्रूयमाणत्वादस्य तृतीयत्वं नोच्येत । अतः
 प्रकरणभेदाद्भिन्नोपासनशेषत्वात्*मिथोऽनपेक्षा । भिन्ना एवैते
 मार्गा ब्रह्मप्रापका इति मन्तव्यमिति चेत् तत्रोच्यते । न हीयं
 परिभाषा सर्वेषु श्रुतास्ति यतस्तथोच्येत । अतो लाघवाद्नेक-
 पर्वविशिष्ट एकएव मार्ग इति मन्तव्यं । नतु पर्वभेदेन
 मार्गभेद इति । गौरवप्रसङ्गात् । न चैवमथैतैरेव रश्मिभिरित्यव-
 धारणानुपपत्तिरिति वाच्यं । तस्याः श्रुतेरुत्क्रमणमात्रमार्ग-
 निरूपकत्वात् । तथाहि । तत्रोपक्रमे ह्यय यत्रैतदस्माच्छरीरा-
 दुत्क्रामत्यथैतैरेव रश्मिभिरुद्धं आक्रमत इत्युच्यते । एतस्मात्
 पुरस्तादथ या एता हृदयस्य नाड्य इत्युपक्रम्य पिङ्गलस्यादित्य-
 त्वमुक्त्वा तद्यथा महापथ आतत उभौ ग्रामी गच्छतीमञ्चामुच्चै-
 वमेवैता आदित्यस्य रश्मय उभौ लोकी गच्छन्तीमञ्चामुच्चाम्नादा-
 दित्यात् प्रतायन्ते ता आसु नाडीषु सृप्ता आभ्यो नाडीभ्यः
 प्रतायन्ते तेऽमुष्मिन्नादित्ये सृप्ता इत्यन्तेन वाक्येन नाडीषु

* भिन्नोपासनशेषत्वादिति ख ।

रश्मिप्रचारमुक्त्वाऽग्रेऽथ यत्रैतदस्मादित्याद्युक्तं । उपसंहारे च
 शतं चैका हृदयस्य नाद्यस्तासां भूर्द्धानमभिनिःसृतैका ।
 तयोर्धमायन्नसृतत्वमेति विश्वङ्ङन्या उत्क्रमणे भवन्तीति ।
 एवमुपक्रमोपसंहाराभ्यामुत्क्रमणमात्रमार्गनिरूपकत्वं न तु
 ब्रह्मप्रापकमार्गस्य । अतस्तदनुपपत्तिपरिहारोऽनर्थकः । नन्व-
 नेकपर्वविशिष्टत्वेन मार्गस्यैकत्वे तं निरूपयन्तो श्रुतिः क्वचित्
 किञ्चित्पर्वं निरूपयति क्वचिन्नेति कथं उपसंहारेण प्राप्सन्त
 इति तात्पर्येण तथेति चेद्द्वीषि तदा शाखान्तरमविदुषस्तद-
 सम्भवेन तं प्रति श्रुतेर्न्यूनतापातः । नहि सर्वशाखाविदं प्रत्येक
 कथनमिति वक्तुमुचितं तस्यासम्भवात्*अतः स्वस्वशाखाज्ञानवन्तं
 प्रत्येव तथा । अध्ययनविधेरपि तावन्मात्रपरत्वात् शाखा-
 न्तरसंवादिपर्वकथनानुपपत्तिश्च । उपसंहारेणैव तस्यापि
 प्राप्तिः सम्भवादतो विरुद्धदिक्कानां स्वस्वमार्गेणैकयामप्राप्तिवदि-
 हापि भवितुमर्हति । स्वातन्त्र्येण सर्वमार्गैर्ब्रह्मप्राप्तिः । नचैव-
 मथैतयोः पथोरिति द्विवचनानुपपत्तिर्जायस्य म्रियस्वेत्यस्य
 तृतीयत्वञ्चानुपपन्नमिति वाच्यं । अर्चिरादिकमुक्त्वा उपसंहरत्येष
 देवयानः पन्था इति । श्रुत्यन्तरे च स एनं देवयानं पन्थान-
 मापद्याग्निलोकमागच्छतीति । तथाच ब्रह्मप्रापकाः सर्वे
 मार्गा देवयाना इत्युच्यन्ते । देवी सम्पदिमोक्षायेति भग-
 वहाक्याद्देव्यां सम्पदि ये जातास्ते देवा इत्युच्यन्ते । तेषां यानं
 गमनं यत्रेति ते सर्वेऽपि मार्गा देवयानशब्देनोच्यन्ते । द्विती-
 यस्त्वविशिष्टः । एवं द्वित्वं त्रित्वं चोपपद्यते । नचोक्तरीत्या

* तस्यासम्भवादिति ख' ।

लाघवादेक एव स मन्तव्यः । स्वतःप्रमाणभूता हि श्रुतिः । सा येन यदा या श्रुता तदर्थावधारणे द्वितीयस्या अनुपस्थितत्वान्न लाघवगौरवतत्विचारावसरः । क्वचिदुपस्थितौ चोक्तबाधकैरूपसंहारानवकाशः ।

अपरञ्च । ब्रह्मविदः क्रमसुकौ गन्तव्यो मार्गीह्ययमुपदिश्यते । तत्तल्लोके तदानन्दानुभवश्चावश्यककथाचोपासनभेदात् फलभेदस्यावश्यकत्वात् मार्गभेदोऽपि तथेति सर्व्वेकरूपफलप्रसञ्जक उपसंहारो न युक्तः । किञ्च । उपासने कर्मणि चोपसंहारः संमतः । मार्गस्तु नान्यतररूपोऽती यस्योपासकस्य येन मार्गेण गमनं स मार्ग उपदिश्यत इति नोपसंहारो युक्तः । अविधेयत्वादपि तथा । एतद्यथा तथा पुरस्तान्निरूपितमुपसंहारोऽर्थाभेदाद्विधिशेषवत्समाने चेत्यत्र । एवं सत्यर्चिषशब्देनार्चिरूपलक्षितो मार्ग उच्यते । आदिपदेनान्ये सर्व्वे मार्गाः संगृह्यन्त इति नानुपपत्तिः काचिदिति चेत् । अत्र वदामः । अर्चिरादिभ्य इत्युक्तं भवेत्त्वद्वीतिरेव चेत् अभिप्रेता भवेत् । तस्मान्नैवमित्यवधार्यते* । अर्चिरादिनेत्येकवचनान्यथानुपपत्त्या मार्गस्यैकत्वमवश्यमूरीकार्यमेवं सति श्रुतिषु यावन्ति पर्व्वीण्युक्तानि तानि सर्व्वान्येकस्मिन्नेवार्चिरादिमार्गे वर्त्तमानान्यपि यस्योपासकस्य यावत्पर्व्वभोगोभावी तं प्रति तावत् पर्व्वीक्तिर्यस्य यावतां तेषां स न भावी तं प्रति न तदुक्तिस्तद्भोगाभावादिति नानुपपन्नं किञ्चित् । ननु त्वयाप्यनुक्तानां

* इत्येव धार्यते इति ख' ।

† त्वयाप्युक्तानामिति ख' ।

पर्वणां तत्र स्थितिं वदतोपसंहार एवोक्तो भवति प्रापकत्वे-
नेति चेत् । स्यादेतदेवं यदि तस्यैव गन्तुर्भोगाय तदपि पर्व
तत्रोच्येत । न त्वेवं । किन्वेकवचनानुरोधान्मार्गैक्ये निश्चिते यं
प्रति यत्पर्वीच्यते तत् तत्र कण्ठोक्तमेवेति नोपसंहारापेक्षा ।
अग्रेऽन्यत्रोक्तानां पर्वणामनुक्तस्थले सन्निवेशोक्त्यापि सूत्रकारा-
भिमत एकैव मार्ग इति ज्ञायते । श्रुतौ सर्वत्र पूर्वपरामर्शा-
दपि तथा ।

वायुमब्दादविशेषविशेषाभ्यां ॥ २ ॥

ह्यान्दोग्ये वायुर्न पथते । कौशीतकिश्रुतौ तु स एतं देवयानं
पथानमापद्याग्निलोकमागच्छति स वायुलोकं स वरुणलोकं
स इन्द्रलोकं स प्रजापतिलोकं स ब्रह्मलोकमिति वाख्यादयः
श्रूयन्ते । तत्रार्चिषोऽग्नेश्चाभेदान्न विचारणीयमस्ति । वायु-
लोकं कस्माल्लोकात् गच्छतीत्याकाङ्क्षायामाह । वायुमब्दादिति ।
अर्चिषोहरह् आपूर्यमाणपक्षमापूर्यमाणपक्षाद्यान् षड्दु-
डिति मासांस्तान्मासेभ्यः संवत्सरं सवत्सरादादित्यमित्यत्र संवत्-
सरात्कालात्* परस्ताद्वायुलोको निवेशयितव्यस्तथाच संवत्सर-
लोकात् वायुलोकं गच्छतीत्यर्थः । तत्र विनिगमकमाहाविशेष-
विशेषाभ्यामिति । अत्रेदं ज्ञेयं । अग्निहोत्रादिकर्मभिश्चित्त-
शुद्धावुपासनाभिर्ज्ञानोदये क्रममुक्त्यधिकारी हि तत्तल्लोकं गत्वा
भुक्तान्ते ब्रह्म प्राप्नोति । कर्म त्वग्निसाध्यं भूलोकएव च भव-
त्यत आदौ तत्रत्योभोगस्ततस्तदुपरितनलोकानां । पृथिवी
दीक्षा तयाऽग्निर्दीक्षया दीक्षितः । यथा पृथिव्यग्निगर्भेत्यादि

श्रुतिभ्यो भूरग्निप्रधाना भवत्यतोऽर्चिराख्यं अग्निलोकमादौ
 गच्छति । ततः कर्मोपासनयोरहरादिसंवत्सरान्ते काले विहित-
 त्वात् तत्र तत्र* गत्वा भुंक्ते । तथाच संवत्सरान्तानां भूस-
 म्बन्धित्वेनाविशेषात् तन्मध्ये वायोर्न प्रवेशः । भूलोकादुपर्यन्त-
 रिक्षलोकस्तदुपरि द्युलोकस्तथाच वायुरन्तरिक्षस्याधिपतिरिति-
 श्रुतेः सूर्योदिवोऽधिपतिरिति श्रुतेस्तयोः पौर्वापर्ये विशेषो
 हेतुरस्तीत्यादित्यलोकात् पूर्वमुक्तरीत्या भूलोकमध्यपाति संव-
 त्सरस्य परस्ताच्च वायुर्निवेशयितव्य इत्यर्थः । ननु तेऽर्चिष-
 मभिसम्भवन्त्यर्चिषोऽहरित्यादिश्रुतिरुक्तमुक्तमनूयानूयापादानत्वं
 वदन्ती पूर्वोत्तरयोरव्यवधानं सूचयतीति नोक्तमादरणीयमिति
 चेत् । सत्यं । यस्योपासकस्य न वायुलोकभोगस्तं प्रति सीक्ति-
 र्यस्य तु तद्भोगस्तस्योक्तरीतिर्मागैक्यादिति नानुपपत्तिः काचित् ।
 केचित्तु स एतं‡ देवयानं पत्यानमापद्याग्निलोकमागच्छति
 स वायुलोकं स वरुणलोकमित्यविशेषेण वायुरूपदिश्यते मिथः
 पौर्वापर्यप्रापकपदाभावात् । यदा वै पुरुषोऽस्माह्लोकात् प्रैति
 स वायुमागच्छति तस्मै स तत्र विजिहीते यथा रथचक्रस्य
 खं तेन स ऊर्द्धं आक्रमते स आदित्यमागच्छतीति श्रुत्या
 आदित्यात् पूर्वो वायुर्विशेषेणोपदिश्यत इत्यब्दादित्ययोरन्तराले
 निवेशयितव्य इत्यर्थं वदन्ति । स चिन्त्यते । यथा तेन स ऊर्द्धं
 आक्रमते स आदित्यमागच्छतीति विशेषोपदेश इत्युच्यते तथा

* तत्र लोके गत्वा इति खं ।

† वायुलोक इति खं ।

‡ स एनमिति खं ।

स वरुणलोकमित्यत्रापि वक्तुं शक्यं । न च स आदित्यमागच्छती-
त्यत्र तच्छब्दस्य पूर्वपरामर्शित्वात् वायुलोकगतस्यैव पूर्वत्वात्
तथेति वाच्यं । अग्निलोकमागच्छति स वायुलोकं स वरुणलोक-
मित्यत्रापि तुल्यत्वात् । किञ्चैवं अग्निलोकानन्तरं वायुलोक इत्यपि
वक्तुं शक्यमतो विद्वद्भिरूपेक्ष्योऽयं । वाजसनेयिनस्तु मासेभ्यो
देवलोकं देवलोकादादित्यमिति पठन्ति । तत्राप्यादित्यात्
पूर्वोदेवलोकात्परो वायुर्ज्ञेयः । एकत्रादित्यात् पूर्वत्वे सिद्धे
मार्गैक्यादन्यत्रापि तथात्वस्य न्यायप्राप्तत्वात् । सूत्रकारेण तु
छन्दोगश्रुत्यपेक्षयोक्तं वायुमब्दादिति । एवं सति मासेभ्यः
परस्तादब्दनिवेगनं कार्यं । न च वायुमब्दादिति सूत्रान्मार्ग-
भेदापत्तिः । देवलोकस्यादित्याधिष्ठेयत्वेनादित्यमध्यपातित्वमभि-
प्रेत्य छन्दोगश्रुतिस्तथोक्तवती । तदनुसारेण व्यासोऽप्यतो नानुप-
पत्तिः ।

तद्वितोऽधि वरुणः सम्बन्धात् ॥ ३ ॥

आदित्याच्चन्द्रमसं चन्द्रमसो विद्युतमित्यत्र पठितविद्यु-
ल्लोकात् परतो वरुणलोको निवेशनीयः । तत्र हेतुः सम्बन्धात् ।
तद्वितोऽपसम्बन्धित्वाद्वरुणस्य तत्पतित्वात् तथा ।

वरुणाच्चाधीन्द्रप्रजापती ॥ ४ ॥

स्पष्टमिदं । अर्चिरादिपाठे विद्युदनन्तरं तत्पुरुषो
मानवः स एतान् ब्रह्म गमयतीति पश्यते । तच्च* यस्योपासकस्य
वरुणादिलोकगमनापेक्षां नास्ति तमपेक्ष्येति ज्ञेयं । मार्गैक्य-

* तच्चेति खं ।

† गमनीपेक्षा इति खं ।

नियममभिप्रेत्य सूत्रकारोऽन्यत्रोक्तानामन्येषामपि लोकानां
तत्रैव निवेशनमाह ।

आतिवाहिकास्तस्मिन्नात् ॥ ५ ॥

विद्युदनन्तरं* तत्पुरुषोऽमानवः स एतान् ब्रह्म गमयती-
त्यत्र भवति संशयः । उक्तश्रुतेर्गमयित्वैव ब्रह्मप्राप्तिरिति निश्ची-
यते । स च विद्युदनन्तरमेव पश्यते । एवं सति यस्य वरु-
णादिलोकगमनं तस्य वचनाभावेन गमयित्वाप्तिर्ब्रह्मप्राप्ति-
र्भवति नवेति । तत्र वाचनिकस्य यावद्वचनत्वात् तद्भावेन
सा न भवतीति प्राप्त आह । आतिवाहिका इति । एतदुक्तं
भवति । यस्योपासकस्य यावत् फलभोगानन्तरं ब्रह्मप्राप्तिर्भाविनी
तस्य तावत् तद्भोगानन्तरं ब्रह्मप्राप्तिर्भवत्यत एव कौशीतकि-
श्रुती प्रजापतिलोकानन्तरं ब्रह्मलोकः पश्यते । अन्यथा कृत-
साधनवैयर्थ्यन्तेषां ब्रह्मप्राप्तिसाधनत्वबोधकश्रुतिविरोधश्च स्यात् ।
तथाच यत्रातिवाहिकश्रुतिर्नास्ति तत्राप्यातिवाहिको भग-
वदीय एव ब्रह्म प्रापयतीति ज्ञेयं । वस्तुतस्तु ब्रह्म एव तादृशाः
सन्तीति ज्ञापनाय बहुवचनमचोक्तं । तन्मध्ये कश्चनागत्यैक एव
नयतीति ज्ञापनाय श्रुतावेकवचनं । तत्र हेतुस्तस्मिन्नात् । तत्-
पुरुषोऽमानव इत्यत्र ब्रह्मसम्बन्धित्वं लिङ्गमुच्यते । तेनेदं ज्ञाप्यते
यथा विद्याबलात् तत्तल्लोकप्राप्तिस्तथैव ब्रह्मप्राप्तिरपीति न ।
किन्तु भगवदीयपुरुषानुग्रहेणैवेति । न च पूर्वपूर्वलोकाधि-
ष्ठादेवा उत्तरोत्तरलोकं प्रत्यातिवाहिका यथा तथा ब्रह्म-
प्राप्त्यव्यवहितपूर्वलोकादेवा एव ब्रह्मप्रापका इति तत्पदेन

* स तत्पुरुष इति खं ।

स लोक एवोच्यत इति वाच्यं । तदेतरलोकेषु तदकथनं यथा
 तथात्रापि न कथयेत् । लोकाधिष्ठाहृदेवानामातिवाहिकत्वो-
 क्तावर्चिर्लोकप्रापकातिवाहिकस्याभावात् तत्प्राप्तिर्न स्यात् ।
 तथा सति देवयानमार्गएवोच्छिद्येत । अतो यथा विद्याबले-
 नैवार्चिषः प्राप्तिस्तथेतरेषामपीति बुध्यस्व । कस्यचिदल्पलोक-
 गत्यनन्तरमेव ब्रह्मप्राप्तिः कस्यचिद्बहुलोकगत्यनन्तरं सीच्यत
 इति भोगभूमित्वमेव तेषामवगन्तव्यं । सर्वेषां सर्वत्र गमने
 देवयानं पथानं वदन्त्याः* श्रुतेः सामितक्तथनमनुपपन्नं स्यात् ।
 अत उपासनाभेदेन फलभेदं ज्ञापयन्ती तथा वदतीति युक्त-
 सुत्यश्यामः । ननु तेषामिह न पुनरावृत्तिरस्तीत्यादिश्रुतिभ्यो
 देवयानं पथानं प्राप्तानां पुंसां ब्रह्मवित्त्वमवश्यं वाच्यं । तेन
 सद्योमुक्तौ सम्भवत्यां सत्यां क्षयिष्णुत्वेन क्षुद्रानन्दत्वेन च
 हेयानां परमफलप्राप्तिविलम्बहेतूनामर्चिरादिलोकानां कामना
 कुतो यतस्तद्धेतुभूतोपासनाः सम्भवन्ति । किञ्च । अर्चिरादिना
 तत्प्रथितेरित्यत्र यदुक्तं ज्ञानमार्गीयस्यैवार्चिरादिप्राप्तिर्न भक्ति-
 मार्गीयस्येति तदप्यनुपपन्नं । यत् कर्मभिर्यत् तपसा ज्ञान-
 वैराग्यतश्च यदित्युपक्रम्य

सर्वं मङ्गलियोगेन मङ्गलो लभतेऽञ्जसा ।

स्वर्गापवर्गं मद्भ्राम कथञ्चिद्यदि वाञ्छति ॥

इति भगवद्वाक्याङ्गकस्याप्येतद्वाञ्छाफले सम्भवतोऽन्यथा
 प्रभुर्न वदेत् । एवं सति भक्तिसुखं हिला अन्यत्र कामनायां
 हेतुर्वाच्य इत्याकाङ्क्षायान्तमाह ।

* वदन्त्यामिति खं ।

† सम्भवन्त्यामिति खं ।

उभयव्यामोहात् तत्सिद्धेः ॥ ६ ॥

अत्रेदं ज्ञेयं । देवयानः पत्या अपि भगवतैव सृष्टोऽस्ति । तथाचोक्तहेतुभिः*स्तत्र कस्यापि कामाभावे तत्सृष्टिर्बर्था स्यादितो भगवानेव कांश्च व्यामोहयति ज्ञानिनः † मर्यादा मार्गीयभक्तां ‡ स्वातस्तत्कामनासिद्धेस्तत्फलभोग इति । यत्त्वर्चिरादेर्मागंगन्तृणां देहवियोगिन संपिण्डितकरणसामत्वेनास्वातन्त्र्यं व्यामोहः । अर्चिरादीनां चाचेतनत्वेनास्वातन्त्र्यं व्यामोहः कार्यकरणासामर्थ्यमिति यावत् । तेनार्चिराद्यधिष्ठातृदेवैरतिवाह्यन्त इति सिद्धमिति व्याख्यानं । तत्र साधीयः । व्यामोहप्रवृत्त्यान्यथाज्ञानवाचकत्वेनासामर्थ्यावाचकत्वात् । तथा सत्यर्चिर्लोकमपि न प्राप्नुयात् प्रापकाभावादित्युक्तं । ननु विद्युतो वरुणादिलोकप्राप्तानन्तरं यस्य ब्रह्मप्राप्तिस्तस्य तल्लोकसम्बन्धी ब्रह्मप्रापकः पुरुषोऽस्युत सः स्वतएव तत्प्राप्नोतीति संशय उत्तरं पठति ।

वैद्युतेनैव ततस्तच्छ्रुतेः ॥ ७ ॥

न हि ब्रह्मप्राप्तिर्विद्युल्लोकसम्बन्धिपुरुषसामर्थ्येनोच्यते किन्तु ब्रह्मसम्बन्धितत्सामर्थ्येन । तथाच यतएव लोकात् तत्प्राप्तिस्ततो ब्रह्मसम्बन्धिपुरुषादेव । एवं सति विद्युल्लोकात् तत्प्राप्तौ यो ब्रह्मसम्बन्धी पुरुषः प्रापक उक्तस्तेनैव ततो वरुणादिलोकेभ्योऽपि ब्रह्मप्राप्तिः । तत्र हेतुमाह । तत्श्रुतेः । तान्वैद्युतात्

* तथाचोक्ते हेतुभिरिति ख' ।

† तत्तत्सृष्टिरिति ख' ।

‡ ज्ञानिनां इति ख' ।

§ भक्त इति ख ।

पुरुषो मानस एव ब्रह्मलोकानामयतीति श्रुतेः । अत्र एत्येति-
वचनाद्यतएव लोकाद्ब्रह्मप्राप्तिर्भवित्री तत्रैवागत्य ब्रह्म प्रापय-
तीति गम्यते । श्रुतौ वैद्युतं लोकमागत्य तस्माद्ब्रह्मलोकानाम-
यतीत्युक्तमिति स पुरुषो वैद्युत इत्युच्यते । न तु तल्लोक-
वासित्वेन । तथा सत्येत्येति न वदेत्ततएव ब्रह्मप्रापणे । अत-
एव मानस इत्युक्तः । यदैव* भगवन्मनसि भवत्यथैनं मां प्रापय-
त्विति तदैव प्रापयतीति तथा । छान्दोग्ये त्वमानव इति
पथते । तच्चालौकिकत्वं तदप्युक्तरूपमेवेति न कश्चिद्विशेषः । वाज-
सनेयके ब्रह्मलोकानामयतीति पथते । छान्दोग्ये तु ब्रह्मेति† ।
तत्रायं भावः । भक्तन्तु वैकुण्ठलोकं नयति ते बहुविधा इति
ब्रह्मलोकानित्युक्तं । ज्ञानमार्गीयन्त्वचरं ब्रह्म प्रापयतीति ब्रह्मे-
त्युक्तं । अतएवोभयव्यामोह उक्त आचार्य्येण । अत्र सिद्धान्त-
दाढ्यार्थमुक्तमर्थं हस्तपिहितमिव कृत्वा वादरिमतं पूर्वपक्ष-
त्वेनाह ।

कार्यं वादरिरस्य गत्युपपत्तेः ॥ ८ ॥

स एतान् ब्रह्म गमयतीत्यत्र ब्रह्मपदेनाविकृतं‡ परमेव
ब्रह्मोच्यत उत कार्यरूपो ब्रह्मलोक इति भवति संशयः ।
परस्य व्यापकत्वेन देशविशेषगमयित्वोरनपेक्षितयोरुक्तेः । कार्य-
रूपएव स ब्रह्मपदेनोच्यत इति वादरिराचार्य्यो मन्यते । कुतः ।
अस्य गत्युपपत्तेः । तस्य परिच्छिन्नत्वेन तत्स्थितिदेशं प्रत्यस्य
गन्तुर्गतरूपपत्तेरित्यर्थः ।

* यदैवमिति खं ।

† ब्रह्म तु ब्रह्मेति खं ।

‡ अचित्तमिति खं ।

विशेषितत्वाच्च ॥ ९ ॥

ब्रह्मलोकानामयति ते तेषु ब्रह्मलोकेषु पराः परावतो वसन्तीति श्रुती बहुत्वेन वासाधिकरणत्वेन च विशेषिता लोकाः गन्तारश्च दूरदेशगत्या विशेषिता इति न परं ब्रह्म तत् किन्तु कार्यमेवेत्यर्थः । लोकपदं तज्जन्यभोगपरं । तेन तस्यैकत्वेऽपि विविधभोगज्ञापनाय बहुवचनं घटते । तत्र ब्रह्मशब्दप्रयोग* हेतुमाह ।

सामीप्यात्तु तद्व्यपदेशः ॥ १० ॥

तल्लोकस्थितानां नान्यलोकव्यवधानं परप्राप्तौ किन्तु त एवेति परब्रह्मसामीप्याद्ब्रह्मत्वेन व्यपदेशः कृतः । तु शब्दसु वस्तुतो ब्रह्मत्वं व्यवच्छिन्नन्ति । नन्वाब्रह्मभवनाल्लोकाः पुनरावर्त्तिनोऽर्ज्जुनेति वाक्यात् ततः† पुनरावर्त्तते । अत्र तेषामिह न पुनरावृत्तिरस्तीति पद्यत इति परमेवात्र ब्रह्मशब्देनोच्यत इति प्राप्त उत्तरं पठति ।

कार्यात्यये तदध्यक्षेण सहातः परमभिधानात् ॥ ११ ॥

कल्पसामग्री कार्यस्य ब्रह्मलोकस्य नाशे सति तदध्यक्षेण चतुर्मुखेन ब्रह्मणा सहातो ब्रह्मणः सकाशात् परमीश्वरं प्राप्नोत्यतोऽपुनरावृत्तिश्रुतिर्न विरुध्यते । अत्र प्रमाणमाह । अभिधानादिति । श्रुती तथाऽभिधानादित्यर्थः । सा तु

* प्रथमे हेतुमाहति खं ।

† तत्रः इति खं ।

वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्थाः
 सत्र्यासयोगाद्यतयः शुद्धसत्त्वाः ।
 ते ब्रह्मलोके तु परान्तकाले
 परामृतात् परिमुच्यन्ति सर्व्वे ॥ इति

परान्तकाल इत्यत्र परशब्देन ब्रह्मणः पूर्णमायुरुच्यते ।
 उक्तेश्च श्रुतिं प्रमाणत्वेनोक्ता स्मृतिमप्याह ।

स्मृतेश्च ॥ १२ ॥

ब्रह्मणा सह ते सर्व्वे संप्राप्ते प्रतिसञ्चरे ।
 परस्यान्ते कृतात्मानः प्रविशन्ति परं पदं ॥
 इति स्मृत्यापि स एवार्थः प्रतिपाद्यते । अत्र सिद्धान्तमाह ।

परं जैमिनिर्मुख्यत्वात् ॥ १३ ॥

स एतान् ब्रह्म गमयतीत्यत्र ब्रह्मपदेन परमेव ब्रह्मोच्यते
 इति जैमिनिराचार्यी मनुते । कुतः । मुख्यत्वात् । बृह-
 त्त्वादिधर्मविशिष्टं हि ब्रह्मपदेनोच्यते । तादृक् परमेव ब्रह्म
 भवतीति मुख्या वृत्तिर्ब्रह्मपदस्य परस्मिन्नेवान्यत्र गौणी । तथाच
 मुख्यगौणयोर्मध्ये मुख्यस्यैव बलिष्ठत्वात् तथा ।

दर्शनाच्च ॥ १४ ॥

स एतं देवयानं पन्थानमापद्याग्निलोकमागच्छति स वायु-
 लोकं स वरुणलोकं स इन्द्रलोकं स प्रजापतिलोकं स ब्रह्मलोक-
 मिति कौशीतकिश्रुति*रग्न्यादिलोकप्राप्तिवद्विशेषेणैव प्रजा-
 पतिलोकप्राप्तनन्तरं ब्रह्मलोकप्राप्तिं दर्शयति । न हि तत्र

* श्रुतेरिति ख ।

ब्रह्मलोकशब्देन कार्यः स उच्यत इति वक्तुं शक्यं पार्थक्येन प्रजापतिलोकस्योक्तत्वात् ।

अपरञ्च । ये चे मेऽरण्ये श्रद्धा तप इत्युपासते तेऽर्चिष-
मभिसम्भवन्तीति छान्दोग्यश्रुतिं विषयीकृत्य ह्यर्चिरादिना तत्-
प्रथितेरित्युपक्रम आचार्येण कृतोऽन्यत्रार्चिःशब्दस्याभावात् ।
तत्र चान्ते ब्रह्म गमयतीत्युच्यते । तथाच छान्दोग्येऽनुक्ताना-
मन्यत्रोक्तानां लोकानां मार्गैक्यसिद्ध्यर्थन्तत्रैव सन्निवेशो
वायुमब्दात् तद्धितोऽधिवरुणो वरुणाधीन्द्रप्रजापती इत्यन्ते-
नीक्तः । एवं सत्यादावर्चिषं ततोऽहस्ततः सितपद्मं तत उद-
गयनं ततः संवत्सरं ततो वायुं ततो देवलोकं तत आदित्यं
ततश्चन्द्रमसं ततो विद्युतं ततो वरुणं तत इन्द्रं ततः प्रजा-
पतिं ततश्चामानवेन पुरुषेण ब्रह्मप्राप्तिरिति निर्णयः सम्प-
द्यते । एवं सति प्रजापतिलोकादन्यस्य कार्यब्रह्मलोकस्यासम्भ-
वात् तत्प्रज्ञापि भवितुं नार्हति यद्यपि तथापि व्यासीक्त-
मार्गैक्यममन्वानस्तथाऽवददिति ज्ञायते । परन्तु वेदार्थनिर्ण-
यार्थमेव प्रवृत्तत्वाद्भगवदवतारत्वाच्च तदुक्तएव शास्त्रार्थ इति
मन्तव्यं ।

किञ्च । स प्रजापतिलोकं स ब्रह्मलोकमित्यत्र ब्रह्मपदस्य
परवाचकत्वं तेनापि वाच्यं चेत्तदृष्टान्तेनान्यत्रापि तथैव वाच्यं
बाधकाभावात् । ननु परस्य व्यापकत्वान्निर्विशेषत्वाच्च न गन्त-
व्यतोपपद्यते । जीवस्याप्यविद्योपाध्यवच्छिन्नतादृशायां पर-
ब्रह्मणि गन्तृत्वासम्भवात् तत्राशे च वस्तुतोऽभिन्नत्वात् स्वरूपेणा-
वस्थानमेव भवतीति न गन्तृत्वमप्युपपद्यते तस्यैवाभावात् ।
जीवत्वदृशायां उपाध्यवच्छेदात् गन्तृत्वं जीवस्यापरस्य ब्रह्मण-

श्चाविद्यकरूपनामवत्त्वेन गन्तव्यता* चोपपद्यते । उपासना-
फलत्वादस्य गमनस्योपास्यस्य च सगुणत्वेन तत्रापिरेवोचित-
त्वाच्च । निर्गुणब्रह्मविद्यावतो गन्तृत्वासम्भव इत्युक्तमतो वादरि-
मतमेव साधीयः । न च ब्रह्मपदस्य मुख्यार्थत्वमुक्तरौत्या अत्र
सम्भवत्यतोऽत्रामुख्यार्थत्वमेवानुसर्त्तव्यमिति चेत् । स्यादेतदेवं
यद्यौपाधिकमुपास्यरूपं जीवत्वं वा स्यात् । नत्वेवं । प्रकृतैतावच्चं हि
प्रतिषेधतीत्यादिभिस्तद्गुणसारत्वाच्च तद्व्यपदेश इत्याद्यधिकरणैः
श्रुत्यर्थनिर्णयेन ब्रह्मणि विशेषाणामौपाधिकत्वस्य जीवपुरुषो-
त्तमाभेदस्य च पुरस्तादेव निरस्तत्वात् । नच व्यापकत्वं गन्त-
व्यत्वे वाधकं । प्रारब्धभोगं विना तत्राप्राप्तसम्भवात् यदा यत्र
तद्भोगसमाप्तिस्तदा तत्र तत्रापिर्निःप्रत्यूहत्वात् ।

किञ्च । उपास्यरूपाणां सर्वेषां निर्गुणत्वमेवोपासकस्य परं
सगुणत्वेन तत्तारतम्यात् फलतारतम्यं । यस्तु भगवदनुग्रहेण
प्राक्ततगुणरहितोऽभूत्स निर्गुणब्रह्मविद्यावानित्युच्यते । तादृशस्यैव
मुक्तिप्रकारद्वयमुक्तं सद्योमुक्तिक्रममुक्तिभेदेन । न तस्मात् प्राणा
उत्क्रामन्त्यत्रैव समवलीयन्ते ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येतीत्यादि
श्रुतिस्तु प्रारब्धरहितविषया । निर्गुणब्रह्मविद्यावतोऽपि प्रारब्ध-
भोगस्तु त्वयापि वाच्यः । अन्यथा प्रवचनासम्भवेन ज्ञानमार्गएवो-
च्छिद्येत । ते ब्रह्मलोकेषु परान्तकाल इति श्रुतिरपि परान्त-
कालएव येषां प्रारब्धभोगसमाप्तिस्तद्विषयिणीति मन्तव्यमन्यथा
वेदान्तविज्ञानेत्याद्युक्तधर्मविशिष्टानां मुक्तौ विलम्बोप-
पद्यते इति दिक् ।

* गन्तव्यतामिति खं ।

† नोपपद्येतति दिक् इति वा पाठः ।

न च कार्ये प्रतिपत्त्यभिसन्धिः ॥ १५ ॥

अपिच । ब्रह्मविदाप्नोति परमिति संचेपेणोक्ता तदेषाभ्यु-
क्तेति तद्विवरिकामृचं प्रस्तुत्य सोक्ता ।

सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म यो वेद निहितं गुहायां परमे
व्यामन् ।

सोऽश्रुते सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा विपश्चिता । इति

अत्रोपक्रमानुरोधेन परेणैव ब्रह्मणा सह सर्वकामभोग-
लक्षणा प्रतिपत्तिरुच्यत इति कार्यरूपे वस्तुमात्रे प्रतिपत्तिर्न
क्वापि श्रुतेरभिप्रेताऽतोऽत्रापि परमेव ब्रह्मपदेनोच्यते । ऋग-
र्थस्त्वानन्दमयाधिकरणे प्रपञ्चित इति नात्रोक्तः ।

अप्रतीकालम्बनान्नयतीति वादरायण उभ-
यथाऽदोषात् तत्क्रतुश्च ॥ १६ ॥

क्रमसुक्त्यधिकारिणः प्रारब्धं भुंक्त्वा अमानवेन पुरुषेण
प्रापिताः परमेव ब्रह्म प्राप्नुवन्तीति सिद्धं । तत्रेदं सन्दिह्यते ।
अर्चिरादिलोकप्राप्तिर्ह्युपासनाविशेषफलं । एवं सत्यमानवः
पुरुषस्तान् सर्वान् ब्रह्म प्रापयत्युत कांश्चिदेवेति । किमत्र युक्तं
सर्वानेवेति । यतोऽर्चिरादिमार्गगतानामन्ते ब्रह्मप्रापणार्थ-
मेव स नियुक्तस्ततोऽन्यथाकरणे हेत्वभावात् । तथैव स कर्त्तैति
प्राप्त उच्यते । श्रुतौ ब्रह्मत्वेनैव सर्वत्रोपासनाया उक्तत्वादुपास्येषु
भगवद्विभूतिरूपत्वेन शुद्धब्रह्मरूपेष्वप्यतथात्वं ज्ञात्वा श्रुतिर्ब्रह्म-
त्वेनोपासनायाः फलसाधनत्वं वदति नतूपास्ये ब्रह्मतामपीति
मन्वानाय उपासते ते प्रतीकालम्बना इत्युच्यन्ते । तथाच सत्यपि
वेदविहितत्वेनोपासनायाः कृतत्वेन सफलत्वात् तत् फलत्वेनो-

पासकानामर्चिरादिलोकप्राप्तावपि तानमानवः पुरुषो ब्रह्म न प्रापयति किन्तु शुद्धब्रह्मत्वं ज्ञात्वा य उपासते तानेव ब्रह्म प्रापयतीति वादरायण आचार्यो मन्यते । तत्र हेतुमाह । उभयथा दोषादिति । वस्तुतो यद्ब्रह्मरूपं तत्राब्रह्मत्वनिश्चय उपासनार्थञ्च ब्रह्मत्वेन भावनं एवमुभयथाकरणे दोषः सम्पद्यत इति तस्य न ब्रह्मप्राप्तावधिकारोऽस्तीति युक्तं तदनयनमित्यर्थः । तथाच श्रुतिः । असन्नेव स भवति असद्ब्रह्मेति वेद चेदिति ।

योऽन्यथा सन्तमात्मानमन्यथा प्रतिपद्यते ।

किन्त्वेन न कृतं पापं चीरेणात्मापहारिणा ॥ इति

एवं ज्ञानमार्गीयव्यवस्थामुक्ता भक्तिमार्गीयस्यापि तामाह तत्कृतुश्चेति । सर्वं मङ्गलियोगिनेति वाक्यान्न तस्योपासनापेक्षेति न प्रतीकादिसम्भावना तत्र । कथञ्चिद्यदि वाञ्छतीति वाक्यादिच्छामात्रेण तद्भोगकरणानन्तरं प्राचीनभगवद्भजनलक्षणकृतुश्च नीयत इत्यर्थः । वस्तुतस्तु भक्तस्यामानवपुमपेक्षाभावात् स्वयमेव ब्रह्मलोकान् प्राप्नोतीति ज्ञापनाय प्रथमान्त उक्तः । ननु ब्रह्मणोऽधिकं न किञ्चिदस्ति । न तत्समयाभ्यधिकश्च दृश्यत इति श्रुतेः । एवं सति ह्यान्दोग्ये सनत्कुमारनारदसंवादे स घो नामब्रह्मेत्युपास्त इत्यादिना नामवाङ्मनःसकल्पचित्तध्यानविज्ञानादीनां ब्रह्मत्वेनोपासनमुत्तरोत्तरं पूर्वस्मात् पूर्वस्माद्भूयस्त्वं चोच्यतेऽती न ब्रह्मत्वं सर्वेषामुपास्यानां वक्तुं शक्यमिति चेत् । मैवं । विभूतिरूपाणां नियतफलदाहत्वात् येन रूपेणान्यफलदानं तत्राधिकगुणप्राकट्ये प्रयोजनाभावात् तावन्मात्रगुणप्रकटनं । येन रूपेण ततोऽधिकफलदानं तत्र ततोऽधिकगुणप्रकटनमिति पूर्वस्मादाधिक्यमुच्यते ।

एवमेव सर्वत्र । नियतफलदानन्तु स्वतन्त्रेच्छत्वास्त्रीलारूपमिति नानुपपन्नं किञ्चित् । प्रतिमादिश्वावाहनेन सन्निहिते विभूतिरूपे तद्भावनं पूजामार्गं । भक्तिमार्गं तु भक्त्यां तत्र प्रकटे तथा गुरौ तु शाब्दे परे च निष्णातं ब्रह्मणीति विशेषणवत्त्वेन भगवदावेशात् तत्र तद्भावनमिति सर्व्वमवदातं ।

अपिच । वादरिजैमिनिमतोक्त्यनन्तरं स्वमतोक्त्या तत्समानविषयत्वमत्रापीत्यवगम्यते । तत्र च कार्य्यब्रह्मलोकप्राप्तिपरब्रह्मप्राप्तिविषयत्वमुक्तं पूर्व्वोत्तरपक्षभेदेन । वादरिमते सविशेषस्यैवोपास्यत्वादिशेषाणाञ्चाविद्यकत्वादुपासनानां सर्व्वसां प्रतीकतद्रूपत्वमेव सिध्यति । एवं सत्यप्रतीकालम्बनान्नयतीति वदता व्यासेन वादरिमतानुसारिण उपासकस्य न कस्यापि ब्रह्मप्राप्तिरिति ज्ञाप्यते । वस्तुतस्तुपासनायामुपास्यस्वरूपज्ञानस्याप्यङ्गत्वात् तन्मतीयानामुक्तरीत्या तदभावेन निरङ्गत्वादर्चिरादिप्राप्तिरपि न सम्भवति किं पुनर्ब्रह्मण इति निगूढाशयो व्यासस्य । एवं सति परप्राप्तावेवोपोदलकमुक्तं भवतीति सैव व्यासाभिमतमिति सिद्धं । ये तु प्रतीकेष्वब्रह्मकतुल्यं वदन्तः पञ्चाग्निविद्यायास्तथात्वेऽपि वचनवलात् तद्वतो ब्रह्मप्राप्तिरिति वदन्ति तत्रेदमुच्यते । वचनन्तु वस्तुतः सतः पदार्थस्य बोधकं न तु कारकमतस्तच्चेदोध्यति तदाऽप्रतीकालम्बनान्नयतीति व्यासोक्त्यविरोधाय तत्राप्यप्रतीकत्वमूरीकार्य्यमन्यथा पञ्चाग्निविद्यानिरूपिकां श्रुतिं पश्यन्नेवं स न वदेत् । न चोत्सर्गिकं पक्षमाश्रित्य तथोक्तमिति वाच्यं । तस्य बाधकापनोद्यत्वाद्बचनस्य चीकृत्यायेनाबाधकत्वात् । यत्र वचनस्य बाधकत्वमुच्यते तत्र बाधबोधकत्वमेव न तु तथात्वमित्युपे-

क्षणीयास्ते । ननु मनःप्रभृतीनां शुद्धब्रह्मत्वे मनो ब्रह्मोपास्त
इति वदेन्नतु प्रकारवाचीति शब्दशिरस्कं ब्रह्मपदमत उपासना-
प्रकारावच्छेदकत्वमेव ब्रह्मपदस्य न तु स्वरूपनिरूपकत्वमिति
चेत् हन्तेदं शब्दार्थानवगमविजृम्भितमेव यतो मन उपास्तेत्युक्ता
तदुपासनाफलं यावन्ननोगतं तत्रास्य कामचारो भवतीति
वदित्यंस्तदुपासनाया एतत्फलसाधकत्वे प्रयोजकरूपाकाङ्क्षा-
यामाह मनो ब्रह्मेति । इति शब्दोत्र हेतुत्ववाची । तथाच
यतो मनो ब्रह्म अतो हेतोस्तदुपासनं तादृक् फलसाधक-
मित्यर्थः । अतएव मनो हि ब्रह्म मन उपास्तेति पूर्वमुक्तं ।
सर्वत्रैवमेव ज्ञेयं ।

विशेषञ्च दर्शयति ॥ १७ ॥

सर्वाण्युपास्यानि रूपाणि ब्रह्मरूपाण्येवेति तदुपासकानां
परप्राप्तिरेवेति सिद्धं । तत्रेदं चिन्त्यते । ज्ञानमार्गीयाणां भक्ति-
मार्गीयाणाञ्चाविशेषेणैव परप्राप्तिरुत कश्चिद्विशेषोऽस्तीति ।
तत्रोभयोरपि ब्रह्मोपासकत्वेनाविशेषेणैव फलं भवतीति प्राप्ते
प्रत्याह विशेषं च श्रुतिर्दर्शयति । तैत्तिरीयके पथ्यते । ब्रह्मविदा-
प्नोति परमिति गूढाभिसन्धिना सामान्यत एतावदुक्ता गूढः
तमुद्घाटयत्यतिगोप्यत्वमस्मिन्नर्थेऽनुभक्तैवेत्यत्र च्चापयन्त्याह
तदेषाभ्युक्ता । सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म यो वेद निहितं गुहायां
परमे व्योमन् । सोऽश्रुते सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा विप-
श्चितेति । तत् पूर्वोक्तं प्रतिपाद्यत्वेनाभिसुखोक्त्येषुगुक्ता तदनु-
भवकल्यभिरिति शेषः । ब्रह्मविदचरब्रह्मविदाप्नोति सान्निध्या-
दचरमेवाप्नोति । एतावानर्थो यो वेदेत्यन्तयर्चीक्तः । अथ पर-

माप्रोतीत्यस्यार्थं उच्यते निहितमित्यादिना । अतएव मध्ये क्रियाप्रदमुभयसम्बन्धित्वज्ञापकत्वमुक्तम् । तत्रापिश्च मर्यादा-पुष्टिभेदेन हेधा । तत्रादौ मर्यादायासुच्यते । इहायमाशयो ज्ञेयः । नायमात्मा प्रवचनेनेति श्रुत्या भगवद्वरणातिरिक्त-साधननिरासः क्रियते पुरुषोत्तमप्राप्तौ । एवं सत्यक्षरब्रह्म-ज्ञानस्य तत्साधनत्व उच्यमाने तद्विरोधः स्यात् तेनैवमेतदर्थो निरूप्यते । ज्ञानमार्गीयाणामक्षरज्ञानेनाक्षरप्राप्तिस्तेषां तदेक-पर्यवसायित्वात् । भक्तानामेव पुरुषोत्तमपर्यवसायित्वात् । तदुक्तं भगवद्गीतासु । एवं सततयुक्ताय इति प्रश्ने मय्यावेश्य मनो ये मां ये त्वक्षरमनिर्द्देश्यं । श्रोभागवते च । भक्त्याह-मेकया याह्यः तस्मान् मङ्गलियुक्तस्येत्युपक्रम्य न ज्ञानं न च वैराग्यं प्रायः येयो भवेदिहेत्यादिना । तथाच ब्रह्मविदश्चेद्भग-वान् वृणुते तदा भक्तिरुदेति । तत्प्रचुरभावे सति स्वयं तद्बुद्धि-प्रकटीभविष्णुः स्वस्थानभूतं व्यापि वैकुण्ठं तद्गुहायां हृदया-काशे प्रकटीकरोति तत्परमव्योमशब्देनोच्यते । अलौकिकप्रयोगेण तस्यालौकिकत्वं ज्ञाप्यते । यथा स्वस्थापितं वस्ववश्यं स्वदर्शनयोग्यं भवति तथाच भगवानपीति ज्ञापनाय निहित-मित्युक्तं । तथाच परमाप्रोतीति विवृतिरूपत्वादस्य गुहायां परमव्योम्नि निहितं यो वेद स नास्य प्राणा उत्क्रामन्तीहेव समवलीयन्ते ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येतैति श्रुत्युक्तीत्या परमाप्रो-तीत्यर्थः सम्पद्यते । अथ गूढपुष्टिमार्गेऽङ्गीकृतस्य व्यवस्थामाह सोऽश्रुत इत्यादिना । अत्रायमभिसन्धिः । यथा स्वयं प्रकटी-भूय लोके लीलां करोति तथात्यनुग्रहवशात् स्वान्तःस्थितमपि भक्तं प्रकटीकृत्य तत्स्नेहातिशयेन तद्वशः सन् स्वलीलारसानु-

भवं कारयतीति स भक्तो ब्रह्मणा परब्रह्मणा पुरुषोत्तमेन सह
सर्वान् कामानश्रुत इति । चकारादुक्ता श्रुतिः स्मृतयश्च संगृ-
ह्यन्ते । एवं सति ज्ञानभार्गीयाणामक्षरप्राप्तिरेव भक्तानामेव
पुरुषोत्तमप्राप्तिरिति सिद्धं ।

इति श्रीवेदव्यासमतवर्तिश्रीवल्लभाचार्यविरचिते ब्रह्मसूत्राणु-
भाष्ये चतुर्थस्याध्यायस्य तृतीयः पादः समाप्तः ।

चतुर्थः पादः ।

संपद्याविर्भावः स्वेन शब्दात् ॥ १ ॥

ब्रह्मविदाप्नोति परमित्युपक्रम्य सोऽश्रुते सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा विपश्चितेति तैत्तिरीयके पद्यते । तत्रेदं संदिह्यते । किमन्तःस्थितएवाश्रुत उत पुनर्जन्म प्राप्येति । तत्रान्यस्त्वनुपपन्नः न स पुनरावर्त्तते । तेषामिह न पुनरावृत्तिरस्तीत्यादि-श्रुतिविरोधात् कर्माभावाच्चेति प्राप्तौ प्रतिवदति । सम्पद्य ब्रह्म सम्पद्यापि स्थितस्य जीवस्य प्रभोरत्यनुग्रहवशात् स्वरूपात्मक-भजनानन्ददित्सायां तत्कृत आविर्भावो भवत्येव । आविर्भावस्य भगवद्धीनत्वज्ञापनायास्य तत्र कर्तृत्वन्नीकं । ननूक्तं न स पुनरावर्त्तत इत्यादि श्रुतिविरोधः कर्माभावश्च बाधक इत्यत आह स्वेनेति । स्वशब्दोऽत्र भगवहाची । तथाच भगवत्स्वरूपबले-नैवाविर्भाव इत्यर्थः । एवं सत्युक्तश्रुतिर्मर्यादामार्गविषयि-णीति न विरोध इति भावः । तेषामिह प्रपञ्चे न पुनरावृत्तिर-स्तीति हि श्रुतिराह । लीलायाः प्रपञ्चातीतत्वात् तत्रावि-र्भावस्य निषेधाविषयत्वादपि न विरोधः । अत्र प्रमाणा-काङ्क्षायामाह शब्दादिति । सोऽश्रुते सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा विपश्चितेति श्रुतिः पुरुषोत्तमेन सह सर्वकामभोगं वदति । स च न विग्रहं विना सम्भवतीति श्रुतिबलादेव तथा मन्तव्यमित्यर्थः । हेत्वन्तरमाह ।

मुक्तःप्रतिज्ञानात् ॥ २ ॥

अत्रोपक्रमे ब्रह्मविदाप्नोति परमिति वाक्येन परप्राप्ति-
लक्षणां मुक्तिं प्रतिज्ञाय हि तद्विद्वतिरेव सोऽश्रुत इत्यादिना
क्रियते । तेन पुष्टिमार्गीयमुक्तिरूपत्वमेव तस्याशनस्य सिद्धत्य-
तोऽपि हेतोस्तदाविर्भावस्य न लौकिकत्वं न चावृत्तिरूपत्व-
मित्यर्थः ।

आत्मा प्रकरणात् ॥ ३ ॥

ननु परस्य ब्रह्मणो निर्गुणत्वात् कामभोगस्य गुणसाध्यत्वात्
सह ब्रह्मणेत्यत्र ब्रह्मपदं सगुणतत्परं । अतो न तस्य मुक्तिरूपत्व-
मित्यत्र आह । अत्र ब्रह्मपदेनात्मा व्यापको मायातद्गुण-
सम्बन्धरहितो यः स एवोच्यते । कुतः प्रकरणात् । ब्रह्मविदा-
प्नोति परमित्युपक्रम्य तत्पाठाद्गुणातीतस्यैवैतत्प्रकरणमिति
तदेवात्र ब्रह्मशब्देनोच्यत इत्यर्थः ।

अविभागेन दृष्टत्वात् ॥ ४ ॥

ननु ब्रह्मविदाप्नोति परमिति भिन्नं वाक्यमृग् भिन्नाऽतो-
नैकं प्रकरणमिति सगुणमेव तत्र ब्रह्मपदेनोच्यत इत्याशङ्क्य
प्रतिवदति । पूर्ववाक्येन समविभागेनैवेयमृक् पठिता न तु
विभागेन । कुतः दृष्टत्वात् । ब्रह्मविदिति वाक्यानन्तरं तत्
पूर्वाक्तमर्थं प्रतिपाद्यत्वेनाभिमुखीकृत्यैषर्गुक्तेति श्रुतिर्दृश्यते
तदेषाभ्युक्तेति । तेन पूर्ववाक्योक्तार्थमधिकृत्यैव च्छक् उच्यते
इति गुणातीतमेव तदत्र वाच्यमित्यर्थः ।

ब्राह्मेण जैमिनिरूपन्यासादिभ्यः ॥ ५ ॥

पूर्वेषु मुक्तो जीवो भगवदनुग्रहातिशयेच्छातो बहिरावि-

भूतो गुणातीतेन पुरुषोत्तमेनैव सह सर्वान् कामान् अश्नुते इति सिद्धं । अथ तत्रैवेदं विचार्यते । आविर्भूतो जीवः प्राकृतेन शरीरेण सुङ्क्ते उताप्राकृतेनेति । तत्र भोगस्य लौकिकत्वे तदायतनस्यापि तादृशेनैव भवितव्यमिति मन्वानं प्रत्याह । ब्राह्मेण ब्रह्मसम्बन्धिना । ब्रह्मणा भगवतेव स्वभोगानुरूपतया सम्प्रादितेन सत्यज्ञानानन्दात्मकेन शरीरेण पूर्वोक्तानश्नुत इति जैमिनिराचार्यो मनुते । तत्र हेतुरूपन्यासादिभ्य इति । ब्रह्मविदाप्नोति परमिति ब्रह्मविदः परप्राप्तिं प्रतिज्ञाय तदर्थ-स्यैवोपन्यासोऽग्निमयर्चा क्रियते सोऽश्नुत इत्यादिना । तथाच परप्राप्तेर्मुक्तिरूपत्वात् पुष्टिमार्गीयायास्तस्या एवरूपत्वादचर-ब्रह्मणः पुरुषोत्तमायतनरूपत्वात् तदात्मकमेव शरीरंतस्य वक्तु-मुचितं न तु प्राकृतं । एतद्वोधनाद्यैवाग्रेऽन्नमयादीनि विभूति-रूपाण्युक्तानि । भक्तशरीरे प्रतीयमानानामर्थानां विभूति-रूपत्वेन ब्रह्मात्मकत्वं तेन साधितं भवति । इदमेवादिपदेन बहुवचनेन च ज्ञायते । एतदानन्दमयाधिकरणे प्रपञ्चितमतो नात्र पुनरुच्यते । यत्र कर्मवादी जैमिनिरेवं मनुते तत्रान्येषामेवसङ्गीकारे किमाश्चर्यमिति ज्ञापनाय तन्मतोपन्यासः कृतः ।

चित्ति तन्मात्रेण तदात् त्वादित्यौङ्गुलोमिः ॥ ६ ॥

स यथा सैवधनोऽनन्तरोऽवाह्यः कृत्स्नो रसघन एवं वा अग्रे अयमात्मानन्तरोऽवाह्यः कृत्स्नः प्रज्ञानघन इति श्रुतौ घन-पदेन ज्ञानात्मकविग्रहात्मत्वं ब्रह्मणो बोध्यतेऽन्यथा न वदेत् प्रयोजनाभावात् । तथाच तादृशेन सह भोगकर्त्रा तादृशेनैव

भाव्यमिति चिति चिद्रूपे ब्रह्मणि । तन्मात्रेण चिन्मात्रेण रूपेण
कामान् भुङ्क्ते न तु विग्रहेण । श्रुतौ जीवस्य तथात्वस्यानुक्तेः ।
पूर्सानन्दवाङ्मगवतस्तत्सम्बन्धेन तदानन्दाननुभवतीत्यर्थः सम्प-
द्यते । चिदात्मत्वं जीवस्य यतो नैसर्गिकमित्यौडुलोमिरा-
चार्यी मनुते । अशरीरं वावेति श्रुतिरेतादृशान्यविषयिणीति
ज्ञेयं । मुक्तिदशायां तदनुभवस्य भगवदिच्छाविषयत्वाभावात्
तथा । तथाचैतदेतज्जातीयकानन्दानुभवोऽस्य भवत्विति भग-
वदिच्छैव श्रुतौ कामशब्देनोच्यते ।

एवमप्युपन्यासात् पूर्वभावादविरोधं

बादरायणः ॥ ७ ॥

परमाचार्यी बादरायणस्तु नैवं मनुते । ब्रह्मविदाप्नोति पर-
मित्यस्योपन्यास एवमपि । विग्रहवत्त्वेनापि कृतो यतः । तथाहि ।
यो वेद निहितं गुहायामित्यत्र गुहाया उक्तत्वात् तस्या विग्रह
एव सम्भवात् । किञ्च । प्रथमान्तोपस्थितत्वेन प्राप्नोतीत्युक्त्या
च ब्रह्मविदः परप्राप्ती स्वातन्त्र्या ज्ञाप्यते । तदेव ब्रह्मणा सहेति
पदेनोपन्यस्तं । तेन ब्रह्मणोऽपि तत्समानक्रियावत्त्वं ज्ञाप्यते
परन्त्वप्राधान्येन । तथाच भक्तस्यैव कामा वक्तुमुचितास्ते च न
विग्रहं विना सम्भवन्ति । किञ्च । विपश्चितेति विशेषणेन
विविधं पश्यच्चिद्रूपत्वमुच्यते । कामभोगोक्तिप्रस्ताव एव एतदुक्त्या
तदुपयोग्येव सर्वं वाच्यं । एवं सति भक्त विविधभावान् पश्यति
स्वयं भोगचतुरश्वेत्युक्तं भवति । एतेनापि भक्तविग्रहः सिद्ध्यति ।
ननु विग्रहस्यागन्तुकत्वेन लौकिकत्वादलौकिकेन ब्रह्मणा

भोगोविरुद्ध इत्यत आह । पूर्वभावादिति । भक्तप्राप्तेः पूर्वमेव भगवद्विहितभोगानुरूपवियहाणां सत्त्वान्न विरोधः । किञ्च । उक्तश्रुतिसूत्रैः पुरुषोत्तमेन सह भक्तस्य कामभोगो निरूपितः । स यावतार्थेन विना नोपपद्यते तावान् स श्रुत्यभिमत इति मन्तव्यं । तथाच ब्रह्मसम्बन्धयोग्यानि शरीराणि नित्यानि सन्त्येव । यथानुग्रहो यस्मिन् जीवे स तादृशं तदाविश्य भगवदानन्दमश्रुत इति सर्वमवदातं ।

सङ्कल्पादेव च तच्छ्रुतेः ॥ ८ ॥

एवं परप्राप्तिः केषाञ्चिदेव भवति तत्र हेत्वपेक्षायामाह । भजनानन्दं दातुं यमेव संकल्पविषयं करोति स एवैवं प्राप्नोतीति भगवत्संकल्पएव तत्र हेतुः । तत्र प्रमाणमाह । तच्छ्रुतेः । नायमात्मैत्युपक्रम्य यमेवैष वृणुते तेन लभ्य इति श्रुतिः श्रूयते । अतः स एवात्र हेतुः । श्रुतौ प्रवचनादिनिषेधः कृतः इत्यत्राप्येवकार उक्तः । चकारात् तज्जनितैवैतदनुरूपा परमार्त्तिः संगृह्यते ।

अतएव चानन्याधिपतिः ॥ ९ ॥

यतो हेतोः साधनं फलं चोक्तरीत्या स्वयमेव नान्योऽतो हेतोस्तेषां हृदि साधनत्वेन फलत्वेन प्रभुरेव स्फुरति नान्यस्तेनानन्यास्ते । तेषामेवाधिपतिः पुरुषोत्तमः । अन्यत्राधिपत्यं विभूतिरूपैः करोत्यतः सर्वस्याधिपतिरिति श्रुतिरपि तदभिप्रायेणैवेति भावः । चकारात् मदन्वत्ते न जानन्ति नाहन्तेभ्यो मनागपीति भगवद्वाक्यं संगृह्यते । अन्यथा सर्वत्रस्याकुण्ठित-

ज्ञानशक्तेरेवं कथनमयुक्तं स्यादतः पुष्टिमार्गीऽनुग्रहैकसाध्यः
प्रमाणमार्गाद्विलक्षणस्तत्र विश्वासञ्च तथेति सिद्धं ।

अभावं बादरिराह ह्येवं ॥ १० ॥

मुक्तोऽपि जीवः पुष्टिमार्गीऽङ्गीकृतो भगवद्दत्तं विग्रहं प्राप्य
भजनानन्दं प्राप्नोतीति सिद्धं । अत्र प्रत्यवतिष्ठते* । बादरिरा-
चार्यो मुक्तस्य देहाद्यभावं मनुते । तत्र हेतुराह ह्येवमिति ।
ब्रह्मविदोहि मुक्तिरुच्यते । यत्र हि द्वैतमिव भवति तदितर
इतरं पश्यतीत्याद्युक्ता यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत् तत् केन कम्म-
श्लेदित्यादिना द्वितीयज्ञाननिषेधमाह ब्रह्मविदः श्रुतिः । तथाच
तस्य कामभोगवार्त्ता दूरतरेति । तदाक्षेप्यदेहोऽपि तथा ।

भावं जैमिनिर्विकल्पामननात् ॥ ११ ॥

जैमिनिराचार्यसु मुक्तस्य पुंसोदेहादेर्भावं सत्तां मन्यते ।
तत्र हेतुर्विकल्पेत्यादि । ब्रह्मविदाप्नोति परमिति श्रुत्या ब्रह्म-
ज्ञानस्य तत्प्राप्तिसाधनत्वमुच्यते । नायमात्मेति श्रुत्या तु वरण-
मात्रप्राप्यत्वं । सोऽश्रुत इत्यादिना च परप्राप्तुपन्यासः क्रियते ।
इहैव समवलीयन्ते ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येतीति च पश्यते । एवं सति
मिथोविरोधे तद्भावायोक्तव्याख्यानरीत्या ज्ञानमार्गीयस्य
ब्रह्मज्ञानेनाक्षरब्रह्मप्राप्तिः । पुष्टिमार्गीयभक्तस्य तु सोऽश्रुत
इत्यनेनोक्ता परप्राप्तिरिति व्यवस्थितविकल्पएव श्रुत्यभिमत
इति ज्ञायते । तेन नायमात्मेति श्रुतिः† परप्राप्तिविषयिणी ।

* प्रत्यवतिष्ठतीति ख' ।

† श्रुतेरिति ख' ।

इहैवेत्यादिश्रुतिसु मर्यादामार्गीयविषयिणीति मन्तव्यं । एवं सति पुष्टिमार्गीयस्य भोगसाधनात्मकविग्रहवत्त्वं निःप्रत्यूहं सिद्धति । तत् केन कं पश्येदित्यादिना तु ब्रह्मज्ञानसामयिकीं व्यवस्थामाह न तु तदुत्तरकालीनपरप्राप्तिसामयिकीमिति किमनुपपन्नं ।

द्वादशाहवदुभयविधं वादराय-

णोऽतः ॥ १२ ॥

ब्रह्मणा सह सर्वकामाशनप्रयोजकं शरीरं शरीरत्वस्य सर्व-
भूतजन्यत्वव्याप्यत्वात् तदभावेनाशरीररूपं । तद्गीगायतनत्वेन
शरीररूपमपीति वादरायण आचार्यो मन्यते । अत्र हेतुरत
इति । तथाविधश्रुतेरित्यर्थः । तथाहि । भूमैव विजिज्ञासित-
व्यमित्युक्त्वा तत्स्वरूपमाह यो वै भूमा तत् सुखमित्युपक्रम्य अग
उच्यते यत्र नान्यत्पश्यति नान्यत् शृणोति नान्यद्विजानाति स
भूमैत्यनेन केवलभावविषयत्वं पुरुषोत्तमलक्षणमुक्त्वा केवलभाव-
वतो भक्तस्य विप्रयोगसामयिकीं व्यवस्थामाह स एवाधस्तात् स
उपरिष्ठात् स पश्चात् स पुरस्तादित्यादिना । ततः स वा एष
एवं पश्यन्नेवं मन्वान एवं विजानन्निति पूर्वावस्थामनूद्य संयोगा-
वस्थामाह आत्मरतिरात्मक्रीड आत्ममिथुन आत्मानन्द इति
वाक्येन सोऽश्रुत इति श्रुतिसंवादिनमर्थमुक्त्वा भक्तस्वरूपमाह
तस्य हवा एतस्यैवं पश्यत एवं मन्वानस्यैवं विजानत आत्मनः
प्राण इत्युपक्रम्यात्मन एवेदं सर्वमिति । तेनाशरीरत्वं
सिद्धति । अव्ययप्रयोगेणाविकृतादेव पुरुषोत्तमात् प्राणाद्या-

विर्भाव उच्यते । अत्र ल्यव्लोपे पञ्चमी । पूर्व्वं विरहदशायां*
 प्राणादयो भगवत्येव लीना आसन् । ततस्तत्प्राकथे ततएव
 प्राणादयोऽपि सम्पन्ना इति तत्राप्तेर्निमित्तत्वं यतः विभूति-
 रूपाणामपि पुरुषोत्तमे लयो नानुपपन्नः । आत्मरतिरित्यादिना
 सोऽश्रुत इत्यनेन च शरीरत्वं । जैमिनिरप्यत्र एव ब्राह्मेणेति
 मनुते । एकस्य विरुद्धोभयधर्मवत्त्वममन्वानं प्रति वैदिकं
 दृष्टान्तमाह द्वादशाहवदिति । यः कामयेत प्रजायेयेति स
 द्वादशरात्रेण यजेतेति चोदनया द्विरात्रेण यजेतेत्यादिवन्नियत-
 कर्तृकत्वेनाहीनत्वं† गम्यते द्वादशाहस्य ‡ । द्वादशाहसृद्धि-
 कामा उपेयुः य एवं विद्वात्सः सत्रमुपयन्तीति श्रुत्या च सत्रत्वं
 वृद्धकर्तृकस्य गम्यते । एवमेव द्वादशाहशरीरेन्द्रियप्राणान्तःकर-
 णात्मभिरश्रुत इति सत्रतुल्यत्वं । वस्तुतो भगवद्विभूतिरूपत्वेन
 ब्रह्मात्मत्वेनैकरूपत्वमती द्वादशाहवदुभयविधं सत्रे प्रत्येकं चेत-
 नानां यजमानानां फलभागित्ववदत्रापि तादृक्भक्तदेहादीना-
 मपि ब्रह्मात्मकत्वाच्चेतनत्वमेवेत्यप्यनेन दृष्टान्तेन ज्ञाप्यते । अत-
 एव श्रीभागवते देहेन्द्रियासुहीनानां वैकुण्ठपुरवासिनामिति
 गीयते ।

तत्त्वभावे सन्ध्यवदुपपत्तेः ॥ १३ ॥

अथेदं चिन्त्यते । भगवत्स्वरूपे प्राकृतशरीर इवावस्था दृश्यन्ते

* पूर्व्वविरहदशायामिति खं ।

† कर्तृत्वेन हीनत्वमिति खं ।

‡ पुस्तकान्तरे द्वादशाहस्येति नास्ति ।

तत्कालीनैः पुंभिरिति कथमप्राकृतत्वमुपपद्यत इति तत्रोप-
पत्तिमाह । तद्दर्शनस्य वास्तववस्तुविषयकत्वव्यवच्छेदेन पृष्ठ-
पक्षबुदासाय तु शब्दः । तत् प्राकृततुल्यतादर्शनमभावे तथा-
त्वस्याभाव एव भवति न तु तत्र प्राकृता धर्माः सन्ति । नन्व-
विद्यमानानामर्थानां* कथं दर्शनमुपपद्यत इत्यत आह । सन्ध्य-
वदिति । स्वप्ने यथा वासनावशादविद्यमानानामप्यर्थानां दर्शनं
भवति तथा भगवदिच्छावशात् तत्रापि प्राकृततुल्यत्वदर्शन-
स्योपपत्तेर्न प्राकृतत्वं तत्र ज्ञेयमित्यर्थः । तथाच श्रुतिः । सन्ध्यं
दृतीयं स्वप्नस्थानं । तस्मिन् सन्ध्ये स्थाने तिष्ठन्नुभे स्थाने पश्य-
तीतीदं च परलोकस्थानञ्च । अथ यथाक्रमीयं परलोकस्थाने
भवति तमाक्रमाक्रम्योभयान् पाप्मन आनन्दांश्च पश्यति स यत्रा-
यं प्रस्रपितीत्युपक्रम्य स्वयं विहृत्य स्वयं निर्माय स्वेन भासा
स्वेन ज्योतिषा प्रस्रपित्यत्रायं पुरुषः स्वयंज्योतिर्भवति न तत्र रथा
न रथयोगा न पत्न्यानी भवन्तीत्यादिरूपा । एवमेव भगवाना-
सुराणां प्राकृतगुणे तमस्यैव दुःखात्मके लयं चिकीर्षुः स्वस्मिन्
प्राकृतत्वबुद्धिसम्पादनाय तादृशीमिव लीलां दर्शयत्यती न
प्राकृतत्वशङ्कागन्धोऽप्यत्र । अतएव भगवतोक्तं मामात्मपर-
देहेषु प्रद्विषन्तोऽभ्यसूयका इत्युपक्रम्य ततीयान्यधमाङ्गति-
मिति । तेषामासुरत्वेन सुक्त्यनधिकारित्वात् तथाकरणमतः
सुष्ठूक्तं सन्ध्यवदुपपत्तेरिति ॥

भावे जाग्रदत् ॥ १४ ॥

लौकिकवद्भासमाने लीलापदार्थे यद्दर्शनं भक्तानां तत्तु

* अविद्यमानार्थानामिति ख' ।

भावे विषये विद्यमाने सति भवति । अत्र दृष्टान्तमाह जाय-
 इत् । यथा मोहाभाववतः पुंसः सतएवार्थस्य दर्शनं तथेति ।
 एताभ्यां सूत्राभ्यामेतदुक्तं भवति । सोऽश्रुते सर्वान् कामान्
 सह ब्रह्मणा विपश्चितेति श्रुत्या भक्तकामपूरणाय भगवान्
 लीलां करोतीति गम्यते । यद्दर्शनश्रवणस्पर्शैर्भक्तानां दुःखं भवति
 तादृशीमपि तां करोतीति श्रूयते । यथा सौभयुद्धे मोहवचनानि
 हस्तादायुधच्युतिः प्रभासीयलीला च । उक्तरीत्या सोऽश्रुत इति
 श्रुत्या परब्रह्मत्वमवगम्यते । उक्तलीलया तद्वैपरीत्यञ्च । एवं
 सत्येकस्या वास्तवत्वमन्यस्या अवास्तवत्वं वाच्यं । ते ते धामान्यु-
 षसि । विष्णोः कर्माणि पश्यत । तद्विष्णोः परमं पदं । तद्-
 विप्रासो विपण्यव इत्यादिश्रुतिभिः

सहस्रशीर्षं देवं विश्वात्तं विश्वसम्भवं* ।

विश्वं नारायणं देवमक्षरं परमं पदं ॥

विश्वतः परमं नित्यं विश्वं नारायणं हरिं ॥

विश्वमेवेदं पुरुषस्तद्विश्वमुपजीवति ।

पतिं विश्वस्यात्मेस्वरं शाश्वतं शिवमच्युतं ॥

इत्यादिभिश्च शुद्धब्रह्मणस्तद्विपरीतदर्शनेऽवश्यं हेतुर्वाच्यः ।
 स त्वासुरव्यामोहनमेवेति पूर्वसूत्रेणोपपादितः† । भक्तेभ्यः
 स्वरूपानन्ददानाय लोकवत्तु लीलाकैवल्यमिति न्यायेन या
 लीलाः करोति यथारिङ्गादिलीलाः भगवतो नैसर्गिकधर्म-
 रूपानन्दात्मकत्वेन विद्यमानाएव ता भक्ताः पश्यन्तीति द्वितीय-

* विश्वशंभवं इत्यपि पुस्तकान्तरे दृश्यते ।

† सत्त्वासुरव्यामोहनमेवेति पूर्वसूत्रेणोपपादितः इति ख' ।

सूत्रेणोक्तं । अतएव लीलाया अनैकरूपत्वाद्ब्रह्मणश्च श्रुती सैन्धवदृष्टान्तेनैकरसत्वनिरूपणाच्छुद्धब्रह्मधर्मत्वं न सम्भवतीति शङ्कानिरासायकैवल्यमित्युक्तं । साची चेता केवली निर्गुण-
 श्वेत्यादि श्रुतिषु या अन्यधर्मराहित्यलक्षणा केवलतोक्ता सा लीलात्मिकैव । लीलाविशिष्टमेव शुद्धं परं ब्रह्म न कदाचित् तद्द्रवितमित्यर्थः पर्यवस्यति । तेन स्वरूपात्मकत्वं लीलायाः पर्यवस्यति तेन च नित्यत्वं । एतद्विद्वन्मण्डने प्रपञ्चितं । अथवा लीलैव कैवल्यं जीवानां मुक्तिरूपं* तत्र प्रवेशः परमा मुक्तिरिति यावदित्यर्थः ।

प्रदीपवदावेशस्तथा हि दर्शयति ॥ १५ ॥

ननु पूर्णज्ञानक्रियाशक्तिमता ब्रह्मणा तुल्यभावेन तत्रापि प्रधानभावं प्राप्य कामभोगकरणमपूर्णज्ञानक्रियावती भक्तस्थानुपपन्नमित्याशङ्कायां तत्रोपपत्तिमाह । नहि तदा नैसर्गिकज्ञानक्रियाभ्यां तथा भोक्तुं शक्ते भवति । किन्तु भगवांस्तस्मिन्नाविशति यदा तदाऽयमपि तथैव भवतीति सर्वमुपपद्यते । एतदेवाह प्रदीपवदिति । यथा प्राचीनः प्रकृष्टोदीपः स्नेहयुक्तायां वर्त्यामर्वाचीनायामाविष्टः स्वसमानकार्य्यक्षमां तां करोति स्नेहाधीनस्थितिश्च भवति स्वयं तथात्रापील्यर्थः । अत्र प्रमाणमाह । तथाहि दर्शयति श्रुतिः । भर्ता संभ्रियमाणो विभर्त्सि एकोदेवोबहुधा निविष्ट इति । सर्वान् कामानित्युक्त-

* लीलैव कैवल्यं जीवानां मुक्तिरूपे इति खं ।

त्वाद्यस्य कामस्य भोगो यथा निवेशे सति भवति तत्तथा तदा निवेश इति बहुधा निवेश उक्तः । अयं निवेशो नान्तर्यामित्वेन तस्यैकधैव प्रवेशात् । निसर्गतः सर्वेषां जीवानां भगवान् भवत्येव प्रभुर्यद्यपि तथापि यं स्वीयत्वेन दृणुते तस्य विवाहितः पतिरिव भर्ता सन् वरणजस्नेहातिशयेन भक्तेनापि भ्रियमाणः सन् स इव स्वयमपि तं स्वस्मिन् विभर्ति । अतएव स्नेहराहित्येनायोगोलकादिकं विहाय प्रदीपं दृष्टान्तमुक्तवान् व्यासः । अतएव देवपदमुक्तं । स्वरूपानन्ददानात् भावीद्दीपनात्पूतनादिमुक्तिदानेन स्वमाहात्म्यद्योतनाद्भैकुण्ठादिस्थितेश्च । तदुक्तं निरुक्ते । दिवो दानाद्वा दीपनाद्वा द्योतनाद्वा कस्य नो भवतीति वा यो देव इति । किञ्च । भक्तानां कामभोजनायं क्रीडाकरणात् क्रीडायामेव जयेच्छाकरणाद्भक्तैः सह व्यवहारकरणाद्भक्तेषु स्वमाहात्म्येच्छाद्विद्योतनान्न पारयेऽहं न त्वादृशीं प्रणयिनीमित्यादिभिः स्तुतिकरणाद्भक्त*प्रपत्तिदर्शनेन कालीयदमनादी मोदकरणात् तेष्वेव भक्तिमदकरणात् ते स्वप्नेऽपि प्रियमेव पश्यन्तीति स्वप्नकरणात् तेषां कान्तिकरणादिच्छाकरणाद्वा तन्निकटे गमनादपि देवः । तदुक्तं धातुपाठे । दिवु क्रीडाविजिगीषाव्यवहारद्युतिस्तुतिमोदमदस्वप्नकान्तिकगतिष्विति । एवं सति युक्तमेव तेषां तथात्वमिति हि शब्देनाह ।

नन्वस्थूलमनन्वङ्गस्वमित्याद्यनन्तरं पश्यते न तदश्नोति कञ्चन न तदश्नोति कश्चनेति । उक्तश्रुती च ब्रह्मणा सह

* भक्ते प्रपत्तिदर्शनेनेति खं ।

जीवस्य भोग उच्यते । तथाच सगुणनिर्गुणभेदेन विषयभेदो-
ऽवश्यं बाधो विरोधपरिहारायेत्यत उत्तरं पठति ।

स्वाप्ययसम्पत्त्योरन्यतरापेक्षमाविष्कृतं

हि ॥ १६ ॥

इहायमाशयः । प्रकृतैतावत्त्वं हि प्रतिषेधति ततो ब्रवीति
च भूय इत्याद्यधिकरणैः परास्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते स्वाभा-
विकी ज्ञानबलक्रिया चेत्यादिश्रुतिभिश्च प्राकृताएष धर्मा
निषिद्धन्ते ब्रह्मण्यप्राकृताएव बोध्यन्तेऽन्यथा तद्बोधनमेव न
स्यान्निषेधकवाक्येव तद्बोधनमपि न स्यादेतस्यैवाक्षरस्य प्रशा-
सन इत्यादिरूपं । अतोऽचिन्त्यानन्तशक्तेर्भगवतः का वा कार्यार्थ-
क्षमता यया प्राकृतान् गुणानूरीकुर्यादतो निर्गुणमेव सदा
सर्वत्र भगवद्रूपमिति मन्तव्यं ।

एवं सति तद्यथापि हिरण्यं*निधिनिहितमक्षेत्रज्ञा उपर्यु-
परि सञ्चरन्तो न विद्युरेवमेवेमा सर्वाः प्रजा अहरहर्गच्छन्त्य
एतं ब्रह्मलोकं न विदन्तीति† छान्दीग्यश्रुतेः प्रस्वापदशायां
न कश्चिद्भ्रूत्वाश्रान्ति तच्च न कञ्चनेति तद्विषयिणी निषेधिका
श्रुतिर्ब्रह्मविदाप्नोति परमिति श्रुत्युक्तपरब्रह्मप्राप्तिदशाविषयिणी
भोगबोधिका चेति न विरोधगन्धोऽपि । एतदेवाह । स्वाप्ययः
प्रस्वापः स्वमपीतो भवति तस्मादेनं स्वपितोत्याचक्षत इति
श्रुतेः सम्पत्तिर्ब्रह्मसम्पत्तिरुक्तरीत्या पुष्टिमार्गीयो भोक्ष एतयोऽ-
न्यतरापेक्षमुभयश्रुत्युक्तमित्यर्थः । भगवत्कर्तृकभोगस्य लीला-

* हिरण्यनिधिनिहितमिति खं ।

† न विद्युरिति खं ।

रूपत्वात् तस्याश्च लोकवत्तु लीला कौवलयमित्यत्र मुक्तित्वेन निरूपणात् तद्व्याप्तेः सम्पद्रूपत्वं युक्ततरमिति हि शब्दार्थः ।

जगद्व्यापारवर्जं प्रकरणादसन्निहित- त्वाच्च ॥ १७ ॥

ब्रह्मणा सह भोगकरणं लौकिकव्यापारयुतमुत नेति संग्रहे तद्युतमिति पूर्वः पक्षः । तथा सति मुक्तित्वभङ्गात् पूर्वोक्तमनुपपन्नमिति प्राप्त आह जगदित्यादि । पूर्वोक्तस्य जगत्सम्बन्धी लौकिको यो व्यापारः कायवाङ्मनसान्तद्वर्जं तद्रहितं भोगकरणं* । तत्र हेतु आह प्रकरणादसन्निहितत्वाच्चेति । ब्रह्मविदाप्नोति परमित्युपक्रमेण मुक्तिप्रकरणात् तत्र लौकिकव्यापारोऽसम्भावितः ।

किञ्च । लीलायाः कालमायाद्यतीतत्वेन प्राकृतं जगत् दूरतरमितोऽपि हेतोर्न तत्सम्भवः । कदाचिन्नोके लीलाप्रकटनेच्छायां तदधिष्ठानत्वयोग्ये मथुरादिदेशेऽतिशुद्धे गोलके चक्षुरिन्द्रियमिव स्थापयित्वा लीलां करोति । तदापि लीलामध्यपातिनां न लौकिकव्यापारसम्भवः । न हि चक्षुरिन्द्रियं गोलककार्यं करोति न वा तत्राग्रे नश्यति । एतत्सर्वं दिवीव चक्षुराततमिति श्रुतिव्याख्याने विद्वन्मण्डने प्रपञ्चितं । किञ्च । छान्दोग्ये भूमैव सुखं भूमात्वेव विजिज्ञासितव्य इत्युक्त्वा भूमौ लक्षणमाह यत्र नान्यत्पश्यति नान्यच्छृणोति नान्यद्विजानाति स भूमेति । अत्र नान्यद्विजानातीत्येतावतैव चारितार्थोऽपि यत् इन्द्रियव्यापारो निषिद्धस्तत्राप्यन्यविषयकत्वेन भगवद्विषयकः स

* तद्वर्जं तद्रहितभोगकरणमिति पुस्तकान्तरसम्मतः पाठः ।

सिद्धो भवतीति जगद्वापारराहित्यं सिद्धं तत्र । तेन भगवतएव स्वतन्त्रफलत्वमुक्तं भवति न हि सुखस्यान्यत्रयोजनमस्ति ।

प्रत्यक्षोपदेशादिति चेन्नाधिकारिक-

मण्डलस्थोक्तेः ॥ १८ ॥

नन्वेतत्प्रकरणेन ह्यन्दीये पश्यते सर्वं ह पश्यतीति सर्वविषयकप्रत्यक्षमुपदिश्यत इत्यन्यविषयकव्यापारराहित्यं नोपपद्यत इत्याशङ्क्य समाधत्ते आधिकारिकेत्यादिना । अत्रेदमुच्यते । सोऽश्रुते लोकवत्तु लीला कैवल्यमित्यादिभिर्नित्यलीलामध्यपातित्वं तस्थोच्यते । नान्यत्पश्यतीत्यादिश्रुतिवशाज्जगद्वापारवर्जं भोगकरणं पूर्वसूत्रेणोक्तं । अत्रेदं विचार्यते । नान्यत् पश्यतीति प्रकरणेन सर्वं ह पश्यतीति सर्वविषयकं दर्शनमुच्यते । तत्कथं पूर्वोक्तमुपपद्यत इति । किञ्च । एकस्यैव भक्तस्य देशकालभेदेन क्रियमाणानेकलीलासम्बन्धित्वं भवति । तच्च लीलानित्यतायां न घटते । यतस्तत्तद्देशस्तत्कालसम्बन्धिनी सा नित्या । एवं सत्येकस्यानेकरूपत्वं जीवस्य न सम्भवतीति तन्नित्यत्वमपि न सिध्यतीति । तत्रोच्यते । श्रुती सर्वपदेन न जगदुच्यते । किन्तु यस्यां यस्यां लीलायां देशकालभेदेन क्रियमाणायामधिकृतो य एको भक्तस्तस्यैव तावन्ति रूपाणि सन्ति । तान्वाधिकारिकाणीत्युच्यन्ते । तेषां मण्डलं समूहस्तत्र स्थितवस्तुमात्रमुच्यत इति नानुपपन्नं किञ्चित् । अतएवाये पश्यते सर्वमाप्नोति सर्वंश इति † ।

* अन्यविषयव्यापार इति पुस्तकान्तरसम्मतः पाठः ।

† सर्वमाप्नोति सर्वं इति खं ।

स एकधा भवति त्रिधा भवति पञ्चधा भवति ।

सप्तधा नवधा चैव पुनश्चैकादशः स्मृतः ।

शतञ्च दश चैकञ्च सदृखाणि च विंशतिरिति ।

यथा मण्डलवर्त्तिषु पुंसु नैकस्य प्राथम्येन प्राधान्यं वक्तुं शक्यं तथैतैश्चपि रूपेष्विति ज्ञापनाय मण्डलपदमुक्तं ।

विकारावर्त्ति च तथाहि स्थितिमाह ॥ १९ ॥

नन्वेवं सति श्वस्वद्देहमायास्य इति प्रभुणीक्ते तदाशया तत्स्थितिर्नोपपद्यते नित्यत्वात् लीलायास्तस्य कालस्य तदागमनस्य च तदापि वर्त्तमानत्वात् तथा प्रभूक्तिरपि नोपपद्यत इत्याशङ्क्य समाधत्ते । इह भगवल्लीला प्रकृतिस्तद्विरुद्धोऽर्थो विकार इत्युच्यते । तत्र न वर्त्तते तज्ज्ञानं तादृशञ्च भवति । यत्स्वरूपं प्रति तथा वदति तस्य स्वर्गेहे तदा भगवत्स्थितिज्ञानं न भवनौत्यर्थः । उपलक्षणं चैतदतोऽप्युपदेशकालविशिष्टा यादृशी या लीला तस्यास्तादृश्याएव तल्लीलामध्यपातिनो भक्तस्य ज्ञानं नान्यविषयकमिति ज्ञेयं । अतएव द्वितीयस्यापि मह्यं पूर्वमुक्तमासीत्तेनागत इत्येव ज्ञानं भवति । तदैव हि रसोदयोऽतो रसस्वरूपमध्यपातिवल्लीलाया रसस्य च भगवदात्मकत्वाद्भगवद्रूपत्वेन सर्वमुपपद्यते लीलायां । अत्र प्रमाणमाह । तथाहि स्थितिमाहेति । सर्वमाप्नोति सर्वं इति श्रुतिरेकस्यैव भक्तस्य सर्वंशः सर्वैः प्रकारैः सर्वलीलारसमाप्नोतीति वदन्त्युक्तरौत्यैव लीलायां स्थितिमाहेत्यर्थः । अतो वस्वेवेदमलौकिकमीदृशमिति मन्तव्यं वैदिकैरिति भावः । अलौकिकेऽर्थे लौकिकरीत्यनुसरणं न युक्तं किन्त्वलौकिकरीत्यनु-

सरणमेव युक्तमिति हि शब्देन द्योत्यते । एतेन रसो वै स इति श्रुतेर्लीलाविशिष्टएव प्रभुस्तथेति तादृशएव परमफलमिति ज्ञापितं भवति ।

दर्शयतश्चैवं प्रत्यक्षानुमाने ॥ २० ॥

न च लौकिकयुक्तिविरोधोऽत्र बाधकत्वेन मन्तव्यः किन्तु साधकत्वेन । यतः प्रत्यक्षानुमाने श्रुतिस्मृती अपि लौकिकयुक्त्यप्रसारेणालौकिके * भगवत्सम्बन्धिन्यर्थेऽन्यथाभावनं निषेधति । नैषा तर्केण मतिरपनेया । परास्य शक्तिर्विविधैव श्रयते स्वाभाविकी ज्ञानवलक्रिया च । अलौकिकासु ये भावा न तांस्तर्केण योजयेत् । श्रीभागवते च । न हि विरोध उभयं भगवत्यपरिगणितगुणगणैश्चरेऽनवगाह्यमाहात्म्येऽर्वाचीनविकल्पवितर्कविचारप्रमाणाभासङ्गतकर्कशास्त्रकलिलान्तःकरणाशयदुरवग्रहवादिनां विवादानवसर इत्यादिवाक्यैरचिन्त्यानन्तशक्तिमत्त्वेन भगवत्स्वरूपस्यैव परमफलत्वं प्रदर्श्यते ।

किञ्च । ता वां वास्तून्मुष्मसि गमथै यत्र गावो भूरिशृङ्गा अयासः अत्राहः † तदुरुगायस्य वृष्णाः परमं पदमवभाति भूरीत्यृग्वेदे पद्यते । किञ्चित्पाठभेदेन यजुःशाखायामपि । ता स्तानि वास्तूनि वां गोपीमाधवयोः सम्बन्धीनि गमथै प्रसादत्वेन प्राप्तमुष्मसि कामयामहे । तानि कानीत्याकाङ्क्षायां गूढाभिसन्धिमुद्धाटयति । यत्र श्रीगोकुले गावो भूरिशृङ्गा

* अलौकिकभगवत्सम्बन्धिनीति क्वचित् दृश्यते ।

† कलिका इति पुस्तकान्तरसम्मतः पाठः ।

‡ अयासस्तवाह इति खं ।

बहुशृङ्गा रुरुभृतयो वसन्तीति शेषः । ग्राम्यारण्यपशूपलक्ष-
णार्थमुभयोरेव ग्रहणं । अत्राह भूमाविव तदुरुगायस्य बहु-
गीयमानस्य वृष्णः भक्तेषु कामान् वर्षतीति वृषा तस्य पदं
स्थानं वैकुण्ठं ततोऽपि परममधिकमत विचित्रलीलाकरणात् ।
भूरि यमुनापुलिननिकुञ्जगोवर्द्धनादिरूपत्वेन बहुरूपं । तथाच
तत्रत्यानि तानि कामयामह इति वाक्यार्थः सम्पद्यते । एतेन
लीलासम्बन्धिवस्तूनां यत्र फलत्वेन* बहुरूपप्रार्थनन्तत्तल्लीला-
कर्तुः परमफलत्वे किं वाच्यमित्याशयो ज्ञाप्यते । अथ ह वाव
तव महिमाभृतसमुद्रविप्रुषासकृत्नीदृया स्वमनसि निष्यन्दमाना-
नवरतसुखेन विस्मारितदृष्टश्रुतसुखलेशाभासाः परमभाग
वता इति श्रीभागवते । एतेनापि कैमुतिकन्यायेन प्रभोरेव
सूतः पुरुषार्थत्वं ज्ञाप्यते । फलप्रकरणत्वात्तदेवाचार्यतात्पर्य-
विषय इति ज्ञायते ।

भोगमात्रसाम्यलिङ्गाच्च ॥ २१ ॥

इतोऽपि हेतोः पुरुषोत्तमस्वरूपमेव परमं फलमिति ज्ञायते ।
यतः सोऽश्रुते सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा विपश्चितेति श्रुतौ
भक्तसाम्यमुच्यते । तच्च पुरुषोत्तमएव सम्भवति यतः सख्यं दत्त्वा
तत्कृतात्मनिवेदनमङ्गीकुर्वन्नतिकरुणः स्वस्वरूपानन्दमनुभावयंस्तं
प्रधानीकरोति अन्यथा भक्तोऽनुभवितुं न शक्नुयात् । युक्तं
चैतत् । प्राप्तं फलं स्वाधीनं भवत्येवान्यथा फलत्वमेव न स्यात् ।
तथाचास्मान्निङ्गादपि प्रभोरेव परमफलत्वं सिध्यति । न तत्सम-
याभ्यधिकश्च दृश्यत इति श्रुतिविरोधपरिहाराय मात्रपदं । न

* फलत्वेन प्रार्थनमिति खं ।

चात्र कामभोगस्य फलत्वं शङ्कनीयं । आप्नोति परमित्येतद्वा-
क्यतिरूपत्वात् स्वरूपानुभवरूपत्वात् भोगस्य । अनुभूयमानस्यैव
हि सुखस्य लोके* पुरुषार्थत्वोक्तेः ।

एवं भगवतः स्वतः पुरुषार्थरूपत्वमुक्त्वा कर्मफलभोगानन्तर-
मावृत्तिवदत्राप्यावृत्तिर्भविष्यतीत्याशङ्कानिरासाद्योत्तरं पठति ।

अनावृत्तिः शब्दादनावृत्तिः शब्दात् ॥ २२ ॥

अनावृत्तिर्भक्तानां ज्ञानिनाञ्चोच्यते । तत्र मानं शब्दः । स च
तद्योर्ध्वमायन्नमृतत्वमेति । न तेषां पुनरावृत्तिरेतेन प्रतिपद्य-
माना इमं मानवमावर्त्तं नावर्त्तन्ते । ब्रह्मलोकमभिसम्पद्यते न
च पुनरावर्त्तत इत्यादिरूपस्तु ज्ञानिनान्तामाह । न हि
भक्तानां नाद्यादिप्रयुक्तममृतत्वं ।

तस्मान्मद्भक्तियुक्तस्य योगिनो वै मदात्मनः ।

न ज्ञानं न च वैराग्यं प्रायः श्रेयोभवेदिह ॥

इत्यादिवाक्येभ्यः किन्तु यमेवेति श्रुतेर्वरणमात्रलभ्यः पुरुषो-
त्तमः एवं सति ब्रह्मविदाप्नोति परमिति श्रुतेर्विरोधपरिहार-
पूर्वकोक्तव्याख्यानरीत्या भक्तस्य परं ब्रह्म प्राप्तस्य निर्दोषत्वादा-
वृत्तिहेत्वभावात् प्रपञ्चे नावृत्तिः सम्भवति । तादृशं प्रतीश्वरे-
च्छापि न तथा भवितुमर्हति ।

ये दारागारपुत्राप्तप्राणान्वित्तमिमं परं ।

हित्वा मां शरणं याताः कथं तांस्तुमुत्सहे ॥

इति भगवद्वाक्यात् । परप्राप्तिरूपत्वाच्च भोगस्य न नाश-

सम्भावना* । किञ्च । यत्रैकस्यैव भक्तस्य देशकालभेदेनानेकविध-
लीलासम्बन्धित्वेऽपि तत्तल्लीलासम्बन्धित्वमनश्वरमुच्यते तत्र सर्वथा
तदभावः कथं वक्तुं शक्यो ब्रह्मणापि । अपरञ्च । कालसाध्यो
हि नश्वरः स्यान्न हि पुरुषोत्तमे कालः प्रभवितुं शक्नोति । न
यत्र कालो निमिषां परः प्रभुरित्यादि वाक्येभ्यः । तथाच
ज्ञानमार्गीयभक्तिमार्गीययोरनावृत्तौ तुल्यत्वेऽपि फलप्राप्तौ वैल-
क्षण्यात् पूर्ववाक्येन भक्तानामाहानावृत्तिमुत्तरवाक्येन ज्ञानि-
नामिति ज्ञायते । न च फलप्रकरणात्तेनावृत्तुक्तेः संसारा-
भावएव जीवस्य परमं फलमित्याचार्याभिप्रायो ज्ञायते इति
वाच्यं । ब्रह्मविद्ः परप्राप्तिं फलत्वेनोक्त्वा तत्स्वरूपस्य सर्व-
कामभोगत्वेन श्रुत्या निरूपणात् । स च स्वस्वाधिकारानुसारेण
निवेदितार्थाङ्गीकाररूपएवेति ज्ञेयं । तेन सएव परमं फल-
मनावृत्तिस्वर्थिको परंत्वावृत्तौ सम्भवत्यां परमफलत्वं नोप-
पद्यत इति ज्ञानदुर्बलशङ्कानिरासायेयमुक्त्वा । पुष्टिमार्गीयभक्त-
विशेषप्रवर्त्तकनिवर्त्तकवेणुशब्दात् भगवन्निकटगतावनावृत्तिः
पूर्वेषोक्ता मर्यादाभार्गीयाणां वेदरूपाच्छब्दात्तदुक्तसाधनादना-
वृत्तिं द्वितीयेनेत्यपि तात्पर्यविषयः श्चिष्टो ज्ञेयः । तथा
सति परमफलमग्रे स्वतएव भावीति भाव इत्यलं विस्तरेण ।

जानीत परमं तत्त्वं यशोदीत्सङ्गलालितं ।

तदन्यदिति ये प्राहुरासुरांस्तानहो बुधाः ॥

नानामतध्वान्तविनाशनचमवेदान्तसिद्धान्तविकासने पटुः ।

आविष्कृतोऽयं भुवि भाष्यभास्करोमुधा बुधा धावत नान्य-
वर्त्मसु ।

* नाशं सम्भावना इति खपुस्तके दृश्यते पुस्तकालरे च नाशं सम्भवादिति ।

पुरन्दरमदीङ्गवप्रचुरवृष्टिसंपीडित
 स्रक्कीयवरगोकुलावनपरायणो लीलया ।
 स्मितामृतसुवृष्टिभिः परिपुषोष तान्योगिरिं
 दधार च सएव हि श्रुतिशिरःसु संराजते ॥
 श्रीकृष्णकृपयैवायं सिद्धान्तो हृदि भासते ।
 तेनाधिकं वरौवर्त्ति न वक्तव्यं हरे नृणां ॥
 भाष्यपुष्पाञ्जलिः श्रीमदाचार्यचरणाम्बुजे ।
 निरुदितस्तेन तुष्टा भवन्तु मयि ते सदा ॥

इति श्रीवेदव्यासमतवर्त्तिश्रीवल्लभाचार्यविरचिते ब्रह्मसूत्राण-
 भाष्ये चतुर्थस्याध्यायस्य चतुर्थपादः समाप्तः ।

B
132
V3V33
1897

Vallabhacarya
Anubhasyam

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

UTL AT DOWNSVIEW

D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 13 08 11 05 001 2